

ДЕЙВИД
БАЛДАЧИ

ПОСЛЕДНИЯТ
ЖИВ

ОБСИДИАН

Дейвид Балдачи

Последният жив

На прекрасните учители и всички доброволци, които превърнаха проекта „Цяла Америка чете“ в реалност.

В памет на Йоси Хаим Пейли (14 април 1988 – 10 март 2001), най-смелия младеж, когото някога съм срещал.

Невежите маси винаги са готови да охулят несправедливо обвинения. В отговор той стреля напосоки; все ще улучи някого.

Неизвестен автор

Действай бързо, изненадващо и с груба сила.

Девиз на Отряда за борба с тероризма

1

В ръцете си Уеб Лондон стискаше своята полуавтоматична карабина, изработена специално за него от прочут оръжеен майстор. Куршумът ѝ беше калиброван не да ранява, а да къса човешко месо и да дробни кости. Уеб никога не се разделяше с тази царица на тежкокалибрени пушки. Грубата сила бе станала негова втора природа. Беше винаги готов да убива, светкавично и безпогрешно. Досега никога не бе грешил; нещо повече, готов беше, ако някога отнеме невинен човешки живот, веднага да заплати грешката си със своя собствен. Наистина, нелек начин бе намерил да си изкарва хляба. В никакъв случай не можеше да каже, че обича професията си, но я упражняваше по-добре от всеки друг.

Макар да не изпускаше оръжието от ръцете си, освен може би когато спеше, Уеб не се отнасяше към своя арсенал от инструменти за убиване като към някакви любими играчки. Никога не чувстваше пистолета си като приятел, нито пък го наричаше с някакви екзотични имена, но оръжието заемаше важно място в живота му – нещо като полуопитомен див звяр, на който можеше да се довери, ала само докато инстинктите му дремеха. Дори най-добре обучените полицаи пропускаха целта с поне осем от всеки десет изстрела. Според Уеб Лондон това беше не просто неприемливо – беше си чисто самоубийство. Колкото и странности да имаше Уеб, между тях не фигурираше желанието да умира. Той имаше достатъчно врагове, готови всеки миг да му видят сметката; на няколко пъти се размина на косъм от смъртта.

Преди пет години, ако бе полегнал още малко на пода в едно училище сред локвите кръв, своя и на враговете си, заобиколен от човешки тела – някои мъртви, други умиращи, – това щеше да бъде последното приключение в кариерата му. Ала и тогава Уеб се бе вдигнал на крака въпреки раните, заради които лекарите почти го бяха отписали. Единствената промяна след този случай беше, че бе заменил служебния автомат, какъвто ползваха всичките му колеги от отряда, с направената по поръчка полуавтоматична карабина. Тя приличаше на М 16, стреляше с куршуми калибър .308 и беше особено подходяща за сплашване на противника. Изведнъж всички му ставаха приятели.

През тъмното стъкло на своя шевролет събърбан Уеб внимателно оглеждаше бързоменящите се групички хора по ъглите и подозрителните сенки в слепите улички. Колкото повече навлизаха във вражеска

територия, толкова повече погледът му се задържаше върху платното. От личен опит знаеше, че от всяка преминаваща кола може да го залее градушка от куршуми. Оглеждаше се и за привидно блуждаещи погледи, за едва доловимо кимване или небрежно почукване с пръсти по клавишите на мобилен телефон – възможен знак, че старият Уеб е на прицел и някой се готви да му свети маслото.

Грамадният джип зави зад ъгъла и спря. Уеб изгледа шестимата мъже, скупчени около него. Знаеше, че всички си мислят същото, както и той: излизаме бързо и незабелязано, заемаме позиции зад прикритията на терена, осигуряваме линия на огъня. За страх нямаше място в уравнението; от това все още не следваше, че нервите не са изпънати докрай. В този занаят адреналинът не е закрилник на героите – тъкмо обратното, често пъти именно заради него се отива на смърт.

Уеб пое дълбоко дъх, за да успокои пулса си. Нужен му беше пулс между шейсет и седемдесет удара в минута. При осемдесет и пет прикладът на пушката играе при допира с тялото; при деветдесет не може да се разчита на набъбналите от кръв пръсти да натиснат спусъка с точно отмерената сила и плавност, за да произведат точен изстрел. При пулс над сто в минута човек губи изцяло способност да извършва сложни и фини движения; в такова състояние не можеш да уцелиш слон с гаубица от три метра. При сто удара в минута най-добре просто си залепи една мишена на челото и напиши отдолу: „Гръмнете ме!“

Уеб издиша напрежението си и вдъхна с пълни гърди доза спокойствие.

Шевролетът потегли отново, зави зад следващия ъгъл и пак спря. За последно, каза си Уеб. Радиомълчанието бе нарушено, когато Теди Райнър заговори в микрофончето, залепено на дланта му:

– „Чарли“ до ТОК, разрешете да действате по усмотрение и да преминем на жълто.

През слушалките се чу кратката отсечена заповед на Тактико-оперативния контрол:

– Чувам те, „Чарли“. Изчакай засега.

На жаргона на антитерористите жълто означава последна фаза на изчакването, когато отрядът все още е под прикритие. Зелено са онези два метра ничия земя, които се простират между относителната безопасност на жълтото и момента на истината, както наричаха пробива. Преминаването на няколкото стъпки между относителната сигурност на жълтото и момента на истината, обагрен в зелено, можеше да коства много. „По усмотрение“ – повтори на себе си Уеб. С тази кодирана

фраза се иска разрешение за стрелба по жива цел, макар в устата на водача на екипа тя да звучи по-делнично, отколкото ако търговец на стари коли поиска разрешение от шефа си да отбие още двеста долара от цената. Радиото отново припука и се чу гласът от Тактико-оперативния контрол:

– ТОК до всички части. Разрешавам да се действа по усмотрение. Обстановка – жълто.

Много благодаря, ТОК. Пълзешком Уеб се промъкна до задната врата на събърбана. Той водеше, а Маккалъм осигуряваше тила. Тим Дейвис отговаряше за пробива, а Райнър командваше екипа. Големият Кал Плъмър и другите двама командоси – Лу Патерсън и Дани Гарсия – стояха приведени в готовност, стиснали картечните пистолети „Хеклер & Кох“ МП–5, със зашеметяващите гранати и .45-калибровите „Смит & Уесън“ на кръста. Стояха така, сякаш пет пари не даваха какво ги чака навън. Щом задните врати се разтвореха, те щяха да наскачат като един от колата, без да се оглеждат за дебнешите ги от всички посоки опасности. Щяха да пристъпват бързо, като котки – най-напред полагайки пръстите, след това и петите; коленете – леко подгънати, за да поемат отката на изстрелите. Маската на Уеб беше с тесен процеп отпред, който свиваше полезрението му само до най-необходимото. Не му се полагаха панорамни места за предстоящото кърваво представление; в края на краищата това тук не ти е Бродуей! От този момент нататък щяха да се разбират само със знаци. Тъй или иначе, като засвистят куршумите, на никого не му е до приказки. Пък и Уеб не обичаше много разговорите по време на работа.

Той видя как Гарсия се прекръсти, какъвто си му беше обичаят. На свой ред той му каза онова, което казваше всеки път, докато Гарсия се кръстеше, миг преди да се отворят вратите на шевролета:

– Дани, господ да не е глупак да се навира тука! Сами ще се оправяме.

Това уж беше шегата, но на Уеб никак не му беше до смях.

След пет секунди задните врати на шевролета се отвориха със замах, целият екип се изсипа навън и тичешком зае позиция. Обикновено гледаха да докарат джипа колкото се може по-близо до обекта и после направо да разбият вратата. Само че този път теренът беше малко по-особен. Изоставени коли, изхвърлени хладилници и всякакъв друг обемист боклук им преграждаха пътя към сградата.

Радиомълчанието отново бе нарушено, този път от снайперистите от екип „Рентген“, които докладваха за забелязани човешки фигури в

страничната улица – вероятно случайни минувачи или бездомни скитници. Във всеки случаи „рентгените“ не смятаха, че това са членове на групата, от която се интересуваше Уеб. Той и хората му се спуснаха към уличката. Седмината им колеги от „Хотел“ бяха пристигнали с друг събърбан и междуременно бяха заели позиции на отсрещната страна на карето, готови да ударят обекта изотзад и отляво. Според плана за атака двата екипа трябваше да се срещнат някъде по средата на бойното поле, което иначе минаваше за жилищен квартал.

Уеб и компания се насочиха на изток, гонени по петите от приближаващата буря. Светкавиците, гръмотевиците, вятърът и носеният на талози дъжд заглушаваха радиовръзката, объркваха тактическата разстановка и сплитаха на възел и без това изопнатите нерви на мъжете. При цялата високотехнологична обезпеченост единственото им оръжие срещу капризите на природата и неблагоприятния терен бяха краката – те просто ускориха крачка по изровения асфалт на пустата, зарината в боклук сляпа уличка. Полираните някога червени тухли на сградите от двете им страни бяха надупчени като от сипаница след безброй улични престрелки. При някои от тях се бяха сражавали добри срещу лоши, но повечето битки бяха между младоци, винаги готови да извадят пищов и на родния си брат в делба на терен за пласиране на дрога, заради някое гадже или просто ей така. В този квартал пистолетът правеше от хлапак мърж, нищо, че хлапакът вътрешно си оставаше хлапак, по детински убеден, че ако след анимационния филм по телевизията изтича от къщи и простреля другарчето си в корема, след малко другарчето ще се надигне от тротоара, за да си довършат играта.

Скоро попаднаха на хората, за които ги бяха предупредили снайперистите от „Рентген“ – малки групички чернокожи, мексиканци и азиатци, които купуваха и продаваха дрога направо на тротоара. Явно възможността за бързо опиянение за едните и лесна пачка долари за другите преодоляваше с лекота всякакви етнически, расови и политически бариери. За Уеб повечето от тях изглеждаха така, сякаш още при следващото смъркане, боцване или глътната таблетка ще напуснат завинаги тоя грешен свят. Истинско чудо беше, че тези окаяни нещастници все още притежаваха достатъчно жизнеспособни нервни клетки в главите си, за да отброят парите за поредната доза парализираща мозъка отрова, маскирана като еликсир на блаженството.

При вида на страховитата стена от дула и бронезилетки всички наркомани, с изключение на един, се строполиха на колене и жално замолиха да не ги арестуват или разстрелят на място. Вниманието на Уеб

бе привлечено от единствения младок, който остана изправен на крака. На главата си той носеше стегната червена кърпа, вероятно обозначаваща принадлежност към някаква улична банда. Тънък като момиче в кръста, а с мощни рамене на шангист, младежът беше по бермуди, смъкнати толкова ниско, че се виждаше цепката на задника му, и с отрязана наполовина тениска, изпъната до пръсване от яките му плещи. Лицето му изглеждаше постоянно застинало в надменна гримаса, сякаш казваше: „Аз съм по-корав и по-умен от теб и ще те надживея някак си.“ Дори в тези дрипи изглежда доста внушително, отбеляза мислено Уеб.

На хората от „Чарли“ им бе нужна около половин минута, за да установят, че с изключение на младежа с кърпата всички са парализирани от ужас и нито един не носи оръжие. За тяхна изненада нито един не носеше и мобилен телефон, по който би могъл да позвъни до обекта и да предупреди намиращите се там да се омитат. Наистина, хубавецът с кърпата имаше нож, но един нож не върши кой знае колко работа срещу картечни пистолети. Те снизходително му разрешиха да си задържи ножа; за всеки случай обаче, докато екипът „Чарли“ продължи да се прокрадва към обекта, Кал Плъмър подтичваше заднишком, а черното оченце на неговия МП-5 не изпускаше младия уличен предприемач от погледа си.

Придобил кураж, младокът подвикна подир Уеб, че много харесва пушката му и би желал да я купи.

– Ще ти дам добра цена – рече той, – а после ще ти пръсна тиквата с нея, на теб и на останалите. Ха-ха!

Уеб погледна нагоре към покривите на сградите, където знаеше, че екипите „Рентген“ и „Уиски“ са заели позиции за стрелба и че нощните прицели на оръжията им са приковани неотлъчно в основата на черепа на всеки един от тези мърльовци поотделно. Снайперистите бяха най-добрите му приятели. Уеб познаваше в тънкости работата им, понеже дълги години самият той я бе вършил.

Навремето Уеб Лондон бе свикнал да кисне с месеци в клокочеши, изпускащи миазми мочурища, докато раздразени отровни змии лазеха по гърба му. Висял бе в цепнатините на брулени от леден вятър канари, притиснал кожената възглавничка на приклада до бузата си, докато през оптическия мерник бе следил позициите на противника и бе докладвал на шурмовия отряд за всяко най-малко движение. Тъкмо като снайперист бе развил някои животоспасяващи умения, като например да пикае безшумно в бутилка; да си опакова провизиите на малки, балансирани дажби така, че в пълен мрак с едно движение на ръката да си осигури

нужните за оцеляване калории; да подрежда патроните си по начин, който да позволява максимално бързо презареждане на оръжията в критични ситуации. Не че всички тези впечатляващи способности можеха да му свършат кой знае каква работа в частния сектор, но Уеб не си и поставяше такива цели.

Животът на снайпериста е непрестанно люшкане между екстремни ситуации. Трябва да заемеш най-добрата позиция за стрелба при най-малко разкриване на тялото за противниковия огън – две задачи, които често са абсолютно несъвместими помежду си. Тогава решаваш кое ти е по-важно в случая и просто забравяш за другото. Животът – това са безкрайни часове, дни, седмици, дори месеци на затъпяваща, убийствена досада, насечени от кратки мигове на свръхконцентрация, взривообразно изпускане на енергия, градушка от куршуми и хаос. Всяко решение за стрелба предполага нечия смърт – дали обаче на този срещу теб или твоята собствена, си остава неизвестно в уравнението.

Тези сцени бяха така неизлично запечатани в паметта на Уеб, че той можеше да ги извика моментално пред очите си. Всеки от петте прецизно калибровани куршума с мек връх в магазина очакваше поредното дръпване на лагерувания в синтетични рубини спусък със сила на натиска от точно килограм и сто грама, за да се забие със скорост, два пъти по-висока от тази на звука, в плътта на следената през оптичския мерник жертва. В обхвата на неговото смъртоносно оръжие противникът в миг преставаше да бъде човешко същество и се превръщаше в труп, безвъзвратно мъртъв още преди да се е свлякъл на земята. Ала най-важните изстрели в цялата му кариера бяха онези, които *не бе* произвел. И тъкмо там беше тънкостта на занаята му. Това не беше работа за малодушни, за глупаци или дори за средно интелигентни люде.

Уеб поблагодари наум на снайперистите на покрива и се затича с другарите си по тъмната уличка.

Изведнъж попаднаха на някакво дете, може би към девет-годишно, без ризка, което седеше или по-точно клечеше върху голям къс бетон. Наоколо не се виждаше жива душа. Наближаващата буря бе свалила рязко живачния стълб и температурата продължаваше да пада. А детето нямаше ризка на гърба си. Дали някога бе имало? – зачуди се Уеб. Само че човек никога не знае откъде ще му дойде, затова той огледа детето от глава до пети. За щастие не се виждаше да крие оръжие. Уеб въздъхна облекчено; нямаше никакво желание да убива деца.

Момчето го гледаше право в очите. Под мъждивата светлина на единствената улична лампа, останала като по чудо невредима след

всичките престрелки, лицето му се очертаваше с учудваща отчетливост. Уеб отбеляза наум мършавото му, жилесто тяло с преждевременно развити мускули. През челото на момчето минаваше продълговат белег от нож, а на едната му буза зееше сбръчкана, възпалена дупка, в която опитните очи на Уеб разпознаха неотдавнашна огнестрелна рана.

– Проклятие и триста дяволи! – тихо каза детето с уморен възрастен глас, после се засмя или по-точно се изкиска зловещо. Думите му и този нечовешки смях отекнаха в главата на Уеб като рязък удар на чинели; без да знае защо, той усети как кожата на тила му настръхва. Не че за пръв път виждаше изоставено дете; светът беше пълен с отчаяни, обезверени сираци, но подсъзнателно нещо му казваше, че трябва да бъде нащрек. Може би просто му се бе събрало твърде много напоследък; но пък, от друга страна, сега ли бе моментът да мисли за това?

Пръстът на Уеб почти, но не съвсем, допираше спусъка на карабината; с пъргави, котешки стъпки той продължи напред, като се опитваше да прогони образа на момчето от съзнанието си. Макар самият той да беше по-скоро мършав и да не можеше да се похвали с едра мускулатура, Уеб имаше дълги ръце с яки пръсти и могъщи рамене. Беше най-бързият бегач от целия екип, при това надарен с огромна издръжливост. За един ден можеше да пробяга неколкостотин десеткилометровия полигон с двайсеткилограмова раница на гърба. Тази бързина, ловкост и издръжливост бяха далеч за предпочитане пред големите мускули. За куршума е все едно дали се забива в мускул или в сланина. Но и най-тежкия куршум няма да ти навреди, когато не може да те стигне.

Според представите на повечето хора със своя ръст от метър и осемдесет и пет и с широките си рамене Уеб Лондон минаваше за едър мъж. Но това, което задържаше погледите на онези, които го виждаха за пръв път, беше лявата страна на лицето му. Ако трябва да бъде честен със себе си, Уеб бе длъжен да признае, че хирурзите си бяха свършили добре работата, като се има предвид, че половината от черепа му отдолу я нямаше. При подходящо осветление – т.е. при почти пълна липса на такова – не всеки забелязваше отведнъж хлътналата яма в лицето му, изкусно изградената долна челюст и майсторски захванатия слой чужда кожа върху присадената лицева кост. Изумително добра работа, казваха всички. Но не и Уеб, разбира се.

В края на улицата спряха отново, долепени ниско до стените. До Уеб беше Теди Райнър. През безжичния микрофон-предавател, залепен за дланта му, Райнър щеше да установи за последно връзка с ТОК миг преди атаката; след това сякаш адът щеше да изригне и на никого

нямаше да му е до приказки. Докато с едната си ръка стискаше карабината, с другата Уеб се пресегна и провери дали .45-калибровият „Смит & Уесън“ си е на мястото в ниско окачения кобур на дясното му бедро. Абсолютно идентичен пистолет висеше върху керамичната подложка на бронезилетката, която покриваше гърдния му кош; той пипна и него като част от някакъв неизменен ритуал, предхождащ атаката.

Уеб затвори очи и си представи как ще се развият нещата през следващата една минута. Дейвис пристъпва напред и поставя заряда; бойците от шурмовия отряд стискат зашеметяващите гранати в свободните си от автоматите ръце. Предпазителите на автоматите са свалени, показалците чакат на милиметър от спусъка сигнала за стрелба. Дейвис вдига предпазителя от контролната кутия и за последен път проверява детонатора, свързан с пластичния заряд. В това време Райнър предава на ТОК: „Тук «Чарли», обстановка – зелено.“ ТОК отговаря, както винаги: „Изчакай сигнала, ситуацията е под наш контрол.“ Тази фраза винаги вбесяваше Уеб до немай-къде, защото в такава ситуация кой можеше да си въобразява, че те командва отдалеч?

През цялата си кариера Уеб Лондон не помнеше нито един случай да е чул гласът от ТОК да каже „нула“. Още на „две“ снайперистите отквиваха огън по набелязаните цели, а когато няколко картечни пистолета едновременно започнат да стрелят на кратки откоси, шумът някак си пречи на броенето. На „едно“ пластичният експлозив обикновено вече вдигаше вратата във въздуха, а при такива сериозни децибели човек спира дори да мисли. Там е работата, че ако чуеш от ТОК да кажат „едно“, нещо не е наред – явно пластичният заряд не се е взривил, пробив няма, а това със сигурност не е най-доброто начало на работния ден.

При наличие на пробив Уеб и екипът му се втурваха в сградата и хвърляха зашеметяващите гранати. Тия дяволски изобретения се взривяват с такъв ослепителен блясък, че изгарят ретината, а от трясъка им на човек може да му се пукне тъпанчето. Ако случайно се натъкнеха на още залостени врати, се чуваше не твърде учтиво почукване върху bravата от 12-калибровата гладкоцевна „Ремингтън“ на Дейвис или ако това не свършеше работа, им лепваха по една лентичка С-4, на която нито една врата не може да устои. Веднъж проникнали вътре, те се движеха с прецизността на шахматни фигури по многократно отработваната схема на атаката, с насочени напред оръжия, с пръст на спусъка, стреляйки на къси откоси по всичко, което им се изпречи. Помежду си комуникираха с кратки жестове, докато обезвредяха горещите точки, откриеха евентуалните заложници и ги изведяха невредими от зоната на стрелбата.

Само за едно нещо не мислеха никога – за смъртта. Мисленето за смъртта отнема повече време и сили, отколкото бяха склонни да отделят; то пречи да се съсредоточиш върху задачата и отклонява вниманието от инстинкта за самосъхранение и от заучените с безброй повторения рефлексии, превърнали се с времето във второ „аз“.

Според достоверен източник в сградата, която се готвеха да нападат, се намираше целият финансов център на една обширна мрежа за контрабанда и трафик на наркотици, чието седалище беше в столицата. Тази вечер се надяваха да арестуват с един удар всичките им счетоводители и касиери – все ценни свидетели за правосъдието, стига да успееш да ги измъкнат живи от сградата. Така ФБР можеше да ги атакува от няколко страни, с наказателни и граждански дела. Всеки наркобарон се бои от данъчните власти като от смъртта, защото в този бизнес никой не плаща данъци на Чичо Сам. Затова и бяха вдигнали на крак екипа на Уеб. Те бяха специалисти в убиване на онези, които трябваше да умрат, но наред с това нямаха равни на себе си в спасяването на хора под дъжд от куршуми. Поне дотогава, докато спасеният не сложеше ръка на Библията и не спомогнеше някой още по-голям злодей от него самия да бъде прибран на топло за остатъка от дните си.

Оставаше да нападат. Скоро от ТОК щяха да започнат да броят: „Пет, четири, три, две...“

Уеб отвори очи и събра мислите си. Беше готов. Пулс шейсет и четири; той нямаше нужда да брои, за да знае това. *Е, момчета, чакат ни подвизи. Да вървим!* По радиовръзката от ТОК дадоха команда за подхождане към критичната точка.

И точно в този момент Уеб Лондон сякаш се вкамени. Докато целият екип „Чарли“ излезе от прикритието и се впусна в атака, Уеб остана на мястото си, сякаш краката му бяха пуснали корени. Или сякаш бяха изтръпнали както по време на дълъг, мъчителен сън, когато с тялото си спиращ притока на кръв към крайниците и после изведнъж се събуждаш и крайниците ти са се вдървили, студенеят и не те слушат. Никога преди Уеб не се бе чувствал така. Усещането, което изпита, нямаше нищо общо с внезапен страх или изпуснати нерви; не му беше за пръв път, за да почне изведнъж да се страхува. Уеб просто остана неподвижен, проследявайки с поглед другарите си, докато пресичаха вътрешния двор към обекта – като говеда пред вратите на кланица, каза си той. Докато се оглеждаха на всички страни за възможна съпротива, те очевидно не забелязваха, че Уеб не е вече между тях. Плувал в пот, с върховно напрежение на мускулите, сякаш се бореше с невидимата сила, която се

опитваше да го задържи, Уеб се понадигна и направи една-две несигурни крачки. Краката и ръцете му бяха като оковани в оловни вериги, тялото му пламтеше, черепът му щеше да се пръсне. Тялото му се потътри още метър напред, после силите го напуснаха и той се строполи по очи.

Другарите му от „Чарли“ тичаха напред, взели на прицел обекта, който стоеше пред тях, неподвижен и сякаш подканващ. След пет секунди щяха да проникнат вътре. Тези няколко секунди промениха живота на Уеб Лондон завинаги.

2

Пръв се свлече Теди Райнър. Падането на тялото му продължи около две секунди, от които той бе жив една. Встрани от него Кал Плъмър се срина на земята, сякаш посечен от брадвата на невидим великан. Пред вцепенения, безпомощен поглед на Уеб тежкокалибрениите куршуми се забиваха като в забавен кадър в кевлара и след това в телата на мъжете, изхвърляйки кървави късове месо в пространството. Другарите му умряха, без да кажат нито дума; в това имаше нещо дълбоко несправедливо.

Още преди картечниците да започнат да стрелят, Уеб се бе проснал по очи, затиснал карабината с тялото си. Той едва дишаше, бронезилетката и оръжията му притискаха болезнено диафрагмата. Нещо се бе залепило върху маската и му пречеше да вижда. Той нямаше как да знае това, но нещото беше парче от Теди Райнър, изхвърлено далеч назад от чудовищната сила на куршума, пробил дупка в жилетката и гръдния кош на Теди, колкото да се провере разперена мъжка длан. От мястото, където лежеше, Уеб нямаше как да знае и друго – че от целия екип жив бе останал единствено той.

Беше като парализиран, крайниците му отказваха да се подчинят на командите на мозъка. Да не би внезапно да бе получил удар, толкова изневиделица, едва на трийсет и седем години? Изведнъж трясъкът на изстрелите сякаш проясни съзнанието му; изтръпналите му ръце и крака започнаха да се съживяват, той дори успя да вдигне глава, да смъкне маската си и да се обърне по гръб. Дробовите му шумно издишаха застоен въздух; от гърлото му излезе стон на облекчение. Над главата му беше само нощното небе. Проблясваха светкавици, но грохотът на картечниците заглушаваше далечния тътен на приближаващата буря.

Внезапно го обзе непреодолимо, налудничаво желание да вдигне ръка, за да провери дали над главата му наистина свистят куршуми – като дете, на което току-що са казали да не пипа горещия котлон, но няма да миряса, докато не го пипне. Ала той се сдържа и вместо това посегна към колана си, откопча калъфа и измъкна термодетектора. С това приспособление, което различаваше минимални различия в температурата на околните обекти, и в най-тъмната нощ се разкриваше цял нов свят, невидим за невъоръженото око.

Макар да не виждаше самите куршуми, с термодетектора Уеб ясно

различаваше следите от барутните газове, които те оставят след себе си през голяма част от траекторията си до целта. Сега тези следи се кръстосваха в гъста мрежа на не повече от половин метър над главата му. По това той заключи, че огънят идва от две посоки – от жилищната сграда право напред и от някаква постройка вдясно. Той огледа въпросната постройка през термодетектора и видя само нарязани стъкла по ръбовете на издънените прозорци. Но заедно с това Уеб забеляза и още нещо, от което отново се вцепени. По две дула на картечници припламваха едновременно и в двата прозореца. Синкавите пламъчета описваха плавна дъга в очертанията на тъмните квадрати, огънят спираше едновременно за секунда и после дулата описваха обратната дъга в пълен синхрон.

Когато стрелбата започна отново, Уеб се претърколи по корем и вперил поглед през термодетектора в сградата, която беше обект на операцията. На долния етаж имаше цял ред прозорци, в които също проблясваха дулата на синхронизирани картечници. Във визъора на уреда дългите им цеви пламтяха в керемиденочервено, нажежени от газовете на стотиците изстреляни патрони. Ала зад нито една от картечниците не се виждаше човешка фигура. Отсреща просто нямаше никой, иначе чувствителният уред би го различил в тъмното. Очевидно оръжието, които стреляха по тях, се управляваха дистанционно. Уеб разбра, че неговият екип е попаднал в засада, без врагът да излага на опасност нито един от своите.

Куршумите се забиваха в тухлената стена вдясно от него; Уеб усети как го засипват парченца зидария, сякаш вкаменени дъждовни капки. На няколко пъти рикошети одраскаха бронезилетката му, но скоростта и смъртоносната им енергия бяха твърде отслабени, за да го наранят сериозно. Ръцете и краката му, също облечени в кевлар, бяха залепнали за асфалта. Разбира се, никаква бронезилетка не би устояла на пряко попадение – това най-вероятно бяха .50-калиброви картечници, стрелящи с бронепробивни патрони, като само куршумът беше дълъг колкото палеца му. Уеб разбра това по характерния цвят на дулния пламък и силата на звука, както и по ефекта върху бронезилетките и телата на другарите му. Освен това следата от барутни газове, която остава във въздуха един .50-калибров куршум, също не може да се съборка с нищо. Когато такова нещо профучи край теб, всички косми по тялото ти настръхват.

Уеб изкрещя едно по едно имената на другарите си. Никакъв отговор. Никакво движение. Никакви стонове, нито дори предсмъртни конвулсии. Той продължи отчаяно да ги вика по име като на някаква налудничавя вечерна проверка. Около него с трясък се пръскаха кофи за

боклук, сипеше се раздробено стъкло, в тухлените стени се образуваха хоризонтални улеи, изровени от куршумите като от планински порои. Както злощастният генерал Пикет, Уеб току-що бе загубил армията си до последния войник. В сенките на сградите се долови раздвижване – улични плъхове панически бягаха от мястото на кръвопролитие. Никакви усилия на градската управа не могат да изчистят един вътрешен двор от гризачи и всякаква друга напаст толкова успешно, колкото няколкоминутен огън от .50-калиброви картечници.

Уеб никога не бе изпитвал слабост към смъртта, но сега колкото повече оглеждаше онова, което бе останало от другарите му, толкова повече искаше да ги последва. Като едно семейство, живяло, сражавало се и загинало заедно. Не можеше да отрече, че мисълта за това му се струваше привлекателна. Той усети как мускулите на краката му се стягат за фаталния скок към свистящите отгоре куршуми, но някаква по-голяма сила го задържа на мястото му. Да умре означаваше да загуби играта. Да се признае за победен. Да предаде своя екип, от който беше единственият оцелял.

Къде, по дяволите, бяха „Рентген“ и „Уиски“? Защо не се спускаха по въжета от покрива? Наистина, снайперистите от околните сгради не можеха да слязат през градушката от куршуми, но имаше и други, заели позиции по покривите от двете страни на уличката, по която бяха минали. Те можеха да се смъкнат по въжетата и да се притекат на помощ. Или може би от ТОК не им бяха дали команда? Сигурно това беше причината, защото ТОК изобщо не разбираха какво става, а и как ли можеха да разберат? Самият Уеб не разбираше какво става наоколо, нищо, че беше най-вътре в нещата. Само че той нямаше намерение да чака онези от ТОК, докато някой заблуден куршум не очисти и него.

Той усети как го обзема паника въпреки годините на специални тренировки за потискане на чувствата. Действай, каза си той, предприеми нещо! Малкият микрофон бе изпаднал от дланта му, затова той се пресегна и свали портативната „Моторола“ от самозалепващата се кашка на рамото си. Натисна бутона и изкрещя:

– Четиринайсет вика ТОК.

Никакъв отговор. Той превключи на резервната честота, после за всеки случай и на полицейската. Пак нищо. Уеб погледна унило замлъкналата радиостанция и разбра. При падането я бе затиснал с тялото си и предният ѝ панел беше разбит. Той се пресегна към трупа на Плъмър, за да вземе неговата, но в този момент нещо го перна през ръката. Беше само рикошет; пряко попадение щеше да му откъсне китката. Огледа

пръстите си – бяха си пет както преди. Острата болка му напомни, че все още му се живее. Дори само за да накаже онези, които му бяха сторили това. Макар че не се сещаше как; този път нямаше печеливш ход. За пръв път в цялата си кариера Уеб Лондон си каза, че е изправен пред противник, по-добър от него самия.

Уеб съзнаваше, че ако спре изобщо да мисли, ще скочи и ще открие огън по нищото. Затова се насили да остане на мястото си и да оцени трезво обстановката. Бе попаднал в капан. Цялото пространство над главата му беше под непрекъснат обстрел от две страни. Двата вектора на огъня бяха под ъгъл деветдесет градуса един спрямо друг, а оръжията, които стреляха по него, не се насочваха от човек, който би могъл да бъде обезвреден. Такава беше значи обстановката. А какво можеше да направи той по въпроса? В коя глава в учебника го пишеше това? В онази, озаглавена „Прецакан си“? Трясъкът на картечниците заглушаваше всичко. Дори ударите на сърцето му. Уеб дишаше мъчително, с къси, насечени напъни. Къде, по дяволите, бяха „Уиски“ и „Рентген“? Ами „Хотел“? Не можеха ли да се затичат малко? Но пък с какво можеха да помогнат всъщност? Това бяха мъже, обучени да убиват живи цели от близко и далечно разстояние. Той извика:

– Тук няма по кого да се стреля!

Легнал по гръб, опрял брадичка в гърдите си, Уеб внезапно подскочи. Малкото момче – онова, полуголото, дете бе седяло на парчето бетон – сега стоеше приведено, затиснало ушите си с ръце, на ъгъла на уличката, от която бяха дошли Уеб и неговият екип. Ако направеше само още една крачка напред към двора, някой .50-калибров куршум щеше да среже хилавото му телце на две като моторен трион.

Момчето пристъпи напред. Сега беше почти на крачка от двора, на сантиметри от куршумите. Може би се опитваше да помогне с нещо. Или пък очакваше стрелбата да спре, за да може да задигне всичко поценно от трупове – най-вече оръжията им, и после да ги продаде на черно. Или просто беше любопитно да види какво ще стане. Уеб не можеше да каже със сигурност, нито пък това имаше някакво значение.

Огънят престана и изведнъж се възцари тишина. Момчето пристъпи още една крачка напред. Уеб изкрещя. Момчето се вцепени, явно не очакваше мъртвите да проговорят. Уеб повдигна предпазливо ръка и му извика да не мърда от мястото си, но в този момент картечниците затрещяха отново и заглушиха думите му. Уеб се преобърна по корем и запълзя под градушка от куршуми. С всяко движение на ръцете и краката си той крещеше на момчето: „Не приближавай! Стой на място!“

Хлапето явно не се боеше от него. Уеб не го изпускаше от поглед, което не беше никак лесно при положение, че трябваше да държи главата си наведена надолу, ако искаше да я има за по-дълго. Накрая хлапето направи това, което Уеб бе очаквал – започна да отстъпва заднишком. Уеб запълзя по-бързо. Хлапето се обърна и хукна. Уеб му изкрещя да спре и за негово изумление то спря.

Уеб бе стигнал почти до края на уличката. Той си каза, че трябва да пресметне момента много точно, защото животът на детето беше в опасност. През следващото кратко затишие в далечината се чува забързани стъпки. Идваха насам. Уеб си помисли, че най-после всички му се притичват на помощ – „Хотел“ и снайперистите, както и резервният екип, който ТОК държеше готов за непредвидени ситуации. Е, ако това не беше „непредвидена ситуация“, Уеб не знаеше кое е. Наистина, идваха му на помощ, или поне така си мислеха. Докато всъщност тичаха сяло към смъртта си.

Работата беше там, че и хлапето ги чу. На Уеб му се стори, че това дете знае точно кои и какви са тези хора, които тичат насам; то ги бе надушило като скаут, който по следите в праха може да определи местоположението и точния брой на стадо бизони. Изведнъж момчето се почувства хванато в капан, и с право. Уеб прекрасно знаеше, че за гаврош като него да бъде видян с органите на властта беше равносилно на смъртна присъда. Силите, които владееха тези коварни улици, щяха бездруго да го обявят за предател и не след дълго трупът му щеше да бъде открит на някое бунище.

Детето се оглеждаше неспокойно, докато Уеб трескаво пълзеше към него като тромава, деветдесеткилограмова анаконда. Половината от специалната му екипировка бе изпаднала по пътя; по коленете, лактите и лицето си имаше кървящи рани. Лявата ръка го болеше и щипеше, сякаш нажилена от хиляди оси. Бронежилетката му тежеше като олово; от усилието да пълзи с нея цялото тяло го болеше. Уеб си помисли дали да не захвърли карабината, но се отказа; можеше да му потрябва. Не, няма да се разделя с проклетото оръжие, пък каквото ще да става, помисли си той.

Уеб се досещаше какво ще направи хлапето. След като пътят му за отстъпление бе отрязан, то щеше да се опита да притича през вътрешния двор и да се скрие в една от постройките на отсрещната страна. Момчето чуваше свистенето на куршумите не по-зле от Уеб. Ала в почти пълния мрак на двора едва ли различаваше линиите на огъня. Нямаше как да ги избегне. А Уеб не се съмняваше, че ще се опита да

притича.

В момента, в който то направи първия отскок, Уеб се надигна от земята и го пресрещна във въздуха. Телата им се сблъскаха и разликата в килограмите им си каза думата. Хлапето риташе и се дърпаше, острите му юмруци удряха Уеб по гърдите и лицето, докато той го стискаше в железната си прегръдка. Уеб закричи по тъмната уличка с детето на ръце. Кевларът е доста корав за детските юмруци; скоро хлапето се отказа да удря и погледна Уеб в очите.

– Нищо не съм направил. Пусни ме.

– Ако пребягаш през двора, умираш – изкрещя му Уеб; гласът му се опитваше да надвика картечниците. Той вдигна окървавената си ръка. – Аз съм с бронезилетка и пак не мога да остана жив там. Тия куршуми ще те накълцат на кайма.

Момчето се поуспокои и заразглежда раната на ръката му. Обзет от внезапен порив, Уеб се пресегна и докосна дупката от куршум на детската буза.

– Извадил си късмет – каза той. Детето се озъби и се опита да се изскубне. След миг беше на крака, готово да побегне в мрака. – Ако налегиш на тях в тъмното, свършено е с теб! – продължи Уеб. Детето се спря. – Стой при мен и ще бъдеш в безопасност.

Детето се обърна. За пръв път очите му се спряха за по-дълго на Уеб. После то отмести поглед и се взря в мрака на двора.

– Тия мъртви ли са? – запита то.

Вместо отговор Уеб свали тежката карабина от рамото си. При вида на оръжието хлапакът направи крачка назад.

– Майчице, мистър, какво ще правиш с туй чудо?

– Стой тук и не се надигай много – отвърна Уеб. Той се обърна и погледна към двора. Отвсякъде се чуваше вой на сирени. Както винаги кавалерията бе пристигнала твърде късно. Най-умно беше да не прави нищо. Но това нямаше да му помогне. Чакаше го още работа. Той откъсна листче хартия от бележника си и надраска няколко думи. После свали вълнената шапка, която носеше под каската си, и я подаде на момчето.

– Ето – каза той. – Недей да тичаш, ходи бавно. Когато те пресрещнат, вдигни шапката нагоре и им подай това листче.

Детето пое шапката и сгънатата хартийка. Уеб извади сигналния пистолет и зареди една ракета.

– Щом стрелям, тръгваш – заповяда той. После повтори: – Не тичай, ходи бавно.

Момчето погледна бележката в ръката си. Уеб нямаше представа дали изобщо знае да чете. В квартал като този не можеш да очакваш всяко дете да е ходило на училище.

– Как ти викат? – запита Уеб. Детето трябваше първо да се успокои. Когато се бои, човек прави грешки. А Уеб знаеше, че в атака колегите му са готови да изпепелят всеки, който не прилича на свой.

– Кевин – отвърна момчето. Изричайки името си, то отново заприлича на деветгодишно дете, каквото си беше всъщност, и Уеб се почувства още по-гузен заради това, което го караше да върши.

– Е, добре, Кевин. Аз се казвам Уеб. Прави каквото ти кажа и всичко ще е наред. Можеш да ми се довериш.

Той се почувства още по-гузен. Насочи сигналния пистолет нагоре, погледна още веднъж Кевин, кимна му насърчително и стреля. Ракетата беше първият сигнал до колегите му. Бележката в ръката на Кевин – вторият. Момчето тръгна. Не тичаше, но крачеше доста бързо.

– По-бавно! – извика Уеб подире му. После вкара термодетектора вместо оптически прицел в специалния изрез на карабината и го плъзна назад.

За няколко мига ракетата оцвети небето в кървавочервено. Уеб си представи как снайперистите и командосите застиват на място, докато мислят какво ли би могло да означава това. Дотогава момчето щеше да стигне до тях. Кевин нямаше да умре, поне не тази нощ. При поредното прекъсване на картечния огън Уеб се хвърли от уличката в двора, претърколи се и със следващото движение зае позиция за стрелба, като едновременно разгъна опорните крачета на карабината и притисна приклада плътно към рамото си. Трите прозореца срещу него бяха първата му цел. Той виждаше с просто око припламванията на дулата, но термодетекторът му беше нужен, за да различи в мрака очертанятия на нагорещените цеви. Карабината изтрещя няколко пъти и картечните гнезда започнаха едно по едно да замлъкват. Той постави нов пълнител с десет патрона, прицели се и продължи да дърпа спусъка. Когато свърши и третия, последен пълнител, седем от общо осемте цеви мълчаха. По последното картечно гнездо той метна ръчна граната, а след това извади двата тежки .45-калиброви „Смит & Уесън“ и изпразни пълнителите им в замлъкналите прозорци. Гилзи се сипеха около него с ритмичната последователност на парашутисти, скачащи в редица от търбуха на самолета. След като изстреля и последния патрон, Уеб се наведе и жадно си пое дъх. От прилива на адреналин сякаш щеше да се самоzapали. В този момент небето над главата му се разтвори и завая пороен, благодатен

дъжд. Той погледна през рамо тъкмо когато първият от командосите, целият загърнат в кевлар, предпазливо пристъпи във вътрешния двор. Уеб се опита да му махне с ръка, но мускулите бяха спрели да го слушат; ръката му висеше безпомощно отстрани до тялото.

Погледът му премина по надробените тела на неговите другари, натръшкани като мокри дрипи по хлъзгавия асфалт. Коленете му омекнаха и той се свлече на земята. Беше жив, а не му се живееше. Последното нещо, което Уеб Лондон щеше да запомни от тази съдбоносна нощ, бяха капките пот, които падаха от челото му в локвата кървава дъждовна вода пред него.

3

Рандъл Коув беше извънредно едър мъж, надарен с огромна физическа сила, а също и със забележителни инстинкти за оцеляване във враждебна среда, усъвършенствани в резултат на дългогодишна практика. Той беше агент на ФБР и работеше под прикритие вече седемнайсет години. В различни периоди на своята кариера бе успял да проникне в банди на наркопласьори в Лос Анджелис, на гангстери на мексиканско-тексаската граница и безскрупулни източноевропейски мафиоти в Южна Флорида. С повечето от тези задачи се бе справял по оригинален и често объркващ колегите му начин. Понастоящем Коув беше въоръжен с полуавтоматичен пистолет .40 калибър, зареден с куршуми с мек връх, които при допир с тялото се разпадаха на множество късчета, предизвикващи тотални разкъсвания на вътрешните органи и почти сигурна смърт. Освен това в специален калъф носеше и нож с назъбено острие, с който можеше да среже някоя жизненоважна артерия на противника си, преди оня да разбере какво става. Рандъл Коув се гордееше със своя професионализъм и прецизност, макар че тъкмо сега някои невежи хора биха го нарекли кръвожаден престъпник, на когото мястото му е в затвора. Да, Коув бе изпаднал в беда и единственият човек, който можеше да му помогне в този момент, беше той самият.

Свит на седалката, Коув наблюдаваше групичката мъже, докато се качиха по колите си и потеглиха. Когато го подминаха, той се надигна, запали двигателя, изчака малко и после тръгна след тях. Ниско над челото, върху току-що остриганата си глава, беше нахлузил скиорска шапка. От някогашните плитчини нямаше и помен; време е за промяна, казал си бе той. В последно време доста неща не бяха същите в живота му, от които промяната във външния му вид беше най-малкото. Далеч пред него колите отбиха и спряха; той направи същото. Когато мъжете наизлизаха от тях, Коув извади от чантата си фотоапарат „Никон“ с телеобектив и направи няколко снимки. После прибра фотоапарата, измъкна мощен бинокъл за нощно виждане и нагласи далекомера. Огледа едно по едно лицата на мъжете, като през цялото време кимаше доволно.

Когато и последният от групата изчезна в близката сграда, Коув си пое дълбоко дъх, издиша бавно и притвори очи. В миг целият му живот премина като на кинолента в съзнанието му. В университета той бе нещо като умалено копие от Оклахома на прочутия Уолтър Пейтън. Всеки

отбор от Националната футболна лига даваше мило и драго да го привлече за свой състезател. Рандъл Коув беше знаменитост, обсипвана отвсякъде с пари, подаръци и привилегии. Това продължи, докато при една тренировка не скъса менискусите и на двете си колена – дребен инцидент, който обаче в миг го превърна от мечта за всеки треньор в съвсем обикновен, макар и добре трениран спортист със съвсем обикновени, макар и все още забележителни способности, но вече неспособен да предизвиква предишната истерия и масов възторг. Милиони още неспечелени долари в един миг му се бяха изплъзнали от ръцете, а заедно с тях и единственият достоен начин на живот, познат му дотогава. Следващите няколко години Рандъл Коув прекара в униние и самосъжаление, докато накрая стигна дъното и спря там. Междувременно бе срещнал Нея, своята бъдеща съпруга – една божествена намеса, дошла в последния момент, за да спаси неговия жалък, самоокайващ се, полужив труп от пълно забвение. Двамата се бяха оженили. След това той постепенно се бе изправил на крака и бе пристъпил към изпълнението на една своя отколешна мечта – да работи за ФБР.

След постъпването си в Бюрото Коув бе сменил няколко служби, все нископлатени и непрестижни. Това беше по време, когато възможностите за израстване на чернокожи в кариерата бяха все още силно ограничени. Дори го бяха повишили в таен агент за борба с наркотрафика, защото, както не твърде деликатно му бяха намекнали неговите начальници, повечето от „лошите“ бяха с неговия цвят на кожата. „Ти по всичко приличаш на тях“, бяха добавили те. Какво можеше да им възрази? Работата беше достатъчно опасна, за да няма време да му доскучае. А от всичко на света Рандъл Коув най-много ненавиждаше скуката. За един месец той прибра на топло повече престъпници, отколкото мнозина негови колеги за цялата си кариера. При това не някакви жалки кокошкари, гуреливи улични гангстерчета на една крачка от общия бедняшки гроб, а все едри риби – стратезите, истинските финансови акули, царете на сенчестия бизнес. Освен това двамата с жена му бяха успели да създадат две прекрасни дечица и той вече сериозно мислеше за ранно пенсиониране, когато изведнъж целият му подреден свят се продъни под краката му и в един миг той престана да бъде съпруг и баща.

Коув се изпъна като струна на седалката. Мъжете излязоха от сградата, качиха се обратно по колите и потеглиха; той им даде малко преднина, преди да ги последва. Бе загубил и още нещо – нещо, което никога не можеше да върне. Неотдавна заради негова грешка бяха загинали шестима души – бе направил такъв глупашки провал, какъвто е

непростим и за новобранец. Гордостта му беше болезнено наранена, гневът му не знаеше граници. Освен това от екипа бе оцелял един мъж, седмият, и този седми разпалваше любопитството му. Мъжът бе останал жив, а би трябвало да е мъртъв заедно с другарите си. Никой не знаеше как бе оцелял, но може би един ден щеше да се разбере. Коув много искаше да го погледне насаме в очите и да го запита: „Ами ти бе, ти защо още дишаш?“ Той не разполагаше с досието му, нито пък се надяваше да се сдобие с него толкова лесно. Наистина, Коув беше от ФБР, но колко ли негови колеги си мислеха, че самият той отдавна ги е предал? Защо да не си го мисли и той за оня, другия? Специалните агенти, работещи под прикритие, прекарват живота си на ръба, не е ли така? При това до един са уж нещо откачени, нали? През всичките тези години Коув бе вършил една убийствено неблагодарна работа – не че имаше нещо про- тив, защото я вършеше за себе си, а не за чуждата благодарност.

Колите спряха в дългата алея, Коув направи още няколко снимки, после обърна и пое по обратния път. За тази нощ стига толкова. Той се насочи към единственото място, където се чувстваше сигурен, и това място не беше неговият дом. След като направи следващия завой и натисна газта, отзад изневиделица изникнаха чифт фарове и се залепиха зад него. Това не беше добре, на път като този не бива да има такова оживление. Коув никога не се радваше прекалено на вниманието на ближния. Той зави, другата кола зави след него. Значи работата е сериозна. Натисна газта, колата също ускори. Коув се пресегна, откопча кобура, измъкна пистолета си и махна предпазителя.

Докато караше, той погледна в огледалото, за да се опита да преброи колко души има в другата кола. Беше твърде тъмно, по тези места уличното осветление беше излишен лукс. Първият куршум простреля дясната му задна гума, вторият – лявата. Докато се опитваше да овладее колата, от една странична улица устремно излезе камион и го удари с все сила. Ако страничният прозорец беше вдигнат, главата на Коув щеше бездруго да разбие стъклото. Отпред камионът имаше железен снегорин, макар да не беше зима. Камионът даде газ и подбра колата пред себе си. Коув усети, че тя се накланя настрани; в този момент камионът я избута през металната мантиanela, поставена там именно за да не се преобръщат автомобилите на острия завой. Колата се претърколи по стръмния кален склон, двете врати се отвориха едновременно, тя се затъркаля надолу, докато накрая се стовари като безформена купчина желязо на каменистото дъно на пропастта и избухна в пламъци.

Преследвачите спряха на банкета, един мъж изтича до усуканата,

откъсната от подпорите мантиanela и погледна надолу. Видя пламъците, чу експлозията на бензиновия резервоар и се върна при приятелите си. Задните колела вдигнаха дребни камъчета и непознатите се понесоха напред, последвани от тежкия камион.

Когато ги чу да потеглят, Рандъл Коув бавно се надигна от мястото, където бе изпаднал през откъснатата врата. Пистолетът му го нямаше, две-три от ребрата му пукаха на счупено, но беше жив. Той погледна надолу към останките на колата си и после проследи с поглед пътя, по който бяха избягали неговите убийци. С треперещи крака Коув бавно се заизкачва нагоре по склона.

Уеб стискаше ранената си ръка и се чудеше дали главата му ще се пръсне. Усецаше мозъка си така, сякаш е изпил на екс три чаши текила и се готви да си поръча още толкова. Болничната стая беше празна. Пред вратата имаше въоръжен пазач, чиято задача бе да бди нищо лошо да не сполети Уеб Лондон – или поне нищо *по-лошо* от това, което вече го бе сполетяло.

Уеб бе лежал в тази стая през целия изминал ден и голяма част от нощта, размишлявайки върху случилото си, а отговорите на въпросите му си оставаха все толкова далеч и толкова неясни, както когато го бяха докарали в болницата. Командирът на частта му бе наминал да го види, а също и неколцина бойци от екипа „Хотел“ и по един-двама от „Уиски“ и „Рентген“. Те бяха говорили малко, всеки погълнат от собствената си болка. Не искаха да повярват, че тъкмо с тях може да се случи подобно нещо. В очите им Уеб прочете и нещо друго – подозрителност, неистово желание да разберат как самият той се бе отгървал.

– Много съжалявам, Деби – каза Уеб на вдовицата на Теди Райнър, която сякаш виждаше пред себе си. После повтори същото на Синди Плъмър, младата жена на Кал, вече също вдовица. Продължи нататък по списъка – общо шест жени, съпруги на загиналите му другари, всички до една негови близки приятелки. Уеб се чувстваше опечален наравно с тях – с всяка една поотделно и с всичките заедно.

Той пусна ранената си длан и докосна с нея металната табла на леглото. Такава жалка, незначителна рана! Нито един от свистящите над него куршуми не го бе ударил пряко.

– Не успях да стрелям навреме – обясни той на бялата болнична стена. – Просто не успях! Разбираш ли колко невероятно е това? – Последният въпрос бе отправен към стойката с банки кръв до леглото му.

След това той млъкна и притвори очи.

– Ще ги хванем, Уеб.

Гласът го стресна; не бе чул никой да влиза в стаята. Разбира се, заедно с гласа наблизко трябваше да има и човек. Уеб предпазливо се надигна в леглото, докато различи очертанията на мъжа. Пърси Бейтс седеше на стола до него, загледан в мотивите на линолеума, сякаш бяха карта или шифрована схема, в която са скрити всички отговори.

За Пърси Бейтс се говореше, че за двайсет и пет години не се е променил и на йота. Не бе напълнял или отслабнал и с половин килограм; със своите метър и седемдесет и пет тятлото му си оставаше все така живо и изправено като струна. Косата му беше гарвановочерна, без нито един бял косъм, сресана настрани по същия начин, както при първия му работен ден във ФБР като новобранец, направо след академията. Човекът беше като замръзнал във времето – нещо не твърде обичайно в едно поприще, където хората се състаряват доста бързо за годините си. За Бейтс се носеха легенди в Бюрото. Навремето той бе разбил цяла мрежа за трафик на наркотици през мексиканската граница; после се бе преместил в Оперативното бюро в Лос Анджелис, откъдето се бе прочул по цялото Западно крайбрежие. Последвали бяха серия от бързи повишения и накрая се бе озовал на висок пост във Вашингтонското оперативно бюро. Междувременно Бейтс бе работил в почти всички звена на ФБР и малцина други познаваха системата като него.

Пърси Бейтс, когото всички наричаха Пърс, рядко повишаваше тон. Това, което караше подчинените му да треперят от ужас, беше неговият поглед – вторачен и немигащ, който сякаш казваше на провинилия се: Ти не си достоен да дишаш въздуха в тази стая. За хората около себе си Бейтс можеше да бъде най-добър приятел или най-зъл враг. Вероятно това беше нормално за човек с име като неговото.

Самият Уеб бе ставал прицел на някои от знаменитите тиради на Бейтс, когато навремето бе работил под личното му командване. До голяма степен обидите и оскърбленията, които бе трябвало да изтърпи, си бяха заслужени. Докато учеше занаята, Уеб бе направил доста грешки. Но истината беше, че Пърс обичаше да се заяжда с хората си, а понякога, когато нещата не вървяха, си бе намирал и изкупителни жертви. Така че сега Уеб не му вярваше много на приказките. Нито пък приемаше кроткия му тон като знак на добра воля и миролюбиви намерения. От друга страна, след онази нощ, когато Уеб загуби половината си лице във вихъра на боя, Бейтс беше между първите, дошли да го посетят в болницата, и оттогава Уеб не бе забравил това. Не, Пърси Бейтс не беше

просто уравнение, но пък кой ли беше? Освен това, казваше си Уеб, не е нужно да си пишеш бирата с някого, за да го уважаваш.

– Знам, че си представил резюме по случая, но ще ми трябва и пълен доклад, когато си в състояние да го направиш – каза Бейтс. – Не бързай, почини си най-напред, изчакай да ти зараснат раните.

Уеб разбра. Случилото се тази нощ беше тежък шок за всички тях. Нямахме защо да се бои от изблиците на Бейтс. Поне на първо време.

– Драскотини, нищо страшно – смотолеви в отговор той.

– Казаха ми, че имаш огнестрелна рана в ръката. Плюс порезни рани и охлузвания по цялото тяло. Докторите разправят, че сякаш някой те е налагал с бейзболна бухалка.

– Нищо страшно – повтори Уеб и после млькна, изтощен от усилието.

– Почини си. Има време за доклада. – Бейтс стана от стола. – И после, ако си в състояние... знам, че ще ти е трудно, но все пак... би било добре, ако отидем заедно на мястото и ни покажеш какво точно се случи.

И как останах жив, така ли? Уеб кимна.

– Ще гледам да го направя по-скоро.

– Не бързай – повтори Бейтс. – Случаят не е никак лесен. Но ще го разплетем. – Той потупа Уеб по рамото и се извърна да си ходи.

Уеб се размърда в леглото, опита се да се поизправи.

– Пърс? – В сумрака на стаята единственото, което различаваше от Бейтс, беше бялото на очите му. Като чифт зарове, по чудо спрели на двойка. – Всички са мъртви, така ли?

– Всички – потвърди Бейтс. – Ти си единственият оцелял.

– Направих, каквото можах.

Вратата се отвори и после пак се затвори. Уеб беше сам.

Навън в коридора Пърси Бейтс разговаряше с група мъже, облечени точно като него – с незабележими сини костюми и ризи, вратовръзки в убити цветове, удобни черни обувки с гумени подметки и големи пистолети в изрязани кожени кобури, закачени с щипка отстрани на колана.

– Като подуши пресата, ще настане истински кошмар – каза един от тях. – Къде ти, кошмарът вече започна!

Бейтс пхна нова дъвка в устата си на мястото на любимите „Уинстън“ без филтър, от които наскоро се бе отказал за пети, предпоследен път.

– Нуждите на разни малоумни драскачи не са между главните ми грижи в момента – каза той. – В моята класация журналистите са наравно с адвокатите.

– Трябва все пак да им се снася информация, Пърс. Ако ги държиш на тъмно, започват да си измислят какво ли не, обикновено най-лошото. В интернет вече се появиха тълкувания по случая, от които косата ще ти се изправи. Клането било свързано ту с възкръсването на Христос за Второто пришествие, ту с някакви китайски търговски заговори. Откъде им идват наум такива дивотии? Нашите пресаташета са в паника.

– Не мога да повярвам, че който и да е би дръзнал да стори подобно нещо на *наши* хора – обади се друг от мъжете, побелял и надебелял в служба на отечеството. Бейтс прекрасно знаеше, че от десет години този агент само лъска с лакти държавното бюро, но иначе обича да се прави на кален в битки ветеран. – Нито колумбийците, нито китайците, нито дори руснаците не биха се осмелили да нападнат нас по такъв начин.

Бейтс го изгледа.

– Кой кого, това е играта. Или ние тях, или те нас. Засега по-скоро ние тях. Но защо мислиш, че ако им паднем в ръчичките, няма да ни го върнат?

– Божичко, Пърс, помисли си само. Тия типове току-що изклаха цял взвод от нашите. При това под носа ни, на наша територия. – Старецът се накокошини възмутено.

Пърси Бейтс отново го погледна. Пред себе си виждаше възрастен слон с изпаднали бивни, готов за храна на мравките.

– Не знаех, че тази част от Вашингтон минава за наша територия – отбеляза той. Бейтс не бе спал от два дни и му личеше. – По-скоро бих казал, че това е тяхна територия, а ние сме натрапниците.

– Разбирам какво искаш да кажеш. Но все пак с какво сме предизвикали този атентат?

– Знам ли? Да кажем, че се опитваме да разбием канал за дрога, от който им капят по един милиард долара на ден. Какво ще кажеш? Може би това е, което ги дразни, а, глупако? – След като си изля яда на стареца, Бейтс реши, че той е твърде безобиден, за да го уволни на момента.

– Как е той? – попита друг агент. Русоляв, със зачервен от хрема нос.

Бейтс се облегна на стената, преобърна дъвката в устата си и вдигна рамене.

– Струва ми се, че по-скоро е изпаднал в шок, отколкото пострадал физически. Но това е нормално.

– Голям късмет, няма що – каза червеният нос. – Как е останал жив, можем само да гадаем.

Тази нощ Бейтс беше твърде изнервен и не му се слушаха глупости. Човекът още не бе свършил, когато той се нахвърли върху него:

– Значи според теб е голям късмет да изколят всичките ти другари пред очите ти? Това ли искаш да кажеш, жалък кретен такъв?

– Не бе, Пърс, изобщо нямах това предвид. Знаеш, че нищо лошо не исках да кажа. – Червеният нос се закашля и за-превива, за да покаже, че е болен и не му е до разпавии.

Бейтс го остави на мира, отворен от хората си като цяло.

– Засега нищо не може да се каже със сигурност. Не, не е така. Сигурно е едно: Уеб собственоръчно е извадил от строя осем картечни гнезда, с което е спасил живота на втория екип и на едно улично хлапе. Това поне е сигурно.

– В предварителния доклад пише, че Уеб се е парализирал. – Гласът беше на някакъв друг мъж, който бе дошъл междуременно и тихо стоеше отстрани. От пръв поглед се виждаше, че това не е кой да е. Зад него, малко встрани, чакаха двама агенти с безизразни лица, неподвижни като два робота. – Единственото сигурно нещо, Пърс, е, че всичко, което знаем, го знаем от Уеб – каза той. Очевидно беше, че новодошлият е с повисок чин от Бейтс, както и това, че при възможност Бейтс с радост би му извил врата, но в момента не смееше.

Мъжът продължи да говори:

– Уеб Лондон има да дава много обяснения. Докато трае следствие-то, трябва да си отваряме очите на четири, не както през изминалата нощ. Това, което се случи, е безобразие. То не бива никога повече да се повтаря. Поне докато аз командвам. – Мъжът изгледа Бейтс с немигащ поглед и добави язвително: – А междуременно предай на Лондон много здраве от мен. – С тези думи Бък Уинтърс, директорът на Вашингтонското оперативно бюро на ФБР, се извърна и отмина, следван по петите от двамата работи.

Бейтс го изпроводи с поглед, изпълнен с презрение. Бък Уинтърс бе командвал една от частите при обсадата на Уейко и бе допринесъл в решителна степен за кървавата развръзка. След този инцидент, както бе обичайно за големи организации, Уинтърс бе получил серия от повишения като отплата за некадърността си и бе стигнал до шеф на Оперативното бюро във Вашингтон. Може би самото ФБР се срамуваше да си признае провала на операцията и наивно вярваше, че като повиши главния виновник, с това ще демонстрира на всички своята непогрешимост.

Едва след време някои от по-дребните риби си бяха понесли заслуженото за клането в лагера на Дейвид Кореш в Тексас, но засега главата на Бък Уинтърс си стоеше твърдо на раменете му. В очите на Пърси Бейтс този негодник Уинтърс беше олицетворение на всичко гнило във ФБР.

Бейтс отново се облегна на стената, скръсти ръце и зажвака дъвката си толкова силно, та чак зъбите го заболяха. Беше сигурен, че старият Бък вече е отърчал да се съветва с директора на ФБР, с министъра на правосъдието, а защо не и с президента. Нека се съветват, каза си той, стига да не ми се пречат в краката.

Групичката мъже, които се бяха събрали около него, се разпръснаха един по един, всеки в своята посока. Накрая и Бейтс тръгна за своя кабинет, мушна ръце в джобовете си, с поглед, вперен в нищото. Без да забави крачка, той ядно изплю дъвката си в кошчето за боклук. Какви идиоти – помисли си той, докато крачеше. – Какви нищожества!

4

Уеб Лондон стоеше до прозореца, облечен в синя хирургическа престилка, държеше в ръка чанта с личните си вещи и гледаше към яркосиньото небе. Марлята, с която беше превързана ранената му ръка, го дразнеше; чувстваше се като с боксова ръкавица.

Тъкмо се канеше да отвори вратата, когато тя се отвори сама. Поне така му се стори, докато не видя мъжа, който се появи в рамката.

– Романо, какво търсиш тук? – извика изненадано той.

Отначало мъжът дори не го погледна. Беше малко под метър и осемдесет, около осемдесет килограма, як и мускулист. Имаше тъмна къдрава коса и беше облечен със старо кожено яке, джинси и бейзболна шапка с емблемата на „Ню Йорк Янкис“. Значката му на агент на ФБР беше закачена на колана, а изпод якето му се подаваше дръжката на служебния револвер.

Чак след като огледа стаята, Пол Романо спря поглед на превързаната ръка на Уеб. Той я посочи с пръст.

– Какво, *това* ли ти е раната?!

Уеб погледна ръката си и вдигна очи към новодошлия.

– По-доволен ли щеше да си, ако ме бяха улучили в главата?

Романо беше един от командосите, участвали в екип „Хотел“. Както повечето от другарите си, и той беше всяващ страх боец, който не се съобразяваше с никого. Двамата с Уеб така и не се бяха сблизили. Според Уеб това се дължеше главно на факта, че Романо беше по-млад и по-малко раняван от него, а за нищо на света не искаше да признае на Уеб някакво превъзходство.

– Ще ти задам само един въпрос, Уеб, и ако се будалкаш с мен, лично ще те гръмна.

Уеб го изгледа отвисоко и пристъпи крачка към него; така разликата в ръста им беше още по-видима и унижителна за Романо.

– Много си мил, Поли. А случайно да ми носиш цветя и бонбони?

– Не се занасяй с мен, Уеб. – Той помълча и после запита: – Кажи сега, изплаши ли се?

– Да бе, Поли, ония картечни гнезда сами се обезвредиха.

– Знам за картечните гнезда. Имам предвид в началото. Когато останалите от „Чарли“ нападناха, ти не беше с тях. Защо?

Уеб усети как се изпотпява; мразеше се заради това. Обикновено

закачките на Романо не го дразнеха, но този път не знаеше какво да отвърне. А това беше още по-лошо, отколкото да го излъже.

– Нещо стана в главата ми, Поли. Не знам точно как да ти го обясня. Но ако си въобразяваш, че имам нещо общо със засадата, сигурно си откачил.

Романо поклати глава.

– Не казвам, че си предател, Уеб. Просто си страхливец.

– Ако си дошъл специално за това, можеш да вървиш по дяволите.

Романо го изгледа от глава до пети; Уеб усети как се изчервява под втренчения му поглед. Пол се обърна и излезе, без да каже дума повече. По-добре да ме бе нагрубил още веднъж за довиждане, помисли си Уеб.

После той изчака още няколко минути, преди да отвори вратата.

– Защо си на крака? – запита учудено часовият.

– Изписват ме, не ти ли казаха?

– Нищо подобно не са ми казвали.

Уеб вдигна превързаната си ръка.

– Държавата не е длъжна да ми плаща болнично легло заради някаква драскотина. Нито пък аз имам намерение да плащам от джоба си. – Уеб не познаваше момъка, но той имаше вид, сякаш подобни разумни аргументи ще му подействат. Уеб не изчака отговора, просто си тръгна. Знаеше, че часовият няма основание да го задържи против волята му. Знаеше също така, че младежът незабавно ще докладва на висшестоящото началство, че пациентът е напуснал стаята.

Уеб се измъкна през един страничен изход, намери уличен телефон, позвъни на един стар приятел и след по-малко от час се намираще у дома – в своята с нищо незабележима двуетажна къща в едно тихо предградие на Удбридж, щата Вирджиния. Там се преоблече в джинси, мокасини и тъмносиня фланелена риза, после смъкна омразната марлена превръзка и я замени с обикновен пластир – символичен жест, с който искаше да покаже, че сам не отдава голямо значение на раната си. Не желаше съжаление от никого сега, когато шестима от най-близките му приятели лежах в моргата.

После провери съобщенията на гласовата си поща. Нямахше нищо важно, но той не се съмняваше, че скоро ще започнат да го търсят много хора. Отключи огнеупорния сейф, извади личния си деветмилиметров пистолет и го натика в кобура на колана си. Макар да не бе застрелял никого, сега той подлежеше на разследване от КОО, или Комисията по огнестрелните оръжия, тъй като със сигурност бе открил огън по време на служба. Бяха му иззели пушката и двата служебни пистолета – все

едно, че го бяха оставили без ръце. После му бяха прочели правата и той бе дал показания. Всичко беше в строго съответствие с установената процедура, но все пак той се чувстваше като заподозрян. Във всеки случай нямаше намерение да ходи невъоръжен. Болезнено подозрителен по природа, след това, което му се бе случило през изминалата нощ, Уеб Лондон се бе превърнал в параноик, виждащ опасности навсякъде около себе си.

Той слезе в гаража, запали отлично поддържания, антрацитно черен мустанг, модел '78 година и даде газ.

Уеб имаше две коли – мустанга и един очукан събърбан, с който безброй пъти бе возил момчетата от екип „Чарли“ на мачовете, по плажовете на Вирджиния и Мериленд, по пикници из парковете на Вашингтон и къде ли не по Източното крайбрежие. Всеки от колегите му си имаше запазено място в колата. Подредбата беше по старшинство и по способности – единствените критерии в света на Уеб Лондон. Колко добре си бяха прекарвали само! Сега той се зачуди колко ли би могъл да вземе за събърбана, защото за нищо на света не можеше да си представи, че ще кара стария звяр без компания.

Уеб се вля в междушатска магистрала 95 и пое на север през гигантската плетеница на естакадата Спрингфилд – един главозамайващ лабиринт от многолентови шосета, рампи и подпорни стълбове, проектиран сякаш от някой надрусан с кокаин инженер. Понастоящем естакадата беше в ремонт, който щеше да продължи минимум десет години; затова всеки шофьор, попаднал в нея, трябваше да се въоръжи с няколко часово търпение и здраво чувство за хумор, за да не полудее. Уеб пое по отклонението за моста на Четиринайсета улица, пресече лъскавите квартали в северозападната част на Вашингтон, където бяха съсредоточени повечето туристически забележителности и където се вливаха долларите на милионите посетители, и преди да се усети, се озова в една недотам привлекателна част на столицата.

Уеб беше агент за специални операции на ФБР, но не гледаше на себе си като на такъв. Преди всичко той беше член на Отряда за борба с тероризма – елитна част към Бюрото за действия при извънредни ситуации. Той не носеше костюми. Не общуваше с колеги извън отряда. Не идваше като цивилните агенти да огледа мястото на действието, едва след като куршумите бяха спрели да летят. Обикновено взимаше участие в действието още от самото начало – тичаше, залягаше, стреляше, гледаше да не го улучат. Същевременно се старееше да рани, а понякога и да убие противника. Съставът наброяваше едва петдесетина

оперативни агенти, като подборът беше безмилостен. А също и службата след това. Един оперативен агент прекарваше в ОБТ средно по пет години. Уеб беше рядко изключение – той беше вече осма година в отряда. Струваше му се, че през последните години неговият екип влиза в действие по-често, отколкото в началото, и то в много повече горещи точки на планетата. Неписаното правило беше, до четири часа след обявяване на тревога колелата на военнотранспортния самолет – с екипа вътре – да се отделят от пистата на военновъздушната база „Андрюс“. Е, това бе вече минало. Изведнъж Уеб се бе озовал без екип.

Уеб никога не си бе представял, че може да се окаже единственият жив при каквато и да било ситуация. Другарите му често се бяха шегували, дори се бяха обзалагали кой пръв ще умре. Уеб обикновено беше между кандидатите просто защото винаги се случваше най-отпред на бойната линия. Сега той не можеше да си обясни какво го бе спасило от седмия ковчег и тази мисъл не му даваше покой. А единственото чувство, по-лошо от гузната съвест, е чувството на срам.

Той отби мустанга до бордюра и приближи до полицейската бариера. Показа служебната си карта на постовите, които го познаваха по лице или по име и сега бяха смаяни, че го виждат. След това се представи на дежурния по местопрестъпление и се шумгна в познатата сляпа уличка, преди глутницата репортери да се бяха опомнили и нахвърлили върху него. Още от сутринта те бяха предавали на живо от мястото на събитието; наоколо бе изникнала цяла гора от антени и сателитни чинии. Уеб бе успял да види някои от емисиите още в болницата. Повтаряха като папагали едни и същи изречения, показваха разни снимки от квартала, накрая с мрачни лица обявяваха нещо от рода на: „Това е всичко, което можем да кажем засега. Но все пак останете с нас, след малко с положителност ще знаем повече, пък и да не знаем, ще си го измислим. Продължаваме с коментар от студиото.“ Уеб се затича по алеята.

Бурята от предишната нощ отдавна бе отминала към Атлантика. После бе нахлул хладен фронт и изведнъж рязко се бе застудило. Вашингтон е построен върху блатиста местност и по-лесно понася лятната жегата и влажност, отколкото студата и снега. Когато падне сняг, никой не се сеща да почисти улиците.

По средата на сляпата уличка се натъкна на Бейтс.

– Какво, по дяволите, правиш тук? – сопна се шефът му.

– Ами ти каза, че искаш да чуеш моята гледна точка, и аз дойдох – каза Уеб. Бейтс погледна ръката му. – Да вървим, Пърс. Нямаме време за губене.

Като тръгна точно от мястото, където бяха слезли от шевролета, Уеб проследи стъпка по стъпка пътя на своя екип. С всяка крачка към целта той усещаше как го обзема все по-голяма ярост и едновременно с това страх. Трупове те ги нямаше отдавна, но петната от локвите кръв бяха останали. Дори проливният дъжд не бе успял да ги измие. В съзнанието си Уеб прехвърляше за стотен път всеки свой ход, всяко душевно състояние.

Унищожените картечни гнезда в момента се разглобяваха и оглеждаха от цял екип специалисти, обучени да намират улики и в най-незначителните късчета мъртва материя. Други обикаляха из вътрешния двор, коленичеха насам-натам, навеждаха се, вдигаха това-онова от земята, бъркаха тук и там с пинцети – с една дума, търсеха отговори сред един не твърде отзивчив терен. Докато ги наблюдаваше, Уеб поклати унило глава. Малко вероятно бе да открият по картечниците ясни отпечатащи, които да ги поведат по сигурна следа. Той пристъпваше смутен между локвите кръв, сякаш ходеше по пресни гробове.

– Прозорците са боядисани в черно, за да не се виждат картечниците – каза Бейтс, – докато не почнат да стрелят. Иначе цевите хвърлят отблясъци в мрака, нали разбираш?

– Приятно е да знаеш, че си прецакан от професионалисти – отвърна кисело Уеб.

– Добре си ги опукал тия петдесетки. – Пръстът на Бейтс посочи разрушените картечни гнезда.

– С добро оръжие всичко се постига – отвърна скромно Уеб.

– Това са всъщност бойни миниоръдия, използват се само в армията. Шестцевни, система „Гатлинг“, монтират се върху триножници, като в случая триножниците са били завинтени за пода, за да не мърдат. За всяко оръдие са предвидили магазинни кутии и картечни ленти с по четири хиляди патрона. Регулаторът на скорострелността е поставен на четиристотин изстрела в минута, макар че максимумът е осем хиляди.

– Четиристотин беше повече от достатъчно. Умножи го по осем гнезда – това прави три хиляди и двеста куршума в минута. Знам това със сигурност, защото всичките, с изключение на един рикошет, минаха на сантиметри над главата ми.

– С тази ниска скорост сигурно мунициите са им стигнали за доста време.

– Така си беше.

– Цевите се задвижват с електричество, стреляли са с бронебойни патрони.

Уеб поклати глава.

– Разбра ли се как са били задействани?

Бейтс го отведе до тухлената стена на срещуположната страна на двора спрямо уличката, откъдето бях пристигнали. Стената беше част от изоставена постройка, перпендикулярна на жилищната сграда, която се бяха готвили да атакуват. Тъкмо оттам бяха дошли половината от изстрелите, изтребили целия екип „Чарли“, с изключение на него самия. Това, което не бяха могли да видят в тъмното, едва се забелязваше и на светло.

Уеб коленичи и видя нещо, което му заприлича на лазерен спусък. В тухлата имаше пробита малка дупчица, в която беше скрито устройството със хранващите батерии. От покрива на сградата снайперистите нямаше как да го забележат, дори да го бяха търсили нарочно, а Уеб знаеше със сигурност, че по разузнавателни данни изобщо не се очакваше подобно нещо. Лазерният лъч пресичаше двора на височината на човешко коляно.

– Лъчът се прекъсва и картечните стрелят, докато свършат патроните. – Уеб се огледа, озадачен. – Ами ако преди нас минеше котка или куче, или някой скитник?

По изражението на Бейтс се виждаше, че и той се е сетил за това.

– Може местните хора да са били предупредени да не се приближават. За животни не знам. Струва ми се по-вероятно цялата система да е била включена дистанционно.

Уеб се надигна.

– Значи са ни чакали да приближим, за да включат лазера. Това означава, че този, който го е направил, е бил съвсем наблизо.

– Ами да. Чул ви е, че идвате, или пък някой го е предупредил. Изчакал е, докато завиете зад ъгъла, натиснал е копчето и е побегнал.

– В двора нямаше жива душа, пък и термодетекторът ми не засече нищо с човешка температура.

– Може човекът да е бил вътре в сградата или в която и да е сграда наоколо. Колко му е, насочваш дистанционното през прозореца, натисках копчето и дим да те няма.

– Ами снайперистите, момчетата от „Хотел“, те нищо ли не са видели?

Бейтс поклати глава.

– От „Хотел“ твърдят, че не са усетили нищо, докато онова хлапе не им е занесло бележката ти.

При споменаването на екип „Дотел“ Уеб се сети за Пол Романо;

обхвана го още по-дълбоко униние. Най-вероятно в този момент Романо беше в централата на ФБР в Куонтико и разправяше на всички как Уеб се е паникьосал от страх и е оставил да избият целия му екип.

– „Уиски“ и „Рентген“ сто на сто са усетили нещо – каза Уеб, имайки предвид снайперистите на покрива.

– Видели са някои неща, но засега предпочитам да не ги обсъждам – отвърна Бейтс.

Инстинктите на Уеб му подсказаха да не го притиска повече. Какво друго биха могли да кажат снайперистите? Че са видели как Уеб е замръзнал на мястото си, как е оставил целия си екип да тръгне в атака, а самият той се е проснал по очи като последен страхливец, докато другарите му по оръжие са били изпонатръшкани като овце в кланица?

– Ами хората от Агенцията за борба с наркотиците? Няколко от тях бяха придадени към „Хотел“, освен това имаше и един резервен екип.

Бейтс погледна Уеб в очите и поклати глава.

ФБР и АБН не можеха да се нарекат приятелски институции. В представите на Уеб Агенцията се държеше с Бюрото като по-малкото сестриче, което винаги правеше напук на големия брат, щипеше го и тайно го риташе по пищялите, а когато ФБР се обърнеше да ѝ извърти един шамар, писваше на умряло и тичаше да се оплаква.

– Е, какво, ще приемем това обяснение, докато не се случи нещо, което да го опровергае – каза Уеб.

– Така е най-добре. Някои от вас имаха ли уреди за нощно виждане?

Уеб веднага разбра смисъла на въпроса. С такива очила лазерният лъч щеше да се вижда като ярък сноп светлина.

– Не – отвърна той. – Още щом започна стрелбата, аз извадих термодетектора и малко по-късно го сложих на пушката си, но от останалите никой нямаше уред за нощно виждане. Ако си с него и ти се изпречи източник на обикновена светлина, например улична лампа, може да те ослепи като нищо. Снайперистите ги избягват по време на операция, защото изкривяват пространството и им пречат да определят дистанцията.

Бейтс кимна по посока на издънените прозорци, откъдето бяха стреляли картечниците.

– Техническият екип огледа картечните гнезда. Всяко от тях е било снабдено с миниприемник, по който е подадена командата за стрелба. Най-вероятно системата е била нагласена със закъснение от няколко секунди, за да не започнат да стрелят веднага след пресичането на лазерния лъч, а чак когато е сигурно, че всички се намират в полето на огъня.

Вътрешният двор е достатъчно широк, а обсегът и разположението на картечните гнезда са такива, че го покриват целия.

Внезапно Уеб усети как му се завива свят и се подпря с ръка на стената. Сякаш вцепенението от предишната нощ, по време на онази обречена атака, го обзе отново с пълна сила.

– Трябваше да полежиш повече, да се възстановиш – загрижено каза Бейтс, като го обгърна с ръка през рамото, за да го подкрепи.

– Нищо ми няма. Случвало ми се е да се порежа по-лошо, докато се бръсна.

– Нямам предвид ръката ти.

– Главата ми също е напълно в ред, ако това те тревожи – озъби се Уеб, после се поуспокои. – В този момент съм по-склонен да действам, отколкото да мисля.

През следващия половин час Уеб най-подробно изброи всички случайни лица, с които се бяха засекли през изминалата нощ, точните места, където ги бяха видели, и описа, доколкото можа, външния им вид, както и всички останали обстоятелства около операцията – от подготовката на екип „Чарли“ за навлизане в периметъра до последния отекнал изстрел.

– Смяташ ли, че някой от тях, който и да било, е могъл да има нещо общо с обекта? – запита Бейтс. Имаше предвид хората, които бяха подминали в спящата улица на път към вътрешния двор.

– По тези места всичко е възможно – отвърна Уеб. – Че е изтекла информация, в това няма съмнение. Изтичането е могло да стане навсякъде и по всяко време.

– Явно възможности не са липсвали – кимна Бейтс. – Да обсъдим поне няколко.

Уеб вдигна рамене.

– Това не беше рутинна тревога, при която получаваш на пейджъра код „888“. – Имаше предвид заповедта екипите да се прибират веднага в Куонтико. – Миналата нощ бе избрана много отдавна, екипите бяха сформирани предварително, раздадоха ни специални оръжия и екипировка, проиграхме сценария няколко пъти и ни разпределиха по колите. Ако се наложеше да представим заповеди за обиск, с нас имаше прокурор. Снайперистите бяха заели позиции отрано. Бяха се дегизирали като екипи за саниране на сгради и отстраняване на течове по покривите. От централата бяха уведомили местната полиция – ония поважничиха малко, пък после мирясаха. След като напуснахме прикритието, Теди Райнър поиска разрешение да действаме по усмотрение предвид на трудния

терен. Може би щеше да се наложи да открием огън по живи цели. Получихме заповед да се придвижим към критичната точка, после зачакахме броенето. Щяхме да направим само един пробив – при входната врата. Планът беше вътре да се разделим на две групи и да ударим обекта от две страни едновременно, докато „Хотел“ и хората на АБН проникнат в сградата отзад. През цялото време снайперистите от покрива щяха да осигуряват прикритие. Идеята беше да действаме бързо и както винаги да ударим с всички сили.

Двамата седнаха върху две обърнати кофи за боклук. Бейтс едно хвърли пакетчето дъвка, измъкна цигарите си и предложи една на Уеб, който отказа.

– От полицията са били наясно с обекта, нали така? – запита Бейтс.

Уеб кимна.

– В общи линии. Най-вече с местоположението. Колкото да се навъртат наоколо за всеки случай, да не допускат външни лица в зоната или пък при нужда да пратят някого вътре.

– С колко време са разполагали в случай на изтичане на информация?

– С около час.

– Едно е сигурно: този капан не е бил заложен за един час.

– Кой беше агентът, работил под прикритие по случая?

– Едва ли трябва да ти казвам, че името му е държавна тайна, която отнасяш със себе си в гроба. – Бейтс помълча, колкото да придаде нужната важност на думите си, после добави: – Казва се Рандъл Коув. Печен ветеран, работил в обекта под дълбоко прикритие. Като ти казвам дълбоко, значи дълбоко като казармен нужник. Чернокож, як като бик и е от най-добрите на улицата. Провел е милион такива операции.

– И какво разправя той?

– Не съм го питал.

– Защо?

– Не мога да го открия. – Бейтс помълча и добави: – Знаеш ли със сигурност дали Коув е бил информиран, че ударът е заплануван за снощи?

– Ти би трябвало да знаеш по-добре от мен. Нас поне никой не ни е предупреждавал, че агентът или някой друг информатор ще се намира в обекта по време на удара. Ако някой е щял да бъде, нас щяха да ни информират при инструктажа. Така щяхме да ги знаем кои са и щяхме да им наденем белезниците и да ги откараме като всички останали, за да не би някой да се усъмни нещо и да ги ликвидира.

– Какво знаете за обекта?

– Финансова централа на голяма организация за трафик на дрога. Счетоводители, касиери. Обектът се охранявал жестоко. Нашата цел беше да ги измъкнем живи, все едно са заложници, за да ги предадем за разпит като свидетели. Трябваше да действаме бързо, преди ония да се усетят, и да им теглят куршума. Планът за удара беше одобрен, имаше издадена писмена заповед. Разполагахме с точен план на сградата и в Куонтико построихме модел едно към едно. Скъсахме си задниците от тренировки. После зачакахме да стане снощи, за да нападнем. Прочетоха ни инструктажа – нищо особено – и се качихме в джипа. Това е всичко.

– Вие сами си правите оглед на терена, нали така? По-специално снайперистите, които имат телескопи на пушките и уреди за нощно виждане. Дали са забелязали нещо нередно?

– Нищо особено, иначе щяха да ни кажат на инструктажа. Ако не се брои условието да запазим живи свидетели, това си беше рутинна операция по разбиване на канал за дрога. Ами че ние такива канали ги ядем на закуска!

– Ако е било просто канал за дрога, Уеб, нямаше да използват вас да го разбие. Оперативното бюро във Вашингтон щеше да изпрати специалните части.

– Казаха ни, че теренът е доста труден. Така и излезе. Освен това ни бяха казали, че хората в обекта били печени главорези и имали такива пушкала, че дори специалните части не можели да им излязат настреща. Най-важното условие обаче било да се хванат живи свидетели. Единствено ние сме можели да постигнем това. Само дето никой не очакваше да се натъкнем на осем миниоръдия с дистанционно управление: – Той помълча и после каза: – Явно през цялото време са ни будалкали. Ако не се смятат картечните гнезда, сградата се оказа напълно празна. Никакви счетоводители, никакви счетоводни книжа. Нищо.

Уеб прекара ръка по дупките от куршуми по декоративните тухли на стената. Някои бяха толкова дълбоки, че отдолу се виждаше бетонът. Без съмнение бяха използвали бронируващи мунитии. Единственото хубаво нещо беше, че хората му бяха умрели мигновено.

– Снайперистите все нещо са забелязали – каза той. Надеждата му беше, че са видели тъкмо онова, което той смътно бе почувствал, когато краката му се сраснаха със земята. Но как биха могли да го видят?

– Още не съм чул всичко, което имат да кажат – отбеляза само Бейтс и Уеб отново си каза, че няма смисъл да го притиска.

– Къде е онова хлапе? – Уеб се запъна, опитваше се да си спомни името. – Кевин?

Отговорът на Бейтс закъсна с около половин секунда:

– Изчезнало е вдън земя.

Уеб усети как настръхва.

– Как така ще изчезне? Ами че то е дете!

– Не казвам, че е изчезнало по своя воля.

– Ти познаваш ли го?

– Казва се Кевин Уестбрук. На десет години е. Има неколцина роднини, но повечето са в пандиза. Има по-голям брат, известен сред гангстерските среди като Големия Х. Буквата „х“ означава точно това, което си мислиш. Главатар на улична банда. Мъж като планина, акъл като на доктор на науките от Харвард. Пласъор на метамфетамини, в Ямайка им викат „синсемила“, много са на мода. Засега нямаме никакви доказателства, за да го бутнем на топло. Целият район наоколо е негов.

Уеб изпука с пръстите на ранената си ръка. Номерът с пластира не минаваше пред Бейтс и той се почувства гузен, че изобщо си го е помислил.

– Не е ли твърде голямо съвпадение малкото братче на тартора на целия район да ни чака в сляпата уличка по време на удара?

Докато говореше за момчето, Уеб усети как с него настъпва някаква странна промяна, сякаш душата му напуска тялото. За миг му се стори, че умира. Може би ми трябва лекар, каза си той. Или по-скоро специалист по изгонване на зли духове?

– Е, във всеки случай детето живее тук наоколо. А доколкото знаем, животът му не е никак весел. Предполагам, че повечето време бяга от къщи.

– Брат му също ли е изчезнал? – попита Уеб, когато се по-съвзе.

– Братът няма постоянен адрес. В неговия бизнес не се препоръчва да се заседаваш дълго време на едно място. Не че разполагаме с конкретни доказателства, но самите ние го търсим доста упорито. – Той млъкна и се вторачи в Уеб. – Какво ти е, добре ли си?

Уеб махна с ръка.

– Как точно ви се изплъзна детето?

– Не е много ясно. Ще знаем повече, когато претърсим основно квартала. Все някой ги е видял, когато са докарали целия този арсенал и са строили картечните гнезда. Дори в район като този подобна дейност може би изглежда леко необичайна.

– Нима очакваш, че някой от местните ще проговори?

– Дължни сме да опитаме, Уеб. Нужен ни е един-единствен свидетел.

Известно време двамата мъже помълчаха. Накрая Бейтс вдигна глава. По лицето му се четеше смущение.

– Уеб, какво всъщност се случи?

– Кажи си го направо: защо не загинахме всичките седем?

– Това е, което те питам.

Погледът на Уеб беше прикован в точното място на асфалта, където бе паднал по очи.

– Излязох от уличката с известно закъснение. Чувствах, че трудно се движа. Сякаш бях получил удар. Миг преди да почне стрелбата, се проснах по очи. Не знам защо. Какво не бих дал да разбера! – Внезапно съзнанието му сякаш изключи, после отново включи, като телевизор по време на гръмотевична буря. – Всичко това продължи само секунда, Пърс. Някаква си секунда. И се случи в най-неподходящия момент. В най-лошия момент в историята на човечеството. – Той погледна Бейтс, сякаш искаше да отгатне мислите му. Присвитите очи на колегата му казаха достатъчно. – Не се притеснявай, аз също не си вярвам – каза той. Бейтс не отговори. Тогава Уеб реши да премине на следващия въпрос, заради който бе дошъл. – Къде е знамето? – запита той. Бейтс го изгледа изненадан. – Знамето на отряда. Трябва да го върна в Куонтико.

При всяка акция на Отряда за борба с тероризма най-старшият получава знамето, което носи в личната си екипировка. При успешно изпълнена мисия то се връща на командира лично от ръководещия акцията. В случай това беше Уеб.

– Ела с мен – каза Бейтс.

Край бордюра беше паркирана камионетка на ФБР. Бейтс отвори едната от задните врати, бръкна вътре и извади знамето, сгънато по военному на триъгълник. Подаде го на Уеб.

Уеб пое знамето с двете си ръце, за момент се взря в него; пред очите му с най-малки подробности отново изплува картината на клането.

– По него има дупки от куршуми – отбеляза Бейтс.

– По всички нас има – отвърна Уеб.

5

На следващия ден Уеб отиде в централата на ОБТ в Куонтико. Пътят му минаваше по военно шосе 4, покрай студентското градче на Академията на ФБР, където се намираха щабове на ФБР и на АБН. Уеб бе прекарал в тази академия тринайсет усилни и напрегнати седмици от живота си, докато се обучаваше за агент. Срещу пролятата пот му заплащаха някакви си центове и го принуждаваха да живее в общежитие с обща баня, където на всичко отгоре трябваше да си носи свои лични хавлиени кърпи! Но на Уеб всичко това му се бе сторило прекрасно. Уеб Лондон не бе жалил сили, за да стане най-добрият агент на ФБР; той си казваше, че е роден за тази длъжност.

Уеб току-що бе напуснал Академията и бе постъпил на работа в Бюрото като новобранец, положил клетва и запасан с чисто нов .357-калибров „Смит & Уесън“ – сериозен револвер, чийто спусък изискваше четирикилограмово усилие, за да произведе изстрел. С такъв пистолет нямаше опасност да се гръмне човек в крака. В днешно време новопостъпилите агенти бяха въоръжени с модерни 10-милиметрови полуавтоматични „Глок“ с четиринайсетзаряден пълнител и много по-мек спусък, но Уеб все още си спомняше с носталгия за стария „Смит & Уесън“ със седем и половина сантиметровата цев и откат като конски ритник. Модерно в никакъв случай не значи по-добро, беше неговият девиз.

След това Уеб бе прекарал близо шест години като редови агент, учейки занаята. Бе се ровил в планини от хартия, бе проследявал улики, бе изстисквал последните капки информация от доносници, разследвал сигнали, подслушвал телефони, проследявал обекти, търпеливо изграждал доказателствен материал и арестувал хора, които си го заслужаваха. Беше достигнал такова ниво на професионализъм, при което можеше да състави подробен план за действие за по-малко от пет минути, докато шофира някой от автомобилите на Бюрото, или бюромобили, както им викаха, при това със сто и осемдесет километра в час, държейки волана с коленете си и в същото време зареждайки магазина на гладкоцевната карабина. Научил се бе да разпитва заподозрени, да приспива вниманието им и след това да ги разбива с някой усукан въпрос, както и да познава безпогрешно кога лъжат и кога казват истината. Овладал бе изкуството сам да дава свидетелски показания, без да се оставя да го разиграват разни лукави адвокати, чиято единствена цел бе не да установят, а да

потулят истината.

Уеб имаше три библии: Конституцията на САЩ, 18-и раздел от Наказателния кодекс, който се занимаваше с федерални углавни престъпления, и Оперативния наръчник на следователя от ФБР. Висшестоящите офицери, включително Пърси Бейтс, който му беше пряк началник, откакто Уеб постъпи във Вашингтонското оперативно бюро след няколко години в Средния запад, бяха толкова впечатлени от неговата всеотдайност, физическа издръжливост, интелект и бързина на мисълта, че личното му досие беше пълно с похвали и предложения за награди. Наистина, понякога и той се бе отклонявал донякъде от писаните правила, но така постъпваха истински добрите агенти, доколкото голяма част от тези правила си бяха чиста глупост. Това също го бе научил от Пърси Бейтс.

Уеб паркира, слезе от колата и се упъти към сградата, която можеше да бъде наречена красива само от слепец по рождение. Колегите му го посрещнаха с отворени обятия; калени бойци, видели с очите си повече кръв и жестокости, отколкото средният гражданин може да види на кино, те се просълзиха от вълнение при вида на своя по чудо оцелял другар. ОБТ не е място, където човек лесно показва своята ранимост и емоции. Никой не иска за колега някой револв, готов да се разциври за щяло и нещяло. Емоциите се оставят на закачалката до вратата като шапка или балтон; вътре всеки се опитва да прилича на Рамбо и Супермен. Единствените критерии за място в йерархията са старшинството и способностите – два елемента, които обикновено, макар и невинаги, вървят ръка за ръка.

Уеб върна знамето на своя командир – висок, жилив мъжага с прошарена коса, самият той бивш оперативен агент на Отряда за борба с тероризма, който въпреки годините си беше в по-добра форма, по-трениран и работоспособен от повечето си подчинени. Той прие знамето с достойнство и стисна ръката на Уеб, после не се сдържа и го прегърна по братски – бяха сами в кабинета му и никой не можеше да ги види. Дотук добре, помисли си Уеб, тия поне не ме мразят.

Сградата, в която се помещаваше централата на ОБТ, беше с капацитет около петдесет души, но понастоящем в нея работеха над сто служители. За целия този персонал бяха предвидени само две тоалетни, пред които понякога се образуваха такива опашки, че изнервяха дори обръгналите на всичко федерални агенти. Зад малкото фойе се намираха неголеми кабинети за командири на отряда, чийто официален чин съответстваше на помощник специален агент на ФБР, и за пряко

подчинените му двама командири на взводове, съответно на командосите и на снайперистите. За останалите служители имаше малки кутийки с леки преградни стени, подобни на пчелна пита, между които минаваше надлъжен коридор. В цялата сграда имаше само едно учебно помещение, което поради липса на подходящи условия се използваше и като зала за съвещания и инструктажи. На една полица в дъното на залата бяха наредени чаши за кафе; всеки път, когато отвън кацаше хеликоптер, чашите се тресяха и тракаха от вибрациите. На Уеб този звук му действаше успокоително – още един екип се прибира невредим от бойна задача, казваше си той.

Уеб се отби при Ан Лайл, която работеше в централата. Със своите шейсет години Ан беше най-възрастната жена в администрацията на отряда, всепризната майка и покровителка на момчетата от ОБТ. По неписано правило в присъствието на Ан беше недопустимо да се псува, да се говорят цинизми и да се правят определени жестове с ръка. Всеки, който си позволяваше да забрави това правило – от каления ветеран до последния новобранец, – твърде скоро ставаше жертва на възмездие, което можеше да приеме най-разнообразни форми: от лепило в каската до най-неудобната стрелкова позиция по време на нощно учение. Ан работеше в отряда от самото му създаване, а преди това много години бе служила във Вашингтонското оперативно бюро; междувремежно бе загубила съпруга си. Тя нямаше деца и целият ѝ живот бе подчинен на работата; умееше да изслушва младите, още неженени агенти и да помага с разумни съвети. Освен това Ан Лайл беше неофициалният брачен консултант на ОБТ и в тази си роля неведнъж бе успявала да спаси от разпад семейства на служители. По времето, докато Уеб бе чакал да заздравят раните от пластичните му операции, тя всеки ден го бе посещавала в болничната стая – нещо, което не можеше да се каже за собствената му майка. Ан най-редовно носеше в службата домашни сладкиши и кексове, за да почерпи колегите си. Извънредно информирана, тя беше всепризната последна инстанция по всякакви въпроси, имащи нещо общо с Бюрото и ОБТ. С времето бе изучила до съвършенство сложния бюрократичен лабиринт и ако трябваше да се набави каквото и да било за подобряване на бита или облекчаване работата на отряда, независимо колко дребно или едро, пращаша нея да свърши работата.

Уеб я откри в стаичката ѝ, затвори вратата и седна срещу нея. През последните години косите на Ан бяха напълно побелели и тялото ѝ бе позагубило от някогашната си форма, но очите ѝ си оставаха живи както преди, а усмивката ѝ – красива и лъчезарна.

Ан стана от бюрото и прегърна Уеб – нещо, от което той имаше голяма нужда. Страните ѝ бяха мокри от сълзи. Тя имаше особена слабост към момчетата от екип „Чарли“, които ѝ се бяха отплащали с непресторена обич и привързаност.

– Не изглеждаш никак добре, Уеб.

– Виждал съм и по-добри времена.

– Никому, дори и на най-върлия си враг не пожелавам това, което ти се случи – каза тя. – А ти най-малко от всички го заслужаваше. Идва ми да завия от мъка.

– Благодаря ти, Ан – отвърна Уеб. – Аз самият не знам какво точно се случи. Никога преди не се бях гипсирал така.

– Уеб, миличък, ами че по теб вече осем години се стреля. Не мислиш ли, че това може да ти се е отразило? В края на краищата и ти си човек!

– Там е работата, Ан, че аз би трябвало да съм нещо повече. Затова и служа в отряда.

– Сега имаш нужда от почивка. Кога за последен път си бил в отпуск? Или не помниш вече?

– Преди всичко имам нужда от информация, Ан. Надявам се, че ще ми помогнеш да я получа.

Ан прие тази смяна на темата, без да коментира.

– Ще направя, каквото мога. Надявам се, че разбираш това.

– Става въпрос за таен агент на име Рандъл Коув. Безследно изчезнал по време на служба.

– Името ми звучи познато. Мисля, че съм го срещала, докато работех във Вашингтонското оперативно бюро. Изчезнал, казваш?

– Той работеше под прикритие в обекта на удара. Предполагам, че или е бил разкрит, или самият той е съучастник. Трябва ми цялата налична информация за него. Адреси, псевдоними, хора, с които е във връзка, всичко.

– Ако е работил във Вашингтон, значи не е отгук – отбеляза Ан. – Има неофициално правило, че агентите, работещи под прикритие, трябва да живеят на не по-малко от четирийсет километра от обекта, който разработват. Крайно нежелателно е, докато се правиш на някой друг, приказлив съсед да те тупне по рамото. За по-важни задачи могат дори да извикат агент и от другия край на страната.

– Разбирам. Но дори и да е живял на четирийсет километра отгук, той все е оставил някакви следи. Дали не можем да намерим списък на телефонните му разговори, на докладите му до Оперативното бюро и

тъй нататък? Не знам как ще се справиш, но всичко, което откриеш, ще ми е от полза.

– Тайните агенти най-често използват фонокарти с малък брой импулси, които купуват от някой павилион и като се свършат, просто ги изхвърлят. Така нищо не може да се засече.

Лицето на Уеб помръкна.

– Значи няма да има следи?

Ан му подари лъчезарната си усмивка.

– Уеб, скъпи, стига да има желание, винаги има възможност. Изчакай да поразровя наоколо.

– Наистина съм ти благодарен. – Той погледна ръцете си. – Чувствам се като оцелял по чудо в битката при Аламо и се питам как са ме пропуснали мексиканците.

– Имам още топло кафе и малко шоколадов кейк с орехи, аз съм го правила. Почерпи се, Уеб, напоследък много си отслабнал. – После тя каза нещо, което накара Уеб да я погледне; лицето ѝ изразяваше спокойствие и увереност, които се опитваше да му предаде. – Не бой се, Уеб, аз ти пазя гърба, не си мисли, че съм те изоставила. Знаем доста работи и чувам какво се говори и горе, и долу. И поне докато аз съм тук, няма да допусна никой да се закача с теб.

На излизане от стаята ѝ Уеб се зачуди дали на Ан Лайл не ѝ е минавало през ума да го осинови.

В общото помещение той намери свободен компютър и влезе в базата данни на ОБТ. Бе му хрумнало, а вероятно не само на него, че унищожението на екип „Чарли“ може да е акт на лично отмъщение. В продължение на няколко часа той прегледа значителен брой инциденти, при които се бе налагало участието на отряда. Като мощна вълна го заляха спомени за триумфални победи и унижителни провали. Работата беше там, че ако се пресметнат всички хора, засегнати по един или друг начин от действията му, и се прибавят членовете на семействата им, техните близки и приятели, както и разни маргинални типове и отрепки, които си въобразяват, че служат на някаква налудничавя кауза, може да се окаже, че хората, имащи зъб на отряда, са хиляди. Уеб реши, че не е по силите му да пресее цялата тази информация. Пък и компютрите на ФБР бездруго работеха на пълни обороти по случая.

Уеб мина по коридора и се застоя пред таблата със снимки от предишни операции. Както можеше да се очаква, те бяха запечатали най-вече смайващите успехи на отряда, както и някои неизбежни неуспехи. Девизът на цялостната им дейност беше „Действай бързо, изненадващо

и с груба сила“ и през годините те бяха полагали значителни усилия, за да го оправдаят. На таблото се виждаше снимка на един от най-търсени-те терористи в света, когото бяха заловили („грабнали“, както се казваше на техния жаргон) в международни води, просто го бяха измъкнали от яхтата му като охлюв от черупката и го бяха натоварили на военен самолет за – Вашингтон, където бе осъден по бързата процедура и сега излежаваше доживотна присъда. Имаше поредица от снимки от една координирана международна акция срещу склад за наркотици в латиноамериканска държава. Имаше и една снимка от крайно рискована операция по освобождаване на заложници в държавно учреждение, което се помещаваше в чикагски небостъргач, при която всички заложници бяха спасени, а трима от петимата похитители убити на място. Само дето невинатаги ставаше точно така.

Уеб излезе от сградата на централата и се загледа в самотното дърво пред нея. Това дърво беше символ на щата Канзас, посадено там в памет на един член на отряда, загинал при тренировка; навремето бе донесено като малко дръвче специално от родния му щат. Всеки път през последните осем години, когато минаваше покрай него, Уеб тихичко се молеше никога повече да не сядят други такива дървета. Скоро край дървото от Канзас щеше да израсне цяла гора. Бог не бе чул молитвите му.

Уеб имаше нужда да прогони черните мисли и да не се чувства като пълен неудачник. Той отиде до „пирамидата“ – оръжейния склад, грабна една .308-калибровата снайперска карабина и няколко пълнителя патрони и закрачи към стрелбището. Важно му беше да върши нещо, за да се разтовари, а стрелбата му помагаше да изразходва натрупаната отрицателна енергия.

Той мина покрай висока и тясна постройка, прилична повече на силов, отколкото на помещение за елитна част. Загледа се в стръмния склон, където се намираще едно от учебните стрелбища на отряда. Неотдавна там бяха издигнати нови мишени за обучение на снайперистите в стрелба на 1000 метра; в момента бригади работници изсичаха околната гора, за да отворят място за нови съоръжения за разширяващия се комплекс. Зад мишените се виждаха величествени дървета с бухнали зелени корони. Уеб си помисли, че има нещо иронично в това природната красота да служи като фон на една площадка за трениране на професионални убийци. После си каза, че все пак той е на страната на добрите и че като такъв му е разрешено да отнема човешки живот. Това си беше част от правата и задълженията, произтичащи от значката на агент на

ФБР.

Уеб постави специални мишени за една тренировъчна игра, която се наричаше „снайперски покер“. Картите бяха наредени във форма на стегнато ветрило, така че от всяка, с изключение на най-горната, да се вижда само едно тясно ъгълче. Целта беше с пет патрона да се прострелят онези карти, които образуват най-силната ръка. При това се брояха само карти, през които куршумът е минал чисто, без да засегне съседните. Възможността за грешка беше толкова голяма, че играта завършваха само най-уравновесените стрелци. „Снайперският покер“ беше идеално средство за успокояване на нервите.

Уеб зае позиция на сто метра от мишените. Легнал по корем на земята, той постави под приклада на карабината малка възглавничка за опора на лактите. Постара се да изравни тялото си с посоката на отката, за да сведе до минимум трепването на мушката при изстрел. Бедрата и хълбоците му бяха плътно притиснати към земята, коленете разтворени на ширината на раменете, стъпалата разперени встрани за намаляване на профила на тялото при насрещен огън. Като пресметна посоката на вятъра, той постави оптичския мерник на съответната позиция. Този ден влажността на въздуха беше доста висока, затова той прибави още половин минута повишение по вертикала. Като снайперист Уеб беше длъжен да записва в специален дневник параметрите и резултата от всеки изстрел. По този начин се получаваха ценни данни за влиянието на атмосферните условия върху точността на стрелбата и можеше да се обясни евентуален пропуск – единствения случай, при който някой обръща внимание на снайпериста. Ако улучваш целта с всеки изстрел, просто си вършиш работата, медал никой няма да ти даде; но веднъж да пропуснеш, с това проваляш цяла операция. При стрелба на голямо разстояние и най-малката подробност може да бъде решаваща. Една пращинка или незначителен отблясък на предната леща на оптичския мерник, и може да се окаже, че си застрелял заложника, а не похитителя.

Дясната ръка на Уеб плътно обхвана грапавата ръкохватка на карабината. Той притисна приклада към рамото си, като същевременно го долепи и до дясната си скула, сложи подходящ филтър на мерника и със свободната си ръка притисна ложата надолу, за да стабилизира карабината върху опорните ѝ крачета. Пое въздух и бавно издиша. Уеб нямаше да позволи лекото потрепване на някое мускулче да отклони в последния миг дулото от мишената. Мускулите мърдат и лъжат; затова той опираше приклада само до неподвижна кост. При стрелба по движеща се цел Уеб използваше метода на засадата – търпеливо изчакваше

обектът да се изравни с предварително взетата на прицел точка, преди да произведе изстрела. При това гледаше да постави кръстосаните линии на оптичския мерник малко напред, изпреварвашо, за което беше нужно точно да определи разстоянието до обекта, неговата скорост и ъгъла му на движение спрямо траекторията на куршума, а също така денивелацията, посоката на вятъра и влажността на въздуха, след което да вземе на прицел предполагаемата точка на преминаване и да зачака, търпеливо като паяк в мрежа, момента за стрелба. Уеб се целеше винаги в главата по простата причина, че обект, улучен в главата, няма как да отвърне на огъня.

Прикладът опрян до кост. Пулс шейсет и четири в минута. Уеб издиша въздуха от дробовете си, плъзна показалеца си върху спусъка и изстреля петте патрона в бърза серия, като човек, изпълнявал това движение вече петдесет хиляди пъти. След това презареди и изстреля още четири пълнителя по пет патрона, първите три на сто метра, а последния, пети пълнител – на двеста.

След като огледа мишените, той се усмихна доволно. В две от ръцете имаше кент флош роял на пики, на други две – карета аса с поп, а на двестаметровата дистанция – фул от аса и попове. При това нито веднъж куршумът дори не бе издраскал съседната карта. В продължение на десетина секунди Уеб Лондон се почувства горд със себе си, след което депресията отново го затисна с пълна сила.

Той върна карабината в оръжейния склад и продължи разходката си из района на базата. До намиращите се наблизо казарми на морската пехота имаше тренировъчен полигон – дванайсеткилометрова ивица с препятствия: петметрови рампи за качване по въже, вълчи ями с бодлива тел, както и гладки скали, които курсантите изкачваха без обезопасителни въжета и каквито и да било катерачни инструменти. По време на тренировките си за приемане в ОБТ Уеб бе преминавал целия този чудовищен полигон толкова пъти, че познаваше наизуст всеки сантиметър. На групови тренировки той бе пробягвал двайсет и пет километрови кросове, при това с двайсеткилограмова раница на гърба, стиснал в ръцете си скъпоценен товар – обикновено по някоя голяма тухла, която в никакъв случай не биваше да докосва земята, за да не загуби целият отбор. Така натоварен, бе преплувал изкуствени езера, пълни с ледена, воняща вода, и се бе качвал по петнайсетметрови стълби от неодялани трупи, които сякаш стигаха до небето. Изкачвал бе „Хотела на разбитите сърца“ – четири-етажна сграда с избити прозорци за трениране при аварийни ситуации; скачал бе „доброволно“ от кърмата на изоставен кораб в

мътните води на река Джеймс. Тая работа не беше за мекушави или за такива, на които лесно им се завива свят. Ала истинският тест, когато се решаваше кой е мъж и кой лигав хлапак, беше спускането по въже от хеликоптер в гъста гора, когато едно погрешно движение можеше да означава някой остър клон да ти влезе две педи там, където най боли.

Преди завършване на школата всеки новобранец трябваше да се запознае с „горящата къща“ – триетажна бетонна постройка с метални капаци, заварени върху касите на прозорците, с плаващи подове от телена мрежа. В мазето на постройката гореше постоянен огън, който изпускаше гъсти кълба дим чак до покрива. Нещастникът, хвърлен вътре, трябваше да се спусне пълзешком от третия етаж до първия и да излезе навън през единствената врата, като намери пътя към изхода едва ли не със затворени очи. Като награда за успеха си той получаваше кофа студена вода в лицето, за да му се прояснят очите от дима, както и възможността да повтори упражнението след пет минути, този път със седемдесеткилограмово чучело на гърба си.

Всичко това бе обилно гарнирано с десетки хиляди изстреляни патрони от всякакъв калибър, с писмени тестове, които биха объркали и Айнщайн, със състезания по издръжливост, изчислени да изцедят силите на олимпийски шампион, както и психологически задачи, изискващи бърз ум и мигновено вземане на решения, след които човек си казваше, че трябва веднъж завинаги да остави алкохола и жените и по възможност да прекара остатъка от живота си в заключена стая с дюшеци по пода и стените. Разбира се, през цялото време инструкторите ти дишаха във врата, зорко следяха и стриктно оценяваха всяка победа и всеки провал, само че тайно, без да продумат и думица на нещастника, който за тях дори не беше човек, а просто някакъв там боклук. Наистина, способен и старателен боклук, но какво от това? Докато не завършиш и не получиш офицерско звание, ти нямаш право да се считаш за човешко същество. А ако ти се свършат силите и загинеш при някоя по-нечовешка тренировка, те няма дори да ти дойдат на погребението.

Уеб някак си бе преживял всичко това и при завършване на Школата за оперативни командоси – или ШОК, както сполучливо я наричаха – бе „разпределен“ като снайперист и прекара още два месеца в курс за снайперисти към морската пехота, където попадна на най-добрите инструктори и усвои уменията да оцелява при сложни полеви условия, да наблюдава врага, без на свой ред да бъде видян, и да убива безпогрешно с пушка с оптически мерник. Пред осемте години, изминали оттогава, Уеб Лондон бе служил най-напред като снайперист и впоследствие като

командос, като в зависимост от обстоятелствата прекарваше живота си или в безкрайна, затыпяваща скука, обикновено допълнена с нечовешки физически несгоди, или в стрелба по хора, като внимаваше да не бъде прострелян на свой ред от някой от най-смахнатите обитатели на планетата. В замяна бе получил неограничен достъп до оръжия и муниции, както и парично възнаграждение в размер, какъвто един пъпчив шестнайсетгодишен хлапак може да изкара с писане на компютърни програми през обедната си почивка. И на всичко отгоре намираще попрището си за доста забавно.

Уеб премина покрай хангара, където се помещаваха големите хеликоптери „Бел Рейнджър 412“, както и значително по-малките МД-530, които другарите му наричаха „птичките“, понеже бяха много бързи и маневрени и пренасяха по четирима въоръжени бойци в кабината и още четирима, стъпили отвън на плазовете. Самият Уеб се бе возил на тези птички до някои доста горещи места, като всеки път надеждните МД-530 неизменно го бяха измъквали невредим, наистина понякога увиснал на въже надолу с главата от опашката на машината, но Уеб Лондон не беше придирчив по природа и му беше все едно по какъв начин се е отървал невредим след акция.

Зад телената ограда малко по-нататък се намираще автомобилният парк на отряда. Духаше пронизителен, леден вятър; Уеб се спря и закопча догоре якето си. Небето бързо при-тъмня от облаци; задаваше се буря – нещо обичайно за сезона и за този час от денонощието. Той влезе в заграждението, приседна върху единствения бронетранспортър на ОБТ – подарък от армейския резерв, и огледа дългите редици шевролети събърбан. Джиповете бяха оборудвани с подвижни стълби като на пожарникарите, така че да паркират в подножието на която и да е сграда, да разпънат стълбата до петия етаж и – бау! – да почукат на прозореца на някой спотаен в бърлогата си терорист. В парка имаше още товарни камиони с ремаркета за превозване на екипировката им; имаше и водни джетове за десантни операции, походни кухни за учения, обозни камиони и една надуваема лодка с твърд метален кил, построена по проект на „Тюлените“ – елитните части на морската пехота. Лодката беше съоръжена с два осемцилиндрови двигателя „Крайслер“; когато двата дадяха едновременно газ, усещането беше, сякаш се намиращ в сграда, която в момента се разрушава с динамит. Уеб се бе возил в тази лодка безброй пъти и като по чудо бе оставал жив.

Да, в автопарка имаше какво ли не – от снаряжение за война в джунглата до екипировка за арктически експедиции. Членовете на

отряда се обучаваха за всякакви непредвидени обстоятелства, като не жалеха сили за поддържане на пълна бойна готовност. И въпреки това можеха да бъдат победени – или от сляпа случайност, или от безумен късмет на по-слаб противник, или пък с ловко планирана операция, основаваща се на разузнавателни данни, получени от предател в техните редици.

Заваля дъжд и Уеб влезе в огромното тренировъчно хале, където имаше макети в естествен размер на хотелски коридори и всякакви други помещения, построени от подвижни гумирани стени. Гледката напомниме снимачен павилион в Холивуд. Ако успееха да получат предварително плана на даден обект, техниците на ОБТ го изграждаха едно към едно на тренировъчния полигон, за да се обучават командосите в условия, идентични с реалните. Последният макет беше на обекта, където бе унищожен екип „Чарли“. Докато внимателно изучаваеше конфигурацията на помещенията, Уеб нито за миг не бе предполагал, че така и не му е писано да проникне в действителната сграда. Другарите му не бяха успели да стигнат дори до вратата. Той се надяваше в скоро време да демонтира този макет, за да направи място за нещо ново. Едва ли следващия път резултатите можеха да бъдат по-лоши от сега.

При тренировки с бойни муниции куршумите потъваха в облицованите с пенокаучук стени. Стълбищата бяха от дърво, за да няма рикошети; въпреки това бойците бяха открили от личен опит, за щастие без фатални инциденти, че дори пироните, с които бе скована конструкцията, можеха да отклонят куршума от пътя му, понякога в нежелана посока. Уеб мина покрай макета на самолетен корпус, провесен от гредите на тавана, върху който тренираха по сценарии за спасителни акции при въздушно пиратство.

Колко ли въображаеми терористи бе застрелял Уеб тук? Колкото и да бяха, струвало си бе усилията. Той никога нямаше да забрави един случай, когато от Рим бе отвлечен американски пътнически самолет. Отначало терористите бяха наредили на екипажа да отлети за Турция, а оттам за Манила. Самолетът на спасителния екип бе излетял от базата „Андрюс“ в рекорден срок – само два часа след обявяване на тревогата. От борда на военнотранспортния „Херкулес С-141“ Уеб и хората му бяха проследили отвлечения самолет по целия му път. На пистата в Манила, докато той се зареждаше с гориво, терористите бяха отворили вратите и бяха изхвърлили навън два трупа – и двата на американци, от които едно четиринайсетгодишно момиче. Това е политическа декларация, гордо обявиха тогава те. Последната публична изява в живота им.

Отвлеченият самолет бе задържан на летището в Манила най-напред от лошо време, а след това от техническа неизправност. Около полунощ местно време Уеб и целият му екип проникнаха на борда, предreshени като механици. Три минути по-късно петимата терористи бяха мъртви, а от заложниците не бе дадена повече нито една жертва. Уеб застреля единия от похитителите с .45-калибровия си „Смит & Уесън“ направо през кутийката диетична кока-кола, от която мръсникът отпиваше в момента. Оттогава Уеб не близваше от това питие. Не че се чувстваше с нещо виновен, задето му бе пръснал черепа. Картината на мъртвото момиче върху бетонната писта – независимо дали беше американка, иранка, японка – беше за него предостатъчно основание да дръпне спусъка. Тия типове можеха колкото си искат да хленчат, че са потискани от световния империализъм, да призовават всемогъщите божества от разните си там религии да подкрепят ръката им, когато взривяват бомби и стрелят с автомати по своите въображаеми врагове – всичките им аргументи не струваха пет пари пред Уеб след смъртта на първата невинна жертва, особено когато се случеше дете. Той бе готов да се бие с тях, докато все още имаха желание и сили да сеят смърт и опустошения по земното кълбо; бе готов да ги следва до края на света, за да ги унищожи.

Уеб крачеше из стаите и коридорите на тренировъчното хале, където от специални подвижни стойки го гледаха хартиени престъпници, вдигнали към него оръжията си, готови за стрелба. По навик той насочи показалец към тях и духна през свити устни, сякаш стреляше с въображаем пистолет. През цялото време той не изпускаше от поглед ръцете им с оръжията. Излишно беше да ги гледа в очите, защото не бе чувал някой някога да е бил убит с очи. В други стаи вместо от хартия „лошите“ бяха педантично изработени от триизмерна пластмаса и облечени със синтетична кожа, почти неразличима от човешка. Уеб им удари по едно кроше в лицата, по някой и друг ритник в бърбреците и отмина нататък.

От съседното помещение се чу шум; Уеб отвори вратата и надникна вътре. Едър мъж по къса тениска и долнище на анцуг бърсеше потта от масивните си рамене, ръце и шия. От тавана висяха дълги въжета. Мъжът се упражняваше в скоростно изкачване по въже с голи ръце. Уеб го проследи с поглед, докато колегата му три пъти се извиси до тавана и после грациозно се спусна надолу без всякакво видимо усилие. Уеб направи крачка напред.

– Здравсти, Кен! Ти май никога не почиваш, а?

Кен Маккарти погледна към новодошлия; лицето му изразяваше

всичко друго, но не и доброжелателност. Маккарти беше един от снайперистите, прикривали ги от покрива на близката сграда в онази нощ, когато целият екип „Чарли“ бе накълцан на парчета от ония картечници. Маккарти беше трийсет и четири годишен чернокож тексасец, обиколил света като боец на Чичо Сам. Бивш „тюлен“, той обаче не излъчваше наглото превъзходство на тези елитни командоси. Едва метър и седемдесет на ръст, той беше в невероятна физическа форма и притежаваше черен колан по три различни бойни изкуства. Освен това беше най-опитният експерт по подводни операции и можеше да закове „обекта“ с куршум между очите от хиляда метра в тъмна нощ, при това седнал на люлеещ се клон. Ветеран с тригодишен стаж в ОБТ, Маккарти беше тих и затворен мъж, комуто беше чужд касапският хумор на повечето оперативни агенти. Уеб го бе научил на доста неща, които Маккарти не знаеше преди, но бе усвоил с лекота, като в замяна бе споделил с Уеб някои от уменията и триковете на професията си. Доколкото Уеб можеше да предполага, двамата с Маккарти никога не бяха имали проблеми помежду си, но сега по погледа на другия можеше да се прочете, че този безоблачен период е приключил. Може би все пак Романо бе успял да нахвърска всички против него.

– Какво търсиш тук, Уеб? Защо не си в болница да си лекуваш раните?

Уеб пристъпи още една крачка към колегата си. Не му харесваше тонът на Маккарти, но добре разбираше причините. Разбираше и Романо – просто такъв им беше занаятът. Или си вършиш работата добре, или дим да те няма. Докато Уеб се бе изложил напълно. Наистина, бе обезвредил онези картечни гнезда, твърде късно обаче. След дъжд качулка.

– Предполагам, че си видял какво стана.

Маккарти свали тренировъчните си ръкавици и замислено разтърка дебелите, мазолести пръсти на ръцете си.

– Щяхме да се спуснем по въжета да ви измъкнем, но от ТОК ни казаха да не мърдаме от местата си.

– Едва ли можехте да помогнете с нещо, Кен.

Маккарти стоеше неподвижен, вперил поглед в пръстите на краката си.

– Докато получим сигнала, мина доста време. Докато се съгласуваме с „Хотел“, мина още. Твърде много време мина – изръмжа той. – Трябваше да изчакаваме, опитвахме се да се свържем с вас по радиото. От ТОК така и не разбираха какво става. Не се знаеше кой командва и

кой изпълнява командите. Ама ти сигурно си го забелязал.

– Бяхме подготвени за всичко, само не и за това.

Маккарти седна върху гумения тепих и обгърна с ръце коленете си. Погледна Уеб.

– Чух, че малко нещо си се забавил в уличката, бил си паднал по очи или нещо такова.

Или нещо такова. Уеб приседна до него.

– Картечниците бяха задействани с лазерен спусък, но самият лазерен лъч е бил включен дистанционно малко преди атаката, за да не би случаен минавач да го пресече преждевременно. Явно някой през цялото време се е навъртал наоколо. – Уеб млъкна за момент и впери поглед в Маккарти, за да види въздействието на думите си.

– Вече говорих с Вашингтонското оперативно бюро.

– Не се и съмнявам.

– Става въпрос за чиста проба НФС, Уеб. – Той използва съкращението за „нападение над федерален служител“, в случая над няколко такива.

– Знам всичко това, Кен. Виж, не мога да ти кажа точно какво ми стана. Не го бях очаквал, не исках така да се получи. Направих каквото можах. – Уеб си пое дълбоко въздух. – Ако можех да се върна назад, бих дал всичко от себе си. А сега трябва да прекарам остатъка от живота си със спомена за случилото се. Не знам дали ме разбираш.

Маккарти вдигна глава; враждебното изражение на лицето му се бе смекчило.

– Нямахме по какво да стреляме, Уеб. Ние, снайперистите, нямахме цел. Толкова много тренировки, и изведнъж – нищо! На покрива имаше трима от нашите, уж държаха под обстрел целия вътрешен двор, а нито един нямаше пряка видимост към тия картечници. Освен това не смееха да открият огън, за да не би от рикошетите да пострада някой от вас.

– Ами момчето? Ти видя ли момчето?

– Онова, чернокожото? Да, дойде до нас по уличката, носеше шапката и бележката ти.

– Минахме край него и на отиване.

– Тогава не го видяхме, сигурно сте го закривали с телата си. Освен това от нашите позиции светлината в уличката много лъжеше.

– Добре де, ами останалите? Ония, наркопласъорчетата?

– Един от нашите ги държеше на мушка през цялото време. Не мръднаха от мястото, докато не започна стрелбата, след което си плюха на петите. Джефрис разправя, че изглеждали не по-малко сащисани от

нас. Ние се размърдахме чак когато получихме сигнала от ТОК.

– Тогава какво стана?

– Координирахме се с „Хотел“, нали ти казах? Видяхме сигналната ракета, спряхме и се разгърнахме във ветрило. В този момент пристигна хлапето. Получихме бележката ти. Евърет и Палмър отидоха напред да огледат терена. Твърде късно за съжаление.

Маккарти не довърши; Уеб видя как по бузата му се стича сълза. Чертите на лицето му бяха младежки, като на нормален човек. Някога и Уеб бе имал такова лице.

– През целия си живот не съм чувал такава стрелба, Уеб. Нито пък съм се чувствал толкова безпомощен.

– Направихте каквото можахте, Кен. – Уеб помълча и добави: – Май не могат да открият хлапето. Потънало е вдън земя. Знаеш ли нещо по въпроса?

Маккарти поклати глава.

– Двама от екипа „Хотел“ се занимаваха с него. Мисля, че бяха Романо и Кортес.

Пак този Романо. По дяволите, каза си Уеб, трябва да поговоря с него.

– И какво направи после?

– С няколко от момчетата влязохме в двора. Видяхме те, но ти беше сдал багажа. – Маккарти отново погледна към пръстите на краката си. – Видяхме и това, което бе останало от „Чарли“. – Той вдигна поглед към Уеб. – Двама от снайперистите ми казаха, че си се върнал в двора, Уеб. Видели са какво си направил с ония картечни гнезда. Направо не са повярвали на очите си. Казват, че вие, ирландците, сте дяволски късметлии. На твоето място аз не бих го направил.

– Разбира се, че би го направил, Кен. И щеше да се справиш по-добре от мен. – Маккарти се сепна от тази неочаквана похвала. Уеб продължи: – След като излязохте от двора, видяхте ли отново хлапето?

Маккарти се замисли за момент.

– Не. Помня само, че видях Романо да говори с някого. Това е всичко.

– Познаваше ли човека, с когото разговаряше Романо?

– Знаеш, че не се навирам много между цивилните.

– А онези от Агенцията за борба с наркотиците?

– Това е всичко, което мога да ти кажа, Уеб.

– Говорил си с Романо значи?

– Малко.

– Недей да вярваш на всичко, което ти кажат, Кен. Вредно е за здравето.

– И на теб ли да не вярвам? – запита натъртено Маккарти.

– На мен също.

Докато изкарваше колата си от базата в Куонтико, Уеб си каза, че му предстои много работа. Официално той не отговаряше за разследването, но в човешки смисъл беше много по-замесен от когото и да било друг. Но най-напред трябваше да свърши още нещо, нещо по-важно дори и от откриването на виновните за засадата. Или пък от съдбата на едно малко момче без ризка на гърба и с рана от куршум в бузата.

6

Шест погребения. В течение на три дни Уеб Лондон присъства на шест погребения. След четвъртото вече не беше в състояние да изцеди и една сълза от очите си. Влизаше в църквата или в погребалното бюро и слушаше разни непознати да му разказват за своите паднали близки, които той във всички случаи познаваше по-добре от тях. Чувстваше се така, сякаш нервите му са сварени на каша заедно с душата. В известен смисъл не беше в състояние да реагира адекватно на това, което ставаше около него. Боеше се да не избухне в истеричен смях точно когато всички около него ридаят.

По време на опелата половината ковчези бяха отворени, останалите затворени. Някои от мъртвите бяха имали късмет с попаденията на едрокалибрени куршуми и сега се радваха на отворени ковчези. Докато оглеждаше вцепенен бледните лица на другарите си, вкочанените им тела, докато вдишваше мъртвешката миризма на цветята и чуваше хлипове на близките, Уеб изпита желание сам да легне в един ковчег. Да го погребат като герой – това бе далеч за предпочитане, отколкото да го запомнят като страхливец.

Ръката му отново беше превързана с дебел слой марля, понеже се чувстваше гузен да се разхожда между близките на загиналите без нито една драскотина. Сам по себе си фактът, че това го интересуваше, бе достоен за презрение, но той не желаше да се набива в очите на опечалените. Те знаеха само, че по някакво чудо Уеб Лондон се бе отървал невредим. Може би бе побегнал? Може би бе предал другарите си на закование? Тези въпроси се четяха по лицата на някои от присъстващите. Нима това бе съдбата на единствения оцелял?

Погребалните процесии преминаваха през безкрайни шпалири от мъже и жени в униформа, покрай безчет други изпращачи с незабележими костюми и удобни обувки на агенти на ФБР. Пред катафалките имаше мотоциклетен ескорт, по тротоарите се блъскаха тълпи зяпачи, държавните знамена бяха свалени наполовина. Да почетат загиналите дойдоха президентът и почти всички министри, а също и много други големци. В продължение на няколко дни всички приказваха само за това как шестима храбри мъже са били изклани в тъмна уличка. За голямо облекчение на Уеб почти нищо не се споменаваше за седмия. Той само се чудеше колко ли време ще продължи този мораториум върху

изговарянето на името му.

Цял Вашингтон беше в шок. Не само заради нелепата смърт на убийците, но и заради възможните последици от всичко това. Нима престъпният свят бе станал толкова нагъл? Нима обществото се разпаднаше по шевовете? Може би полицията не беше в състояние да се справи? Може би самото ФБР, гордостта на американската правоохранителна система, вече не беше това, което бе някога? Информационните агенции в Китай и Близкия изток открито злорадстваха, докато отразяваха поредния провал на Запада, поредния удар, приближил арогантна Америка с още една крачка към нейната неизбежна гибел. Без съмнение радостни възгласи се чуваха по улиците на Багдад, Техеран, Пхенянь и Пекин. Разните доморасли политолози и анализатори така се бяха запенили по устата от катастрофични прогнози и абсурдни заключения, че Уеб не отваряше вестник и не смееше да натисне копчето на телевизора. Ако го запитаха, той би казал, че не само Съединените щати – целият свят се е побъркал окончателно, и то не от вчера.

От един момент нататък журналистическата истерия позатихна, макар и поради друга ужасна трагедия – японски пътнически самолет се бе разбил в Тихия океан недалеч от бреговете на Калифорния, така че вниманието на търгащите на страх и сензации бе отвлечено в друга посока. В сляпата уличка, водеща към злополучния вътрешен двор, бе останала само една репортерска кола; всички останали се бяха отправили на запад, примамени от миризмата на мърша и плуващите по повърхността на океана човешки тела. Уеб беше благодарен и на това.

Междувременно няколко следователски екипа го бяха разпитали три пъти – в централата на ФБР, която се намиреше в Хувър Билдинг в Северен Вашингтон, и в щаба на Вашингтонското оперативно бюро. Водеха си бележки, записваха показанията му на магнетофон, а някои от по-младите агенти имаха и портативни компютри. Задаваха много повече въпроси, отколкото той имаше отговори. След като на всеки екип каза едно и също – че не знае защо се е вцепенил и после е паднал по очи на земята, – писалките престанаха да стържат по хартията, а пръстите да удрят по клавишите.

– Когато се вцепени, беше ли видял нещо? Или може би чул? – Мъжът, който го разпитваше, зададе въпроса с равен глас, но за чувствителния слух на Уеб гласът изразяваше едва прикрито учудване или може би нещо по-лошо – недоверие.

– Наистина не знам.

– Не знаеш, така ли? Може би не си сигурен дали си се вцепенил?

– Не съм. Искам да кажа, вцепених се. Не можех да се движа. Сякаш бях парализиран.

– Но след като целият екип загина, все пак се раздвижи?

– Да – призна Уеб.

– Какво се промени междуременно, за да започнеш пак да се движиш?

– Не знам.

– А когато стигна до вътрешния двор, падна по очи, така ли?

– Точно така.

– Тъкмо преди картечниците да открият огън – отбеляза друг следовател.

Уеб трябваше да се напегне, за да чуе собствения си глас:

– Да.

Тишината, която последва тези неубедителни отговори, бе достатъчна, за да стопи вътрешностите му на каша.

По време на разпита Уеб се стараше да гледа следователите право в очите, да държи ръцете си върху бюрото, а тялото – леко приведено напред. Мъжете срещу него до един бяха професионалисти, които не се лъжеха лесно. Уеб съзнаваше, че ако избягва погледа им, обляга се назад на стола, почесва се, където не го сърби, или пък, не дай боже, кръс-тоса ръцете си на гърдите, те веднага ще го обявят за жалък лъжец. Уеб не ги лъжеше, но не им казваше и цялата истина. Ако започнеше сега да им разправя как появата на едно дете го е накарала да се вкамени на мястото си, с което си е спасил живота; или пък че не е могъл да се вдигне от земята, сякаш ръцете и краката му са били зазидани в бетон – след такива приказки кариерата му във ФБР щеше да приключи безславно. Началствата в Бюрото особено се дразнят, когато оперативни агенти правят подобни налудничави коментари. Все пак Уеб имаше и един коз – онези картечни гнезда не се бяха разрушили сами. Куршумите му бяха сторили това. И то пред очите на снайперистите. На всичко отгоре бе предупредил екип „Хотел“ и бе спасил онова дете. Уеб се погрижи следователите да чуят ясно това. Да го разберат всички. Ритайте падналия, приятели, но все пак не прекалявайте. Падналият може да се окаже герой.

– Ще се оправя – каза им той. – Просто ми трябва малко време. Ще се оправя. – След тези думи изведнъж му хрумна, че това е първата лъжа, която бе казал от началото на разпита.

Заявиха му, че при нужда може да го викат пак. Засега да не предприема нищо. Да си вземе отпуск, да си подреди живота. Предложиха му

помощ, дори настояха да иде при психолог, на което Уеб отговори, че ще се възползва, макар в Бюрото да не се гледаше с добро око на онези, които се нуждаеха от психологическа или, не дай боже, от психиатрична помощ. А когато нещата около теб се оправят, добавиха те, ще те прикрепим към друг екип снайперисти или командоси – стига да искаш, разбира се, – докато „Чарли“ бъде окомплектован наново. Ако не, ще ти потърсим друга длъжност в системата на ФБР. Споменаха дори, че може да си избере някое тихо местенце, на което да си дослужи годините за пенсия. Подобно отношение се проявяваше обикновено към агенти с много по-висок ранг; това показваше, че още не са решили какво да правят с него. Официално Уеб беше обект на служебна проверка, която според обстоятелствата можеше да прерасне в административно или криминално разследване. Е, засега никой не му бе прочел правата както при арест, но това можеше да бъде и добър, и лош знак. Ако му прочетяха правата, това означаваше, че е арестуван, но също така и че има право да не отговаря на въпросите им, защото всичко, което каже по време на следствието, може да бъде използвано срещу него в съда. Единствената му вина беше, че някак си е останал жив... Но тази вина бе много по-тежка от всичко, в което можеха да го обвинят.

Вместо това те го увериха, че има ли нужда от нещо, то ще му бъде предоставено. Уеб беше сред приятели. Можеше да разчита на пълната им подкрепа.

Тогавя той ги попита как върви следствието, но не получи отговор. Толкова по въпроса за пълната ви подкрепа, помисли си Уеб.

– Оправяй се – каза му един от мъжете. – Друго не ти трябва да знаеш.

На излизане от залата за разпит му отправиха един последен въпрос:

– Как ти е ръката?

Уеб не познаваше мъжа, който зададе въпроса. Сам по себе си въпросът бе напълно невинен, ала нещо в погледа на мъжа предизвикваше Уеб да го събори с един удар на пода. Но той се въздържа, отвърна, че ръката му е добре, поблагодари за вниманието и си тръгна.

На излизане от сградата пътят му минаваше покрай Стената на славата, на която имаше окачени възпоменателни табелки с имената на всички агенти на ФБР, загинали при изпълнение на служебния си дълг. Не след дълго към тях щяха да се прибавят още шест имена – най-големият брой жертви от единичен инцидент в историята на Бюрото. Понякога Уеб се питаше дали собственото му име няма един ден да краси

същата тази стена, дали цялата му кариера няма да се събере в една полирана дървена дъсчица и няколко месингови букви. Той излезе от Хувър Билдинг и пое за вкъщи, като в главата му се блъскаха много повече въпроси, отколкото сутринта на същия ден.

Някога английските инициали на ФБР бяха означавали освен другото и „вярност, храброст и почтеност“, но в момента Уеб не смяташе, че притежава дори и едно от тези качества.

7

Франсис Уестбрук беше истински великан, който със своя ръст и заплашителна стойка напомняше нападател от Националната футболна лига миг преди да се впусне в атака. При всякакво време и във всички сезони носеше копринена хавайска риза с къси ръкави, памучен панталон в тон с ризата и велурени мокасини без чорапи. Беше напълно плешив, големите му месести уши бяха надупчени от диамантени обеци, огромните му ръце блестяха, отрупани със злато. Не че беше толкова суеен по природа, просто един наркобарон нямаше за какво друго да си харчи парите, без да го спипа дългата ръка на закона или – още по-зле – данъчната служба. Освен това като всички нормални хора, и Франсис Уестбрук обичаше да се поиздокара малко.

Този ден Уестбрук се возеше на задната седалка на големия си мерцедес с тъмни стъкла, от лявата му страна седеше първият му помощник Антоан Пийбълс, на волана беше един висок, добре сложен тип на име Туна, а на седалката до него – шефът на охраната му Клайд Мейси. Мейси беше единственият бял в целия антураж на Франсис Уестбрук и не беше трудно да се забележи, че много се гордее със завоюваните позиции. Антоан Пийбълс имаше грижливо подстригана брадичка и бухнала къдрава коса; макар да беше нисък и шишкав, той носеше костюмите си „Армани“ и модерните си тъмни очила с невъзмутимо достойнство. Приличаше повече на холивудски продуцент, отколкото на наркотрафикант. От своя страна Мейси беше жив скелет, обличаше се предимно в черни, делови костюми и с бръснатата си глава приличаше на неонацист.

Четиримата съставляваха най-довереният екип от вътрешни хора в малката империя на Уестбрук; самият върховен повелител на тази империя в момента държеше в ръка деветмилиметров пистолет и явно се оглеждаше кого да гръмне.

– Би ли ми разказал някой как точно ви избяга Кевин? – При тези думи той погледна Пийбълс и ръката му стисна още по-силно пистолета. Предпазителят на този модел се намираше в ръкохватката и с последното си движение Уестбрук го бе освободил.

Пийбълс ясно чу щракването, но това не му попречи да отвърне троснато:

– Ако ни беше разрешил да му сложим денонощна охрана, както

предлагах, нямаше да ни се измъкне. Понякога момчето излиза нощем. Тази нощ също бе излязъл и не се върна повече.

Уестбрук се плесна с длан по грамадното бедро.

– Бил е в оная тъмна улица. Федералните са го задържали за малко, но после са го пуснали. По някакъв начин Кевин е замесен в цялата тая каша, при това в собствения ми двор. – Той удари с дръжката на пистолета по стъклото и изрева: – Искам Кевин да ми бъде върнат!

Пийбълс погледна притеснено шефа си, докато Мейси изобщо не реагира. Уестбрук се пресегна и сложи ръка на рамото на шофьора.

– Туна, събери твоите хора и бъди готов да ударите тоя шибан град където трябва. Знам, че си го правил и преди, ще го направиш още веднъж. Внимавай косъм да не падне от главата на това момче, разбра ли какво ти казвам? И не се връщай, докато не го намериш! Туна, чуваш ли какво ти говоря, да те вземат дяволите?

Туна погледна в огледалото за обратно виждане.

– Чувам, шефе, чувам.

– Всичко е номер – каза Пийбълс. – От начало до край. За да ти го джиросат на теб.

– Да не мислиш, че не съм се сетил? Или си викаш, че като имаш висше образование, си голям умник, пък аз съм глупав? Знам, че федералните ще се опитат да ми скъсат задника заради тая работа. Знам и какво се приказва по улиците. Някой се опитва да събере целия бизнес под един чадър, нещо като профсъюз, ама аз се дърпам и това им обърква работата.

Очите на Уестбрук бяха зачервени. Четирийсет и осем часа не бе мигнал. Животът му беше постоянна борба за оцеляване – да остане жив до следващия ден, да не го пречукат през нощта. А сега се прибавяше и грижата за това дете, което мистериозно им бе изчезнало под носа. Усещаше, че няма да издържи. През цялото време бе съзнавал, че този ден все някога ще дойде, но когато той най-после настъпи, го завари неподготвен.

– Който и да е отмъкнал Кевин, скоро ще се обади. Ще иска нещо в замяна. Ще се помъчи да налага бизнеса ми, това е ясно.

– Ти готов ли си да отстъпиш?

– Готов съм да дам всичко, което имам. Стига да ми върнат Кевин. – Той млъкна и се загледа през прозореца на колата към кръстовищата и слепите улички, към евтините кръчми, покрай които минаваха – навсякъде, където бяха проникнали пипалата на неговата наркоимперия. Особено успешен беше бизнесът му в предградията, защото сега там бяха

големите пари. – Точно така. Първо ще си върна Кевин, после мамичата ще им разплача на тия лайнари. Лично! – Той насочи пистолета към въображаем враг. – Ще почна от капачките на колената им и ще карам нагоре.

Пийбълс погледна тревожно Мейси, който и този път не реагира, сякаш беше от камък.

– Поне засега никой не се е свързал с нас – каза Пийбълс.

– Ще се свържат, не бой се. Не са отмъкнали Кевин, за да си играят игрички с него. Целта им е да се доберат до мен. Е, аз ги чакам, да заповядат. Да почваме купона. – Уестбрук се поуспокои. – Чувам обаче, че един от ония в двора е останал жив. Така ли е?

Пийбълс кимна.

– Уеб Лондон. Пишеше във вестниците.

– Казват, че ги били подпукали с картечници петдесети калибър. Как може човек да остане жив след такова нещо? – Пийбълс вдигна рамене и Уестбрук се обърна към Мейси. – Нещо да си чул, Мейс?

– Засега не може да се каже със сигурност, но разправят, че оня тип изобщо не бил влизал в двора. Уплашил се, изперкал, нещо такова. Във всеки случай останал отвън.

– Изперкал или нещо такова... – повтори Уестбрук. – Значи така, чуеш ли нещо за него, веднага ми долагаш. Ако се е отървал жив от тая касапница, сигурно има какво да ми каже. Например къде е Кевин. – Той изгледа хората си. – Който е опукал федералните, със сигурност е отмъкнал и Кевин. Главата си залагам. Но защо? А, професоре?

– За да те сплaши – отвърна Пийбълс.

– Правилно. Който и да е бил, знае, че Кевин е ахилесовата ми пета. Отмъкна Кевин и аз му падам като зряла круша.

– Е, както казах, можехме да го пазим денонощно...

– И това ако е живот! – изхленчи Уестбрук. – Кевин не заслужава такъв живот, не и заради мен. Ако федералните почнат да душат наоколо, ще ги забаламосаме нещо. Но преди това самите ние трябва да знаем какво става. Шестима от техните са ритнали камбаната, сега хич няма да ни се церемонят. Ще търсят да го набутат на някого, но този някой няма да съм аз.

– Който и да е отмъкнал Кевин, няма никаква гаранция, че ще го пусне – каза Пийбълс. – Знам, че няма да ти е приятно да го чуеш, но ние дори не знаем дали Кевин е жив.

Уестбрук се облегна назад.

– Жив е, разбира се. Нищо му няма на моя Кевин. Поне засега.

– Откъде си сигурен?

– Просто съм сигурен, само това ще ти кажа. Ти само гледай да научиш нещо за оня, федералния.

– Уеб Лондон.

– Тъй де, Уеб Лондон. А после, ако не изплюе камъчето, ще го накарам да съжالياва, че не е пукнал заедно с хората си. Дай газ, Туна. Работа ни чака.

Гумите изсвириха. Колата се загуби в нощта.

8

Чак след два дни Уеб успя да си насрочи час при психиатъра, който работеше по договор с Бюрото. Не че ФБР нямаше щатни психотерапевти, но Уеб предпочиташе някой извън системата. Сам не знаеше защо, но му се струваше не дотам уместно да си излее душата пред вътрешен човек. Може би не беше прав, но си казваше, че каквото сподели със служебния психотерапевт на Бюрото, го споделя със самото Бюро; тук клаузата за поверителност на информацията не струваше и един пробит долар.

Що се отнася до психическото здраве на персонала, Федералното бюро за разследване живееше още в средните векове и вината за това беше колкото на организацията като цяло, толкова и на самите служители. Допреди няколко години, ако някой агент на ФБР се чувстваше стресиран или имаше проблеми с алкохола, или пък – не дай боже – с други вредни субстанции, бедният нямаше друг изход, освен да се надява, че никой не знае за това. За агентите от старата школа мисълта за психиатрична помощ беше толкова чужда, колкото и да излязат от къщи без оръжие. Дори някой все пак да се обърнеше към психотерапевт или психиатър, гледаше друг да не разбере и в никакъв случай не разговаряше с никого на тази тема. Такъв човек се смяташе за подозрителен, за чуждо тяло в системата; принадлежността към Бюрото правеше от хората стоици и индивидуалисти, които стискаха зъби и се справяха с проблемите си сами.

Накрая онези по върховете на системата най-после бяха разбрали очевидното – че стресът, нарастващата зависимост от алкохол и наркотици и зачестилите разводи са проблем, на който трябва да се потърси решение. Създадена бе Програма за оказване помощ на служителите, или ПОПС. Към всяко подразделение на Бюрото бе назначен координатор и психотерапевт по линия на ПОПС. Ако специалистът вътре в системата не беше в състояние да реши проблема, пациентът се насочваше към одобрен от Бюрото външен специалист, както от самото начало бе предпочел да постъпи и Уеб. Всъщност той дори не бе изчакал да се запознае със служебния психотерапевт. Понеже сега от Бюрото се отнасяха към него с всичкото внимание като към възможен герой, той бе успял да прескочи тази фаза. Освен това за самото съществуване на ПОПС не се знаеше почти нищо сред редовия персонал, поне Уеб никога не се бе

натъквал на техни рекламни материали. За тях просто се шепнеше от ухо на ухо. Старите предразсъдъци умираха трудно, каквито и усилия да правеха онези по върховете.

Психиатричният кабинет се помещаваше в един небостъргач във Феърфакс, близо до клуба на Тайсън. Уеб се бе срещал и преди с д-р О'Банън – един от психиатрите, които работеха там. За пръв път се бяха запознали преди години, когато екипи на ОБТ бяха извикани да спасят някакви ученици от частно училище в Ричмънд, щата Вирджиния. Въоръжени терористи от някаква маргинална военизирана група, която наричаше себе си „Свободното общество“ и се опитваше да създаде етнически чиста, арийска нация чрез някакъв особен метод на етническо прочистване, бяха нахлули в училището и още с влизането си бяха застреляли две учителки. Полицейската обсада бе продължила двайсет и четири часа. От ОБТ бяха нахлули в сградата едва когато бе станало ясно, че похитителите губят търпение и се готвят да убиват още заложници. Нещата се бяха развили гладко и по план, докато един от „Свободните“ не бе дочул лек шум тъкмо когато от отряда се готвеха за решителния удар. В последвалата престрелка петима от терористите бяха убити, а двама от отряда – ранени, самият Уеб критично. От заложниците бе загинало и едно десетгодишно момче на име Дейвид Канфилд.

Уеб се намираще достатъчно близо до детето, за да го грабне и изведе навън в безопасност, когато настана суматоха и започна стрелбата. Лицето на мъртвото дете го преследваше в кошмарите му толкова време след този инцидент, че Уеб доброволно бе помолил за психиатрична помощ. По онова време още нямаше ПОПС, така че той дискретно бе получил името и телефонния номер на О'Банън от свой колега, също негов пациент. Това беше едно от най-трудните решения, които Уеб бе взимал през целия си живот, защото с него на практика бе признал, че не е в състояние сам да се справи с проблемите си. Той никога не говореше за това с други агенти; Уеб Лондон по-скоро би си отрязал езика, отколкото да си признае, че ходи на психиатър. За колегите му това щеше да бъде проява на слабост, а в ОБТ няма място за слабаци.

Целият отряд бе потърсил колективно психиатрична помощ след фиаското при Уейко, но този пръв експеримент се бе провалил. Тогава Бюрото бе организирано групови психо-терапевтични сеанси за нуждаещите се оперативни агенти, резултатите от които биха били смешни, ако не бяха толкова печални и жалки. Това беше първият и последен опит на ФБР да се погрижи за целокупното психическо здраве на своите хора.

За последен път Уеб се бе срещал с О'Банън веднага след смъртта на майка си. Тогава само след няколко сеанса Уеб прецени, че тия дивотии няма да му помогнат, и излъга О'Банън, че вече се е оправил. Той не обвиняваше психиатъра за неуспеха на сеансите; беше достатъчно умен, за да разбере, че никакви доктори не могат да оправят бъркотията в душата му.

О'Банън беше нисък и набит; любимата му дреха беше черно поло, чиято висока яка караше многобройните му гуши да изпъкват още повече. От срещите им Уеб бе запомнил, че при здрависване ръката на О'Банън беше мека и някак безжизнена. Иначе човекът се държеше възпитано, но въпреки това на два пъти още при размяната на дежурните любезности Уеб за малко не побегна от кабинета му. Вместо това той послушно седна в посоченото му кресло и се остави на милостта на специалиста.

– Ние ще съумеем да ти помогнем, Уеб. Само че това отнема време. Жалко, че се срещаме все при такива тежки обстоятелства, но при мен хората не идват от добро; такъв ми е бил късметът, знаеш.

На което Уеб промърмори нещо от рода на: *много мило от ваша страна*, и усети как го обзема дълбоко униние. О'Банън нямаше да може да му помогне; за това бе нужен магьосник.

В кабинета на О'Банън нямаше кушетка както по филмите. Имаше само едно кресло, по-скоро канапенце за двама, в което човек не можеше дори да се изтегне като хората. О'Банън му бе обяснил, че кушетката на психиатъра била „романтична художествена измислица“; на практика никой съвременен психотерапевт не ползвал кушетка.

Сядайки в креслото, Уеб се огледа наоколо. Кабинетът беше стерилно чист, с бели стени, мебели като в учреждение и много малко лични вещи. Той се почувства не по-комфортно от осъден на смърт, който чака да го поведат към стола. Двамата поговориха за това-онова явно за да може Уеб да се отпусне. На бюрото пред О'Банън имаше бележник и писалка, но през цялото време той не посегна към тях.

– Ще запишам по-нататък – обясни той в отговор на въпроса на Уеб. – Първо да си поговорим. – Въпреки мекия предразполагащ глас очите на О'Банън непрекъснато шареха насам-натам, избягвайки погледа на Уеб. Сеансът продължи около час, през което време Уеб не можеше да каже, че са постигнали кой знае какво. За това време той бе успял да научи за О'Банън повече, отколкото психиатърът за него. Така и не стигнаха до сърцевината на проблема, до онова, което тормозеше Уеб.

– Тези неща отнемат време, Уеб – повтори О'Банън, докато го

изпращаше. – Ти страдаш – нормално е. Ще се оправяш, бъди спокоен. Но ще трябва да мине време. Рим не е построен за един ден.

Уеб много искаше да го запита точно за колко дни щяха да построят Рим в неговия случай, но каза единствено „довиждане“. След тази първа среща той си тръгна, твърдо решен никога повече да не стъпи при този шишкав мъник с безличния, стерилен кабинет. Но не след дълго се върна при него... След това в продължение на много сеанси двамата с О'Банън изреждаха проблемите на Уеб един по един, като психиатърът го караше да се пребори сам с тях. Не че Уеб бе успял да изтрие напълно от паметта си образа на онова малко момче, хладнокръвно застреляно пред очите му, докато той беше само на няколко метра от него, неспособен да направи каквото и да било, за да го спаси. Но кой ли нормален човек ще забрави такова нещо?

Веднъж О'Банън каза на Уеб, че той и други негови колеги психиатри работели дълги години за Бюрото и неведнъж помагали на оперативни агенти и административни служители, изпаднали в криза. Тогава Уеб много се изненада, защото той никога не бе чувал друг освен него да е потърсил психиатрична помощ. О'Банън го погледна по особен начин и заяви:

– Наистина, хората не обичат да говорят за тези неща, но това далеч не значи, че не искат да получат помощ, да бъдат излекувани. Разбира се, аз нямам право да цитирам имена, но те уверявам, че не си единственият ми пациент от ФБР. Слава богу, предразсъдъците се разпръсват. Онези, които продължават да си заравят главата в пясъка, са като бомба с часовников механизъм – рано или късно ще гръмнат.

Оттогава Уеб се чудеше дали и той самият не е такава бомба. Освен това се боеше, че ако сега разкаже на О'Банън какво му се бе случило, докторът просто ще му се изсмее. Той влезе в сградата и се отправи към асансьорите, като с всяка следваща крачка усещаше как краката му все повече натежават.

Докато мислите му блуждаеха надалеч, Уеб се сблъска с някаква жена, която идваше насреща му. Той ѝ се извини и натисна бутона на асансьора. Когато кабинката пристигна, двамата се качиха заедно. Уеб натисна копчето за своя етаж и се отдръпна. Докато се изкачваха нагоре, той крадешком погледна към спътничката си. Беше средна на ръст, слабичка и много симпатична. Уеб определи възрастта ѝ между трийсет и пет и четирийсет. Облечена беше в сив костюм с панталон, с извадена навън яка на бялата блузка. Вълнистата ѝ черна коса беше късо подстригана, на ушите си имаше малки клипсове. Носеше плоско куфарче;

дългите ѝ пръсти стискаха здраво дръжката. Уеб беше професионалист, обучен да наблюдава и да запечатва и най-малките подробности, защото понякога от тях зависеше бъдещето му или липсата на такова.

Кабината спря на етаж на Уеб и той леко се изненада, когато жената също слезе. После се сети, че тя всъщност не бе и натиснала друг бутон. Толкова по въпроса за наблюдателността. Той я последва; очевидно отиваха Към един и същ кабинет. Тя се обърна и го погледна.

– Мога ли да ви помогна с нещо?

Говореше бавно, произнасяйки отчетливо всяка дума; в гласа ѝ имаше нещо предразполагащо. Уеб забеляза колко необичайно сини бяха очите ѝ. Големи, проникателни и леко печални. Погледът ѝ го привличаше неудържимо.

– Идвам при доктор О'Банън.

– Имате ли насрочен час?

Тя сякаш изведнъж застана нащрек. Уеб си каза, че много жени стават подозрителни в присъствието на непознати мъже. Самият той бе виждал резултатите от подобни непредвидени срещи; не бяха нещо, което лесно се забравя.

– Да. В девет. В сряда сутринта. Като че ли съм подранил.

Тя го погледна съчувствено.

– Има такова нещо. Днес е вторник.

Уеб изруга полугласно и поклати глава.

– Явно представата ми за време съвсем се е объркала напоследък. Извинявайте за безпокойството. – Обърна се да си ходи, почти убеден, че никога повече няма да стъпи в тази сграда.

– Извинете, не се ли познаваме? – извика жената. Уеб бавно се извърна. – Моля за извинение – бързо добави тя. – Обикновено не съм толкова директна, но ми се струва, че съм ви виждала някъде.

– Ако работите тук, не е изключено. Идвам съм при О'Банън и преди.

– Не, нямам предвид тук. Мисля, че съм ви виждала по телевизията.

– Изведнъж лицето ѝ се проясни; бе си спомнила. – Вие не сте ли Уеб Лондон, агентът на ФБР?

Няколко мига той не знаеше какво да отговори. Жената не отделяше поглед от него, очаквайки потвърждение на догадката си.

– Е, не съм чак толкова смахнат, колкото ме изкараха – каза накрая той.

– Аз рядко вярвам на това, което чувам по телевизията, мистър Лондон.

Уеб погледна вратата зад гърба ѝ.

– Тук ли работите?

– Да, това е моят кабинет.

– Значи и вие сте куку-доктор?

Тя протегна ръка.

– Психиатър, ако обичате. Казвам се Клеър Даниълс.

Двамата се здрависаха и после неловко запристъпяха от крак на крак. Накрая тя каза:

– Ще направя кафе. Мога ли да ви предложа една чаша?

– Не искам да ви досаждам.

Тя се обърна и отключи вратата. Уеб я последва. Двамата седнаха в малката приемна с чаши кафе в ръка. Уеб се огледа.

– Днес затворено ли е?

– Не, просто пациентите започват да идват след девет.

– Винаги съм се учудвал, че нямате секретарка.

– Какво да ви кажа, гледаме да не притесняваме хората. Много наши пациенти биха се почувствали неловко да споделят с непознат, че търсят психиатрична помощ. Ние си записваме часовете, когато трябва да дойде следващият пациент, и щом чуем звънеца, веднага отваряме. Имаме обща чакалня, но по правило гледаме пациентите ни да не се засичат един с друг. Това също ги притеснява.

– Все едно ги карате да играят на „Познай колко съм луд“.

Тя се усмихна.

– Нещо такова. Доктор О'Банън е психиатър с дългогодишен опит и много държи хората, които идват при нас за помощ, да се чувстват комфортно през цялото време. Последното нещо, което бихме допуснали, е нашите пациенти, които и без това страдат от всякакви неврози, да получат усложнения след сеансите си при нас.

– Значи двамата с О'Банън се познавате добре?

– Да. Навремето му бях асистентка, но неотдавна той реши да се отдели и сега имаме два самостоятелни кабинета, макар и с общи помещения. Струва ми се, че така е по-добре и за двама ни. Доктор О'Банън е много добър специалист. Ще ви помогне.

– Мислите ли? – попита Уеб без капка надежда.

– Аз съм изцяло в течение на случилото си. И като всички американци много съжалявам за гибелта на колегите ви.

Уеб мълчаливо отпи от кафето си. Клеър продължи:

– Ако мислите да го чакате, днес доктор О'Банън има лекции. Той преподава в университета „Джордж Вашингтон“. Така че няма да идва

на работа.

– Няма значение. Грешката е моя. – Той се надигна от стола си. – Благодаря за кафето.

– Мистър Лондон, да му кажа ли, че сте идвали?

– Викат ми Уеб. Не, благодаря, не мисля да идвам в сряда.

Клеър също стана.

– Мога ли да ви помогна с нещо?

Той вдигна чашата си.

– Вече ме почерпихте с кафе. – Пое си дъх. Време беше да се измита. Вместо това запита: – Имате ли какво да правите през следващия час? – Казвайки това, Уеб сам се изуми от думите си.

– Канцеларска работа, нищо важно – отвърна Клеър с наведени очи, леко изчервена, сякаш той я бе поканил да бъде негова дама на абитуриентския бал, а тя, вместо да му откаже начаса, по някаква невестина причина бе решила да приеме поканата.

– Не бихте ли желали вместо това да разговаряте с мен?

– В професионален план? Не мисля, че е редно. Все пак вие сте пациент на доктор О'Банън.

– А в човешки план? – Уеб така и не разбра откъде дойдоха тези думи, сякаш в него имаше чужд човек, който говореше против волята му.

Тя се поколеба за момент и после му каза да изчака. Влезе в кабинета си и след няколко минути се върна.

– Опитах се да се свържа с доктор О'Банън в университета, но там не могат да го открият. Без да съгласувам с титуляра, не мога да ви приема. Разберете, Уеб, въпросът е много деликатен. Не е етично да се отнемат чужди пациенти.

Уеб решително седна на мястото си.

– Няма ли някакво благовидно оправдание?

Тя помисли малко и после каза:

– Предполагам, че ако титулярът отсъства, а вие сте в криза...

– Е, титулярът отсъства наистина, а пък аз съм в такава криза, че повече не би могло да бъде!

Уеб казваше самата истина. Имаше чувството, че отново е попаднал в оня вътрешен двор, че е неспособен да се движи, неспособен да предприеме каквото и да било, напълно безполезен. Ако тази жена откажеше да го приеме, той не бе сигурен дали ще събере сили да стане и да си тръгне. Само че тя го въведе в кабинета си и затвори вратата. Между стаята на Клеър Даниълс и тази на О'Банън нямаше нищо общо. Тук стените бяха боядисани в мек сив цвят, на прозорците вместо щори имаше

завеси на цветчета; навсякъде висяха картини и снимки главно на хора – вероятно близки на Клеър. Висяха и дипломи, удостоверяващи внушителната професионална квалификация на д-р Клеър Даниълс: магистърски степени от Браун и Колумбийския университет, както и диплом на доктор по медицина от Станфорд. На една от масите се виждаше стъклена чаша с надпис: „Терапия в буркан“. По останалите масички имаше множество незапалени свещи, а в двата ъгъла на стаята – настолни лампи с абажури. По полиците и на пода бяха нахвърляни десетки плюшени играчки. До стената беше поставен кожен стол. Освен това – о, небеса! – Клеър Даниълс имаше и кушетка.

– Тук ли искате да седна? – посочи той с пръст кушетката, като отчаяно си придаваше невъзмутим вид. Изведнъж усети, че с мъка владее нервите си; мислено се наруга, че носеше пистолет.

– Ако не възразявате, предпочитам аз да бъда на кушетката.

Той се строполи на стола и я наблюдаваше, докато смени ниските си обувки с чехли, които държеше под кушетката. За момент зърна изящните ѝ боси крака, но във вида им нямаше нищо сексуално; по-скоро му напомниха окървавените тела на бойците в двора – онова, което бе останало от екип „Чарли“. Клеър седна на кушетката, взе от страничната масичка писалка и бележник и свали капачката на писалката. Уеб си пое неколкократно дъх, като отчаяно се опитваше да свали пулса си под сто в минута.

– О'Банън не си водеше бележки по време на сеансите – каза той, докато се бореше с нервите си.

– Знам – кимна тя с лукава усмивка. – Моята памет обаче не е толкова добра. Съжалявам.

– Дори не попитах дали сте в списъка, одобрен от Бюрото.

– В списъка съм. Тъй или иначе, за днешния сеанс трябва да докладвам на прекия ви началник. Такива са изискванията на Бюрото.

– Но не и за съдържанието на разговора.

– Разбира се, че не. Просто, че сте идвали при мен. При нас в общи линии важат същите правила за конфиденциалност както при нормални взаимоотношения между пациент и психиатър.

– В *общи* линии?

– Е, има и някои различия. – Тя се усмихна приятелски. – Уеб, твоята професия не е като всички останали.

– Никога не съм знаел точно как стоят нещата.

– Ами например длъжна съм да информирам началниците ти, ако в течение на разговора се разкрие нещо, което би могло да представлява

заплаха за теб или за трети лица.

– Сигурно така е по-справедливо.

– Мислиш ли? Според мен това дава на специалиста доста голяма свобода на интерпретация, защото там, където един чува само най-безобидни неща, друг долавя сигнал за опасност. Аз не съм убедена, че това правило е справедливо за пациента. За твоє сведение досега никога не ми се е налагало да преценявам във вреда на пациента, а работя не само с ФБР, а също и с Агенцията за борба с наркотиците, и с други федерални агенции.

– Какво друго трябва да се докладва?

– В най-общи линии, ако пациентът взема наркотици или се подлага на конкретни видове лечение.

– Знам, че в Бюрото много си падат по тая част – каза Уеб. – Дори да вземаш най-обикновени успокоителни, дето се продават в аптеките, пак трябва да докладваш. Досадна работа. – Той се огледа. – Вашият кабинет е далеч по-уютен от този на О'Банън. Неговият прилича на операционна.

– Всеки подхожда по различен начин. – Тя внезапно млькна и се загледа в него. Якето му се бе разкопчало и отдолу се подаваше дръжката на пистолета. Той нервно дръпна ципа нагоре и погледът на Клеър се върна към бележника ѝ. – Извинявай, Уеб, не ми е за пръв път да виждам агент с оръжие. Макар че, ако човек не е свикнал...

– Може доста да се уплаши, знам – довърши той вместо нея. После се загледа в плюшените играчки.

– А какви са тия животинки?

– Много от пациентите ми са деца – отвърна тя и добави: – За съжаление. Играчките им помагат да се отпуснат. А това им е нужно, за да казват истината.

– Трудно е да се повярва, че едно дете може да има нужда от психиатър.

– Повечето от малките ми пациенти имат смущения в храненето – анорексия, булимия. Най-често причината са властни родители. В такива случаи трябва да се лекуват както децата, така и родителите. Днешният свят не е за деца.

– Нито пък за възрастни.

Тя го погледна; на Уеб му се стори, че го оценява с поглед.

– Ти специално доста си преживял.

– Зависи от гледната точка. Да не вземете сега да ме подлагате на асоциативни тестове, мастилени петна и тъй нататък? – Това бе

замислено като шега, но на него не му беше до смях.

– Психолозите правят различни тестове, при това много сложни. Но аз едва ли мога да изтълкувам правилно резултата. Те са повече за психолозите, докато аз съм скромен психиатър.

– Преди да ме вземат в отряда, трябваше да издържа един специален тест.

– Многофазовият тест за личностен профил на университета в Минесота, знам го.

– Предназначен бил за пресяване на откачалките.

– Може и така да се каже, макар че аз не бих използвала точно тези думи. И какво, върши ли работа?

– Някои от момчетата не го издържаха. Докато аз отгатнах логиката му и успях да налучкам правилните отговори.

Клеър Даниълс повдигна леко вежди и погледът ѝ се върна към онази част от якето му, под която се намираше пистолетът.

– Е, сега съм по-спокойна.

– Не съм убеден, че схващам разликата. Искам да кажа, между психология и психиатрия.

– За да станеш психиатър, трябва да положиш приеман изпит като за медицинска академия и да изкараш успешно първите четири години. След това трябва да имаш три прослужени години като общ психиатър в психиатрична болница, плюс още една година като съдебен психиатър. Чак след това можеш да откриеш своя частна практика, както направих аз. Психиатрите са преди всичко лекари и имат право да поставят диагнози и да назначават лечение, докато психолозите не могат да правят това.

Видимо притеснен, Уеб ту стискаше юмруци, ту изпъваше пръстите си. Клеър, която го наблюдаваше внимателно, каза:

– Може би най-напред трябва да ти обясня как подхождам към работата си. После, ако това те устройва, можем да продължим нататък. Става ли? – Уеб кимна и се облегна върху възглавниците на креслото. – Като психиатър аз изхождам от това, което е прието да се смята за нормално човешко поведение, и на тази база преценявам кога даден вид поведение излиза от нормата. Един типичен пример, с който ти самият без съмнение си добре запознат, са серийните убийци. В преобладаващия брой случаи това са индивиди, които в детството си са били жертва на системен и жесток тормоз. От своя страна в млада възраст те развиват ясно изразена компенсаторна жестокост. Като измъчват дребни животни и птички, те целенасочено прехвърлят болката и унижението,

причинени на самите тях, върху други, по-слаби и беззащитни същества. Пораствайки, те постепенно преминават на по-едри животни и обекти за мъчение, докато накрая стигат до убийства на хора. Това е едно еволюционно развитие на състоянието им, което не е трудно да се предвиди.

Тя си пое дъх и продължи:

– Психиатърът развива особен вид сетивност. Аз приемам за истина това, което ми се казва, но същевременно налягам сетивата си за разни издайнически знаци и детайли, които потвърждават или опровергават казаното. Хората винаги съчетават своите изказвания с разни други послания. На един психиатър му се налага да бъде много различни неща, често пъти едновременно. Най-важното е да умее да изслушва, и то докрай, всичко, което му се казва с думи, жестове, движения на тялото и така нататък.

– Е, добре, как ще подходите към мен?

– Аз най-напред карам пациента да попълни въпросник с лична информация, но мисля, че с теб мога да прескоча тази фаза. Ще караме по човешки – добави тя, широко усмихната. Уеб най-после усети, че нервите му се отпускат. – Но първо нека поговорим за теб, да изясним миналото ти, кой си ти всъщност. После ще караме нататък.

Уеб шумно издиша.

– През март навършвам трийсет и осем години. Завърших колеж, после някак си попаднах в Юридическия факултет на университета във Вирджиния и дори успях да го завърша. След това изкарах около шест месеца в прокуратурата на Александрия, докато се убедих, че тая работа не е за мен. Дватама с един приятел заедно подадохме документи за Бюрото. Беше едва ли не като на бас, просто ей така, хайде да видим дали ще ни приемат. Мен ме приеха, него не. Оцелях в Академията и оттогава вече тринайсет щастливи години съм във ФБР. Започнах като специален агент, учих занаята в най-различни оперативни бюра из цялата страна. Скоро ще станат девет години, откакто поисках да ме прехвърлят в Отряда за борба с тероризма. Той е подразделение на Групата за реагиране на критични ситуации, но това е сравнително отскоро. Процесът на подбор на кадрите е убийствен, деветдесет процента от кандидатите отпадат още на първия кръг. Лишават те от сън, смазват те физически, след което те карат да мислиш и да вземаш мигновени решения, от които зависи животът ти. Очакват да работиш в екип, а същевременно да се състезаваш с всички останали, защото местата са малко. Голям курорт, няма що! Виждал съм бивши „тюлени“, морски пехотинци, специални

командоси, дори „делти“ как се огъват, плачат, припадат, халюцинират, заплашват със самоубийство, с масови убийства, с какво ли не, само и само мъчителите им да ги оставят на мира. По някакво чудо останах жив след всичко това и после за награда ме изпратиха в Школата за оперативни командоси, или както ѝ викаха, ШОК. Ако позволите да ви обърна внимание, в Бюрото много си падат по разни съкращения. Базата ни е в Куонтико. В момента ме водят оперативен командос. – Клеър го погледна неразбиращо. – Отрядът се състои от две части, синя и златна, които си съответстват огледално. Всяка част се разделя на четири екипа. Екипите са напълно взаимозаменяеми, така че могат да действат едновременно в две отделни кризисни ситуации. Половината от екипите са съставени от командоси, другата половина – от снайперисти. Снайперистите се обучават в специална школа към Морската пехота. Периодично се разменяме, за да поддържаме и двете специалности. Аз лично започнах като снайперист. Обикновено снайперистите са в по-неизгодна позиция, макар след реорганизациите през деветдесет и пета положението им да се подобри. Все пак те лежат със седмици в кал, дъжд и сняг, следят обекта, опитват се да разучат неговите навици и слабости, които един ден ще им помогнат да му видят сметката. Или пък да му спасят живота, защото понякога с дълги наблюдения може да се научи нещо, което да покаже, че обектът не е опасен и няма да отвърне на огъня. В този занаят всеки изстрел е лотария – никога не знаеш, дърпайки спусъка, дали няма да предизвикаш някакъв ужасен катаклизъм.

– Като те слушам, имам чувството, че подобно нещо вече ти се е случвало.

– Ами една от първите ми бойни задачи беше при Уейко.

– Сега разбирам.

– В момента служа като командос в екип „Чарли“, който е в състава на синята част. – *Служех*, поправи се мислено той. Екип „Чарли“ вече не съществуваше.

– Значи не си агент на ФБР в обикновения смисъл на думата.

– Напротив. Всички сме агенти на Бюрото. За да подадеш изобщо документи, трябва да имаш три години стаж като редови агент и безупречна служба. Иначе всички имаме едни и същи значки, едни и същи правомощия. Само дето ние от отряда се държим настрана от останалите. Имаме си отделна сграда и никакви други задължения извън тези като членове на екипа. Тренираме заедно. Основни умения, ръкопашен бой, боравене с огнестрелни оръжия. Последните две се забравят най-бързо, затова трябва постоянно да сме във форма.

– Звучи като в армията.

– Така си е. Ние сме напълно военизирани. Половината от нас са наряд, другата половина тренират. Ако си наряд и те вдигнат под тревога, тръгваш. Цялото ни свободно от наряд време минава в учения – катерене по въже, въздушен десант от хеликоптер, морски десант, оказване на първа помощ. А също и полеви занятия – това, което наричаме живот под открито небе. Дните минават бързо, повярвайте ми, и никога не скучаем.

– Представям си – каза Клеър.

Известно време Уеб съсредоточено разглежда обувките си.

– Петдесет първокласни мъжкар, събрани на едно място, са опасна комбинация. – Той се усмихна. – Все се чудим как да си надвиваме един на друг. Знаете ли, има едни специални пистолети, „Тейзър“ се казват, дето изстрелват стрела с електрически заряд за парализиране на противника.

– Виждала съм ги.

– Е, веднъж се състезавахме кой ще се вдигне най-бързо, след като е бил зашеметен с такава стрела.

– Божичко! – възкликна Клеър.

– Нали ви казах, че сме откачени. – Той помълча и добави: – Аз губих състезанието. Проснах се на пода, сякаш ме бе ударил влак. Ето, това е нашият манталитет. Всеки гледа да е отгоре. – Той стана сериозен. – Но ние си вършим добре работата. А тя не е никак лека. Правим това, с което никой друг не би се заел. Официално девизът ни е „да спасяваме човешки живот“. И най-често успяваме. Събираме цялата разузнавателна информация от всички налични източници и по нея съставяме план за атаката. Опитваме се да предвидим всяка възможност, но в общи линии място за грешки няма. Понякога разликата между успеха и провала може да се свежда до една верижка отвътре на вратата, за която не си предполагал, когато си предприел изненадваща атака, или от грешен завой вляво, където е трябвало да завиеш вдясно, или от това, че не си стрелял, когато е трябвало да стреляш. В днешно време, ако леко одраскаш обекта, докато се цели в главата ти, той веднага вдига врява до небесата, адвокатите му почват да съдят ФБР и агентите падат като мухи. Може би, ако си бях събрал багажа след Уейко, животът ми сега щеше да е много по-различен.

– А защо не го направи?

– Защото имам много умения, които бих могъл да приложа, за да спася нечий живот, живота на порядъчните граждани. Да защитя

интересите на страната от онези, които се опитват да ѝ навредят.

– Звучи много патриотично. Някой циник обаче би могъл с лекота да обори възгледите ти.

Уеб се вгледа в нея в продължение на няколко секунди, преди да отговори.

– На колко ли телевизионни коментатори се е случвало да им зави-
рат прерязана ловна пушка в устата, докато някоя надрусана с амфета-
мин откачалка с пръст на спусъка решава да им подари ли живота, или
да боядиса стената с мозъка им. Или са висели с часове в засада някъде
на майната си, докато поредният лъже-Христос, прочел в свещените
книги, че е правилно и богоугодно да чука децата на учениците си, из-
правя цялата страна на нокти, радва се на моментната си слава и накрая
се самоубива в огнена буря, като завлича и нещастните озлочестени де-
чица в ада? Ако въпросният циник възразява срещу моите възгледи, мо-
ите методи или пък смята, че знае повече от мен, нека заповяда. Само че
той няма да издържи и две секунди. Този циник очаква добрите да бъдат
и безгрешни, но това просто не се случва в този свят. А през това време
лошите може да са откъснали главите на хиляда новородени и техните
адвокати пак да вдигнат шум до небесата, ако си ги пипнал с пръст, пре-
ди да ги арестуваш. Наистина, големите клечки може понякога да изда-
ват грешни заповеди и някои от тях да са некадърни за местата, които
заемат.

Аз не участвах в операцията при Руби Ридж, но знам, че тя от само-
то начало е била обречена на провал, като ФБР е по-виновно от когото и
да било за загиналите невинни хора. Но в крайна сметка тъкмо хора ка-
то мен, които изпълняват заповедите, понякога биват прецакани само
защото са имали *нахалството* да рискуват живота си, за да постъпят та-
ка, както според тях е било правилно, за което ще получат шут отзад
вместо възнаграждение. Ето, това е моят свят, доктор Даниълс. Добре
дошли в него и приятно прекарване.

Уеб си пое дълбоко дъх и усети как целият трепери. Той погледна
към Клеър, която изглеждаше не по-малко смаяна от речта му от него
самия.

– Извинявайте – каза накрая Уеб. – Когато става въпрос за тия не-
ща, аз съм един истински идиот патриот.

Когато Клеър най-после заговори, в гласа ѝ звучеше разкаяние:

– По-скоро аз би трябвало да ти се извиня. Явно работата ти може
да бъде доста неблагодарна на моменти.

– Като например в сегашния момент.

– Разкажи ми за семейството си – каза тя след още няколко мига на неловко мълчание.

Уеб се облегна назад и сплете Пръсти зад тила си, като още няколко пъти си пое дъх. *Шейсет и четири удара в минута, Уеб, опитай, приятелю. Шейсет и четири лупания в минута – толкова ли е трудно?*

– Разбира се. Няма проблем. Аз съм единствено дете. Родом съм от Джорджия, но ние се преместихме във Вирджиния, когато бях на шест години.

– Кои *ние*! Ти, майка ти и баща ти?

Уеб поклати глава.

– Не, само аз и мама.

– А баща ти?

– Той не дойде с нас. Щатските власти много държаха да го задържат още известно време.

– Значи е бил на държавна служба?

– Нещо такова. Беше в затвора.

– Какво стана с него след това?

– Нямам представа.

– Не си ли искал да узнаеш?

– Ако съм искал, щял съм да узная.

– Е, добре. Значи се преместихте във Вирджиния. И после?

– Майка ми се омъжи повторно.

– Какви бяха отношенията ти с втория баща?

– Добри.

Клеър не каза нищо; явно очакваше той да продължи. Когато той замълча, тя каза:

– Разкажи ми за отношенията между теб и майка ти.

– Тя почина преди девет месеца, така че нямаме отношения.

– Какви бяха причините за смъртта ѝ? – Тя бързо добави: – Ако ми позволиш да попитам.

– Една болест с главно К.

– Карцином?

– Къркане.

– Аха, във... хм. Та казваш, че си постъпил в Бюрото просто ей така, като на бас. Или може би е имало и друга причина?

Уеб ѝ хвърли бърз поглед.

– Искате да кажете, че съм станал ченге, защото баща ми е бил пандизчия?

– Доста добре се изразяваш – усмихна се Клеър.

Настана мълчание.

– Аз още не мога да разбера защо останах жив, Клеър – прошепна накрая Уеб. – Логично би било да загина заедно с останалите. Мисълта за това ме подлудява. Повярвай ми, нямам никакво желание да съм единственият жив.

Усмивката на Клеър помръкна.

– Това ми се струва важна тема. Нека да поговорим по нея.

Уеб стисна юмруци, после ги отпусна, разтърка длани, надигна се от креслото и отиде до прозореца.

– Всичко, което ти кажа, си остава между нас, нали така?

– Да – отвърна Клеър. – Да, разбира се.

Той се върна и седна в креслото.

– Вървахме по сляпата уличка. Целият екип, с пълно бойно снаряжение. Почти бяхме стигнали до двора, оставаше да сложим заряда и да разбием вратата, когато, когато... – Той се спря. – По дяволите, просто замръзнах. Като парализиран бях, не можех да мръдна. Целият ми екип влезе в двора, а аз останах най-отзад. Накрая почнах да лазя напред, но тялото ми тежеше един тон, обувките ми сякаш бяха циментирани в земята. И тогава паднах, просто не можех да се държа на краката си. Паднах, ей така. И посл... – Той вдигна ръка и потърка лицето си, здравата му половина, и притисна с пръсти бузата си, сякаш се боеше, че оттам може да изскочи нещо не твърде приятно на вид. – И после картечници-те започнаха да стрелят. А аз оцелях. Единствен от целия екип.

Докато той говореше, писалката на Клеър остана неподвижна.

– Продължавай, Уеб. Освободи се от онова, което ти тежи.

– Това е! Какво друго мога да добавя? Аз се парализирах от страх. Аз съм един жалък страхливец!

Тогава тя заговори – спокойно и като подбираше внимателно думите си:

– Уеб, разбирам, че тази тема е много болезнена, но бих желала точно да проследим всички събития, предшестващи твоето „замръзване“, както го нарече. Колкото може по-точно. Вероятно ще се окаже извънредно важно.

Уеб ѝ разказа всичко в най-малки подробности – от момента, в който задните врати на шевролета се бяха разтворили, до онзи миг, когато той, безсилен и безпомощен, бе наблюдавал как загиват другарите му. Когато свърши, остана напълно неподвижен и вцепенен, сякаш, споделяйки жалката си история, бе позволил да му измъкнат и душата.

– Сигурно си се чувствал като парализиран. А дали не си усетил

някакви предварителни симптоми, преди изведнъж това да те връхлети? Някаква промяна в пулса, учестено дишане, внезапна уплаха, студена пот, съхнене на устата?

Уеб помисли малко, като се опитваше да си възстанови миг по миг онова, което бе станало в съзнанието му през онази нощ. И тъкмо щеше да поклати отрицателно глава, когато изведнъж се сети нещо:

– В уличката имаше едно хлапе. – Уеб не смяташе за нужно да разкрива пред Клеър Даниълс важната роля, която Кевин Уестбрук изведнъж бе придобил в хода на разследването. Все пак имаше нещо, което би могъл да й каже: – Когато минах покрай него, каза „Проклятие и триста дяволи!“ или нещо такова. Помня, че гласът му звучеше донякъде като на възрастен. По вида му личеше, че животът никак не е бил снизходителен към него.

– И думите на детето са те накарали да изпиташ нещо повече от състрадание, така ли?

– Вижте какво, доктор Даниълс...

– Моля те, казвай ми Клеър.

– Виж, Клеър, аз не се опитвам да се изкарам светец. Човек с моята професия понякога попада в доста неприятни ситуации. Така че се опитвам да не мисля за всичко останало, например за някакви си там деца...

– Да разбирам ли, че ако се замислиш, няма да можеш да си вършиш работата?

Уеб й хвърли бърз поглед.

– Смяташ ли, че така е станало и в случая? Видял съм детето и нещо в мозъка ми е прещракало?

– Много е възможно. Има един посттравматичен синдром, шок от бойното поле, който предизвиква парализа и още цяла редица физически проявления. Случва се много по-често, отколкото си даваме сметка. Това е уникална форма на стрес в резултат от умора след боя.

– Само че стрелбата още не бе започнала.

– Този стрес се натрупва с години, Уеб. И един ден ефектът от това натрупване може да се прояви в най-неподходящо време и по най-неблагоприятен начин. Не си първият войник, който реагира по този начин преди битка.

– Е, на мен поне не ми се бе случвало – каза натъртено Уеб. – През всичките тези осем години. Освен това момчетата от екипа не са преживели по-малко от мен, а никой друг не се парализира.

– Може да ти е било за пръв път, Уеб, но трябва да разбереш, че всички хора са различни. Недей да се сравняваш с другите. Не е

справедливо по отношение на теб.

Той вдигна пръст.

– Знаеш ли какво е справедливо? Справедливо би било, ако онази нощ бях направил нещо. Ако бях видял нещо конкретно, ако по някакъв начин бях предупредил момчетата, може би те щяха да останат живи и аз нямаше сега да седя тук и да ти обяснявам защо са мъртви.

– Разбирам гнева ти, наистина животът често е несправедлив. Убедена съм, че си виждал хиляди примери за това. Сега въпросът е как най-добре да преодолеем случилото се.

– Как мислиш, че се преодолява нещо такова? Та в живота по-лошо няма!

– Напротив. По-лошо би било, ако не можеш да осмислиш станалото и да се успокоиш, за да продължиш да живееш нататък.

– Да живея нататък ли? Да бе, права си, страхотен живот ще си живея оттук нататък! Не искаш ли да се сменим? Няма да съжаляваш.

– Имаш ли желание да се върнеш в отряда? – попита сухо тя.

– Да – отвърна незабавно той.

– Сигурен ли си?

– Абсолютно.

– Значи имаш цел! И ние заедно ще направим така, че да я постигнеш.

Уеб прекара ръка по бедрото си до дръжката на пистолета, която издуваше якето му.

– Мислиш ли, че е възможно? Искам да кажа, че ако не си на ниво умствено и физически в отряда, те изхвърлят като мръсен парцал. – „Изхвърлят те от единственото място, където си искал да бъдеш“, добави той наум.

– Можем да опитаме, Уеб, това е всичко, което можем да направим. Аз също съм добра в моята професия. Обещавам ти, че ще направя всичко, което е по силите ми. Но ще имам нужда и от твоята помощ.

Той я погледна право в очите.

– Давай.

– Има ли понастоящем нещо в живота ти, което особено силно те тормози? Някакъв източник на стрес извън обичайните?

– Всъщност, не.

– Спомена, че майка ти е починала неотдавна.

– Да.

– Разкажи ми за вашите отношения.

– За нея бях готов на всичко. – Той потръпна от внезапна болка, без

да знае точно каква. Погледна крадешком Клеър, за да провери дали е забелязала. По лицето ѝ не се четеше нищо.

– Да разбирам ли, че сте били много близки? – След като Уеб известно време не отговори, накрая тя заяви: – Тъкмо сега е много важно да казваш истината.

– Тя си имаше своите проблеми. Пиенето например. Освен това ненавиждаше професията ми.

Погледът на Клеър отново се насочи към невидимия пистолет под якето му.

– Това не е необичайно за една майка. Професията ти е твърде опасна. – Тя го погледна в лицето и бързо извърна очи. Но Уеб бе забелязал погледа ѝ.

– Възможно е – каза той с равен глас и извърна глава, така че тя да не вижда обезобразената страна на лицето му. Толкова се бе усъвършенствал в това движение, че сам не забелязваше как го прави.

– Бих желала да разбере нещо. Какво си наследил от нея? Тя завеща ли ти нещо, което да смяташ за важно?

– Завеща ми къщата си. Всъщност не че ми я завеща специално, просто по закон след смъртта ѝ къщата става моя.

– Смяташ ли да живееш в нея?

– Никога! – Уеб изрече това с такъв тон, че Клеър подскочи. Той бързо добави: – Искам да кажа, че си имам своя къща. Не ми трябва нейната.

– Разбирам. – Клеър си отбеляза нещо и после нарочно смени темата: – Бил ли си някога женен?

Уеб поклати глава.

– Не и по общоприетия начин.

– Какво имаш предвид?

– Останалите момчета от екипа до един бяха женени. Чрез тях сякаш и аз имах семейство – цял куп жени и деца.

– Значи си бил много близък с колегите си.

– В тоя занаят трябва да се държим един за друг. Колкото по-добре се опознаем, толкова по-добре ще работим заедно, а в един момент от това може да зависи животът ни. Те си бяха и свестни момчета. Приятно ми беше с тях.

Щом каза това, огънят в корема му избухна с нова сила. Той скочи от креслото и пристъпи към вратата.

– Къде тръгна? – извика смаяна Клеър подире му. – Та ние едва започнахме. Имаме още много да говорим.

Той се спря до вратата.

– Достатъчно говорих за един ден.

Уеб затвори тихо вратата след себе си, а Клеър не се опита да го спре. Тя остави бележника и писалката и дълго гледа втренчено след него.

Пърси Бейтс крачеше по павираната алея, която водеше от центъра за посетители на Националното военно гробище Арлингтън до къщата на Лий. След като генерал Робърт Лий бе останал верен на своята родна Вирджиния и бе предпочел да поеме командването на войските на Конфедерацията пред подобна оферта от страна на Съюза в самото начало на Гражданската война, федералното правителство си бе отмъстило, конфискувайки дома му. Говори се, че администрацията на президента Линкълн била предложила на генерала да му върне къщата още преди края на войната. Единственото, което искали от него в замяна, било да се яви и лично да си плати данъците. Разбира се, Лий не се възползвал от това предложение; след неговия отказ имението му било превърнато в най-престижното национално гробище на Америка. Споменаването на тези исторически обстоятелства винаги извикваше усмивка на лицето на родения в Мичиган Бейтс, макар разкошният дом да си оставаше паметник на Лий, известен повече под името Арлингтън Хаус.

Бейтс стигна до входната врата на Арлингтън Хаус, откъдето се разкриваше една от най-красивите гледки във Вашингтон, а вероятно и в цялата страна. Столичният град лежеше в краката му. Бейтс се зачуди дали старият Боби Лий изобщо се бе сещал за това, когато бе ставал сутрин и бе поглеждал през прозореца.

Гробището заемаше площ от шестстотин акра – все еднакви бели надгробни камъни. Имаше и няколко пищни паметника на починали знаменитости, издигнати от техните наследници или от други благодарни лица; безкрайните редици бели камъни, които под определен ъгъл изглеждаха така, сякаш земята е покрита със сняг и през лятото, бяха най-запомнящата се гледка. В Националното гробище Арлингтън намираха покой душите на всички американски герои, дали живота си за родината; там бяха положени костите на генерали от висшето командване, на един президент, загинал от ръката на убиец, на седмина съдии от Върховния съд, на учени, изтъкнати представители на малцинствата и много други видни личности, счестени за достойни да бъдат погребани в тази национална светиня. До момента броят на гробовете в Арлингтън надвишаваше двеста и двайсет хиляди, като всеки работен ден се погребваха средно по осемнайсет души.

Бейтс бе идвал тук безброй пъти. Бе изпратил неколцина близки

приятели и колеги. При други случаи бе служил като придружител и гид на гости на семейството си от провинцията. Едно от любимите му занимания беше да гледа смяната на караула, съставен от бойци на Трета пехотна дивизия на САЩ, които денонощно охраняваха гробниците на незнайните воители. Бейтс погледна часовника си. Трябваше да побърза, за да не закъснее.

Когато пристигна в зоната около гробниците, тълпата вече се събираше – главно туристи с фотоапарати и деца. Почетният караул изпълняваше своя неизменен ритуал – марш от двайсет и една крачки, после точно двайсет и една секунди пауза, прехвърляне на оръжието от едното на другото рамо и след това кръгом и марш по обратния път.

Бейтс неведнъж се бе питал дали пушките на караула изобщо са заредени. Той не се съмняваше обаче, че ако някой се опита да ограби или оскверни гробниците, този някой незабавно ще си получи заслуженото. Ако за военните в Америка имаше светиня, тя се наричаше Арлингтън. По святост това историческо гробище се равняваше на Пърл Харбър.

Когато смяната на караула започна и тълпите се скупчиха наоколо със своите фотоапарати, Бейтс погледна настрани и си запробива път през редиците туристи надолу по стълбите. Смяната на караула беше дълга и сложна церемония и щеше да отнеме време. Гледката беше такава, че всички в гробището се тълпяха да я зърнат. Всички, освен Пърси Бейтс.

Той закричи към амфитеатъра, който се намираше наблизко; в далечината пред него се откри паметникът на загиналите със совалката „Чалнджър“. Върна се малко назад и влезе в амфитеатъра. Отиде до сцената, приближи се до една стена, измъкна карта на гробището и се загледа в нея.

Мъжът беше от другата страна на стената и Бейтс не го виждаше. Имаше пистолет, затъкнат в изрязан кобур на колана, и дори когато приближи към мястото, където бе застанал Бейтс, ръката му не се отдели и за миг от ръкохватката на оръжието. Бе проследил Бейтс при цялата му обиколка из гробището, докато се бе убедил, че е сам. Той пристъпи още крачка напред.

– Не мислех, че ще се появиш, докато не ми даде знак с ръка – каза Бейтс. Картата напълно скриваше лицето му от евентуални любопитни погледи.

– Трябваше да се убедя, че условията са подходящи – отвърна Рандъл Коув. Той остана на мястото си от другата страна на стената.

– Положих голямо старание, за да не ме проследят.

– Каквото и да направи един от нас, все някой го прави по-добре.

– Не мога нищо да възразя. Защо винаги си правиш срещите в гробища?

– Обичам спокойствието и тишината. Рядко ходя на други места. – Той помълча и добави: – Това беше номер.

– Досетих се. Само че шестима от мъжете ми са мъртви, а над седмия тегне подозрение. Да не би да са те разкрили? И вместо да те убият, са ти подали грешна информация, която да предадеш на отряда? Разправи ми в подробности, Ранди.

– Аз самият бях в оная шибана сграда. Представих се за потенциален клиент и отидох да огледам бизнеса им. Видях бюра, папки, компютри, разни типове течат насам-натам и крещят разни числа. Видях пари, готова продукция, всичко. Видях го със собствените си очи. Никога не бих се свързал с вас, за да ви разправам неща, дето не съм ги видял с очите си. Да не съм някой новобранец!

– Знам, Ранди. Когато обаче ние влязохме в сградата, вътре беше празно. Нищичко, ако не броим осемте разбити картечници.

– Точно така. Разбити на парчета. Кажете нещо за тоя Лондон. Имаш ли му доверие?

– Повече, отколкото на всеки друг.

– Е, какво разправа? Как така е останал жив?

– Мисля, че и той не знае. Казва, че се бил смързнал.

– Тъкмо навреме, няма що.

– Той лично обезвреди тия картечници. При това спаси живота на малко дете.

– Това не е случайно дете. Казва се Кевин Уестбрук.

– Знам и това.

– Виж какво, ние се захванахме с тая работа, за да спипаме стария Уестбрук, понеже началствата бяха решили, че е време да си припишат някоя заслуга. Но колкото повече навлизах в играта, толкова по-ясно ми ставаше, че Уестбрук е дребна риба, Пърс. Е, докарва добри пари, но не е върхът. Освен това не му е в стила да взривява цели квартали, все гледа да се спотайва.

– Ако не е бил той, то кой тогава?

– В този град има поне осем улични дистрибутори и Уестбрук е само един от тях. Осемте заедно пласират около един тон годишно от тая гадост. Умножи го по броя на големите градове от Ню Йорк на север до Атланта на юг и ще видиш какво се получава. Този, който контролира всичко това, е големият бос.

– Да не искаш да кажеш, че една и съща групировка държи целия трафик? Това е невъзможно!

– Искам да кажа само, че една групировка контролира пласирането на оксиконтин от провинцията в големите градове.

– Оксиконтин ли? Ами че той се продава в аптеките с рецепта.

– Да. Наричат го селяшкия хероин, защото незаконната търговия започна от селските райони. Но сега вече е стигнал до градовете. Ами да, там са парите. Всъщност това е синтетичен морфин, предписва се за хронични болки или на умиращи от рак. Наркоманите го счукват на прах, смъркат го, пушат го или си го инжектират. Надрусват се, сякаш е хероин.

– Знам какво е, Ранди. Това лекарство обаче има депо-действие, така че ако джаснеш цяло хапче наведнъж по този начин, можеш да се затриеш като нищо.

– Досега има над сто смъртни случая, като броят продължава да нараства. По-слаб е от хероина, но пък е два пъти по-силен от морфина, а освен това е напълно легален, ето защо много хора си въобразяват, че е безопасен дори в големи дози. Има старци, дето продават по едно-две хапчета в месеца на черно, за да могат да си платят рецептата, тъй като лекарството не е покрито от здравната осигуровка. Други използват фалшиви рецепти, обират аптеки, крадат от домовете на пациенти, които го взимат легално.

– Лоша работа – съгласи се Бейтс.

– Тъкмо затова Бюрото и АБН имат съвместна група със специално предназначение. Не е само окси, имаш още старите лекарства, като перкоцет и перкодан. Сега „перките“ се продават на улицата за по десет-петнайсет долара парчето. Те обаче не могат да се сравняват с окси. Трябва да нагълташ шестнайсет таблетки перкоцет наведнъж, за да постигнеш ефекта на едно осемдесетмилиграмово хапче оксиконтин.

Бейтс се огледа крадешком, за да види дали не ги следят. Наоколо нямаше никой. Коув бе подбрал добре мястото за среща. Той самият изобщо не се виждаше, докато шефът му, забил лице в картата, приличаше на някой заблуден турист.

Бейтс каза:

– Е, правителството може да наблюдава предписването и продажбите на легални наркотични вещества и когато някой лекар или аптека започнат да изписват десетки хиляди дози от едно и също лекарство, да вдига аларма. От друга страна, обаче, отпада въпросът с вноса през граница.

– Правилно.

– Как така не бях чувал за тази далавера с оксиконтин, Ранди?

– Просто аз пръв се досетих за нея. Когато първоначално се натъкнах на тая мрежа, и аз не знаех, че се занимават с оксиконтин. Помислих си, че става въпрос за обикновен кокаин или хероин. Но после се поразрових и някои неща ми се изясниха. Чух и видях това-онова. В голямата си част препаратът идва от малки производствени предприятия, разхвърляни из Апалачите. Поначало това са домашни работилници, организирани главно от хора, които сами са зависими от дрогата. Усещам обаче, че зад всичко стои някаква мощна организация, която започва да изкупува цялата продукция и да я пласира в големите градове. Разбираш ли, това неизбежно е следващата крачка. Оксиконтинът може да се окаже далаверата на хилядолетието и някой вече се е досетил за това. Окси ще даде хляб на огромна нова престъпна мрежа, при това с три пъти по-високи печалби, отколкото традиционните кокаинови и хероинови картели могат да си сънуват, и при далеч по-малък риск. Ето ги хората, които се опитваме да открием. Същите, за които предполагах, че работят в оная сграда, дето я ударихте. Аз се надявах с един удар да разбием счетоводството им и оттам полека-лека да изловим и останалите. Изглеждаше най-логично финансовият център да се намира в голям град...

– Защото в провинцията твърде много ще се набива в очи – довърши мисълта му Бейтс.

– Именно. Е, няма що, далаверата си я бива. В един момент биха могли така да се разраснат, че да пласират по милион таблетки седмично с цена на черния пазар двеста милиона долара. Следиш ли мисълта ми?

– Но който и да стои зад тая мрежа, няма никакъв интерес да очисти цял екип. За какво им трябва да си навличат беля на главата?

– Знам едно: хората, които видях да работят в тази сграда, не бяха на Уестбрук. Там се боравеше с чудовищни суми, каквито неговият бизнес не може и да си представи. Ако беше само Уестбрук, аз нямаше да подам сигнал за атака. Защо да хванем малката риба и да оставим голямата да се измъкне? От друга страна, мисля, че тъкмо Уестбрук и още няколко банди пласират продукта в района на столицата. Само дето не мога да го докажа. Тоя тип е доста умен и при това е гърмян заек.

– Да, но ти все пак си се добрал до някого от бандата му. Това е голямо постижение.

– Вярно, само дето един доносник не живее дълго в моя занаят.

– И така, някой ни устрои истински театър, като напълни оня склад с бюра и компютри, за да изглежда като финансов център на голяма мрежа. Имаш ли нещо да кажеш по въпроса?

– Не. Откакто ви подадох информацията и вие организирахте удара, който и да ми е погодил този номер, не ме е потърсил повече. Истински късмет е, че съм жив, Пърс. Нещо повече, чудя се защо изобщо съм жив.

– И Уеб Лондон се пита същото. Предполагам, че след всяко такова клане остават доста недоизяснени неща.

– Да, но мен се опитаха да ме очистят веднага след засадата срещу вашия екип. Колата ми е смазана на пита, имам няколко пукнати ребра.

– Божичко, защо не ни каза? Ти трябва да се прибереш при нас, Ранди. Да дадеш пълни показания, за да видим накъде отиват нещата.

Бейтс още веднъж се огледа. Срещата им се бе проточила твърде дълго. Скоро трябваше да тръгва. Не можеше цял ден да разучава картата на някакво си гробище. Но той не искаше да си отиде без Рандъл Коув.

– В никакъв случай не мога да направя това, Пърс. – Нещо в тона му накара Бейтс да трепне и да свали надолу хартията, която държеше пред лицето си. – Тука нещо смърди отвътре.

– Какво искаш да кажеш? – попита остро Бейтс.

– Искам да кажа, че системата е гнила отвътре и аз нямам намерение да се оставя на милостта на някого, без да съм сигурен, че ще играе честно.

– Ние сме ФБР, Ранди, не КГБ!

– Може би ти си мислиш така. Ти си вътрешен за системата, Пърс, и винаги си бил. Докато аз съм толкова външен, колкото и някой от улицата. Ако сега се прибера, тоест сваля си прикритието, без предварително да знам какво точно е станало, може да изчезна веднъж завинаги. И бездруго познавам доста хора в АБН, които си мислят, че тъкмо аз стоя зад тази засада.

– Те са ненормални!

– Знаеш ли какво е ненормално? Че има шестима убити. Как са разбрали за удара без информация отвътре?

– В нашата професия стават такива неща.

– Да не искаш да ми кажеш, че досега не си забелязал и други подозрителни съвпадения? Провалени операции, двама тайни агенти убити миналата година, командоси на Бюрото удрят обект, а вътре няма никой, засади срещу наркопласъори се провалят, защото някой им е изпял

какво им се готви... Мисля, че в Бюрото има доста гнилоч. Вътрешен човек ни ги погажда тия номера, помни ми думата!

– Ранди, не почвай и ти с разни теории за конспирации и тъй нататък!

Гласът на Коув звучеше по-спокойно, когато каза:

– Исках само да знаеш, че нямам вина за този провал. Засега мога да ти дам единствено честната си дума, но се надявам не след дълго да знам повече.

– Надушил си нещо, така ли? – бързо попита Бейтс. – Виж какво, Ранди, не че не ти вярвам, но и аз се отчитам пред някого. Разбирам загрижеността ти, напоследък доста неприятни неща се случиха, ние също се опитваме да открием причината, но ти трябва да ме разбереш. – Той спря. – По дяволите, имаш моите уверения, че ако се прибереш сега, ще бдя над теб, както не съм бдял над баща ми на смъртния му одър. Надявам се, че след всичко, което сме преживели заедно, все още ми имаш доверие. – Коув не отговори. – Чуй ме, Ранди, кажи ми от какво имаш нужда, и аз ще видя как мога да помогна.

От другата страна все още нямаше отговор. Бейтс изпсува науи и се втурна зад стената. В дъното на залата имаше врата, която водеше към задния двор на сградата. Той се хвърли към нея, натисна бравата, но вратата беше заключена. Изтича обратно и излезе на открито. Церемонията по смяната на караула бе приключила и тълпите се разпръсваха на всички страни. Рандъл Коув имаше физика, която се забелязваше отдалеч във всякаква тълпа, но колкото и да се взираше, Бейтс не можа да го открие. Коув дълги години се бе учил как да се слива с фона. Доколкото Бейтс го познаваше, той вече се бе предрешил като пазач, метач или турист. Бейтс хвърли ненужната карта в близката кофа за боклук и сърдито закрачи към изхода.

Кварталът, през който шофираше Уеб, приличаше на всеки друг в тази част на града. Скромни, квадратни жилища, строени в годините след Втората световна война по един и същ начин и с едни и същи материали, всяко с чакълена алея за коли и сенници с метални рамки над прозорците. Градинките пред къщите бяха миниатюрни, но затова пък отзад имаше обширни дворове с допълнително построени гаражи, със закътани огнища за скари и стари ябълкови дървета, хвърлящи гъста, приятна сянка. Обикновен работнически квартал, чиито жители все още се гордееха с домовете си и не смятаха, че децата им непременно трябва да завършат колеж. В прохладата на гаражите мъже се суетяха около стари коли, докато жените им, налякали по ниските стъпала към верандите, пиеха кафе, пушеха цигари и клюкарстваха на воля под палещото за сезона слънце и измитото от снощния проливен дъжд лазурно небе. Дечица по гуменки и къси панталонки се надбягваха с тротинетки нагоре-надолу; малките им крачета тупаха ритмично по тротоара.

Уеб спря колата пред дома на Пол Романо и още от улицата забеляза Поли, както му викаха всички, сгърбен под капака на антикварен корвет стингрей – неговата радост и гордост, голямата му любов, центъра на малкия му свят. Поли дотолкова обожаваше колата си, че съпругата и децата му си поделяха далечното второ място в скалата на неговата любов и бликаща грижовност. Израсъл в Бруклин, Пол Романо беше роден механик, човек, който обичаше да човърка из вътрешностите на колата с очернени от машинно масло ръце; той идеално се вписваше в този квартал на автомонтъори, електротехници, шофьори на тирове и други подобни професии. Единствената разлика между него и тях беше, че Пол Романо можеше да убие човек по стотина различни начина, без она да разбере какво му се е случило, камо ли да се защити. Именно Пол беше въпросният колега на Уеб, който разговаряше с оръжията си и им измисляше имена като на свои деца или домашни любимци. Неговият „Хеклер & Кох“ МП-5 се казваше Фреди, като вампира от филма „Кошмарът на Елм Стрийт“, а двата му .45-калиброви „Смит & Уесън“, съответно Къф и Линк, бяха кръстени на костенурките от „Роки“. Да, колкото и невероятно да звучи, Поли Романо от Бруклин беше голям почитател на Силвестър Сталоун. Което не му пречеше все да мърмори, че „тоя смотан Рамбо е една жалка пудра“.

Сега, когато Уеб се приближи и надникна под капака на синия корвет с бял сгъваем гюрук, Романо вдигна изненадан глава. Уеб вече знаеше всичко за колата: че е модел '66-та годината, в която за пръв път бил въведен в серийно производство осемцилиндровият, 7,2-литров „моноблок“ на шевролет с чудовищните за времето си, пък и днес, 450 конски сили; той знаеше това, защото самият Романо му го бе разправял не помалко от сто пъти, на него и на всеки един от другарите им от ОБТ отделно. „Четиристепенна *ръчна* скоростна кутия с гъсто нанизани предавки. Максимална скорост 265 километра в час. Направо да не си й насреща! – повтаряше задъхано той, докато на Уеб не му писнеше да слуша. – Полицейски коли, разни там европейски спортни гъзарии – къде ти! – половината *състезателни* коли на по-малките писти ги лапа с парцалите!“

Уеб много пъти се бе питал как ли се чувства едно дете, когато размахва гаечни ключове, разглобява и сглобява коли пред гаража с баща си, изследва и бърка с пръсти в карбуратори, слуша със затаен дъх приказки за спорт, жени и автомобили – за всички онези неща, благодарение на които животът си струва да се живее. Представяше си следния разговор: „Седим си значи, татко, един до друг, и аз си викам, да я прегърна ли първо през кръста, или направо да рискувам и да си сложа ръката *еди къде си?* Кажй бе, тате, ти как постъпваше, като беше на моите години? Само не ми разправяй, че изобщо не са ти идвали наум тези работи, щото няма да ти повярвам. А кога да я целуна? Какъв знак да чакам да ми даде? Няма да повярваш, тате, ама тия шантави жени хич не ги разбирам. Като човек остарява, по-лесно ли се оправя с тях?“ На което „старият“ мъдро намига, подсмивва се под мустак, отпива от биричката, дръпва за последно от фасата, избърсва омазнените си ръце в парцала и започва: „Слушай сега, малкият, как стават тези работи. Слушай и попивай, синко, щото това са важни неща и ще ти потрябват един ден в живота.“ Вперил поглед в металните вътрешности на корвета, Уеб се питаше как ли би протекъл един такъв разговор, ако самият той бе имал баща.

Този път Романо просто изгледа Уеб от глава до пети. Той не спомена нищо за осемцилиндровия моноблок с 450 конски сили, дето европейските спортни гъзарии ги лапа с парцалите. Каза само:

– Бирата е в хладилната чанта. Обслужи се сам. И не се чувствай чак толкова у дома си.

Уеб се пресегна, вдигна капака на малката пластмасова чанта в кратката на Поли и дръпна халката на един „Будвайзер“, без обаче да остави

долар за бирата.

– Стига с тая бира бе, Поли! Сякаш е единствената бира на света. Знаеш ли какво пиво правят в Южна Америка, не ти е работа!

– Не са за мен, с тая заплата...

– И двамата получаваме едни и същи пари.

– Да, но аз имам жена и деца, а ти? Ни дете, ни коте.

Романо притегна някакъв болт с гаечния ключ, влезе в колата и завъртя стартера. Мощната машина се събуди за живот с плътен, басов рев.

– Мърка като котенце – каза Уеб и отпи от бирата си.

– Какво ти котенце, направо тигър!

– Да поговорим, а? Искам да ти задам няколко въпроса.

– Ти на мен, аз на теб... Казвай, какво има? Не бързам за никъде. За какво са му на човек почивните дни, да не би да са случайно за удоволствие? От още нещо да имаш нужда? Ако ти трябват балетни цвички, ще питам жена ми.

– Ще съм ти благодарен, ако престанеш да ме плюеш пред момчетата в Куонтико.

– Аз пък ще съм ти благодарен, ако престанеш да ми казваш какво да правя. И по-добре се разкарай от къщата ми. Не общувам с такива като теб.

– Да поговорим, Поли. Дължиш ми един разговор.

Романо размаха гаечния ключ под носа му.

– Не ти дължа нищо, Лондон.

– Осем години киснем заедно в тия лайна, та си мисля, че поне можем да се изслушаме, ако не друго.

Двамата мъже кръстосаха блеснали погледи; накрая Романо остави гаечния ключ, избърса ръцете си, угаси мотора и закрочи към задния двор. Уеб прие това като покана да го последва, макар нещо отвътре да му казваше, че Романо просто отива да вземе някой по-голям инструмент от гаража, за да го цапардоса по главата.

В задния двор тревата беше прясно окосена, дръвчетата подрязани, отстрани до гаража се извисяваше бухнал розов храст. Температурата на слънце беше около двайсет и седем градуса, след дъжда денят беше топъл и приятен. Разгънаха два градински стола и седнаха. Уеб се загледа в Енджи, съпругата на Романо, която тъкмо простираше пране. Тя беше родом от Мисисипи; двамата имаха две деца, момчета. Енджи беше все още апетитно миньонче с бухнала руса коса, зелени очи на самодива и изражение на лицето, което сякаш казваше: „Ще те изям, сладурче!“ Тя

не спираше да флиртува с всеки мъж, който ѝ се изпречи; все гледаше да хване Уеб за ръката, да си отърка уж случайно бедрото о крака му, казваше му колко е сладък, но всичко беше само игра. Понякога Романо побесняваше от ревност, но обикновено беше доволен, че мъжете толкова харесват жена му. Това беше неотменна част от житейските му радости. Ала когато Енджи Романо се ядосаше някому, тя не прощаваше лесно. Уеб бе забелязал и това по време на сбирки с колеги от отряда: в тази малка женичка се криеше истинска тигрица, способна да обърне в бягство калени в битки ветерани.

Пол Романо беше командос от екип „Хотел“, но двамата с Уеб бяха приети едновременно в отряда и първите три години бяха прекарвали в един и същ екип като снайперисти. Преди да постъпи във ФБР, Романо бе служил в елитните части „Делта“. Макар също като Уеб да не бе много едър, Романо беше извънредно жилив; тънките му мускули бяха яки и усукани като стоманени въжета. Той беше кален воин, устоял на несподобни победи и победил врагове, пред които всеки друг би се огънал или би си плюл на петите. Веднъж, при атака срещу крепостта на някакъв наркобарон на Карибите, десантният кораб го бе свалил твърде далеч от брега; с двайсет и пет килограма оръжие и екипировка на гърба Романо се бе озовал в шест метра дълбока вода. Вместо кротко да се удави, както би постъпил всеки друг на негово място, той бе потънал на дъното, някак си бе успял да се изправи на крака, да се ориентира за посоката и задържайки дъха си за повече от четири минути, бе излазил пеша разстоянието до брега тъкмо навреме, за да се включи в атаката. Поради грешка в комуникациите обектът се бе оказал не точно там, където мислеха, и докато другарите му се лутаха по брега, Романо случайно се бе натъкнал на боса и го бе арестувал лично, като преди това бе застрелял двамата му телохранители. Единственото му оплакване след цялата тая епопея беше, че си е намокрил излишно косата и е загубил единия от любимите си пистолети – Къф.

Тялото на Романо беше почти изцяло покрито с татуировки – дракони, ками, змии, а също и надпис „Енджи“ със сърце на левия му бицепс. Той бе привлякъл вниманието на Уеб на предварителния подбор на нови бойци, когато повечето кандидати стояха голи, смразени от ужас пред ада, който знаеха, че ги очаква. Уеб бе оглеждал всички подред за белези по коленете и рамената, издаващи физическа неиздръжливост, и бе наблюдавал израженията на лицата им като знак за евентуални психически отклонения. Общността на елитните командоси е по същество поле за Дарвинова конкуренция в най-чист вид и Уеб от самото

начало се бе опитвал да открие онези дребни признаци, които щяха да му осигурят предимство пред останалите. Той знаеше, че само половината от мъжете ще преминат през първия кръг на отсяване, който предстоеше след две седмици, а от останалите едва всеки десети ще стигне до финала – до заветния шанс да бъде приет в Отряда за борба с тероризма и един ден да има късмета да загине в реална бойна обстановка.

Романо бе дошъл в ОБТ направо от нюйоркските специални части, където си бе изградил репутация на страховит боец, пръв между равни в една общност на корави мъже. През онзи първи ден от предварителните квалификации той бе между малцината, които не изглеждаха никак уплашени от това, което им предстои. На Уеб бе направил впечатление на човек, който обича болката и с радост очаква ада, на който ОБТ щеше да го подложи. Приличаше и на човек, свикнал сам да причинява болка. Чуждото страдание не го трогваше ни най-малко, ако не за друго, то защото през живота си Романо бе страдал повече от който и да било. Уеб избягваше да пита колегата си за тези неща; може би сам не желаше да чуе отговора. Но още тогава, докато въобще не знаеше дали той самият ще стигне до заветното място, Уеб не се съмняваше и за миг, че Романо няма как да не бъде приет. Оттогава двамата не спираха да мерят сили и да се борят за надмощие в отряда; често пъти Романо напълно съзнателно докарваше Уеб до ярост, но Уеб не спираше да се възхищава от неговите способности и кураж.

– Искаше да говорим. Е, говори – каза Романо.

– Кевин Уестбрук. Онова хлапе в тъмната уличка.

Романо кимна с глава, надвесен над бирата си.

– Е?

– Изчезнал е.

– Какви ги приказваш?

– Познаваш ли Бейтс? Пърси Бейтс?

– Не. Трябва ли да го познавам?

– Той оглавява разследването на Вашингтонското оперативно бюро. Кен Маккарти разправя, че Кевин е бил с теб и Мики Кортес. Какво имаш да кажеш по въпроса?

– Не много.

– Какво каза хлапето?

– Нищо.

– На кого го предаде?

– На двама цивилни.

– Взе ли им имената?

Романо поклати глава.

– Поли, знаеш ли каква е разликата между разговор с теб и разговор със стената?

– Каква?

– Няма разлика.

– Какво очакваш да ти кажа, Уеб? Видях детето, побавих го малко, после то си отиде по пътя.

– Искаш да кажеш, че то нищо не каза?

– Не беше твърде разговорливо. Даде ни името и адреса си. Ние си ги записахме. Мики се опита да го поразприказва малко, но не можа нищо да измъкне. Къде ти, той не знае как да разговаря със собствените си деца! Така че не знаем каква е била ролята на това дете в цялата тая каша. Ама ти какво очакваш? Ние тогава тичахме към оня шибан двор, после видяхме ракетата ти и спряхме. И изведнъж се появява значи това хлапе и размахва шапката ти и някаква бележка. Не знаех дали е на твоя страна, или не. Пък и не исках да прецакам нещата, като му задавам въпроси, дето не са ми работа.

– Много умно от твоя страна. Само дето си го предал на ония цивилни, без да ги питаш каквото и да било. Как стават тия работи?

– Показаха ми служебни карти, казаха, че са дошли специално да приберат детето, и това беше всичко. Ние не сме следствен орган. Нас ни пращат само колкото да опухаме някого. Ония с костюмите са по разследванията. Пък и не ми беше до това. Нали знаеш, че двамата с Тели Райнър сме служили заедно в „Делта“?

– Знам, Поли, знам. Та колко горе-долу беше часът, когато се появиа тия с костюмите?

Романо се замисли.

– Не беше минало много време. Беше още тъмно. Да кажем, два и половина.

– Не ти ли се струва, че Вашингтонското бюро е реагирало твърде бързо, изпращайки посред нощ двама цивилни да приберат хлапето?

– Какво можеш да им кажа? Не ви го давам, момчета, твърде бързо реагирате, това не е в стила на ФБР. Това много щеше да ми помогне на кариерата, няма що. Щях да си гледам пенсионния фонд през крив макарон.

– Можеш ли поне да ми ги опишеш тия с костюмите?

Романо отново се замисли.

– Вече ги описах на агентите.

– Агентите също са с костюми. Опиши ми ги на мен. Не бой се, не

боли чак толкова.

– Ти какво, занасяш ли ме нещо?

– Хайде бе, Поли, отговори ми като мъж на мъж. „Хотел“ на „Чарли“ или каквото е останало от него.

Романо помисли още малко и после се покашля.

– Единият беше бял. Дългуч, но иначе кльошав. Приличаше на човек, който е отслабнал, след като е бил пълен. Лицето му беше едно такова, отпуснато. Доволен ли си?

– Не. Коса?

– Къса, разбира се. На един федерален каква искаш да му бъде косата? Или си мислиш, че Едгар Хувър е носил конска опашка?

– Някои твърдят, че да. А също и рокли. Давай нататък: млад, стар, по средата?

– На трийсет и нещо. Леко прошарен. Костюмът обикновен, като на агент, може би малко по-хубав. Във всеки случай много по-хубав от всички парцали в гардероба ти, Лондон.

– Как си запомнил всичко това, пък не помниш името на човека?

– Той ми показа карта и това ми беше достатъчно. Около мен се гърмеше, шестима от нашите току-що бяха натръшкани! Той дойде да вземе детето и аз му го дадох. По всичко приличаше на държавен служител. Ами че той като нищо беше с по-висок чин от моя.

– А другият?

– Какво?

– Партньорът му, другият цивилен. Нали каза, че били двама?

– Тъй де. – Изведнъж Романо не изглеждаше толкова уверен. Той разтърка очи и отпи от бирата си. – Всъщност оня, другият, не дойде при нас. Първият го посочи отдалеч и каза: ето го партньора ми, нищо повече. Другият в това време разговаряше с някакви ченгета и изобщо не се приближи.

Уеб го изгледа с невярващ поглед.

– Поли, истината е, че ти не знаеш дали мъжът, с когото си разговарял, и оня, другият, дето уж стоял настрана, са били заедно! Като нищо може да е действал сам и да те е избудалкал, че има партньор. Разказа ли всичко това на някой истински агент?

– Видж какво, Уеб, истински агент си бил ти. Аз бях „Делта“, по дяволите! Отдавна не съм си играл на детектив. Мен ме пращат само колкото да опухам някого. Аз съм един опухвач, и толкоз, приятел.

– Ти като нищо си пратил това дете на сигурна смърт.

Няколко секунди Романо го гледаше облещен, после отместа

поглед и наведе глава. Уеб си каза, че сигурно мисли за двамата си синове. Той искаше Романо да се почувства виновен, за да не повтаря никога повече тази грешка.

– Това хлапе сигурно вече е заровено в някое бунище. Има по-голям брат. Дребен гангстер, викат му Големия Х.

– Всички имаме братя – сопна се Романо.

– Животът му не е бил никак лек. Няма и десет години, а вече е с огнестрелна рана на бузата.

Романо отпи глътка от бирата и обърса устата си с ръкава.

– Тъй или иначе, шестима от нашите са мъртви, а аз все се питам защо не са седем. – При тези думи той злобно погледна Уеб.

– Ако това те успокоява, аз също си задавам тоя въпрос. При това ходя на психиатър, за да си събера мислите.

– Толкова се радвам да го чуя, че ей сега ще изляза на улицата и ще крещя: Уеб ходи на куку-доктор, спасени сме!

– Стига се заяжда с мен, Поли. Да не мислиш, че нарочно се вкамених оная нощ? Да не мислиш, че исках да очистят екипа ми? А, кажи де!

– Ти си единственият, който знае това – не му остана дължен Романо.

– Виж какво, Поли, знам, че тая работа не изглежда никак добре, но защо и ти се заяждаш с мен?

– Защо ли? Да ти кажа ли защо?

– Кажи де!

– Е, добре. Аз наистина разговарях с това дете. Или по-точно, то разговаря с мен. И знаеш ли какво ми рече?

– Очаквам да го чуя от теб, Поли.

– Каза, че ти така си се панирал от страх, че си хленчил като бебе. Каза, че си го молил да не те издава на никого. Каза, че си най-големият страхопъзльо, който е виждал някога. Каза още, че си му предлагал пушката си, понеже те било страх да я използваш.

Брей, какво неблагоприятно хлапе! – помисли си Уеб.

– И ти му повярва?

Романо отпи едра глътка от бирата си.

– Е, не чак за пушката. Ти не би се разделил с тая твоя шибана играчка за нищо на света.

– Много ти благодаря, Романо.

– Ама това дете все е видяло нещо, за да приказва така. Защо да ме лъже?

– Отде да го знам, Поли? Може би защото за него аз съм ченге, пък

то не си пада много по ченгета. Защо не попиташ някой от снайперистите? Те ще ти кажат дали съм хленчил, когато стрелях по картечните гнезда. Или и на тях не им вярваш?

Романо се направи, че не е чул.

– Предполагам, че повечето хора ги хваща шубето от време на време, но пък, от друга страна, аз не съм специалист по тая част.

– Ти си бил много гадно копеле, бе!

Романо остави бирата и се надигна на стола си.

– Искаш ли да ти покажа точно колко съм гаден?

Двамата за малко щяха да се сбият, когато Енджи дойде при тях, поздрави Уеб и приятелски го прегърна, като мърмореше успокоителни думи в ухото му.

– Поли – каза тя, – може би Уеб би желал да вечеря с нас? Има свински пържоли.

– Може би аз не бих желал Уеб да вечеря с нас! – изръмжа Романо.

Енджи се наведе, сграбчи мъжа си за предницата на ризата и го поъмъкна нанякъде.

– Извини ни за момент, Уеб – подвикна през рамо тя.

Пред очите на Уеб тя изправи Романо до стената на гаража и така жестоко го скастри, че на Уеб чак му дожаля. Енджи тропаше с крака, размахваше юмуци пред лицето му и се държеше като строеви сержант, на когото са изпратили нова партида новобранци. Пол Романо, прославеният командос, хладнокръвният убиец, стоеше с наведена глава и се червеше и потеше пред своята мажа женичка. Накрая Енджи го подкара обратно към Уеб.

– Хайде, Поли, покани приятеля си.

– Енджи – обади се Уеб, – недей...

– Ти да мълчиш, Уеб – сръза го тя и Уеб послушно млъкна. След като Романо не каза нищо, Енджи му перна един зад врата. – Покани го или тази нощ ще спиш в гаража с тъпата си кола!

– Не би ли желал да вечеряш с нас, Уеб? – запита Романо, докато гледаше към ливадата със скръстени на гърдите ръце.

– Има свински пържоли! – подсказа Енджи. – И го кажи по-искрено, сякаш наистина го мислиш.

– Не би ли желал да вечеряш с нас? Има свински пържоли – повтори Романо с най-тихия, уплашен гласец, който Уеб бе чувал някога, и дори се опита да го погледне право в очите, или почти. Тази Енджи си я биваше. След всичко, което Романо изстрада през последните няколко минути, на Уеб не му даде сърце да каже „не“, макар тайничко да му се

искаше да откаже, само и само да му направи мръсно.

– С удоволствие, Поли. Благодаря ти за поканата.

Докато Енджи слагаше вътре масата, двамата мъже си допиваха бирите и гледаха към небето.

– Ако това те кара да се чувстваш по-малко нещастен, твойта Енджи и на мен ми е взела страха, Поли.

Романо го погледна и за пръв път, откакто Уеб го познаваше, на лицето му се изписа нещо като усмивка. Уеб наведе поглед към бирата си.

– Предполагам, че си разправил на всички в базата какви ги е дрънкало онова хлапе.

– Тц.

Уеб го погледна, изненадан.

– Защо?

– Защото знаех, че не е истина.

– Благодаря ти все пак.

– Познавам кога едно дете ме будалка. Моите поне го правят непрекъснато. Просто исках да те ядосам.

– Наистина не вярвам, че това дете е могло да ти наприказва всичко това, Поли. Ами че аз го спасих. Ако не бях там, сега щеше да има още една дупка в главата.

Романо го изгледа озадачен.

– Това дете нямаше дупка от куршум.

– Разбира се, че имаше, на лявата буза. Имаше и белег от нож на челото колкото малкия ми пръст.

Романо поклати глава.

– Виж какво, Уеб, аз бях с детето. Може би не му обърнах достатъчно внимание, но не бих пропуснал такова нещо. Знаем как изглежда рана от куршум, аз самият имам една-две. И във всеки случай съм опукал достатъчно хора, за да мога да различа огнестрелна рана.

Уеб се изправи неподвижен на стола.

– Какъв беше цветът на кожата му?

– Какви ги дрънкаш, Уеб? Детето беше негърче, разбира се!

– Знаем това, по дяволите! Искам да кажа, с по-светла кожа? Или с по-тъмна?

– По-скоро светла. Гладка като на бебе, без никакъв дефект. Честа дума, кълна ти се!

Уеб удари с юмрук облегалката за ръце на стола.

– Ах, неговата мамица!

Кевин Уестбрук – поне този, когото той познаваше – беше с

шоколадово кафява кожа.

След като вечеря у Романо, Уеб навести Мики Кортес и чу същата история. Детето не било казало нищо съществено. Никой не познавал агента, дошъл да го отведе. И никакви дупки от куршуми по лицето му.

И така, някой бе подменил детето. Но кой? И защо?

Фред Уоткинс с облекчение излезе от колата си. Щатският прокурор бе прекарал още един дълъг и уморителен ден. Всяка сутрин той шофираше по час и половина от своето предградие в Северна Вирджиния до столицата и всяка вечер му бе нужно още толкова време, за да се прибере въщи. Петнайсет километра за деветдесет минути, поклати глава той. При това работата му за деня далеч не бе приключила. Макар да бе станал тази сутрин в четири и да бе работил десет часа непрекъснато, в малкия му домашен кабинет го чакаха още поне три часа над книгата. След като вечеряше и отделише задължителното време за общуване със съпругата и децата си, Уоткинс щеше да подкара нощната смяна. Понастоящем той наблюдаваше всички дела за изнудване с висока обществена значимост в системата на Министерството на правосъдието, след като дълго време бе служил като скромнен обществен обвинител на разни жалки отрепки и дребни гангстери.

Фред Уоткинс обичаше сегашната си работа и смяташе, че служи почтено на родината, за което получаваше нелошо възнаграждение. Макар работата да беше много, той често си казваше, че животът му се е развил добре. Големият му син отиваше в колеж още през тази есен, а след две години и по-малкият щеше да го последва. Двамата с жена му смятаха след това да пътуват по света, да посетят места, които бяха виждали само на картинките в туристическите брошури. Понякога си представяше, че ще може да си позволи преждевременно пенсиониране и да си докарва допълнителни доходи като хоноруван преподавател по право в университета на Вирджиния – същия, който бе завършил навремето. Двамата с мисис Уоткинс дори си мислеха един ден да се преместят за постоянно в Шарлотсвил, за да се отърват веднъж завинаги от кошмарните задръствания на Северна Вирджиния.

Уоткинс разтърка врата си с ръка и жадно вдиша чистия вечерен въздух. Двамата със съпругата му поне си правеха планове за бъдещето. Повечето от неговите колеги упорито отказваха да мислят по-далеч в перспектива от утре. Но за разлика от тях той беше практичен, разумен човек. Такъв беше в професията си на юрист, такъв беше и в личния си живот.

Той затвори вратата на колата си и тръгна по тротоара към къщата. Пътьом махна с ръка на съседката, която изкарваше своята кола от

алеята към гаража. Кварталът им не беше лош, но скоро щяха да си търсят още по-добър. Откакто се бяха заселили тук преди три години, много неща се бяха променили.

Като всички във Вашингтон, и Уоткинс бе чел с интерес и тревога във вестниците за засадата срещу Отряда за борба с тероризма. Той бе работил лично с някои от тези момчета и можеше само да похвали храбростта им и техния висок професионализъм. Те бяха най-добрите, поне според неговите представи, и вършеха работа, с която никой друг не би се захванал. Уоткинс си бе мислил, че неговата собствена задача е трудна, но откакто бе видял през какво минават тези мъже, искрено им се възхищаваше. Особено му беше жал за семействата на загиналите и си каза, че трябва да провери дали няма създадена някаква фондация за дарения, за да им се помогне с нещо. Ако нямаше, тогава той щеше да осъществи такава. Още една задача, която него чака, каза си философски прокурорът, но това е животът.

Той не я бе забелязал, докато не излетя от храстите право към лицето му. Уоткинс извика уплашено и се наведе, за да я избегне. Птицата профуча на сантиметри от главата му – същата сойка, дето го бе нападала и преди. Проклетото същество го чакаше да се появи и после изведнъж връхлиташе върху него из засада, сякаш се опитваше да му докара някой инфаркт. „Ще има да вземаш – каза й мислено той. – Няма да ти се дам.“ Докато отваряше входната врата, мобилният му телефон иззвъня. Кой ли пък е този, помисли си той. Малко хора знаеха номера. Жена му например, но едва ли беше тя, защото със сигурност вече го бе видяла от прозореца. Сигурно го търсеха от службата. Ако наистина бяха те, можеше да пише вечерта за пропаднала; като нищо щеше да се наложи да се качи на колата и да подкара обратно за Вашингтон.

Той измъкна апарата от джоба си, видя, че номерът на позвънителя не е изписан на екрана, и си каза, че няма защо да отговаря. Но после размисли. Можеше да се окаже важно, а можеше и да е грешка. Все пак Уоткинс не беше човек, който бяга от отговорности. Той натисна бутона, готов да посрещне всичко, което съдбата му поднесе.

Останките на Фред Уоткинс бяха намерени в храстите на съседния двор, запокитени там от мощната експлозия, разрушила дома му. С натискането на бутона той бе произвел миниатюрна искра – напълно достатъчна, за да възпламени газта, с която бе изпълнена къщата. Куфарчето му по чудо бе оцеляло след взрива; той все още го стискаше в ръката си, от която бяха останали само овъглени кости. Скъпоценните книжа вътре бяха невредими, готови да бъдат поети от неговия приемник.

Трупове на съпругата и децата му бяха открити под развалините. При аутопсията се установи, че и тримата бяха умрели от задушаване още преди взрива. Цели четири часа пожарни екипи се бориха с огъня, който обхвана и две съседни къщи. За щастие, никой от съседите не пострада. Само домът на семейство Уоткинс бе сравнен със земята. Плановете им за заслужена почивка след цял живот напрегната работа бяха погребани заедно с тях. Мобилният телефон бе открит твърде лесно, защото се бе стопил в ръката му.

По същото време, когато Фред Уоткинс се прости с живота, на сто и петдесет километра на юг – в Ричмънд, щата Вирджиния, съдията Луис Ледбетър тъкмо сядаше на задната седалка на своята служебна лимузина под зоркия поглед на шерифа от Националната гвардия, който му служеше за лична охрана. Ледбетър беше федерален магистрат по углавни дела – длъжност, която заемаше вече втора година, след като бе повишен от главен съдия на Областния съд в Ричмънд. Поради сравнително младата си възраст – беше едва четирийсет и шест годишен – и изключителните си способности Ледбетър бе привлякъл вниманието на доста влиятелни хора като евентуален кандидат за Апелативния съд на Четвърти съдебен окръг; не беше изключено един ден да седне и в креслото на магистрат във Върховния съд на САЩ. През богатата си кариера Ледбетър бе ръководил много съдебни дела с различна сложност, емоционален заряд и потенциална взривоопасност. Някои от хората, които бе изпратил зад решетките, впоследствие бяха отправяли заплахи за живота му. Веднъж за малко не бе станал жертва на бомба в писмо, изпратено му по пощата от някаква военизирана организация на бели расисти, които не бяха съгласни с неговите убеждения за равенството на всички раси, религии и етноси пред Бога и закона. Всички тези обстоятелства налагаха Ледбетър да се движи навсякъде под засилена охрана, особено след някои не твърде отдавнашни събития, предизвикали сериозно безпокойство за личната му безопасност.

Преди години от затвора по особено дързък начин бе избягал опасен престъпник, който се бе заклел да си отмъсти на Ледбетър. Макар затворът да се намираще далеч от столицата и от отправените заплахи да бе минало време, властите не желаеха да поемат никакви рискове с безопасността на доблестния магистрат. Ледбетър, който ценеше личната си свобода над всичко, смяташе тази засилена охрана за излишна и досадна. От друга страна, след като веднъж се бе разминал на косъм със

смъртта, вече приемаше тази загриженост за обоснована. Разбира се, самият той нямаше никакво желание да стане жертва на някой извратен боклук, чието място беше в затвора; не, почитаемият съдия Ледбетър не възнамеряваше да достави на врага си това удоволствие.

– Някакви вестии от Фрий? – запита той шерифа.

Обстоятелството, че избягалият затворник се казваше Ърнест Б. Фрий, не преставаше да тормози Ледбетър. Разбира се, инициалът и презимето бяха съзнателно подбрани така, че да означават „бъди свободен“ на английски. Човекът бе сменил законно името си още когато бе станал редови член на онази неоконсервативна военизирана организация; неговите другари по оръжие бяха възприели този акт като ярък символ на отпор срещу въображаемите заплахи за тяхната свобода. Действително, самата организация наричаше себе си „Свободното общество“ – не особено подходящо название за типове, прочули се със своята нетолерантност и насилие над всеки, който не споделяше тяхната изпълнена с омраза идеология. Такива организации, от чието съществуване Америка със сигурност нищо не печели, са ярък пример за това, какви уродливи форми може да приеме свободата на словото, гарантирана от Първата поправка към Конституцията на САЩ. Свобода на словото – да. Но не и свобода да убиваш. Когато започнеш да убиваш, никъкъв къс хартия не може да те защити от възмездие на закона.

Фрий и още двама от неговата организация бяха нахлули в едно училище, застреляли на място две учителки и взели за заложници множество деца и членове на персонала. Местната полиция бе обкръжила училището, извикани бяха специалните командоси, но Фрий и хората му бяха въоръжени с автоматични карабини и брониранетки. Наложил се да вдигнат под тревога федералния Отряд за борба с тероризма от базата му в Куонтико. Отначало изглеждаше, че всичко ще приключи мирно и тихо, но после отвътре се бяха чули изстрели, специалистите бяха влезли вътре и се бе разризила страховитата пукотевица. Ледбетър още си спомняше безжизненото трупче на момченце, проснато на тротоара, до двете учителки.

След като двамата му съучастници бяха застреляни, Ърнест Б. Фрий, самият той ранен, се бе предал на властите.

После възникна известен спор дали Фрий да бъде съден от федералните или щатските съдилища. Макар да се смяташе, че това конкретно училище бе станало обект на нападение, понеже беше базова институция за интеграция на малцинствата и насърчаване на междурасови отношения, а расистките възгледи на Фрий бяха добре известни, Ледбетър

си каза, че конкретната мотивация няма да се докаже лесно в съда. Ако не за друго, то защото и тримата убити – двете учителки и ученикът – бяха все бели, така че щеше да е практически невъзможно Фрий да бъде съден по силата на федералния закон за престъпления, продиктувани от омраза. Макар че, формално погледнато, щеше да е относително по-лесно да бъде подведен за нападение над федерални агенти, най-добрата стратегия беше просто да го съди щатски съд и да поиска смъртно наказание за множество убийства.

– Не, ваша светлост – отвърна шерифът. Гласът му извади Ледбетър от унеса на спомените. Служителят на закона охраняваше магистрата вече от доста време и двамата се бяха сприятелили. – Ако питате мен, този тип отдавна е духнал през Мексико в Южна Америка. Там сигурно се е сдушил с разни местни неонацисти, сродни души, нали знаете.

– Е, да се надяваме, че ще го хванат и тикнат обратно където му е мястото.

– Ще стане. Федералните се занимават със случая, а на тях не им липсват възможности.

– Исках този престъпник да получи смъртна присъда. Той друго не заслужаваше. – Това бе един от случаите, когато Ледбетър не бе успял да се наложи като съдия. Както можеше да се очаква, адвокатът на Фрий бе пледирал, че довереникът му е невменяем, като дори бе намекнал, че може да е станал жертва на промиване на мозъка като член на „сектата“ – както бе нарекъл организацията му. Адвокатът просто си вършеше работата, но от гледна точка на прокуратурата вече имаше достатъчно съмнения, че съдебните заседатели ще стигнат до единодушно становище. Ето защо обвинението и защитата се споразумяха Фрий да се признае за виновен, срещу което вместо смъртно наказание да получи присъда от двайсет години до живот, с възможност – макар и нищожна – за предварително освобождаване под гаранция. Ледбетър не беше съгласен с тази сделка, но нямаше избор и се подписа под присъдата. Впоследствие журналисти проведоха неофициално допитване сред съдебните заседатели. Резултатите бяха такива, че Фрий наистина се бе оказал голям късметлия. От дванайсетте запитани всички до един отговориха, че ако се бе стигнало до гласуване, те щяха да го признаят за виновен и единодушно да настояват за смъртно наказание. В пресата се вдигна такъв шум, че всички излязоха посрамени от ситуацията.

Ледбетър бръкна в коженото си куфарче и извади грижливо сгънат брой на „Ню Йорк Таймс“. Самият Ледбетър беше родом от Ню Йорк и бе завършил училище там, преди семейството му да се премести на юг,

в Ричмънд. Макар да се чувстваше добре в своя нов дом, като истински нийоркчанин той всяка вечер прекарваше по един час с любимия вестник. През всичките години като магистрат той не бе изневерил на този си навик; всеки ден, малко преди края на работното време, личният му брой лежеше на бюрото му в съда. Четенето на „Ню Йорк Таймс“ беше едно от малкото му останали удоволствия.

Излязоха от служебния гараж. Телефонът в лимузината иззвъня.

– Какво? Слушам, ваша светлост. Да, сър, ще му предам. – Шерифът затвори и се обърна назад към пътника си: – Това беше съдията Маки. Каза да ви предам, че на предпоследната страница на днешния „Таймс“ имало нещо извънредно интересно.

– Каза ли какво?

– Не, сър. Просто каза да разгърнете вестника и после да му позвъните.

Ледбетър погледна вестника в ръката си, обзет от внезапно любопитство. Съдията Маки му беше добър приятел и двамата имаха сходни интелектуални интереси. Щом Маки бе преценил, че нещо е интересно, струваше си да се види. Лимузината бе спряла на светофар. Това беше добре дошло, защото на Ледбетър винаги му прилошаваше, когато се опитваше да чете в движеща се кола. Той се пресегна и запали лампата за четене над задната седалка.

Раздразнен, шерифът се извърна и загрижено го скастри:

– Ваша светлост, помолих ви да не палите тази лампа. Така се виждат отвсякъде. Какво, не ви ли е страх за живота ви?

Звън на разбито стъкло го накара да замлъкне уплашено и да погледне назад. Федералният магистрат Джон Луис Ледбетър седеше в неудобна поза, сгърбен напред върху любимия си „Ню Йорк Таймс“, и белите страници бяха опръскани с кръвта му.

Майката на Кевин Уестбрук, научи Уеб, вероятно беше починала, макар никой да не знаеше това със сигурност. Преди години тя просто бе пропаднала вдън земя. Наркоманка, развила зависимост от метамфетамин и нискокачествен хероин, тя най-вероятно бе завършила живота си след убождане със замърсена игла или смъркане на непречистен прах. Бащата беше неизвестен. Очевидно в света, обитаван от Кевин Уестбрук, подобни непълноти в биографията не бяха необичайно явление. Уеб пресече с колата си една част от Анакостия, която дори полицайте избягваха, за да достигне до разнебитената двуетажна къща, в която се твърдеше, че живеел Кевин заедно с куп полуроднини: втори братовчеди, пралели, далечни – условно казано – вуйчовци, девери на майка му по линия на всевъзможните ѝ мъже и прочие. Нито Уеб, нито който и да било друг имаше някаква приблизителна представа за семейната среда, в която бе израсъл Кевин. Това беше някакъв нов, доразвит вариант на разширеното американско семейство. Кварталът изглеждаше, сякаш преди десетилетия бе станал зона на радиоактивно замърсяване и оттогава така и не можеше да се възстанови. По тия места не растяха нито дървета, нито цветя; тревата в малките дворчета беше болнаво жълта. Дори уличните котки и кучета имаха такъв вид, сякаш всеки момент ще се търкулнат в канавката. Хора, къщи и предмети изглеждаха напълно изхабени.

Дворът на къщата беше като бунище; вонята от гниещ боклук спираше дъха на несвикналия. Вътре из стаите се гонеха най-различни други зловония. Когато целият този отровен коктейл удари Уеб в носа, за момент той си помисли, че жив няма да излезе. Струваше му се, че полеко би понесъл граната сълзотворен газ в лицето пред това тук.

Хората, налякали направо на пода, не изглеждаха прекалено разтревожени, че Кевин не е между тях. Може би детето и преди бе изчезвало след подобни грандиозни престрелки в квартала.

– Вече дадохме показания в полицията – бе единственото, което изсъска през зъби един намръщен младеж.

– Правя някои доуточнения – обясни Уеб, който за момента избягваше да мисли какво ли би му се случило, ако Бейтс разбереше, че е тръгнал на своя глава да души из квартала. Само че той дължеше това на Райнър и останалите момчета, така че всички процедурни

правилници на Бюрото можеха да вървят по дяволите. Което не му пречеше да усеща как цели ята пеперуди пърхат в стомаха му.

– Затваряй си устата, Джеръм! – кресна някаква възрастна матрона, седнала до въпросния младеж. Тя имаше посребрени коси, големи очила, огромни провиснали гърди и лице, което говореше, че на нея такива не ѝ минават. В ханша беше широка колкото малолитражен автомобил и имаше вид, сякаш може без проблем да се справи с Джеръм, ако се наложи. Къде ти, и с Уеб можеше да се справи като нищо. Преди да махне веригата от вратата, тя на два пъти бе поискала да види значката и документите му. – Не пускам в къщата си непознати. Ако ще да са и от полицията. Тоя квартал е опасен, откак се помня. Независимо на чия страна си – добави жената с вдигнати вежди и многозначителен поглед, който проникна дълбоко в душата му на федерален агент.

„Не че аз самият много желая да съм тук – искаше да ѝ каже Уеб, – особено сега, когато ми се повръща от тая воня.“ Когато седна срещу тях, през цепнатините на дюшемето се виждаше, че къщата е построена направо върху утъпкана пръст. Тия нещастници сигурно пукат от студ през зимата, помисли си той. Навън в момента беше около осемнайсет градуса, а вътре температурата по-скоро клонеше към нулата. В къщата не се чуваха никакви успокояващи домашни звуци – нито бумтене на печка, нито къкрене на вкусни манджи в бабината кухня. В единия ъгъл на стаята имаше купчина празни кутийки от диетична пепси-кола. Явно някой се пазеше да не надебелее. В същото време до тях се виждаше друга купчина – от опаковки на „Макдоналдс“. Най-вероятно бяха на Джеръм. Той имаше вид, сякаш нагъва само хамбургери и пържени картофи.

– Напълно ви разбирам – отвърна Уеб. – Отдавна ли живеете тук?

В отговор Джеръм само изсумтя, докато баба му оглеждаше заключените пръсти на ръцете си. Накрая тя каза:

– От три месеца. На предишното място обаче живяхме дълго. Направихме ремонт.

– Докато един ден решиха, че сме прекалено богати за такава хубава къща – добави ехидно Джеръм, – и ни изритаха. Ей така, просто ни изритаха и това е.

– Никой не е казал, че животът е справедлив, Джеръм – намеси се старницата. Тя огледа кочината около себе си и пое дълбоко дъх; Уеб усети как всичките му надежди се изпаряват. – Един ден и тук ще направим ремонт. Къщата ще стане хубава. – Уеб забеляза, че гласът ѝ не звучи толкова уверено.

– Има ли някакъв напредък в издирването на Кевин от страна на полицията?

– Що не ги питаш тях? – сопна се бабата. – На нас те нищо не ни казват.

– Ами че нали те го загубиха! – обади се Джеръм, като се свря още по-навътре в безформената купчина продънени, мръсни възглавници, които минаваха за канапе. От мястото си Уеб не виждаше дали под тях изобщо има рамка. Таванът на стаята се бе пропукал на три места и бе провиснал толкова ниско, че още малко нямаше да им трябва стълба, за да се качат на втория етаж – просто щяха да се хващат за цепнатините и да се набират на ръце. По стените растеше черна плесен. Уеб си каза, че малкото боядисани повърхности сигурно са покрити с оловна боя, а кухините около водопроводните тръби като нищо са запълнени с азбест. Подът беше покрит с мишина, а Уеб бе готов да се обзаложил на хиляда долара, че всички дървени части са проядени от термити, което обясняваше защо, гледана откъм улицата, къщата беше леко наклонена наляво. Сигурно строителните инспектори отдавна бяха отписали тоя квартал, иначе къде им бяха очите?

– Имате ли снимка на Кевин?

– Имаме, разбира се. Дадохме я на полицията – каза бабата.

– Нямате ли друга?

– Ти какво, всичко ли искаш да ни вземеш? – озъби се Джеръм.

Уеб се надвеси напред така, че дръжката на пистолета му да попадне в полезрението на младежа, от когото можеше да се очаква всичко.

– Точно така, Джеръм. Всичко, което поискам. И ако ми се правих на важен, ще те хвана за яката и ще те закарам в участъка, където бързо ще ти извадим всичките кирливи ризи от компютъра. Пък ако искаш, можеш да ме лъжеш до утре, че нямаш криминално досие, умнико.

Джеръм отмести поглед и каза само:

– Маmicата му!

– Затваряй си устата, Джеръм! – повтори баба му. – Просто млъкни и не се обаждай.

А така, бабке, помисли си Уеб. Тя измъкна отнякъде малък портфейл и от гънките му извади снимка. Когато я подаваше на Уеб, ръцете ѝ затрепериха и гласът ѝ заседна в гърлото, но тя бързо се окопоти.

– Това е последната ми снимка на Кевин. Гледай да не я загубиш.

– Ще я пазя. Ще си я получите обратно.

Уеб погледна снимката. Беше Кевин. Същият Кевин, когото бе спасил в спялата уличка.

Значи Кортес и Романо бяха бавили някакво друго хлапе, което ги бе излъгало, че се казва Кевин Уестбрук, а също и за куп други неща. Това не бе станало случайно, сигурно е било планирано отпреди. Или пък беше плод на моментно вдъхновение. Така или иначе, с каква цел?

– Значи казвате, че сте дали на полицията снимка на Кевин?

Бабата кимна.

– Той е добро момче. Ходи на училище, разбирате ли, почти всеки ден. Специално училище, защото Кевин не е случайно дете – добави гордо тя.

По тия места, каза си Уеб, ходенето на училище само по себе си беше постижение, сравнимо с това да оживееш до сутринта.

– Убеден съм, че е добро момче. – Той погледна Джеръм, този нагъл, наежен хлапак, готов престъпник. *Ти също май си бил някога добро момче, а, Джеръм?* – Полицайте униформени ли бяха?

– Ти кво бе, за будали ли ни смяташ? Бяха от ФБР, приятел, също като теб!

– Сядай, Джеръм – каза Уеб.

– Сядай, Джеръм! – кресна бабата и Джеръм седна.

Уеб мислеше напрегнато. Ако в Бюрото имаха снимка на Кевин, вече трябваше да са разбрали, че макар и за кратко, са задържали друго момче. Или може би не? Романо май дори и не подозираше, че са замесени две момчета. Той просто описа хлапето като чернокожо. Може би това гласеше и официалният полицейски доклад? Ако фалшивият Кевин Уестбрук бе изчезнал, преди Бейтс и останалите да бяха стигнали до мястото на инцидента, тогава те можеха да знаят само, че някакво чернокожо момче на около девет-десет години на име Кевин Уестбрук, живеещо на такъв и такъв адрес в близост до спящата уличка, е изчезнало безследно. Щяха да дойдат, да разговарят със семейството, да вземат снимка – както впрочем бяха направили – и да продължат с разследването. Едва ли непременно щяха да искат от Романо и Кортес да разпознаят детето на снимката, особено ако нямаха причини да подозират, че е станала подмяна. А и Маккарти му бе казал, че снайперистите дори не са погледнали истинския Кевин, когато „Чарли“ бяха минали покрай него на път за обекта. Може би само Уеб знаеше за измамата.

Уеб се огледа наоколо и единствено заради бабата, или каквато там се падаше на Кевин, се опита да прикрие отвращението си.

– Кевин тук ли живееше? – Бейтс бе споменал, че условията на живот в дома на Кевин са мизерни и че той избягвал да се прибира къщи, което може би обясняваше защо онази нощ се бе скитал самичък навън,

вместо да си е в леглото. Наистина, домашната му среда беше отвратителна, но не и по-лоша от тази на много други деца в подобни квартали. Бедността и престъпността вървяха ръка за ръка, а видимите следи от тях в никакъв случай не можеха да се нарекат красиви. И все пак бабата изглеждаше непоклатима като канара. Добра жена; по всичко личеше, че истински обича Кевин. Защо му трябваше да бяга от нея?

Бабата и Джеръм се спогледаха.

– Повечето време – отвърна тя.

– А къде живееше през останалото време?

И двамата мълчаха. Уеб ги наблюдаваше – бабата, забила поглед в огромния си скут, и Джеръм, който се полюляваше на място, затворил очи, сякаш в главата му звучеше някаква негова си, натрапчива и досадна музика.

– Знам, че Кевин има брат. С него ли живее през *останалото* време?

Внезапно Джеръм се ококори, а бабата престана да съзерцава скута си. Двамата погледнаха Уеб така, сякаш бе насочил пистолет в главите им и им казваше да се целунат за сбогом.

– Не го познаваме, никога не сме го виждали – каза бързо бабата, като се полюляваше напред-назад, сякаш обзета от внезапна болка. Изведнъж войнственият ѝ вид се стопи. Заприлича на обикновена старица, изплашена до смърт.

Когато погледът на Уеб се премести върху Джеръм, хлапакът скочи като пружина и преди Уеб да успее да реагира, изхвърча навън. Уеб просто чу как входната врата се затръшна след него и стъпките му бързо се отдалечиха в мрака. Той отново погледна към бабата.

– Джеръм също не го познава – добави тя.

13

Сутринта преди възпоменателната служба Уеб стана рано, изкъпа се, избърсна се и си сложи най-хубавия костюм. Дошло бе време да се прости официално с другарите си, а той не се чувстваше сигурен, че е готов за това. Всъщност сигурен бе в едно – че иска да избяга колкото се може по-надалеч.

Уеб не бе говорил с Бейтс за онова, което бе научил от Романо и Кортес, нито за посещенията си в дома на Кевин. Самият той не бе напълно сигурен какво го бе възпряло, дали естествената му недоверчивост или страхът, че Бейтс ще го разпъне на кръст, задето се меси в разследването. Пред Уеб Бейтс бе идентифицирал детето като Кевин Уестбрук, което означаваше, че е научил името му или от него самото, или пък от Романо и Кортес, ако хлапето бе изчезнало, преди той да стигне до мястото на инцидента. Уеб се зарече да установи за себе си кое от двете се бе случило. Ако Бейтс бе видял детето на живо, то от снимката, която му бе дала бабата, би трябвало да е разбрал, че са замесени две различни деца.

И така, Уеб бе дал на детето с белега от куршум на бузата бележка, за да я предаде на другарите му. Самото то му бе казало името си: Кевин. Бележката бе предадена, но явно не от същото дете, на което я бе дал. Това означаваше, че между момента, когато бе дал бележката на детето, представящо се за Кевин, и момента на предаването ѝ хлапето е било сменено с друго. Това би могло да стане само в тъмната уличка, между мястото, където се бе намирал Уеб, и готвещата се за атака част. Разстоянието не беше голямо, но явно се бе оказало достатъчно за подмяната, което означаваше, че около уличката бяха дебнали и други хора в очакване това да се случи – това и още много неща.

Дали идването на Кевин в уличката бе планирано отпреди? Дали той все пак не работеше за брат си, Големия Х? Дали не го бяха пратили да проверява за оцелели, а той не бе очаквал да има такива? И когато бе открил Уеб жив, това бе объркало нечии планове? Какви ли бяха тези планове? И защо им бе притрябвало да подменят едното дете с друго? И защо му бе трябвало на фалшивия Кевин да измисля небивалици, че уж Уеб бил жалък страхливец? Кой ли всъщност бе цивилният агент, който го бе отвел? Бейтс не обичаше да разправя как точно му се бе изплъзнало детето. Дали мъжът, с когото бе разговарял Романо, изобщо беше

агент на ФБР? И ако не, как бе станало така, че един измамник бе успял да измъкне значка и служебни документи и бе имал достатъчно наглост, за да заблуди Кортес и Романо и най-спокойно да си иде, водейки за ръка друг измамник? Всичко това беше доста объркващо, каза си Уеб, и Бейтс беше последният, към когото би се обърнал за информация и отговори на въпросите си. Някак си щеше да се справи сам.

Той паркира мустанга си колкото можа по-близо до църквата. Наоколо вече имаше доста паркирани коли и сравнително малко свободни места. Църквата представляваше строга, масивна каменна постройка, строена през втората половина на деветнайсети век, когато явно е била в сила специална Божя заповед, отнасяща се до строежа на храмове, и тази заповед е гласяла: „Твоят Божи храм да има повече кулички, балюстради, йонийски колони, отстъпи, арки, фронтони, витражи, врати и заврънкулки по фасадата от храма на ближния!“

В този свещен храм се молеха президенти, магистрати от Върховния съд, конгресмени, посланици и всякакви други велможи от най-различен калибър. Понякога те пееха заедно с хора или – макар и рядко – се изповядваха. Политици обичаха да ги снимат на качване или на слизане по широките стъпала, стиснали Библията под мишница и с богобоязливи изражения на лицата. Независимо от официалното разделение на църквата от държавата в Америка Уеб бе забелязал, че електоратът обича избраниците му да демонстрират известна набожност. Досега нито един от отряда не бе стъпвал в тази църква, но именно политиците бяха настояли да получат подобаващ фон за своите помпозни съболезнователни речи. Явно скромният параклис в Куонтико не им се бе сторил достоен за целта.

Небето беше лазурно, слънцето грееше, подухваше свеж ветрец. Времето странно контрастираше с траурния повод. Уеб закрочи нагоре по стълбите; всяко почукване на токовете по мраморните стъпала отекваше в главата му като превъртане на барабана на револвер – поредният патрон, поредният изстрел, поредният отнет човешки живот. Уеб си каза, че никога не може да избяга от подобни сравнения. Там, където повечето хора съзираха лъч на надежда, той виждаше само човешка деградация, душевна разруха и гнилост. С тая нагласа нищо чудно, че никоой вече не ме кани на гости, помисли си той.

Навсякъде патрулираха агенти на тайните служби с безизразни лица, издути под мишниците костюми и жици в ушите. Преди да влезе в църквата, Уеб трябваше да мине през металния детектор. Той показа на охраната пистолета си и служебната карта на агент на ФБР, като

същевременно им хвърли поглед, който казваше, че само мъртъв ще си предаде оръжието.

Още с отварянето на вратата пред Уеб се изправи гъста тъмна хора, която по чудо се бе побрала в тясното пространство. Не особено тактично той вдигна в ръка значката си на агент на ФБР и тълната му направи път, мърморейки. В единия ъгъл телевизионна камера предаваше на живо цялото представление. Кой идиот бе дал разрешение за това? – запита се той. И на кого бе хрумвало да покани всички тези зяпачи на една церемония, която трябваше да бъде в тесен семеен кръг? Така ли опечалените роднини трябва да окажат последна почит на своите покойници – с целия този цирк?

С помощта на неколцина свои колеги от Бюрото Уеб си намери място на една от пейките и се огледа. Семействата на убитите заемаха първите два реда, които бяха отделени с въжета. Уеб наведе глава и мълчаливо започна да се моли, по една молитва за всеки от загиналите. Най-дълго време отдели на Тели Райнър, неговия духовен баща и пример за подражание, прекрасния човек и приятел. Задавен от сълзи, Уеб за пръв път си даде сметка колко много бе изгубил през тези няколко кратки мига, когато адът се бе разтворил пред него. Но когато вдигна поглед към роднините, които седяха на предните редове, той си каза, че те са загубили много повече.

Истината за случилото се бе започнала да прониква в съзнанието и на най-малките деца, които горчиво плачеха за своите татковци, които ги бяха напуснали завинаги. Хлипове и писъци прекъсваха измуканите от пръсти речи – от надутите закани на политиците този път „наистина да прекършим гръбнака на престъпността“, до празните приказки на пасторите, които не познаваха нито един от онези, които така сладкодумно възхваляваха.

Тия мъже се биха за правата кауза, искаше да стане и да каже Уеб. Не ги забравяйте, защото те по своему са незабравими. Край на речта. Амин! Хайде сега да му гаврътнем по едно.

Най-после възпоменателната служба приключи и събралото се множество изпусна колективна въздишка на облекчение. На излизане Уеб поговори с Деби Райнър, каза по някоя и друга утешителна дума на Синди Плъмър и Каръл Гарсия, размени прегръдки и бегли целувки с още няколко жени. Приклезна и рече по нещичко и на децата; притиснал треперещите им телца в обятията си, той сякаш нямаше сили да ги пусне. След този прост човешки допир му идваше да закрещи с пълни гърди. Уеб трудно се разплакваше, а през последната седмица вече бе

пролял повече сълзи, отколкото през целия си предишен живот. А пък децата – те просто късаха сърцето му.

Някой го докосна по рамото. Уеб стана и се извърна, готов да предложи утеха на поредното страдащо човешко същество. Ала човешкото същество, което го гледаше втренчено право в очите, нямаше вид, сякаш се нуждае от неговата утеха.

Джули Патерсън беше вдовицата на Лу Патерсън. Майка на четири деца, тя бе очаквала пето, но го бе загубила три часа след новината, че е вдовица и самотна майка. Стъкленият ѝ поглед показва на Уеб, че тя е силно упоена – той все пак се надяваше, че каквото и да бе взела, беше по лекарско предписание. Освен това дъхът ѝ вонеше на алкохол. Таблетки и пиене не са много здравословна комбинация, особено в ден като този. От всичките съпруги на загиналите си другари Уеб бе чувствал Джули Патерсън най-малко близка, понеже Лу го бе обичал като брат, а Уеб ясно долавяше колко го ревнува жена му.

– Тука ли ти е мястото, Уеб? – каза Джули, залитайки на черните си обувки с високи токове. Очите ѝ с мъка го задържаха на фокус. Завалеше думите; беше подпухнала, по иначе бледата ѝ кожа бяха избили яркочервени петна. Последната ѝ бременност не бе продължила достатъчно дълго, за да издуге видимо корема ѝ – едно обстоятелство, което допълнително усилваше чувството ѝ за понесена несправедливост. Тази жена трябваше да си бъде вкъщи, в леглото; Уеб се зачуди какво прави тя тук.

– Джули, да излезем навън, на чист въздух. Хайде, дай ръка.

– Не ме докосвай! – извика тя достатъчно силно, за да я чуят всички в радиус от десетина метра. Сцената не остана незабелязана от телевизионния екип; оператор и репортер едновременно надушиха сензационния кадър. Камерата се завъртя и репортерът си запробива път към тях.

– Джули, хайде да излезем навън – повтори тихо Уеб и обгърна рамото ѝ с ръка.

– Никъде не отивам с теб, мерзавцо! – Тя махна ръката му от рамото си с такава животинска сила, че той изпъшка от болка. Ноктите ѝ раздраха полузарасналата рана, разкъсаха конците; потече кръв. – Какво бе, боли те ръчицата? Франкенщайн такъв! Как те понася майка ти с тая мутра? Изрод!

Синди и Деби се опитаха да я усмирят, но Джули ги блъсна настрана и отново завря изкривеното си от ярост лице в неговото.

– Значи тъй, замръзна преди стрелбата, само дето сам не знаеш защо? После взе, че падна. И си мислиш, че ще ти повярвам? – Дъхът ѝ

така вонеше на алкохол, че Уеб притвори очи; виеше му се свят. – Страхливец! Остави ги да умрат! Колко ти платиха, а?! За колко продаде кръвчицата на моя Лу, негоднико?

– Мисис Патерсън! – Пърси Бейтс тихомълком бе дошъл при тях. – Джули – каза тихо той, – нека да те изпратя до колата, преди да са станали задръствания. Децата те чакат отвън.

При споменаването на децата ѝ устните на Джули Патерсън затрепераха.

– Колко са? – Бейтс я погледна объркан. – Питам те, колко са деца ми? – Ръката ѝ се плъзна надолу към празния корем; по предницата на черната ѝ рокля имаше мокри петна от сълзи. Очите ѝ още веднъж се фокусираха върху Уеб, устата ѝ се разтегна в озъбена гримаса. – Трябваше да са пет. Преди седмица си легнах с пет деца и съпруг. На сутринта се събудих с четири и без моя Лу. Миличкия ми Лу го няма вече. Детенцето ми го няма. Да пукнеш дано! Да пукнеш! – Гласът ѝ стана остър и писклив, ръцете ѝ безпаметно мачкаха корема, сякаш търкаха магическа лампа, от която щеше да излезе някой добър дух и да ѝ върне съпруга и детето. Камерата жадно поглъщаше всичко. Репортерът бясно записваше в бележника си.

– Съжалявам, Джули. Направих, каквото можах – каза Уеб.

Джули спря да търка корема си и се изхрачи в лицето му.

– Това ти е за Лу. – Тя отново го заплю. – А това за детето. Да пукнеш, Уеб Лондон! – Зашлеви го през лицето, като се целеше в обезобразената страна и едва не падна на земята от усилието. – Ето ти и за мен, изрод такъв!

С това силите ѝ свършиха и Бейтс трябваше да я подхване, преди да се строполи на пода. Изведоха я навън и тълпата нервно се разпръсна на групички, за да предъвква видяното; много от хората хвърляха злобни погледи на Уеб.

Той не помръдна от мястото си. Дори не си даде труда да изтрие хрещката ѝ. Лицето му беше зачервено от плесницата. Току-що го бяха обявили за уродливо чудовище, страхливец и предател. Дори Джули Патерсън да му бе отрязала главата, едва ли щеше да го заболи повече. Ако някой мъж бе изрекъл всичко това, Уеб щеше да го пробие на място. Но тези обиди бяха дошли от една скърбяща майка и вдовица; той си каза, че по-скоро би отнел собствения си живот, отколкото да посегне на нея. Разбира се, нищо от изкрещаното не беше истина, но как можеше да я обори?

– Сър! Уеб! Уеб Лондон, нали? – Репортерът си бе пробил път до

него. – Знам, че моментът, меко казано, не е най-подходящ, но новините не чакат. Мога ли да ви задам няколко въпроса? Моля ви! Няма да ви отнема повече от минута. Само няколко въпроса.

– Не! – отсече Уеб и понечи да си тръгне. За негова изненада краката му все още го държаха.

– Вижте, ще интервюираме и дамата. Не искаме публиката да чуе само едната страна. Давам ви възможност да се защитите. Справедливостта го изисква.

Уеб се извърна и го сграбчи за ръката.

– Тук няма „страни“. Оставете жената на мира! Достатъчно е преживяла. Не се доближавайте до нея. Ясно ли е?

– Просто си върша работата. – Мъжът внимателно отдалечи ръката на Уеб от своята. Обърна се и погледна оператора. „Отличен кадър“ – казаха очите му.

Уеб излезе от църквата, качи се в мустанга, запали двигателя и потегли. Докато шофираше, разхлаби вратовръзката си, провери дали има достатъчно пари в портфейла, спря пред един магазин за алкохол и си купи каса евтино кианти и шест бири.

Когато се прибра, той заключи вратите на къщата и спусна завесите на всички прозорци. Отиде в банята, запали лампата и се погледна в огледалото. Кожата от дясната страна на лицето му имаше лек загар и беше сравнително гладка; на места стърчаха отделни косъмчета, където не бе минал внимателно с бръснача. Половината от лицето му си беше в ред, дори не изглеждаше никак зле. „Хубавата половина от лицето ми“ – викаше ѝ с горчивина той. Времето, когато хората забелязваха мъжествената му красота, отдавна бе минало. Но чак пък Франкенщайн? Не беше ли малко прекалено, Джули? След като поразмисли, той бе по-малко склонен да се съгласи с нея. *Ако не беше Франкенщайн, Джули, твоят Лу отдавна щеше да се е простил с живота. Заради него Франкенщайн загуби половината от лицето си. Или си забравила това? Защото аз не съм го забравил, Джули. Всеки ден се гледам в огледалото.*

Той бавно се извърна, за да обгърне с поглед цялата лява половина на лицето си. От тази страна нямаше стърчащи косъмчета; кожата не хващаше загар. Докторите го бяха предупредили. Освен това кожата беше някак прекалено опъната, явно парчето за трансплантация не бе стигнало. Понякога, когато се смееше или правеше гримаси, тази половина от лицето му не го слушаше, сякаш му казваше: Виж как постъпи с мен, приятел, сега какво очакваш в замяна? Поразената част стигаше чак до ъгъла на окото му, така че орбитата беше изместена малко

встри, към слепоочието. Преди пластичните операции лицето му изглеждаше съвсем асиметрично. След това имаше значително подобрене, но двете половини си оставаха различни.

Под присадената кожа имаше парчета пластмаса и метал, с които бе заменена липсващата кост. Титановата пластина в черепа му всеки път задействаше металните детектори на летищата. *Не бойте се, момчета, това е само калашникът, заврян в задника ми.*

Уеб бе претърпял няколко възстановителни операции върху лицето си. Докторите си бяха свършили съвместно работата, макар че лицето му щеше да си остане обезобразено за цял живот. В един момент хирурзите обявиха, че нищо повече не може да се направи, и му пожелаха всичко най-хубаво. Адаптирането към новата ситуация се оказа по-трудно, отколкото си бе мислил; нещо повече, до този момент той не можеше да каже, че е свикнал напълно с нея. Трудно е все пак да се примириш с нещо, което всеки ден ти се надсмива в огледалото.

Уеб наклони глава още малко, дръпна надолу яката на ризата и огледа старата рана от куршум в основата на шията си. Куршумът бе ударил малко над бронезилетката; как не бе засегнал някоя жизненоважна артерия или гръбначния стълб, си оставаше загадка. Белегът от раната приличаше на изгорено от пура; доста яка пура ще да е била – шегуваше се той, докато лежеше в болницата с две големи дупки в тялото си и с половин лице. Другарите му се смееха, но в гласовете им се долавяше нервност. Всички очакваха, че Уеб ще се оправи; той също не се съмняваше в това. Но нито един не предполагаше какъв физически и емоционален кошмар прикриват всички тези превръзки. Пластичните хирурзи бяха предложили да заличат следите от куршуми, но Уеб бе отказал. Омръзнало му бе да крадат кожа от една част на тялото му, за да кърпят друга. Не му оставаше друго, освен да си носи дупките.

Той опипа гръдния си кош, където зееше другата дупка от пура. Куршумът бе влязъл отпред и излязъл отзад през плешката, като по чудо бе минал на милиметри встри от жилетката; на излизане от тялото му той все още бе имал достатъчно енергия, за да пръсне черепа на някакъв тип зад него, който тъкмо се бе готвил да му разцепи главата с мачете. Кой казва, че Уеб Лондон нямал късмет в живота? Той се усмихна. „И това ако не е късмет, здраве му кажи“ – каза той на образа си в огледалото.

След онази напрегната нощ Уеб се ползваше с изключително уважение в ОБТ. Това се бе случило при обсадата на училището в Ричмънд, Вирджиния. Малко преди това го бяха прехвърлили от снайперистите

към командосите и той нямаше търпение да покаже способностите си на предната линия. Експлозията, обезобрази лицето му, щеше да разкъса Лу Патерсън, ако Уеб не се бе хвърлил да го избута встрани. Огненото кълбо го удари в лявата половина на лицето, събори го на земята и разтопи забралото на шлема му. Той с един замах свали пламтящата пластмаса заедно със значителна част от лицето си и продължи да се бие; приливът на адреналин в разгара на боя го пазеше от нечовешката болка.

В този момент „Свободните“ откриха огън и един куршум прониза гръдния му кош, а малко по-късно друг закачи шията му. Ранен на три места, Уеб извърши неща, без които щяха да загинат много невинни хора. Вместо да го изкарат от строя, раните сякаш му дадоха нови сили да се бие и да обезвреди онези, които искаха да убият него и целия му екип. В хода на битката той бе изнесъл ранени другари в безопасност, между които и покойния Лу Патерсън, който бе получил куршум в ръката малко след като Уеб го бе спасил от взрива. Действията му през онази нощ надминаваха всичко, което успя да постигне при засадата във вътрешния двор, защото тогава се бе сражавал тежко ранен – не с някаква драскотина, която може да се покрие с парче пластир. За другарите си в ОБТ, както ветерани, така и новобранци, след тази операция Уеб Лондон се бе превърнал в легенда. В една общност на силни, железни мъже няма по-важен фактор от подобна проява на мъжество и героизъм за придобиване на статус в неформалната йерархия. А в неговия случай цената не бе й висока – част от суетата и половината от кръвта му.

Уеб дори не помнеше болката. Спомняше си единствено как бе тичал, залягал, стрелял, носил другарите си и убивал враговете. Чак след като бе изстрелял и последния си патрон и убил последния противник, силите го бяха напуснали и той също се бе свлякъл на земята. Когато докосна с ръка зеещата рана на лицето си и усети как кръвта изтича от другите му две рани, Уеб си каза, че и неговият ред е дошъл. В линейката бе изпаднал в кома и когато най-после пристигнаха в интензивното отделение на университетската болница във Вирджиния, лекарите почти го бяха отписали. Как бе успял да се закрепил и да се върне към живота, самият той не знаеше. Макар и атеист по природа, оттогава не смееше да отрича Бога.

Възстановяването от раните беше най-болезненият период в целия му дотогавашен живот. Макар и герой, Уеб нямаше никаква гаранция, че ще се върне в отряда. Ако не можеше да участва наравно с останалите, никой нямаше да го търпи. А той самият не можеше да си представи,

че би могъл да се занимава с нещо друго. Колко тона тежести бе вдигнал оттогава, колко пълнителя бе изстрелял, колко километра бе пробягал, колко отвесни стени бе изкачил, от колко хеликоптера се бе спуснал с въже? За щастие раните по лицето не се бяха отразили на зрението му. Малко отклонение там, и щеше да каже сбогом на службата. Ала много по-страшни от физическите несгоди бяха душевните терзания по време на възстановителния период. Щеше ли да бъде в състояние да стреля, когато се наложи? Нямаше ли да се вкамени преди атака и да изложи другарите си на смъртна опасност?

Не, това никога не се бе случвало, поне до оная проклета засада във вътрешния двор. Уеб се бе възстановил, и то напълно. Това му бе отнело почти година, но никой не отричаше, че той заслужава да се завърне в отряда по достойнство, без компромиси и специални отстъпки в негова чест. А сега, какво щяха да кажат сега хората? Дали щеше да успее да се завърне още веднъж? Този път раните му не бяха физически; проблемът беше в главата му и това го правеше хилядократно по-ужасен.

Уеб сви ръката си в юмрук и замахна към огледалото. Ударът беше такъв, че чак мазилката отзад се пропука.

– Не съм ги оставил да умрат, Джули – каза той на посипалите се стъклени парчета. Погледна ръката си. Дори не кървеше. Вървеше му на нашия Уеб, няма що.

Той отвори разбитата аптечка зад огледалото и извади бурканче, пълно с разнородни таблетки. Бе ги събирал с течение на времето от най-различни места – някои легални, други не дотам. Понякога ги вземаше, за да може да заспи. Внимаваше много, защото навремето, докато възстановяваха лицето му, за малко щеше да се прирасти към болкоуспокояващите.

Уеб щракна електрическия ключ и Франкенщайн изчезна. Чудовищата се чувстват по-спокойни в тъмното.

Той слезе в мазето, старателно подреди бутилките в полукръг и седна сред тях като някой генерал, който оглежда войските си преди битка. Но не отвори нито една бутилка. Телефонът звънеше на всеки няколко минути, но той нито веднъж не вдигна слушалката. На вратата се чукаше; Уеб не обръщаше внимание. До късно през нощта остана неподвижен на мястото си, загледан в стената. Разрови таблетките, извади една капсула, подържа я в ръка и я пусна обратно в бурканчето. Облегна се назад на стола и затвори очи. В четири сутринта заспа на пода. Още не се бе сетил да измие лицето си.

Седем сутринта. Уеб знаеше колко е часът, защото часовникът в дневната удари тъкмо когато той, с натежала глава и несигурни колене, се надигаше от пода в мазето. Разтърка врата и тила си с ръка. Докато се опитваше да се изправи, кракът му закачи леко една от бутилките; тя се претърколи, счупи се и по пода потече кианти. Уеб изхвърли бутилката в боклука и с топка книжни салфетки почисти разлятото. От виното ръцете му се оцветиха в червено и за миг в помътеното му съзнание мина безумната мисъл, че са го ранили, докато е спял.

През прозореца откъм задния двор се чу шум, който го накара да се затича нагоре по стълбите и да извади пистолета. Той отиде до предната врата с намерение да заобиколи къщата и да изненада натрапника в гръб, който и да беше той. Можеше да се окаже и бездомно куче или катерица, макар на Уеб да му изглеждаше малко вероятно. Дори когато се опитват да пристъпват тихо, човешките крака издават характерен звук, който Уеб Лондон бе свикнал да различава безпогрешно.

Когато отвори вратата, тълпата се втурна към него с такова настървение, че той за малко не извади пистолета, за да се отбранява. Озверели репортери навираха микрофони в лицето му, размахваха бележници и писалки и изстрелваха въпросите си един през друг с такова бързина, че гласовете им се смесваха в нещо, подобно на китайски език. Фотографи го подканваха да се обърне наса̀м или ната̀м, за да го снимат, като да беше някаква знаменитост или по-скоро животно в зоологическата градина. Той погледна над главите им към отсрещната страна на улицата, където подвижните телевизионни станции бяха заели позиции с високите си електронни мачти като флотилия бойни кораби, готови за морска битка. Двата̀ма агенти на ФБР, поставени да охраняват къщата му, отчаяно се опитваха да усмирят подивялата тълпа, но силите бяха явно неравностойни.

– Какво искате от мен? – извика Уеб.

Някаква жена с бежов ленен костюм и натежала от лак руса коса си проби път напред и предизвикателно застана с високите си токчета върху стъпалата към входната му врата. През няколкото сантиметра, които ги деляха, Уеб усети как стомахът му се преобръща от тежкия ѝ парфюм. Тя попита:

– Вярно ли е, че *според вас* сте паднали по очи миг преди целият

взвод да загине, но сам не можете да си обясните защо? И че по *тази* причина само вие сте останали жив? – Повдигнатите й вежди ясно показваха какво мисли самата тя за подобна абсурдна инсинуация.

– Аз просто...

В това време друг репортер – този път мъж – завря микрофона си в устата му.

– Твърди се, че изобщо не сте използвали оръжието си, че картечниците сами са престанали да стрелят и че през цялото време не ви е заплашвала никаква опасност. Как ще отговорите на това?

Въпроси валяха от всички страни. Тълпата настъпваше.

– Вярно ли е, че още навремето, във Вашингтонското оперативно бюро, сте получили последно предупреждение за отстраняване от длъжност след неправомерна стрелба, при която е бил ранен заподозрян?

– Какво, по дяволите, има общо това... – започна Уеб.

Друга жена го сръга с лакът отстрани.

– Знам от сигурен източник, че момчето, което твърдите, че уж сте „спасили“, е съучастник.

Уеб я изгледа смяян.

– Съучастник на кого? В какво?

Жената го прониза с поглед.

– Надявах се вие да разясните това.

Уеб й тръшна вратата в лицето, изтича в кухнята, грабна ключовете от събърбана и отново излезе. Докато си пробиваше път през тълпата, той потърси с очи колегите си от ФБР за помощ. Те се намесиха, разбутаха няколко души, колкото да му направят път, но на Уеб му се стори, че не го правят със сърце. През цялото време избягваха погледа му. Значи така ще бъде, каза си той.

Изведнъж тълпата отново се юрна напред и му прегради пътя към джипа.

– Я се разкарайте! – извика той. Огледа се. Повечето съседни бяха наизлезли от къщите си. Мъже, жени и деца, все негови приятели или поне познати, наблюдаваха сцената с широко отворени очи и зяпнали уста.

– Ще отговорите ли на обвиненията на мисис Патерсън? – Уеб се спря и погледна човека, задал въпроса. Беше същият репортер, който го бе нападнал в църквата. – Е, какво ще кажете?

– Не знаех, че Джули Патерсън е овластена да ми отправя обвинения – отвърна Уеб.

– Тя даде ясно да се разбере, че вие или сте постъпили като

страхливец, или пък сте съучастник. Платили са ви, за да предадете другарите си.

– Джули не знаеше какво говори. Жената е загубила съпруга и детето си.

– Значи според вас обвиненията не отговарят на истината? – настоя мъжът и натика микрофона още по-близо в лицето му. В този момент някой блъсна ръката му и микрофонът удари Уеб по устата. Потече кръв. Преди да разбере какво става, Уеб замахна с юмрук и просна репортера по гръб на земята. Стиснал с ръка разбития си нос, мъжът не изглеждаше ни най-малко оскърбен или уплашен. – Засне ли това? Добре ли го хвана? – изкрещя на оператора той.

Тълпата отново се раздвижи; затиснат в средата, Уеб пристъпваше насам-натам, носен от тежестта на човешките тела. Щракаха фотоапарати, светкавиците го заслепяваха, видео камери запечатваха сцената, десетки усти се надвикваха едновременно. Понесен от тази неуправляема вълна от хора и техника, Уеб се препъна в някакъв кабел и падна на земята.

Тълпата се хвърли към него, но той я разблъска и успя да се изправи. Ситуацията се изплъзваше от контрол. Уеб усети как нечий костелив юмрук го удари в гърба. Той се обърна и разпозна свой съсед, който живееше на същата улица и винаги ясно бе показвал неприязънта си към него. Изведнъж Уеб си даде сметка, че хората около него не са само журналисти, гонещи „Пулицър“. Тълпата беше жадна за кръв, за неговата кръв.

– Махайте се! – изкрещя той. После извика на двамата агенти: – Направете нещо, по дяволите!

– Извикайте полиция! – изпищя напарфюмираната блондинка, като сочеше Уеб с пръст. – Той нападна беззащитен човек, всички видяхме това. – Тя се наведе да помогне на поваления си колега, докато от десетки джобове наизлизаха мобилни телефони.

Уеб се огледа. Никога преди не бе попадал в такова меле, а не можеше да се каже, че досега животът му бе минал леко. Усети, че му писва. Измъкна пистолета си; двамата агенти видяха това и внезапно интересът им се събуди отново. Уеб насочи пистолета право нагоре и стреля четири пъти във въздуха. Тълпата се разпръсна във всички посоки. Някои се проснаха на земята и квичейки от ужас, го замолиха да не ги убива, те просто си вършели работата, колкото и да била жалка и недостойна! Парфюмираната блондинка остави скъпия си ранен колега да се въргаля в калта и побегна колкото я държаха краката. Токчетата й

заседнаха в меката трева; без да спира, тя свали обувките си и продължи да тича. Месестият ѝ задник представляваше идеална мишена, но на Уеб не му бе до това. Репортерът с разбития нос пълзеше по корем и повтаряше:

– Снимаш ли? По дяволите, Сеймор, хвана ли *това*?

Съседите отведоха децата и се изпокриха по къщите. Уеб прибра пистолета и закри към събърбана. Когато двамата агенти пристъпиха да му преградят пътя, той изсъска:

– Хич не се и опитвайте! – Качи се в джипа и запали двигателя. Свали прозореца. – Благодаря за помощта – каза той на двамата мъже и потегли.

15

– Ти да не си откачил, бе! – Бък Уинтърс се взираше разярено в Уеб, който стоеше прав до вратата на малката заседателна зала във Вашингтонското оперативно бюро. До Уеб бе застанал Пърси Бейтс. – Да стреляш с пистолет на публично място, и то пред цяла глутница репортери! Да се оставиш да те заснемат! Да не си се побъркал нещо?

– Не е изключено – сопна се Уеб. – Държа да знам откъде е изтекла информация до Джули Патерсън. Следствието трябваше да е поверително. Откъде, по дяволите, знае тя какво съм говорил?

Уинтърс погледна с отвращение Бейтс.

– Бейтс, ти му беше учител и наставник нали? Видя ли какво постигна с него? – Погледът му се върна на Уеб. – Цял екип работи по този случай. Не ми се прави на наивен, сякаш не знаеш, че щом са замесени толкова хора, все нещо ще се разчуе. Особено когато една жена иска на всяка цена да разбере какво е станало със съпруга ѝ. Ти се панира, Уеб, и оплеска работата, това е. А не ти е и за пръв път.

– Виж какво, на излизане от къщи ме напада цяла тълпа, а собствените ми колеги не си мърдат пръста да ме защитят. Хората ме блъскат, удрят, крещат ми обвинения в лицето. Всеки друг би постъпил така на мое място.

– Покажи ми какво е направил, Пърс. – Бейтс тихо пристъпи към телевизора в ъгъла, вдигна дистанционното и натисна няколко копчета. – С почитанията на пресслужбата – добави Уинтърс.

Лентата тръгна и на екрана се появи вътрешността на църквата. Джули Патерсън мачкаше с ръце празния си корем, крещеше в лицето му, заплю го и го зашлеви с всичка сила. А той понасяше всичко това, неподвижен като истукан. Собствените му думи, че е направил всичко, което е могъл, загадъчно липсваха от записа или поне той не ги чу. Единственото, което заснетият Уеб успя да каже от екрана, бе: „Съжалявам, Джули.“ Прозвуча така, сякаш той лично бе теглил куршума на Лу Патерсън.

– Най-хубавото тепърва предстои – каза Бък Уинтърс, измъкна дистанционното от ръката на Бейтс и натисна едно копче. Сцената се смени, намираха се вече пред дома на Уеб. Записът беше монтиран професионално; сцените с разярената тълпа бяха изрязани, кадърът беше прецизно фокусиран върху лицата на Уеб и интервюиращите го репортери.

Самите журналисти бяха показани като твърди, безкомпромисни, но учтиви и коректни във всяко отношение. Удареният от Уеб репортер бе изкаран истински герой, който, без да обръща внимание на кървящия си нос, самоотвержено и професионално води зрителя през безумието, което тече на екрана. Самият Уеб изглеждаше като някакъв бесен звяр; той крещеше като обезумял, псуваше и накрая извади пистолет. Скоростта на лентата беше леко забавена, така че изваждането на оръжието да изглежда като преднамерен, хладнокръвен акт на агресия, а не отчаяна постъпка на човек, който брани живота си. Имаше и смразяващи кръвта сцени на съседни, притиснали невръстни дечица до гърдите си, отчаяно опитващи се да избягат от побеснелия убиец. На последния кадър Уеб стоеше сам, гордо изправен сред хаоса, който бе сътворил, след което спокойно прибра още димящия пистолет и zakрачи в неизвестна посока.

Никога през живота си Уеб не бе виждал такъв професионален монтаж освен може би само в холивудски филм. Бяха го изкарали умопобъркан садист и злодей – истински Франкенщайн. Камерата на няколко пъти бе уловила отблизо обезобразената страна на лицето му, но в репортажа не се казваше и дума за обстоятелствата, при които е бил ранен.

Уеб поклати глава, погледна Уинтърс и каза:

– По дяволите, това изобщо не отговаря на истината. Аз да не съм някакъв Чарли Менсън!

Уинтърс подсвирна.

– На кого му пука за истината! Важно е как се възприемат нещата. Сега това тече по всички телевизионни канали в града. А също и по националните мрежи. Моите поздравления, ти стана телевизионна звезда. Когато му доложили, директорът прекратил важна среща в Денвър и тръгнал незабавно за насам. Свършен си, Лондон, този път ще ти теглят шута в задника!

Уеб се отпусна тежко на един стол и не каза нищо. Седнал срещу него, Бейтс почукваше с молива си по заседателната маса. Уинтърс застана пред него с ръце на гърба. Цялата тази история сигурно му доставя голямо удоволствие, помисли си Уеб.

– Както знаеш, официалната линия на Бюрото при подобни ситуации е да не предприема нищо. И преди сме си заравяли главата в пясъка. Понякога това помага, понякога не. Обикновено онези по върховете предпочитат да изчакаме. Колкото по-малко се говори, толкова по-добре.

– Да вървят по дяволите. Не съм приритал за тяхната защита.

– Не, Уеб, този път обаче няма да стоим със скръстени ръце – намерих си Бейтс в разговора. – За начало от пресслужбата подготвят специален филм за теб, който да отразява нашата гледна точка. Сега за публиката ти си просто кръвожаден психопат. Ние обаче ще им покажем, че всъщност си един от най-добрите ни агенти, безброй пъти награждаван за доблестта служба. В момента подготвяме съобщения за печата с най-малки подробности от служебната ти биография. Второ, макар че, ако следва инстинктите си, Бък Уинтърс би те удущил собственоръчно, утре по обяд той дава пресконференция, която ще се излъчва директно по телевизията и на която той ще заяви какъв прекрасен служител си, и след това ще те покажем на филм в цялото ти величие. Ще разкрием и някои подробности за онази случка в тъмната улица, за да им докажем, че не си побягнал от страх, а си се бил мъжки и еднолично си успял да обезвредиш цялата артилерия на противника.

Уеб се обади:

– Не можете да направите това, докато тече разследването. Ще издадете следствена тайна.

– Готови сме да поемем този риск.

Уеб погледна Уинтърс.

– Пет пари не давам какво се приказва за мен! Аз самият знам кой съм и какво съм направил. Това, което за нищо на света няма да приема обаче, е да кажа или направя нещо, което да ни попречи да спипаме онези, които очистиха моя екип!

Уинтърс се наведе над Уеб, лицата му бяха едва на няколко сантиметра едно от друго.

– Ако зависеше от мен, бих те смачкал като хлебарка. В Бюрото обаче има хора, за които си нещо като герой и сега те са решили да те подпрат отзад да не паднеш. Повярвай ми, аз бях против. – Той изгледа Бейтс изпод вежди. – Ала твоето приятелче тук спечели битката. – Уеб погледна изненадан Бейтс. Уинтърс продължи: – Но не и войната. А аз нямам никакво намерение да те правя мъченик. – Той огледа обезобразеното му лице. – Сагат мъченик. Та сега Пърс е устроил целия този цирк в твоя чест, за да оправим кашата, която ни надrobi. Аз лично няма да участвам, защото ми се повръща. Чуй какво ще ти кажа, Лондон, и хубаво си отваряй ушите. В момента висиш на косъм и за мен ще бъде голямо удоволствие да го скъсам този косъм. Оттук нататък ще те следя толкова плътно, че ще те чувам как дишаш. И при първата издънка, а аз не се съмнявам, че скоро ти пак ще се издъниш, резето хлопва и си въвн от играта. Този път завинаги. И тогава ще си наля едно голямо уиски за

твое здраве. Ясно ли се изразих?

– Доста по-ясно, отколкото при Уейко, когато командваше операцията.

Уинтърс се наежи и двамата известно време се гледаха с бясна омраза. Уеб продължи:

– Винаги съм се чудил, Бък, как стана така, че ти се оказа единственият отговорен – или по-точно единственият безотговорен – за онова фиаско, който успя да направи кариера. Знаеш ли, че докато висях с дни в засада с екипа на снайперистите, през цялото време си мислех, че работиш за врага. Толкова бяха идиотски заповедите, които издаваше.

– Млъкни, Уеб – намеси се рязко Бейтс и погледна смутено Уинтърс. – Спокойно, Бък, аз ще се оправя с него.

Уинтърс погледа вторачено Уеб още няколко секунди, после тръгна към вратата, но там се спря и се извърна.

– Ако зависеше от мен, Лондон, нямаше изобщо да има такъв отряд, а от мен тепърва ще зависят доста неща. И познай кой ще бъде първият, който ще изхвърчи. Е, как ти се струва това като отговорно решение?

Когато вратата след Уинтърс се затвори, Уеб въздъхна дълбоко. Той не бе предполагал, че има толкова въздух в дробовете си. Тогава Бейтс се нахвърли върху него.

– Аз си рискувам задника заради теб, използвам всички авторитет, който имам в Бюрото, за да те измъкна, а ти за малко да се прецакаш сам. За какво ти трябваше да се заяждаш с него? Толкова ли си загубен?

– Повече, отколкото си мислиш – отвърна предизвикателно Уеб. – Само дете не съм те молил за всичко това. Пресата може да ме разкъса на парчета, ако иска, но нищо не бива да пречи на разследването.

– Ще получа някой инфаркт от теб, истина ти казвам. – Най-после Бейтс се поуспокои. – Та слушай сега какво ти нареждам. Известно време се покриваш. Няма да се прибираш вкъщи. Ще ти намерим служебна кола. Скриваш се някъде и не се показваш. Бюрото ще плати всички разходи. Ще ти изпращам шифровани съобщения по мобилния телефон. Проверявай си ги редовно. Колкото и ужасно да изглеждаше днес по телевизията, ние ще се погрижим да загладим впечатлението. И само да съм те видял да се приближиш до Бък Уинтърс, днес или през следващите трийсет години, аз лично ще те застрелям. А сега ми се махай от главата! – Бейтс пристъпи към вратата, но Уеб не помръдна от стола си.

– Пърс, защо правиш всичко това? Ние никога не сме били особено близки.

Бейтс се загледа втренчено в пода пред себе си.

– Може да ти прозвучи сантиментално, твоя си работа. Но е истина. Правя това, защото оня Уеб Лондон, когото познавах някога, рискува живота си за Бюрото. Защото три месеца те гледах, прикован към болничното легло, и не бях сигурен дали ще прескочиш трапа. Още тогава можеше да напуснеш Бюрото с почести и да получиш пълна пенсия. И сега да си ходиш мирно и тихо за риба или където там ходят пенсионерите агенти. Ама не, ти се върна в строя и отново се изправи под куршумите. – Той си пое дъх. – И защото знам прекрасно какво направи в онази тъмна уличка, дори целият останал свят да се прави, че не знае. Ще го узнаят обаче и те, Уеб. Не останаха много живи герои. Но ти си един от тях. Само това ще ти кажа. И нищо повече не ме питай.

С тези думи той излезе и остави Уеб да разсъждава върху една страна от характера на Пърси Бейтс, за която не бе подозирал.

Наближаваше полунощ и Уеб нямаше време за губене. Той прескачаше огради, пристъпваше крадешком през съседски дворове. Тази нощ целта му беше лесна, но затова пък доста абсурдна. Трябваше да проникне някак в *собствения* си дом. През задния прозорец, защото глутницата журналисти го дебнеха отпред. Там стояха на пост и двама униформени служители на ФБР, подсилени от кола на щатската полиция, чиито бляскащи сини светлини разсичаха мрака. Уеб се надяваше, че няма да има повече озверели тълпи, готови да го линчуват. Стига да не го забележеха съседите как се промъква през прозореца на собствената си баня. Тогава сам щеше да си е виновен.

В тъмното Уеб наблъска най-необходимото в една платнена чанта, хвърли вътре няколко резервни пълнителя за пистолета и някои други дребни приспособления, които можеха да му дотрябват, и изпълзя обратно навън. Прескочи оградата и се шумгуна в двора на съседите. Спря се, отвори чантата и извади уред за нощно виждане, който превръщаше мрака в ден, макар и леко зеленикав. Погледна през него към скупчениците на улицата пред къщата му журналисти. Тези нещастници, чийто смисъл на живота беше да ровят в калта и да очернят хората, заслужаваха да им го върне тъпкано и Уеб се закани, че все някой ден ще се заеме и с тях. Засага той реши да се задоволи с една дребна шегичка. Извади сигналния пистолет, зареди ракета, насочи цевта към точка някъде над главите на групата и дръпна спусъка. Ракетата се извиси, избухна и освети небесата с яркожълт блясък. През очилата си за нощно виждане

Уеб видя как цялата тази група от храбри, доблестни борци за истината едновременно вдигнаха ужасени глави нагоре и после с отчаяни писъци се разбягаха във всички посоки. Малките неща правят живота хубав, каза си той. Да излезеш на разходка, да посрещнеш слънцето след проливен дъжд, да си играеш с палави малки кученца, да накараш банда лицемери да се подмокрят от страх...

Той стигна тичешком до паркирания наблизо служебен форд краун виктория, който Бейтс му бе издействал, и потегли. Тази нощ Уеб прекара в някакъв вонящ хотел край щатско шосе номер едно в Южна Александрия, където приемаха заплащане в брой, никой никому не придиряше, а единственият румсьорвис беше пликът с храна от „Макдоналдс“, който си носеше отвън, ако не се брои машината за дребни закуски и безалкохолни, завързана с верига за оплесканата с графити подпорна колона пред стаята му. Уеб погледа телевизия и изяде своя чийзбъргър с пържени картофи. След това извади от платнената чанта бурканчето си с таблетки за сън и глътна две. Заспа и за пръв път от много време не сънува кошмари.

Скот Уингоу изкачи полегатата рампа с инвалидния си стол и отключи входната врата на солидната четириетажна тухлена сграда от деветнайсети век, в която се помещаваше правната му кантора. Съботата беше любимият ден на мистър Уингоу. Разведен и с пораснали вече деца, той имаше процъфтяваща адвокатска практика в своя роден Ричмънд, щата Вирджиния, където бе прекарал целия си живот. Съботите бяха времето, когато можеше спокойно да поработи в кантората, необезпокояван от звън на телефони, тракане на клавиатури, изтормозени сътрудници и претенциозни клиенти. Всичко това му се случваше в достатъчни дози през останалите дни на седмицата. Той си направи кана кафе, прибави вътре няколко капки от любимия си бърбън „Джентълмен Джим“ и подкара количката към личния си кабинет. Адвокатската кантора „Скот Уингоу и сътрудници“ беше една от институциите на Ричмънд през последните трийсетина години. През това време Уингоу бе израснал от начинаещ адвокат, заемащ една стаичка колкото килер и готов да защитава всеки, който има пари да си плати за услугата, до шеф на кантора с шестима сътрудници, щатен детектив и осем души технически персонал. Като единствен собственик Уингоу си докарваше седмцифрени суми в добри години, като и в не дотам добри не падаше под четири-петстотин хиляди. Клиентелата му се бе разраснала и станала някак по-солидна. В продължение на години се бе въздържал да представлява наркобарони, но не можеше да се отрече, че тези хора носят сериозни доходи, а на Уингоу в един момент му бе омръзнало да гледа как далеч по-неопитни адвокатчета от него им лапат парите. Оттогава се утешаваше с мисълта, че всеки човек, каквото и ужасно престъпление да е извършил, заслужава компетентна, а защо не и вдъхновена защита.

Уингоу беше ловък адвокат, чийто авторитет пред съдебните заседатели не бе намалал от обстоятелството, че преди две години бе прикован на инвалидна количка от напреднал диабет, съчетан с бъбречна и чернодробна недостатъчност. В известен смисъл този физически недъг правеше пледоариите му да звучат още по-убедително в съдебната зала. Мнозина колеги от Щатската асоциация на юристите завиждаха на Скот Уингоу за дългата му кариера, изпълнена с блестящи съдебни победи. Някои открито го презираха заради неговия професионализъм,

благодарение на който платежоспособни престъпници успяваха да избегнат възмездие за своите ужасни деяния. Разбира се, Уингоу гледаше другояче на нещата, но той отдавна бе престанал да спори по тази тема – една от малкото, по които не си струваше да се печелят спорове.

Уингоу обитаваше голяма къща в Уиндзър Фармс – заможен и извънредно примамлив жилищен район на Ричмънд; караше специално пригоден ягуар; пътуваше често в чужбина; отнасяше се добре с децата си и беше щедър и коректен с бившата си съпруга, която продължаваше да живее в някогашния им семеен дом. Но преди всичко той работеше. Петдесет и пет годишен, Уингоу бе надживял вече доста прокоби за своята ранна смърт. А такива не липсваха било поради влошеното му здраве, било заради многобройни закани от озлобени бивши клиенти или жертви на престъпления, които смятаха, че правосъдието е с вързани ръце поради това, че Скот Уингоу дотолкова е усъвършенствал уменията да посява семената на съмнението в душите на дванайсетте мъже и жени в съдебната зала. Ала той съзнаваше, че времето му изтича. Усещаше това по изхабените си вътрешни органи, по отслабващото оросяване на крайниците си, по това, че все по-лесно се изморяваше. Казваше си, че ще работи, докато издъхне; в края на краищата това не бе най-лошият начин да си отиде човек от този свят.

Уингоу посърбна от кафето с бърбън и вдигна слушалката. Обичаше да си върши работата по телефона, особено през почивните дни – още повече, когато му се налагаше да връща обаждания на хора, с които не желаше да говори. В събота сутрин почти никой не си беше вкъщи, така че той имаше основателна причина да им остави любезно съобщение на телефонния секретар, уведомяващо ги колко ужасно съжалява, дето не е успял да ги намери. Тази сутрин той проведе десет такива задочни разговора и си каза, че напредва бързо. Устата му пресъхна от говоренето и той отпи солидна глътка от кафето с уиски. После насочи вниманието си към една съдебна преписка за обявяване неправомерността на събран доказателствен материал. Ако искът на защитата получи положителен отговор, всички улики срещу неговия клиент – една организирана банда за обири по домовете – щяха да пропаднат, преди още да са стигнали в съдебната зала. Много хора едва ли си даваха сметка, че най-често делата се печелеха именно по този начин. В конкретния случай, ако съдът уважеше иска, изобщо нямаше да има дело, защото мотивите на обвинението щяха да бъдат предварително разбити по липса на доказателства.

Той свали очилата си и разтърка очи. Проклетият диабет го

изяждаше отвътре; ето че само преди седмица му бяха установили глаукома. Може би Господ го викаше при себе си заради всички добрини, които бе свършил на земята.

Стори му се, че чу някъде да се отваря врата. Вероятно някой от скъпоплатените му сътрудници се бе сетил да намине покрай кантората, за да свърши все пак малко работа през почивния ден. Днешните младежи просто нямаха трудовата етика на неговото поколение, нищо, че получаваха безбожни заплати. Нима през първите петнайсет години от кариерата му имаше почивен ден, в който самият Уингоу да не бе работил? А пък тия капризни младоци почваха да мърморят, ако им се наложеше да останат в кантората след шест вечерта. По дяволите, очите не ми служат вече, каза си той. Пресуши чашата с кафе, но жаждата не го напускаше. Отвори вратичката на бюрото и отпи от скритата за всеки случай гарафа с вода. Главата му пулсираше. Гърбът го болеше. С пръст на китката си премери пулса. Беше неравен и ускорен, както се случваше едва ли не всеки ден напоследък. За днес вече си бе поставил инсулина, но се замисли дали да не скъси интервала между инжекциите. Или пък кръвната му захар бе паднала рязко? Той непрестанно променяше проклетата дозировка, но все не можеше да я улучи.

Отново се чу шум. Този път със сигурност беше вратата.

– Ало! – извика той. – Ти ли си, Миси? – После се сети, че Миси, кучката му, бе умряла преди десет години. Това пък откъде му дойде? Опита се да се съсредоточи върху преписката, но очите му бяха замъглени, а тялото му отказваше да го слуша. Уингоу се уплаши. Сигурно беше инфаркт, макар да нямаше болки в гръдния кош и да не усещаше тъпо пулсиране в лявото рамо.

Той погледна часовника, но не различаваше стрелките. По дяволите частъ, трябваше незабавно да предприеме нещо.

– Хей, ало! – провикна се отново той. – Помогнете ми! – Стори му се, че чува приближаващи се стъпки, но никой не влезе в стаята. Така ли? Майната ви на всички тогава! Кучи синове! – извика той. Вдигна слушалката и успя да накара ръката си да натисне деветката и после два пъти единицата. Зачака, но никой не отговори. Ето къде ми отиват данъците, каза си ядно той. Набирам 911, а отсреща няма никой. – Помощ! – извика той в слушалката. И чак тогава забеляза, че няма сигнал. Затвори и отново я вдигна. Наистина нямаше сигнал. Мамка му! Затръшна телефона, но не улучи вилката и слушалката падна на пода. Задушаваше се. Разхлаби яката на ризата си. Откога се канеше да си купи мобилен телефон, пък все не му оставаше време. – Има ли някой там, дяволите ви

взели? – изкрещя той.

Сега ясно чу стъпките. Не можеше да диша, сякаш някой го стискаше за гърлото. От него шуртеше пот. Със замъгленото си зрение видя как вратата се отваря. Някой влезе.

– Мамо? – Що за глупости, та майка ми почина преди двайсет години, каза си той. – Мамо, помогни ми! Нещо не ми е добре.

Разбира се, в стаята нямаше никой. Уингоу халюцинираше.

Тялото му се свлече на пода. Опита се да пълзи, от гърлото му излизаха хрипове.

– Мамо – прошепна прегракнало той на видението, – помогни на твоето синче, нещо не му е добре.

Когато стигна до нея, тя вече бе изчезнала – ей така, просто се бе измъкнала изпод носа му. Той положи глава на пода и бавно затвори очи.

– Има ли някой? – прошепна Скот Уингоу за последен път. – Нуждая се от помощ.

Франсис Уестбрук се чувстваше сериозно ощетен. Обичайните му свърталища, местата, където въртеше бизнеса си, изведнъж започнаха да му се изплъзват. Той не се съмняваше, че федералните са по петите му; освен това, който и да му бе погостил онзи номер, рано или късно щеше да го спипа. В неговия свят параноята беше единственото средство за оцеляване. Затова той реши да прекара следващия един час в склада за месо на една кланица в югоизточната част на Вашингтон. Този омразен хладилник, в който зъбите му веднага затракаха, се намираше едва на десет минути от Капитолия и от останалите правителствени сгради. Уестбрук бе прекарал целия си досегашен живот в столицата, а нито веднъж не бе посетил която и да било от нейните забележителности. Националните светини не означаваха нищо за него. Той не се смяташе за американец, гражданин на столицата или на каквото и да било. Беше чернокож, който се опитва да свърже двата края. Едва десетгодишен, целта му беше да доживее до петнайсет. После – до дваисет. До дваисет и пет. Преди две години, на трийстия си рожден ден, той си устрои такъв юбилей, сякаш бе станал на осемдесет. В неговия свят трийсет години бяха истинско дълголетие. В живота всичко е относително, а в живота на Франсис Уестбрук – още повече.

Сега съзнанието му беше заето от мисълта какво точно бе оплескал с Кевин. Желанието да осигури на момчето сравнително нормален живот бе приспало бдителността му. Преди той го водеше навсякъде със себе си, но веднъж малък диспут с екипа му се бе изродил в престрелка, при която Кевин получи куршум в лицето и за малко не умря. Франсис дори не бе успял да го закара лично в болницата, защото се боеше да не го арестуват. От този момент той бе поверил Кевин на грижите на нещо като семейство – някаква възрастна госпожа и нейния внук. Той често наминаваше да го види, но главно се грижеше Кевин да се радва на свободата, от която се нуждае всяко момче.

Важното беше Кевин да не расте като Франсис. Той трябваше да живее пълноценен живот, далеч от всякакви патлаци и дрога и от неизбежното последно отпътуване към градската морга с картонче на палеца на крака. Затова той не трябваше да се навърта много-много около Франсис, за да не се изкуши да нагази в същото бласто, от което измъкване нямаше да има. Такова нещо не бива да се случи с Кевин, бе

обещал пред себе си той още когато малкият се роди; само че напоследък нещата изглеждаха, сякаш нещото вече се бе случило. Би било несправедливо Франсис да надживее Кевин; не, той нямаше да допусне това.

Уестбрук беше бос на един от най-успешните канали за дрога в района на федералния окръг Колумбия. Досега той нямаше нито един арест дори за дребно хулиганство, макар вече двацет и три години да беше в „бизнеса“. Започнал съвсем малък, той не обичаше да си спомня миналото, в което нямаше и нищо чак толкова хубаво за запомняне. Въпреки не дотам праведния си начин на живот, Франсис много се гордееше с чистото си полицейско досие. Това не беше въпрос само на късмет; той имаше старателно разработена стратегия за оцеляване, при която от време на време подаваше точно отмерена информация на точно определени лица, след което те го оставяха за известно време на мира да си движи делата. Това беше неговият житейски принцип: не вдигай много шум, не се замесвай в скандали, не убивай без нужда. И не се закачай с федералните, защото те имат достатъчно пари и възможности да ти вгорчат живота – що ли ти трябва? Животът на Франсис Уестбрук и без това беше достатъчно труден. А без Кевин не струваше нищо.

Той погледна към Мейси и Пийбълс, неговите две неизменни сенки. Недоверчив по природа, на тях двамата той вярваше повече, отколкото на всеки друг. Уестбрук винаги носеше пистолет и неведнъж бе прибягвал до него, за да си спаси живота. Бе си научил добре урока. Той вдигна глава и погледна към вратата, където се бе появил гигантът Туна.

– Ей, Туна, новини ли ми носиш? Има ли нещо за Кевин?

– Нищо засега, шефе.

– Тогава се измитай отгук и не ми се мяркай, докато не научиш нещо!

Обиден, Туна се изниза навън и Уестбрук погледна Пийбълс.

– Говори, Тоан.

Антоан Пийбълс изглеждаше угрижен и внимателно намести скъпите си очила, преди да заговори. Уестбрук знаеше, че Пийбълс е напълно наред с очите, но използва очила за четене, за да си придава важност, да изглежда едва ли не като уважаван бизнесмен. Франсис Уестбрук отдавна се бе примирил с дребните човешки слабости на сътрудниците си. Всеки по-важен избор в живота му бе направен още когато се бе родил на задната седалка на един стар кадилак, вдигнат върху четири тухли. Майка му беше твърде надрусана с кокаин и когато Франсис се бе изсулил между краката ѝ, пръв го бе поел мъжът, с когото тя ходеше

по онова време; той бе прерязал пъпната връв на новороденото с нечист нож и после спокойно се бе облекчил в устата ѝ. Когато малкият Франсис поотрасна, той чу тази историйка с най-цветисти подробности лично от майка си, която през цялото време се заливаше от смях, сякаш това беше най-забавното нещо на света.

– Новините не са добри – каза Пийбълс. – Основният ни дистрибутор разправя, че докато не премине тая шумотевица около тебе, не може да ни осигурява повече стока. А понастоящем и без това запасите ни са доста изчерпани.

– По дяволите, това е голям удар за нас – извика Уестбрук. Той се опитваше да запази спокойствие пред Мейси и Пийбълс, но проблемът наистина беше сериозен. Ако Франсис Уестбрук не беше в състояние да осигури препитание на хората си, те щяха да идат при някой друг. С което шансовете му да доживее до следващия си рожден ден щяха значително да намалее. – Добре, по-късно ще мисля за това. А какво става с оня бе, как му беше името, Уеб Лондон?

Пийбълс отвори една кожена папка и намести очилата за четене на носа. Уестбрук мислено се усмихна на този ритуал. Той знаеше, че Пийбълс се изживява като някакъв финансов магнат, като едър буржоа, какъвто в никакъв случай не беше. Той дори измъкна копринена кърпичка с монограм, за да почисти стола, преди да седне, и цялото му държание показваше колко унизително е за него да провежда деловите си срещи в хладилник за месо. Пийбълс много обичаше пачките банкноти, които издуваха джобовете му; той си падаше по скъпи дрехи и хубави ресторанти, и особено по красиви девизи, готови да изпълнят всичките му най-разнообразни желания. Не носеше пистолет и доколкото Уестбрук можеше да предположи, едва ли знаеше от коя страна се държи. Пийбълс бе навлязъл в наркобизнеса в един период, когато пистолетите и уличните банди отстъпваха място на компютри, счетоводства, мирно и тихо пране на пари, инвестиционни портфейли и усамотени вили в екзотични местенца, до които се стига с частен самолет.

Десет години по-възрастен от Пийбълс, Уестбрук бе израснал на улицата. Продавал бе нискокачествен хероин за дребни монети, спал бе по разни дупки и мазета, гладувал бе като куче, бягал бе от куршумите и сам бе изстрелял доста, когато се бе налагало. Пийбълс беше доста добър в своя занаят; той се грижеше бизнесът да върви гладко, стоката да идва навреме и да достига до онези, за които е предназначена. Освен това той внимателно следеше всички парични вземания – когато за пръв път чу този термин, Уестбрук щеше да се пукне от смях – да постъпват

пунктуално. Парите се препираха успешно, излишъкът се реинвестираше, следяха се всички нововъведения в бизнеса и начаса се внедряваха най-новите технологии – всичко това под зоркия поглед на Антоан Пийбълс. И все пак Уестбрук не можеше да се насили да изпита уважение към този човек.

Колчем възникваха проблеми с личния състав обаче – което означаваше, че някой от подчинените им се опитва да ги прецака, – Антоан Пийбълс незабавно абдикираше. Той нямаше нерви за тия работи. Тогава Уестбрук трябваше лично да взема решения и поема отговорности. И тогава идваше ред на Клайд Мейси да заработи своя дял.

Уестбрук погледна към дребничкия си бял помощник. Когато Мейси се бе обърнал към него за работа, той си бе помислил, че дребосъкът се шегува. „Кво дириш в тоя квартал бе, момче – рече му тогава той. – Твоите хора са по-нагоре, на северозапад от тука. Върви си откъдето си дошъл.“ И си каза, че се е отгървал от Мейси, докато наскоро след това белият не опука две гангстерчета, които се бяха опитали нещо да се качат с Уестбрук. При това Мейси много държеше да се подчертае, че услугата е *pro bono*, един вид с рекламна цел, колкото да покаже на какво е способен. Оттогава той беше в екипа на Уестбрук вече близо две години, като нито веднъж не го бе разочаровал. Кой би могъл да предположи, че от дебелия черен Франсис Уестбрук ще излезе безпристрастен работодател на всякакви хора, без оглед на раса, цвят на кожата и т.н.?

– Уеб Лондон – започна Пийбълс, после се спря, прочисти гърлото си и се изсекна, преди да продължи – работи във ФБР от близо четиринайсет години, а в Отряда за борба с тероризма е от около осем. Високо ценен служител. Досието му е пълно с похвали, отличия и награди. Веднъж за малко не загинал при изпълнение на служебния си дълг. В престрелка с някакви военизирани отряди, нещо такава.

– Военизирани отряди – повтори Уестбрук. – Това доживяхме, и белиите да си мислят, че държавата им бърка в задника. Я да дойдат да ни видят нас, черните, тогава ще им светне какви късметлии са.

Пийбълс продължи:

– Понастоящем се провежда разследване на престрелката в оня вътрешен двор.

– Тоан, кажи ми нещо, дето не го знам. И двамата замръзваме в тоя шибан хладилник.

– Лондон ходи на психиатър. Нещатен, към Бюрото, но на договор.

– Познаваш ли го?

– Това е психиатричен кабинет в сградата до клуба на Тайсън. Още не знам със сигурност при кого точно ходи.

– Ами да се опитаме да разберем тогава. Пред куку-доктора той ще изпее работи, дето не би ги казал на никой друг. После ние ще си поприказваме с доктора, и толкоз.

– Разбрано. – Пийбълс се изпъчи доволно.

– Още нещо, Тоан. Искам да знам какво, по дяволите, са правила след онази нощ. Не мислиш ли, че може да е важно?

Пийбълс се изпъчи доволно.

– Тъкмо щях да мина на темата. – Той зашумоля с хартиите, докато Мейси съсредоточено лъскаше пистолета си, отстранявайки от цевта микроскопични сажди, които само той можеше да види. Пийбълс откри онова, което търсеше, и вдигна поглед към шефа си: – Това никак няма да ти хареса.

– Много неща никак не ми харесват. Казвай.

– Говори се, че обект на операцията си бил ти. В тая сграда уж се намирала финансова централа на нашия бизнес. Счетоводство, компютри, картотеки, всичко. – Пийбълс поклати глава. Изглеждаше обиден, понеже бе засегнато професионалното му достойнство. – Сякаш ние сме някакви дебили, та да наблъскаме всичко на едно място! Затова са пратили тъкмо отряда – да изловят счетоводителите живи и после да ги накарат да дадат показания против теб.

Уестбрук беше толкова смаян от чутото, че забрави да се скара на Пийбълс, задето бе казал „*нашия* бизнес“. Бизнесът си беше негов, на Уестбрук.

– А откъде-накъде им е хрумнало такова нещо? Та ние даже не сме се доближавали до тая сграда! – Внезапно му мина една мисъл, но той реши да я запази за себе си. Когато смяташ да се пазариш, трябва да имаш какво да предложиш. Може би той имаше нещичко, което се отнасяше до същата тази сграда. Навремето, когато едва започваше бизнеса, Уестбрук познаваше доста добре къщата. Тя беше част от жилищен комплекс, построен през 50-те години със субсидии от държавата специално за бедни семейства, които имат нужда от помощ, за да си стъпят на краката. Само двайсет години по-късно целият комплекс се бе превърнал в едно от свърталищата на наркомани в столичния град, където всяка нощ ставаха убийства. Докато белите деца в предградията гледаха гангстерски филми по телевизията, Франсис Уестбрук ги гледаше на живо, в задния двор на собствения си дом. В тази сграда обаче имаше още нещо – нещо, което и федералните едва ли подозираха. И той щеше

да го впише в графата „бъдещи сделки“. Изведнъж се почувства малко по-добре, но съвсем малко.

С очила, смъкнати на върха на носа си, Пийбълс внимателно наблюдаваше своя началник.

– Предполагам, че от Бюрото са имали свой човек отвътре, агент под прикритие, и той им е казал друго.

– Кой, по дяволите, може да е тоя агент?

– Това вече не знаем.

– Точно това *трябва* да знаем. Ако някой разпространява лъжи по мой адрес, аз съм длъжен да знам кой е. – Докато Уестбрук се опитваше да си придава кураж, той усети как някаква ледена ръка го сграбчи за сърцето. Вече не се чувстваше толкова добре. Ако тайният агент на ФБР бе посочил тази сграда като негов финансов център, това означаваше, че от Бюрото вече се интересуват от него. А защо се интересуваха? Неговият бизнес не беше кой знае колко голям, нито пък беше единственият в града. Имаше банди, много по-опасни от неговата. От известно време вече никой не се опитваше да го измести от неговата територия, но през последните години той се бе снишил, гледаше да не дразни никого, а понякога правеше и дребни услуги на полицията. Ама в днешно време на кого да има вяра човек?

Пийбълс каза:

– Който и да е издрънкал на Бюрото, е знаел какво върши. Те не пращат екипите си току-така. Искали са да измъкнат хората живи от сградата, за да свидетелстват против теб. Така поне казват нашите източници.

– А какво са намерили вътре освен картечниците?

– Нищо, сградата е била празна.

– Значи тоя агент им е вързал тенекия.

– Или някой на него.

– Искаш да кажеш, че са го прецакали, за да прецакат мен – каза Уестбрук. – Виж какво, Тоан, ченгетата пет пари не дават, че вътре не е имало нищо. След като е на моя територия, те са си рекли, че аз стоя зад това. Който и да го е направил, си е струвало риска. Играят ми с белязани карти от самото начало. Не са ми оставили никакъв шанс. Прав ли съм, Тоан, или ти мислиш по-иначе?

Уестбрук наблюдаваше внимателно Пийбълс. Нещо в позата на подчинения му – нещо неуловимо – се бе променило. Уестбрук обаче бе развил до съвършенство способността си да забелязва такива неуловими неща. Тази способност му бе спасявала живота неведнъж. Сега бързо

разбра какво става. Въпреки дипломата си от колеж и безспорните си делови умения Пийбълс не притежаваше таланта на Уестбрук да се ориентира мигновено във всяка ситуация. Уличните му инстинкти бледнееха в сравнение с тези на шефа му. И затова си имаше причина – просто Уестбрук бе оцелял през всичките години, прекарани на улицата, благодарение на същите тези инстинкти, които през цялото време бе развивал, усъвършенствал и донастройвал. На Пийбълс те просто не му бяха нужни.

– Да, вероятно си прав.

– Вероятно – каза Уестбрук. Той се загледа, мрачно усмихнат, в Пийбълс, докато помощникът му сведе поглед към документите си. – Така че, както *вероятно* ми се струва, ние засега не знаем нищо за тоя Лондон, освен дето ходи на доктор и дето бил блокирал при атаката. Ако питаш мен, той може да е замесен в цялата тая работа и същевременно да лъже всички, че уж нещо не му е наред с главата.

– Като нищо е замесен – съгласи се Пийбълс.

Уестбрук се облегна назад и се усмихна.

– Не, Тоан, не е замесен. Просто те изпитвах да видя колко си печен. Още за нищо не ставаш, братле. Никак даже.

Пийбълс вдигна изненадано поглед.

– Но ти сам каза...

– Да бе, да. Знам какво казах, Тоан. Все още се чувам какво говоря. – Той се наведе напред. – Гледах по телевизията филма за оня Уеб Лондон. Прав си, човекът е герой, няма спор. Раняван и тъй нататък.

– Аз също го гледах – каза Пийбълс. – Само дето не видях нищо, което да ме убеди, че Лондон не е замесен. Напротив, лично вдовицата на един от собствените му хора твърди, че е. Не видя ли какво стана пред къщата му? Извади пистолет и стреля по група репортери. Тоя човек е пълен психар.

– Не е вярно, стреля във въздуха. Ако мъж като него иска да убие някого, тоя някой го пиши убит. Не му е за пръв път да хваща пищов в ръка.

Пийбълс не отстъпваше.

– Според мен истинската причина да блокира и да не влезе в оня двор е, че просто е *знаел* за картечниците. Моите хора казват, че е залегнал тъкмо преди да почне стрелбата. *Сигурно* е знаел нещо.

– Значи така, Тоан. Сигурно е знаел.

Пийбълс вдигна глава.

– Ако питаш мен, няма начин да не е знаел.

– Нещо друго искам да те запитам. Случайно да са стреляли някога по теб?

Пийбълс сепнато погледна първо Мейси и после Уестбрук.

– Не. И слава богу.

– Има за какво да благодариш на Господ. Затова пък по мен са стреляли. А също и по Мейси. Нали, Мейс?

Мейси кимна и остави пистолета, за да се заслуша в разговора.

– Разбираш ли, Тоан, на нормалните хора не им е приятно, когато по тях се стреля. Някак си е противоестествено. Ако Лондон наистина беше замесен, той щеше да направи всичко възможно да се измъкне от тая операция. Щеше да се простреля в крака по време на тренировка, да получи хранително отравяне или нещо такова. Да си счупи ръката например. Само и само да не попада там. Ама не, той участва наравно с всички. И изведнъж блокира, а в това време екипа му го очистват. Е, добре. Ако той наистина е бил в играта, какво щеше да направи в този момент? Щеше да си трае, може би да изстреля някой и друг патрон, а после да иде на доктор и да каже, че е превъртял или нещо такова. Ако беше виновен, нямаше да се навира пред дулата на тия петдесетки. Щеше да изчака да се размине бурята и после мирно и тихо да си прибере паричите, задето е предал другарите си. Тоя тип обаче се вдига на крака и прави нещо, дето и на мен няма да ми стиска да го направя. – Той се поспря. – И не само това.

– Какво още?

Уестбрук поклати глава и си каза, че Пийбълс наистина има голям късмет, дето е толкова сведущ по деловата част, защото за нищо друго не го бива.

– Освен ако всички не са се наговорили да ме лъжат, този тип е спасил Кевин. Един гузен предател за нищо на света не би се набъркал в такова нещо.

Пийбълс се облегна на стола си победен.

– Ако си прав и той наистина не е замесен, едва ли ще знае къде е Кевин.

– Точно така. Няма да знае. Всъщност аз самият нищо не знам освен разни дивотии, дето наникъде не водят. – При тези думи той отправи на Пийбълс унищожителен поглед. – И сега не съм по-близо до това да си върна Кевин, отколкото бях преди седмица. Доволен ли си, Тоан? Щото аз никак не съм.

– И какво ще правим сега? – попита Пийбълс.

– Ще проследим тоя Лондон и ще открием с кой доктор се среща. И

ще изчакаме. Тия момчета, дето са отмъкнали Кевин, не са го направили току-тъй. Те все ще ни потърсят и тогава ще разберем какво става. Едно нещо обаче искам да ти кажа, Тоан. Ако открия, че случайно някой ме е изработил, мен и Кевин, тоя някой може да се скрие, ако ще, и на Южния полюс, но аз ще го намеря и ще го давам на белите мечки парче по парче. И ако тоя някой си мисли, че просто така си приказвам, не му пожелавам да пробва.

Въпреки ужасния студ в помещението, когато Уестбрук обяви съвещанието за закрито, едра капка пот пълзеше по челото на Антоан Пийбълс.

Въздухът в стаята беше застоял, понякога дори вонеше, но поне беше топло. Хранеха го до насита и храната не беше лоша. Във всеки случай беше по-добра от онова, на което бе свикнал вкъщи. И най-важното – бяха му дали блокче за рисуване и моливи, когато ги бе помолил. Така времето му минаваше по-лесно. Винаги когато животът му се виждаше непоносим, той намираще утеха в рисуването. Но колкото и добре да се отнасяха с него, всеки път, когато някой влизаше в стаята, Кевин Уестбрук си казваше, че сега вече ще го убият. Защо иначе го бяха отвлекли тези хора, ако не за да му видят сметката?

Стаята беше много по-голяма от онази, в която бе живял вкъщи; и все пак тя изглеждаше някак прихлупена, сякаш се бе свила около него или пък той бе пораснал внезапно. Нямахме представа от колко време е тук. Без дневна светлина се бе оказало невъзможно да държи сметка за времето. И през ум не му минаваше вече да вика. Веднъж бе опитал и мъжът бе дошъл и му бе казал повече да не прави така. Много учтиво и без да му повишава тон, но той бе разбрал, че ако още веднъж извика, мъжът ще го убие като нищо. Животът му бе показал, че онези, които говорят тихо, са най-опасни.

Дрънчащият звук не преставаше нито за миг, а също и съскането на пара и шумът на течаща вода някъде наблизко. Не че звуците бяха особено силни, но все пак го дразнеха, пречеха му да спи. Те му се бяха извили за неудобството. За хора, отвличащи деца, са твърде учтиви, помислил си бе той. Поне в едно нещо му бе провървяло.

Бе търсил начини да избяга; в света, обитаван от Кевин Уестбрук, човек не живее дълго, ако няма инстинкти за оцеляване. Но стаята имаше само врата, която непрекъснато беше заключена, а Кевин нямаше нужните инструменти, за да я отключи. Нямахме никакво желание да умре тук, но какво можеше да направи? Освен да чете дадените му книжки и да рисува. А също и да яде, да пие и да чака момента, когато ще дойдат да го убият.

Докато рисуваше поредната фигура, разбираема само за него, Кевин трепна. Пред вратата се чуха стъпки. Когато ключът се превъртя в ключалката, той си помисли, че моментът най-после е настъпил.

Беше същият мъж, който му бе казал да не вика. Преди да го отвлекат, Кевин никога не го бе виждал. Беше добре облечен и се изразяваше

културно, като използваше думи, които Кевин невинаги разбираше. Сигурно белите така си говорят, бе си казал той, макар да не бе срещал много бели хора през живота си. Мъжът попита дали Кевин се чувства добре, дали не му липсва нещо.

– Не. Вие се отнасяте добре към мен. Само дето баба ще се тревожи. Дали да не си тръгвам вече?

– Не точно сега – отвърна мъжът. Той приседна на голямата маса в средата на стаята и огледа креватчето в ъгъла. – Добре ли спиш?

– Аз винаги спя добре.

После мъжът поиска да знае за пореден път какво се бе случило между Кевин и оня човек в сляпата уличка – същия, който го бе хванал, бе му дал бележката и после го бе пуснал да си върви.

– Нищо не му рекох, защото нямаш какво да кажа. – Тонът на Кевин звучеше по-предизвикателно, отколкото му се искаше, но мъжът му бе задавал тези въпроси и преди, той му бе отговарял все със същите думи и всичко това започваше да му писва.

– Помисли – каза спокойно мъжът. – Той е опитен полицаи и може да се е хванал за нещо, което си казал, дори на теб да не ти се е сторило важно.

Кевин стисна молива в ръка, докато кокалчетата му побеляха.

– Отидох в уличката, както ми казахте. Направих, каквото ми казахте. Това е всичко. Казахте ми да вървя след тях. Казахте, че ще ме чакате в уличката. Че няма да мърдате оттам. Всичко се обърка. Не стана, както го казахте. Като го видях, сякаш да се напикая от страх. Вие объркахте всичко.

Мъжът протегна ръка и Кевин се сви от страх, но мъжът само го погали по рамото.

– Не сме ти казвали да ходиш в оня двор, нали така? Казахме ти просто да стоиш на едно място, за да те приберем. Всичко беше изчислено. – Мъжът се засмя. – А заради теб доста се поизпотихме, момче.

Кевин усети как пръстите на мъжа го стискат за рамото. Макар да се смееше, той изглеждаше доста раздразнен и Кевин реши да смени темата.

– Защо доведохте онова, другото момче?

– Просто така, да свърши и то нещо полезно. Да изкара малко пари също като теб. Ти не трябваше да го виждаш, но понеже не си стоеше на мястото, се наложи да променим плана. Да ускорим някои неща.

– Пуснахте го вече, така ли?

– Продължавай да говориш, Кевин. Забрави за онова момче. Каж

ми, защо постъпи така?

Как да му обясни? Когато се бе съгласил да направи онова, което искаха от него, Кевин нямаше никаква представа какво ще се случи. После, когато картечните започнаха да стрелят, той бе обзет от смразяващ ужас, примесен с изгарящо любопитство. Любопитство да види какво бе причинил самият той – като дете, което е пуснало камък от надлеза на някоя автомагистрала, уж без зъл умисъл, колкото да се пошегува, а шегата му е станала причина за верижна катастрофа на петдесет коли. Затова, вместо да побегне, колкото му държат краката, Кевин бе отишъл до самия вътрешен двор и бе надникнал вътре. Сякаш картечните го бяха привлекли със своето смъртоносно очарование.

– И после оня човек ми извика – каза той на мъжа. Господи, колко се бе изплашил тогава! Един от трупове внезапно бе оживял. Не само това, ами му бе изкрещял: „Не приближавай! Стой на място!“

След като разказа всичко това, Кевин погледна мъжа. Той бе направил каквото бяха поискали от него по най-простата и стара причина на света – за пари. Пари, с които да помогне на баба си и Джеръм да се преместят на по-хубаво място. Достатъчно пари, за да се почувства като човек, който помага на другите, вместо да виси на врата на някого. Баба и Джеръм го бяха предупреждавали да не приема пари за съмнителни услуги. Много от приятелите му се бяха поддавали преди и сега бяха мъртви или осакатени, в затвора или отчаяни, обезверени развалини. Сега и той се чувстваше изхвърлен на същото тъжно бунище, а беше едва на десет години.

– И тогава чу останалите да идват откъм уличката – подсказа му дискретно мъжът.

Кевин кимна, докато споменът изплува пред очите му. Беше толкова уплашен. Изневиделица се бяха появили въоръжени мъже и бяха отрязали единствения му път за бягство. Освен през двора. Поне така му се струваше. Само че онзи мъж му прегради пътя и спаси живота му. Дори не го познаваше, а му помогна. За Кевин това бе нещо нечувано.

– Как му викаха? – попита отново той.

– Уеб Лондон – отвърна мъжът. – Човекът, с когото си разговарял, се казва Уеб Лондон. Единствено той ме интересува.

– Казвам му, че нищо лошо не съм направил – обясни за кой ли път Кевин с надеждата, че като чуе още веднъж същия отговор, мъжът най-после ще си отиде и ще го остави да си рисува. – Той вика, че ако вляза в двора, ще загина. Показва ми ръката си, ранена, кърви. Аз тичам на другата страна, пък той ми вика, че и там ще ме убият. Тогава ми дава

шапката и бележката. Пуска сигнална ракета и ми казва да бягам. И аз бягам.

– Добре, че имахме друго момче, което да те замени. И без това много ти се беше събрало. – Кой знае защо, Кевин не смяташе, че замяната е била чак толкова изгодна за другото момче. – И тогава Лондон влезе в двора, така ли?

Кевин кимна.

– Обърнах се да го видя. Той извади една пушка, страшна работа! Тръгнах назад по уличката, а в това време оная пушка като загърмя... Бягах бързо. – Да, той наистина бе бягал бързо. Докато от един вход се бяха появили някакви мъже и го бяха дръпнали вътре. Той бе успял да зърне другото момче, горе-долу на неговите години и с неговия ръст, което не познаваше отпреди. Изглеждаше не по-малко уплашено от него самия. Единият от мъжете прочете набързо бележката и попита Кевин какво се е случило. После дадох шапката и бележката на другото момче и му казаха да ги предаде вместо Кевин.

– Защо водехте другото момче? – запита Кевин, но мъжът не отговори. – Защо го изпратихте да занесе бележката вместо мен?

Мъжът не обръщаше внимание на въпросите му.

– Имаше ли чувството, че Лондон не е съвсем в ред? Че съзнанието му е замътено или нещо такова?

– Той ми каза какво да правя. Напълно в ред си беше. А как само опука ония картечници, не ти е работа!

Мъжът си пое дълбоко въздух и замислено поклати глава. После се усмихна:

– Ти даже не можеш да си представиш колко невероятно е всичко това, Кевин. Този Уеб Лондон не е случаен човек. Аз съм много изненадан, а по принцип не се изненадвам лесно.

– Вие не ми казахте какво има да става.

Мъжът продължаваше да се усмихва.

– Защото не ти бе нужно да знаеш, Кевин.

– Къде е другото момче? Защо го водехте?

– Ако човек предвижда всяка възможна ситуация, по-рядко грешни.

– Мъртво ли е момчето?

Мъжът стана от стола.

– Ако имаш нужда от нещо, само кажи. Ще се постареем нищо да не ти липсва.

Кевин се опита на свой ред да го сплаши:

– Брат ми ще ме търси. – Той не бе казал това преди, но си го бе

мислил през всяка минута, докато беше сам. Всеки знаеше кой е братът на Кевин. И почти всички, които го познаваха, се бояха от него. Кевин се надяваше, молеше се този мъж също да се бои от брат му. И когато по лицето на мъжа прочете, че никак не се бои, го обзе още по-голямо отчаяние. А може би този бял мъже не се боеше от нищо?

– Ти си почивай, Кевин. – Мъжът погледна рисунките му. – Знаеш ли, че си много талантлив? Кой знае, може би един ден няма да свършиш като брат си. – Той затвори вратата и превъртя ключа след себе си.

Кевин се опита да спре сълзите, но те просто рухнаха от очите му, стекоха се по бузите и закапаха по одеялото. Той ги изтри с ръка, но те продължаваха да се стичат. Свит в ъгъла на леглото, Кевин заплака толкова горчиво, че остана без дъх. После се зави през глава и остана под одеялото, неподвижен в мрака.

Уеб караше служебния форд по улицата, където някога бе живяла майка му. Кварталът едва креташе, напълно западнал, без някога да е бил в особен възход. Допреди трийсетина години това място се бе водило крайградска зона, макар оттогава предградията да го бяха обградили от всички страни. Все богаташки квартали – повечето им жители работеха в столицата и сутрин ставаха в четири, за да бъдат на бюрата си в осем. След още някоя и друга година някой предприемач щеше да изкупи цялото каре, да срине с булдозери изнемогващите стари къщи и от руините щеше да изникне поредното заможено предградие.

Уеб слезе от форда и се огледа. Приживе Шарлот Лондон беше една от най-възрастните жителки на квартала. Въпреки всички усилия на Уеб къщата ѝ беше не по-малко съсипана от останалите. Телената ограда беше проядена от ръжда и се разпаднаше. Металните навеси над прозорците бяха изкорубени от времето, в провисналите им плоскости се задържаха дъждовна вода; мръсотията беше такава, че вече нищо не можеше да я изчисти. Самотното кленово дърво пред къщата беше изсъхнало, кафявите му миналогодишни листа свиреха тъжна песен на есенния вятър. Тревата не беше косена отдавна, понеже Уеб не бе имал време да намине насам и да окоси. През годините той съвестно се бе опитвал да поддържа малката ливада пред къщата, докато накрая се откажа, когато видя, че и майка му вече не се интересува от собствения си дом. Откакто тя бе починала, той на няколко пъти се нахрани да продаде къщата, но все не му се занимаваше с това.

Уеб влезе вътре. Цареше безпорядък, останал още от майка му. Той се обърна и понечи да си излезе, но се спря, отвори килера, извади метлата и прахосмукачката и голяма найлонова торба за смет. После за два часа почисти основно къщата, като изнесе пет пълни торби с боклук на тротоара. Чак тогава седна да си почине пред чаша вода от чешмата и шепа дребни бисквити – единственото, което успя да намери за ядене. Вече се готвеше да си тръгва, когато погледна часовника си и се сети какво му бе казал Бейтс. Щракна копчето на телевизора точно когато прекъснаха поредния сапунен сериал за извънреден репортаж. Това беше обещаната пресконференция. Уеб се пресегна и нагласи звука и картината.

Когато Пърси Бейтс се появи сам на подиума, той зяпна. Къде, по

дяволите, се бе скрил Бък Уинтърс? Бейтс заизрежда фактите от бляскавата кариера на Уеб във ФБР, после показаха сладниково филмче, в което Уеб получаваше всевъзможни награди, медали и почетни дипломи от разните големци в Бюрото и една лично от президента. След това Бейтс разказа за инцидента в оня вътрешен двор, за проявената от Уеб нечовешка храброст и присъствие на духа пред многократно превъзхождащата го огнева мощ на неизвестен противник. Против волята си Уеб усети как се трогва от искрените думи на своя началник.

Имаше един кадър на Уеб в болницата с превързана глава. Когато се видя, той несъзнателно вдигна ръка и опипа белезите по лицето си. Чувстваше се горд, но и донякъде унижен. Каза си, че Бейтс не е трябвало да прави това. Тази жалка „промоция“ нямаше да постигне нищо, нямаше да промени общественото мнение. Сега вече журналистите щяха да го разпънат на кръст, щяха да обвинят Бюрото, че го прикрива. И може би щяха да бъдат прави. Той тихо изстена. Тъкмо когато си бе мислил, че нещата не могат да бъдат по-лоши, те бяха станали по-лоши. Уеб угаси телевизора и затвори очи. Стори му се, че някой слага ръка на рамото му, но в стаята нямаше никой. Всеки път, когато идваше тук, получаваше това усещане – явно присъствието на майка му не напускаше нейния някогашен дом.

До смъртта си мисис Лондон бе носила косата си дълга до раменете. С годините разкошните ѝ златни къдрици бяха отстъпили място на благородно сребро. Кожата ѝ бе гладка и изпъната, невидяла слънце; шията – дълга и изящна, с ясно очертани мускули в основата. Уеб се питаше колко ли мъже бе омагьосала приживе с тази нежна, сладна извивка. Като юноша самият той се бе улавял, че тайно копнее по тялото на своята млада, привлекателна майка; и до ден-дневен изгаряше от срам при спомена за това.

Въпреки алкохолизма и нередовното хранене майка му не бе напълняла дори с един килограм за близо четирийсет години. На петдесет и девет, когато си дадеше труд да се понагласи, тя беше истинска богиня. Жалко, че накрая черният ѝ дроб я бе оставил; останалото щеше да изкара още доста време.

Но при цялата ѝ красота най-забележителната черта на Шарлот Лондон беше нейният интелект. Диалозите между майка и син бяха истински литературни произведения. Майката на Уеб не гледаше телевизия.

– На това нещо му викат сандък за идиоти, и с право – обичаше да казва тя. – Аз предпочитам да чета Камю. Или Гьоте. Или Жан Жьоне.

Жьоне ме кара да се смея и да плача едновременно. А сама не знам защо, в него със сигурност няма нищо смешно. Сюжетите му са едни такива, мерзки. Каква поквара. Какво страдание! Положително са автобиографични.

– Идеално! Тъкмо работа за мен – отвръщаше той. – Аз съм по мерзостта и покварата. – Тя така и не бе разбрала шегата.

– Те са толкова завладяващи. Дори, бих казала, еротични.

– Кое им е еротичното?

– Мерзостта и покварата.

Уеб въздъхна дълбоко. Понякога му бе идвало да ѝ каже, че през кариерата си е видял такава мерзост, такава поквара, пред която бедният Жан Жьоне би си изповръщал червата. Искал бе да ѝ обясни, че с тези пороци човек не бива да си прави шеги, защото един ден някой нещастник с душа, изпълнена с мерзост и поквара, може да похлопа на вратата ѝ и да я убие садистично. Вместо това си бе замълчал. Пред майка си Уеб Лондон най-често предпочиташе да си мълчи.

Уеб бе чувал, че като малка неговата майка е била дете-чудо, надарена с изумителен и разностранен интелект. Едва четиринайсетгодишна, тя се бе записала да следва американска литература в Амхърст и бе завършила сред първите по успех във випуска си. По това време вече бе говорила свободно четири езика. След колежа в продължение на една цяла година бе обикаляла света; Уеб бе виждал снимки от нейните пътувания и бе чел дневниците ѝ. И това се бе случило във време, когато малко девойки си бяха позволявали такива волности. Тя дори бе описала пътешествията си в книга, която се продаваше до ден днешен. Книгата бе озаглавена „Времето на Лондон“ – игра на думи с лондонския „Таймс“; тя бе Лондон по баща и се бе върнала към това фамилно име след смъртта на втория си съпруг, като още преди това, след развода си с първия, бе променила по съдебен ред фамилното име на Уеб от Съливан на Лондон. Уеб никога не бе приел името на втория ѝ мъж. Майка му не позволяваше. Освен това той така и не разбра кой бе избрал рядко срещаното му собствено му име; всички опити да научи нещо повече от майка си се бяха натъкнали на твърдата ѝ съпротива.

Докато Уеб беше малък, майка му бе споделяла с него много от видяното при различните ѝ пътешествия; това бяха най-интересните истории, които изобщо някога бе чувал. Той си бе мечтал един ден да обикаля света заедно с нея, да си води свой личен дневник и да снима майка си на красиви и екзотични места. Представата за прелестната майка и дръзкия, неуморен син бе доминирала в момчешките му мечти. Ала

откакто тя се бе омъжила за втория си съпруг, тези мечти се бяха изпарили като утринна роса.

Уеб отвори очи и се надигна от стола. Най-напред слезе в мазето. Дебел слой прах покриваше всичко и Уеб не намери нищо от това, което търсеше. Той се качи обратно горе и отиде в задната част на къщата, където беше кухнята. Отвори вратата към двора и видя малкия гараж; там наред с всякакви други вехтории все още се намираше древният плимут дъстър на майка му. Откъм улицата долитаха гласове на играещи деца. Той притвори очи и се облегна на телената ограда; в съзнанието му изплува хвърлената футболна топка, хилавите крачета, тичащи да я настигнат, докато малкият Уеб си мисли, че ако този път я изтърве, това ще е краят на света. Във въздуха се носи мирис на дим от дърва, примесен със сладостния аромат на прясно окосена есенна трева. Малко неща в живота са по-хубави от този неуловим, мимолетен полъх, каза си Уеб. Преди да се усетим, той минава и ето ни отново, затънали в помята на живота. Помята, която никога не е мимолетна.

Малкият Уеб тича все по-бързо и по-бързо, навън се стъмва и той знае, че майка му скоро ще го повика въщи. Не за вечеря, а за да го прати по съседите да проси цигари за мъжа ѝ. Или в кварталната бакалия с два смачкани долара в ръката и с надеждата, че тъжната му история ще размекне и този път сърцето на стария жалостив мистър Стейн. Тя винаги прашаше Уеб с тази деликатна мисия, като му повтаряше за сетен път думите на старата ирландска песен, за да ги запомни и да я изпее както трябва. Откъде ли бе научила тази стара песен? Тя така и никога не му отговори на този въпрос, както никога не му обясни и произхода на собственото му име.

Уеб ясно помнеше стария мистър Стейн, с големите очила, стара жилетка и чиста бяла престилка, който учтиво приемаше смачканите банкноти от Уеби Лондон, както обичаше да му вика. След това помагаше на Уеб да избере нужната му храна за вечеря, че дори и за закуска. Разбира се, продуктите струваха много повече от два долара, но кой ти гледаше цената? Макар че старият мистър Стейн не беше толкова снизходителен по някои други въпроси.

– И да кажеш на майка си да намали това пиене! – викаше той подире му, докато Уеб тичаше към къщи с двете издути хартиени кесии. – А на тоя никаквец, мъжа ѝ, му речи, че Господ ще го накаже за това, което прави, ако човешка ръка не го стори преди това. Ех, де тоз късмет! Всяка нощ се моля за нея, Уеби. Така да ѝ кажеш. И на *него* му го кажи! – Старият Стейн беше влюбен в майката на Уеб, с което не правеше

изключение от всички мъже в квартала, женени или ергени. Единственият мъж, който май не беше влюбен в Шарлот Лондон, беше вторият ѝ съпруг.

Уеб гледаше с неприязън сгъваемата стълба за тавана, която се спускаше надолу по средата на коридора. Оттук трябваше да почне да търси, разбира се, само дете никак не му се качваше горе. След кратко колебание той се пресегна, хвана дръжката и смъкна стълбата надолу. Щракна лампата и погледът му пробяга по всички тъмни ъгли на таванското помещение. Той още веднъж си пое дълбоко дъх и си каза, че хленчещите страхливци никога нищо не постигат в живота, но той не е хленчещ страхливец – той е голям, храбър мъж, командос с деветмилиметров пистолет, затыкнат в колана. Залови се за работа и през следващия един час прекара през ръцете си повече подробности от своята лична и семейна история, отколкото му беше приятно.

Училищните годишници си бяха на място, със скованите снимки на правещи се на по-възрастни от годините си момчета и момичета, които само след броени години щяха отчаяно да се опитват да постигнат точно обратния ефект. Уеб се зачете в нечетливите драскулки на съучениците си, описващи грандиозните им планове за бъдещето, които – поне доколкото той знаеше – не се бяха сбъднали в нито един случай, включително и в неговия. Старото му студентско сако и футболната му каска бяха в един кашон. Навремето можеше да разказва надълго и нашироко за произхода на всяка драскотина по нея. Сега не помнеше дори номера на състезателната си фланелка. Той продължи да рови из разни стари, ненужни учебници и училищни тетрадки, в които нямаше нищо друго освен нескопосни рисунки, дело на отегчена до смърт ръка. На *неговата* ръка.

В единия ъгъл имаше скрин с дрехи от последните четири десетилетия, които събираха прахоляк, мухъл и дупки от молци. Имаше и стари грамофонни плочи, извити от жега и студ. Имаше кутии с картички на бейзболни и футболни знаменитости, каквито децата си разменяха по негово време. Сега те като нищо можеха да струват цяло състояние за колекционери, ако Уеб не ги бе използвал навремето като мишени за дартс или за пневматичната си пушка. Имаше и части от велосипед, за който Уеб смътно си спомняше, че бе притежавал по същото време, когато бе имал и половин дузина електрически фенерчета. Имаше и една глинена фигурка, скулптирана от майка му – доста умело, между другото, – но толкова малтретирана от баща му, че бе изгубила очите, носа и ушите си.

Тъжни спомени от едно съвсем обикновено американско семейство, което в някои отношения беше всичко друго, но не и обикновено.

Уеб беше на път да се откаже, когато я откри.

Кутията беше свряна под купчина учебници на майка му от колежа – забравени трудове на отдавна умрели философи, писатели и мислители. Уеб я отвори и трескаво прерови съдържанието ѝ. На първо време изглеждаше достатъчно. Ако не успееше да проследи нишките, които се криеха вътре, не беше никакъв следовател. Учуди се, че никога не бе виждал кутията преди, макар да бе израсъл в този дом. Но тогава просто не я бе търсил.

Той рязко се извърна и впери поглед в отсрещния ъгъл. Можеше да се закълне, че в сенките се движи някой. Ръката му се плъзна към пистолета. Ах, как мразеше Уеб този таван! Мразеше го и край. А защо – сам не знаеше. Какво толкова, таван като таван.

Той понесе кутията към колата и по пътя към мотела се обади по мобилния си телефон на Пърси Бейтс.

– Браво, Пърс. След днешния ден се чувствам много по-добре. Само че къде се загуби нашият Бъки?

– Уинтърс се отказа в последния момент.

– Ясно. За всеки случай, да не би да се проваля окончателно. И набута теб да му свършиш черната работата.

– Истината е, че аз сам пожелах, когато той взе да увърта.

– Ти си добър човек, Пърс, но няма да стигнеш далеч в Бюрото, ако постъпваш все правилно.

– Знаеш ли само колко ми пука от тая работа!

– Нещо открихте ли?

– Проследихме картечниците. Откраднати били от военен склад във Вирджиния. Преди две години. Много важно! Само че ние ще тръгнем по всички възможни следи, докато все още има такива.

– Някакви следи от Кевин Уестбрук?

– Нищичко. Няма и никакви нови свидетели. Явно на този ден всички са оглушали и ослепели едновременно.

– Предполагам, че си говорил с хората, при които е живял Кевин. Излезе ли нещо оттам?

– Нищо особено. Не са го виждали. Както ти казах, той е избягвал да се прибира вкъщи.

Уеб подбра внимателно следващите си думи.

– Значи това хлапе никого си е нямало, така ли? Нито майка, нито баба?

– Има някаква старица. Мисля, че е мащеха на майка му или нещо такова. Тя самата не може да каже точно. Човек би си помислил, че хората трябва да знаят кой какъв е, но не и в тези семейства. Бащата в затвора, майката офейкала, братята убити, сестрите проституират, всеки ражда деца и ги подхвърля на първия, който му се стори шо-годе надежден. А това обикновено е някой възрастен роднина. Тя явно много се тревожи за момчето, но се бои и за себе си. По тия места всички се боят.

– Пърс, ти всъщност видя ли Кевин, преди да изчезне?

– Защо?

– Опитвам се да определя последователността на събитията, от момента, в който аз го видях за последно, до мига, в който е изчезнал.

– Последователността на събитията, а? Брей, как не се сетих! – каза ехидно Бейтс.

– Хайде, стига, Пърс. Не че искам да се меся, но все пак аз спасих живота на момчето и ми се иска да не го загуби толкова бързо.

– Ти сам разбираш, Уеб, че вероятността това хлапе да е още живо е твърде малка. Който го е отгъмкнал, едва ли е искал просто да го черпи един сандвич в „Макдоналдс“. Претърсихме навсякъде. Обявихме детето за национално издирване, включително по граничните пунктове с Канада и Мексико. Не вярвам все още да се мотаят наоколо с него. Сигурно са духнали отдавна, накъдето им видят очите.

– Но ако детето е работило за брат си, може би е в безопасност... Знаем, че тоя Голям Х е гадно копеле, но чак пък да убие малкото си братче? Хайде стига, моля ти се!

– Имал съм и по-страшни случаи. А също и ти.

– Ти видя ли Кевин, или не?

– Не, не го видях лично. Преди да стигна до мястото на инцидента, вече го бяха отвели. Е, доволен ли си?

– Аз разговарях с двамата колеги от отряда, които го бяха бавили. Казват, че го били предали на някакви агенти от ФБР. – Уеб реши да не споменава за показанията на Романо, че всъщност само един цивилен бе участвал в отвеждането на момчето, защото искаше да чуе какво ще каже Бейтс.

– Сигурно ще се изненадаш, но и аз разговарях с тях и чух абсолютно същото.

– Не можах да ми кажат имената на агентите. Ти нещо да си разбрал?

– Още е рано.

Уеб реши да изостави приятелския тон.

– Нищо подобно, Пърс. Никак не е рано даже. Не се занимавам с тия работи от вчера. Знам как приключват подобни случаи. Ако ти още не знаеш кои са били ония мъже, това означава, че изобщо не са били от ФБР. Това означава още, че двама измамници са проникнали на местопрестъплението, което е било под охрана на ФБР, под твоя охрана, и са откъмнали най-важния ти свидетел. Мисля, че мога да ти помогна.

– Това са си твои теории. А помощта ти не ми трябва.

– Да не искаш да кажеш, че греша?

– Искам да кажа, че не ти позволявам да се бъркаш в разследването ми. И ти го казвам, Уеб!

– Става въпрос за моя екип!

– Разбирам, но ако още веднъж те хвана да си навираш носа, да задаваш въпроси, да разследваш доказателства, тогава ще ти разгоня фамилията. Надявам се, че се изразих ясно.

– Ще ти се обадя, когато реша случая.

Уеб прекъсна линията и се наруга наум, задето току-що бе загубил последната си връзка в Бюрото. Бе постъпил като пълен идиот, но пък и този Бейтс си го биваше да къса нервите на хората. Само като си помисля, че всъщност му се обадох да му благодаря за пресконференцията, каза си Уеб.

Клеър се протегна и с усилие сподави прозявката си. Сутринта бе станала рано, а предишната вечер бе работила до късно. Това вече се бе превърнало в навик в живота. Тя се бе омъжила на деветнайсет за ученическата си любов, на двацет вече бе станала майка и на двацет и две се бе развела. През следващите десет години заветните дипломи по медицина и психиатрия ѝ бяха коствали повече усилия и лични жертви, отколкото ѝ се искаше да си спомня. За едно нещо не съжаляваше – за дъщеря си, вече първа година студентка в колежа. Меги Даниълс израстваше като здраво и интелигентно момиче, което добре се оправяше в живота. Баща ѝ, бившият съпруг на Клеър, категорично бе отказал да участва в отглеждането на дъщеря си, поради което му бе отказана всякаква роля и в зрелия ѝ живот. Решението за това трябваше да си бъде на Меги, но досега тя не се бе интересувала много от баща си, а самата Клеър се бе справила отлично с ролята на самотна майка. Заради това, а също и в името на кариерата си тя с готовност бе пожертвала някогашните си социални контакти и личен живот.

Тя отвори папката и прегледа бележките си. Този Уеб Лондон беше извънредно интересен обект за всеки изследовател на човешката психика. От малкото информация, която Клеър бе успяла да събере, преди той внезапно да напусне кабинета ѝ, Уеб беше истински каталог на лични психологически проблеми. От очевийните травми, понесени в детството, до обезобразеното му лице и опасната му професия, която беше толкова важен стимул в неговия живот – наистина, един психотерапевт можеше да посвети цялата си кариера на такъв пациент. Мислите ѝ бяха прекъснати от почукване на вратата.

– Да!

Вратата се отвори и на прага застана един от колегите ѝ.

– Ела да видиш нещо, което ще те заинтересува.

– Какво има, Уейн? Тъкмо сега съм заета.

– Пресконференция на ФБР. Уеб Лондон. Видях го тук оня ден. Беше при теб, нали?

Тя се намръщи на въпроса му и не отговори, но стана и го последва в приемната, където имаше малък телевизор. Неколцина от другите психиатри и психотерапевти, чиито кабинети се намираха на етажа, включително и Ед О'Банън, вече се бяха събрали и гледаха. Беше обедно

време и при никого нямаше пациент. Някои дъвчеха сандвичи.

През следващите няколко минути Клеър успя да вникне много дълбоко в живота и кариерата на Уеб Лондон. Когато го видя на болничното легло, с лице и тяло, покрити с превръзки, тя уплашено вдигна ръка към устата си. Този мъж бе преживял много, далеч повече, отколкото се полагаше на едно човешко същество. Когато пресконференцията завърши и хората се разотидоха по кабинетите си, тя спря О'Банън.

– Ед, помниш ли, когато ти казах, че приех Уеб Лондон в твоето отсъствие?

– Разбира се, Клеър. Дори съм ти благодарен. – Той понижи глас. – За разлика от някои други колеги на теб ти имам доверие, че няма да ми откъмнеш пациентите.

– Благодаря ти, Ед. Работата е там, че Уеб ме заинтригува. Освен това ние много добре си паснахме. – Тя продължи твърдо: – Искам аз да поема сеансите му.

Изненадан и объркан, О'Банън поклати глава.

– Не мисля, че би било правилно. Аз отдавна се занимавам с Лондон, той е тежък случай. Ние така и не изчерпахме проблема, но ми се струва, че при него има ясно изразен едипов комплекс.

– Разбирам всичко това. Просто много бих желала да се заема с неговия случай.

– Оценявам интереса ти, но той е мой пациент, а както знаеш, съществуват определени изисквания за приемственост при лечение. Например да не се сменя лекарят.

Клеър си пое дълбоко дъх и каза:

– Не можем ли да оставим на Уеб да реши това?

– Моля?

– Просто да го попитаме кого от нас двама ни предпочита?

– Мисля, че това не е необходимо.

– Ние доста добре се разбираме, Ед, а освен това ми се струва, че няма да е зле още едни очи да огледат случая.

– Нещо не ми харесва намека ти, Клеър. Моята квалификация е извън всякакво съмнение. Ако не знаеш, аз съм служил във Виетнам, занимавал съм се с психотравми у военносслужещи, преживели шок на бойното поле. Лекувал съм военнопленници, обработвани с психотропни средства, и то винаги напълно успешно.

– Уеб не е военносслужещ.

– Отрядът за борба с тероризма е толкова военизиран, колкото изобщо може да бъде една цивилна агенция. Познавам тази порода хора

и говоря техния език. Смятам, че съм идеално квалифициран, за да се справя със случая.

– Не казвам, че не си. Уеб обаче сподели, че не се чувства съвсем удобно с теб. А сигурно ще се съгласиш, че интересите на пациента са над всичко.

– Нямам нужда от твоите лекции по професионална етика. – Той се спря за момент. – Наистина ли той каза, че не се чувства съвсем удобно с мен?

– Да, но според мен това е, защото, както ти сам се изрази, той е тежък случай. – Тя леко докосна О'Банън по рамото. – Е, ще му се обадиш ли?

О'Банън въздъхна дълбоко.

– Добре де, ще му се обадя.

Мобилният телефон на Уеб извънтя. Той погледна дисплея. Телефонният код беше на Вирджиния, а самият номер не му беше известен.

– Ало – каза предпазливо той.

– Уеб?

Гласът звучеше познато, но само толкова.

– Обажда се доктор О'Банън.

Уеб примигна.

– Откъде имате този номер?

– Ти ми го даде. При последния сеанс.

– Вижте, мисля, че...

– Уеб, разговарях с Клеър Даниълс.

Уеб усети как бузите му парят.

– Тя каза ли ви, че сме разговаряли?

– Да. Разбира се, не ми каза за какво сте разговаряли. Разбрах, че си бил в криза и че Клеър се е опитала да се свърже с мен, преди да те приеме. Тя е постъпила много професионално. Друго не бих и очаквал от Клеър. Затова ти се обаждам сега.

– Не разбирам накъде биете.

– Клеър ми каза, че вие двамата доста добре сте си паснали. Тя си мисли, че като че ли се чувстваш по-удобно с нея. Понеже си мой пациент, и двамата трябва да дадем съгласието си, преди тя да те поеме.

– Вижте, доктор О'Банън...

– Уеб, искам да ти кажа, че досега ние успешно се занимавахме с проблемите ти и ми се струва, че бихме могли да продължим и за в

бъдеше. Може би Клеър отдава прекалено голямо значение на чувството ти на несигурност. Аз обаче съм длъжен да ти предоставя възможност, ако искаш, да се прехвърлиш при нея. – Той помълча няколко мига в очакване на отговор. – Значи така, продължаваме както преди?

– Ще се прехвърля при Клеър.

Известно време О'Банън не каза нищо.

– Сигурен ли си? – сухо запита накрая той.

– Сигурен съм.

– В такъв случай ще помоля Клеър да ти позвъни. Дано да се понесете – добави малко заядливо той.

Връзката прекъсна, Уеб натисна копчето и продължи да шофира. След две минути телефонът отново иззвъня. Беше Клеър Даниълс.

– Днес си много търсен мъж – заяви обезоръжаващо тя.

– Популярността е хубаво нещо.

– Искам да доведе започнатото докрай, Уеб, дори колегата ми да се засегне.

– Клеър, благодаря ти за всичко, дори казах на О'Банън, че съм съгласен, но...

– Моля те, Уеб, мисля, че мога да ти помогна. Дай ми поне да опитам.

Той замислено погледна картонената кутия на седалката до себе си. Какви ли богатства се криеха вътре?

– Може ли да ти се обадя на този номер?

– Ще бъда тук до пет.

– А после?

Той отби на една бензиностанция и си записа номерата на мобилния и домашния ѝ телефон. После каза, че ще ѝ позвъни, и прекъсна връзката. Вкара двата номера в паметта на телефона си и подкара колата. Замисли се за станалото. Нещо не му харесваше. Тази жена много се стараше, като че ли твърде много.

Уеб се върна в стаята си в мотела. Провери съобщенията на домашния си телефонен секретар. Няколко познати, гледали пресконференцията, му се бяха обадили, за да го поздравят. Същият брой гласове, само че непознати, го наричаха страхливец и в общи линии се заканваха да му счупят главата, ако го спипат. Веднъж му се стори, че гласът е на Джули, а децата ѝ пицят някъде встрани, но не беше сигурен. Тази жена едва ли държеше номера му, записан на видно място до телефона си.

Той седна на пода с гръб, облегнат на стената, и внезапно толкова му дожаля за Джули, че целият се разтрепери. Наистина, и неговото

положение не беше розово, но това рано или късно щеше да мине. Докато тя до края на живота си нямаше да се отърси от загубата на съпруг и дете, а още четири лежаха на ръцете ѝ. Джули беше корава жена, също като Уеб. Но коравите хора най-много ги боли, защото всеки път, когато животът ги повали, те трябва да намерят сили да станат, да се отърсят и продължат.

Той набра номера ѝ и попадна на детски глас. Беше най-голямото момче, Луи младши; на десет години, сега той беше мъжът в семейството.

– Луи, мама вкъщи ли е? Уеб се обажда.

Пауза. После детето запитва:

– Вярно ли е, че заради теб убиха баща ни, Уеб?

– Не е вярно, Луи. Ти си умно момче, не слушай глупости. Но ние ще открием виновника. А сега повикай майка си, синко – добави твърдо той.

Уеб чу как момчето остави слушалката и тръгна нанякъде. Докато чакаше, той усети как отново затрепери; нямаше никаква идея какво да каже на жената. Треперенето му се усили, когато чу приближаващи се стъпки, после някой вдигна слушалката, без да каже нищо.

– Джули? – прошепна накрая той.

– Какво искаш, Уеб? – В гласа ѝ звучеше умора. От това Уеб го заболя още повече, отколкото от яростните ѝ крясъци в църквата.

– Просто искам да попитам дали мога с нещо да помогна.

– С нищо. Нито ти, нито който и да било.

– Трябва да има някой при теб. В момент като този не можеш да оставаш сама.

– Майка ми и сестра ми дойдоха от Нюарк.

Уеб си пое дъх. Това беше добре. Джули явно бе започнала да се свързва, да се държи рационално.

– Ние ще открием убийците, Джули. Дори това да ми струва живота. Просто да го знаеш. За мен Луи и останалите бяха всичко на този свят.

– Прави, каквото знаеш, Уеб, но знай, че това няма да ги върне от гроба.

– Гледа ли днес пресконференцията?

– Не. И не ми се обаждай повече, ако обичаш. – Тя затвори.

Седнал на пода, той разсъждаваше върху станалото. Не че бе очаквал тя да му се извини, задето предния ден се бе нахвърлила така върху него. Най-много го заболя, че Джули просто искаше той да ѝ се махне

от главата. *Не ми се обаждай повече, ако обичаш.* Дали всички съпруги на загиналите му другарите изпитваха същото? Нито Деби, нито Синди, нито някоя от останалите му се бе обадила да го пита как е. После си припомни, че тяхната загуба беше много по-голяма от неговата собствена. Та те бяха загубили мъжете си! А той – просто бойни другари. Уеб предполагаше, че разликата е огромна. Само дето на нето не му изглеждаше така.

Той пребяга през улицата до денонощния супермаркет и си купи чаша кафе. Навън се бе застудило и ръмеше. Денят бе започнал слънчев и ведър, а завършваше мрачен и студен. Толкова характерно за тази част от страната. И толкова подтикващо към самоубийство онези, които и без това са склонни към това.

Уеб се върна в стаята си, седна на пода и отвори картонената кутия. Документите бяха влажни, някои леко мухлясали, а малкото снимки – пожълтели и оръфани. Но за него всичко беше ново и омагьосващо! Досега той не бе предполагал, че майка му пази толкова спомени от първия си брак. Никога не му бе идвало на ума да претърси къщата, за да ги открие. Защо – сам не знаеше. Може би отношенията с втория му баща бяха убили у него всякакъв интерес към бащите въобще.

Той разпръсна снимките във ветрило на пода и ги разгледа една по една. Баща му Хари Съливан беше красив мъж. Висок и широкоплещест, с вълниста черна коса, намазана с брилянтин, той го гледаше самоуверено от снимката. Приличаше на киноактьор от 40-те години, самоуверен и внушителен, с насмешливо пламъче в сините си очи. Уеб чак сега разбираше с какво бе привлякъл младата му тогава майка, при всичката ѝ интелигентност и сексапил, начетеност и познания за света. Той се запита как ли би изглеждал баща му сега, след годините, прекарани в затвора, след десетилетията на авантюризм и безпътица.

На друга снимка Съливан беше обгърнал с ръка тънката талия на Шарлот. Ръката му беше толкова дълга, че обхващаше целия ѝ гръден кош, а пръстите му бяха точно под гърдите ѝ, може би дори леко ги докосваха. Двамата изглеждаха много щастливи. Шарлот Лондон с карираната си поличка и вдигната нагоре коса изгледаше по-красива, чаровна и радостно развълнувана, отколкото Уеб я бе виждал когато и да било на живо. Сигурно е и от младостта, каза си той. Двамата още не бяха изпитали всички несгоди, които ги очакваха. Уеб потърка с ръка бузата си. Не, каза си той, несгодите не са хубаво нещо и далеч невинаги укрепват духа. Като гледаше майка си толкова красива на снимката, Уеб не можеше да повярва, че отдавна е мъртва.

Навън дъждът се лееше като из ведро, а Уеб седеше в стаята си в мотела, отпиваше от кафето и разглеждаше нещата от кутията. Извади брачното свидетелство на родителите си. Учуди се, че майка му го е запазила. После си каза, че все пак това бе първият ѝ брак, колкото и зле да бе завършил. Подписът на баща му се оказа изненадващо ситен за такъв едър, самонадеян мъж. А беше и несръчно надраскан, сякаш Хари Съливан се бе срамувал да напише собственото си име и не знаеше как да оформи буквите. Почерк на неук човек, заключи Уеб.

Той остави брачното свидетелство и вдигна друга хартийка. Някакво писмо. Най-отгоре беше отпечатано логото на един затвор в Джорджия. Документът беше с дата приблизително една година след като майка и син бяха избягали от човека, който щеше да свърши в затвора. Писмото беше написано на машина, но отдолу се виждаше собствено-ръчният подпис на Хари Съливан. Този път подписът му беше по-смел, буквите по-едри и завършени, отколкото на брачното свидетелство, сякаш човекът се бе самообразовал междувременно. Разбира се, той бе имал достатъчно „свободно“ време в затвора.

Писмото беше съвсем кратко. То представляваше извинение пред Шарлот и Уеб. Авторът му се заричаше, след като излезе от затвора, да стане нов човек. Да заслужи доверието им. Всъщност Хари Съливан пишеше, че ще се постарее да изпълни обещанията си. Уеб трябваше да признае, че за човек, бавно гниещ в затвора, баща му бе проявил брутална откровеност. Самият Уеб бе провел достатъчно разпити на затворници, за да знае, че при вида на железните решетки и тежките резета, пред перспективата на живот без бъдеще всеки е готов да лъже най-безсрамно, сякаш се надява, че това ще облекчи някак си съдбата му. Уеб се запита дали баща му бе получил заявлението за развод наскоро след написването на това писмо. Как ли се отразява нещо такова на един затворник? Не стига, че свободата ти е отнета, а изведнъж съпругата и детето ти те изоставят. Какво ти остава тогава? На Уеб не му минаваше и през ум да вини майка си за взетото решение. Ала тези малки трохи семейна история събудиха у него чувство на жалост и към Хари Съливан, където и да беше сега, жив или мъртъв.

Уеб сгъна писмото и прекара следващите два часа, заровен в останалото съдържание на кутията. Повечето неща нямаха никаква стойност като следи за сегашното местонахождение на баща му, но Уеб им отдели известно време, за да усети по-добре този непознат. Накрая стисна в ръцете си два документа, които може би щяха да го отведат в някаква посока. Единият беше отдавна изтекла шофьорска книжка със снимка на

баща му, а другият – много по-ценен – картата му за социална осигуровка. От това със сигурност щеше да излезе нещо.

Уеб преглътна гордостта си, позвъни на Пърси Бейтс и най-смирено му поднесе извиненията си. После му каза името на баща си, номера на социалната му осигуровка и приблизителната дата на влизането му в затвора в Джорджия.

– Кой е този? – поиска да знае Бейтс.

При кандидатстването си в Бюрото Уеб трябваше да попълни в съответния формуляр името на действителния си баща заедно с някои допълнителни данни. Той бе помолил майка си за повече информация, но тя категорично бе отказала да разискват въпроса. Тогава Уеб бе отговорил на интервюиращите, че не знае нищо за баща си и не може да им помогне да го открият. С това въпросът бе приключен. Уеб премина предварителните проверки и бе готов за служба.

– Един човек, който ме интересува – отвърна той на Бейтс.

– Има ли връзка с разследването?

– Не. Нали ти сам ми каза да не се бъркам повече там? Все пак, ако ми направиш тази услуга, ще съм ти благодарен.

Бейтс каза нещо от рода на „ще видя какво мога да направя“.

Уеб затвори кутията и я тикна в един ъгъл. После извади мобилния телефон и набра кода на домашния си телефонен секретар. От инцидента в оня вътрешен двор не го напускаше едно странно усещане. Когато чу първото съобщение, се зарадва на бдителността си. Беше Деби Райнър; питаше го дали не би желал да прескочи на вечеря още същата вечер. Той веднага ѝ се обади и потвърди. Деби бе гледала пресконференцията и филма.

– Никога не съм се съмнявала в теб, Уеб – каза му тя.

Той въздъхна дълбоко. Изведнъж животът му се стори много по-хубав.

Той извика на дисплея на телефона си желания номер. Вече минаваше пет, така че Клеър Даниълс едва ли щеше да е в кабинета си. Пръстът му се поколеба, преди да натисне бутона за избиране. После все пак ѝ позвъни. Намери я в колата ѝ на път за вкъщи.

– Ще те приема още утре сутринта – каза му тя. – Точно в девет.

– Да разбирам ли, че си решила всичките ми проблеми?

– Е, доста съм бърза, но не чак толкова. – Забележката ѝ го накара да се усмихне. – Благодаря ти, че ми позволи да те поема като пациент. Знаем, че всяка промяна е трудна.

– Промяната не е страшна, Клеър. Страхна е лудостта. Хайде, до

утре в девет.

Вечерята с Деби Райнър и децата ѝ протече много по-вяло, отколкото се бе надявал. Там беше и Каръл Гарсия заедно с едно от нейните деца. Насядаха около масата и заговориха на разни дребни, незначителни теми, избягвайки почти всичко, което имаше отношение към опустошения им живот. Когато Каръл и детето ѝ се прекръстиха преди вечерята, Уеб си спомни какво бе казвал на Дани Гарсия преди всяка бойна задача. Но на глас каза само:

– Бихте ли ми подали картофите?

Членовете на ОБТ по правило не подтикваха съпругите си към участие в групи за взаимопомощ, понеже не искаха жените им да ги одумват в тяхно отсъствие. По време на тренировки и бойни задачи всеки оперативен агент разкриваше всякакви страни на характера и личността си, някои от които не особено приятни. Ако някой от тях неволно се изтървеше да каже нещо в семейството си, това щеше незабавно да се разнесе като клюка между жените, особено ако бяха добре организирани. Освен това те много държаха да спестят на съпругите си излишни тревоги в резултат от невярна информация, слухове и спекулации за местонахождението, мисията и съдбата на мъжете им или дори дали са живи или мъртви.

Децата седяха с наведени глави по местата си, ровеха отегчено в чиниите и очевидно предпочитаха да са където и да е, само не там. С Уеб – техния стар приятел, който си бе играл с тях като малки, бе ги носил на конче и им се бе радвал, докато растяха пред очите му – те се държаха, сякаш не го познаваха. Всички, дори седемгодишната дъщеричка на Деби Райнър, която бе влюбена в него от мига, в който се бе родила, изглеждаха облекчени, когато той се надигна и започна да се сбогува.

– Обаждай се! – каза Деби, като набързо го целуна по бузата. Каръл само му махна от безопасно разстояние, докато синът ѝ се притискаше със стъклен поглед до широкия ѝ ханш.

– Да, да, разбира се – отвърна Уеб. – Хайде, всичко хубаво. Благодаря за вечерята. Ако имате нужда от нещо, звъннете. – Той се качи във форда и потегли със съзнанието, че едва ли ще ги види някога повече. Време беше да продължи напред, това бе посланието на тази вечеря.

Точно в девет на следващата сутрин Уеб прекрачи прага на Клеър Даниълс. Първият, когото видя, беше д-р О'Банън.

– Уеб, радвам се да те видя. Искаш ли кафе?

– Знам къде е. Ще си наляя сам, благодаря.

– Аз бях във Виетнам, знаеш. Не на фронта, аз и там служих като психиатър. Но съм срещал много хора. По време на битка стават такива неща, каквито не можеш даже да си въобразиш. Е, човек като теб сигурно ще заякне още повече от бойния стрес. Лекувал съм военнопленници, които ония мръсници от Виетконг бяха обработвали с психотропни средства. Какво ли не бяха преживели горките – физически и психически изтезания, карцер за най-малкото провинение, лишаване от всякаква морална и физическа опора. Ония контролираха дори съня им, казваха им в каква поза да лежат. Тъмничарите ги насъскваха един срещу друг в името на колектива, каквото и да означаваше това според тях. Разбира се, между нас, психиатрите, не е прието да си крадем един друг пациентите. Честно казано, постъпката на Клеър леко ме изненада. Сигурен съм обаче, че и тя мисли като мен: най-важното е интересът на пациента. Така че, ако някога решиш да се върнеш при мен, аз ще те приема. – Той потупа Уеб по рамото, удостои го с поглед, който би трябвало да бъде окуражаващ, и си влезе в кабинета.

След няколко минути Клеър подаде глава от своя кабинет, видя го и двамата заедно си направиха кафе. В това време от стайчката, където се помещаваха електрическите и телефонните табла на етажа, излезе униформен техник по поддръжката и си тръгна.

– Проблеми ли имате? – попита Уеб.

– Не знам, току-що пристигам – отвърна Клеър.

Докато си правеха заедно кафе, Уеб огледа жената. Клеър беше облечена с блузка и пола до коляното, която разкриваше стройните ѝ, загорели прасци и тънките глезени, но косата ѝ, макар и къса, беше разочорлена и в безпорядък. Тя проследи погледа му и приглади с ръка стърчащите кичури.

– Сутрин обикалям пеша около квартала, за да се раздвижи. Тоя вятър и влагата във въздуха не се отразяват добре на косата. – Тя отпи от кафето и добави още захар. – Готов ли си?

– По-готов не бих могъл да бъда.

В кабинета си Клеър прелисти две папки, докато погледът на Уеб се спря на един чифт маратонки в ъгъла. Сигурно с тях се раздвижва, помисли си той. После погледна неспокойно към нея.

– Най-напред, Уеб, искам да ти благодаря, че ми се довери да поема

твоего лечение.

– И аз не знам защо го направих – отвърна искрено той.

– Каквато и да е причината, ще се постарая да оправдая доверието ти. – Тя вдигна от бюрото една малка папка. – Това е цялата документация по твоя случай, която ми предостави доктор О'Банън.

Уеб се опита да се усмихне.

– Предполагах, че папката ми ще е доста по-дебела.

– Да ти кажа право, и аз мислех така – изненадващо отвърна Клеър.

– Тук са бележките от няколко редовни сеанса; предписал ти е разни лекарства, антидепресанти, нищо необичайно.

– Е? Това добър знак ли е или лош?

– Добър, стига да са ти помогнали. Предполагам, че са, щом си се върнал към пълноценен живот.

– Но?

– Но може би твоят случай заслужава да бъде проучен малко по-подробно. Изненадана съм, че О'Банън не те е подлагал на хипноза. Много е добър по тази част и обикновено предписва хипноза като част от курса на лечение. Всъщност той води специален курс в университета „Джордж Вашингтон“ и веднъж на всеки няколко години хипнотизира показно по някой студент. Кара го например да изключва от съзнанието си определена буква от азбуката, така че, като види написана думата „ток“, да прочете „то“. Или пък му внушава, че около ухото му лети комар, такива разни работи. В нашата професия това е обичаен метод за предизвикване на визуални или слухови халюцинации.

– Спомням си, че с О'Банън говорихме за тези неща още при първата ни среща. Само че аз отказах да се подложя и той не настоя повече – каза сухо Уеб.

– Разбирам. – Клеър вдигна от бюрото друга, много по-дебела папка. – Това е официалното ти досие от Бюрото – отвърна тя в отговор на питанието му поглед.

– Така и предположих. Само че тази информация не е ли секретна?

– Още когато си приел да се подложиш на психотерапия, си подписа декларация, че не възразяваш. Личното досие на пациента се предоставя на психотерапевта за ползване. Разбира се, без строго секретната информация. Ние нямаме достъп до всички данни, с които разполага един щатен агент на ФБР. Когато ти реши да се прехвърлиш при мен, доктор О'Банън ми даде досието ти.

– Честито! – Уеб изпука с пръстите на ръцете си и я погледна очаквателно.

– Вторият ти баща Реймънд Стоктън е починал при падане вкъщи, когато си бил на петнайсет години. При първото ни събеседване не спомена това.

– Така ли? Аз пък мисля, че ти го бях казал. Но тогава ти не си водеше бележки, така че не можеш да си сигурна.

– Повярвай ми, Уеб, такова нещо щях да запомня. Освен това ти ми каза, че с втория ти баща сте се разбирали добре, така ли беше? – Тя погледна записките си.

Уеб усети как сърцето му заби по-бързо, а страните му пламнаха. От него нямаше да излезе убедителен свидетел. Тя току-що го бе уличила в лъжа, сякаш го бе зашлевила през устата.

– Имахме някои противоречия, но кой ли няма?

– Тук има цели страници с оплаквания за физическо насилие. Някои подадени от съседи, други лично от теб. Всички до един против Реймънд Стоктън. Това ли наричаш „някои противоречия“? – Уеб се изчерви и ядоса едновременно, но тя бързо добави: – Не те иронизирам. Просто искам да разбера какви са били отношенията ви с този човек.

– Няма нищо за разбиране. Просто нямаше отношения.

Клеър отново погледна бележките си; докато тя прелистваше досието му, Уеб следеше всичките ѝ движения с нарастваща боязън.

– Къщата, завешана от майка ти, същата ли е, в която почина Стоктън? – Уеб не отговори. – Уеб! Тази къща...

– Чух въпроса ти – сонна се той. – Да, същата е, и какво от това?

– Просто питам. А възнамеряваш ли да я продадеш?

– Теб пък какво те засяга? Да не би през свободното си време да работиш като брокер на недвижими имоти?

– Просто ми се струва, че имаш някакъв проблем с тази къща.

– Не беше най-приятното място да си прекара човек детството.

– Разбирам. Но често човек трябва да се изправи с лице срещу страховете си, за да ги преодолее и да заживее нормален живот.

– В тази къща няма нищо за преодоляване.

– Защо да не поговорим още малко за това?

– Виж, Клеър, не мислиш ли, че отиваме твърде далеч назад? Аз се обърнах към теб, защото целият ми екип е мъртъв и това ме влудява. Да се придържаме към темата! Да забравим миналото. Да оставим тази къща на мира и да не споменаваме бащи и така нататък. Всичко това няма нищо общо с темата, с мен самия.

– Напротив, има много общо с това, което си. Без да съм разбрала миналото ти, аз не мога да ти помогна с настоящето. Още по-малко с

бъдещето. Толкова е просто.

– Защо не ми дадеш някакви хапчета и да приключваме, а? Така и Бюрото ще е доволно, и аз ще си оправя мозъка, и ти ще си свършила добра работа.

– Не става така, Уеб – поклати глава Клеър. – Аз искам да ти помогна. Мисля, че мога. Но и ти трябва да ми помогнеш. По тези въпроси не правя компромиси.

– Аз пък си мислех, че според теб имам посттравматичен синдром или нещо такова. Какво общо има тук вторият ми баща?

– Това, за което говорихме, е едно от възможните обяснения за случилото се с теб в онази тъмна уличка. Не съм казвала, че е единственото обяснение. Ако наистина искаме да се справим с проблемите ти, сме длъжни да изследваме всички възможности.

– Проблемите ми. Така, както го казваш, звучи толкова просто. Сякаш имам младежки пъпки и трябва да ги мажа със спирт.

– Можем да използваме и друга дума, ако предпочиташ, но не вярвам това да промени нещо.

Уеб закри лицето си с длани и заговори през процепите между пръстите си:

– Какво, по дяволите, искаш от мен?

– Истината в рамките на възможното. Аз мисля, че ти си честен човек, Уеб. Просто ми се довери, това е.

Уеб свали ръцете си от лицето.

– Добре тогава, чуй истината. Стоктън беше гнусно влечуго. Наркоман и пияница. Животът му беше замръзнал някъде в шейсетте години, в епохата на битниците. Работеше в някаква мухлясала канцеларийка, където беше длъжен да носи костюм по осем часа на ден, а през останалото време се изживяваше като втори Дилан Томас или нещо подобно.

– Искаш да кажеш, че е бил разочарован мечтател и идеалист или по-скоро се е преструвал?

– Опитваше се да се представя за по-голям интелектуалец, дори за по-талантлив от майка ми, но разликата между двамата беше от небето до земята. Стиховете му бяха пълен боклук, така и не успя да издаде дори един ред. Единственото нещо, по което приличаше на Дилан Томас, беше къркането. Явно си мислеше, че вдъхновението се продава в бутилки.

– И така, той беше майка ти? – Тя потупа с ръка папката.

– Така ли пише вътре?

– Всъщност най-интересно е онова, което не го пише. Майка ти

никога не е подавала официална жалба срещу Стоктън. Ти и съседите да, но не и тя.

– Ами щом няма, значи не е подавала.

– Той биеше ли я? – запита отново Клеър и Уеб отново не отговори. Той седеше и гледеше втренчено огъня. – Или само теб биеше? – Уеб бавно вдигна поглед към нея, но не каза нищо. – Значи само теб. И майка ти допускаше това?

– Нея повечето време я нямаше. Тя бе направила голяма грешка, задето се бе омъжила за него. После бе осъзнала грешката си и го избягваше.

– Разбирам. Но явно не е мислила за развод.

– Веднъж вече се бе развеждала. Мисля, че нямаше желание да преживее още веднъж същото. По-лесно ѝ беше просто да се качи в колата и да изчезне в нощта.

– Като те остави с мъжа, за когото е знаела, че те тормози? А ти как се чувстваше при това положение? – Уеб не каза нищо. – Ти говори ли изобщо някога с нея? Каза ли ѝ как си се чувствал тогава?

– Нямахме смисъл. За нея този човек не съществуваше.

– Тя се опитваше да се освободи от спомена за него, така ли?

– Както искаш го кажи. Ние просто не разговаряхме за това.

– Когато той почина, ти беше ли вкъщи?

– Може би. Не си спомням. Като че ли и аз съм се освободил от спомена.

– В досието ти пише, че баща ти бил паднал. Как точно падна?

– От стълбата за тавана. Там криеше тайните си запаси от пиене и разни други нещица, с които да се привежда в определени състояния. Беше надрусан, подхлъзна се, сцели си главата в отвора на тавана, а като падна долу, си счупи и врата.

– Ти не ми отговори дали си бил вкъщи, когато Стоктън почина. А също и майка ти, тя беше ли вкъщи, или тъкмо тогава бе *изчезнала в нощта*, както казваш?

– Какво, сега на агент на ФБР ли ми се правиш?

– Просто се опитвам да разбера ситуацията.

– Шарлот си беше вкъщи. Тя лично повика линейката. Но, както ти казах, той беше вече мъртъв.

– Ти винаги ли наричаш майка си на малко име?

– Защо, какво лошо има?

– Предполагам, че си почувствал облекчение след смъртта му.

– Едно ще ти кажа: не плаках на погребението му.

Клеър се наведе напред и заговори с тих глас:

– Уеб, следващият ми въпрос е доста труден, така че, ако не искаш да ми отговориш веднага, няма проблем. Но аз съм длъжна да го задавам в случаите на родителски тормоз.

Уеб вдигна ръце.

– Стоктън никога не е пипал интимните ми части, нито пък ме е карал аз да пипам неговите. Ясно ли е? Нищо такова нямаше. Още навремето ме питаха и аз още тогава им казах истината. Човекът не беше педофил. Беше просто жесток, подъл садист, който се мъчеше да компенсира собствените си разочарования и чувството си на несигурност, като млатеше едно дете. Ако се бе опитал и да се гаври с мен, щях да намеря начин да му светя маслото. – Уеб изведнъж си даде сметка какво бе казал и бързо добави: – Само че той падна от оная стълба и пукна доброволно.

Клеър се облегна назад и остави папката. Този незначителен жест действа успокоително на Уеб; той се понадигна в стола си. Тя каза:

– Ти явно добре си запомнил времето, прекарано с втория ти баща, и имаш достатъчно основания да го мразиш. А имаш ли спомени от биологичния си баща?

– Бащите са си бащи.

– Какво искаш да кажеш, че Хари Съливан и Реймънд Стоктън са едно и също за теб?

– Така поне не ми се налага да ги мисля много.

– Лесният изход обикновено не решава нищо.

– Не знам откъде да започна, Клеър. Наистина не знам.

– Добре, да се върнем за малко на случката в двора. Знаем, че боли, но трябва да я обсъдим още веднъж.

Уеб се подчини и наистина го заболя.

– И така, онази групичка хора, на които се натъкна, те нямаха някакъв ефект върху теб, поне доколкото си спомняш.

– Нищо особено, ако не се брой, че се запитах дали някой от тях няма да се опита да ни убие или да сигнализира на някого, че идваме, но през цялото време знаех, че снайперистите ги държат на мушка. Така че, ако не се смята опасността от незабавна смърт, всичко беше напълно спокойно.

Дори да се засегна от неговия сарказъм, жената не го показва. Уеб чак се впечатли.

– Сега се опитай да си представиш момчето. Можеш ли да си спомниш какво по-точно каза?

– Толкова ли е важно това?

– На този етап все още не знаем кое е важно и кое не.

Уеб въздъхна тежко.

– Е, добре, изведнъж видях онова хлапе. То ни гледаше. Каза... – Уеб се спря, защото изведнъж сцената изплува ясно в съзнанието му: дупката от куршум в бузата, белегът от нож през челото, мършавото телце на дете, видяло какво ли не и по чудо останало живо. – Каза: „Проклятие и триста дяволи!“ Това каза. – Той я погледна. – И после се засмя. Това не беше смях, а някакъв зловещ кикот.

– А кога усети, че нещо става с теб?

Уеб помисли малко.

– Струва ми се, когато го чух да говори. Изведнъж сякаш мъгла обгърна мозъка ми. – Уеб добави: – Ами да. „Проклятие и триста дяволи!“ Точно това каза. Ето, отново имам същото усещане, сякаш пръстите ми изтръпват. Това е някаква лудост!

Клеър си записа нещо и после вдигна поглед към него.

– Не е много обичайно за малко момче от гетото да се изразява по този начин. Звучи някак архаично, сякаш от друга епоха. Ти как мислиш?

– Звучи като взето от някой филм за Гражданската война или нещо подобно.

– Точно така. Много странно наистина.

– Повярвай ми, Клеър, цялата тази история е много странна.

– Нещо друго почувства ли?

Уеб се замисли.

– Очаквахме заповед да ударим обекта. Получихме я. – Той поклати глава. – В момента, когато я чух в слушалката си, аз блокирах. Просто замръзнах на място. Помниш ли, като ти разправях за онези пистолети „Тейзър“ с електрически стрели, дето си играехме с тях? – Тя кимна. – Сякаш ме бяха улучили с такава стрела. Не можех да помръдна.

– Да не би някой наистина да е стрелял по теб с нещо такова?

– Невъзможно. Нямаше никой наблизо, пък и стрелата щеше да спре в кевлара. Освен това щях да я забележа как стърчи навън, нали?

– Точно така. Извинявай. – Клеър отново си записа нещо. – Предишния път ми каза, че първо си замръзнал на място, после си станал и си влязъл в двора.

– Това беше най-трудното нещо, което съм вършил през целия си живот. Имах чувството, че тежа цял тон, тялото не ме слушаше. Накрая то ме победи, аз просто паднах и останах на земята. И тогава затрещяха

картечните.

– Кога започна да се съвземаш?

Уеб помисли.

– Стори ми се, че бяха минали години. Но всъщност не бях лежал толкова дълго. Преди още да започне стрелбата, аз донякъде се бях опомнил. Можех вече да движа ръцете и краката си, но те ужасно ми пареха. Както когато си спал накриво и крайниците ти са изтръпнали, и после кръвта се раздвижва по вените, нали разбираш? Не че в този момент толкова ми бяха нужни, нямаше къде да ходя.

– Значи ти се съвзе без външна помощ, както без видима външна причина получи и пристъпа? Да нямаш увреден нерв някъде на гръбнака? Такива неща се случват при тренировки и могат да предизвикат частична парализа.

– Нищо такова няма. Ако не си в идеална физическа форма, не те допускат до бойна задача.

– И когато чу картечните да гърмят, изтръпването на тялото ти премина?

– Да.

– Нещо друго?

– Онова хлапе. Виждал съм хиляди като него. И все пак то не беше като останалите. Не мога да го избия от съзнанието си. Не защото имаше огнестрелна рана, такива съм виждал с хиляди. Не знам. Когато картечните загърмяха, отново го видях. Беше клекнало на края на уличката. Ако направеше още една крачка напред, куршумите щяха да го срежат на две. Аз му извиках да се дръпне назад. Пропълзях до него. Видях, че е смъртно уплашено. От едната страна се чуваше приближаването на екип „Хотел“, а от другата ония проклетите картечници не спираха да стрелят. Усещах, че хлапето се готви да претича през двора, а там щеше да си намери смъртта. Не можех да допусна това, Клеър. Тази нощ и бездруго загинаха твърде много хора. Изведнъж хлапето скочи, аз също скочих и го пресрещнах във въздуха, и трябваше да го успокоявам, защото то се развика, че нищо не е направило, а когато едно дете твърди това, то, разбира се, крие нещо.

Той си пое дъх и продължи:

– И така, аз го успокоих малко. То попита дали целият екип е загинал и аз казах „да“. После му дадох шапката си и бележката и изстрелях сигналната ракета. Знаех, че иначе хората от „Хотел“ може да го застрелят, като го видят, че тича към тях. Не исках това дете да загине, Клеър.

– Прекарал си ужасна нощ, Уеб, но трябва да си горд, че поне си

спасил детето.

– Трябва ли наистина? Защо го спасих? За да се върне на улицата? Виж какво, това не е случайно дете. Братче е на Големия Х, гангстер и наркотрафикант. С такъв по-добре да си нямаш работа. Та значи съперниците на Големия Х се опитват да го отстранят, а братчето му за малко не загива заради това.

– Смяташ, че са замесени враговете на Големия Х или както там му викат?

– Не е изключено. – Той помълча, мислеше дали да го сподели с нея. – После някой подмени детето. В тъмната уличка.

– Подменили са детето? Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че този Кевин Уестбрук, когото спасих в уличката, и детето, което е предало шапката ми и бележката на екип „Хотел“, не са едно и също дете. Хлапето, което изчезна от мястото на инцидента, не е същият Кевин Уестбрук, когото спасих.

– Какъв е смисълът на всичко това?

– Ето, за въпрос като този в телевизионно състезание получаваш шейсет и четири хиляди долара. Нямам никаква представа и усещам как полудявам. Знам само, че спасих живота на Кевин Уестбрук, а детето, с което са го заменили, разправяло на екип „Хотел“, че съм страхливец. Защо?

– Имам чувството, че момчето се е опитвало нарочно да те дискредитира.

– Едно хлапе, което дори не познавам? – Уеб поклати глава. – Някой се опитва да ме дискредитира, в това няма съмнение, и този някой е казал на детето какво да говори. След това той идва на мястото на инцидента и най-спокойно отвежда фалшивия Кевин в неизвестна посока. Най-вероятно второто дете е вече мъртво. А може би и истинският Кевин.

– Имам чувството, че всичко е било много добре планирано – каза Клеър.

– Бих желал да знам защо.

– Можем само да опитаме, Уеб. Аз ще ти помогна с каквото мога, но такива разследвания са доста над възможностите ми.

– А вероятно и над моите. От осем години вече не работя като следовател. Някогашните ми инстинкти са доста рждясаили. – Той нервно въртеше пръстена на ръката си. – О'Банън ми изнесе един урок за постравматичния синдром у военнослужещите.

Клеър вдигна вежди.

– А, така ли? За виетнамската разновидност? – Тя с усилие съдържаше усмивката си.

– Явно не му беше за пръв път да изнася тази лекция. Но ти също ли мислиш, че това, моето, е посттравматичен синдром? Искам да кажа, ако не се брои случката с детето?

– Рано е да се каже, Уеб.

– Знам, че някои войници превъртат. Като стрелят по теб, няма как да не превъртиш. Това е напълно разбираемо.

Тя го наблюдаваше внимателно.

– Но?

Той заговори бързо:

– Но повечето войници влизат в истинска битка след съвсем повърхностно обучение. Те нямат представа какво е да убиеш човек. Нямат представа какво е, когато около теб свирят куршуми. Докато аз през целия си съзнателен живот съм се обучавал точно за това. Преживял съм ситуации, каквито не можеш даже да си представиш, Клеър. По мен са стреляли с какво ли не, от пищови и картечници до минохвъргачки. Ако те удари мина, нищо не остава от теб. Убивал съм хора, докато кръвта ми е изтичала на пода. И нито веднъж не ми се е случвало да се гипсирам така, както онази вечер. При това преди да е изстрелян дори един патрон. Кажете ми, как е възможно? – Уеб млъкна и изпусна такава дълбока въздишка, сякаш бе задържал дъха си от момента, когато неговият екип бе намерил смъртта си под куршумите.

– Знам, че търсиш отговори на много въпроси, Уеб. И ще продължаваме заедно да ги търсим. Но искам да ти кажа, че човешкото съзнание поднася всякакви изненади.

Той я погледна, поклати глава и си каза, че пътят, по който е поел, няма да го изведе доникъде.

– Докторе, това, което говориш, не ми помага много. Колко ти плаща Бюрото, за да ме будалкаш? – Той рязко стана и си тръгна.

Както и предишния път Клеър не се опита да го спре, нито пък щеше да успее. И преди ѝ се бе случвало пациенти да я напускат, но никога след втория сеанс. Клеър се намести удобно в стола, огледа бележки-те си, вдигна диктофона от бюрото и започна да диктува.

Неизвестно за нея в димния детектор на тавана беше скрито миниатюрно подслушвателно устройство, което се захранваше от електрическата мрежа на сградата, но имаше и батерии в случай на нужда. Всички психиатри и психолози, които работеха в тази сграда, имаха подобни устройства в кабинетите си. В стаичката с телефонните и електрическите

табла имаше допълнителна апаратура за електронно следене; същия ден един от „бръмбарите“ бе изгорял и трябваше да идва преоблеченият техник, за да отстрани повредата.

Всички тези електронни уши събираха огромни количества информация за всеки пациент, който прекрчаваше прага на някой от кабинетите. Само през последната година над сто души от всички поделения на ФБР – тайни агенти, хора от Отдела за разследване на корупцията, от Вашингтонското оперативно бюро, Куонтико и ОБТ, както и двайсетина съпруги на служители бяха идвали на този етаж, като се бяха надявали на конфиденциалност за всички свои лични тайни и проблеми. И до един бяха останали излъгани.

Веднага след като Уеб си тръгна ядосан от кабинета на Клеър, Ед О'Банън се измъкна тихомълком от своя кабинет, слезе с асансьора до подземния гараж и се качи в новото си ауди. Шофирайки, той извади мобилния си телефон и набра някакъв номер. След няколко последователни извънявания отсреща вдигнаха слушалката.

– Удобен ли е моментът? – попита предпазливо О'Банън.

Отговорът беше, че моментът винаги е удобен, стига да говори кратко и по същество.

– Лондон беше днес тук.

– Чух – отвърна гласът. – Моят човек е бил там да поправи някаква повреда в подслушвателната уредба. Как е старият Уеб?

– Прехвърли се при друг психиатър – отвърна притеснено О'Банън. После бързо добави: – Опитях се да го разубеда, но той не ме послуша.

Гласът от другата страна изведнъж стана толкова гръмък и гневен, че О'Банън трябваше да дръпне слушалката по-далеч от ухото си.

– Не очаквах да се случи такова нещо – обясни О'Банън. – Какво? Казва се Клеър Даниълс. Някога работеше при мен. Дългогодишен специалист, много е способна. При други обстоятелства нямаше да представява проблем.

Тогава събеседникът му предложи нещо, от което О'Банън цял се разтрепери и отби колата в банкетата.

– Не, не! Ако тя умре, това само ще предизвика подозрение. Познавам Лондон. Твърде добре даже. Много е хитър. Ако нещо се случи с Клеър, той ще се хване за това и няма да го остави, докато не разрови случая докрай. Вярвай ми, познавам го отдавна. Нали затова ме нае?

– Не само затова – отвърна гласът. – И доста добре ти плащам, Ед. Повече от добре. Това, че Лондон се среща с тая Даниълс, никак не ми харесва. Особено сега.

– Съгласен съм. Но нещата са под контрол. Познавам Лондон. Той ще иде няколко пъти при нея и после ще се откаже. А ако нещо излезе от тая работа, ще го знаем.

– Дръж нещата под контрол – каза гласът. – Защото в момента, в който ги изпуснеш, се намесваме ние. – Линията прекъсна и О'Банън, смъртно уплашен, изкара колата на шосето и даде газ.

22

От два дни вече Уеб кръстосваше с форда си улиците около квартала, където бе станало клането. Търсеше нещо или някого, но сам не знаеше какво или кого. Мракът тук се нарушаваше само от разноцветните, сменящи се светлини на светофарите. На много кръстовища бяха поставени камери уж за да заснемат минаващите на червено. Уеб обаче си каза, че в този район на тежка престъпност камерите най-вероятно служат и за наблюдение на криминалния контингент. Очевидно и обектите на наблюдението се бяха досетили за това, защото много от камерите бяха насочени в грешна посока – някои към небето, други право надолу към земята, а трети просто бяха разбити. Едно на нула за контингента срещу Големия брат.

Уеб периодично проверяваше съобщенията на домашния си телефонен секретар. Не му се бяха обадили други съпруги. Явно Синди и Деби на бърза ръка бяха уведомили останалите, че те двете са свършили мръсната работа по отстраняването на Уеб Лондон от техния живот. Стори му се, че чува колективната им въздишка на облекчение.

Той се обади на Клеър и официално поиска още един сеанс. Тя не спомена нищо за обидното му подмятане предишния път, просто провери в дневника си и му определи час. Тази жена има доста дебела кожа, каза си той.

Когато Уеб пристигна в уреченото време, отпред вече чакаха няколко души. Никой не вдигна очи към него и Уеб не потърси ничий поглед. Сигурно така е редно да се държиш в приемната на куку-доктор, помисли си той. Няма нужда да демонстрираш пред непознати, че нещо не ти е наред в главата.

Клеър излезе да го посрещне с окуражаваща усмивка и му подаде чаша прясно кафе с вече добавена сметана и захар – тъкмо както го обичаше. Дватамата се разположиха удобно в кабинета ѝ.

Уеб прокара пръсти през косата си.

– Виж какво, Клеър, съжалявам за предишния път. Обикновено не съм чак такъв противен кретен. Знам, че искаш само да ми помогнеш, но знам също и че никак не е лесно да разбереш какво става с мен.

– Не се извинявай, Уеб. Всеки друг на твоето място би реагирал по същия начин. Хубаво е, че изразяваш открито мислите и чувствата си. Така ще ти е по-лесно да ги преодолееш.

Той ѝ се усмихна плахо и запита:

– Е, днес накъде, докторе? Към Марс или към Венера?

– За начало ще разгледаме нещо, което се нарича психическо разстройство, причинено от посттравматичен стрес. Ще видим дали то важи за твоя случай.

Уеб вътрешно се усмихна. С това можеше да се справи.

– Нещо като шок от бойното поле?

– Този термин често се използва погрешно, а аз искам да уточним нещата. Клинически погледнато, ти си преживял травматичен стрес в резултат от събитията в оня вътрешен двор.

– Може и така да се каже.

– Нека да проверим това предположение. Ако диагнозата е вярна, съществуват няколко утвърдени метода за преодоляване на това състояние, между които техники за управление на стреса, правилно хранене и сън, упражнения за релаксация, пренастройване на когнитивната рамка, както и някои транквиланти, които се изписват с рецепта и се продават по аптеките.

– Звучи толкова просто – ехидно отбеляза той.

Клеър го погледна някак особено, както му се стори.

– Понякога е просто. – Та погледна бележките си. – И така, забелязал ли си някакви физически промени в себе си? Тръпки, виене на свят, болки в гръдния кош, повишено кръвно налягане, затруднено дишане, умора, гадене?

– Първия път, когато се върнах в оня двор след инцидента, ми се зави свят.

– А оттогава?

– Не.

– А да си станал прекалено възбудим, раздразнителен?

Уеб трябваше да помисли.

– Всъщност, не... Не.

– Случайно да си почнал да пиеш или да взимаш нещо?

– Нищо подобно! Сега дори пия по-малко отпреди.

– На моменти не изживяваш ли наново сцени от събитието?

Той поклати глава.

– А случайно да се чувстваш някак вял, вдървен? Да избягваш срещи с хора, да не живееш пълноценно?

– Не, сега само искам да разкрия какво точно стана. Искам да постигна нещо в живота.

– Чувстваш ли се по-раздразнителен, нетърпелив и враждебен към

околните от обикновено? – Тя го погледна и се усмихна. – С изключение на тук присъстващите.

Той вяло ѝ върна усмивката.

– Не, Клеър. Дори мисля, че съм сравнително спокоен.

– Да страдаш от тежка депресия, пристъпи на паника, страхова невроза или фобии?

– Нищо такова.

– Добре тогава. А да имаш повтарящи се живи спомени от събитието, които внезапно да обземат съзнанието ти? Травматични кошмари, така да се каже?

Уеб заговори бавно, внимателно пристъпвайки през минното поле на съзнанието си:

– Онази нощ в болницата, веднага след като това се случи, сънувах кошмар. Бяха ме натъпкали с лекарства, но си спомням, че насън се извинявах на всички съпруги на другарите си една по една.

– Напълно нормално при тези обстоятелства. А нещо подобно да си изпитвал оттогава?

Уеб поклати глава.

– Твърде зает съм с разследването – каза той, сякаш се оправдаваше. – Но не спирам да мисля за тези неща. Искам да кажа, случилото се в оня двор ме смаза. Никога през живота си не бях преживявал подобно нещо.

– Но в твоята професия ти и преди си се сблъсквал със смъртта.

– Да, но не и със смъртта на боен другар.

– А имаш ли чувството, че се опитваш да потиснеш част от спомените за случилото се? На научен език това се нарича синдром на избираемата амнезия.

– Не, за жалост прекрасно помня и най-малките подробности – отвърна уморено Уеб.

Докато Клеър оглеждаше бележките си, Уеб внезапно изтърси:

– Не исках да умрат, Клеър. Съжалявам за това, което стана. Бих сторил всичко, ако можех да ги върна.

Тя вдигна поглед и остави книгата настрана.

– Чуй ме внимателно, Уеб. Само защото нямаш симптоми на посттравматичен стрес, това далеч не значи, че ти е все едно какво се е случило с другарите ти. Не значи, че не страдаш. Разбери това. Ти проявяваш всички нормални признаци на човек, преживял тежко изпитание, което напълно би извадило повечето хора от строя, и то за дълго време.

– Но мен не ме извади.

– Ти притежаваш уникални умения, тренираност и здрава психика. Все неща, заради които си избран да служиш в отряда. Аз самата научих много, откакто се занимавам с теб. Знам, че там ви подлагат на невероятни физически натоварвания и стрес, но преди всичко се стремят да каляват психиката ви. Тъкмо поради тази физическа и психическа издръжливост можеш да се справиш с изпитания, които биха повалили всеки друг, Уеб. След случилото се в оня двор ти очевидно си останал не само жив, но и психически здрав.

– И нямам разстройство в резултат от посттравматичен стрес?

– Не, струва ми се, че нямаш такова нещо.

Той наведе глава и погледна ръцете си.

– Значи ли това, че вървим към приключване? – Съзнаваше, че гласът му не звучи особено щастливо, и се надяваше Клеър да не го забележи.

– Не. Ти може да не си получил трайни уреждания от преживяното в двора, но това не означава, че нямаш някои други проблеми, с които си струва да се позанимаем. Вероятно някои от тях са далеч отпреди да постъпиш в отряда.

Той се облегна назад, обхванат от внезапна мнителност.

– Какви например?

– Затова искам да поговорим. Ти спомена например, че се чувстваш част от семействата на колегите си. А не ти ли се е искало да си имаш свое семейство?

Уеб помисли доста, преди да отговори:

– Винаги съм си казвал, че все някой ден ще имам много деца. Ще имам синове, с които да ритам топка, и дъщери, които да глезя и да ме въртят на пръста си.

Клеър вдигна бележника и писалката.

– А защо не се получи?

– Годишките ми понатежаха вече.

– Само това ли?

– Не е ли достатъчно?

Тя го погледна в лицето – добрата и лошата му половина. Уеб се извърна, точно както бе направил и предишния път.

– Винаги ли правиш така?

– Какво правя?

– Криеш ранената страна на лицето си, когато някой те погледне.

– Не знам, не го правя съзнателно.

– Аз пък мисля, Уеб, че правиш всичко твърде съзнателно.

– Ще се изненадаш, но не е така.
 – Не споменахме нищо за личния ти живот. Имаш ли си приятелка?
 – Не ми остава много време за това.
 – Но останалите членове на екипа ти бяха все женени.
 – Явно са били по-сръчни от мен в това отношение – каза сухо той.
 – Каж ми, кога те раниха в лицето?
 – Трябва ли да говорим за това?
 – Струва ми се, че не ти е приятно. Тогава да поговорим за нещо друго.

– Защо, по дяволите, да ми е неприятно? – Той стана, свали самото си и пред изумения поглед на Клеър разкопча горното копче на ризата и откри раната от куршум на шията си.

– *Раниха* ме в лицето, както казваш, веднага след като ме *раниха* тук. – Той показа с пръст дупката. – Някакви въоръжени неофашисти, наричащи себе си „Свободното общество“, бяха завзели училище в Ричмънд, което се опитваше да интегрира чернокожи и бели деца. Докато лицето ми беше в пламъци, един от тях ме простреля с .357-калибров магнум. Чиста работа, куршумът влезе и излезе, и толкова. Ако беше минал милиметър по-наляво, сега щях да съм мъртъв или парализиран. Имам още една дупка, но няма да ти я покажа. Ето тук е.

– Той сложи ръка под мишницата си. – Тази ми е от един вид боеприпас, дето му викаме „тунелокопача“. Нали знаеш, когато прокарвах тунела под Ламанша, използваха едни чудовищни машини, като гигантски свредел. Много гаден боеприпас, Клеър. Куршумът е със стоманена риза. Забива се в теб със скорост, три пъти по-голяма от скоростта на звука, и дълбае. Каквото му се изпречи, става на прах. Мина през мен, сякаш ме нямаше, и пръсна черепа на някакъв тип от другата ми страна, който тъкмо се гласеше да разцепи моя с мачете. Ако куршумът беше обикновен дум-дум, а не с метална риза, още щеше да е в мен заедно с мачетето на оня приятел в черепа ми. – Той се усмихна. – Ама съм голям късметлия, какво ще кажеш?

Клеър мълчеше, навела глава.

– Докторе, гледай насам, още не си видяла най-хубавото. – Той хвана брадичката си с ръка и извърна обезобразената част на лицето си към нея. – Тази красота пък ми е спомен от запалителна граната, която за малко не изпържи жив моя покоен приятел Лу Патерсън. Помниш ли онази женица, която ми се изплю в лицето пред очите на целия свят? Тя е вдовицата му. Няма как да не си го видяла. Забралото на шлема ми се стопи и ми отнесе половината лице. После ми казаха, че като ме

откарали в болницата в Ричмънд, докторът и сестрата припаднали. Цялата половина на главата ми беше отворена рана. Някой рече, че съм изглеждал така, сякаш вече съм бил в напреднал стадий на разлагане. Пет операции оттогава, Клеър, а за болката да не ти разправам. Трябваше да ме връзват за операционната маса. Когато за пръв път видях какво беше останало от лицето ми, идваше ми да захапя пистолета и да нагълтам един куршум, и за малко не го направих. А да беше видяла, след като излязох от болницата, как само пищяха жените, като им се изпулех насреща! Тефтерчето си с телефонните номера можех направо да го пусна в тоалетната чиния и да дръпна водата. Така че не, нямам си приятелка, а женитбата отстъпи място на по-важни дела, като изхвърлянето на боклука и косенето на тревата. – Уеб седна на стола и закопча ризата си. – Още нещо да искаш да знаеш?

– Струва ми се, че смяташ себе си за непривлекателен и отблъскващ жените. Чудя се обаче дали вярваш, че от теб би излязъл добър баща.

Тая кучка не се отказва лесно, помисли си той.

– Иска ми се да вярвам, че да – отвърна той, като с усилие се овладя.

– Питам те не дали ти се *иска* да вярваш, а дали наистина го вярваш.

– Що за въпрос е това, по дяволите? – сопна се той.

– Смяташ ли, че ако имаше деца, щеше да ги тормозиш?

Тялото на Уеб се надигна от стола.

– Клеър, две секунди ми трябват, за да си изляза оттук. А изляза ли си трети път, повече няма да ме видиш.

Тя го изгледа така, че той замръзна на мястото си.

– Не забравяй, Уеб, че когато започнахме курса на психотерапия, аз ти казах да ми се довериш. Психотерапията не е просто нещо. Особено когато съзнателно избягваш някои проблеми. Аз се опитвам да ти помогна, но ти трябва да си откровен с мен. Ако държиш да си губим времето с твоите истерии, това си е твоя работа. Лично аз обаче бих предпочела да го използваме по-рационално.

В продължение на няколко безкрайни мига двамата се гледаха упорито в очите. Накрая Уеб отмести погледа си и кротко седна на стола. Изведнъж му стана много по-ясно как се чувства Романо с Енджи.

– Нямахте да си бия децата. Как така ще ги бия след всичко, което ми причини Стоктън?

– Това, което казваш, е напълно логично. Истината обаче е, че

повечето родители, които тормозят и унижават децата си, също са били тормозени и унижавани като деца. Тук не става въпрос да се поучим от грешките на родителите си, защото емоционалната ни нагласа не работи толкова ефикасно. Пък и децата не са годни да мислят по този начин. Понеже са безсилни да се противопоставят на родителския тормоз, в продължение на години те натрупват в себе си гняв и омраза, едно чувство на безпомощност и отчаяние. Тази кипяща смес от обърканост, усещане за родителска измяна и ниско самочувствие, която съпътства тормозеното дете през целия период на израстването му, не изчезва и в зряла възраст. Сигурно мама и татко не ме обичат, след като ме бият така; сигурно аз съм виновен, защото мама и татко никога не грешат. После тормозените деца порастват и на свой ред имат деца, и понякога успяват да надживеят проблема и се превръщат в превъзходни родители. В други случаи обаче гневът и омразата, задрямали в тях, изведнъж се събуждат, насочват се към собствените им деца и ги превръщат в жертва, каквато са били самите те.

– Никога не бих вдигнал ръка срещу дете, Клеър. Сигурно моят заляят ме кара да изглеждам жесток човек, но не съм.

– Вярвам ти, Уеб. Наистина. Но по-важното е дали ти сам си вярваш.

Лицето му отново се зачерви от гняв.

– Ти съвсем ме обърка, госпожо.

– Нека да го формулирам по-директно тогава. Смяташ ли, че е възможно решението ти да не се жениш и да не създаваш деца да е предизвикано от обстоятелството, че си бил жертва на родителски тормоз и си се боял, че сам ще почнеш да тормозиш децата си? Подобни случаи далеч не са толкова редки, Уеб. Според някои това е най-голямата саможертва, която човек може да направи.

– Или най-голямото бягство от проблемите на личността.

– Може и така да се каже.

– А ти как мислиш?

– Мисля, че и двете са верни. Но ако това е причината, поради която си се лишил от семейство и деца, ти можеш да я преодолееш, Уеб. Съзнавам, че заради раните по лицето ти някои жени биха могли да те сметнат за недостатъчно привлекателен. Но не си мисли, че всички жени мислят така, защото това просто не е вярно.

Той поклати глава, после вдигна очи и задържа погледа си върху нея.

– Като снайперист веднъж седях в засада наред Монтана и дебнех

поредната шайка авантюристи, която имаше зъб на правителството, да ми кацне на мушката. Чакането продължи няколко дни и аз си прекарвах времето, като вземах на прицел всеки, който се появяваше в рамката на прозореца, и изчаках удобния момент да дръпна спусъка. По цял ден не правех нищо друго, освен да чакам този момент, когато ще пръсна някому черепа. Това нещо ужасно изхабява, Клеър, това непрестанно очакване да убиеш човек. Така че през почивките, докато не бях на пост, си лекувах нервите, като пишех писма до вкъщи от пущинаците на Монтана.

– До кого?

Уеб се поизчерви и не отговори веднага; това беше тайна, която не бе споделял с никого преди.

– Представях си, че имам деца. – Той поклати глава; срам го беше да я погледне в очите. – Дори им бях измислил имена: Уеб младши, Лейси. Най-малката ми дъщеричка се казваше Брук Луиз – една такава рижавичка, с изпаднали млечни зъби. Та седях значи и им пишех писма. И си ги изпращах до вкъщи, та като се прибера от задача, да си ги намеря. Представяш ли си, докато чакам да опукаме някакви жалки мърльовци, които са толкова по-слаби от нас, че дори не са ми интересни, аз пиша на Брук Луиз, че татко ѝ скоро ще си бъде вкъщи при нея. По едно време започнах да си вярвам, че имам семейство, което ме очаква. Това беше единственото, което ме крепеше, защото накрая аз все пак дръпнах спусъка и населението на Монтана намаля с двама-трима души. – Той млъкна и избърса устата си с ръка, преглътна тежко и се загледа в шарките на килима. – И когато се прибрах вкъщи, всичките тези писма ме чакаха. А аз дори не ги прочетох. Знаех какво пише. Иначе къщата беше празна. Никаква Брук Луиз.

Най-после той вдигна глава и я погледна.

– Смахната история, а? Да пишеш писма на децата, дето ги нямаш.

Без да го бе искал специално, Уеб видя, че най-после бе успял да влезе под кожата на Клеър Даниълс.

Когато си тръгна от кабинета ѝ, в приемната той забеляза двама души, които приглушено разговаряха. Той се сепна – нещо не беше наред. Единият от двамата беше О'Банън и в това само по себе си нямаше нищо необичайно, защото човекът все пак работеше там, но другият беше жена и тази жена нямаше работа на това място, защото се казваше Деби Райнър, и точно в този момент Деби погледна към Уеб и устата ѝ зяпна

от изненада.

О'Банън също забеляза Уеб и пристъпи към него с протегната ръка.

– Уеб, не знаех, че имаш час за днес. Нямахте и как да знам, защото двамата с Клеър водим отделни дневници. Ако имахме общ дневник, щеше да е истински кошмар от гледна точка на професионалната етика.

Вместо да поеме ръката му, Уеб продължи да се взира изумено в Деби Райнър, която се вцепени, сякаш току-що я бяха хванали на тайна среща с доктора.

О'Банън погледна ту единия, ту другия.

– Вие да не би да се познавате? – После се плесна по челото и сам си отговори: – Отрядът за борба с тероризма, разбира се.

Уеб пристъпи към Деби, която вдеше хартиена салветка от чантата си.

– Какво правиш тук, Деб?

– Остави я на мира, Уеб – намеси се О'Банън. – Лекарска тайна.

– Да бе, да. – Уеб махна с ръка сякаш за да отпъди мъника. – Строго секретно, знам.

– Винаги съм бил против тази обща приемна, защото нарушава неприкосновеността на пациента – оплака се О'Банън. – За жалост такива са условията при нас. – Двамата очевидно не чуваха вайканията му. Накрая каза: – Довиждане, Деби. – Обърна се към Уеб: – По-спокойно, Уеб. Сигурен съм, че Клеър ще постигне чудеса с теб. – Той го изгледа изпитателно.

Вече ги постига, докторе, искаше да му каже Уеб. Такива чудеса върши с мен, че направо ме побърква.

Уеб задържа вратата пред Деби и двамата тръгнаха заедно към асансьорите. Тя не поглеждаше към него и Уеб усети как се изчервява – от гняв, срам или нещо друго, не знаеше точно какво. Накрая се престаши:

– Ходя на психиатър, за да преодолея шока от станалото. Предполагам, че и ти също.

Тя си издуха носа и най-после го погледна.

– Аз ходя при доктор О'Банън вече цяла година, Уеб.

Загледан в пространството, той не чу кога се разтвориха вратите на асансьора.

– Няма ли да слизаш? – попита тя.

Двамата излязоха на улицата и щяха да тръгнат в различни посоки, когато Уеб преглътна смущението си и предложи:

– Имаш ли време за едно кафе, Деб? – Беше предварително убеден,

че Деби Райнър няма да се занимава и минута с такъв като него.

– Има клон на „Старбъкс“ зад ъгъла – отвърна тя. – Аз вече познавам добре този квартал.

Те седнаха с двойните си кафета в един усамотен ъгъл, докато наоколо лъскавите машини бръмчаха, клокочеха и изпускаха пара пред тълпите от ожаднели посетители.

– Година, казваш. Ходиш на куку-доктор цяла година.

Деби разбърка прашинките канела в чашата си.

– Някои хора се лекуват цял живот, Уеб.

– Да, но други хора. Не и такива като теб.

Тя го погледна както никога преди.

– Искаш ли да ти кажа какви са хората като мен, Уеб? Когато с Теди се оженихме, той беше офицер в редовната армия. Знаех какво ме чака: военна база на другия край на света, където не разбираш и думица от местния език, или пък заточение в глухата провинция на Америка, дето най-близкото кино е на сто километра. Но аз бях влюбена в Теди и бях готова на всичко. После го взеха в „Делта“. Почнаха да ни се раждат деца и макар да се застоявахме повече на едно място, Теди почти никога не беше с нас. Повечето време изобщо не го знаех къде е. Дали е жив или убит. Четях какво става във вестниците или гледах Си Ен Ен като всички останали. Преживяхме и това някак си. После той кандидатства за отряда и отначало аз реших, че там ще му бъде по-добре. Какво се оказа? Ами че в отряда е още по-голяма лудница, отколкото в „Делта“! Никой не ми бе казал това, нито пък че съпругът ми ще отсъства от къщи още по-дълго, отколкото преди. Можех все пак да го понеса, ако бях на двайсет години и без деца. Но вече не съм на двайсет, Уеб. Имам и три деца, които съм отгледала почти изцяло сама, със заплатата на Теди, която, след двайсетгодишна служба на отечеството, беше колкото на един касиер в „Кеймарт“! Сега съм сама с децата, а най-малката все ме пита: „Защо трябваше татко да си иде? Защо не се връща вкъщи?“ И да пукна, ако знам какво да й отговоря.

– Той загина като герой, Деби. Загина за отечеството ни.

Юмрукът ѝ се стовари с такава сила на масата, че посетителите се извърнаха да видят какво става.

– Това са пълни дивотии, както много добре знаеш! – С огромно усилие на волята тя успя да се овладее, като изригнал вулкан, който отчаяно се опитва да си върне обратно изхвърлената лава. – Теди направи своя избор. Предпочете да бъде с другарите си, с пушките и приключенията. – Гласът ѝ беше по-спокоен, но и по-тъжен. – Той ви обичаше,

момчета. Особено теб, Уеб. Нямах представа колко те обичаше. Много повече от мен, дори повече от децата си. Вие се сражавате заедно, спасявахте се един друг, всеки ден се излагахте на опасности, но бяхте достатъчно корави и тренирани, за да оживеете. Като екип. Вие бяхте най-великият екип на света. Той споделяше с вас неща, за които никога не разговаряше с мен. Имаше си свой собствен живот, в който аз не участвах. – Тя разпери ръце. – Как може някакво си семейство, някаква си там съпруга да се мери с всичко това? Той ми казваше по нещичко за работата си, обикновено трохи, колкото да ме залъже и да има мир. – Деби поклати глава. – Понякога толкова ви мразех всичките, заедно ми го бяхте отнели! – Тя попи очите си със салфетката.

На Уеб му се прииска да протегне ръка и да я докосне, но не знаеше дали тя няма да се дръпне. Изведнъж се почувства виновен за страшни престъпления, а досега не си даваше сметка, че изобщо е бил подсъдим.

– Теди също ли ходеше на психотерапия? – попита тихо той.

Деби избърса очите си и отпи от кафето.

– Не. Казваше, че ако някой от колегите му чуел, че ходи на куку-доктор, веднага щели да го изхвърлят, защото в отряда нямало място за слабаци. Освен това той казваше, че няма причина да ходи на доктор. Аз съм можела да имам проблеми, но с него всичко си било наред. Отначало не пускаше и мен да ходя, но този път аз му тропнах с крак. Трябваше да отида, Уеб, имах нужда да говоря с някого. А не съм и единствената от съпругите, която ходи на психиатър. Патрис Уагнър, Глория Винтън, Енджи Романо – всички ходят.

Енджи Романо! Уеб се зачуди дали не идва заради Поли.

Може би я бие. Къде ти, много по-вероятно беше *тя* да бие *него*!

– Съжалявам, че не си била щастлива, Деб. Ти заслужаваш щастие.

У дома Уеб имаше стотици снимки с другарите си от екип „Чарли“, докато се забавляваха заедно. На снимките нямаше нито една съпруга. Те никога не канеха жените си на своите мъжки забавления. Уеб си бе позволил да съди други хора, беззащитни женски същества, без да се постави на тяхно място. Той никога нямаше да си прости това невежество и себичност.

Тя го погледна, протегна ръка и докосна неговата; дори се опита да се усмихне.

– Сега, след като си го изкарах на теб, кажи как върви твоята терапия.

Уеб вдигна рамене.

– Върви някак. Само че не знам накъде. Разбирам, че моята загуба

не може да се мери с твоята, но изведнъж си дадох сметка, че тези момчета бяха всичко в моя живот. Сега ги няма, а мен все още ме има и не мога да си обясня защо. Едва ли някога ще мога да си го обясня.

– Съжалявам за постъпката на Джули Патерсън. Тя напълно се е побъркала. Не че някога е била нормална. Тя не искаше да чуе за вас.

– Джули може да постъпи отново така с мен, аз ще го приема – заяви сухо той.

– Напусни ги, Уеб. Ти не си им длъжен с нищо. Служил си доблестно на отечеството. Дал си всичко от себе си. Нямам право да искам повече от теб.

– Предполагам, че още някакви си трийсетина години психотерапия, и ще съм напълно излекуван.

– Психотерапията помага, Уеб. О'Банън дори ме хипнотизира. Накара ме да мисля за неща, за които никога преди не съм можела да мисля. Сигурно се били скрити дълбоко в мен. – Деби стисна по-силно ръката му. – Знам, че онази вечеря у нас мина ужасно. Не знаехме какво да ти кажем. Искахме да се чувстваш удобно, но усещяхме, че не можем да те предразположим. Истинско чудо е, че не избяга още преди десерта.

– Не беше ваша работа да ме разтушавате.

– Винаги си бил толкова добър с децата. Искам да ти кажа, че всички сме ти много благодарни за това. И всички, до една, много се радваме, че остана жив. Знаем как неведнъж си рискувал живота си, за да спасяваш съпрузите ни. – Тя протегна ръка и преди той да успее да се дръпне, погали с нежните си пръсти грапавата кожа на обезобразената му страна. – Всички знаем каква висока цена си платил за това. Уеб.

– Сега си мисля, че си е струвало.

23

Туна се шмугна на шофьорската седалка и заключи вратата отвътре. После протегна назад дългата си ръка и подаде плика на Франсис, който се беше изтегнал в задната част на черния линкълн навигейтър. Мейси седеше пред него на междинната седалка, с неизменните си тъмни очила, макар че и ванът беше с тъмни стъкла. В ухото си имаше слушалка на миниатюрна радиостанция, а на колана – пистолет в кобур. Пийбълс не беше с тях.

Франсис погледна плика, но не го пое.

– Кой ти даде това, Туна? Колко пъти да ти казвам да не ми подаваш нещо, дето не го знаеш какво е?

– Чисто е. Проверил съм го, шефе. Не знам откъде е, но вътре няма бомба или нещо такова.

Франсис грабна писмото от ръката му и му каза да потегля. Още щом пръстите му докоснаха плика, той знаеше какво има вътре. Отвори го и извади пръстена. Беше златен и малък, едва ли би станал и на кутрето му, но когато го купи, идеално прилягаше на средния пръст на Кевин, откъдето беше свален. От вътрешната страна бяха гравирани имената на Кевин и Франсис. По-точно пишеше „Франсис и Кевин. Завинаги“.

Франсис усети как ръцете му затрепераха. Туна не отделяше очи от него в огледалото за обратно виждане.

– Потегляй, Туна, ако не искаш да се намериш в някой контейнер за боклук с цял пълнител в задника!

Навигейтърът се отдели от бордюра и се понесе по улицата.

Франсис внимателно измъкна писмото. Беше написано с главни печатни букви като в детективски филм. Хората, които държаха Кевин, искаха – заповядваха му – да направи нещо за тях, ако държи да види момчето живо. Това, което искаха от него, беше доста странно. Франсис бе очаквал паричен откуп и бе готов да го плати, а след като си върне Кевин, да проследи похитителите му и да ги избие до един, най-вероятно със собствените си ръце. Но онези не искаха откуп и той се почувства объркан и още по-изплашен за Кевин, отколкото преди. Франсис изобщо не разбираше какво бяха намислили тези хора. Той знаеше какво би могло да накара някого да вземе чужди пари или да отнеме чужд живот. С това си мислеше, че разбира от всичко. Очевидно похитителите

знаеха и нещо друго, което знаеше и той – нещо за разположението на сградата, в която бяха избити федералните. Едва ли много хора можеха да знаят това.

– Откъде пристигна това писмо, Туна?

Туна срещна погледа му в огледалото.

– Тоан казва, че се било получило на онова място в центъра. Някой го бил мушнал под вратата.

Онова място в центъра беше луксозен апартамент – едно от малко-то свърталища, които Уестбрук бе използвал повече от един-два пъти. Апартаментът беше регистриран на името на фирма, чието единствено предназначение бе да позволи на Франсис наркобарона да притежава нещо легално, без полицията да дойде веднага и да му разбие вратата. Той си го бе обзавел с вкус, по стените имаше оригинални картини от неколцина черни братя от гетото, които той харесваше, защото правеха невъзможното, за да си изкарват почтено хляба. Точно така, Франсис Уестбрук беше меценат на изкуствата. Освен това апартаментът беше претъпкан с правени по поръчка мебели, достатъчно големи и здрави, за да издържат масата и обема на тялото му. Адресът се пазеше в строга тайна, защото това беше едно от малкото места, където той можеше наистина да се отпусне. Сега обаче някой бе узнал неговата тайна, бе нарушил неприкосновеността на убежището му и той никога повече нямаше да стъпи там.

Той сгъна писмото и го сложи в джоба си, но задържа малкия пръстен в огромната си лапа и го погледна. После извади снимката от джоба на ризата си. Тя бе направена на деветия рожден ден на Кевин. Франсис държеше момчето на раменете си. Двамата бяха ходили на мач и бяха облечени с еднакви спортни фланелки с емблемата на любимия им отбор „Редскинс“. Франсис беше толкова едър, че на стадиона много хора го бяха помислили за играч от отбора. С този ръст и цвят на кожата той можеше да бъде само спортист, който нищо друго не умее да прави, а при това се въргала в пари. Само че на Кевин това му се бе сторило адски гот. Във всеки случай тоя хлапак смята, че е по-добре баща му да е спортист, отколкото да продава дрога, си бе казал той.

Какво ли си мислеше синът му за него? Какво ли си бе казал за човека, когото смяташе за брат, но който му беше баща, когато попадна в кръстосания огън, предназначен да убие Франсис, а рани детето? Франсис си спомни как веднъж бе държал Кевин с една ръка, докато с другата стреляше с пистолета си по онези кучи синове, имали наглостта да превърнат един мирен рожден ден в касапница. Не можеше дори да го

закара в болница, трябваше да го даде на Джеръм, докато Кевин се дърпаше и пицеше, и искаше своя батко, а Франсис не можеше да направи нищо по въпроса, защото след престрелката ченгета бяха завардили цялата болница. Само да влезеше някой с огнестрелни рани по себе си, веднага щяха да му щракнат белезниците. Ченгетата отдавна му се точеха да го приберат на топло. Така че, ако бе дръзнал да извърши една толкова човешка постъпка, като да закара ранения си син на доктор, той щеше да си подпише сам затворническата присъда.

Очите му се напълниха със сълзи, които той с мъка преглътна. Франсис Уестбрук помнеше да е плакал само два пъти през живота си. Първият път беше, когато се роди Кевин, а вторият – когато Кевин бе прострелян в лицето и за малко не загина. Франсис се бе надявал да натрупа достатъчно пари за два човешки живота: своя и на Кевин. Искаше, когато един ден се оттегли от бизнеса и се отпрати към своя лелеян остров някъде по света, някъде далеч от дрогата, бандите и престрелките, от преждевременната смърт, която ги обграждаше отвсякъде, когато този момент дойдеше, той искаше синът му да бъде с него. Сега искаше това повече отвсякога, но то нямаше да струва пукната пара без Кевин.

В този момент мобилният му телефон извънтя, точно както пишеше в писмото. Той бавно го вдигна към ухото си.

– Кевин?

Когато чу името, Туна се извърна. Мейси остана неподвижно, загледалан в пода на колата.

– Кевин, добре ли си, малкото ми мъжле? Добре ли се отнасят с теб? – каза Франсис в микрофона и закима, докато слушаше отговорите. Двамата поговориха около минута и след това връзката прекъсна. Франсис прибра телефона. – Мейс – каза той. Мейси веднага вдигна глава. – Мейс, трябва да открием тоя Уеб Лондон. Нещата се променят.

– С цел премахване или обмен на информация? Ние ли да отидем при него, или той да дойде при нас? Ако е за информация, по-добре той да ни открие. Ако го искаш мъртъв, ще намина покрай него и е свършен. Ти само кажи.

Мейси както винаги беше рационален и делови. Отгатваше мислите на Франсис, самият той мислеше с главата си, оглеждаше всички възможности, анализираше, взимаше трудни решения и беше добра отмяна за шефа. Франсис знаеше, че Туна не е способен на това; дори Пийбълс беше с доста по-ограничени възможности. Каква ирония – един бял дребосък с кръвожадни инстинкти да стане пръв заместник на Франсис Уестбрук, негово доверено лице и дори нещо като душеприказчик,

доколкото можеше да има такова нещо между бели и черни.

– Засега търсим информация. Той идва при нас. Колко време ни трябва според теб?

– Той продължава да се навърта наоколо, души за следи. Не мисля, че ще отнеме много време. Имаме какво да му предложим като стръв, няма начин да не клъвне.

– Хайде тогава. А, и благодарая за останалите неща, Мейс.

– Просто си върша работата, шефе.

Кевин вдигна поглед към мъжа, който прибра телефона.

– Добре се справи, Кевин.

– Искам да видя брат си.

– Всяко нещо с времето си. Ти вече говори с него. Виждаш, че не сме лоши хора! И ние разбираме от семейни отношения, нали така? – Нещо в смеха на мъжа подсказа на Кевин, че похитителят му едва ли има семейство. Момчето потърка пръста, от който му бяха свалили пръстена.

– Защо ми даде да говоря с него?

– За него е важно да знае, че си добре.

– За да прави каквото му кажете, така ли?

– Дявол да те вземе, ти наистина си умно хлапе. Може би искаш да работиш за нас? – Мъжът се ухили още веднъж, обърна се и излезе, като заключи вратата.

– Искам да се махна оттук! – извика Кевин.

Вече дни наред Уеб не бе чел вестник. Най-после той си купи „Вашингтон Поуст“ и го прегледа на чаша кафе край големия фонтан в Рес-тън Таун Сентър. От известно време насам Уеб обикаляше в бавни кръгове около столицата, като периодично изпращаше на Бюрото тлъсти сметки за мотел. Сега седеше в кафенето, вдигаше от време на време глава и усмихнато поглеждаше към децата, които се катереха по оградата и хвърляха петачета във фонтана, докато майките им ги държаха отзад за дрешките, за да не цапбурнат във водата.

Уеб четеше вестника отзад напред и след като прегледа страниците за спорт, светска хроника и мода, навлезе в раздела за новини и политика. И изведнъж на страница А6 видя нещо, което го извади от летаргията. Той препрочете статията три пъти, като внимателно огледа придружаващите я снимки. Когато свърши, се облегна назад и се опита да смели информацията; единствено възможните изводи му се сториха направо абсурдни. Уеб не вярваше на очите и разсъдъка си. Той потърка обезобразената си страна, после през дрехата опипа с пръст дупките от куршуми по тялото си. Пак ли щеше да му се наложи да изживее още веднъж всичко това след толкова време?

Той натисна бутона за бързо набиране на мобилния си телефон. Бейтс не беше на бюрото си. Уеб помоли да му звъннат на пейджъра. След няколко минути Пърси се обади и Уеб му каза за статията.

– Луис Ледбетър. Съдията от Ричмънд, който бе водил делото срещу „Свободното общество“. Застрелян. Уоткинс, прокурор по същото това дело. Влиза си в къщата и тя избухва. В един и същи ден. После моят екип „Чарли“. Същият екип, който се бе отзовал на повикването от оперативното бюро в Ричмънд. Аз лично застрелях двама от „Свободните“, преди оная граната да ми опържи лицето и да получа два куршума в тялото си. И накрая самият Ърнест Б. Фрий, роденият свободен. Избягал от затвора – преди колко? Преди три месеца. Един от пазачите бил подкупен, измъкнал го със затворническата камионетка и после го намерили с прерязано гърло, от благодарност.

Отговорът на Бейтс го изненада.

– Знаем всичко, Уеб. Нашите компютри отдавна обработват и съпоставят цялата информация. Има и още нещо.

– Какво?

– Защо не наминеш насам?

Когато Уеб пристигна във Вашингтонското оперативно бюро, веднага го въведеха в залата за стратегическо планиране, обзаведена с всички технически чудеса на една тежкокалибрена федерална агенция за борба с организираната престъпност, включително със задължителното медно покритие на стените, усъвършенствана система за вътрешна сигурност, устройства за бял шум, скенери за ретина и дактилоскопски отпечатащи, цели банки суперкомпютри и – най-важното – неограничен брой кани с прясно кафе и планини понички.

Уеб си наля чаша кафе и каза „здрати“ на неколцина колеги, които препускаха насам-натам из обширната зала. Той разгледа триизмерните компютърни чертежи на вътрешния двор и околните сгради, забодени с кабарчета върху големи дървени табла и закачени на стените. На разни места по чертежите имаше забити карфици, обозначаващи, както разбираше Уеб, местата, където бяха открити важни улики и веществени доказателства. Тропотът на крака, неспирното потраква-не на компютърни клавиатури, звънът на телефоните, шумът на хартия от принтерите и покачващата се температура от човешки тела в залата показваха на Уеб, че нещо става. В миналото той неведнъж лично бе участвал в подобни акции в залата за стратегическо планиране.

– Терористичният акт в Оклахома Сити вдигна твърде високо летвата – каза Бейтс с иронична усмивка, като седна срещу него. – Сега всички си мислят, че само да огледаме някое и друго парче метал, да прослушахме някоя и друга касета, да проверим няколко номера на коли и накрая да натиснем едно-две копчета, и – готово! – лошите са ни в кърпа вързани. – Той пусна бележника си на масата. – Само дете никога не става точно така. Като при всичко друго, и тук е нужен късмет. Късмет и ясни следи. Ето, виж какво стана току-що. Някой с положителност иска да привлече вниманието ни върху себе си.

– Готов съм да се хвана за всякаква следа, Пърс. Който и да го е направил, той вече не може да влияе върху начина, по който ще проведем следствието.

– Знаеш ли, че много ме беше яд, когато напусна Вашингтонското оперативно бюро, за да се катериш по въжета и да гърмиш с тия пушкала. Ако си беше седял при мен, един ден от теб можеше да излезе нелош агент.

– Където си постелиш, там ще се завиеш и там ще те намерят умрял

един ден – ухили се Уеб. – Каза, че имало още нещо.

Бейтс кимна и плъзна по масата изрезка от вестник; Уеб се наведе напред и я огледа.

– Името Скот Уингоу говори ли ти нещо?

– Да, защитникът на нашия приятел Ърнест Б. Фрий.

– Точно така. Голям хитрец. Той му уреди намалена присъда с прокурора. А сега е намерен мъртъв.

– Убит?

– Телефонната му слушалка била намазана с атропин. Когато говориш, нормално е да притискаш слушалката до кожата си, близо до устата, ноздрите и така нататък. През лигавицата атропинът се абсорбира много по-бързо, отколкото по кръвен път. Повишава пулса, предизвиква задушаване, халюцинации. Всичко това за по-малко от час. А ако имаш болни бърбери и проблеми с оросяването, организмът не може ефективно да го елиминира, което само усилва токсичния ефект. Уингоу имал диабет и сърдечна недостатъчност, бил прикован на инвалидна количка, следователно атропинът е идеалното средство. В почивните дни обичал да работи сам в кабинета си, така че наоколо нямало кой да му помогне. Освен това в събота той най-много говорел по телефона. Поне така твърдят нашите хора от Ричмънд.

– Значи този, който го е очистил, е познавал както състоянието му, така и режима му на работа?

Бейтс кимна.

– Ледбетър е бил застрелян, когато е запалил лампата за четене в колата си, за да прегледа някаква статия, която уж друг съдия му бил препоръчал. Шерифът, който отговорил на позвъняването, казва, че бил съдията Маки. Естествено, не е бил той.

– Значи пак е замесен телефон.

– Това не е всичко. Когато Уоткинс се прибирал вкъщи от работа, съседът му тъкмо изкарвал колата от гаража. Той казал на полицията, че видял Уоткинс да вади от джоба си телефон. Той не чул звън, но му се сторило, че Уоткинс отговаря на обаждане. Къщата пълна с газ, той натиска бутона да отговори, бум!

– Чакай малко. Мобилният телефон не е като ключа за лампата. Той не произвежда искра, достатъчно силна да възпламени газ.

– Ние изследвахме телефона, или онова, което бе останало от него. Техниците буквално трябваше да го изстържат от ръката му. Някой бе сложил вътре соленоид, който да произведе точно такъв вид искра, която да възпламени газта.

– Значи този някой му е измъкнал телефона, вероятно докато е спял или апаратът не е бил у него, и му е сложил вътре соленоида. Като на всичко отгоре го е наблюдавал, за да е сигурен, че запалката ще се задейства тъкмо навреме.

– Ммм, да. Ние проверихме всички обаждания до мобилните телефони на Уоткинс и шерифа. И в двата случая са използвани обществени автомати с фонокарти. Купуваш, говориш и изхвърляш. Никакви следи.

– Такива използват между другото и агентите под прикритие. Предполагам, че вашият не се е появил още.

– Забрави го.

– Няма да го забравя, но за него ще говорим по-късно. Та какво ново около Фрий?

– Няма новини. Сякаш живее на друга планета.

– След Ричмънд сигурно цялата му организация се е изселила на друга планета. Или се забелязва някаква активност?

– За съжаление, да. Както знаеш, те категорично отрекоха участие в нападението над онова училище в Ричмънд, а той самият твърдеше, че бил планирал удара без знанието на приятелчетата си, с което прати следствието в задънена улица. Останалите похитители бяха мъртви, от тях двама благодарение на теб. Не успяхме да спипаме нито един от другите членове на организацията, за да дадат показания, и така „Свободното общество“ се измъкна. Наистина, известно време оттогава се бяха покрили, но сега се чува, че се готвят да се върнат на сцената с нови попълнения.

– А къде са сега?

– В Южна Вирджиния, край Данвил. Бъди сигурен, че са под наблюдение. Предполагахме, че след бягството си от затвора Ърни ще се насочи натам. Засега обаче нищо.

– След всичко това все още ли нямаме заповед за обиск на помещението им?

– Какво очакваш да направим? Да идем при съдията и да му кажем: виж какво, станали са три убийства, по-точно шест, ако броим и семейството на Уоткинс, та смятаме, че това е работа на „Свободните“, само дето нямаме никакви доказателства, нито сега, нито пък за ликвидирането на отряда или за каквото и да било. Ами че организациите за човешки права направо ще ни разпънат! – Той помълча и после добави: – Разбира се, иначе всичко се връзва. Прокурорът, съдията. Мотивът е ясен – лично отмъщение.

– Но защо и адвоката? Та той спаси Ърни от газовата камера. Защо

да ликвидират и него?

– Прав си, но тук нямаме работа с рационални хора, Уеб. Доколкото ги познавам, те са бесни, задето един от техните изобрещавачи е попаднал в затвора. А може би Ърни и адвокатът нещо са се спречкали и когато избягал от затвора, той е решил просто да ги изтреби до един.

– Сега вече убийствата трябва да спрат. Не остана никой за убиване.

Бейтс бръкна в една папка и измъкна лист хартия със снимка.

– Не е така. Сигурно помниш, че в училището загинаха и две учителки.

Уеб въздъхна дълбоко. Той нищо не бе забравил.

– И онова момче. Дейвид Канфилд.

– Точно така. Едната от учителките е била омъжена. И знаеш ли какво? Съпругът ѝ е загинал само преди три дни в Западен Мериленд, късно вечерта на връщане от работа.

– Убийство?

– Не сме сигурни. Автомобилна катастрофа. Полицията още разследва случая. Виножникът е избягал.

– Има ли замесен телефон?

– Имаше телефон в колата. След като се свързахме с тях, от полицията обещаха да проверят чрез телефонната компания дали не му се е обадил някой непосредствено преди катастрофата.

– А семейството на другата учителка?

– Съпругът и децата ѝ се преместили в Орегон. Свързахме се с тях и в момента те са под денонощна охрана. А помниш ли родителите на Дейвид Канфилд? Бил и Гуен?

Уеб кимна.

– Докато бях в болницата, Били Канфилд на няколко пъти дойде да ме навести. Добър човек. Беше покрусен от загубата на сина си. Напълно нормално. Аз така и не се запознах със съпругата, а оттогава и Били не съм го виждал.

– И те са се преместили. Сега живеят на север, във Фокие, и имат ферма за коне. Знаеха, че Фрий е избягал. Бил Канфилд каза, че няма нужда от нашата помощ. Напротив, надявал се Фрий да го потърси, за да можел, както се изрази, да му откъсне главата с двуцевката.

– Били Канфилд не е от плашливите. Личеше си, още когато идваше да ме види в болницата – як мъжага, корав и вещь по всички въпроси. Някои колеги, които даваха показания по делото, после ми казаха, че в залата се чувал само неговият глас. На няколко пъти за малко да го

глобят за неуважение на съда.

– Навремето имал фирма за товарни превози, но след смъртта на сина си я продал и се преместили.

– Ако „Свободните“ са замесени в убийствата в Ричмънд, Фокие им е много по-близо от Орегон. Семейството на Бил Канфилд може би е в сериозна опасност.

– Знам. Мислех дори да отида лично и да се опитам да го вразумя.

– Ще дойда с теб.

– Сигурен ли си? След това, което ти се случи в училището в Ричмънд, по-добре остави душевните ти рани да зараснат.

Уеб поклати глава.

– Това не е нещо, което можеш току-така да загърбиш, Пърс. Колкото и време да мине. Двете учителки бяха убити, преди да пристигнем. На тях вече с нищо не можех да помогна. Но Дейвид Канфилд загина пред очите ми.

– Ти направи всичко в човешките възможности, дори сам за малко не загина. Почетният медал за участие е закачен на лицето ти за вечни времена. Няма за какво да се чувстваш гузен.

– Значи изобщо не ме познаваш.

Бейтс изгледа Уеб от глава до пети.

– Добре, но помисли и за себе си, Уеб. Ако целта на Фрий е да очисти целия екип „Чарли“, тя още не е постигната. Ти си последният оцелял.

Колко съм цял, аз си знам, каза си Уеб.

– Не се притеснявай, ще се оглеждам наляво и надясно, когато пресичам улицата.

– Сериозно ти говоря, Уеб. Щом са опитали веднъж, ще опитат и втори път. Тия типове са фанатици.

– Добре де, знам. Не забравяй, че имам вечен медал на лицето.

– И още нещо. По време на процеса Уингоу заведе дело срещу отряда и Бюрото за неправомерно използване на сила, завършило с убийство.

– Това са пълни глупости, от начало до край.

– Така е. Но по този начин се разгласи участието на отряда. Сега „Свободните“ вероятно знаят доста неща за вашите методи, начин на действие и така нататък. Това може да им е помогнало в устройване на засадата.

Уеб не се бе сетил за това. Звучеше твърде логично.

– Обещавам ти, ако започнат да ми се обадят разни кукувци по

телефона, незабавно да те уведомя. Ще проверя слушалката дали няма атропин. Сега ми кажи за она таен агент, дето действал под прикритие. Вероятно „Свободните“ са замесени, но едва ли са действали без помощ от вътрешно. Знам, че е чернокож и че тези хора едва ли биха потърсили помощ от цветнокож, но не можем да си позволим да отхвърлим нещо току-така. Ти спомена, че Коув бил вълк-единак. Какво друго знаеш за него? – Уеб не бе научил нищо от Ан Лайл и сега реши да се обърне за информация направо към източника.

– Доста неща. Всичко е събрано в онази дебела папка, на която пише „Агенти на ФБР под прикритие – всичко, което искате да знаете“.

– Пърс, този човек може да е ключът към загадката. Ами ако той е организирал цялото клане?

– Не е той! Повярвай ми.

– Аз пък ти казвам, че съм работил върху подобни случаи. Каквото и да си мислиш за мен, откакто постъпих в отряда, не съм забравил какво е да си агент на ФБР. Имах доста добър учител. Освен това две глави мислят по-добре от една. Ти самият си ми го казвал.

– Не става така, Уеб. Съжалявам, но такива са правилата.

– Едно време друго ми разправяше.

– Времената се менят, хората също.

Уеб се облегна назад и се замисли дали да не изиграе единствения си коз.

– Е добре, ами ако ти кажа нещо, което не знаеш, а може да е доста важно?

– Ще те запitam защо не си ми го съобщил досега.

– Току-що се сетих.

– Как не!

– Искаш ли да го чуеш, или не?

– А ти какво получаваш в замяна?

– Информация срещу информация.

– Ами ако те принудя да ми кажеш без нищо?

– Пърс, по дяволите, в името на някогашното ни приятелство!

Бейтс потупа с ръка папката пред себе си.

– Откъде знаеш, че твоята информация ще ми свърши работа?

– Ако не ти свърши работа, нищо не ми дължиш. Разчитам на твоята преценка.

Бейтс го изгледа втренчено.

– Давай! – рече накрая той.

Уеб му разказа за подмяната на Кевин Уестбрук. Докато говореше,

той наблюдаваше лицето на Бейтс и бе готов да се закълне, че пулсът на колегата му е доста над предписаните шейсет и четири удара в минута – по-скоро двойно по-висок.

– Точно кога се сети за това? И недей да ми шикалкавиш.

– Когато приехме бира с Романо, аз му споменах, че момчето, което съм спасил, е имало дупка от куршум в бузата. Тогава Поли каза, че момчето, което той е пазил, не е имало нищо подобно. После Кортес го потвърди. Не им искам сметка. Аз им обещах веднага да ти докладвам.

– Не се съмнявам. Та кой е подменил хлапето? И защо?

– Представа нямам. Казвам ти обаче, че детето, което спасих в уличката, и онова, което Романо е предал на тъй наречения „агент“, нямат нищо общо помежду си. – Той удари с ръка по масата. – Е, какво ще кажеш за информацията ми?

Вместо отговор Бейтс отвори една папка, макар да нямаше нужда да чете това, което знаеше наизуст:

– Рандъл Коув. Четирийсет и четири годишен. През цялата си кариера работил само във ФБР. Бивш студентски шампион по американски футбол от Оклахома, но скъсва и двата си менискуса, преди да го поканят в професионалната лига. Това е неотдавнашна негова снимка.

Бейтс я плъзна по масата и Уеб се загледа в лицето на мъжа. Чернокож, с къса брадичка, косата на дълги плитчици, погледът вторачен, пронизващ. Висок близо метър и деветдесет, над сто килограма. Изглеждаше достатъчно як, за да се пребори с мечка гризли. Уеб се наведе напред и докато се правеше, че разглежда снимката, успя да прочете доста от разтворената папка. Като агент на ФБР той бе тренирал разни похвати за усилване на паметта си, докато намери възможност да запише наученото. Освен това беше извънредно добър в четене на текст, обърнат обратно.

Бейтс продължи:

– Това е човек, който се оправя във всякаква ситуация, познава улици не по-зле от който и да било гангстер. Запазва самообладание при всякакви изпитания.

– Ами да, един бял с диплома по право от Принстън не би могъл да се прави на наркопласьор, без веднага да го разкрият. Интересно, защо ли? – подметна Уеб. – Ти бе споменал, Пърс, че човекът нямал семейство и деца. Изобщо не се е женил, така ли?

– Не. Съпругата му е починала.

– Не са ли имали деца?

– Имали са.

– Какво е станало с тях?

Бейтс се размърда неловко на стола си.

– Каквото е станало, е било отдавна.

– Целият съм в слух.

Бейтс въздъхна; явно не му се говореше по въпроса.

– Пърс, аз загубих целия си екип. Ще ти бъда благодарен, ако ми кажеш всичко, което знаеш.

Бейтс се наведе напред и нервно сплете пръсти върху бюрото.

– Коув работеше по задача в Калифорния. Под най-дълбоко прикритие, защото беше поставен да следи руската мафия, а тези типове ще ти изстрелят ракета в задника само ако се покашляш. В сравнение с тях Коза Ностра са като дечица от предучилищна възраст. – Бейтс млъкна.

– Е, и?

– Беше разкрит. Проследиха семейството му.

– И ги убиха?

– По-точно е да се каже: заклаха ги. Видях снимките.

– Къде е бил Коув в това време?

– Нарочно го изпратиха някъде, за да му отвлекат вниманието и да не им се пречка.

– А защо не премахнаха и него?

– Опитаха се, но по-късно. Изчакаха да погребее семейството си, много любезно от тяхна страна. Чак тогава отидоха да го очистят. Но той ги очакваше.

– И ги очисти?

– Закла ги по същия начин. Видях и тези снимки.

– А Бюрото защо продължава да го държи на работа? Няма ли рано пенсиониране за агенти, чиито семейства са избити?

Бейтс разпери безпомощно ръце.

– Опитаха се да го пенсионираат, но той отказа. Искал да работи. И право да ти кажа, откакто убиха семейството му, този човек е свършил повече работа за Бюрото от който и да било друг агент под прикритие. За да го измъкнат от Калифорния, го назначиха във Вашингтонското оперативно бюро. Благодарение на Рандъл Коув много главатари на банди и шефове на канали за наркотици бяха изправени пред съда и свършиха в затвора.

– Изглежда истински герой.

Бейтс най-после се поуспокои и разплете пръстите си, без да затреперят.

– Коув използва нетрадиционни методи, често прибягва до

саморазправа, а началствата в Бюрото мъчно преглъщат това дори от агенти, загубили семействата си. Само че за Коув е трудно да се докаже каквото и да било. Не казвам, че стилът му на работа не се е отразил на кариерата му; в края на краищата за човек като него няма място в Бюрото освен под прикритие. Убеден съм, че и той го знае. Но играе по правилата. Каквито и странности да има, досега винаги е успявал да изпълни задачата и Бюрото го търпи. Досега.

– А когато руснаците успяха да се доберат до семейството му, дали това не стана заради някаква издънка на Бюрото?

Бейтс вдигна рамене.

– Коув поне не мислеше така. Оттогава не спира да разследва случая.

– Знаеш какво казват за отмъщението, Пърс. Единственото блюдо, което най-много се услажда, когато е изстинало.

Бейтс отново вдигна рамене.

– Не е изключено.

Уеб започваше да се самонавива:

– Тръпки ме побиват, като си помисля, че тип като него може да е останал на работа в Бюрото само за да изпрати целия ми екип в ада и така да си отмъсти за смъртта на своите хора. Какво, нямате ли качествен контрол в тая организация?

– Какво да ти кажа, агентите под прикритие са особена порода хора. Те през цялото време се вживяват в една лъжа, в някаква измислена история, и понякога почват да си вярват. Нещо в главата им прищраква, и толкова. Затова Бюрото непрекъснато ги вади и вкарва в играта, разменя им задачите и им дава възможност да си заредят батериите.

– Така ли са постъпвали и с Коув? Изкарвали са го от играта, давали са му време да си зареди батериите? Предложили са му психотерапия, след като е погребал семейството си? – Бейтс не отговори. – Или е бил толкова добър в професията, че са го оставили да си върши кротко работата, докато накрая си го е изкарал на моя екип?

– Нямам намерение да обсъждам с теб този въпрос. Нямам *право* да го обсъждам.

– Ами ако ти кажа, че говориш глупости, които не приемам?

– Ами ако *аз* та кажа, че те оставих да отидеш твърде далеч?

Двамата кръстосаха блеснали погледи. После се успокоиха.

– А информаторите му? И те ли бяха професионалисти като него? – запита Уеб.

– Коув никога не разкриваше картите си. Той единствен имаше

връзка с тях, никой друг. Не беше точно по устава, но както ти казах, даваше резултати и ние не му придирахме много. Той определяше правилата.

– Какво още знаем за обекта? Казваш, че това бил финансовият център на някакъв канал за наркотици. Чий?

– Точно тук няма единомислие по въпроса.

– Браво, Пърс. Уравнение с две неизвестни. От тия, дето най ги обичам.

– Нашата професия не е точна наука, Уеб. Целият район, където беше вашата операция, се контролира от една банда. На Големия Х, вече ти казах.

– Значи обектът в онази сграда трябваше да е неговият финансов център?

– Коув обаче не мислеше така.

– Не знаеше ли със сигурност?

– Ти какво, да не мислиш, че ония типове носят табелки на ревертите: „Аз съм от бандата на Големия Х“ или нещо подобно?

– Какво смяташе Коув?

– Че такъв финансов център е могъл да бъде само на много по-голям играч. Може би от калибъра на организацията, която доставя един препарат, оксиконтин му викат, за района на целия окръг Колумбия. Чувал ли си за него?

– Момчетата от Агенцията за борба с наркотиците в Куонтико само за това говорят – кимна Уеб. – Готово лекарство, не ти трябват лаборатории, нито пък се трепеш да го вкарваш през границата. Просто намиращ източник, а такива дал господ, и почваш да печаташ пари.

– Мечтата на мошеника – добави намръщено Бейтс. – Окси е едно от най-мощните болкоуспокояващи средства на пазара в момента. Препаратът действа на клетъчните рецептори в мозъка, гръбначния стълб и корема. Блокира нервните сигнали за болка, като същевременно създава чувство на еуфория. Обикновено има депо действие, което продължава дванайсет часа, но ако го счукаш за смъркане или го пушиш, ефектът е мигновен, сравним с хероин. При свръхдоза предизвиква спиране на дишането, вече има доста такива случаи.

– Дребен страничен ефект. Значи викаш, че Коув е бил в самия склад? Явно си е създал добри връзки с вътрешни хора. Да не искаш да кажеш, че не знаеш кой му е бил информатор?

Бейтс потупа с ръка папката пред себе си.

– Имаме някои предположения. Засега съвсем неофициални.

– На този етап съм благодарен на слухове и чисти лъжи.

– За да проникне толкова навътре, Коув вероятно е имал свой човек сред ръководството на организацията. Той се натъкна на тази история с окси съвсем случайно, докато разследваше бандата на Уестбрук. Предполагам обаче, че човекът, когото е използвал, за да проникне сред хората на Уестбрук, е същият, който му е помогнал да надуши оксиконтинна. И така, административният директор, по липса на по-подходящ термин, на бандата на Уестбрук се нарича Антоан Пийбълс. Той е маниак на тема секретност и главно заради него досега не сме били в състояние да пипнем Уестбрук с пръст. Ето ги, този е Уестбрук, а другият е Пийбълс. – Той плъзна две снимки по бюрото.

Уеб ги погледна. Уестбрук беше истинско чудовище, по-едър и от Коув. Имаше вид, като да бе преживял много битки; очите му, дори и от двуизмерната повърхност на хартията, гледаха така, сякаш собственикът им умее да оцелява при всякакви обстоятелства. Докато Пийбълс беше нещо съвсем различно.

– Уестбрук е печен ветеран. А този Пийбълс прилича на някой дипломат от Станфордския университет.

– Така е. Пийбълс е съвсем млад и представлява новият вид наркопредприемач, не толкова жесток и кръвожаден, а делови и безкрайно амбициозен. Говори се, че някой се опитва да сложи всички дистрибутори под една шапка, да направи бизнеса по-централизиран, по-машабен и икономически ефективен. Нещо като корпоративна реорганизация на базата на нови управленски подходи.

– Звучи така, сякаш нашият Антоан иска да стане президент на корпорацията, а не просто административен директор.

– Не е изключено. Уестбрук е израснал на улицата. Започнал е от най-ниското и е минал през всички стъпала на гангстерската йерархия, но вече чуваме, че търсел начин да напусне наркобизнеса. Само че при условия, които той сам определи.

– В такъв случай Пийбълс може да е намислил нещо друго, ако действително той организира дребните банди пласъори. Но ако той снася на Коув, това някак не се връзва с ролята му на помазан наследник на шефа. Защото, ако разбием канала, какво ще прави самият той?

– Логичен въпрос – съгласи се Бейтс.

– Кой още участва?

– Клайд Мейси. Личният бодигард на Уестбрук.

Бейтс му подаде снимката на Мейси, който, най-меко казано, имаше вид, сякаш си чака реда за газовата камера в някой затвор. Кожата

му беше толкова бяла, че изглеждаше анемичен; беше с бръсната глава и имаше привидно спокойните, но студени и безмилостни очи на сериен убиец.

– Ако самият Исус Христос види тоя да му идва насреща, ще извика полиция.

– Явно Уестбрук си подбира хората измежду най-добрите.

– И как тоя Мейси е попаднал сред чернокожите братя? Та той прилича на някакъв неофашист.

– Няма такова нещо. Бръсне си главата, защото не се харесвал с коса. За него не се знае нищо, отпреди да дойде във Вашингтон. Нямаме доказателства, но се говори, че навремето бил изпълнител на мокри поръчки за двама наркобарони, които сега били временно на гости във федералния затвор в Джوليو. Оттогава той живее във Вашингтон и работи за Уестбрук. Носи му се слава на безмилостен убиец, изключително лоялен на господаря си. Напълно луд, но по своему професионалист.

– Като всеки уважаващ себе си престъпник.

– Първият акт на насилие в живота му бил, когато разцепил черепа на баба си със сатъра, задето уж му сипвала по-малко на вечеря.

– Че как изобщо е на свобода след подобно убийство?

– Тогава бил само на единайсет години, така че го тикнали в затвор за малолетни престъпници, докато станал на осемнайсет. От този момент насам единствените му регистрирани нарушения са три глоби за превишена скорост.

– Симпатичен младеж. Може ли да задържа снимките?

– Моля, твои са. Само че моят съвет е: видиш ли този Мейси в някоя тъмна улица или дори в осветена, обръщаш се и бягаш.

– Аз съм командос от Отряда за борба с тероризма, Пърс. Такива като него ги ям на закуска.

– Добре, че сам си вярваш.

– Ако Коув действително е толкова добър, колкото твърдиш, едва ли е попаднал в засада. Тук става нещо друго.

– Възможно е, но всички правим грешки.

– Ти имаш ли потвърждение, че Коув не е знаел кога ще ударим?

– Да. Датата на операцията не му е била съобщавана.

– Как така?

– Не са искали да изтече информация, пък и той е нямало да бъде там, така че не му е било нужно да знае.

– Прекрасно, нямате доверие на собствения се агент. Но това не значи, че не е могъл да изкопчи информацията от другаде, например от

Вашингтонското оперативно бюро.

– Или от Отряда за борба с тероризма – не му остана дължен Бейтс.

– А че има потенциални свидетели, и това ли го знаете от Коув? – Бейтс кимна. – Да ти кажа, Пърс, много по-добре би било, ако ни бяхте съобщили навреме.

– Целесъобразност, Уеб. Тази информация не ви е била нужна, за да си свършите работата.

– Как можеш да кажеш това, след като дори представа нямаш как точно си върша работата?

– Пак отиваш твърде далеч, приятелю. Не си играй с късмета.

– Никой ли не се трогва, че шестима мъже загинаха?

– От гледна точка на целесъобразността, Уеб, никой. Само такива като теб и мен.

– Нещо друго, което няма нужда да знам?

От купчината документи на бюрото си Бейтс изрови дебел класьор, измъкна отвътре кафява папка и я отвори.

– Защо не ми каза, че Хари Съливан ти е баща?

Уеб скочи и си наля още една чаша кафе. Не че имаше нужда от нова доза кофеин, но искаше да спечели малко време, за да измисли какво да каже, някаква лъжа.

Когато седна на стола, Бейтс още преглеждаше папките в класьора. После погледна Уеб; в очите му се четеше, че няма да му го даде, докато не получи отговор на въпроса си.

– Никога всъщност не съм го смятал за свой баща. Пътищата ни се разделиха, когато бях едва на шест години. За мен той е просто някакъв си там човек.

Бейтс кимна и плъзна пръста си по една от страниците.

– Ако се съди по криминалното му досие, истинско чудо е, че е намерил време да те направи. Да знаеш само какво пише... – добави подканващо той.

На Уеб му идваше да грабне класьора от ръцете му и да побегне навън. Вместо това той остана неподвижно на стола си, поглеждайки към обърнатите страници, изчаквайки. Изведнъж бе престанал да чува шумовете наоколо. Бяха останали само тримата – той, Бейтс и – на онези обърнати страници – баща му.

– Та какво изведнъж се интересува от някакъв си там човек? – попита Бейтс.

– Струва ми се, че на моята възраст някои неща започват да имат значение.

Бейтс прибра кафявата папка в съответната преграда и побутна целия класьор към Уеб.

– Приятно четене.

Първото нещо, което Уеб забеляза, когато се прибра в мотела, бе прясното петно от моторно масло върху неговото място за паркиране. В това нямаше нищо особено нередно – може би някой от другите гости бе паркирал на мястото му, макар да беше точно срещу неговата стая. Преди да отключи, той огледа топката на бравата, докато се правеше, че си търси ключа. За съжаление дори Уеб не можеше да прецени от един поглед дали бравата е отключвана с шперц. Самата врата не беше разбита, но за един професионалист ключалката беше детска играчка.

Уеб отвори вратата, като с едната ръка стискаше дръжката на писмолета. Трябваше му около десет секунди, за да установи, че в тъмната стая няма никой. Всичко си беше на мястото, всяка хартийка в кутията от тавана на майка му беше точно както я бе оставил. Въпреки това три от петте незабележими капана, които бе заложил на различни места из стаята, бяха щракнали. През годините Уеб си бе изработил ефективна система от малки капанчета за засичане на чуждо присъствие, която използваше неизменно, особено в чужбина. Който бе претърсвал стаята му, беше добър, но не перфектен. Голяма утеха, каза си той – все едно да знаеш, че двестакилограмовият боксьор, с когото ти предстои да се биеш на ринга, има стъклена долна челюст и като малък се е напикавал в леглото.

Иронията бе там, че бяха ровили в стаята му точно по време на срещата му с Бейтс. Уеб в никакъв случай не беше наивник, защото бе видял най-лошото в живота – и като дете, и като възрастен. Ала поне засега си бе мислил, че ако има нещо, на което напълно можеше да се довери, това беше Бюрото и хората, които работеха в него. За пръв път през цялата му кариера тази негова вяра беше сериозно разклатена.

Той опакова малкото си лични вещи и след двацет минути беше вече на път. Най-напред отиде в един ресторант в близост до стария град в Александрия, паркира на място, където можеше да наблюдава колата си през прозореца, обядва и се зарови в живота на Хари Съливан.

Бейтс не се шегуваше. Бащата на Уеб се бе радвал на гостоприемството на някои от най-добре охраняваните затвори в Съединените щати, и най-вече в Юга. Престъпленията му бяха безброй и най-разнообразни, но имаше нещо, което да ги обединява. В типичния случай това бяха дребни финансови мошеничества, длъжностни присвоения,

документни фалшификации, обикновени измами. От заповедите за арестуване и съдебните протоколи в папката се виждаше, че главното оръжие на баща му в цялата му бурна кариера беше неговото неустоймо сладкодумие, съчетано с по-голяма доза нахалство, отколкото е здравословно за обикновен смъртен.

Класьорът изобилстваше с полицейски снимки на баща му – във фас, в ляв и десен профил, отдолу с дългите редове от цифри на арестантския му номер. Уеб бе виждал много снимки на арестувани, на които повечето хора странно си приличаха – смъртно уплашени, омърлушени, потиснати, готови да си прережат вените или да се обесят с тирантите си на гредата. За разлика от тях Хари Съливан неизменно беше широко усмихнат. Направо се хилеше доволен, сякаш той бе изиграл ченгетата, а не те него. Ала при все това баща му изглеждаше състарен; нямаше нищо общо с напетия красавец от снимките в кутията, която бе намерил на тавана. Особено на последната поредица фотографии беше вече старец, но иначе все така широко усмихнат, макар и с поизпадали зъби. Уеб нямаше никакви особени причини да го обича, но му стана жал за човечеца, чийто личностен и физически упадък можеше да се проследи по снимките от полицейското му досие.

Докато четеше съдебните показания на баща си, на места Уеб не можеше да се сдържа да не избухне в смях. От словесните престрелки с различни прокурори, решени да го приберат на топло, се очертаваше един твърде лукав и остроумен тип.

– Мистър Съливан – бе го попитал един обвинител, – не е ли истина, че в нощта на престъплението вие...

– Ще прощаваш, момче – бе го прекъснал той, – но за коя нощ точно става дума? Паметта ми отслабва с годинки-те...

Уеб живо си представи как прокурорът отчаяно обръща очи нагоре, докато търпеливо пояснява:

– Нощта на двайсет и шести юни, сър.

– Да бе, да. Карай нататък, момче, добре се справяш. Майка ти сигур много се гордее с тебе.

На това място в протокола съдебният секретар бе записал в скоби: „Смях в залата.“

– Мистър Съливан, не съм ви момче – бе отвърнал прокурорът.

– Да ме прощаваш, синко, мен сигур хич не ме бива в тез тънки работи, ама нищо лошо не исках да река. Право да ти кажа, хич и не знам как да ти викам. Щото, докато ме караха с колата от затвора към почитаемия съд, чух други хора да ти викат разни работи, дето не бих ги казал

на най-злия си враг, ще знаеш. Такъвиз едни мръсни приказки изпозваха, че ако ги чуе покойната ми майчица, богобоязлива католичка, ще се обърне трижди в гроба.

– Изобщо не ме интересува, сър, какво говорят за мен разни престъпници.

– Пак да ме прощаваш, синко, ама тез люти приказки ги чух от пазачите.

„Смях в залата“, бе записал прилежно съдебният секретар. *Гръмогласен и несеквац*, добави от себе си Уеб, съдейки по дългата редица удивителни в края на забележката.

– Може ли да продължим нататък, мистър Съливан? – пита прокурорът.

– Можеш да ми викаш Хари. Тъй ми викат всички, откакто ирландският ми задник се тътри по таз грешна земя.

– Мистър Съливан! – Този път се бе намесил съдията, прочете Уеб, и за миг му се стори, без да бъде сигурен, разбира се, че в тези две думи се долавяше с мъка сподавен смях. Ами да, в протокола пишеше, че съдията се казвал О'Мали, така че, ако не друго, двамата с баща му ги бе обединявала вродената им ирландска омраза към всичко английско.

– В никакъв случай няма да ви наричам Хари! – бе отвърнал възмутен прокурорът и Уеб живо си го представи как трепери от праведен гняв при унижението да бъде надприказван от един презрян престъпник.

– Добре де, момче, само не се вълнувай. Зная, че ти плащат да запираш такива като мен, бедния, немощен старец, в тъмница, дето затворникът губи всякакъв човешки образ и за пет пари брат брата убива. И то за някакво си там недоразумение, грешка в преценката, тъй да се каже. Най-многого, за което може да се фанете, е ако съм обърнал по непредпазливост някоя и друга бира в повече. Ама от това не следва, че не можеш да ми викаш Хари, щото, като се изяснят нещата, ний двамата с теб ще си останем приятели.

Когато Уеб приключи с тази глава от житието на баща си, той не без задоволство отбеляза, че в конкретния случай съдебните заседатели бяха оправдали стария Хари Съливан по всички представени обвинения.

Последния път, когато баща му бе признат за виновен, съдът го бе осъдил на двайсет години затвор – най-дългата присъда, която изобщо бе получавал. До момента бе излежал четиринайсет от тях в един затвор в Южна Каролина, за който Уеб бе чувал, че е истинско преддверие на ада, и му оставаха още шест, преди да го пуснат на свобода – ако, разбира се, не умреше междуременно.

Уеб налага последното парче салам и пресуши остатъка от бирата си. Оставаше му още една папка. Не му отне много време да я прочете, но когато свърши, беше изумен и напълно объркан.

Следователите в Бюрото бяха много добри, вършеха си съвместно работата. Когато проверяваха миналото на някого, те ровеха навсякъде. Подадеш ли документи за работа във ФБР, независимо на какъв пост, можеш да бъдеш сигурен, че ще разчовъркат цялата ти лична и семейна история, ще открият и разпитат всички, с които си се познавал, макар и бегло, през целия си предишен живот. Класната от отделенията, училищната архиварка, дори онази симпатична съученичка, на която си кавалерствал на абитуриентския бал и после си преспал с нея. Разбира се, ще разговарят и с баща ти, на когото си се изповядал със закъснение за стореното, и то когато срамната ти тайна и без това е била разкрита, макар вината всъщност да не е била твоя, защото онова сладко, невинно момиче собственоръчно ти бе свалило гащите и бе извадило от балната чантичка пакетче презервативи с вазелин. Ще издирят командира на скаутския ти отряд, всичките ти роднини по съребрена и по женска линия, чиновника в банката, който ти бе отказал първия заем за кола, бръснарката, която те подстригваше на младини. Когато ФБР се заемат с теб, не признават нищо свято. И как тогава да не открият стария Хари Съливан!

Бяха го открили, разбира се – изживяващ старините си на сигурно място в една тясна килия в Южна Каролина, – и той с радост бе прибавил своята лепта към психологическия портрет на сина си Уеб Лондон. „Моят син“ беше изразът, който Хари Съливан бе използвал трийсет и четири пъти по време на събеседването си с двамата цивилни агенти; Уеб беше сигурен за цифрата, понеже специално си бе дал труд да ги преброи.

Хари Съливан бе дал на „своя син“ най-добрата препоръка, която един смъртен може да даде на друг, макар да го бе познавал само през първите шест години от живота му. Ала, както се бе изразил той, един истински ирландец може да прецени дали от неговия роден син ще излезе нещо свястно, или не, още от деня, когато му сменят пелените с гащи. „Моят син – бе казал той – има всички данни да стане най-добрият агент на ФБР, който се е раждал на този свят. Можете да ме цитирате.“ И ако уважаемите господа настояваха, Хари Съливан щеше да иде лично до Вашингтон и да повтори същото пред когото трябва. Дори да не му сваляха веригите от ръцете и краката, той щеше да се яви пред големите началници ей тъй, както си е, и да им го каже в очите, и сърцето му да

прелива от бащина гордост. Щото на тоз свят няма длъжност, за която „моят син“ да не е достоен.

Докато Уеб четеше това, главата му увисваше все по-надолу, докато накрая почти се удари в ръба на масата при следния пасаж от показанията на баща му:

„И ако почитаемите господа агенти, тези достойни мъже, бъдат така любезни да предадат на моя син“, започваше въпросното словоизлияние, че неговият баща не е спирал да мисли за него през всичките тез години, че никога не го е забравял и че макар да е малко вероятно двамата да се съберат отново заедно, нека бъдат така добри да му кажат, че Хари Съливан му желае всичко най-хубаво и го обича бащински. И да не си мисли с лошо за бедния старец само заради това, че напоследък нещата не са се развили съвсем добре. Ако почитаемите господа агенти предадат на „моя син“ всичко това, бе добавил той, Хари Съливан ще им бъде вечно задължен и при сгоден случай ще ги черпи по една биричка, че може и по две, макар това да не изглежда чак толкоз вероятно при така сложилите се обстоятелства, ама знае ли човек?

От Бюрото не му бяха казали нищо за този доклад. Той за пръв път го виждаше. По дяволите! Защо не се допускаха изключения понякога? Нима всичко трябваше да бъде все по устав – изпълнявай или хващай пътя? Уеб се зачуди защо докладът се намира в досието на баща му. Може би това беше работа на Бейтс. След като бе открил, че Съливан е бащата на Уеб, той най-вероятно бе прегледал досието на Уеб за справки за произхода му. Нямаше съмнение, че от ФБР при всички положения ще издирят бащата на всеки кандидат за работа, стига да е жив. После той се сети нещо, от което сърцето му още повече се сви. Ако Клеър Даниълс бе получила личното му досие, тя знаеше всичко за баща му. А ако го знаеше, защо не му бе казала?

Уеб затвори класьора, плати си сметката в ресторанта и закрачи към паркирания форд. Той закара колата до един от служебните гаражи на Бюрото и я смени с новичък мъркюри гранд маркиз, който изкара през друг изход, откъм обратната страна спрямо улицата, от която бе дошъл. ФБР не разполагаше с излишък от служебни коли, а този мъркюри беше едва на шестнайсет хиляди километра, но Уеб успя да убеди началника на гаража, че му се полага по-добро возило, отколкото на цивилните бюрократи в щаба. „Ако ли пък не ти изнася, бе добавил той, оплачи се на моя добър приятел Бък Уинтърс.“

26

В залата за стратегическо планиране влезе един мъж. Бейтс вдигна глава и с усилие се опита да прикрие смайването си.

Бък Уинтърс се приближи и седна срещу него. Костюмът му беше изряден като за високопоставен служител на Бюрото, ръбовете на панталона режиха по устав, излъсканите до блясък обувки швейцарски модел бяха в съответствие с духа и буквата на вътрешния правилник. Копринената кърпичка в горното му джобче сякаш бе подравнявана с шублер. Уинтърс беше висок, широкоплещест, с интелигентни, самоуверени черти – подвижна илюстрация на образцовия служител на ФБР. Може би тъкмо поради това се бе издигнал толкова нависоко.

– Преди малко видях Лондон да излиза от сградата.

– Идва да се разписва, както му е наредено.

– Не се съмнявам. – Уинтърс постави дланите си върху масата и се вгледа внимателно в лицето на Бейтс. – Ти какво толкова си се влюбил в него?

– Добър агент е. А както ти сам се изрази, аз му бях нещо като наставник.

– Честно да ти кажа, на твоё място не бих се хвалил с това.

– Лондон е рискувал кожата си заради Бюрото доста повече от мен или теб.

– Той е смахнат. Всички от този отряд са смахнати. Те не са като останалите ни служители. Карат, както си знаят, после ни се плезят зад гърба, сякаш са нещо повече от нас. А всъщност са една банда расови нерези с големи пищови, дето само ги сърби пръстът да гърмят с тях.

– Всички сме един екип, Бък. Те са специализирана част, която се занимава с неща, с които никой друг не може да се справи. Е да, малко повече се фукат, но и ти би се надувал на тяхно място. Важното е, че и те, и ние сме агенти на Бюрото и работим за една и съща цел.

Уинтърс поклати глава.

– Наистина ли мислиш така?

– Да, наистина го мисля. Ако не го мислех, нямаше да съм тук.

– Тези момчета са причина и за някои от най-големите провали на Бюрото.

Бейтс пусна папката, която държеше.

– Ето тук грешиш. Бюрото ги хвърля в огъня слепешката, без

предупреждение, и когато стане провал само защото някой глупак горе е издал заповед, която всеки оперативен агент на бойната линия вижда и с вързани очи, че е неизпълнима, то кой е виновен? Във всеки случай не този, който е издал заповедта. Истинско чудо е, че досега *те* не са поискали да ги отделят от *нас*.

– Ти никога не си бил голям майстор в игрите, дето трябва да ги играеш, за да се издигнеш в системата, Пърс. Вече си стигнал тавана си и повече няма накъде да мърдаш.

– Е, там, където съм стигнал, ми е добре.

– Нека да ти кажа обаче, че в момента, в който спреш да се издигаш в тая система, започваш да падаш.

– Благодаря ти за загрижеността за кариерата ми – отвърна сухо Бейтс.

– Прегледах докладите ти за хода на разследването и честно да ти кажа, доста са постнички.

– Те просто отразяват данните от разследването, нищо повече.

– Какъв е статутът на Коув? Доста си загадъчен по тая линия.

– Няма много за казване.

– Надявам се, знаеш правилото, че всеки агент под прикритие, който толкова време не се е появил, или е мъртъв, или е минал на другата страна и трябва да бъде обявен за национално издирване.

– Коув не е минал на другата страна.

– Значи си разговарял с него? Интересно, не видях това да е отразено в докладите ти.

– Все още се ориентирам. Но наистина получих информация от Коув.

– Е, и какво казва твоят прославен агент за цялата тая каша?

– Че според него са му погодили номер.

– Я, че той бил много досетлив! – подметна ехидно Уинтърс.

– Казва, че не иска да излезе от прикритието си, защото според него предателят е някъде в Бюрото. – Бейтс погледна втренчено Уинтърс в очите, без сам да знае защо. Не че самият Уинтърс би тръгнал да се продава на престъпниците, но знае ли човек? – Убеден е, че има изтичане на информация, съзнателно подготвени провали. Смята, че това, което се случи с отряда, е поредният провал.

– Интересна теория. Разбира се, няма доказателства, нали така?

Въпросът се стори на Бейтс някак странен.

– Поне на мен не ми е известно да има – отвърна троснато той. – Нещата са под контрол, Бък. Знаем колко си зает и не бих желал да

обременявам мащабната ти визия с дреболии. Имаш честната ми дума, че ако се заформи нещо голямо, ти пръв ще научиш. Така ще организиращ целия цирк с медиите. За тая работа много те бива.

И да забележа иронията, Уинтърс предпочете да си замълчи.

– Ако съм запомнил правилно, двамата с Коув бяхте доста близки навремето. От Калифорния, нали така?

– Да, работихме заедно.

– Горещо-долу по времето, когато очистиха семейството му.

– Точно така.

– Истинска катастрофа за Бюрото.

– Аз пък си мислех, че катастрофата е по-скоро за семейството.

– Все пак не разбирам как се получи цялата тая каша. Доколкото знам, Коув твърдеше, че е открил в сградата финансовия център на някаква банда наркопласъори.

– След което отрядът бе изпратен да ги удари – допълни Бейтс. – Вътре имаше потенциални свидетели, а антитерористите са много добри, когато трябва да се пазят хора.

– Е, тоя път се изложиха. Че те себе си не можах да опазят!

– Попаднаха в капан.

– Съгласен съм. Само че как? Ако не е бил Коув, то кой го е заложил?

Бейтс си помисли за срещата си с Рандъл Коув на гробището. Тогава Коув му бе казал, че според него в Бюрото има изтичане на информация и че това обяснява всичките провали.

Няколко мига той втренчено оглеждаше Уинтърс.

– Аз бих казал, че такъв удар не може да се постигне без вътрешна информация, и то от най-високо място.

Уинтърс се облегна назад на стола си.

– От най-високо място, казваш. Значи според теб в Бюрото има те хен човек?

– Да, и то доста навътре в нещата.

– Това е много сериозно обвинение, Бейтс.

– Не обвинявам никого. Просто посочвам една възможност.

– Много по-близо до ума би било тъкмо агентът под прикритие да служи на бандитите.

– Ти не познаваш Рандъл Коув.

– А може би ти го познаваш твърде отблизо. Толкова отблизо, че това замъглява зрението ти. – Уинтърс стана. – Без изненади, Бейтс. Нищо съществено да не се предприема без мое знание. Ясно?

Когато Уинтърс си тръгна, Бейтс промърмори през зъби:

– Ясно като заповедите ти при Уейко, Бък.

Уеб беше в колата си, когато му се обади Ан Лайл.

– Извинявай, че се забавих, Уеб, но исках да откррия нещо по-съществено.

– Няма нищо. Аз току-що стигнах до нещичко за Коув от Бюрото. С такъв зор, все едно, че зъб им вадих.

– Аз пък стигнах до *някого*.

– До кого? До Коув ли?

– Надценяваш ме, Уеб, все пак не съм всемогъща. Стигнах до един сержант от полицията, който е бил връзка на Коув, докато той работел във Вашингтонското оперативно бюро.

– Местен полицай, връзка на агент под прикритие? Как стават тия работи?

– Никак не е необичайно един агент под прикритие да използва за посредник полицай, на когото има доверие. Докато работел тук, Коув имал контакти с него и сега човекът е готов да говори с теб.

Уеб отби колата, грабна лист хартия и писалка и записа името Съни Венабълс, униформен служител към Първо полицейско управление на окръг Колумбия. Ан му продиктува и номера.

– Някой друг знае ли за Венабълс, Ан?

– Той поне не ми каза. Ако имаше такова нещо, със сигурност щеше да го спомене. Той бил неофициалната връзка на Коув по време на първия му период във Вашингтонското оперативно бюро, тоест преди доста време. Едва ли много хора биха се сетили за това. Макар че Съни не е човек, който лесно се забравя.

– Ти май го познаваш лично.

– Уеб, скъпи, когато си бил в системата толкова време, колкото съм аз, щеш не щеш, опознаваш доста хора. Аз лично съм работила с доста вашингтонски ченгета.

– Значи той е съгласен да говори с мен? Защо?

– Спомена само, че бил чувал за теб. Пък и аз му поразказах това-онова.

– Но все още не знаем какво мисли за Коув.

– Това вече ти го попитай.

Уеб набра номера. Венабълс не си беше вкъщи и Уеб остави на телефонния секретар името и номера на мобилния си телефон. След

двайсетина минути Венабълс му позвъни и двамата се разбраха да се срещнат същия ден следобед. Уеб го запита още нещо и Венабълс каза, че ще види какво може да направи. Ако той беше в състояние да му подаде някаква нишка, Уеб се надяваше да стигне донякъде. И все пак нещо го притесняваше. Незнайно защо, Бейтс не му бе споменал, че Коув е работил във Вашингтон преди Калифорния. Не че това имаше някакво значение. Бейтс му бе позволил да прегледа досието на Коув, следователно Уеб би могъл сам да го научи. Само дето не бе имал достатъчно време да се запознае подробно с миналото на човека. Но защо Бейтс не му го бе казал?

Венабълс предложи на Уеб да се срещнат през ранния следобед в един бар недалеч от района му. В това само по себе си нямаше нищо необичайно. Уеб отдавна знаеше, че по този начин полицаите обменят информация, докато си утоляват жаждата. Да, тези момчета добре си уплътняваха времето.

Съни Венабълс се оказа бял, между четирийсет и петдесетгодишен, ветеран с близо двамадесет години стаж в полицията. Над метър и осемдесет на ръст, той беше извънредно як и мускулест – явно прекарваше доста време във фитнес клуба. Имаше вид, сякаш може да направи сто лицеви опори с натоварен пикал на гърба. Облечен беше с кожено яке с емблемата на Националната асоциация за състезания на писта с автомобили серийно производство, а на главата си носеше бейзболна шапка с надпис: „Всички рибари ще отидат в Рая.“ Вратът му беше почти толкова дебел, колкото и главата, която никак не беше малка. Говореше с леко провлачен южняшки акцент, който му придаваше известен чар. Още докато крачеха към бара, Уеб забеляза в задния джоб на джинсите му очертанията на кръгла тенексиена кутийка с тютюн за дъвчене. Двамата си намериха тихо сепаре и седнаха пред бирите си.

Венабълс обясни на Уеб, че тази седмица е нощна смяна. Така му харесвало, имало повече тръпка, обясни той.

– Скоро правя двамадесет години служба и смятам да я оставям вече тая работа – каза той. – Ще ходя за риба, ще си пия бирата и ще гледам как разни бързи коли обикалят в кръг по пистата. – Той се усмихна на собствените си думи и отпи яка глътка от силната, тъмна бира. От джубокса Ерик Клептън се превъзнасяше по своята Лейла. Уеб се огледа. В задната част на бара двама мъже играеха бiliarд; на ръба на масата имаше пачка банкноти по двамадесет долара и две светли бири „Будвайзер“. От време на време мъжете хвърляха по някой поглед към тяхното сепаре, но ако бяха познали Венабълс или пък Уеб, с нищо не се издаваха.

Венабълс огледа Уеб над ръба на халбата си. Лицето на полицая беше набръчкано и сурово. Като на човек с достатъчно опит, който е видял какво ли не в тоя живот, и то най-вече лошо. Също като мен, каза си Уеб.

– Чудя ви се на вас, антитерористите – каза Венабълс.

– Какво има за чудене? И ние сме ченгета, може би с малко повече играчки.

Венабълс се засмя.

– Недей да скромничиш! Имам приятелчета във ФБР, които кандидатстваха за вашия отряд, но не ги приеха и се върнаха с подвити опашки. Разправяха, че по-скоро ще се научат да раждат деца, отколкото да изтърпят всичко това още веднъж.

– Доколкото мога да преценя по снимката, Рандъл Коув би се справил.

Венабълс помълча, вперил поглед в пяната на бирата си.

– Сигурно се чудиш какво ли общо може да има човек като Коув с такъв недодялан селяндур като мен?

– И такова нещо ми мина през ума.

– Дватама израснахме заедно в глухата провинция в Мисисипи, в едно такова загубено градче, че даже си нямаше и име. Заедно тренирахме разни спортове, защото там просто нямаше какво друго да се прави. И това загубено градче полека-лека стана шампион на щата по американски футбол, и то за две последователни години. После играхме заедно и в Оклахома. – Венабълс поклати глава. – Ранди беше най-големият защитник, когото съм виждал, а в нашия отбор добри играчи не липсваха. По същото време аз бях полузащитник, играех точно на позицията пред него. Всеки път му блокирах топките на противника, преди да са го стигнали. Хвърлях се в мелето като товарен влак, пет пари не давах. Чак сега започвам да усещам последиците от тогавашни травми. Коув обаче беше като ластик. Малка пролука да види, измъква се от купчината тела и хуква напред. Преди да се усетиш, вече е на крайната линия и поне двама от отсрещната страна му ръфат пищялите. Станахме национални шампиони още последната година в колежа и той има главната заслуга за това. По онова време Оклахома не искаше и да чуе за дълги пасове. Просто подавахме топката в ръцете на Ранди Коув и го оставяхме да довърши играта.

– Имам чувството, че такова приятелство е за цял живот.

– Така си е. От мен не можа да излезе професионален играч, но от Ранди Коув излезе, и още как! Всички, ама всички треньори се избиваха

заради него. – Венабълс млъкна и затропа с пръсти по масата. Уеб реши да го изчака да продължи. – Бях с него, когато си прецака коленете. И двамата знаехме, че това е краят. Тогава не беше като сега – получиш травма, вземеш си година отпуск, колкото да те оправят, и другия сезон пак си на терена. Кариерата му приключи. Ей тъй на. А освен футбола, приятел, той си нямаше нищичко друго. Двамата седяхме на тревата и цял час ревахме с глас. Не съм плакал така и на погребението на мама. Много го обичах тоя Ранди. Добро момче беше.

– *Беше?*

Венабълс повъртя солницата между пръстите си, после се облегна, бутна бейзболната шапка назад почти до темето и Уеб видя как изпод козирката ѝ се посипаха посивели къдрици.

– Предполагам, че знаеш какво стана със семейството му – въздъхна той.

– Чух отчасти. Защо не ми доразкажеш останалото?

– Какво има за разказване? Бюрото оплеска работата и това на Ранди му струва жената и децата.

– Ти видя ли се с него тогава?

Венабълс изгледа Уеб така, сякаш се готвеше да го удари с халбата по главата.

– По дяволите, та аз носих ковчег на погребението. Ти носил ли си някога ковчега на четиригодишно дете? – Уеб поклати глава. – Мога само да ти кажа, че ако ти се случи, няма лесно да го забравиш.

– Коув ли ти каза, че Бюрото е оплескало работата?

– Не беше нужно да ми го казва. Аз съм полицаи. Знам как стават нещата. Преместих се да живея във Вашингтон, защото жена ми е оттук. Ранди също постъпи тук в Бюрото. Сигурно си чувал. Използваше ме за посредник, защото ми имаше пълно доверие, а в тоя занаят това не се случва често.

– И не само в тоя занаят.

Двамата мъже си размениха разбиращи погледи, сякаш между тях вече започваше да се оформя взаимна симпатия.

– После Ранди премина на работа в Калифорния, където впоследствие очистиха семейството му.

– Разбрах, че добре си е отмъстил.

Венабълс изгледа студено Уеб; в погледа му се четеше, че знае много, но няма намерение да издава всичките си тайни.

– Ти не би ли постъпил по същия начин?

– Сигурно и аз бих постъпил така. Коув сигурно си го бива. С

руснаците не можеш да си играеш току-така.

– Ти знаеш ли какво е да израснеш в глухата, бедна провинция на Мисисипи, при това да не си с правилния цвят на кожата? – Венабълс се наведе напред и се облегна с лакти на масата. – Чувал съм доста за теб. Къде от вестниците, къде от Ан Лайл.

Той млъкна. Уеб видя, че Венабълс разглежда обезобразената страна на лицето му.

– От двайсет години съм на служба, през това време съм вадил писмото десетина пъти, а съм стрелял едва шест. Четири пъти пропуснах целта, два пъти не. Мен самия нито веднъж не са ме ранявали, дори на гвоздей не съм се одрасквал, а това все е нещо, особено в днешно време. Сега служа към Първо полицейско управление, което може да не е в много тузарски квартал, не като да си в богатия бял Северозападен район, обаче пък не е и като Шесто или Седмо, долу в Анакокия, дето са очистили твоя екип. Затова много уважавам хора като теб, които са били на косъм от смъртта, после са се изправили на крака и са се върнали на служба. Ти самият си жива реклама на полицейски героизъм.

– Не съм си го поставял за цел.

– Важното е, че те уважавам, иначе нямаше сега да седя с теб в тая кръчма. Ако очакваш обаче да ти повярвам, че Ранди може да е направил нещо нередно, лъжеш се. Знам, че след дълги години работа под прикритие на човек може да почне да му хлопа дъската, а самият Ранди няма причина да обича кой знае колко Бюрото, но той няма нищо общо със случилото се с твоя екип. Искам да разбереш това.

– Аз пък искам да разбереш, че колкото и да ми изглеждаш искрен и симпатичен и колкото и да ми се иска и друг път да пийнем по една бира някъде, това не може да е причина да приема безрезервно думите ти.

Венабълс кимна разбиращо.

– Естествено. Трябва да си много загубен, за да ми повярваш просто така.

– Коув е можел да напусне и да си уреди живота. Знам го със сигурност. От Бюрото са му предлагали нова самоличност, пълна пенсия. Защо мислиш, че не се е възползвал?

– И какво, да прекара следващите четирийсет години от живота си в косене на ливадата пред къщи в някое предградие в Средния запад? Ранди просто не е такъв човек. Може да ти изглежда смешно, но той се гордееше с работата си. Мислеше си, че върши добро.

– Аз също мисля така. Затова съм и тук сега. Рано или късно ще

науча истината. Ако Коув е замесен в тоя провал, аз смятам да му отмъстя, точно както той отмъсти за семейството си. Не мога да ти обещавам, че ще оставя така тази работа, нищо, че сте близки. Но ако няма нищо общо, ще му стана най-добрия приятел. А повярвай ми, Съни, повечето хора предпочитат да ме имат за приятел, отколкото за враг.

Облегнат назад, Венабълс размишляваше върху казаното. Изведнъж той сякаш взе решение и се наведе напред, хвърли един поглед към играчите на билиард, които невъзмутимо натриваха с тебешир щеките си, пушеха и пиеха бира, и заговори с тих глас:

– Нямам представа къде е Ранди. Не сме се чували, откакто стана тая работа. Много отпреди това, ако трябва да бъдем точни.

– Значи той никога не е споделял с теб върху какво работи?

– Казвам ти, аз бях негова връзка по време на първия му период във Вашингтон. След това сме се виждали, но не по служба, така да се каже. Знаех, че работи върху нещо доста важно, но никога не е споделял върху какво.

– Значи, не бяхте вече толкова близки?

– Бяхме толкова близки, колкото изобщо е възможно с човек като Ранди. След това, което се случи със семейството му... е, как можеше да бъде напълно близък с когото и да било? Дори и със стария Съни Венабълс от Мисисипи, след всичките топки, които съм му спасявал.

– Не е ли споменавал да има друга връзка?

– Не. Ако изобщо имаше такъв, това щях да съм аз.

– Кога си го виждал за последен път?

– Преди малко повече от два месеца.

– Как изглеждаше?

– Неразговорлив, умът му беше някъде другаде. Не изглеждаше много добре, ако трябва да бъда честен.

– От доста време не се е прибирал в дома си. Бюрото провери.

– Никога не съм знаел къде живее. Винаги се срещаме на неутрален терен поради естеството на работата му. Повечето пъти си спомняхме за миналото. Струва ми се, че на него просто му се разговаряше с някого. Ако искаше да предам нещо, казваше ми и аз го предавах.

– Как се свързваше с теб?

– Номерът ми е в указателя, но той никога не ми звънеше вкъщи. Обаждаше се в участъка. Всеки път под различно име. И всеки път, когато се срещаме, ми съобщаваше под какво име ще се обади следващия път, за да знам, че е той.

– Но напоследък не ти се е обаждал? – Уеб го наблюдаваше

внимателно. Венабълс изглеждаше достатъчно откровен, но човек никога не знае.

– Не. Нито дума. Започнах да се безпокоя, че нещо може да му се е случило. При неговата професия това не е изключено.

Уеб се отпусна назад.

– Значи, не можеш да ми помогнеш да го откроя.

Венабълс допи бирата си.

– Хайде да се поразходим малко.

Двамата излязоха от бара и тръгнаха по почти пустата улица. Още нямаше пет и повечето чиновници си бяха по канцелариите, вперили очи в часовника, който отброяваше последните минути до края на работния ден.

– По време на първия му период във Вашингтон Ранди беше намерил едно място, където ми оставяше съобщения. Казваше ми, че там също се и преобличал. Беше нещо като тайна квартира.

– От Бюрото знаеха ли за нея?

– Не. Ранди още тогава нямаше вяра на началниците си в Бюрото. Предполагам, че затова прибягваше до мен.

– Вероятно е имал право. А ти ходил ли си после там?

Венабълс поклати глава.

– Малко ме е страх какво ли мога да заваря, не че имам нещо предвид. Дори не знам дали Ранди все още я използва. Може сградата отдавна да е разрушена.

– А ще ми кажеш ли адреса?

– Ти пушиш, нали?

– Не, не пуша.

– Напротив, пушиш. – Венабълс извади от джоба на якето си пакет „Уинстън“ и го подаде на Уеб, който го взе. – Запали де, може отнякъде да ни гледат. – Той му предложи и кибрит.

Уеб запали цигара, като с мъка се съдържа да не се закашля, след което плъзна пакета в джоба си.

– Благодаря за помощта. Все пак ако Коув е бил замесен... – Той не довърши.

– Ако Ранди е участвал в такова нещо, със сигурност ще сложи край на живота си.

Съни Венабълс се скри зад ъгъла. Уеб се върна при колата си, разкъса пакета и извади отвътре навито на руло листче хартия. На него беше написан някакъв адрес. В пакета имаше и три малки снимки, прегънати на две. Уеб бе запитал Венабълс по телефона за чернокожи

момчета с по-светла кожа на възрастта на Кевин Уестбрук, водещи се за изчезнали на територията на града през последния месец, и очевидно той бе успял да намери няколко такива. Уеб разгледа снимките. И трите много приличат на Кевин, каза си той. Все същото изражение на безнадеждност и прекършен млад живот.

Уеб запали мотора. Двайсет минути по-късно се вираше отчаяно през сваления прозорец, докато кивата на настроението му се спускаше стремглаво надолу. На мястото, където някога се бе намирала тайната квартира на Рандъл Коув, сега зееше огромен изкоп, в средата му се издигаше строителен кран, а работниците тъкмо се разотиваха от обекта след тежкия трудов ден. Явно в последно време Коув не бе имал възможност да се възползва от убежището си. Следата го бе отвела в задънена улица. Уеб смачка листчето хартия и го хвърли на пода на колата. Оставаше му обаче още една възможност. От колата той позвъни на Романо.

– В настроение ли си за малко детективска работа?

Той мина да вземе Романо от дома му и двамата се насочиха на юг към Фредриксбърг. Романо презрително огледа вътрешността на колата.

– Ама че скапана браква!

– Това е мъркюри гранд маркиз, сигурно и директорът се вози в такава!

– Е, та какво? Пак е браква.

– Следващия път специално за теб ще подбера нещо по така. – Той погледна Романо и се запита какво ли разправя Енджи за него на своя доктор. Ако Поли Романо беше най-важният човек в живота ѝ, явно имаше достатъчно нужда от психиатрична помощ.

– Как я карате в отряда?

– Постарому. Отдавна не са ни викали нанякъде. Само тренираме. Нещо почва да ми писва тая работа.

– Стой си там, Поли, в скоро време ще ти се наложи да погърмиш сериозно с твоите патлаци.

– Ще взема да се запиша в Чуждестранния легион на французите или нещо такова.

– Е, там хубаво ще те наредят, само дете ще те е срам да си го признаеш после.

– В отряда доста се приказва за теб.

Трябваше да предвиди този обрат на разговора, но той беше толкова внезапен, че Уеб се изненада.

– Е, и какво приказват?

– Мненията са разделени поравно, „за“ и „против“.

– Брей, а пък аз се смятах за по-популярен.

– Не е там работата. Никой не те смята за страхливец, Уеб. Достатъчно шуротии си вършил навремето. Почти колкото мен.

– Обаче?

– Обаче някои от момчетата си казват, че блокираш ли веднъж, като нищо ще блокираш отново. Това, което ти се случи, нямаше значение. Екип „Чарли“ си беше отписан. Само че следващия път може да има.

Уеб гледаше право пред себе си.

– Нищо не мога да възразя. Е, какво, дали пък аз да не отида при французите? Имаш ли оръжие?

– Все едно да питаш дали политиките лъжат.

Рандъл Коув живееше в покрайнините на Фредриксбърг, щата Вирджиния, на около осемдесет километра южно от Вашингтон. С това той надхвърляше точно два пъти простото правило на Ан Лайл за отдалечеността на местоработата от местоживеенето на агентите, работещи под прикритие. Домашният адрес на Коув беше едно от нещата, които Уеб незабелязано бе прочел от папката на Бейтс.

Изпреварвайки вечерните задръствания по шосетата, след четирийсет минути Уеб и Романо свърнаха в тихата уличка на предградието, където живееше Рандъл Коув. От двете страни се низеха два реда къщи, сякаш вадени под индиго; пред много от тях имаше табели за даване под наем. Въпреки приятното време отвън не се разхождаха майки с деца, а покрай бордюра имаше твърде малко паркирани коли. Кварталът изглеждаше запустял, но Уеб знаеше, че хората още са на път от работата си в столицата и в Северна Вирджиния. Това беше един типичен квартал-спалня, къщите най-вероятно се населяваха от несемейни или двойки без деца, които само чакаха удобен момент да се измъкнат от тук. Разбираше защо Коув си бе избрал да живее точно на това място. В квартал като този нямаше любопитни съседи, хората живееха затворено, през деня по улицата не се мяркаше практически никой, а той бе очаквал тъкмо през деня да си бъде вкъщи. Повечето тайни агенти в наркобизнеса си вършат работата нощем.

Пред къщата имаше паркиран бюромобил с правителствени номера.

– Федерални бавачки – беше краткият коментар на Романо. Уеб

кимна и помисли за момент как най-добре да се справят със ситуацията. Той спря колата непосредствено зад бюромобила и двамата с Романо слязоха.

Агентът на волана свали прозореца, хвърли бегъл поглед върху служебните картите на Уеб и Романо и после очите му се спряха на Уеб.

– Вече си прочут, нямаш нужда от служебна карта – под-метна той. Уеб не го познаваше лично. Беше млад, енергичен и амбициозен на вид и Уеб си помисли, че е жалко този способен момък да си губи времето да наблюдава една къща, до която Рандъл Коув за нищо на света няма да се доближи. Агентът излезе от колата и се здрависа и с двамата.

– Крие Милър от Ричмъндското оперативно бюро. – Той извади собствената си служебна карта с лявата ръка от десния вътрешен джоб на самото – дребна на вид служебна предвидливост, с която си оставяше дясната ръка свободна за здрависване. Ако не друго, Бюрото поне успяваше да насади у служителите си такова ниво на механична повтораемост на действията, че и най-малкото движение се извършваше по определен начин. Без да познава момъка, Уеб знаеше, че самото му е с двоен хастар на съответното място отвътре, за да не се протрива от цевта на пистолета. Знаеше също, че когато двамата с Романо спряха зад колата му, той ги бе наблюдавал в огледалото за обратно виждане, като нарочно бе търсил очите на Уеб, защото тъкмо очите на човек издават намеренията му.

След като се здрависаха, Уеб се загледа в притихналата, тъмна къща.

– Вие денонощно ли дежурите тук? – запита той.

– На три смени по осем часа – отвърна уморено младежът. – До края на моята остават три часа.

Уеб се облегна на колата му.

– Не е особено вълнуващо, предполагам.

– Никак, ако не се смята, че преди три часа две котки се сбиха на улицата. – Той погледна Уеб в лицето и някак смутено избъбри: – Знаеш ли какво, чудя се дали да не си пробвам късмета във вашия отряд.

– Защо не, винаги има нужда от добри момчета – отвърна Уеб. От шест много добри момчета, добави наум той, за да възстановим екип „Чарли“.

– Чувам обаче, че изпитите били страшна мелница.

Романо се изсмя презрително.

– Всичко, дето си го чувал, го умножи по десет, и ще получиш бледа представа каква мелница те чака.

Милър не изглеждаше особено впечатлен и Уеб реши, че смята приказките на Романо за обикновена хвалба. Какво пък, беше още млад и му се полагаше да е самонадеян.

– Вие участвахте ли при Уейко? – попита той и двамата кимнаха. – Успяхте ли да гръмнете някого?

– Истината е, че се опитвам да прогоня това от подсъзнанието си – отвърна Уеб. *Клеър Даниълс би трябвало да се гордее с мен, добави мислено той.*

– Разбирам – заяви младокът, но нещо в добронамерено скептичния му тон подсказваше, че всъщност нищо не разбира.

– От колко време си в Бюрото? – запита Романо.

– Близо две години.

– Е, като изкараш три, можеш да се пробваш – заяви Романо. – Виж какво, най-добре се обади на мен. Ако сериозно искаш да влезеш в отряда, мога да ти покажа това-онова.

Докато Милър прибираше картичката в джоба, Уеб и Романо си размениха шеговити погледи.

– Страхотно! – възкликна младокът. – Чувал съм, че при вас се стреля с жестоки пушки.

Уеб знаеше, че главната примамка за всеки новобранец както винаги бяха оръжията. Той познаваше няколко души, които бяха постъпили на работа в Бюрото само заради възможността да носят под самото си нещо по-завързано.

– Да, така е. Но преди всичко при нас ще научиш защо за теб е най-добре да не прибягваш до тях.

– Е, хубаво. – Милър изглеждаше разочарован, но Уеб знаеше, че ще му мине. За да избегне неловкото мълчание, агентът попита: – Мога ли да ви помогна с нещо, момчета?

– Дойдохме да огледаме къщата. Ти знаеш ли нещо за този тип?

– Не много. Знаем, че по някакъв начин има отношение към онова, което ви се случи. Интересна работа как може човек да се обърне срещу своите!

– Интересно, наистина. – Уеб огледа редицата къщи. Зад тях имаше само дървета. – Надявам се, че и отзад пази някой.

Милър се ухили.

– По-скоро *нещо*. Кучета пазачи. Има ограда. Който се опита да мине, ще му скъсат гашите. Така ни излиза и по-евтино, отколкото да сложим по двама агенти на денонощно дежурство.

– Е, да. – Уеб погледна часовника си. – Време е за вечеря. Ти ял ли

си?

Милър поклати глава.

– Носех си бисквити и бутилка вода. Вече свършиха, но нали ви казах, остават ми по-малко от три часа. Лошото е, че няма тоалетна.

– На мен ли ще ми разправяш! Аз съм служил в спецгрупи за проследяване в Средния запад. Наблюдавахме ферми от по четири хиляди декара, за които имахме сведения, че се използват като бази за трафик на дрога. Или пък следяхме разни гангстери, дето се криеха в изоставени фургони. Като ти дойде, или стискаш, или се учиш да пикаеш в бутилка, или се изправяш наред полето и пускаш водата.

– Да, бе! – намеси се Романо. – Нас пък в „Делта“ ни учеха да клякаме в редица и да кензаме едновременно, под строй. Така най-добре се опознавали хората, като си кензат заедно. Веднъж, тъкмо си бях свалил панталона, и отпреде ми точно обектът, дето трябваше да го застрелям. Е, гръмнах го, ама умрях от срам!

Милър нямаше вид на човек, готов да се възползва от тези нетрадиционни форми на физическо облекчаване. Беше твърде издокаран, както си отбеляза наум Уеб, и очевидно пи-каенето в бутилка или колективните телесни занимания не се връзваха с представата му за съвестен блюстител на закона.

– През две преки има бърза закуска. Ако искаш да хапнеш, ние ще те сменим за малко.

Милър не беше много убеден, че е редно да се отлъчва от поста си.

– Възползвай се, Крис, сега ти е паднало. – Уеб разтвори якето си, за да му покаже, че носи оръжие. – Бъди спокоен, при Уейко здравата си погърмяхме. Върви и се нахрани като човек.

– Сигурни ли сте, че няма проблем?

Романо му отвърна с най-авторитетния си и заплашителен тон:

– Ако някой се опита да припари в къщата, ще съжалява, че го е майка раждала.

При това уверение агент Милър се качи в колата и отпраши. Уеб изчака, докато се скри зад ъгъла, после извади от багажника на своята кола малък прибор и електрическо фенерче, огледа се и двамата с Романо пристъпиха към входната врата на къщата.

– Тоя лигльо няма да изкара и две минути при нас! – изсмя се Романо.

– Откъде знаеш, Поли? Щом *ти* се справяш, защо да не може и той?

– Ама ти наистина ли смяташ да проникнеш в къщата?

– Да, смятам. Ако те е страх, можеш да ме изчакаш в колата.

– Мен не ме е страх от нищо.

Автоматичният шперц отвори простата ключалка за секунди и двамата влязоха вътре. Уеб затвори вратата и светна с фенерчето си. В антрето имаше панел на алармена инсталация, но тя не беше включена. Може би само Коув знаеше кода. Двамата преминаха по късия коридор към дневната. Уеб бързо прекара лъча на фенерчето си по всички ъгли на помещението. През цялото време ръцете им бяха върху дръжките на pistolетите. Стаята беше спартански мебелирана. Без да познава Рандъл Коув лично, Уеб си каза, че този човек едва ли се блазни от домашен уют и богата обстановка. Пък и сигурно не е прекарвал кой знае колко време в тази къща. Уеб претърси набързо първия етаж и не откри нищо интересно, но бе очаквал това. Като опитен ветеран, Коув едва ли щеше да остави в жилището си ясни следи от онова, с което се е занимавал, за да ги открие някой неканен посетител.

В мазето имаше няколко кашона и по-малки картонени кутии. В една от тях откриха рамкирана снимка на Коув, съпругата и децата му. Уеб насочи светлината на фенерчето под ъгъл, за да не се отразява в стъклото. Коув беше с костюм, от плитчиците нямаше и помен, лицето му изразяваше самоувереност и мъжествена красота. Усмивката му беше заразителна. С едната си едра лапа бе прегърнал жена си, а с другата – двете си деца. При вида на тази сцена Уеб усети как неволно стисна устни. Мисис Коув беше забележително красива, с коси до раменете, самата тя широко усмихната, погледът ѝ можеше да разтопи всеки мъж като сметанов сладолед. И двете деца приличаха повече на майка си. Без съмнение, от тях можеха да израснат красиви мъж и жена, докато родителите им остаряваха щастливи заедно. Само че нещата в живота рядко ставаха по най-добрия начин, поне в средите, в които се движеха хора като Уеб и Коув. На снимката се виждаше един различен Рандъл Коув, съпруг и баща. Уеб си представи как някогашният защитник от отбора шампион по американски футбол хвърля топката на сина си в задния двор. Може би момчето бе наследило физическите данни на баща си. Може би един ден то би могло да направи кариерата, която за малко се бе изплъзнала на бащата. Може би – в някой холивудски филм, но в реалния живот нещата не ставаха точно така.

– Симпатично семейство – беше коментарът на Романо.

– Вече не са. – Уеб не счете за нужно да обяснява повече.

Той прибра снимката в кутията и двамата тръгнаха нагоре по стълбите. Когато лъчът от фенерчето на Уеб близна плъзгащата се врата към

задния двор, някаква сянка отвън се хвърли към стъклото. Двата с Романо светкавично извадиха pistolетите си; в този момент се чу яростен лай – беше кучето, което просто си вършеше работата.

Едно куче поне никога няма да те предаде, помисли си Уеб. Сигурно затова го наричат най-добрия приятел на човека. Защото всичките ти тайни то отнася в гроба.

Те бързо се качиха на втория етаж. Искаха да привършат, преди Милър да се е върнал. На Уеб не му беше приятно да мами колега, но още по-малко му се искаше да го хванат, че незаконно претърсва дома на основния заподозрян. След подобен гаф Бейтс сигурно щеше да го уволни веднъж завинаги и Уеб нямаше да има никакво основание да му се сърди. На горния етаж имаше две стаи с междинна баня. Едната стая – спалнята на Коув – гледаше към улицата. Леглото беше оправено, а в гардероба нямаше много дрехи. Уеб вдигна една от ризите и я наложи върху себе си. Беше толкова голям номер, че Уеб едва ли не можеше да вкара крака си в ръкава. Каза си, че не би желал да играе срещу такъв съперник. Все едно да се опита да спре движещ се камион с голи ръце.

Стаята откъм задната страна на къщата беше празна. Обзаведена беше като спалня, но очевидно не се използваше. Във вътрешността на малкия гардероб не се забелязваха драскотини от закачалки по стените, по килима нямаше отпечатъци от крака на мебели. Уеб и Романо се готвеха да си тръгнат, когато изведнъж Уеб забеляза нещо. Той погледна прозорците на задната стая, после мина през банята към предната спалня и там също огледа прозорците. На тях имаше монтирани щори против любопитни погледи откъм улицата – нещо нормално за една спалня. Уеб се върна през банята и отново огледа прозорците в задната стая. На тях пък имаше старомодни транспаранти, които се вдигаха и навиваха на руло с пружина. Тази стая гледаше към гората, нямаше опасност от недискретни погледи. Уеб погледна през прозореца, за да провери накъде залязва слънцето. Задната стая беше със северно изложение, така че едва ли транспарантите бяха предназначени да спират следобедното слънце. А понеже стаята нямаше вид да се използва, защо ли изобщо ѝ бяха нужни транспаранти? Или пък ако на прозорците трябваше изобщо да има нещо, защо не щори като в останалата част на къщата? Те все пак пропусаха достатъчно светлина, като осигуряваха и дискретност, докато с транспарантите стаята се затъмняваше напълно, а на тавана нямаше лампа. На Уеб това не му се стори много разумно, но пък може би Коув бе купил така къщата от предишния собственик и не бе имал желание да я преустройва.

- Какво се наостри изведнъж? – запита Романо.
- Човекът си е сложил транспаранти отзад вместо шори.
- Ти какво, на домакия ли ще ми се правиш?

Уеб не обърна внимание на заяждането и отиде до прозореца. Транспарантите бяха вдигнати догоре. Уеб хвана едното въженце и го подърпна. Единият се смъкна – напълно нормално. Той пристъпи към другия прозорец и повтори движението. Явно въжето заяждаше, защото транспарантът не се помръдна. За малко Уеб щеше да се откаже и да си тръгне, но се спря, насочи фенерчето нагоре и освети механизма. Оста беше извадена от лагера и затова транспарантът не се движеше. Уеб я намести, подърпна отново въженцето, транспарантът се спусна и Романо подсвирна от удивление, когато хартиеният плик, навит вътре в него, падна право в ръцете му.

– Бива си те, няма що! – подметна той.

– Хайде да си ходим, Поли. – Уеб вдигна транспаранта както си беше и двамата тичешком слязоха по стълбите. При вратата Романо се огледа и после крадешком се измъкнаха навън. Уеб дръпна вратата след себе си и бравата щракна.

Двамата седнаха в колата и Уеб запали лампичката за четене, за да разгледа находката си. Той отвори плика и измъкна отвътре пожълтяла изрезка от „Лос Анджелис Таймс“. Там пишеше, че цялото семейство на таен агент на ФБР е убито от руската мафия. Някакъв служител на Бюрото, идентифициран само като „отлично информиран източник, участващ в разследването“, яростно заклеявяваше извършителите и се кълнеше, че те ще бъдат заловени и изправени пред съда. Представяйки се като наблюдаващ случая, въпросният служител бе отказал да идентифицира агента, макар имената на убитите членове на семейството му да бяха вече известни. Когато прочете името на интервюирания, Уеб поклати глава.

Пърси Бейтс.

След няколко минути се появи и Милър, слезе от колата и пристъпи към тях.

– Благодаря, момчета.

– Няма проблем – отвърна бодро Романо. – Всички сме минали по този път.

– Нещо да е станало, докато ме нямаше?

– Нищо. Пълно затишие.

– След два часа ще ме сменят. Да пийнем по една бира, а, момчета?

– Ами, ние... – Уеб млькна и се загледа през рамото на Милър.

Някакъв отблясък в далечината привлече вниманието му.

– Внимавай, Уеб! – извика Романо, който явно го бе забелязал в същия миг.

Уеб се пресегна през прозореца на колата, сграбчи Милър за вратовръзката и се опита да го дръпне надолу. Куршумът удари младия агент точно между плешките, излезе през гърдния му кош и разби стъклото на предната врата. Романо вече беше на уличното платно, залегнал зад предното колело на колата. Дулото на пистолета му се подаваше над капака на двигателя, но той не стреля.

– Уеб, изчезвай оттам!

Още няколко мига Уеб продължи да стиска вратовръзката на Милър, докато агентът се свличаше бавно надолу. Последното нещо, което видя, преди мъртвият Милър да се строполи на тротоара, беше празният му невярващ поглед.

– Уеб, махай се от колата или аз лично ще те застрелям! – изкрещя Романо.

Уеб се сниши надолу тъкмо в момента, когато следващият куршум пръсна на парчета задния страничен прозорец на бюромобила. Той се измъкна като гущер през вратата и зае позиция до задното колело. В Академията ги бяха учили да залягат зад колелата на колите, защото малко видове боеприпаси са в състояние да пробият толкова много метал.

– Виждаш ли нещо? – попита Романо.

– Нищо след първия отблясък. От оптически мерник. Беше поне на хиляда метра, в гората, между онези групи къщи ей там. Милър е мъртъв.

– Е, как иначе! Това сигурно беше .308-калибров куршум със стоманена риза, а мерникът може да е само „Литън“, с десетократно увеличение.

– Ха така, същият като нашите! – възкликна Уеб. – Я си дръж пониско главата.

– Много благодаря за съвета, Уеб. Тъкмо се канех да стана и да повикам мама.

– Не можем да отвърнем на огъня, нашите пистолети нямат такава далекобойност.

– Що ми разправяш работи, дето и без теб ги знам? Случайно да имаш нещо по така в багажника?

– Не е моя колата.

Още един куршум удари каросерията и двамата се притиснаха към

земята. При поредния изстрел задната лява гума изпусна шумно въздух. При следващия от радиатора засвистя пара.

– Не смяташ ли, че някой все пак трябва да повика полиция? – оплака се Романо. – В това предградие всеки ден ли ги стрелят със снайпери откъм гората?

– Телефонът ми е в колата.

– Не се и опитай да го вземеш, тоя приятел явно си разбира от работата.

Двамата изчакаха около пет минути, през което време не последваха нови изстрели. Най-после в далечината се чу полицейска сирена. Уеб предпазливо вдигна глава и погледна през прозорците. Не се виждаше нищо.

Когато полицейската кола пристигна, Уеб и Романо вдигнаха високо служебните си карти и с ръце направиха знаци на полицаите да залегнат. След още около пет минути Уеб пропълзя до патрулната кола и накратко обясни ситуацията. Изстрелите отдавна бяха престанали, а постепенно около къщата се струпа едва ли не цялата полиция на окръга заедно с половин дузина униформени на коне. Претърсиха цялата гора, но не откриха нещо, ако не се смятаха пресните следи от гуми по коларския път, който водеше към главното шосе от другата страна на гората зад къщата на Коув. А също и купчинка гилзи. Романо се оказа прав – от .308-калиброви патрони със стоманена риза.

После пристигна линейката, за да откара Крие Милър. Уеб забеляза, че на ръката си момъкът имаше брачна халка. Тази вечер мисис Милър щеше да има посетители от Бюрото. Той поклати глава и погледна Романо.

– Почна да ми писва тоя живот.

27

Уеб и Романо вече по три пъти бяха давали показания. Освен това Бейтс лично дотича на местопроизшествието да срѣфа Уеб за провеждане на неправомерно разследване.

– Казах ти, че ще се опитат да те очистят, Уеб. Ама ти си една дебели глава, не слушаш, като ти се говори! – крещеше ядосан Бейтс.

– Ей, по-полека! – сопна му се Романо.

– Кой си пък ти, бе? – извика Бейтс, като завря зачервеното си отгняв лице на сантиметри от неговото.

– Пол Романо, командос от екип „Хотел“. Особено ми е приятно – рече Романо и подигравателно протегна ръка.

– Затваряй си устата! – сръза го Бейтс и отново се нахвърли върху Уеб. – Ти не разбираш ли, че Бък Уинтърс само чака повод да те размаже? – Той отново погледна Романо. – Да погребеш целия отряд, и то по устав. А вие явно сте си поставили за цел да му дадете повод!

– Това, което лично аз съм си поставил за цел, е да разбера какво се случи с другарите ми – озъби му се Уеб. – На мое място и ти би постъпил по същия начин. Поне ако все още си оня Пърси Бейтс, когото познавам.

– Я не ме баламосвай! – Бейтс млъкна и замръзна на мястото си, понеже Уеб бе извадил вестникарската изрезка и я държеше нагоре пред очите му.

– Намерих това в къщата.

Бейтс бавно протегна ръка и пое парчето хартия.

– Май двамата с Коув се знаете отдавна – добави Уеб.

Бейтс ги дръпна встрани. Погледна Романо, после Уеб.

– Не се бой за него – успокои го Уеб. – Минал е през всички проверки и е между най-надеждните ни служители.

– Даже веднъж бях в охраната на Арафат – добави Романо. – Аз поне не знам човек с повече врагове от тоя хубавец.

– Ти не спомена, че си работил с Коув, когато са избили семейството му – каза Уеб.

– Не съм длъжен да ти разправам автобиографията си, Уеб – изрева Бейтс.

– Може би просто ми дължиш обяснение.

Бейтс сгъна изрезката и я сложи в джоба си.

– Никой не беше виновен. Нито Коув, нито пък ние. Руснаците извадиха голям късмет. Какво не бих дал да върна лентата назад, но не мога. Никой не може. Ранди Коув е страхотен агент.

– Следователно той няма лични причини за отмъщение?

– Не. Вече говорих с Коув. Самия него за малко не са го очистили непосредствено след екип „Чарли“. Закле ми се, че когато е бил в сградата, вътре е имало всичко, което е трябвало да го има.

– С други думи, той твърди, че самия него са го изработили, за да ни подаде грешна информация. После са разкарали бюрата и папките и са сложили картечници, така ли?

– Нещо такова. При това са изпитали работата много бързо. Коув твърди, че е бил в сградата два дни преди твоите хора да я ударят. Успял да проникне в голям наркоканал.

– Пърс, не че ти давам акъл как да си вършиш работата, но според мен най-добре е да си го прибереш. Човекът е разкрит и се нуждае от охрана.

– Коув може да се опази сам. Освен това, докато все още е навън, може да свърши повече работа. Каза ми, че бил по петите на някакъв крупен доставчик, вероятно за цялото Източно крайбрежие.

– Това изобщо не ме интересува. Искам да спипам онези, които ни заложиха този капан.

– Там е работата, Уеб, че може да са едни и същи хора.

– Не ми се струва много логично. Защо му е на един крупен доставчик на дрога да привлича вниманието на Бюрото върху себе си?

– Може да има най-различни причини. За отмъщение, за назидание на дистрибуторите. Или пък за да сложи конкуренцията на топа на устата.

– Само да ми паднат – обади се Романо, – и ще им покажа аз на тях къде е на топа устата.

– Разбирам, че не сте били често във връзка – намеси се Уеб.

– Откъде знаеш? – попита Бейтс.

– Ако е толкова добър, колкото се твърди, той ще очаква всички да му имат доверие и да не го надзирават много-много. Ще си кротува, ще си върши работата, няма да се доверява на никого и ще се опита да спипа лошите, преди те да спипат него.

– Добре си го преценил.

– Всъщност говоря от собствен опит.

– Като стана дума за опит, обади ми се Бил Канфилд. Утре ще прескоча до фермата му да се срещна с него. Ще дойдеш ли с мен?

– Казах ти вече, много искам да дойда. А ти, Поли?

Бейтс го изгледа внимателно.

– Ти да не си оня Пол Романо, дето беше в „Делта“ и после в специалните части на Ню Йорк?

– Пол Романо е един – отвърна Романо без капка високомерие.

– Арафат значи?

– Ами да, когато искаш да наемеш само най-добрите...

– Добре тогава, считай се временно нает. Ще говоря с командира ти.

Романо го изгледа смаян.

– Нает за какво?

– За да правиш това, което ти кажа. Хайде, до утре.

Уеб остави Романо пред къщата му. Преди да слезе, Пол го попита:

– Абе, Уеб, добре ли плащат тия? Енджи все ме врънка за нова пелалня и сушилня, пък трябва да довършвам и мазето...

– На твое място не бих споменавал пред Енджи, че съм на нова служба. А колкото до заплащането, моли се да не е по-малко отпреди.

Докато се измъкваше от колата, Романо поклати глава.

– Все на мен такива...

Уеб подарка безцелно колата, но след няколко преки си каза, че няма да му навреди да поработи малко като редови полицаи. Беше му много мъчно за Крие Милър и никак не завиждаше на онези, дето щяха да съобщят на жена му. Надяваше се поне, че Милър няма деца, но младежът изглеждаше като човек, който има. По дяволите, колко много мъка има в тоя живот, помисли си той.

Отби от околоръстното шосе, вля се в междушатската магистрала 395 по посока на север и прекоси реката по разнебитения мост на Четиринайсета улица, върху който навремето се бе стоварил самолет, неуспял да излети в снежната буря. Постепенно колата навлезе в една част от столичния град, където малцина уважаващи себе си данъкоплатци изобщо дръзваха да припарят, особено по това време на денонощието, освен ако случайно не се загубеха или пък не носеха служебен пистолет и полицейска значка.

Обстановката му беше позната. По същия път бяха минали с другарите му от екипа в последната нощ в техния живот. Уеб съзнаваше, че неговият привидно незабележим мъркюри с правителствени номера безпогрешно го издава като агент на ФБР, но пет пари не даваше за това. В

продължение на цял час той обикаля напред-назад из квартала, като не пропуска да огледа нито една глуха уличка, нито едно ъгълче, нито една пролука между сградите. На няколко пъти покрай него минаха патрулни коли, които търсеха нарушители или дебнеха плячката си като котки в птичарник.

Беше на път да се откаже, когато далеч напред, в светлината на един уличен стълб, някакво червено петно привлече погледа му. Той намали, отби до бордюра и измъкна верния си бинокъл. Може би това не значеше нищо, тук доста хлапета носеха на главите си отличителните кърпи на улични банди, като повечето бяха червени. Червено значи кръв – мрачна ирония на участниците в един кръвав занаят. Ала след миг Уеб усети как сърцето му заби по-бързо. Момъкът носеше същите дрехи – отрязана на кръста тениска и бермуди, смъкнати под цепката на задника. Беше същият симпатяга, който продаваше непречистен кокаин и други подобни стоки в тъмната улица в онази нощ, когато екипът на Уеб се бе отправил на последния си поход.

Уеб угаси двигателя, остави колата да се движи по инерция, докато спре сама, и тихо слезе. Помисли си да вземе пушката от багажника, но после си каза, че и pistolетът стига. Пушката само щеше да му пречи. Той стисна дръжката на pistolета и бавно се запрокравда по улицата, като се придържаше към сенките. На пътя му между него и хлапака имаше улична лампа. Тъкмо когато навлезе в осветения участък, отнякъде се чу писък. Хлапакът вдигна глава, видя го и удари на бяг. Уеб изруга наум и се спусна подире му.

– Какво бе, не щеш ли вече да ти изтъргувам пушката? – подвикна той.

Младежът свърна в една сляпа уличка. Уеб си каза, че не бива да го следва повече дори въоръжен, и се спря. Да попадне на такова място, в този час и без подкрепление – това бе все едно да обърне pistolета и да се гръмне сам. Не му бе никак лесно да се откаже, защото момъкът с кърпата на главата му трябваше, и то много. Логиката на Уеб му казваше, че може би тъкмо този хубавец бе включил дистанционно лазерното устройство, което на свой ред бе задействало картечните. Но вече бе взел решението си. *Някой друг път, моето момче. И тогава вече ще ти извия врата.*

Уеб се обърна и закричи към колата си. И тогава ги забеляза. Не бързаха. Бяха може би около дузина. Наред със собствените им удължени сенки върху тухлената стена се проектираха и разнообразните циви на оръжията им. След като пътят му към колата беше отрязан, Уеб се

хвърли в уличката и затича, колкото го държаха краката. Зад гърба си чу, че преследвачите му сториха същото.

– По дяволите! – изстена той. Дали не беше капан?

Уличната лампа остана далеч назад и Уеб можеше да разчита само на едва забележими отблясъци от проясняващото се небе, като се ориентираше главно по звука от бързи стъпки пред и зад себе си. За съжаление в този лабиринт от високи тухлени стени ехото не беше надежден ориентир. Заслушан в тичащите крака, Уеб рязко свиваше ту вляво, ту вдясно, докато накрая разбра, че се е загубил. След поредния завой той спря и се притаи. Беше сигурен, че поне половината от преследвачите вече са се отделили от групата, за да му преградят пътя; струваше му се, че от известно време бягат в кръг. Стъпките продължаваха да се чуват, но вече не беше ясно от коя посока. Той се шмугна в съседната тъмна уличка и се заслуша. Тишина. А тишината означаваше само едно – те се прокрадваха безшумно към него. Уеб се огледа напред, назад и нагоре. Нагоре му се струваше най-добре. Той се набра на ръце по металната противопожарна стълба, изкачи няколко стъпала и замръзна на място. Стъпките се чува отново, съвсем близо. Тогава ги видя. Бяха двама, излязоха иззад ъгъла. С бръснати глави, кожени якета, торбести, ниско препасани джинси, каквито се носят в затвора, и груби обувки. Явно изгаряха от нетърпение да пробват подкованите си подметки върху лицето му.

Двамата се спряха и се озърнаха. Бяха точно под него. Погледнаха напред, назад... той си каза, че само след миг – също като него – ще погледнат и нагоре. Преди да успеят да сторят това, тялото му се залюля във въздуха и двата му крака се врязаха с всичка сила в лицата им. От силния откат телата им се удариха глухо в тухлената стена и се свлякоха. Той се пусна от стълбата, леко изкълчи глезена си, но бързо скочи на крака и докато двамата нападатели стенеха и хленчеха на земята, ги цапардоса подред с дръжката на пистолета си в основата на тила. Това щеше да ги приспи за доста време. После грабна оръжията им, запокити ги в близкия контейнер за боклук и побегна.

Около него отново започнаха да се чуват стъпки на бягащи крака, както и единични изстрели. Уеб не можеше да каже дали това бяха собствените му преследвачи, или тези нощни шумове бяха обичайни за квартала. На следващия завой нещо го удари ниско и го подкоси. Уеб падна тежко на земята, пистолетът му отхвъркна встрани, той се претърколи и скочи на крака с вдигнати за бой юмруци.

Срещу него стоеше момъкът с червената кърпа; устата му бе

разкривена в същата идиотска, зловеща усмивка както първия път. Ножът в ръката му беше дълъг почти колкото самата ръка.

Уеб забеляза, че хлапакът го размахва със завидна ловкост. Сигурно бе оцелял в десетки улични битки, което означаваше, че съперниците му не бяха имали този късмет. Беше доста по-нисък от Уеб, но и по-мускулист, а вероятно и по-бърз. Класически случай на премерване на силите между младостта и опита.

– Е, хайде, ела да ме пробваш, млади момко – промърмори на себе си Уеб, докато се готвеше за бой.

Хлапакът се хвърли напред, като замахна с ножа толкова бързо, че Уеб едва успя да проследи движението на дългото острие. Това не му бе и нужно, защото в същия миг той му подложи крак и го просна на земята. Момъкът се вдигна мигновено на крака, но още със ставането юмрукът на Уеб се стовари в лицето му със силата на пневматичен чук. Зашеметен, хлапакът се просна отново на земята и Уеб се хвърли отгоре му. С железната си хватка изтръгна ножа от ръката на нападателя, като едновременно с това прекърши двете му подлакътни кости. Без сигурността на оръжието и при вида на двата назъбени чукана, които стърчаха навън от кървящата рана, борбеността на хлапака изведнъж се изпари. Той си плю на петите, а писъците му дълго огласяха мрака. Уеб се отърси, събра мислите си и със залитане се упъти в посоката, накъдето бе отхвъркнал pistolетът. Така и не стигна до него.

От всички посоки в мрака изплуваха сенки на хора, които го обградиха, отрязвайки му пътя към оръжието. В ръцете си държаха pistolети и ловни пушки с прерязани цеви. Уеб усети, че много се радват на плячката си, а обстоятелството, че бяха десет срещу един, не ги смущаваше ни най-малко. Той си каза, че няма какво да губи, и реши да играе твърдо. Вдигна значката си на ФБР и извика:

– Мога да ви прибера на топло за незаконно притежаване на оръжие. Само че днес съм в добро настроение и ще ви оставя да си ходите мирно и тихо по пътя. Хайде, измитайте се, докато не съм се ядосал.

В отговор те само стесниха полукръга около него. Усетил стената зад гърба си, той си каза, че този път няма накъде да мърда, освен ако не се дематериализира в пространството. Затова се хвърли в атака. Първите двама отхвъркнаха встрани като гумени човечета, но тогава пред него се изправи най-едрият човешки индивид, който бе виждал в живота си, може би с изключение на някои състезатели по американски футбол. Човекът беше около два, два и десет висок и като нищо имаше сто и осемдесет килограма. Уеб инстинктивно си каза, че новият му противник е

именно Големия Х.

Мъжът срещу него беше облечен с копринена риза в цвят бордо с къс ръкав, която Уеб спокойно би могъл да използва вместо спален чаршаф. Крачолите на бежовия ленен панталон прилепваха по дългите му крачища, които бяха толкова дебели, че всъщност изглеждаха къси. Не носеше чорапи, а ризата му беше разкопчана до пъпа, макар че духаше остър ветрец и температурата в никакъв случай не беше повече от десет градуса. Грамадният му череп беше покрит с едва набола косица, а лицето му съответстваше на общия вид – с огромен разплеснат нос и малки щръкнали уши, продупчени с няколко дузини диамантени обици.

Без да губи време, Големия Х пристъпи напред. Когато грамадната лапа на великана сграбчи предницата на якето му, Уеб го удари в стомаха с такава сила, че юрукът му би повалил шампион по бокс от най-тежка категория. Ала Големия Х само изръмжа в отговор. После ръката му като подемен кран вдигна Уеб от земята, замахна и го хвърли на четири-пет метра назад. Другарчетата на гиганта полудяха от възторг. Те скачаха като маймуни, пляскаха с длани във въздуха, разменяха си някакви странни удари, свиркаха и дюдюкаха и по всевъзможен начин даваха израз на злорадството си.

Уеб не бе успял да се изправи на крака, когато гигантът го нападна отново. Този път той го вдигна за колана на панталоните и го запокити в една редица кофи за боклук. Уеб се изправи бързо, но от сътресението бе останал без дъх и му се повръщаше. Преди Големия Х да стигне до него, той се хвърли напред и заби рамото си, а с него и всичките си стотина килограма, в корема на гиганта. Все едно, че се бе ударил в градския автобус – тялото му отскочи назад и се просна на асфалта, докато врагът дори не помръдна. Стори му се, че си е изкъчил рамото. Изправи се бавно, като се правеше на сериозно ранен, и изведнъж с рязък отскок замахна и заби петата си в лицето и главата на Големия Х. От ухото на гиганта рукна кръв. Уеб с радост констатира, че ударът го е облекчил от тежестта на част от бижутерията му, като на нейно място стърчаха безформени парчета кърваво месо.

Със същия този ритник Уеб бе откъсвал петдесеткилограмови боксьорски круши от стойките им. Ала врагът му и този път остана на крака, неподвижен като околните тухлени сгради. Как беше възможно това? Големия Х не му остави много време за чудене, защото се хвърли напред с бързина, на каквато неговото туловище не би трябвало да е способно, и стовари юмука си в лявото му слепоочие. Усещането беше, сякаш го е ударила чугунена топка за събаряне на сгради, но все пак

Уеб остана в съзнание. Няколко секунди по-късно гигантът го влачеше или по-скоро носеше като кукла по тъмната уличка, като веднъж – вероятно за удоволствие, тъй като Уеб отдавна бе престанал да оказва съпротива – го удари с главата напред в контейнера за боклук. При този удар Уеб най-последно загуби съзнание.

Когато се свести, усети, че седи на нещо меко. Отвори очи – намираще се в служебния мържюри. В този момент Големия Х затръшна вратата на колата и си тръгна. През цялото време той не бе казал нито дума, а Уеб през живота си не се бе чувствал по-унижен. Сега чак разбира защо бабата и Джеръм се бяха държали толкова странно. Нямаше да се учуди, ако Джеръм още не се бе прибрал вкъщи.

Уеб бавно се изправи на седалката, опипа се за счупени кости. Когато отвори дясната си ръка, листчето изпадна от нея. Уеб видя, че бе изписано с цифри и думи, вдигна глава и погледна изумен към мястото, където допреди миг бе стоял Големия Х, но не го видя повече. Той пхна листчето в джоба си, завъртя ключа и даде газ с такъв устрем, че отзад замириса на изгоряла гума. Искаше само едно – да се махне час по-скоро от това място. Якетото, обувките и пистолета му ги нямаше, както и голяма част от самочувствието му.

28

Беше рано сутринта и Уеб лежеше във ваната в поредния второкласен мотел. Всяка част на тялото го болеше. Обширните охлузвания по ръцете и краката му пареха, сякаш някой притискаше към тях нагорещена ютия. На челото му – там, където Големия Х го бе цапардосал в контейнера за боклук – имаше грамадна цизина, а откъм здравата дотогава страна на лицето му – зейнала рана, най-вероятно пълна с парчета асфалт.

Мобилният му телефонът извънтя, Уеб протегна ръка и го сграбчи. Беше Бейтс.

– Ще намина да ви взема с Романо след час от дома му.

Уеб изохка.

– Какво има?

– Снощен съм. Леко ме наболява главата.

– Съчувствам ти, Уеб. И тъй, след час! Ако не си там, търси си друга планета. – Бейтс затвори.

Точно след час Бейтс мина покрай дома на Романо, взе ги и тримата поеха към фермите на Вирджиния.

Бейтс се загледа в пресните рани на Уеб.

– Какво ти става, по дяволите? Дано само да не си съсипал още някоя кола!

– Подхлъзнах се, като излизах от ваната.

– И се подреди така от едно подхлъзване?

– Какво казват, Пърс, повечето злополуки стават у дома.

След един час отбиха от магистралата и в продължение на много километри се движиха по малки селски пътища сред гористи хълмове. По едно време Уеб си помисли, че са се заблудили, защото шосето съвсем изчезна и колата заподскача по коларски път. Накрая стигнаха до провиснала на пантите си желязна порта с надпис:

„Ферма «Източен вятър».

Ловът, риболовът и преминаването абсолютно забранени.

Нарушителите ще бъдат преследвани с цялата строгост на закона“.

Това беше фермата на семейство Канфилд. Сигурно сме дошли отзад, помисли си Уеб. Докато четеше заплашителния надпис, той

вътрешно се усмихна. Тъкмо него ли се опитваха да сплашат? Погледна към Романо, който също се подхилваше – явно си мислеше нещо подобно. Оградата в този участък беше ниска, от прости дъски и метални колове. Наоколо имаше само пущинак и не се виждаше жива душа.

– Човек може да прескочи оградата, да отиде до къщата, да изколи стопаните до крак, да си отвори една бира от хладилника, да погледа телевизия и най-спокойно да си тръгне. Никой няма и да разбере, поне докато не пукне пролет – отбеляза Романо с тон на познавач.

– Като нищо – обади се Уеб. – И понеже убийството не е сред забранените дейности според табелката, няма и да го преследват с цялата строгост на закона.

– Не ми се слушат глупости – изръмжа Бейтс. Уеб забеляза, че шефът е разтревожен. Мястото наистина беше уязвимо отвсякъде.

Полека-лека те обиколиха участъка и стигнаха до предния вход на „Източен вятър“. Парадната порта донякъде напомняше солидните метални решетки пред Белия дом. Ала понеже отвсякъде другаде оградата беше толкова примитивна, че не осигуряваше никаква защита, присъствието на тези тежки, непристъпни железни врати беше повече от гротескно от гледна точка на сигурността. Над тържествения портал имаше надпис от ковано желязо с името на фермата. На всичко отгоре крилата зееха широко разтворени! Имаше сигнална кутия на интерком; Бейтс се пресегна и натисна копчето. След известно време от високоговорителя се чу глас и Бейтс извика:

– Специален агент Бейтс, ФБР.

– Влизайте! – каза гласът. – Карайте по главната алея и на първия разклон свийте надясно към къщата.

Когато колата потегли, Уеб отбеляза:

– Няма охранителни камери. Ние може да сме банда главорези. Тия откъде знаят кого пускат в имота си?

Колата пое по алеята. Докъдето стигаше погледът, се виждаха вълнисти зелени ливади, разсечени от хоризонталната черта на металната ограда. Сред нивите бяха натъркаляни големи бали сено. Главната алея беше асфалтирана и известно време продължаваше право напред, след което изведнъж свърна надясно през китка величествени дъбове и канадски кленове, между които имаше непроходим хвойнов гъсталак. Между стволите на дърветата малко по-нататък се виждаха очертанията на огромна постройка.

Стигнаха до масивна двуетажна каменна сграда с високи сводести прозорци и плъзгащи се врати на долния етаж, увенчана с патиниран от

времето метален купол, върху който се полюшваше ветропоказател във формата на препускащ конник. Уеб си каза, че цветът на патината е достоен за вниманието на Марта Стюарт – тя като нищо би го патентовала като „ръждив шик“ и би го продала на домакините.

Завиха надясно и продължиха по дългата павирана алея с два реда грамадни кленове, чиито сплетени клони образуваха пищен зелен тунел над главите им.

Когато Уеб погледна напред, очите му се разшириха от смайване. Това беше най-голямата къща, която бе виждал някога, като при това беше изцяло от камък; шест масивни гранитни колони поддържаха огромния фронтон над входа.

– Дявол да го вземе! – промърмори Романо. – Това нещо е по-голямо от централата на ФБР!

Бейтс закова спирачки пред входа и се приготви да слиза.

– Къща като къща, Романо. Стига си зяпал и се опитай да не излагаш Бюрото.

Тежката дъбова врата се отвори и в рамката ѝ застана човешка фигура. Бил Канфилд беше доста състарен от последния път, когато Уеб го бе виждал. Беше висок и жилив както някога, но широките рамене и едрият гръден кош, които Уеб помнеше от посещенията му при него в болницата, се бяха стопили. Косата му беше пооредяла и почти напълно бяла, а лицето – сбръчкано и изпито. Докато пристъпваше към тях, за да ги посрещне, Уеб забеляза, че човекът леко накуцва и едното му коляно е някак си обърнато навътре. Доколкото можеше да сметне, Канфилд вече минаваше шейсетте. Преди петнайсет години се бе оженил повторно; жена му Гуен беше много по-млада от него. Децата от първия му брак бяха вече отраснали, когато Гуен му бе родила момченце – същото, което терористите от „Свободното общество“ бяха застреляли в онова училище в Ричмънд. Оттогава лицето на Дейвид Канфилд изплуваше всеки ден пред очите на Уеб и често му се явяваше насън. С годините чувството му на вина за смъртта на детето не бе намаляло – нещо повече, едва ли не се бе засилило.

– Мистър Канфилд, аз съм агент Бейтс от Вашингтонското оперативно бюро на ФБР. Благодаря ви, че се съгласихте да ни приемете.

Канфилд не му обърна внимание и се загледа вторачено в Уеб.

– Не те ли познавам отнякъде?

– Уеб Лондон, мистър Канфилд. От Отряда за борба с тероризма. Бях в Ричмънд в онзи ден... – додаде дипломатично той. – После ме посещавахте в болницата. Вашите визити означаваха много за мен. Искам

да го знаете.

Канфилд бавно кимна и протегна ръка; Уеб я пое и двамата се здрависаха.

– Е, поне се опита да помогнеш, това е важното. Всички вие рискувахте живота си за моето момче. – Той млькна и погледна към Бейтс. – Нали ти казах по телефона, че при мен няма нищо ново. Само да ми се мерне онзи кучи син, аз ще му светя на него маслото, а не той на мен.

– Разбирам, мистър Канфилд.

– Казвай ми Били.

– Благодаря, Били. Много те моля да разбереш, че трима души, имащи някаква връзка със случилото се в Ричмънд, вече са мъртви, четвърти вероятно е убит. Ако това е работа на „Свободното общество“, а засега не можем да знаем със сигурност дали не е така, то и ти си в опасност. Затова сме тук.

Канфилд погледна часовника си.

– И какво, искате да ме държите някъде под ключ, уж за мое добро, така ли? Че таз ферма да не би да се управлява сама?

– Разбирам, но могат да се вземат някои дискретни мерки...

– Ако искате да говорим, вървете с мен. Имам и друга работа.

Бейтс размени бързи погледи с Уеб и Романо и те вдигнаха рамене. Тримата последваха Канфилд до черния му ланд-роувър и послушно се качиха с него. Без да ги изчака да си затегнат коланите, Канфилд даде газ. Докато се движеха, от предната седалка Уеб разглеждаше фермата.

– Последния път ми казаха, че имаш фирма за товарни превози в Ричмънд. Как така изведнъж се озова в тая ферма за коне?

От джоба на ризата си Канфилд измъкна цигара и запали, после леко свали стъклото и издиша дима навън.

– Гуен не понася да й пуша вкъщи. Когато мога, припалвам навън – обясни той. – Добър въпрос, Уеб. От камиони на коне. И аз се питам понякога как стана така. Не че не ми се е приисквало да се върна при камионите. Аз съм роден и израснал в Ричмънд. Човек така свиква с този град, с доброто и лошото в него, че трудно го забравя. Видял съм и двете страни на медала, повярвай ми. Само че Гуен си умира за коне, тя самата е родена във ферма в Кентъки. Конете са й в кръвта, нищо, че отначало на мен само ми вдигаха кръвното. И така, решихме да пробваме. Още не мога да ти кажа дали се справяме, или не. Вложил съм и последния си цент в тая проклетата ферма, тъй че нямам друг избор, освен да успея.

– Какво точно се прави в една ферма за коне? – попита Романо,

като се наведе напред. – Разбираш ли, единствените коне, които съм виждал, са онези, дето теглят файтоните край Сентръл Парк. Аз съм кореняк ньюйоркчанин.

– Жалко за теб, момче – отвърна Канфилд, като се извърна да погледне Романо. – Прощавай, не ти чух името.

– Романо, Пол Романо. Приятелите ми викат Поли.

– Е, аз още не съм ти приятел, тъй че ще ти викам Пол. Значи така, главното нещо, което се прави в една ферма за коне, е да се пръскат пари. Най-напред се изръсваш жестоко, за да купиш имота и да плащаш заплати на сума ти хора, които уж ти работят. После купуваш самите коне и те ти изяждат ушите. После изсипваш още чувал долари за някакъв нафукан жребец, дето бил спечелил сума ти награди по надбягванията, да ти заплоди кобилите. После трошиш луди пари по кончетата, дето се раждат. Докато станат на една година, се грижиш за тях, сякаш са ти родни деца. Къде ти, едно годиначе струва толкова, колкото да изучиш трима синове в Харвард. После се молиш поне едно от тях да се окаже качествено, че като го продадеш, да спечелиш пет процента отгоре на това, дето си вложил, за да го отгледаш, като си си скъсвал задника да му слугуваш по шестнайсет часа на ден. А ако това не стане, банката, отпуснала парите, идва и ти прибира всичко, и те изхвърля на улицата. – Той отново се обърна и изгледа Романо. – Та такива ми ти работи, Пол. Други въпроси?

– Не, чух достатъчно – заяви Романо.

Стигнаха до един комплекс от хамбари, конюшни и други постройки; Канфилд прекара колата под една дървена арка, за която поясни, че била построена по модела на онази в имението на Джордж Вашингтон в Маунт Върнън, само дето струвала много повече пари.

– Това тук е развъдникът. Ясли за конете, голям плевник за сено, офиси, манеж, мивки за миене на животните, писти за надбягвания и така нататък. Каквото бог дал – засмя се той, докато слизаше от джипа. Тримата агенти го последваха.

Канфилд подвикна на някакъв мъж, който в този момент разговаряше с двама младежи:

– Хей, Немо, я ела за малко.

Мъжът пристъпи към тях. Приличаше на човек, привикнал на физически труд. На ръст беше колкото Уеб, но много по-набит; имаше къса, твърда четина, леко прошарена на слепоочията, и мъжествено, обветрено лице. Облечен беше като фермер – джинси, избеляла памучна риза и островърхи ботуши за езда. Не бяха от крокодилска кожа и със

сребърни токички. Бяха прашни и доста поизносени, особено отвътре, където се бяха трили о стремето. Докато се приближаваше към тях, мъжът свали широкополата си каубойска шапка и обърса потното си чело с мръсна кърпа.

– Немо Стрейт е управителят на фермата ми. Немо, тия типове са от ФБР, мъгните ги взели. Дошли са да ми кажат, че животът ми е в опасност, понеже оня мръсник, дето уби сина ми, бил избягал от панди-за и можело да дебне наоколо.

Стрейт ги удостои с мрачно враждебен поглед. Уеб подаде ръка.

– Казвам се Уеб Лондон.

Стрейт се здрависа с него и Уеб усети силата на ръкостискането му. Мистър Немо Стрейт беше як мъжкар и явно много държеше да го покаже. Уеб забеляза, че крадешком оглежда пораженията по лицето му. Повечето хора правеха това със съчувствие – нещо, което го въсесяваше. Този Немо обаче само леко се намръщи сякаш за да покаже, че самия той е преживял къде по-страшни неща. Уеб веднага го хареса.

Канфилд посочи Уеб с пръст.

– Този младеж тука действително направи опит да спаси момчето ми, което не може да се каже за всички останали участници в събитието.

– Ако питаш мен, тая шибана държава я бива само да обърква живота на хората – заяви Немо, като гледаше Уеб. Произношението му беше типично провинциално, като на кълтри певец, провлачено и с кратки затихвалия след всяка ударена сричка. Уеб веднага си го представи в някакъв бар на юг, как скача на подиума и се надпява с оркестъра. Той отмести поглед към Бейтс, който в този момент казваше:

– Ние просто се опитваме да ти помогнем, Били. Ако някой се опита да ти стори нещо, искаме да сме близо до теб, за да го спрем.

Канфилд огледа имението си и после се обърна към Бейтс:

– В тая ферма имам десет души работници и всеки от тях знае как се държи пушка.

Бейтс поклати глава.

– Ние си влязохме най-спокойно през портала и ти даже не знаеше кой идва. Излезе да ни посрещнеш невъоръжен и без охрана. Ако целта ми беше да те убия, щеше вече да си умрял.

Канфилд се усмихна.

– Ами ако ти кажа, че няколко от хората ми ви държат на мушка през цялото време, откакто наближихте имението?

Уеб и Романо се огледаха крадешком. Уеб беше развил шесто чувство да усеща, когато към него има насочено оръжие, и се зачуди защо

този път чувството му бе изневерило.

– Тогава бих те запитал не те ли е страх, че твоите хора може да застрелят невинни граждани? – повиши глас Бейтс.

– Бъди спокоен, затова са застрахователите – не му остана дължен Канфилд.

– Проверих съдебните протоколи, Бил. По време на процеса си получавал смъртни заплахи лично от Ърнест Фрий. Тогава Бюрото ти бе дало лична охрана.

Канфилд се намръщи.

– Точно така, и всеки път, когато се обърнеш, някакъв цивилен агент ме зяпаеше нахално, колкото да ми напомни още веднъж, че синът ми е мъртъв и погребан. Тъй че, без да се обиждаш, ама вече ми се повдига от вас, федералните. По-ясно от това не мога да се изразя.

Бейтс се поизпъчи и пристъпи към Канфилд.

– Бюрото отново ти предлага охрана – каза той. – И докато Ърнест Фрий не бъде заловен, настоявам да я приемеш.

Канфилд скръсти ръце на гърдите си.

– В такъв случай имаме проблем. Намирате се в Съединените американски щати, където всеки гражданин има право да избира кого да допуска в имота си и кого не, така че ви моля най-учтиво да си обирате крушите, още сега! – Стрейт застана плътно до шефа си и Уеб забеляза, че някои от останалите мъже също запристъпваха към тях. В същото време Романо бавно плъзна ръка към дръжката на пистолета.

Един от хората на Канфилд направи грубата грешка да сложи ръка на рамото на Романо. В следващия миг лежеше по очи на земята, Романо бе притиснал с коляно основата на черепа му, .45-калибров пистолет беше опрян зад ухото му, а с другия, който беше измъкнал от кобура отзад на кръста, агентът държеше на прицел останалата групичка.

– Хайде де! – подвикна им Романо. – Още някой няма ли да се пробва, селяндури такива!

Уеб реши, че трябва да се намеси, преди Романо да ги е изпозастрелял всичките.

– Виж какво, Били, аз лично убих двама от „Свободните“ и ако ми бе паднал на мушката, щях да видя сметката и на Ърнест. Тоя мръсник обаче извади голям късмет и отнесе само един куршум в рамото, докато аз загубих половината от лицето си и почти цялата си кръв. Сигурен съм, че всички тук искаме едно и също, просто сме на различни мнения как най-добре да го постигнем. Какво ще кажеш, ако двамата с Романо ти погостуваме във фермата? Ние и без това не носим костюми, по дни

джинси и чифт ботуши ни стигат. Даже ще ти помагаме в работата. Ти обаче трябва също да ни помогнеш. Трябва да ни слушаш, когато ти разправяме, че може да има проблем, и ако ти кажем да се поснишиш малко, недей да си вириш напук главата. Имаме сведения, че „Свободните“ са очистили, и то доста професионално, вече няколко души, свързани с онази история. Аз не се съмнявам, че хората ти са свестни и способни момчета, но може и да не успеят да те предпазят, ако ония са по петите ти. Виждам, че не си човек, който обича да му казват какво да прави, но пък не ми се вярва, че ще ти е приятно, ако „Свободните“ дойдат и просто така очистят семейството ти. Дватама с Гуен и без това достатъчно сте преживели. Стига ви толкова мъка!

Няколко безкрайни мига Канфилд гледа втренчено Уеб. През цялото време Уеб не беше сигурен дали домакинът няма да се нахвърли върху него, или пък да изкомандва хората си да открият огън. Накрая Канфилд сведе поглед и подритна една бучка пръст пред себе си.

– Хайде да влезем в къщата и да поговорим. – Той направи знак на Стрейт и останалите да се връщат на работа. Романо вдигна поваления на крака и дори го поизтупа от прахоляка.

– Нямам нищо против теб, мой човек, просто не обичам да ме докосват. Ясно ли е?

Човекът си грабна шапката и бързешката се отдалечи. По изражението на лицето му можеше да се каже, че едва ли някога пак би се осмелил да „докосне“ Поли Романо.

Канфилд и тримата агенти се качиха в джипа. Докато караше към къщата, Канфилд се обърна и погледна Уеб.

– Виж какво, сигурно си прав. Истината обаче е, че отдавна се опитвам да забравя всичко това. И сега никак не ми е приятно, дето твоите приятелчета толкова държат да ми го припомнят наново.

– Разбирам те, но... – Думите на Уеб бяха прекъснати от звъна на мобилен телефон. Той провери, но не беше неговият. Романо също извади своя, а след него и Бейтс. Канфилд бръкна в жабката и също измъкна мобилен телефон, но не звънеше той. Най-после той се наведе и вдигна от пода на колата уреда, който звънеше.

– Някой си е забравил телефона в колата ми. Във всеки случай не е на Гуен, но знам ли кой още я кара! Я да видим, кого ли търсят? – Той тъкмо щеше да натисне бутона за връзка, когато Уеб измъкна телефона от ръката му, свали прозореца и запокити черната кутийка навън.

Канфилд го изгледа, смаян.

– Какво ти става, бе?!

Всички проследиха с поглед телефона, който описа широка дъга във въздуха и падна в средата на една разорана нива. Нищо не се случи. Канфилд спря.

– Веднага да ми донесеш телефона!

Експлозията беше толкова мощна, че джипът се залюля, а на трийсет метра във въздуха се издигна огромен огнен стълб.

В продължение на няколко секунди четиримата мъже гледаха изумени огненото зрелище. Най-после Канфилд се обърна към Уеб и с разтреперан глас запита:

– Е, момчета, кога започвате?

Уеб караше по улицата, където се намираще къщата на майка му. Още не можеше да реши какво да я прави. Да я продаде – това би означавало най-напред да я ремонтира, и то собственоръчно, защото състоянието на банковата му сметка не позволяваше използването на наемен труд. А Уеб не гореше от желание да смаже дори една панта или да намести една керемида на покрива.

Същинската причина да се насочи към този квартал беше, че ако смяташе да прекара известно време във ферма, му бяха нужни дрехи. А тъкмо сега нещо не му се ходеше до собствения му дом. Сигурно оная глутница репортери още го дебнеха. За щастие, той държеше дрехи и в къщата на майка си. Освен това искаше да върне на тавана кутията с остатъците от живота на Хари Съливан. Непрестанно се местеше насам-натам, а не му се искаше да я загуби. Със самия Хари Съливан още не бе решил какво да прави. Дали да му се обади в затвора? Дали това беше най-подходящото място за събиране на разделени семейства? От друга страна пък, на тази възраст мистър Съливан едва ли щеше да дочака да излезе жив на свобода. Така че Уеб трябваше да решава бързо. Но някак си му беше трудно да вземе решение.

Размишленията му бяха прекъснати от телефонен звън. Беше Клеър.

– Много мислих за нашите сеанси, Уеб – заговори нервно, но решително тя. – Трябва да сменим тактиката. Интересуват ме някои неща и ми се струва, че се налага да опитаме различен подход.

– Много неясно се изразяваш, Клеър. Какво точно искаш да ми кажеш?

– От всичките ни досегашни разговори, Уеб, излиза, че много от твоите проблеми произтичат от отношенията с майка ти и с втория ти баща. При последния ни сеанс ти ми каза, че си израсъл в къщата на майка си и че неотдавна си я наследил.

– Е?

– Спомена също така, че никога не би ти хрумнало да живееш в нея. А също и че вторият ти баща бил починал там.

– Е, и?

– Мисля, че сме попаднали на нещо. Казах ти, че чакам пациентите да ми подсказват нещо важно за себе си. Е, ти вече го направи.

– Какво общо има една стара къща с моите *проблеми*?

– Не е работата в къщата, Уеб, а в онова, което се е случило в нея.

Той не се предаваше лесно.

– Какво толкова може да се е случило в нея? Освен че вторият ми баща хвърли топа точно тук.

– Това само ти го знаеш.

– Казах ти всичко, което знам. И наистина не разбирам как блокирането в онази тъмна уличка може да има нещо общо с детството ми тъкмо в тази къща. Ами че това беше преди толкова време!

– Наистина, Уеб, не можеш да си представиш колко време някой проблем може да дреме в мозъка ти, преди да изригне един ден. Срещаш ти с момчето оная нощ сигурно е събудила нещо от миналото ти.

– Казвам ти, че не знам за какво говориш.

– Ако съм права, ти много добре знаеш, Уеб, просто съзнанието ти не го приема.

Уеб превъртя комично очи нагоре и попита:

– Що за псевдонаучни дивотии са това?

Тя помълча и после изведнъж изтърси:

– Уеб, искам да те хипнотизирам.

Смаян, той незабавно поклати глава.

– Не.

– Може да ни помогне да се придвижим малко напред.

– С какво ще ми помогнеш, ако ме караш да лая като куче, докато съм в безсъзнание?

– Хипнозата е форма на усилване на съзнанието, Уеб. Изведнъж си даваш сметка за всичко, което се случва около теб. Ти започваш да владееш положението. Само че аз не мога да те принудя, ако ти сам не го желаш.

– Няма да помогне.

– Откъде знаеш? Може да ти позволи да осмислиш някои проблеми, в които иначе се боиш да ровиш.

– Може би в главата ми се крият неща, които е по-добре да си останат тайна.

– Не можеш да знаеш това, докато не опиташ. Моля те, помисли. Моля те.

– Слушай, Клеър, сигурен съм, че и други луди имат нужда от помощта ти. Насочи се към тях. – Той затвори рязко.

Уеб спря на алеята, влезе в къщата и натъпка малко дрехи в една пътна чанта. Под стълбата за тавана се спря и се замисли, стиснал под

мишница кутията с нещата на Хари Съливан. Какво пък толкова, каза си той. Таван като таван. Въпреки уверенията, които бе дал на Клеър, в тази къща имаше нещо, което разтърсваше дълбоко душата му. Нещо, което искаше да пропъди веднъж завинаги. Той протегна ръка и смъкна надолу стълбата.

Когато влезе в таванското помещение, Уеб сложи кутията на пода и се пресегна да запали лампата, но изведнъж се спря. Огледа внимателно всеки тъмен ъгъл, търсейки скрити заплахи – едно действие, което с времето от навик му се бе превърнало в инстинкт. Погледът му пробяга по шперплатовия под и после се спря на тъмните, безформени сенки от безрадостната му семейна история. Вниманието му привлече купчина тъмночервени изрезки от мокет, струпани близо до вратата. Бяха плътно навити на рула и пристегнати с широка лента скоч. Той се наведе и вдигна едно. Беше тежко и кораво, втвърдено от времето и студа. Изрезките бяха от мокета долу в дневната. Той се зачуди защо ли майка му ги бе пазила толкова дълго.

Навремето встрани от стълбата бе имало голяма купчина дрехи. Сега мястото беше празно. Някога той се бе качвал тук, бе затварял таванската врата и се бе крил зад купчината, докато долу се вихреше поредният скандал. Вторият му баща пък криеше на тавана дрогата и алкохола си, за да не ги напипа жена му. Понякога той се качваше тук посред нощ, вече порядъчно надрусан, и си взимаше по някоя допълнителна доза, колкото окончателно да се приведе в безсъзнание. Това беше в началото на седемдесетте години, когато цялата страна се опитваше да се съвземе от травмата на вьетнамската война, а хора като втория му баща, който никога не бе хващал оръжие за родината си или по какъвто и да било друг повод, се възползваха от всеобщото объркване, страх и безразличие на ония времена, за да прекарват живота си в постоянно опиянение.

Част от таванското помещение се падаше над детската стая. Той чуваше нощем от леглото стъпките по тавана, докато старият си взимаше горе дозата. Малкият Уеб умираше от страх, че някоя нощ шперплатовите плоскости ще се продънят, Стоктън ще падне върху него и на всичко отгоре ще го пребие. Кобра в леглото, убий или ще те убият. Всеки път, когато вторият му баща го биеше, той искаше да изтича при майка си, но нея я нямаше. Тя често излизаше с колата си нощем и се връщаше чак на сутринта, когато Уеб беше вече станал, закусил и заминал на училище, много по-рано от необходимото, само и само да не се засече с баща си на кухненската маса. Скъргането на човешки стъпки по дъсчен

под не му даваше мира до ден-днешен. Той затвори очи и вдиша мразовития въздух; в съзнанието му изплува онази купчина стари дрехи, която сякаш висеше в безтегловност в пространството. После купчината изчезна и пред затворените му клепачи проблесна кървавочервена светкавица, а в ушите му нахлу порой от звуци; той отвори очи, с един скок се намери на стълбата и затръшна таванската врата зад гърба си. Същата сцена му се бе привиждала безброй пъти и той не знаеше как да я разбира. С времето бе стигнал до едно състояние, в което вече и не искаше да я разбере, но този път му се струваше, че се е приближил както никога преди до истинското ѝ значение.

Уеб седна в колата и извади мобилния си телефон и листчето, което Големия Х му бе пхнал в ръката предишния ден. Погледна часовника си. Беше точно часът, в който му бе написано да се обади. Той набра номера и от другата страна отговориха незабавно. Уеб получи подробни указания и връзката прекъсна. Тия типове, ако не друго, действаха ефективно. Предстоеше му напрегната нощ.

Докато колата му се отделяше от бордюра, той промърмори на себе си, силно видоизменена, безсмъртната фраза на Тактико-оперативния контрол:

– Уеб Лондон до цялото останало човечество. Ситуацията е извън контрол, действам по усмотрение.

Уеб мина с колата си покрай дома на Романо, за да го вземе. Когато Романо излезе с нещата си, Енджи стоеше на входната врата и не изглеждаше особено въодушевена. Поне до такова заключение стигна Уеб, когато в отговор на любезното му махване с ръка тя му показва среден пръст. Романо хвърли в багажника две снайперски карабини, един „Хеклер & Кох“ МП-5 и четири автоматични пистолета с по няколко резервни пълнителя.

– Господи, Поли, да не сме тръгнали срещу Саддам Хюсеин! – провикна се Уеб.

– Аз уча ли те какво да правиш? Онзи тип, дето очисти Крие Милър, е някъде наоколо и ни дебне. Ако той може да пука по нас от хиляда метра, аз трябва да съм в състояние да очистя копелето. Ясно ли е? – Той се обърна и махна с ръка на Енджи. – Чао, сладурче.

Енджи му отговори по същия начин както на Уеб, преди да им затръшне вратата.

– Имам чувството, че е нещо раздразнена – отбеляза Уеб.

– Аз се вода в отпуск. Трябваше да ходим на гости при майка й в Луизиана – обясни Романо.

– Съжалявам, Поли.

Романо се ухили и нахлузи бейзболната си шапка с емблемата на „Янкис“ над очите.

– Аз пък никак.

Тръгнаха към „Източен вятър“, където на портата ги пресрещнаха двама агенти на ФБР. Романо и Уеб показаха служебните си карти и двамата се отдръпнаха, за да ги пропуснат. След опита за покушение над Били Канфилд ФБР бе взело нещата в ръцете си. По алеята към къщата се разминаха с минивана на сапъорския отряд; сигурно всяка прашинка от мястото на експлозията бе вече описана, номерирана и запечатана в найлоново пликче в багажника. Уеб не се съмняваше, че междувременно са разпитали всички работници във фермата за произхода на загадъчния мобилен телефон. Дали тази трескава дейност беше по вкуса на Били Канфилд Уеб не беше чак толкова сигурен. Е, този път поне му бе спасил живота. Това бе убедило човека да ги допусне във фермата си.

В този момент срещу тях се зададе ездачка на кон – огромен, породист жребец с лъскав косъм, истинска планина от трептящи мускули,

стоманени сухожилия и кости, която се движеше с такава плавност и лекота, че приличаше повече на машина, отколкото на живо същество. Уеб бе яздил няколко пъти през живота си, но не си падаше особено по конете; въпреки това той изгледа с възхищение великолепното животно. Ездачката беше облечена с кафяв брич и дебел памучен пуловер. На ръцете си имаше ръкавици, на краката – лъснати черни ботуши, а черният шлем за езда не успяваше да закрие дългата руса коса.

Когато жената се изравни с тях, Уеб свали прозореца на колата.

– Гуен Канфилд. А вие сигурно сте Уеб.

– Същият. Това е Поли Романо. Вашият съпруг обясни ли ви за уговорката ни?

– Да. Помоли ме да ви покажа стаите, където ще живеете.

Тя свали шлема, разтърси глава и русите ѝ коси се посипаха по раменете.

– Много е красива – каза Уеб.

– Не е кобила, а жребец – поправи го тя.

– Извинете, не ми беше удобно да погледна където трябва. Не исках да обидя някого.

Тя потупа коня по шията.

– Барон не ви се сърди, нали, Барон? Ти си знаеш, че си мъж, нали, момчето ми?

– Можем само да му завиждаме – подметна Уеб.

Без да изпуска юздите от яката си хватка, Гуен се отпусна на малкото английско седло и се огледа.

– Били ми разказа за случката в джипа. Бих желала да ви благодаря. Сигурна съм, че Били е забравил да го направи.

– Просто си върша работата – заяви Уеб. Безразличието, с което Гуен спомена разминаването на съпруга си на косъм от смъртта, го удиви. Не я бе срещал досега. Колеги му бяха разказвали, че на процеса се държала много емоционално. Може би оттогава просто ѝ се бяха свършили чувствата.

Уеб бе виждал само нейни снимки. Гуен си бе останала същата. За разлика от съпруга ѝ, годините никак не ѝ личаха. Уеб знаеше, че е някъде между трийсет и пет и четирийсет. Тя носеше русата си коса дълга както някога. Фигурата ѝ беше като на десет години по-младо момиче, с апетитни извивки и бюст, който караше мъжете да изцъклят очи. Имаше красиво лице, с високи скули и пълни устни. Ако беше актриса, камерата щеше да е влюбена в нея. От ездата бе придобила изправена и напета стойка.

– Отиваме към къщата с ветропоказателя – каза Гуен. – Оттук.

Тя обърна Барон и го смушка с токовете на ботушите си. Сигналят бе разбран начаса и конят се втурна напред в такъв вихрен галоп, че отзад с колата едва можеха да го следват.

Къщата с ветропоказателя се оказа постройката с високите сводести прозорци, покрай която Уеб бе минал предишния път. Гуен слезе от коня и го привърза към един стълб. Докато си разтоварваха багажа, Уеб направи знак на Романо да не разопакова арсенала си пред дамата.

Уеб забеляза, че сградата, където щяха да живеят, е доста отдалечена от къщата на господарите на имението, която едва се виждаше в края на алеята. Той запита Гуен:

– Не бих желал да прозвучи непочтително, но не може ли да ни настаните в голямата къща? Ако стане нещо, ще мине време, преди да можем да се намесим.

– Били каза да ви доведе тук. Ако имате нещо против, говорете с него.

Ще говоря, и още как, помисли си Уеб. А на глас изрече:

– Много съжалявам, че трябва да преживеете всичко отначало, мисис Канфилд.

– Вече съм престанала да очаквам справедливост в живота. – Тя го погледна изпитателно. – Извинете, Били ми каза, че с вас се познаваме, но забравих откъде.

– Бях част от екипа за извеждане на заложниците от училището.

Тя сведе поглед към земята.

– Разбирам. А сега онзи човек е отново на свобода. Същият, който уби Дейвид.

– За съжаление, така е. Да се надяваме, че няма да е за дълго.

– Трябваше да го осъдят на смърт.

– Не мога нищо да възразя, мисис Канфилд.

– Наричайте ме Гуен, тук не си падаме по официалностите.

– Добре, Гуен. А вие ни викайте Уеб и Поли. Ние сме тук, за да гарантираме вашата сигурност и тази на съпруга ви.

Тя му хвърли бърз поглед.

– Чувството на сигурност е нещо, което съм загубила доста отдавна. И сега не очаквам да се промени кой знае какво.

Приземният етаж беше пълен с реставрирани автомобили от различни епохи. Уеб погледна към Романо; колегата му имаше вид, сякаш ще получи инфаркт.

– Били събира автомобили. Това е неговият личен музей, така да се

каже.

– Майчице! – прошепна Романо. – Истински „Щуц Беъркет“ с десен волан! – Той се оглеждаше като хлапак от някоя държава в Третия свят, който за пръв път попада в Дисниленд. – „Линкълн Льо Барон“ '39. От този модел са произведени само девет броя. Мили боже! – Той изтича към отсрещния ъгъл на халето и там се закова на място като вкаменен. – Уеб, та това е „Дузенбърг Спийдстър“ '36! – Той погледна Гуен. – Дали се лъжа, или от тази кола наистина са били произведени само две бройки, една за Гари Купър и една за Кларк Гейбъл? Моля ви се, кажете ми, че греша!

Гуен кимна.

– Явно разбирате от коли. Тази тук е на Гари Купър.

Като чу това, Романо за малко не припадна.

– Невероятно! – Той се обърна към Гуен. – Мадам, за мен е чест да бъда приютен под един покрив с тези легендарни машини!

Уеб си помисли, че ей сега ще повърне. Гуен го погледна с тъничка усмивка и поклати глава.

– Играчки за големи мъже. Ти имаш ли любими играчки, Уеб?

– Всъщност, не. Даже като дете не съм имал.

Тя го изгледа изпитателно и след малко каза:

– На горния етаж има две спални с отделни бани и кухня, заредена с храна и всичко необходимо. Преди Войната за независимост тук са стояли каретите. Цялото имение е с историческа стойност. След четирийсетте години сградата е използвана за централа на пожарната команда. Откакто я купи, Били я преустрои в апартаменти за гости, макар че с двамайт спални в главната къща това ми се струва малко излишно.

– Двамайт спални! – повтори Романо.

– Разбирам те – каза Гуен. – Аз самата съм израсла във ферма край Луивил. Бяхме седем души в две стаи.

– Доколкото си спомням, и Били не произхожда от заможна семейство.

– Е, не е лесно да управляваш транспортна компания, но той се справи.

– Чух го да се оплаква, че тази ферма изсмуква парите му до цент – каза Романо. – Тия коли обаче не ги е намерил на пътя.

За пръв път, откакто се бяха срещнали, Гуен се усмихна и Уеб усети, че ѝ се усмихва в отговор.

– Скоро ще разберете, че Бил Канфилд обича да мърмори. За всичко. Най-вече за пари. Сигурно ви е казал, че е вложил последните

си пари в това имение, и е вярно. Но като нищо е пропуснал да спомене, че още първият жребец, който продадохме, спечели дербито в Кентъки.

– Как се казваше тоя кон?

– Цар Давид – отвърна тихо Гуен. – Разбира се, Били не получи нищо от наградата, но след тия победи се прочухме, а освен това кобилата, която го роди, е наша. Жребецът, който я оплоди, не беше нищо особено, което значи, че главната заслуга е нейна.

– Звучи логично, като се има предвид, че тежката работа се пада винаги на жената.

При тази забележка Гуен се усмихна.

– Допада ми начинът ти на мислене. И така, откакто Цар Давид се изяви така успешно, „Източен вятър“ стана прочута ферма. Конете ни се харчат, печелят награди, а получаваме и добри пари за разплоден материал. Последните две години се родиха много добри млади кончета, така че изплувахме. Не ме разбирай криво, но управлението на една такава ферма струва маса пари. Колкото и обаче да се оплаква Били, доста добре се оправяме.

– Радвам се да го чуя – отвърна Уеб. – Предполагам, че се нанесохте тук скоро след процеса.

– Всъщност още преди да завърши – каза сухо тя. – И така, ако имате нужда от нещо, обадете се в къщата и ще го получите. Номерът е на стената до телефона. – Тя си тръгна още преди да са успели да ѝ благодарят.

Двамата се качиха на горния етаж и се огледаха. Мебелите бяха редки антики, обзавеждането беше съдържано и изискано. Уеб не се съмняваше, че тук бе пипала здраво ръката на Гуен Канфилд. Били нямаше вид да се вълнува много от вътрешно оформление.

– Страхотна къща, брат ми! – възкликна Романо.

– Страхотна или не, много е отдалечена от тия, дето трябва да охраняваме, а това никак не ми харесва.

– Ами тогава обади се на Бейтс, накарай го да позвъни на Канфилд и нека двамата се разберат. Ние с теб сме прости редници, правим каквото ни се нареди.

– Е, какво ще кажеш за Гуен Канфилд?

– Хубава жена. Изискана. Истинска дама. Тоя Канфилд голям късмет е извадил.

– Не си го и помисляй, Поли!

– Къде ти, моята Енджи ще ми извие врата, ако надуши нещо.

– Разопаковай си нещата и да пообиколим. Искам да се видя с

Канфилд. Ако ще го пазим, по-добре да се навъртаме около него. Освен това вероятно ще трябва да се редуваме, Поли. Така че ще спим на смени.

- Като в доброто старо време, когато бяхме снайперисти.
- А, не! Тогава хъркаше като товарен влак.
- Вече не хъркам. Енджи ме отучи.
- Че как успя?
- По-добре не питай.

Двамата излязоха навън и още на вратата се сблъскаха с Пърси Бейтс.

– Нещо за бомбата? – попита Уеб.

– От техническия екип ми казаха, че взривното устройство било доста сложно. Разпитваме всеки, който би могъл да знае нещо, но засега не сме стигнали доникъде. Разбира се, тоя телефон не е отишъл сам в колата.

– Прилича ми на вътрешен човек. Представяш ли си един от „Свободните“ да работи във фермата?

Бейтс кимна. Изглеждаше силно разтревожен.

– Те тъкмо по тия места набират последователи. Бели мъже от селските райони, привързани към земята и към оръжието, които се изживяват като старите каубои и им е мъчно, че времето им отдавна е минало.

– Нещо ново около „Свободните“ в Южна Вирджиния?

– Под наблюдение са, но засега няма нищо. Може да са се притаили след последните инциденти. Не са глупави. На тяхно място и аз бих сторил същото. Сигурно знаят, че ги подозираме и ги следим. Само да направим връзката, и веднага ще ги пипнем.

– Къде е Канфилд? Много бих искал човекът, когото съм тук уж да пазя, да ми е под око.

– И Гуен. Тя също е получила смъртни заплахи наравно с него.

Уеб се замисли.

– Двамата с Поли ще се разделим на смени, но би било добре да изпратят още хора. „Източен вятър“ е голямо имение.

– Осем хиляди декара и шейсет и осем сгради, ако трябва да сме точни. Вече повдигнах въпроса пред Канфилд и знаеш ли какво ми рече? Че ако му докарам още само един човек, ще ме даде под съд или ще ме прати на оня свят. А доколкото го познавам, не се шегува. Така че сте само вие двамата. Между нас да си остане, Уеб, но и ние ще се навъртаме наблизо.

– Разчитам на теб, Пърс.

- Ясно... А, Уеб!
- Какво?
- Благодаря ти, че ми спаси живота.

Откриха Били Канфилд в развъдника; преглеждаше крака на един жребец, докато Немо Стрейт и двама младежи в костюми за езда наблюдаваха отстрани. Канфилд нареди на единия:

– Я извикай ветеринарния. Може да е само навяхване, но може да се окаже и счупена кост. – Докато момъкът се отдалечаваше, той подвикна след него: – И кажи на оня загубен налбантин, че ако не ми достави по-добри подкови, ще отида при друг. Имаме жребци с меки копита и искам от ония, самозалепващите се, пък тоя глупак няма от тях.

– Да, сър.

Канфилд потупа коня по хълбока, избърса ръце в престилката си и пристъпи напред да ги посрещне.

– Налбантин ли? – попита Романо.

– Тоя, който подковава конете – обясни Канфилд. – Обикновен ковач, само дето си придава важност. Навремето във всяка ферма имаше по един, ама сега минават по веднъж в седмицата. Носят си цялата работилница отзад в пикапа – пещ, наковалня, подкови полуфабрикат, можеш ли да си представиш? Страшно много пари смъкват, защото днес вече никой не иска да се занимава с такава работа. Жега, тежък труд, пък е и опасно – някой по-щур кон като нищо може да ти тегли един ритник и да ти смачка черепа.

– А какви са тези самозалепващи се подкови? – попита Уеб.

Стрейт му отговори:

– Понякога копитата на коня са тънки и клинците ги пробиват отстрани, особено на европейските породи, поради разликите в почвата и климата. Меката подкова няма нужда от клинци, тя се нахлузва върху копитото като пантоф. Залепва се и изкарва по два-три месеца.

– Явно има много да уча в тоя занаят.

– Аз уча бързо – обади се Били, докато гледаше Стрейт. После хвърли многозначителен поглед на Бейтс. – Е, наприказвахте ли се вече? Хайде, че работа ни чака.

– Ей сега се махаме.

Посочвайки Бейтс с пръст, Канфилд се обърна към Уеб:

– Твоят шеф ми разказа всичко за телефонните убийства. Добър рефлекс си извадил, Уеб.

– Ами и аз уча бързо – върна му го Уеб.

Канфилд продължаваше да го изучава с поглед.

– Е, какво още искаш да научиш?

– Искам да опозная „Източен вятър“. До последния сантиметър.

– Трябва да хванеш Гуен да те поразведе. Имам прекалено много работа.

Уеб посочи Романо.

– Поли ще тръгне с теб.

Канфилд за малко щеше пак да избухне, но се въздържа и кимна.

– Добре де. – Той погледна Романо. – Пол, как си като ездач?

Сепнат, Романо примигна, погледна Уеб, после Канфилд.

– Никога не съм яздил.

Канфилд го прегърна покровителствено през раменете и се усмихна.

– Да се надяваме, че и ти учиш бързо като партньора си.

31

Гуен беше в развѣдника с Барон, когато съпругът ѝ я помоли да разведе Уеб из фермата. Тя веднага го поведе към конюшните.

– Най-добрият начин да се разгледа една ферма за коне е на кон. Ти яздиш ли? – попита тя.

– Малко. Във всеки случай не съм от твоята класа.

– Тогава имам специален кон като за теб.

Бу, обясни му тя, бил тракенер – германска порода буйни кавалерийски коне, мелез между темпераментен арабски жребец и кротка впрегатна кобила. Въпросният екземпляр тежеше около 800 килограма, беше висок метър и осемдесет и имаше вид, сякаш може да отхапе главата на Уеб като зряла смокиня.

– Бу беше великолепен яздитен кон, но вече остаря и сега го мързи да скача толкова. Станал е един дебел, самодоволен дядо. Но иначе е голям добродушко и много послушен. Можеш да го яздиш с английско или каубойско седло, както предпочиташ.

– Ясно. – Уеб предпазливо огледа зверилището. Бу май не се радваше особено, че някакъв непознат пришълец е нарушил личното му пространство.

Гуен сложи на гърба на коня правоъгълно кече и после помоли Уеб да ѝ помогне да постави отгоре тежкото каубойско седло.

– Гледай сега как ще поеме дъх и ще си надуе корема, докато стягам седлото. – Пред изумения поглед на Уеб конят направи точно така. – Тъкмо вече си мислиш, че е стегнато, той издишва въздуха и то се разхлабва. И ако не му знаеш номерата, направо се изтърсваш на земята, докато конят си умира от смях за твоя сметка.

– Добре е да знаеш, че една безсловесна твар може да бъде толкова хитра.

Накрая всичко си беше на място, притегнато и нагласено, след което изведоха коня отпред, Уеб стъпи на масивен каменен блок и се озова на седлото.

– Е, как ти се струва? – запита го Гуен.

– Ами, високо...

Тя посочи с пръст пистолета в кобура на кръста му.

– Това трябва ли да го носиш навсякъде със себе си?

– Да – отвърна твърдо той.

Двамата се отправиха към манежа и Гуен му показа как да държи поводите, как да спира коня, да го кара да завива или връща назад, какви звуци да издава с уста и как да го посритва в ребрата, за да тръгне, ускори или спре.

– Бу познава всеки квадратен метър от тая ферма, така че, ако се оставиш, той сам ще те отведе докъдето трябва. Само кротко, той си знае работата.

Докато двамата се занимаваха с Бу, конярите бяха докарали Барон.

– Бу е патриархът на стадото, а двамата с Барон никога преди не са препускали заедно. Така че удържай Бу, понеже той ще се опита да ухапе Барон по врата, за да покаже кой е шефът.

– Също като мъжете с твърде много тестостерон – отбеляза Уеб.

Гуен го изгледа.

– Бу е скопен, Уеб. – Той я погледна въпросително и тя поясни: – При хората това се нарича евнух.

– Горкичкият.

Постепенно конете се успокоиха. Гуен извади от джоба на джинсите си малка радиостанция „Моторола“ и я включи.

– За всеки случай – каза тя.

– Много е важно винаги да имаш връзка – отбеляза Уеб. – Аз също си нося мобилния.

– След това, което се случи с Били, не ми се похваща мобилен телефон.

Уеб погледна надолу към своя и усети, че и него го обземат съмнения.

Двамата подкараха конете напред, следвани по петите от две ловджийски кучета, които Гуен нарече съответно Опи и Тъф.

– Стрейт също си гледа куче – каза тя. – Вика му Дъртата проклетия. Много сполучливо наименование, ако питаш мен.

Небето беше яркосиньо и Уеб имаше чувството, че от билото на някой хълм ще види Шарлотсвил. Отначало Бу се задоволи да следва Барон и Уеб беше доволен.

На върха на поредния нисък хълм Гуен спря Барон. Уеб също дръпна поводите и застана до нея.

– Както ти казах, „Източен вятър“ е имение с дълга история. През седемнайсети век, точната година не е известна, тогавашният крал на Англия подарил на лорд Кълпепър няколко хиляди квадратни километра земя. Един от потомците на лорда приписал на най-голямата си дъщеря участък от тези наследствени земи в размер на двайсет хиляди

декара при сватбата ѝ с някой си Адам Ролф. Този Ролф, който освен търговец бил и майстор строител, започнал да строи централната част на къщата през 1765 година и я завършил през 1781 година. Обърна ли внимание на фасадата? – Уеб кимна. – Тя е от времето и в стила на Джордж Трети. А дентикулите под корниза са измежду най-изящните и майсторски изработени, които някога съм виждала.

– От времето на Джордж Трети, и аз така си помислих – излъга Уеб. Той не можеше да различи сграда от времето на Джордж Трети, дори тя да му се хвърлеше отгоре и да го ухапеше с дентикулите си.

– Имението останало собственост на фамилията Ролф до 1900-та година. С времето то се развило в голяма плантация. Отглеждали тютюн, соя, коноп, разни такива неща.

– Сигурно и роби са имали. Поне до Гражданската война – подметна Уеб.

– Всъщност, не. Фермата е близо до Вашингтон и собствениците били симпатизанти на Севера. Дори оттук е минавал един от важните канали за прехвърляне на избягали роби в Канада. През 1910 година – продължи Гуен – имението било продадено. До края на Втората световна война се изредили няколко собственици, докато най-последно имението било купено от Уолтър Сеник, натрупал огромно състояние с продажба на свои патенти на автомобилната промишленост. В зенита си Сеник имал над триста работници и служители; по негово време „Източен вятър“ се разраснала в цяло градче, с телефонна централа, смесен магазин, пожарна команда и прочие.

– Това му се казва всичко да ти е подръка – подметна Уеб.

Докато Гуен говореше, той оглеждаше терена и преценяваше откъде биха могли да проникнат евентуални нападатели и как най-добре да бъде поставена охраната. За да има смисъл това обаче, най-напред трябваше да се убедят, че сред хората на Канфилд няма предател. Иначе всичко отиваше по дяволите. Троянският кон си е троянски кон, сега или преди хиляди години.

Гуен кимна.

– Днес фермата наброява шейсет и осем сгради, а оградата е с обща дължина над четирийсет километра. Имаме деветнайсет конюшни, петнайсет постоянни служители, както и два пъти повече сезонни работници, доставчици и коняри. Изпълняваме и много активна природозащитна програма. Занимаваме се и с малко земеделие, главно отглеждане на царевица, макар че основната ни дейност са чистокръвните коне. Имаме двамайсет и две бременни кобили, напролет очакваме нови жребчета. А

сегашните годиначета скоро ще са за продан. Както виждаш, не скучаем.

Скоро пътят ги изведе до дълбок ручей със стръмни брегове и Гуен посъветва Уеб да остави коня сам да си избере брод. Докато слизаха по склона, тя показа на Уеб как да легне назад върху седлото, така че гърбът му почти да допира задницата на коня. После при изкачването на отсрещния бряг тя му каза да се наведе силно напред и да се държи за гривата. След като успешно преодоля препятствието, Уеб получи заслужена похвала.

Минаха покрай стара постройка от камък и дърво; Гуен обясни, че по времето на Гражданската война била военен лазарет, който мислели да превърнат в музей.

– Отвътре сградата е напълно ремонтирана, има централно отопление и климатик, оборудвали сме кухничка и спалня, така че уредникът на музея да си живее в него – каза Гуен. – Има запазена автентична операционна маса и хирургически инструменти – добави тя.

– Доколкото разбирам от тия работи, всеки войник би предпочел да го застрелят на място, отколкото да попадне в такъв лазарет – подметна Уеб.

По-нататък пътят ги отведе покрай двестагодишен хамбар на два етажа, остроумно вписан в стръмния склон, така че да има врата на всеки етаж. Имаше и малък манеж, където в момента един дресьор обучаваше млад кон на различни похвати. Дресурата се състои в усвояване на задължителен набор стъпки и движения с различна трудност, по което много прилича на задължителната програма във фигурното пързалане, обясни Гуен. Минаха и покрай висока дървена кула с каменни основи, за която Гуен му каза, че била използвана в миналото като наблюдателница за горски пожари, а също и за конните състезания, които се провеждали по тези места през деветнайсети век.

През цялото време Уеб внимателно оглеждаше местата, през които минаваха, и околностите на фермата. Като бивш снайперист той веднага оцени предимствата на наблюдателната кула, но си даде сметка, че няма кого да сложи на пост там.

Минаха и покрай двуетажна сграда с кръстосани дървени греди, която се оказа къщата на управителя на имението.

– Тоя Немо Стрейт много работа ви върши.

– Немо е човек с опит и знае какво прави. Той лично е подбирал всички работници, което сигурно има значение. – На Уеб му се стори, че темата не ѝ е кой знае колко интересна.

През цялото време Уеб опипваше с поглед околния терен и запомняше всяка гънка на релефа. По едно време иззад дърветата прибягна сърна и Опи и Тъф хукнаха да я гонят. Конете не реагираха на оживлението, но самият Уеб толкова се изненада при вида на префучалото под носа му животно, че за малко не падна от седлото.

После тя го поведе към закътана долчинка, оградена с дървета. Чуваше се шум на поток, макар водата да не се виждаше. След поредния завой на пътя пред очите им се изправи малка белосана постройка с дървен покрив, която отначало му заприлича на градинска беседка, но после видя кръста на покрива и малкия олтар с място за коленичене и статуя на разпнатия Исус.

Той извърна глава към Гуен. Тя се взираше втренчено в този необичаен храм, сякаш изпаднала в транс. После се съвзе и каза:

– Това е личният ми параклис, ако мога да го нарека така. Аз съм католичка. Баща ми беше пастор, двама от чичовците ми са кюрета. От малка съм много религиозна.

– И нареди да ти построят личен параклис?

– Да, за сина ми. Идвам тук да се моля за него всеки ден, зиме и лете. Имаш ли нещо против?

– Моля ти се!

– Ти религиозен ли си?

– В известен смисъл.

– Някога самата аз бях много по-религиозна, отколкото съм сега. От известно време се питам как може Бог да позволи да се случи това с едно напълно невинно дете. Засега не мога да намеря отговор.

Тя скочи от коня и влезе в параклиса, прекръсти се, извади от джоба си броеница, после коленичи и започна да се моли, докато Уеб я наблюдаваше мълчаливо отстрани. След няколко минути тя стана и се върна при него. Двамата се качиха на конете и не след дълго стигнаха до голяма, очевидно изоставена сграда.

– Старият маймунарник – каза Гуен. – Сенек построил тази сграда, за да отглежда тук разни шимпанзета, павиани, дори горили. За какво са му били, нямам представа. Говори се, че когато някои от животните избягали и се скрили в гората, местните дървари ги подгонили с двуцевките си. Затова и цялата гора наоколо станала известна като Маймунския лес. Само като си помисля, че бедните маймуни били изпозастреляни от банда пияни глупаци, направо ми се повръща.

Двамата скочиха от конете и влязоха в сградата. През дупките на покрива, пробити от годините и природните стихии, тук-там се

виждаше небето. Покрай стените все още имаше наредени празни стари клетки, отдавна ръждясали и разкривени, а по дължината на помещението се виждаха плитки канавки, вероятно за отвеждане на животинския тор и други гнусотии. По бетонния под бяха разпилени изпочупени машинни части, боклуци и изгнили листа. Уеб се запита какво ли бе привлякло един изобретател към света на животните. Нито един от възможните отговори на този въпрос не му се виждаше особено приятен. Представи си бедните животни, завързани с каиши за металните маси, оплетени в електрически кабели и всякакви други уреди за изтезания в името на неговите налудничави експерименти. Представи си как смахнатият Сенек с бяла престилка и скалпел в ръка се навежда над поредната вцепенена от ужас жертва. Атмосферата в сградата беше определено потискаща и мъртвешка; във въздуха миришеше на морга.

Уеб и Гуен продължиха пътя си; тя му показваше различните забележителности на имението и подробно му обясняваше тяхната история. Затрупан с толкова информация, Уеб едва смогваше да запомня главното. В един момент той погледна часовника си и с изненада откри, че от началото на разходката им бяха минали три часа.

– Да се връщаме, а? – предложи Гуен. – За първа езда три часа са достатъчни. Ще хванеш мускулна треска.

– Нищо ми няма – каза Уеб. – Беше ми много приятно, честна дума. – Разходката им беше спокойна, отпускаща, той бе изпитал непознати усещания и бе правил някои неща за пръв път през живота си. Но когато се върнаха в развъдника и Уеб слезе от Бу, изведнъж усети гърба и краката си толкова изтръпнали и вдървени, че едва можеше да ходи. Гуен го изгледа и се усмихна кисело.

– Утре ще те болят и някои други части...

Двама коняри изтичаха да поемат юздите. Гуен обясни на Уеб, че те ще свалят седлата и сбруята и ще изчеткат и изкъпят конете.

– Обикновено това е работа на ездача – поясни тя. – Така се заздравява връзката между човека и животното. Ако се грижиш за коня си, и конят ще ти се отплати с грижи – добави Гуен.

– Стават нещо като партньори.

– Точно като партньори. – Гуен погледна към малкия офис на комплекса и каза: – Изчакай ме две минути, Уеб, искам да проверя нещо.

Когато тя се отдалечи, Уеб започна да сваля кожените си гамашаи.

– Май доста време не си сядал на кон, а? – попита Немо Стрейт, който се появи отнякъде. Двама мъже с бейзболни шапки седяха в един пикап, натоварен с бали сено, и гледаха Уеб с интерес.

– Как позна?

Стрейт приближи до Уеб и се облегна на камъка за стъпване. Той погледна в посоката, където бе изчезнала Гуен.

– Тя е страхотна ездачка.

– И на мен ми се струва така, ама какво разбирам аз...

– Понякога доста преуморява коня обаче.

Уеб го погледна изненадан.

– Струва ми се, че тя обича конете.

– Можеш да обичаш някого и пак да му причиняваш болка, не е ли така?

Уеб не бе очаквал подобен дълбок мисловен процес точно от Немо Стрейт. Отначало конярят му бе заприличал на някакъв недоद्याлан неандерталец, а сега изведнъж се оказа, че е грижовен и едва ли не чувствителен човек.

– Ти явно доста време си прекарал сред коне.

– Аз съм израсъл сред коне. Много хора си мислят, че ги разбират. Но един кон не можеш да го разбереш. Трябва просто да му се довериш. Голяма грешка е да се мислиш, че изцяло владееш коня. Тогава със сигурност ще си счупиш главата.

– Същото се отнася и до хората – подхвърли Уеб.

В отговор на това Стрейт почти се усмихна. Почти, отбеляза си наум Уеб. Той погледна към пикапа. Дватама мъже не отделяха поглед от него.

– Наистина ли мислиш, че мистър Канфилд е в опасност?

– Не мога да съм стопроцентово сигурен, но предпочитам да бъда опроверган, отколкото да се окажа прав.

– Голяма проклетия е, но иначе всички много го уважаваме. За разлика от повечето богати земевладелци по тия места той не е получил парите си в наследство, а си ги е спечелил сам, с пот на челото. Затова заслужава уважение.

– Така е. Да имаш някаква представа как оня телефон се е озовал в колата му?

– Мислех по въпроса. Там е работата, че освен него и мисис Канфилд никой друг не кара тоя джип. Тук всички си имаме коли.

– Когато Канфилд се качи в джипа, той беше отключен. Нощно време те прибират ли си колите в гаража?

– Двамата имат много коли и пикапи, а гаражът е само с две отделения. При това едното е пълно с провизии за фермата.

– И така, някой е могъл да се добере до джипа, особено през нощта,

да остави вътре телефона и никой нищо да не забележи.

Стрейт се почеса по врата.

– Така излиза. Разбираш ли, по тия места много хора дори къщите си не заключват.

– Поне докато не разнищим тази история, всичко трябва да се заключва. Така кажи на хората си. Искам да разбереш, че опасността може да идва както отвън, така и отвътре.

Стрейт го изгледа изпитателно.

– „Свободното общество“, а? Чувал съм за тях.

– Познаваш ли човек, който е членувал в тая организация, сега или в миналото?

– Не, но ще поразпитам.

– Само по-дискретно. Не бива да ги подплашим.

– Никой от нас няма интерес нещо лошо да се случи на семейството. Всички работим за тях, имаме интерес да са добре.

– Хубаво. Нещо друго да имаш да ми кажеш?

– Виж какво, ако наистина е замесен вътрешен човек, трябва да знаеш, че една ферма е пълна с опасности. Големи трактори, остри сечива, бутилки с пропан-бутан, заваръчно оборудване, коне, които ритат, отровни змии, стръмни сипеи. Има толкова начини да ти видят сметката, а да изглежда като нещастен случай.

– Добре е да го имам предвид. Благодаря ти, Немо – каза Уеб, докато се питаше наум това съвет ли беше или заплаха.

Стрейт се изплю в прахоляка.

– Продължавай все така с ездата и след нула време ще си втори Бъфало Бил.

Гуен се върна от офиса и разведе Уеб из развъдника. Комплексът наброяваше единайсет сгради.

Най-напред отидоха при яслите, където се раждаха малките жребчета, и Гуен му показа телевизионните камери, с които наблюдаваха бременните кобили. Подът беше застлан с линолеум, а отгоре имаше пръсната слама.

– Големи надежди възлагаме на жребчетата, които трябва да се родят догодина. Някои от кобилите ни бяха заплодени в Кентъки от извънредно расови жребци.

– И колко струва това удоволствие?

– Може да излезе шестцифрена сума на сеанс.

– Това му се вика да даваш луди пари за секс.

– Плащането на сумата зависи от няколко условия, между които жребчето да се роди живо, да се изправи на крака и да засуче. Но едно здраво и хубаво годиначе, заченато от прочут състезателен жребец, може да донесе наистина много пари. Много капризен бизнес е, да знаеш. Дължни сме да предвидим всичко, но понякога един малшанс може да провали и най-добрия план.

– Доколкото разбирам, тази работа не е за мекушави хора.

– Парите не са лошо нещо, но те не са най-важното, Уеб. Аз обичам да гледам как едно конче се ражда, израства пред очите ми, обучава се и после лети като вихър по пистата. Това е най-красивата, най-съвършената състезателна машина на света. А когато твоят любимец прекоси пръв финалната линия, поне за няколко минути имаш усещането, че животът наистина е хубав. Нищо друго не може да се сравни с това чувство.

Уеб се зачуди дали отглеждането на расови коне не запълваше по някакъв начин липсата на загиналия син. Той се зарадва, че Гуен Канфилд бе успяла да намери нов смисъл в живота си.

– Предполагам, че ти също получаваш удовлетворение от работата си.

– Може би навремето – отвърна той.

– Отначало не можах да се сетя, че и ти си участвал в онзи трагичен инцидент във Вашингтон. Много съжалявам.

– Благодаря. Цялата история е много трагична.

– Не мога да разбера как човек може да се хване на подобна работа.

– Най-лесният начин да го разбереш, Гуен, е да си кажеш, че ние вършим тая работа, понеже на тоя свят има хора, които ни принуждават да я вършим.

– Хора като Ърнест Фрий?

– Именно. Такива като него.

На тръгване Гуен го попита какво е искал от него Стрейт.

– Даде ми няколко приятелски съвета. Между другото, той беше ли във фермата, когато я купихте, или го наехте по-късно?

– Били го взе на работа. Немо показва много добри препоръки. – Тя се огледа. – А сега накъде?

– Какво ще кажеш да огледам голямата къща?

Докато пътуваха към голямата къща в отворен джип, Уеб чу над главата си рев на мотори. Над тях в бръснещ полет прелетя хеликоптер „Бел“ и се загуби зад върховете на дърветата.

– Накъде отива? – попита той Гуен.

Тя се намръщи.

– Към съседната ферма. „Южняшка красавица“. Освен хеликоптерна площадка ония типове имат и малко летище. Когато каца реактивният им самолет, конете ни полудяват от страх. Били се опита да говори с тях, но те си знаят своето.

– Че кои са те?

– По-важно е *какви* са. Някаква частна фирма. И те имат ферма за коне, но доста особена.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че конете им не са чак толкова много, а гледачите им имат такъв вид, сякаш едва ли могат да различат жребец от парен локомотив. Но явно добре се оправят. Къщата в „Южняшка красавица“ е по-голяма от нашата.

– Сигурно също като вас имат много сгради и съоръжения?

– Да, но нашите са някак по-разпръснати. Докато те построиха няколко нови сгради, огромни, приличат по-скоро на складове, макар че изобщо не мога да си представя какво могат да складират в такива количества. Живеят във фермата едва от две години и половина.

– Значи сте им били на гости?

– Два пъти. Първия път, за да им се представим по съседски, но те се държаха много грубо. Втория път, за да се оплачем от ниско летящите им самолети. Тогава направо ни изхвърлиха. Били се почувства страшно неудобно, а обикновено той е този, който поставя хората в неудобно положение.

Уеб се отпусна назад и се замисли над чутото, докато погледът му се рееше в посоката, където се бе изгубил хеликоптерът.

Отне им доста време, но успяха да разгледат голямата каменна къща от горе до долу. На приземния етаж имаше билиардна, изба и съблекалня за басейна. Самият басейн беше девет на осемнайсет метра и, както му обясни Гуен, бе изработен изцяло от стоманата на бракуван военен кораб от времето на Втората световна война. Кухнята беше оборудвана с готварска печка „Вулкан“, на чиято излъскана табелка се виждаше годината на производство – 1912. Имаше и работещи асансьори от същата епоха за изкачване на храна до трапезарията на горния етаж, както и перално помещение. В котелното Уеб обърна внимание на двата лъскави парни котела, които разпръскваха наоколо приятна топлина, а отстрани имаше склад за дърва, където в големи дървени сандъци с номерата на стаите от къщата бяха наредени едри цепеници за камините.

Стените на трапезарията, която се намираще на първия етаж, бяха

украсени с еленови глави, а от тавана висеше полилей от еленови рога. Кухнята беше огромна, цялата облицована с плочки от делфийски порцелан, с голям бюфет за сребърните прибори. Имаше три бални зали, различни кабинети, будоари и дневни, както и малка зала за фитнес. На горните два етажа бяха разположени седемнайсет бани, двавет спални, библиотека, в която отрупаните с книги рафтове сякаш нямаха край, и множество всякакви други помещения. Къщата беше наистина грамадна и за голяма жалост на Уеб практически неохраняема.

Когато приключиха обиколката, Гуен го погледна с известна тъга.

– Наистина съм влюбена в този дом. Съзнавам, че е прекалено голям и може би излишно грандиозен, но лично на мен ми действа целебно.

– Забелязах. С какъв домакински персонал разполагате?

– Имаме три приходящи чистачки, които идват, почистват, изпират прането и си тръгват, освен когато сме канили повече гости на вечеря; тогава остават да помогнат при прибирането. И трите са местни момичета.

– Кой готви?

– Аз. Още едно от нещата, които ми носят радост. Имаме и нещо като домашен майстор. Казва се Франки, изглежда поне на двеста години, но не е стар, просто е живял доста тежко. Идва почти всеки ден. Немо и хората му се грижат за самата ферма. Тъй като яздитните коне трябва да се извеждат всеки ден, имаме и платени ездачи – три млади момичета и един мъж. И четиримата живеят при развъдника.

– Имате си и алармена система. На влизане забелязах главния панел.

– Никога не я използваме.

– Сега вече ще я използвате.

Гуен не отговори. Двамата влязоха в последната стая. Това беше спалнята на господарите. Уеб забеляза, че в предверието към спалнята има отделно легло.

– Били често работи до късно и не иска да ме буди, когато си ляга – обясни тя. – Много е внимателен.

Нещо в погледа ѝ накара Уеб да си помисли, че Били Канфилд далеч не е чак толкова внимателен към младата си съпруга. Тя продължи:

– Повечето хора виждат Били само откъм грубата му страна. Когато решихме да се оженим, много наши познати бяха скептично настроени. Половината си мислеха, че се омъжвам за Били заради парите му, а другата половина – че той се жени за дъщеря си. Истината е, че ние просто

си допаднахме от пръв поглед. Много ни е приятно заедно. Когато започнахме да излизаме, майка ми имаше напреднал рак на белите дробове; в продължение на четири месеца Били всеки ден идваше да я види. И не просто да я гледа как умира – носеше ѝ подаръци, разговаряше с нея, бистреха политиката и спорта. Били ѝ помагаше да се чувства жива. Благодарение на него на всички ни беше по-леко. Това е нещо, което никога няма да забравя. Неговият собствен живот е бил доста тежък и поради това е израснал грубоват и малко недодялан. Но той ми даде всичко, което един мъж може да даде на една жена. Напусна Ричмънд, родния си град, и остави единствената работа, от която разбираше, за да започне отначало, във ферма за коне, понеже аз го бях помолила. Усещаше, че трябва да се махнем оттам, от ужасните спомени.

Тя помълча и продължи:

– Били беше прекрасен баща за Дейвид, всичко вършеха заедно. Никога не го е глезил, защото казваше, че глезеното дете израства без характер, но го обичаше с всяка фибра на тялото си. Аз дори смятам, че загубата на Дейвид го съсипа едва ли не повече, отколкото самата мен. Макар че Били има деца и от първия си брак, Дейвид беше единственият му син. Били е наистина рядък човек. За приятелите си е готов да даде и последния си цент. Няма на света много такива като него.

Уеб огледа снимките по стените и във вградения стенен шкаф. Много от тях бяха на Дейвид. Беше много хубаво момче, приличаше повече на майка си, отколкото на баща си. Уеб се извърна и видя, че Гуен също гледа сина си през рамото му.

– Колко време измина... – прошепна тя.

– Знам, знам. Времето не чака никого и нищо.

– Казват, че времето помагало. Не е вярно.

– Дейвид единственото ти дете ли беше?

Тя кимна.

– Били има големи деца от първия си брак, но Дейвид беше единственият ми син. Интересно, когато бях малко момиченце, все си казвах, че един ден ще имам голямо семейство с много деца. Аз лично имам четирима братя и сестри. Като си помисля само, че момченцето ми сега щеше да бъде ученик в гимназията! – Тя се извърна назад и Уеб забеляза как ръката ѝ се вдигна към очите.

– Мисля, че за днес стига, Гуен. Благодаря ти, че ми отдели толкова време.

Тя отново се обърна към него и той видя влажните ѝ бузи.

– Били ме помоли да поканя теб и приятеля ти на вечеря. Днес.

- Наистина, няма нужда.
- Моля те, Били много държи. Ти му спаси живота и щом ще живеем заедно, би трябвало да се опознаем. И така, в пет и половина?
- Ти сигурна ли си, че искаш да дойдем?
- Абсолютно съм сигурна, Уеб, но ти благодаря, че попита.
- Да знаеш обаче, че не си нося никакви по-изискани дрехи.
- Ние не сме изискани хора, Уеб.

32

Клеър отиваше към колата си в подземния гараж, когато към нея се приближи добре сложен мъж със строг костюм.

– Доктор Даниълс?

Тя го изгледа въпросително.

– Да.

Мъжът извади служебна карта.

– Агент Филипс от ФБР. Бихме желали да поговорим с вас, и то още сега, ако е удобно.

Клеър се огледа озадачена.

– Кой сте вие, дето желаете да говорите с мен?

Агентът посочи към изхода на гаража; отвън до бордюра със запален двигател чакаше дълга черна лимузина с тъмни стъкла.

– Всичко ще ви бъде обяснено, докторе. – Той леко я хвана за лакътя. – Елате с мен, няма да ви отнемем много време и ще ви върнем на същото място.

Клеър се остави да бъде отведена към колата. Филипс задържа вратата и сам се качи на предната седалка до шофьора. Преди още Клеър да се бе облегла на кожените възглавници, лимузината се отдели от бордюра и набра скорост.

На отсрещната седалка, с лице към Клеър и с гръб към движението, седеше някакъв мъж, който се наведе към нея и я заговори.

– Благодаря ви, че приехте да се срещнете с нас, доктор Даниълс.

– Не съм приемала нищо. Дори не знам какво правя тук. – Тя забеляза, че стъклената преграда, отделяща салона на лимузината от шофьорската кабина, е вдигната докрай. – Кой сте вие?

– Казвам се Джон Уинтърс и съм шеф на Вашингтонското оперативно бюро на ФБР.

– Е, мистър Уинтърс... – започна Клеър.

– Приятелите ми ме наричат Бък.

– И така, мистър Уинтърс, бихте ли ми обяснили защо искате да говорите с мен?

Уинтърс се облегна назад.

– Сигурно вече се досещате. Вие сте твърде умна жена. – Той потупа с ръка обемистата папка до себе си. – Професионалната ви биография е твърде впечатляваща.

При вида на папката Клеър се облещи.

– Не съм сигурна дали трябва да се чувствам поласкана или раздразнена от вниманието ви към моята особа.

– Засега приемаме, че сте поласкана – усмихна се Уинтърс. – Имайте предвид обаче, че с вашето положение вие познавате твърде много служители на Бюрото, техните съпруги, близки...

– Аз най-редовно преминавам всички необходими проверки за сигурност. Освен това нямам пряк достъп до строго секретна информация. Преди да стигнат до мен, служебните досиета на пациентите ми също минават щателна проверка, цензурират се...

– Но как може да се цензурира човешкото съзнание, доктор Даниълс?

– Всичко, което моите пациенти споделят с мен, се пази в пълна тайна.

– Убеден съм, че е така. Както съм убеден, че определени хора в състояние на стрес, хора със сериозни умствени и емоционални проблеми си изливат душите пред вас.

– Някои да, други не. Накъде биете всъщност, мистър Уинтърс?

– Работата е там, доктор Даниълс, че специалист във вашето положение получава важна информация от устата на силно уязвими индивиди.

– Давам си сметка. Но тази информация никога не излиза извън стените на кабинета ми.

Уинтърс отново се наведе напред.

– Един от сегашните ви пациенти е Уеб Лондон. Така ли е?

– Не мога да отговоря на този въпрос.

– Хайде, хайде, докторе – усмихна се Уинтърс.

– Когато ви казах, че не разкривам служебни тайни, говорех сериозно. Дали някой е мой пациент, или не, също е служебна тайна.

– Само за ваша информация, като шеф на оперативното бюро, аз имам право да знам дали някой от хората ми не ходи на куку-доктор, нали разбирате?

– В моята професия, с ваше позволение, предпочитаме термина психиатър или специалист по душевно здраве.

– И така, аз вече знам, че Уеб Лондон идва при вас – каза Уинтърс. – Знам също така, че в миналото няколко пъти е ходил при друг психиатър. Някой си Ед О'Банън.

Клеър не отговори.

– Това, което искам да знам, е: защо Лондон се прехвърли при вас?

– Както ви казах, не мога да...

Клеър не довърши; Уинтърс извади лист хартия от папката до себе си и ѝ го подаде. Беше пълномощно с подписа на Уеб Лондон, в което се казваше, че пациентът не възразява неговият случай да бъде обсъждан от лекуващия психиатър с мистър Джон Уинтърс, директор на Вашингтонското оперативно бюро. Клеър никога преди не бе виждала подобен документ, но изглеждаше напълно в ред, на бланка на Бюрото със съответните емблеми и печати.

– Това ще ви помогне да преодолеете нерешителността си.

– Откъде се взе този документ и защо аз не знам нищо за него?

– Нововъведение в системата.

– Това е грубо нарушение на лекарската тайна.

– Не е, защото пациентът доброволно се е отказал от правото си на нея.

Клеър прочете документа извънредно внимателно, без да бърза, докато накрая Уинтърс започна нетърпеливо да сумти. Тя му го подаде.

– Добре, а сега ми покажете някакъв документ за самоличност.

– Моля?

– Тук пише, че мога да разкривам определена информация пред Джон Уинтърс, директор на ВОБ. За вас знам само, че се возите в лимузина и твърдите, че се казвате Джон Уинтърс.

– Мисля, че моят сътрудник ви се представи.

– Така е. Но вие още не сте.

Уинтърс се усмихна, извади служебната си карта и я подаде на Клеър. Тя я разгледа най-внимателно, като демонстративно не бързаше и изобщо правеше всичко възможно, за да му покаже колко ѝ неприятно и как няма никакво намерение да му улеснява живота.

– И така, да поговорим за Уеб Лондон. – Той отново се отпусна назад върху кожената облегалка.

– Той дойде при мен, защото в момента О'Банън отсъстваше. Сеансът беше много сполучлив и Уеб реши да се прехвърли при мен.

– Каква е диагнозата му?

– Засега не съм сигурна.

– Препоръчахте ли му някакво лечение?

– Още е рано за това – отвърна сухо тя. – Не съм поставила диагноза. Все едно да подложа някого на операция, без да съм му направила общ преглед.

– Извинете ме, но повечето куку-доктори... пардон, психиатри, които познавам, дават на пациента някакви таблетки, и толкова.

– В такъв случай аз не съм като повечето психиатри, които познавате.

– Можете ли да кажете какво се е случило с него в оня двор?

– Не мога.

– Не можете или не искате? – Той вдигна пълномощното на Уеб пред очите ѝ. – Как предпочитате да стане: по лесния начин или по трудния?

– Тук пише също, че по свое усмотрение аз мога да откажа да споделя с вас каквато и да било информация или свои заключения, основаващи се на такава, ако според мен това може да навреди на пациента.

Уинтърс се премести на седалката до Клеър.

– Доктор Даниълс, знаете ли какво се е случило с Лондон в оня двор, или не?

– Да. Прочетох го във вестниците и после разговарях с Уеб по въпроса.

– Разбирате ли, тук не става въпрос за убийството на шестима агенти, колкото и да е ужасно то само по себе си. Въпросът опира до общественото доверие в самата система. Ако тук се появи и най-малкото съмнение, всичко останало отива по дяволите.

– Не ми е ясно как може една засада да накърни общественото доверие в системата. Напротив, тя би трябвало да предизвика само съчувствие.

– За съжаление такъв е животът. Нека да ви обясня какви са последиците от тази засада. Първо, с унищожаването на една част от нашите елитни сили престъпните елементи повярваха, че ние сме уязвими на всички нива. Второ, инцидентът бе раздухан в пресата до такава степен, с такъв клеветнически и подстрекателски тон, че общественото доверие в нашата институция вече е сериозно накърнено и дори законодателите в конгреса, които би трябвало да разбират повече от тези работи, вече ни гледат с подозрение. И накрая, духът на нашите служители е достигнал най-ниската си точка в цялата история на Бюрото. Както се казва, с един куршум не два, а три заека.

– Разбирам – предпазливо каза Клеър.

– Така че колкото по-скоро разрешим този проблем, колкото по-скоро разберем какво точно се е случило, толкова по-бързо ще се оправят нещата. Не допускам, че искате престъпниците в тази страна да си мислят, че могат да се гаврят с честните хора.

– Сигурна съм, че това няма да се случи.

– А, сигурна сте значи? – Той я изгледа раздразнено. – Само че аз,

дето уж съм вътре в нещата, не споделям вашата убеденост.

При тези думи Клеър усети как я побиха студени тръпки. Той я потупа по рамото.

– И така, какво можете да ми кажете за Уеб Лондон *по ваше усмотрение*, без да нарушите професионалната си етика?

Клеър започна да говори бавно и с видимо отвращение; цялата ситуация ѝ беше във висша степен неприятна.

– Той има някои личностни проблеми. Мисля, че те са се зародили още в детството му, както впрочем често се случва. В онази уличка той просто е блокирал, замръзнал е на място. Сигурна съм, че същото е казал и на следователите от ФБР. – Тя го погледна за потвърждение, но Уинтърс не се хвана.

– Продължавайте – каза просто той.

Клеър описа в подробности всичко, което Уеб бе чул и видял в тъмната уличка, включително изреченото от Кевин Уестбрук, последвалата парализа и как той накрая бе успял да я победи.

– Да, Лондон наистина излезе победител – отбеляза Уинтърс. – Той се просна по очи малко преди дулата да почнат да стрелят, след което стана и си тръгна невредим.

– Уверявам ви, той изпитва страхотна вина, че единствен е останал жив.

– Пада му се да е гузен.

– Ако си мислите, че изведнъж го е дострашало, лъжете се. Уеб е един от най-храбрите мъже, които познавам. Прекалено е храбър, дори, бих казала, безразсъден.

– Не мисля, че го е дострашало. И най-върлият му враг не може да упрекне Уеб Лондон в малодушие.

Тя го погледна изненадана.

– Тогава?

– Има и по-лоши неща от малодушието – каза той. – Например измяната.

– Професионалната ми преценка е, че Уеб не може да бъде предател. Блокирането му се дължи на дълбоко вкоренени личностни проблеми, произтичащи от преживяно трудно детство, с които той до ден-дневен се бори.

– Разбирам. Значи мястото му не е в отряда. Или въобще в Бюрото.

Изведнъж Клеър усети как самата тя замръзва. *Какво направих?*

– Не съм казвала такова нещо.

– Не вие, докторе, аз го казах.

Както ѝ бяха обещали, те я закараха обратно в гаража. Докато слизаше от колата, Бък Уинтърс се пресегна и я хвана за ръката. Клеър инстинктивно се опита да се изскубне.

– Аз, разбира се, не мога да ви заповядам да не казвате на Уеб за тази наша среща. Мога само да ви помоля. В момента тече вътрешно разследване, резултатите от което ще предизвикат безпрецедентни трусове в Бюрото. Така че ви умолявам, като почтен гражданин, да запазите разговора ни в тайна.

– Не мога да ви го обещаю. Освен това имам пълно доверие на Уеб.

– Сигурно. Има защо да му се вярва. Знаете ли колко души е убил през живота си?

– Защо, това има ли някакво значение?

– Може би за роднините им има.

– Вие се опитвате да го изкарате престъпник. Предполагам, че ако е убивал хора, то е било в рамките на служебните му задължения, на работата, която вие сте му възложили.

– Аз пък си казвам, че всичко зависи от гледната точка. – Той пусна ръката ѝ. – Сигурен съм, че двамата с вас ще се срещаме още.

Когато тръгнаха за вечерята, Романо ходеше някак странно. Били го бе качил на кон и той, уви, веднага бе паднал от седлото.

– Защо, по дяволите, не ми даде да го следвам с пикала? – мърмореше той. – Конете хич не ми понасят.

– Днес обиколих голяма част от имението – отвърна Уеб. – До много места не може да се стигне дори с джип.

– Ти не падна ли?

– Два пъти – излъга Уеб. Ако му кажа истината, само ще се наежи, помисли си той.

– С кого язди?

– С Гуен. Много беше приятно. А ти добре ли се забавлява?

– Страхотно, няма що. Любимото ми забавление е да чистя обори. Що не пробваш някой път?

Били ги очакваше пред входа на голямата каменна къща. Беше облечен със старо кадифено сако с кръпки на лактите, панталони в защитен цвят, измачкана памучна риза и мокасини без чорапи. В ръката си вече държеше чаша. Той ги поведе през големия вестибюл към извитото орехово стълбище, което имаше вид, сякаш е прекосило океана на кораб още в колониални времена като подарък от краля на Англия. Макар да

не идваше за пръв път, Уеб се улови, че се заяпва с възхищение в огромните зали, гипсовите орнаменти на таваните, тежките плюшени завеси и пищната мебелировка, която би изглеждала съвсем на място в някой музей. През цялото време Романо си въртеше главата във всички посоки и само повтаряше под носа си: „Брей, да му се не види!“ Уеб отново забеляза лекото накуцване на Били.

– Нещастен случай? – запита той, като сочеше крака му.

– Да бе, един впрегатен кон реши да се отъркаля точно когато бях на гърба му. Тежеше един тон, добичето гадно.

Подът на приземния етаж беше покрит с каменни плочи, стените бяха изцяло от дялан камък, а таванът се крепеше на масивни дървени греди. На няколко места в помещението бяха разположени големи кожени кресла и канапета, които оформяха кътове за почивка и разговор. Тук спокойно могат да заседават едновременно няколко враждуващи парламентарни фракции, каза си Уеб. Но пък семейство Канфилд явно не бяха такива хора. Бяха открити и искрени и нямаше да се поколебаят да покажат, ако присъстващите не са им симпатични. По стените на трапезарията висяха глави на глигани, елени и друг едър дивеч, а също и много птици. На различни поставки и в специално построени витрини бяха изложени отровни змии и огромна риба меч, а в единия ъгъл стоеше препарирана мечка гризли, изправена на задните си крака в заплашителна поза.

На една от стените забелязаха шкаф за пушки със стъклени врати. Уеб и Романо завистливо огледаха колекцията превъзходни оръжия от най-престижни английски и италиански марки, истински произведения на изкуството, които като нищо струваха петцифрени суми. Като хора, свикнали да боравят с оръжие, двамата можеха най-добре да оценят това богатство, макар че поради скромните си възможности на държавни служители едва ли някога щяха да могат да си позволят дори една от тези играчки. Уеб се запита дали Били ползва някоя от тези пушки, или ги събира само за да впечатлява гостите си. Били, а също и Гуен имаха вид на хора, които не се боят от огнестрелни оръжия. Ако наистина беше застрелял всички тази животни, Били Канфилд сигурно знаеше как се държи пушка.

Пред отсрещната стена имаше бар от тъмно черешово дърво, който сякаш беше пренесен тук от някоя английска кръчма. Първото впечатление на Уеб от къщата беше, че силно напомня атмосферата на лондонски клуб, примесена с елементи от Дивия запад.

Гуен ги посрещна, седнала на едно канапе, което изглеждале

достатъчно голямо, за да преплува с него Атлантика като на сал. Когато се приближиха, тя стана. Беше облечена с бежова рокля до глезените, с остро деколте. Голите ѝ рамене и ръце бяха мускулести и приятно загорели от слънцето. Сигурно от дърпане на юздите, каза си Уеб, който вече имаше мускулна треска от тричасовата езда. Макар лачените ѝ обувки да бяха без ток, Гуен беше само два пръста по-ниска от Романо. Когато тя седна и кръстоса крака, роклята ѝ се повдигна леко нагоре и Уеб с изненада забеляза, че носи златна верижка на глезена си – нещо, което не се връзваше с изисканото ѝ аристократично държание. Бронзовият загар на лицето ѝ контрастираше ослепително с бухналите руси коси. Тоя Били Канфилд наистина беше голям късметлия. Уеб се запита как ли смъртта на единствения им син се бе отразила на брачния им живот.

Той още повече се изненада, когато видя Немо Стрейт, седнал на едно от креслата. Управителят на имението се бе изкъпал и издокарал за случая с памучно поло, което подчертаваше яките му плещи, светли панталони и мокасини. Уеб призна, че човекът изглежда доста внушително.

Когато Уеб и Романо го погледнаха, Стрейт вдигна чашата си.

– Добре дошли в имението Канфилд – подвикна им той, широко ухилен.

Уеб оглеждаше многобройните трофеи по стените.

– С къщата ли ги купи? – попита той Били.

– Глупости! – отвърна домакинът. – Преди около четири години изведнъж ми щукна да ставам ловец и рибар. Едър дивеч и океански риболов. Даже ме показваха и по телевизията в разни спортни предавания. Обиколил съм целия свят да събирам трофеи ей като този тук. – Били посочи глиганската глава с големи бивни на стената, после пристъпи към мечката гризли – близо триметров звяр, монтиран на специален пиедал, с оголени зъби и извадени нокти, и я погали по дебелия врат. – Това животинче се опита на два пъти да ми види сметката. Втория път за малко не успя, но аз го изпреварих. – После посочи с пръст главата на носорога. – А това тука само на вид изглежда бавно и тромаво. Ама я си представи, че едно такова препуска към теб с петдесет километра в час! Само здравите нерви и добрата пушка ме спасиха. Когато стреляш по носорог, трябва да се целиш в главата. Ако не улучиш с първия изстрел, с теб е свършено.

– Горките животни – обади се Гуен.

– Горките ли? Колко пари само съм потрошил за тях! – изсмя се съпругът ѝ. Той погледна към една от препарираните еленови глави и

кимна на Уеб: – Разправят, че благородният елен бил символ на мъжественост, мъдрост и дълголетие. Ето го, най-обикновена закачалка за шапки. Каква ирония! Харесва ми. Знаеш ли, че аз сам си ги препарирам? Страхотно съм се изучил, мога с това да си изкарвам хляба!

Уеб се замисли за тази внезапна страст на Били да убива. Сигурно бе възникнала след процеса, когато Ърнест Фрий се бе признал за виновен по по-малкото обвинение и бе отгървал кожата.

Били продължаваше да говори:

– Елате, елате да ви покажа. Немо, идваш ли с нас?

– За нищо на света. Виждал съм те какво правиш и не искам да си развалям вечерята.

Били поведе Уеб и Романо по един коридор и отключи вратата в дъното. Стаята беше доста голяма и претъпкана с метални маси и лавици, всеки квадратен сантиметър по които беше зает от банки с препарати и консервационни разтвори, остри скалпели, ловджийски ножове и всевъзможни други режещи инструменти. От тавана висяха въжета със сложни системи от макари, куки и лостове. В единия ъгъл имаше прясно одрана кожа на лос, опъната върху дървено магаре. Навсякъде из помещението бяха разхвърляни трупове на животни, птици и риби, някои от които толкова екзотични, че Уеб не им знаеше имената. В сравнение с разложените човешки тела, които бе виждал през живота си, тази стая не миришеше чак толкова зле, но той не изпита желание да се заседава в нея.

– Сам ли ги уби всичките? – попита Романо.

– До едно – отвърна гордо Били. – Аз препарирам само това, което си убия сам. По тая линия компромиси не правя. – Той вдигна един парцал от пода, напръска го с някаква течност и започна да лъска някакъв инструмент. – Някои хора си почиват, като играят голф. Аз – като убивам и препарирам животни.

– Всичко е относително – отбеляза Уеб.

– Много отпуска душата. Знам го от опит. Гуен обаче мисли друго-яче. Тя досега не е влизала тук и не вярвам някога да го направи. Напоследък нашето изкуство доста напредна. Вече не е нужно сам да си правиш формите, можеш да ги купуваш готови, от пресован корк, папиеша и какво ли не още, просто нахлузваш кожата отгоре и готово. Пак си е много работа, трябва всичко да се мери, пресмята, планира; ставаш нещо средно между касапин и художник. Най-напред се изкормва животното, после се одира, после кожата се обработва с химикали. Повечето ползват боракс, но тези, дето уважават традицията – като мене! – все

още предпочитат арсеник. Така кожата се запазва най-дълго. Аз даже сам си дъбя кожата, ако щеш, вярвай!

– Значи имаш арсеник? – попита Романо.

– Тонове! – Били изгледа победоносно Романо. – Не бой се, всеки път си мия ръцете. Освен това имам и кой да ми готви.

Той гърлено се засмя и Романо също се поусмихна, но изглеждаше нещо притеснен.

– Така значи. Кожата се подготвя, прави се скелет от тел и други такива, после тя се опъва отгоре, накрая се натъпква пълнежът и се оформя в съответната поза.

Уеб се огледа; стаята му приличаше най-вече на кланица.

– Много оборудване си събрал.

– Ами какво да ти кажа, за да стане работата като хората, трябва много неща. – Били посочи с пръст някои от различните приспособления наоколо. – Както ти казах, вече се продават готови калъпи за опъване на кожата, но все още за по-специални случаи си ги правя сам. Ако всичко е от магазина, не ми се услажда, нали разбираш?

– И още как – отвърна Романо.

– Трябват още значи химикали, отрови и сол, много сол, за да се запази кожата. После точни инструменти за взимане на мерки и постигане на симетрия. Скалпели – ясно защо. Най-добри са германските. Тия немци знаят как се правят ножове. Скалпел е нужен за одиране на главата, за оформяне на очите, устните и така нататък. После имаме специални ножове за дране, за обезкостяване, трион за едрите кости, специални хирургически бръснари за махане на космите, имаме дори едно нещо, дето му викат белачна машина. Представяш ли си? Това му се казва напредък!

– Щастливец! – промърмори на себе си Уеб.

– Ползвам специални ръкавици от кевлар за сваляне на месото от костите, за да не си отрежа някой пръст. После какво? Ножици, клещи обтегачи за кожата, клещички за подгъване на устни, форцепси, хирургически игли... Аз съм едновременно балсаматор на трупове и пластичен хирург. – Той посочи разпръснатите наоколо купички за смесване на бои, четки, въздушен компресор и баки с боя. – Това тук е по художествената част. Идеята е животното да изглежда отново като живо.

– Не е ли странно – обади се Уеб – да искаш нещо, което си убил, да изглежда като живо?

– Тъкмо тук е разликата между мен и такива, дето убиват и си замисват, сякаш нищо не е било – заяви рязко Били.

– Сигурно си прав – отвърна Уеб.

Били пристъпи към една еленова кожа, която се сушеше на голяма стойка.

– Знаеш ли кое е първото нещо, което трябва да отрежеш, когато изкормваш елен? – попита той, като гледаше Уеб право в очите.

– Не знам. Кое?

– Членът.

– Не е лошо да се знае – каза хладно Уеб.

– Еленът умира също като човек – продължи Били. – С отворени очи, които почти мигновено помътняват. Ако очите му са затворени или мигат, тегли му още един куршум. – Той отново изгледа Уеб. – Предполагам, че и ти имаш богат опит по твоя линия?

– Убиването на хора невинаги е възможно или желателно.

– Сигурно е така, макар че някои животни в тази стая ги слагам много по-горе от човешкия боклук, с който вие се разправяте. – Били отпи от чашата си. – Сигурно затова толкова ми харесва да живея тук. Родил съм се беден, едва завърших девети клас, натрупах парите си, като разкарвах цигари и всякакви боклуци с големи камиони нагоре-надолу по пътищата на тая славна страна, и накрая си взех красива млада жена с висше образование. И ето ме сега, собственик на имение в средата на тузарска Вирджиния, стрелям си на воля по животни и си ги препарирам. Аз съм голям късметлия. Хайде да прием по тоя повод!

Тримата се върнаха в трапезарията. Гуен погледна Уеб и леко му се усмихна, сякаш искаше да каже: „Знам и съжалявам!“

Бил се вмъкна зад бара и посочи с пръст съпругата си.

– Скоч, скъпа? – Тя кимна. – И аз ще си капна още един. А вие, момчета? Само не ми разправяйте, че сте на служба. Ако откажете да пиете с мен, ще ви изхвърля от къщата си като едното нищо.

– Бира, ако имаш.

– Аз имам всичко в тази къща, мистър.

Явно си и вярваш, помисли си Уеб.

– За мен също – каза Романо.

– И за мен, ако може – обади се Стрейт. Той се приближи към бара, получи бутилка бира от шефа си и седна при Уеб и Романо. – Предпочитам бира пред разни гъзарски напитки – каза той.

– Не си градско момче, а?

– Израснал съм във ферма за коне, сър, недалеч оттук – каза Стрейт. – Но като млад исках да видя свят. – Той вдигна ръкава си и показа татуировка на морски пехотинец. – Е, видях го, няма що. За сметка на

Чичо Сам. По-точно видях малка част от него, която се вика Югоизточна Азия. Не може дори да се каже, че успях да я разгледам добре, защото много се стреляше и куршумите разсейваха погледа.

– Млад ми изглеждаш да си воювал във Виетнам – отбеляза Уеб.

Стрейт се ухили широко.

– Това е от здравословния живот! – Той добави: – Взеха ме чак към края на войната, бях едва осемнайсетгодишен. Една година изкарах в джунглата, като се опитвах да не си вирия главата много-много, за да не я отнесе някой куршум. После ме плениха и три месеца бях военнопленник. Ония жълтури от Виетконг какво ли не правиха с мен, биха ми разни инжекции, искаха да издам своите.

– Даже и аз не знаех това, Немо – намеси се Били.

– Не е нещо, дете си го пиша в трудовата биография. – Стрейт се засмя. – Накрая успях да избягам, лекувах се, после ме уволниха от войската. Върнах се в Щатите и известно време бях надзирател в затвор за малолетни. Някои от децата бяха такива изпечени престъпници, че пред тях ония от Виетконг приличаха на дечица от забавачница. После се ожених, но на моята неща не й се хареса заплатата ми, та заради нея се преместих на канцеларска работа, но пък на мен не ми пасна. Нали ти казах, че съм израснал сред коне. То ми тече в кръвта. – Той погледна към Били. – И добре, че е така, щото в банковата ми сметка почти нищо не капе.

Всички се засмяха, с изключение на Гуен. Тя и без това е достатъчно ядосана, че тоя селяндур й влиза в къщата, помисли си Уеб, който я наблюдаваше внимателно.

– Накратко казано – продължи Стрейт, – когато се върнах при конете, жена ми ме напусна и ми взе сина и дъщерята.

– Виждаш ли ги често? – попита Уеб.

– Отначало да, сега не толкова. – Той се ухили. – Надявах се синът ми да стане наемник или поне конегледач като баща си, пък то какво се оказа? Имал алергия към коне. Животът понякога си прави майтап с хората – заключи той и се плесна през смях по бедрото.

Докато го наблюдаваше, Уеб си каза, че Немо Стрейт изобщо не прилича на човек, който умее да вижда смешното в живота. По-скоро имаше вид на недоद्याн и глуповат тип, който умее само да изпълнява каквото му се нареди. Явно, че трябва да преосмисля преценката си за някои хора, каза си той.

– После се появи Били и сега му помагам – той погледна към Гуен, – а също и на госпожата да построят своята малка империя.

Били вдигна чашата си с уиски.

– И добра работа вършиш, Стрейт.

Уеб забеляза, че при тези думи на мъжа си Гуен отмести поглед встрани. Той реши да смени темата.

– Приземните етажи на къщите обикновено са по-студени – подметна той. – А тук е по-топло, отколкото на горния етаж.

– Имаме най-доброто централно отопление на света – гордо извика Били, който обслужваше бара, сякаш се бе родил барман. – Гуен каза, че те е развела из къщата. Котлите, дето си ги видял, загряват водата до пара, парата минава по тръби и стига до чугунените радиатори във всяка стая. Там се втечнява, връща се обратно в системата и отново се превръща в пара. Така не само затопля, но и Овлажнява въздуха. – Той подаде на Уеб бирата му. – Но това не е всичко. Тръбите за парата минават надолу, под пода, затова в тази стая е толкова приятно топло. По това време на годината през деня може да е двайсет и пет градуса, но през нощта става едва пет-шест. Затова Гуен може да се разхожда с голи ръце и пак да й е топличко, нали така, скъпа?

– Истината е, че цял ден ми е горещо.

Уеб поглади с длан повърхността на бара.

– Хубава придобивка.

– От 1910-а година – обясни гордо Били. – Първоначалният собственик бил вложил доста парици навремето, за да се получи заведение като свят. Това не значи, че когато го открих, ресторантът вече не беше сдал багажа. Ама на мен там ми е слабостта, да съживявам умрели предприятия.

Били нареди питиетата върху сребърен поднос и ги отнесе до креслата. Всички насядаха.

– Гуен ми каза, че имате някои доста добри годиначета.

– Даже един потенциален шампион. Е, това ако стане, ще си платим сметките за един месец напред!

При тази забележка Гуен и Уеб си размениха многозначителни усмивки.

– Човек трябва да се надява – подметна Гуен. – Иначе е доста вълнуващо да си вечно на ръба на бедността.

– Е, не се справяме чак толкова зле – каза веднага Били, като погледна към нея.

Уеб си отбеляза наум множественото число. Изведнъж се зачуди кой всъщност беше истинският собственик на фермата.

Били отпи яка глътка.

– Имотът хич не е лош. Даже лов на лисици си правим по тия места.

Лицето на Гуен се изкриви от отвращение.

– Това вече е гадно!

– Е, нали уж сме в богатата Вирджиния? Тук ловът на лисици винаги е бил на мода. – Били се ухили на Уеб. – Гадните ни съседи са голяма досада. Бесни са ми, защото веднъж не им дадох да минат през имота, докато гонеха скапаната си лисица. Казах им, че там, дето съм израсъл, в Ричмънд де, не ходим на лов. Ами да, лошо й се пишеше на лисицата, пък аз все съм на страната на слабия. Ония мърльовци обаче ме дадоха под съд и спечелиха! Имало от памтивека някаква клауза в акта за собственост на тоя имот, която позволявала да се ловува свободно в земите ми.

– Отвратително! – Романо изглеждаше искрено възмутен. – А казват, че Америка уж била свободна страна.

– Е, от известно време престанаха да влизат – обади се Стрейт.

– Защо така? – попита Уеб.

– Били застреля едно тяхно куче, пардон, хрътка! – Стрейт се плесна по бедрото и гърлено се засмя.

Били кимаше с глава, явно споменът за това му доставяше голяма наслада.

– Беше ми подгонила едно конче, звяр за триста хиляди долара. А тия скапани хрътки са по пет за долар. Та я гръмнах като нищо.

– Не те ли съдиха пак? – поиска да знае Уеб.

– Абе, опитаха се, но този път им разказах играта. – Били се усмихна, наля си още едно питие и погледна Уеб. – Значи ти хареса обиколката с Гуен?

– Тя е прекрасен екскурзовод. Много интересно ми беше да чуя, че по време на Гражданската война през фермата е минавал канал за избягали роби.

Били кимна и посочи шкафа с пушките.

– Една от спирките е била точно тук.

– Не те разбирам.

– Били, я покажи на човека – подкани го Стрейт.

Били направи знак на Уеб и Романо да го последват. Той се приближи до шкафа и натисна някакъв скрит лост, след което се чу щракване и целият шкаф се завъртя напред, разкривайки малък отвор в стената.

– Няма прозорци и осветление, само няколко прости нара, но кога-то бягаш към свободата, не можеш да си чак толкоз придиричлив – каза

Били. Той свали електрическо фенерче от куката на стената и го подаде на Уеб. – Ето, погледни сам.

Уеб пхна глава в отвора и опипа стените с лъча на фенерчето. В един момент за малко не припадна, когато лъчът освети човешка фигура, седнала на люлеещ се стол, но постепенно очите му свикнаха с тъмното и видя, че е кукла в естествен ръст, облечена като негър роб с рунтави посивели бакенбарди; бялото на очите му блестеше зловещо на фона на боядисаната в черно кожа.

Били се засмя.

– Няма що, здрави нерви имаш. Повечето хора надават писъци до небето, като го видят.

– Идеята беше на Били, не моя. – В гласа на Гуен се долавяше искрено отращение.

– Много си падам по такива шегички – призна Били. – Ами че то нали човек има нужда да се посмее от време на време?

Те допиха чашите си и се упътиха към масата за вечеря.

Тъй като Били не пропусна да подчертае, че главната трапезария е толкова грамадна, че няма да могат да се чуват през масата, вечерята беше сервирана в една по-малка стая, встрани от кухнята. Гуен каза молитвата и се прекръсти; Романо стори същото, докато Стрейт, Уеб и Били наблюдаваха отстраня.

Гуен беше приготвила салатата „Цезар“, телешки карета, пресни аспержи в сметанов сос и домашни питки. За десерт имаше черешов сладкиш и кафе. Романо се изтегна назад и доволно погали корема си.

– Е, на това му се вика ядене! По-добро е, отколкото в офицерския стол – провикна се той.

– Вечерята беше прекрасна, благодарим ти, Гуен – каза Уеб, като срита Романо под масата.

– В Ричмънд посрещаме много гости – каза тя, – но вече не каним толкова. – При тези думи тя погледна с укор съпруга си.

– Вече доста неща не правим като едно време – обади се Били Канфилд. – Но вечерята беше страхотна и аз предлагам тост за главния готвач. – Той отиде до бюфета и измъкна кристална гарафа с коняк и четири чаши. – Като всеки добър южняк, и аз си падам по „Джим Бийм“, но за един сериозен тост трябва нещо по така. – Той наля чашите и всички пиха за здравето на Гуен.

Тя се усмихна и вдигна чаша.

– Приятно е толкова мъже да ти окажат уважение.

Докато се сбогуваха, Уеб дръпна Били настрана.

– Просто да уточним правилата. Искам още сега, като си тръгнем, да включиш алармата и да я включваш всяка вечер преди лягане. Тази къща има прекалено много входи и изходи, затова искам двамата с Гуен да ползвате винаги един и същ вход. Така няма да забравите някоя врата отключена. Ако искате да излезете от къщата дори само на разходка, най-напред ни се обаждате и единият от нас идва за охрана. Ако нещо ви уплаши, теб или Гуен, веднага ни се обаждате. Ако забележите нещо подозрително, каквото и да било, аз трябва да знам. Ето ти номера на мобилния ми телефон. Той е включен денонощно. Освен това искам да помислиш и да ни пуснеш с Романо да живеем в голямата къща. Ако нещо се случи, всяка секунда е от значение.

Били погледна листчето с номера на Уеб.

– Е, какво, изведнъж се оказахме затворници в собствения си дом! – Той поклати тъжно глава. – Тия жалки мизерници!

– Ония пушки в шкафа само за украшение ли са, или знаеш как се използват?

– Повечето са за лов на дребен дивеч. Големите са заключени в един шкаф горе. Имам и дванайсеткалибров помпа, освен това един .357-калибров магнум, заредени и готови. Пък и Гуен стреля едва ли не по-добре от мен.

– Чудесно. Само гледай да не гръмнеш по погрешка някой от добрите. Имате ли намерение скоро да пътувате нанякъде?

– След няколко дни изпращаме нови кончета за Кентъки. Ще бъдем аз, Стрейт и няколко от момчетата.

– Ще поговоря с Бейтс, той може да е на друго мнение.

– Послушай Уеб – доближи се Немо. Беше чул част от разговора. – Някой иска да ти види сметката. Стой си тука, та да могат федералните да те опазят.

– Нещо си се размекнал, Немо – ухили се Били.

– Глупости. Просто ако нещо се случи с теб, оставам без работа.

– А посетители очаквате ли?

Били поклати глава.

– С повечето от едновременните приятели в Ричмънд си загубихме следите. Може би и ние сме виновни. Тук живеем доста затворено.

– Какво знаеш за съседите от „Южняшка красавица“?

– Само това, че са по-големи грубияни и от мен. – Канфилд се засмя. – Право да ти кажа, не ги познавам кой знае колко. И те като нас не са много общителни. Виждал съм само един от тях, май беше управителят на имението.

– А какво ще кажеш за хеликоптера и самолета?

Били направи гримаса.

– Е това наистина дразни. Плашат конете, там е работата.

– Колко често виждаш самолета и хеликоптера да пристигат или да излитат?

Били се замисли.

– Доста често.

– Какво значи доста? Веднъж в седмицата? Всеки ден?

– Не чак всеки ден, но много повече от веднъж седмично.

– Всеки път в една и съща посока или в различни?

– В различни посоки. – Били погледна угрижено Уеб. – Какво мислиш?

Уеб се усмихна, но очите му останаха сериозни.

– Мисля си, че не е лошо да се държи под око такова оживено летище.

Когато се върнаха в къщата си, Уеб разказа на Романо за разговора с Били Канфилд.

– Мислиш, че в съседната ферма става нещо ли?

– Нещо се мъти там, спор няма.

– Много интересна вечер. Между нас казано, хобито на Били Канфилд е малко зловещо, какво ще кажеш?

– Да бе, не е като да лепиш самолетчета от пластмаса. А какво ще кажеш за тоя Немо Стрейт?

– Изглежда ми сваятно момче.

– Не е ли някак странно, че го канят на господарската трапеза?

– Самият Били не се е родил господар. Той сигурно се чувства поудобно с такива като Стрейт, отколкото с разни богаташи, дето ходят на лов за лисици.

– Може би си прав. Гуен обаче нещо не го понася.

– Тя е по-изисканата от двамата. Пък и Стрейт си е доста простоват. – Романо се усмихна и добави: – Като мен. Не знаех, че е католичка.

– Има си даже малък параклис в гората, където всеки ден ходи да се моли за сина си. Същия, дето го оставих да загине.

– Не си го оставил да загине, Уеб! Ако преговарящите ви бяха допуснали да си свършите работата от самото начало, детето може би щеше да е още живо.

– Виж, Поли, по-късно тази вечер имам важна среща. Ще се

оправяш без мен. А сега иди и дремни малко. Бейтс е поставил охрана отпред и отзад, така че няма да си сам.

– Среща ли? Каква среща?

– Ще ти кажа, като се върна.

– Да не би да има нещо общо с разбиването на екип „Чарли“?

– Възможно е.

– По дяволите, Уеб, искам да знам всичко.

А пък аз искам да ме прикриваш, помисли си Уеб.

– Не можеш да напускаш поста. Ще се върна до сутринта. А сега на твоето място бих пообиколил наоколо. Не бих се изненадал, ако Канфилд се опита да ни пробва, да види дали може да се измъкне. Надявам се, че тая бомба достатъчно го е спласила, но все пак не можем да рискуваме.

– Не бой се, ще бдя.

– Ако отгоре мине хеликоптерът или самолетът, запомни часа. Донесъл съм си очила за нощно виждане, можеш да ги използваш.

– От тия пущини все ме боли глава, освен това прецакват зрението.

– Да, ама ако си спомняш, такава една „пущина“ ти спаси задника в Йемен.

– Добре де. Сега лягам да дремна.

– И още нещо, Поли.

– Какво?

– Отваряй си очите на четири. Не желая да загубя още един другар.

– Ей, Уеб, ти май забрави с кого разговаряш!

– Ние двамата може да се караме понякога, но сме минали през огън заедно. Свикнал съм с теб, тъй да се каже.

– Мама му стара, Уеб, ти си бил много грижовен!

– А пък ти си един тъпанар и фукльо, Романо, да го знаеш!

Когато Уеб позвъни на телефонния номер от хартийката, която Големия Х му бе бутнал в ръката, отсреща му отговори мъжки глас. Нямаше как да разбере дали гласът е на Големия Х, тъй като първоначалната им среща бе протекла в неравностойна размяна на мозъчни сътресения, вместо на реплики. Можеше само да се надява, че действително е попаднал на великана, защото за мъж, особено с такива размери, гласът беше твърде висок и писклив. Той си каза, че господ си бе изиграл мръсна шега с Големия Х, като го бе надарил с такова гласче. Ала и най-идиотският гласец не беше в състояние да притъпи неговия ужас от повторна среща с този човешки баобаб. Ако се стигнеше до бой помежду им, Големия Х нямаше да го млати с гласните си струни.

Мъжът нареди на Уеб точно в единайсет вечерта да премине с кола по моста Удроу Уилсън в северна посока. Дотогава щял да получи допълнителни указания. Сигурно по мобилния телефон, помисли си Уеб. Номерът, разбира се, не фигурираше в указателя, но явно в днешно време за престъпниците нямаше нищо свято.

Уеб запита, напълно резонно, защо изобщо му беше нужно да ходи където и да било.

– Ако искаш да разбереш какво стана с другарчетата ти, бъди където ти казвам – отвърна мъжът. – А също и ако искаш да живееш още – добави той. След което, както обикновено става в такива случаи, телефонната връзка прекъсна.

Уеб си помисли дали да не наmine покрай Куонтико и да свие някое .50-калиброво оръжие и няколко хиляди патрона от склада.

Той си помисли също и да повика Бейтс за подкрепление, но после си каза, че последиците биха могли да бъдат катастрофални и за двамата. Явно Големия Х не беше доживял до преклонна за своя квартал възраст, защото беше глупав или разчиташе на един гол късмет. Той сигурно беше в състояние да подуши един агент на ФБР от километър разстояние, а това със сигурност нямаше да се отрази добре на благоразположението му, нито пък на здравето на агента. От друга страна, ако този човек наистина разполагаше с информация за хората, устроили засада на екипа му, Уеб беше длъжен да се възползва.

Пътят му минаваше покрай входа на фермата „Южняшка красавица“. Порталът не беше толкова пищен, колкото в „Източен вятър“. Уеб

забеляза, че портите са плътно затворени и заключени с катинар. Стори му се, че в близост до входа вижда часови, но не забеляза дали е въоръжен. Интересно местенце. Тъкмо си каза това, и чу шум на хеликоптер, който прелетя ниско над главата му и се загуби в далечината. Може би щеше да кацне в „Красавицата“. Или пък това беше неочакван терористичен десант срещу Америка, опита се той да се пошегува наум, но днес не му беше до шеги.

Уеб отби, за да зареди колата с бензин. Помисли си да позвъни на Клеър, но се отказа. Какво щеше да ѝ каже? *Утре може да се видим?*

Мостът Удроу Уилсън отдавна имаше печалната слава на най-тясното място в националната пътна мрежа. Задръстванията по него бяха легендарни. Името на двацет и осмия президент на САЩ беше само по себе си достатъчно, за да доведе повечето шофьори от района на Голям Вашингтон до дива ярост. Горкият човек, помисли си Уеб. По-добре да бяха кръстили някой крайпътен клозет на негово име; хората щяха поне да го споменават с добро.

Той се качи с колата на застаряващото съоръжение и погледна часовника си. До единайсет часа оставаха трийсет секунди. Тази вечер река Потомак течеше спокойна, без видим трафик на моторни лодки и кораби. Плътната линия на дърветата откъм брега на Мериленд контрастираше с ярките светлини на стария град на Александрия откъм страната на Вирджиния, с осветения купол на Капитолия и националните паметници малко по на север. Уеб подмина средата на моста. Движението беше сравнително рехаво и в този час нямаше задръствания. Покрай него в обратна посока профуча патрулна кола на щатската полиция на Вирджиния. Уеб за малко не подвикна на шофьора: „Ей, стани ми приятел за една вечер. Тръгнал съм на среща с Доктор Смърт!“

Уеб премина моста и продължи по шосето на другия бряг. Огледа се. Нищо. Толкова по въпроса за точността. Или може би му бяха устроили поредния капан и някой неизвестен снайперист вече го държеше на мушка? Дали човекът бе отчел правилно загубата на височина при поставяне на мерника, дали бе взел предвид лекия страничен вятър? Дали в момента не вкарваше патрон в цевта, или може би вече изпускаше въздуха от дробовете си, преди полека, с плавно движение на показалеца, да дръпне спусъка? Дали наистина Уеб Лондон нямаше да се окаже най-големият глупак на света?

– Първата отбивка вляво. Сега! СЕГА!

Гласът идваше отвсякъде и отникъде. Уеб толкова се стресна, че за малко щеше да изхвърчи от шосето.

– По дяволите! – изруга той, като с една маневра прекоси трите платна, делещи го от заветния изход, съпровождан от възмутения хор на автомобилни клаксони. Поради високата скорост колата взе завоя толкова остро, че закачи леко мантизелата.

Уеб се бе озовал на рампата за междушатска магистрала 295. Пред и зад него нямаше никакви други коли.

– Завий към Вашингтон – каза гласът, този път малко по-спокойно.

– Предупреждавай ме малко по-отрано, да те вземат дяволите! – кресна Уеб, без изобщо да е сигурен, че оня може да го чуе. Той не можеше да си обясни как бяха успели да монтират съобщително устройство в колата му, без някой да ги забележи. Уеб се насочи на север към столицата, като по навик си пое дълбоко дъх, за да успокои пулса си. Този призрачен глас, дошъл от небитието, здравата го бе раздрусал.

– Карай все направо – обади се гласът. – Ще ти кажа къде да отбиеш.

Това не беше оня писклив гласец, който му бе отговорил по телефона. Може би чак сега разговаряше лично с Големия Х? Звучи като глас на едър човек, на страшилище като Големия Х, помисли си Уеб. Беше плътен глас, нетърпящ възражение, авторитетен и заплашителен. Подхожда му, каза си той.

Уеб добре познаваше района наоколо. Живописно шосе под тунел от високи дървета, зад които във всички посоки се простираше гъста гора. Симпатично местенце, само дето, ако ти се повреди точно тук колата, по-добре си плюй на петите.

Защото, ако останеш да си я пазиш, теб няма кой да те опази. Момчетата, които патрулираха из тия гъсталаци, не се числяха към Националната служба за пътна помощ. Малко по-нататък пътят минаваше покрай психиатричната клиника „Сейнт Елизабет“, където бяха намерили втори дом прочути умопобъркани като Джон Хинкли и разните откачалки, дето се опитваха да прескачат оградата на Белия дом.

Гласът отново се обади:

– Завий на следващата отбивка. На светофара дай вляво, карай точно километър и осемстотин метра и после свий вдясно.

– Да си вода ли записки, или можеш всичко това да ми го пратиш по факса? – На Уеб внезапно му се прииска да се заяде.

– Затваряй си устата!

Явно го чуваха. Разбира се, освен това го и виждаха. Той вдигна очи към огледалото за обратно виждане, но зад него имаше само стена от фарове. А ако Уеб искрено ненавиждаше нещо на този свят, това

беше престъпник без чувство за хумор. Зарече се все някога да си го върне на тоя тип. Засега се задоволи да изпълни указанията му и скоро се озова точно по средата между двата най-смъртоносни района на Вашингтон – североизточния и югоизточния. В този участък от няколко преки покрай брега на река Анакостия само за последните седем години бяха извършени над хиляда убийства, докато за същото време от другата страна на реката, в заможния Северозападен район – една напълно различна вселена – не повече от двайсетина дути бяха станали жертва на насилствена смърт. В името на някаква перверзна справедливост обаче Северозападният квартал беше арена на несравнимо повече кражби, нападения и обири по домовете, отколкото районът отсам реката. И в това нямаше нищо чудно – при бедните няма какво толкова да се краде. Улицата, по която се движеше Уеб, минаваше покрай къщата-музей на Фредрик Дъглас; той си помисли, че този достоен предшественик на Мартин Лутър Кинг сигурно ще се обърне в гроба, ако види как се е променил родният му квартал след смъртта му.

Междувременно Уеб получи нови указания и скоро колата се задруса по някакъв земен път, отстрани на който се издигаха две плътни стени от дървета с преплетени клони и гъсти листа. Уеб бе идвал тук и преди. Това място беше особено популярно сред онези жители на престъпните гета, които гледаха да не замърсяват родните си квартали с човешки трупове и части от тях. Навремето ОБТ бяха участвали в две операциейки по тези места. Едната бе минала като по книга, без нито един изстрел. След втората обаче бяха останали три трупа; и тримата бяха от „лошите“, които някак си отказваха да приемат мисълта за качественото превъзходство на противника и най-глупашки бяха извадили пистолетите си, вместо благоразумно да вдигнат ръце. Може би си бяха мислили, че командосите най-напред ще дадат предупредителни изстрели във въздуха. Е, те не подозираха, че в устава на ОБТ не се споменаваха нищо за предупредителни изстрели. Всеки път, когато Уеб Лондон натискахе спусъка, някой се явяваше при създателя си.

– Спри колата – каза гласът – и слез. Остави пистолета на предната седалка.

– Откъде знаеш, че нося пистолет? – попита Уеб.

– Ако не носиш, значи вместо мозък в главата си имаш лайна.

– А ако го оставя на седалката, какво имам вместо мозък?

– Ако не го оставиш на седалката, скоро и глава няма да имаш.

Уеб положи пистолета на предната седалка и бавно излезе от колата. Огледа се. Във въздуха се долавяше мирис на река и това не беше

добър знак. Чу се шум от движещо се тяло, което в никакъв случай не можеше да бъде на Големия Х. Беше нещо много по-малко – катерица, лисица или някой дребен гангстер, тръгнал да заработи вечерята си. В този момент единственото му желание беше Романо да лежи скрит в багажника на колата. *Няма що, навреме се сетих!* – каза си той.

Когато ги чу да приближават, той леко се вцепени. От сенките на дърветата изплуваха три едри мъжки фигури. И тримата бяха по-високи от Уеб, и тримата държаха в ръце доста внушителна железария, която в момента беше насочена към него. Уеб не можа да им обърне много внимание, защото погледът му беше прикован в далеч по-едрия мъж, който пристъпваше зад тях. Макар да бе очаквал да го види тази вечер, Големия Х все пак представляваше страховита гледка. Този път беше облечен малко по-различно, но стилът му си беше същият, сякаш излязъл от някоя рекламна диплянка на туристическа агенция. Само дето този път ризата му не беше разкопчана. Може би някаква химическа реакция бе протекла във въздуха, но раните по тялото на Уеб, които великанът бе нанесъл при предишната им среща, запариха болезнено. До Големия Х стоеше някакъв бял тип, което леко изненада Уеб, докато не разпозна самия Клайд Мейси. Найве той още повече наподобяваше скелет, отколкото на снимката. Уеб си спомни как двамата с Бейтс се бяха чудили кой ли можеше да е агентът на Коув вътре в организацията. Мейси? Пийбълс? Мейси не приличаше на човек, способен на двойна игра, но кой би могъл да знае? Докато погледът му не се отделяше от Мейси, Уеб си каза, че с този костюм и с малката слушалка в ухото си човекът прилича повече на представител на тайните служби. Може би някога наистина бе имал желание да си пробва късмета в службите, докато в един момент си бе дал сметка, че убиването на хора повече му допада като поприще. Самият Пийбълс не се виждаше никакъв. Явно той беше от новата порода престъпници, които не обичат да си развалят маникюра с мръсна работа.

Тримата сътрудници на Големия Х обкръжиха Уеб, докато шефът им го наблюдаваше неподвижен. Мейси стоеше отстрани; той изглеждаше спокоен и същевременно нащрек. Явно беше, че този човек възприема работата си твърде сериозно. От това, разбира се, на Уеб не му стана много по-леко. Единият от мъжете извади от джоба на палтото си предмет, приличен на микрофон, и го прокара нагоре-надолу по тялото на Уеб, докато другият го опипа за оръжие. Не откри такова, но за всеки случай му отне мобилния телефон. В това време третият, който държеше в ръка подобен прибор – Уеб се досети, че това е електронен

детектор за подслушвателни устройства и микропредаватели, – пристъпи към колата и щателно я провери. Уредът изписка само веднъж, в близост до задната седалка, но човекът не изглеждаше разтревожен от това. Той се обърна и кимна на Големия Х. Уеб разбра тази безмълвна размяна на информация: просто уредът бе открил електронния предавател, който самите те бяха поставили в колата му. После тримата мъже се отдръпнаха встрани, Големия Х пристъпи към колата и седна с цялата си маса върху капака. На Уеб му се стори, че ресорите на бедния мъркюри изквичаха от болка.

– Как ти е лицето?

Гласът не беше нито писклив, нито грубиянски плътен. Беше най-обикновен, средностатистически глас, спокоен и несъдържащ заплаха. Уеб си каза, че ако имаше личен брокер на борсата, гласът му би звучал по подобен начин.

– Единственото, което ме боли, е наранената гордост. Ти сигурно си Големия Х.

Човекът се изсмя и рязко се плесна по коляното. Сякаш гръмотевица разцепи въздуха. На тоя тип всичко му беше голямо и силно. Останалите също се разсмяха, явно за да не дразнят шефа.

– Ами да! Аз съм Големия Х, майка му стара! Това е хубаво. Не е ли хубаво, момчета?

Всички закимаха едновременно и потвърдиха, че е много хубаво. Адски хубаво даже. Само Мейси не помръдна и дори не се усмихна. Той стоеше отстрани и зяпаше вторачено Уеб, сякаш се опитваше да го убие с поглед.

– Защото, ако Големия Х се беше оказал някой още по-едър от теб, едва ли щях да се радвам толкова на запознанството. – Уеб разбираше, че винаги е за предпочитане да покажеш на врага си, че не се боиш от него. Престъпниците много обичат да вдъхват страх. И нищо не ги радва така, както да режат гърлата на сковани от страх жертви.

Големия Х отново се засмя. После изведнъж смехът му секна и заедно с него спряха да се смеят и останалите. И то едновременно, отбеляза си наум Уеб.

– Имам един проблем.

– Дошъл съм да ти помогна. – Уеб пристъпи едва забележимо напред. От мястото си можеше да неутрализира двама от мъжете с по един ритник. Разбира се, не и Големия Х; все едно беше да рита парен валяк.

– Някой се опитва да ме изкара виновен за нещо, дете не съм го направил.

– Знаеш ли какво се случи с моя екип?

– Не ми трябва беля на главата, разбираш ли? – Великанът се изправи в цял ръст и хвърли на Уеб такъв поглед, че сърцето му спря. – Колко години ми даваш?

Уеб си каза, че е по-добре да го изчетка малко.

– Двайсет и две.

– Ха! На трийсет и две съм, приятел – извика гордо Големия Х. – Трийсет и две години за един черен... – Той се обърна към Мейси: – Ей, професоре, колко прави това в бели години?

– Към сто и двамайсет – отвърна авторитетно Мейси, сякаш беше поне доктор на науките по тази дисциплина.

Големия Х се извърна отново към Уеб.

– Аз съм на сто и двамайсет години, приятел. Истински старец в един бизнес за млади хора. Не ми трябва беля на главата. Кажете на твоите хора да ме оставят на мира, щото не съм го направил аз.

Уеб кимна.

– Тогава искам да знам кой го направи. Без това не давам никакви гаранции.

Големия Х се наведе настрана, подпря се на колата и измъкна една деветмилиметрова берета със заглушител. Нещата не отиваха на добре.

– Ти си само куриер. Не струваш много. Куриерите вървят по пет за цент.

– На мен обаче ми се чува гласът. Пък и сам много съм вложил в този случай. – Като се преструваше, че премества теглото си на другия крак, Уеб незабелязано направи малка крачка напред. Сега с едно завъртане във въздуха, рязък удар с пета и с малко късмет би могъл да улучи Големия Х в основата на черепа. Ако и това не го разклатеше, този човек заслужаваше да стане цар на света. – А не забравяй, че си ми длъжен, задето спасих Кевин. Малкото ти братче, нали така?

– Кевин не ми е брат.

С огромно усилие Уеб успя да потисне удивлението си.

– А, така ли?

– Кевин ми е син. – Големия Х потърка с длан носа си, изкашля се и се изплю на земята. – Иначе двамата сме от една майка.

За миг Уеб се стресна и после погледна останалите. Очевидно те вече знаеха това и го приемаха за нещо нормално, поне в техните среди. И защо пък не? – помисли си той. Какво тук значи някакво си кръвосмешение, нали сме си все наши? Няма да се кръвосмешаваме с чуждите я? Бабата бе намекнала, че Кевин бил малко тъп. Нищо чудно при такава

родословно дърво.

– Надявам се, че поне Кевин е добре – рече на глас Уеб.

– Момчето няма нищо общо с тая работа – заяви рязко Големия Х.

И така, помисли си Уеб, все пак Кевин значи нещо за тоя тип. Това беше много ценна информация.

– Кой очисти екипа ми? Каж ми и си тръгваме кой откъде е. Няма обидени.

– Не е толкоз лесно.

– Как да не е? Дай ми имена – настоя Уеб. – Само това искам от теб.

Големия Х разглеждаше съсредоточено пистолета си.

– Знаеш ли кой е най-големият ми проблем?

Без да отделя очи от беретата, Уеб се запита да не би той да е най-големият проблем на Големия Х. Тялото му се стегна, готово за скок.

– Икономическото оживление. Свестни служители трудно се намират и още по-трудно се задържат на едно място. – Той се извърна към хората си. – Туна, брато, я ела насам.

Единият от тримата мъже пристъпи напред. Беше около метър и деветдесет, облечен в доста скъп на вид костюм, а на шията и по ръцете си носеше достатъчно злато и сребро, за да отвори своя собствена борса за благородни метали.

– Туна, как ти се вижда тоя мъник? Можеш ли да го опухаш с голи ръце?

– За тоя няма да ми трябват и двете ръце, шефе.

– Не съм толкоз сигурен. Предния път здравата ме избуха в тиквата. Ама ако смяташ, че можеш да го надвиеш, свали си пистолета и почвайте.

Туна измъкна пистолета от колана и го положи на земята. Той беше поне петнайсет години по-млад от Уеб и доста по-едър. При това се движеше с котешка лекота и Уеб си помисли, че е поне толкова ловък и бърз, колкото и силен. А когато Туна зае класическата поза на източните бойни изкуства, Уеб си каза, че го чака ново сериозно изпитание, преди още да се е съвзел от предишната нощ.

Той вдигна ръка.

– Слушай, кому е нужно всичко това? Ти си мислиш, че можеш да ме отупаш, аз пък си мисля, че мога теб да отупам. Нека се задоволим с равен мач.

Големия Х поклати глава.

– Тц, малкият. Или се бий, или умираш.

Уеб погледна великана, после пистолета в ръката му, въздъхна и вдигна юмруци. Няколко секунди двамата мъже пристъпваха в полукръг и се дебнаха с поглед. Уеб бързо забеляза някои слабости у съперника си, но и нещо по-важно, което можеше да му бъде от полза. Той се опита да го ритне и, разбира се, Туна улови крака му и го подържа секунда-две, преди да го усуче настрани и да просне Уеб на земята. Уеб веднага се вдигна само за да получи ритник в ръката. Заболя го ужасно, но по-добре в ръката, отколкото в главата. Двамата известно време се дебнаха и пробваха с лъжливи движения, докато Туна го уцели с едно странично кроше и го свали повторно на земята, но Уеб отново пъргаво се вдигна на крака.

– Толкова ли можеш, брат ми? – подразни го той. – Я се виж, с двацет и пет кила си по-тежък и с петнайсет години по-млад от мен. Аз на твоє място отдавна да те бях приспал.

Подигравателната усмивчица на Туна замръзна на лицето му. Той се опита да стовари един старомоден прав в носа на Уеб, но в отговор получи такъв лъв ъпъркът, че веждата му цъфна. Младият Туна явно не обичаше следи от бой по лицето си – нещо, от което Уеб реши с радост да се възползва.

– Нищо ти няма, Туна, една драскотина, голяма работа! Тъкмо няма повече да ти досаждат жените, та ще можеш да скъташ някой долар за старини.

– Сега вече ти видях сметката! – изрева разярен Туна и се втурна напред.

– Ти ли бе, лигльо, я ми ела тука! – продължаваше да го дразни Уеб.

Туна замахна с всички сили и успя да улучи Уеб в бъбрека; преди да падне от страхотния удар, Уеб се вкопчи в съперника си и го стисна с всички сили през кръста. Туна го удари още един-два пъти отстрани в главата, но Уеб не го пускаше. Подобно на голяма змия, която бавно задушаваша плячката си, той стягаше желязната си хватка всеки път, когато задъханият Туна изпуснеше въздух, като не позволяваше на диафрагмата му да се върне в предишното положение.

След още няколко удара в главата си Уеб най-после усети как силите започват да напускат съперника му; хриповете на Туна бяха като музика за неговите уши. Той поразхлаби малко хватката – нещо, от което Туна незабавно се възползва, за да го стисне на свой ред като в менгеме. Уеб тъкмо на това се бе надявал. Двамата мъже сякаш танцуваха на мястото, вкопчени един в друг; потта се стичаше на струи по лицата им и се

смесваше по напрегнатите им до краен предел тела.

Туна се опита да вдигне Уеб и да го хвърли по гръб, но Уеб не се пускаше. Друго си бе наумил той. Най-после Туна успя да го завърти така, че Уеб отпусна хватката, и в този момент Туна го метна на земята. Тъкмо това бе очаквал Уеб. Той се претърколи със заучено движение напред, вдигна пистолета на противника си от земята, скочи на крака, хвърли се към него, хвана го изотзад за гърлото и опря пистолета в слепоочието му.

– Май ти трябва по-добра охрана – каза той на Големия Х. – Прав ли съм, Туна?

Големия Х вдигна пистолета и стреля веднъж. Куршумът улучи Туна точно по средата на челото. Той се строполи и умря, без да издаде звук. Повечето изстрели в средата на челото произвеждаха точно този ефект – жертвата замлъкваше веднъж завинаги, преди още мозъкът да е подал команда за писък.

Пред смаяния поглед на Уеб Големия Х спокойно затъкна пистолета в колана на панталоните си. Лицето му изразяваше само леко отвращение, като на човек, убил къртица в градината. Хората му изглеждаха не по-малко смаяни от Уеб. Явно скоростижната смърт на Туна бе замислена еднолично от Големия Х. Само Мейси не се трогна ни най-малко от гибелта на своя доскорошен колега; той стоеше неподвижно, насочил оръжието си към Уеб, без да отделя очи от пистолета в ръката му. Стойката на Мейси беше отработена и професионална, сякаш бе изкарал курсове по стрелба в някоя военна академия. Уеб се зачуди къде ли бе усвоил тези умения – сигурно в някоя военизирана неофашистка банда, и то от бивши федерални инструктори, преминали на страната на лошите.

Останал без заложник и с няколко пистолета, насочени към гърдите си, Уеб благоразумно хвърли оръжието.

– Какво ти казах? – рече Големия Х. – Свестни служители трудно се намират. Аз на моите им давам мангизи, готини дрехи, коли, курви. Показвам им кое-що, вкарвам ги в пътя, правя ги хора. Няма цял живот все аз да се трепа, я! Един ден ще си оберя партакешите, ще се покрива някъде и ще си живея живота, доде пукна. И какво? Да не мислиш, че след всичко това мога да им имам вяра? Къде ти бе, братче! Тия мерзавци хапят ръката, дето ги храни. Туна си върти бизнеса зад гърба ми и си вика, че аз съм кървав и нищо не виждам. През цялото време ми краде от стоката и прибира мангизите. Сякаш аз съм някакъв тъпанар и няма да го фана. Ама това не е всичко. Най-тъпото е, че самият той почна да

се друса с мойта стока. Ами че и теб да те натъпча с тая гадост, брат ми, и ти ще си изпееш всичко, дето те запитат! Представяш ли си? Да се надруса, че като го гепят федералните, да си каже и майчиното мляко. Да ни прецака всичките. Да, ама не! Нямам намерение да се оставя да ме прецакат. Нямам намерение да си управлявам бизнеса от пандиза, както правят някои. Тц! Няма да стане. Няма така да си приключа живота. Ще се гръмна, но в пандиза не влизам!

Той изгледа ядовито хората си.

– Ей, вие, тук ли смятате да го оставите тоя, на пътя? Я покажете малко уважение към умрелите!

– Какво, по дяволите, да го правим? – попита троснато един от тях, разперил в почуда ръце. Уеб усети обаче, че въпреки наежената си поза човекът ужасно се бои от големия шеф. Без съмнение Големия Х също усещаше това. Страхът на подчинените му беше един от стълбовете на неговия „бизнес“. Ако искаше да насади у хората си лоялност, каква по-добра мотивация от постоянната възможност да завършат живота си с куршум в челото, сред локва кръв? Освен това с убийството на Туна той най-вероятно се бе опитал да отправи предупреждение и към Уеб. Ако това бе целта, Уеб беше повече от предупреден.

Големия Х поклати глава, видимо отвлечен.

– На всяко нещо ли трябва да ви уча? Вие да не сте малки деца? На какво мирише тука, не е ли на река? Хвърлете го във водата и да приключваме. И му вържете нещо на краката, да не вземе да изплува.

Мъжете гнусливо вдигнаха Туна от земята, като през цялото време мърмореха, че ще си изцапат хубавите костюмчета „Версаче“ с кръв и други нечистотии от своя паднал другар. През цялото време Мейси не помръдна от мястото си. Уеб си каза, че той явно е най-приближеният сътрудник на Големия Х и като такъв му се полага да присъства на поверителните съвещания.

Когато другите двама изчезнаха в мрака към близката река, Големия Х изгледа Уеб.

– Видя ли какво искам да кажа? Свестни хора все по-трудно се намират. Просто ги няма! Всичко живо иска да забогатее с един удар, а никой не си мърда пръста за две пари работа да свърши. И всеки се пише началник. Аз се хванах в тоя бизнес осемгодишен, продавах дози хероин в пликчета по за долар. Скъсвах си задника от бачкане за центове, а сега тия типове си мислят, че всичко им се полага, след като се изкарали два месеца в бранша. Ако това е новата икономика, ела ме ритни!

Ако в този момент Големия Х се намираще в затворническа килия с

усмирителна риза и белезници на ръцете и краката, а Уеб беше в безопасност от другата страна на решетките, той може би щеше да се превива от смях след тази тирада в прослава на честния предприемачески дух. Сега обаче той се вълнуваше само от едно – дали в един момент Големия Х няма да осъзнае, че той, Уеб Лондон, е станал неволен свидетел на убийство.

– Туна има пет-шест извършени убийства. Аз просто ти спестих труда да го арестуваш и пържиш на стола. Не ми благодари, няма нужда.

Уеб с радост си замълча. Не че не се сещаше какво да каже, но това, че пред очите му бе извършено хладнокръвно убийство, каквото и да бе сторила в живота си жертвата, беше твърде далеч от представите му за хумор.

– Сигурно всеки човек си има неприятности. – Големия Х избърса с ръка окото си. – На мен обаче Господ май ми е отредил доста повечко, отколкото на другите. Имам си голямо семейство, всички в ръцете ме зяпат и чакат да им снеса нещо. Имам пралеля на деветдесет години, дето доскоро изобщо не я бях виждал и чувал, един ден идва и като ме почва... – Гласът му се извиси като на стара жена. – „Франсис, вика, Хубавелко, имам пердета на очите, трябва да се направи операция, че не си виждам вече числата, като играя на бинго. Направи нещо, миличък, хайде, златния на леля.“ Какво да я правя, вадя пари от джоба и ѝ ги давам. После пак ми се влачи след седмица, щото възшливата ѝ котка имала „женски проблеми“, представяш ли си? – Той хвърли на Уеб невярващ поглед. – Бре, мама му стара, котка с женски проблеми! „Помниш ли, Хубавелко, как едно време ти бършех дупето, като се наакваше, щото майка ти беше все в безсъзнание от тез пусти инжекции. Само хиляда долара ще струва операцията.“ И какво да правя, вадя десет стотарки и ѝ ги подавам, за нея и за скапаната ѝ котка. Мен от малък цялата рода ми вика Хубавелко.

– Значи Х-то идвало от „Хубавелко“?!

Големия Х се ухили; в този момент на Уеб му се стори, че в този грамаден, кръвожаден великан вижда нещо от малкия Кевин.

– Ами да, ти отде мислеше, че идва?

Уеб вдигна рамене.

– Представа нямам.

Големия Х измъкна от джоба си малка кутийка, разви едно хапче и си го сложи в устата. Предложи и на Уеб, но той отказа.

– Тагамет, пепсид-АС, зантак – обясни той. – Лапам ги като

бонбони. Скоро ми правиха ендоскопия на стомаха. Отвътре е мамата си трака, сякаш къртица е ровила. От напрежението било, няма майтап.

– Защо най-последно не се оттеглиш?

– Лесно е да се каже, трудно е да се направи. Моята професия не е като другите. При нас не се излиза в пенсия с кратко тържество и златен часовник на изпроводяк.

– Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но ченгетата те държат под око.

– С ченгетата се оправям някак си. Мен повече ми пречат някои колеги в бизнеса. Мислят си, че ако искаш да се оттеглиш, най-напред трябва да накиснеш другарите си. Освен това изобщо не разбират как може човек да се откаже доброволно от такъв живот. Пари дал господ, само дето трябва да се криеш, да си вечно в движение и пак не си сигурен кога някой – дали курвата, дето я чукаш, или собственият ти брат, или лелята с болната котка – няма да ти тегли куршума, докато спиш. – Той се ухили. – Ти за мен не се бой. Аз ще се оправя някак. – Той глътна още една таблетка и погледна изпитателно Уеб. – Значи, ти си от специалния отряд.

– Така е.

– Чувам, че сте били голяма работа. Като ме изрита оная вечер, брат ми, страшно ме заболя. Това не ми се случва често, малкия, слушай какво ти разправам. Вие от тоя отряд сигурно сте опасни пичове.

– Много сме симпатични даже, когато ни опознаеш.

Големия Х дори не се усмихна при тази забележка.

– Добре де, ти как така остана жив?

– Имам си ангел-хранител.

Сега вече лицето на Големия Х се разтегна в усмивка.

– Е, това ми харесва. Кажете откъде да си намеря и аз един. – Той се размърда и продължи, сменяйки рязко темата: – Искаш ли да знаеш как ония картечници попаднаха в сградата?

Уеб се вцепени.

– Да не си решил да дадеш показания?

– Да, бе! Бях тръгнал право за съда. Ти що не идеш да ме почакаш там?

– Ясно. Та как, казваш, се озоваха картечниците в сградата?

– Знаеш ли на колко години са тия сгради?

Уеб присви очи.

– На колко години ли? Не знам. Защо?

– От петдесетте са. Аз лично не ги помня, но мама ги помнеше

добре.

– Помнеше?

– Ти какво си мислиш, кокаинът е страшна работа, това да не ти е лимонада! Хайде, ченге, напъни си мозъка!

– Нещо не схващам.

Големия Х поклати глава, погледна Мейси и после пак се обърна към Уеб:

– Аз пък си мислех, че вие, федералните, сте все с висше.

– Явно на някои дипломите им важат повече, отколкото на други.

– Ако не можеш да вкараш нещо през вратата, нито пък да го спуснеш през покрива, какво ти остава?

Уеб се замисли за миг и после изведнъж му просветна.

– Отдолу! Сградите са от петдесетте, строени са по време на Студената война. Значи, какво? Бомбоубежища? Тунели?

– Брей, не си бил чак толкоз тъп!

– И все пак, нямаме никакви доказателства.

– Това си е ваш проблем. Сега ти иди при твоите и им кажи да ме оставят на мира. За какво ми е притрябвало на мен да убивам федерални агенти? Върви и се опитай да им го набиеш това в главите. – Той се умълча; огромният му крак стриваше на прах боровите иглички, разпилени по земята. После вдигна поглед към Уеб. – Абе, да не би Кевин да е при вас, пък вие да си траете и да си играте с мен?

Уеб се замисли как най-добре да отговори на този въпрос. Накрая реши да каже истината:

– Не, Кевин не е при нас.

– Нали разбираш, на местните ченгета им нямам вяра за пет пари. Много черни братя бяха очистени все от местни полицаи. Не че и на вас, федералните, може чак толкоз да ви се вярва, но поне не убивате хора за удоволствие.

– Благодаря.

– Тъй че, каквото и друго да стане, ако Кевин е при вас, поне ще знам, че нищо лошо няма да му се случи. Може пък просто да го позадржите малко, ей така, докато се размине бурята.

В погледа му Уеб прочете, че Големия Х наистина се моли Кевин да е задържан от ФБР, където все пак би се намирал в относителна безопасност.

– Де да беше при нас, но не е. Нали виждаш, не се будалкам с теб. – После добави: – Струва ми се обаче, че Кевин някак си е замесен в станалото!

– Дрън-дрън! – изрева Големия Х. – Кевин е още дете. Нищо не е направил. И няма да ходи в затвора, в никакъв случай. Не и Кевин!

– Не казвам, че го е направил съзнателно. Ти си прав, Кевин е още дете, едно изплашено дете. Тъкмо онези обаче, които са го отвлекли, стоят зад цялата тази каша. Поне аз така си мисля. Не знам какво правеше Кевин в уличката, но присъствието му там не беше съвпадение. Аз не по-малко от теб искам да го открия жив и здрав. Вече веднъж му спасих живота в онази уличка, сега не бих желал да се окаже, че е било напразно.

– Тъй значи. Искаш да го намериш, за да даде показания и после да прекара живота си под полицейска охрана като бивш свидетел. Егати живота!

Големия Х и Уеб се гледаха известно време право в очите, докато накрая великанът не издържа и отмести поглед.

– Ще направя всичко по силите си, за да ти върна Кевин жив и здрав, човече. Обещавам. Но ако момчето знае нещо, ще трябва да ни го каже. Ние ще го пазим.

– Как не! Като ви знам, много ви бива в тая работа.

Чуха се стъпки; другите двама се връщаха.

– Тия тунели... Този, който знае за тях, сигурно си има име – каза Уеб, но Големия Х вече клатеше глава:

– И да си има, не го знам.

Когато мъжете се появиха от храстите, Големия Х направи знак на единия.

– Разкарай предавателя от колата му!

Човекът кимна, седна зад волана, изстреля два куршума в радиото на таблото и измъкна поставения вътре микрофон. След това извади пълнителя на пистолета, който Уеб бе оставил на предната седалка, изстреля в земята куршума от цевта и му подаде оръжието. Накрая взе мобилния му телефон, демонстративно го разби в близкото дърво и му го подаде с широка усмивка.

– Не ги правят здрави като едно време тез пущини...

– Е, ние да тръгваме – каза Големия Х. – А пък ти, ако смяташ да ме гониш, задето гръмнах Туна, помисли си преди това. – Той го изглежда мрачно. – Само да поискам, и си мъртъв. Само да поискам, и всеки твой близък, който и да било, е мъртъв. Ако имаш домашно животно – куче, котка, – само да поискам, и е мъртво.

Уеб отвърна на погледа му.

– Не те съветвам да стигаш дотам. Не ти трябва неприятности.

– Какво, ти заплашваш ли ме? Ще ме набиеш, така ли? Ще ме гръмнеш може би? – Той разкопча ризата си и пристъпи към Уеб. През годините Уеб бе виждал какво ли не, но сега наистина бе изумен.

Гърдите и коремът на Големия Х бяха целите покрити с безброй белези от порезни и огнестрелни рани, следи от изгаряния, дупки от шевове, както и някакви ужасяващи деформации, сякаш някой бе късал парче по парче плътта му и след това тя бе зарасла накриво. Тялото на великана приличаше на картина, създадена от един полудял свят.

– Аз съм на сто и двайсет години като за бял – каза тихо Големия Х. По лицето на великана бе изписана гордост от това, че бе останал жив след всичко преживяно. Гордост, която никога не можеше да му оспори.

Големия Х продължи:

– Ако ще ме гониш, гледай поне да си въоръжен както трябва. Иначе ще ти отрежа топките и ще ти ги натикам в гърлото.

С тези думи той се обърна и си тръгна, а Уеб едва се съдържа да не му скочи на гърба. Сега не му е времето, каза си той; рано или късно обаче Големия Х щеше да си го получи.

Той се задоволи да подвикне зад гърба му:

– Значи ти подготвяш Кевин един ден да наследи бизнеса, така ли? Малкото ти братче-синче сигурно много се гордее с теб.

Големия Х се извърна.

– Казах ти, остави Кевин на мира.

– В онази тъмна уличка с Кевин успяхме да се посближим. Той ми разправи доста неща. – Това беше блъф, разбира се, но добре премерен. Този, който бе подменил Кевин в тъмното, сигурно беше главният враг на Големия Х. Ако наистина беше така, за Уеб би било изгодно да ги насъска един срещу друг. Той си каза, че на Големия Х нищо не му костваше да го излъже, че не е замесен в играта, но това в никакъв случай не означаваше, че уличните предприемачи не се бяха съюзили с някого за очистването на екип „Чарли“. Ако наистина беше така, Уеб искаше да ги спипа всичките. До един.

Големия Х се върна, пристъпи към Уеб и го огледа от горе до долу, сякаш преценяваше куража или глупостта му.

– Ако искаш да си върнеш Кевин, очаквам да получа от теб известно съдействие – заяви Уеб. Пред останалите той не спомена какво му бе казал Големия Х. Предполагаше, че великанът иска да запази между тях двамата информацията за тунелите под сградата, заради което бе изпратил двамата си помощници да хвърлят Туна в реката.

– А не очакваш ли да получиш това?

Уеб успя да вдигне навреме ръка, с което донякъде смекчи удара, но ефектът от големия колкото топка за боулинг юмрук на Големия Х бе такъв, че Уеб се просна възник върху капака на колата и разби предното стъкло с главата си.

След около половин час Уеб дойде в съзнание и предпазливо се смъкна от капака, където бе лежал, като придържаше навехнатата си ръка и едновременно с това разтриваше челюстта си и тихо псуваше. За свое успокоение откри, че ръката и челюстта му не са счупени; зачуди се как е възможно това. После се запита колко ли още сътресения би могъл да изтърпи, преди мозъкът му да изключи окончателно.

Изведнъж той рязко се извърна и насочи пистолета си към мъжа, който в този момент се бе появил иззад дърветата. Непознатият също държеше пистолет и го бе насочил към Уеб.

– Добър рефлекс – забеляза той. – Само дето нямаш патрони. – Мъжът пристъпи напред и Уеб го позна.

– Коув?

Рандъл Коув прибра оръжието си и се облегна на колата.

– Тоя тип е много опасен – каза той. – Видя ли го как гръмна един от своите? Това не е обичайно дори в неговите среди. – Той се взря в лицето на Уеб. – Утре ще си целият в синини. Нищо, насинен е все пак по-добре, отколкото изстинал.

Уеб прибра празния пистолет и заразтрива тила си.

– Явно си наблюдавал мача от почетната ложа. Няма що, много ти благодаря за помощта.

Коув го изгледа мрачно.

– Виж какво, приятел, аз съм твой колега, федерален агент. Няма значение, че действам под прикритие. Двамата имаме еднакви служебни карти, положили сме една и съща клетва. Занимавали сме се с едни и същи дивотии в Бюрото. Ако те се бяха опитали да те очистят, щях да ти се притека на помощ. Но те не се опитаха и аз не се притекох. Ако това те успокоява, докато беше в безсъзнание, пропъдих едни черни братя, дето се навъртаха около трупа ти.

– Благодаря ти за което, понеже моят труп още ми трябва.

– Трябва да поговорим, само че не тук. Някои от хората на Големия Х може да се навъртат наоколо. Това място никак не е безопасно, дори за въоръжени агенти като нас.

Уеб се огледа.

– Къде тогава? Квартирата ти я събориха преди време.

Коув се усмихна.

– Знам, че си разговарял със Съни. Е, щом той е преценил, че си свестен, значи си. Съни Венабълс подушва мърша не по-зле от най-добрата ми хрътка, дето съм имал навремето в Мисисипи.

– Голяма каша стана. Скоро да си говорил с Бейтс?

– Срещаме се от време на време, но и двамата не си казваме всичко докрай. Аз знам какво мога да очаквам от Пърс и той знае какво да очаква от мен. – Той подаде на Уеб сгънато листче хартия. – Чакай ме на това място след трийсет минути.

Уеб погледна часовника си.

– Имам специална задача. Трябва да се връщам вече.

– Не бой се, няма да ти отнема много време. И още нещо. – Той седна в колата и след няколко секунди се появи навън, като държеше в ръка някакъв предмет. – Устройство за спътниково проследяване. С него не отстъпва на нашите.

– А, значи и спътник си имат вече – отбеляза Уеб. – Колко успокояващо!

– С малък радиопредавател.

Значи Уеб се бе оказал прав в предположенията си как му бяха дали указания за посоката след моста Уилсън. Коув изключи устройството и го сложи в джоба си.

– Веществено доказателство. Чудно как не са си го прибрали – каза той, преди да изчезне в гъсталака.

След като се съвзе достатъчно, за да държи и двете си очи едновременно отворени, Уеб включи на скорост и потегли. След половин час той седеше на една пейка в търговския комплекс в центъра на града, недалеч от института „Смитсъниън“, и чакаше Коув. Когато чу гласа му зад гърба си, не реагира. Точно както пишеше на хартиятката. Уеб реши, че Коув вероятно е в декоративните храсти зад пейката.

– Значи Бейтс ти е разправял за мен?

– Да. Моите съболезнования за семейството ти.

– Аха – беше отговорът на Коув на тази любезност.

– Намерих в къщата ти изрезка от вестник, в която пишеше за двама ви с Бейтс.

– Явно доста те бива. Това скривалище ми върши отлична работа вече години наред.

– Защо я беше скрил?

– За заблуда на противника. Ако някой претърсва къщата ми, да му подхвърля нещо, което няма никакъв смисъл. Всичко по-важно го пазя в главата си.

– Значи изрезката е просто за отвлечане на вниманието? Нещо без значение? – Коув не отговори и Уеб продължи: – Бейтс ми каза, че си бил по петите на някакви едри наркопласъори. Може би същите, които поставиха капана за моя екип.

– Точно така. Само че тази случка далеч не е приключила. Чух Уес-тбрук да ти споменава за тунелите. Аз самият не се бях сетил. Идеален начин да изкарат компютрите от сградата и да вкарат картечници на тяхно място.

– Смятам колкото може по-скоро да предам това на Бейтс и после двамата ще идем да направим оглед. Ти искаш ли да дойдеш?

Коув не отговори; на Уеб му бе нужна около една секунда, за да разбере защо. По отсрещния тротоар се движеше някакъв мъж. Облечен беше като бездомник и леко залиташе, сякаш беше пийнал. Може би и двете бяха верни, може би мъжът наистина беше пиян бездомник, но Уеб не желаше да рискува, а очевидно и Коув си мислеше същото. Уеб посегна към пистолета си и за пореден път си спомни, че е празен. Имаше резервен пълнител в багажника на колата, но тя беше паркирана на трийсетина метра, а той, като същински идиот, просто бе забравил да го вземе. Сякаш в отговор на мислите си усети как нещо се плъзга по седалката на пейката откъм гърба му. Уеб сграбчи пистолета, който Коув му подаде през дъските изотзад, прошепна кратка благодарност и продължи да седи неподвижен, като с дулото следеше всяко движение на мъжа, докато той отмина.

– Никога не се знае откъде може да ти дойде – каза Коув.

– Бейтс разправя, че си разработвал един от хората на Уес-тбрук, най-вероятно Мейси или Пийбълс, но той те е изиграл.

– Нито Мейси, нито Пийбълс. Моят човек ми беше верен, поне през повечето време, но в един момент самият той бе изигран.

– Добре, ако твоят човек ти е верен, има ли начин чрез него да се доберем до истината?

– Вече не.

– Защо?

– Защото моят човек се казваше Туна.

– Ти се майтапиш!

– Хората на Големия Х през цялото време го мамят зад гърба му. Ако почне да ги убива заради това, няма да му остане никой. Той се

избудалка с теб. Уестбрук уби Туна заради най-големия възможен грях, заради това, че го тропаше пред ченгетата.

– Според Туна имало ли е и други замесени освен Уестбрук?

– Туна беше основно бияч, което не значи, че нямаше и мозък. Аз го разработвах от шест месеца. Отначало го бяхме прибрали за нещо дребно, но той вече бе лежал четири години в затвора и нямаше никакво желание да попада повече там. Та той ми разправи за някаква нова групировка, която била поела канала за доставяне на стоката до местните банди, като дори препирала част от парите с легитимен бизнес. Разбира се, за услугите си не взимала никак евтино, но повечето банди явно вече й били станали клиенти. С изключение на Уестбрук. Франсис Уестбрук не се доверява никому. Но дори и на наркопласъорите в даден момент им писва да се стрелят един друг. От друга страна, окрупняването на бизнеса и намаляването на производствените разходи е еднакво изгодно и в сенчестата, и в легитимната икономика. Аз отдавна се опитвам да разузная кое-що за тази нова групировка, но все не успявам. Представих им се за посредник на банда наркопласъори, която се опитва да прехвърли бизнеса си от Аризона в селските райони на Вирджиния. Уж моите клиенти били чували за тая групировка, та ме пратили да разузная как стоят нещата. Отначало си мислех, че Уестбрук стои зад новата формация, но когато видях в какви мащаби работят, си казах, че това е нещо огромно.

– Бейтс спомена нещо за оксиконтин.

– Тъкмо това ги различава от всички останали. Тя снабдява местните банди с напълно редовни препарати, каквито могат да се изпишат срещу рецепта в аптеките: окси, перкоцет и други подобни. Почти никакъв риск, а печалбата е огромна. Нашият Туна нямаше преки впечатления от операциите им, но и той беше на същото мнение. След тяхното навлизане наркобизнесът в района на Голям Вашингтон вече не е същият. Освен това те нямат намерение да спират дотук. Предполагам, че са решили да завладеят цялото Източно крайбрежие. И вече го правят.

– Окси тръгна от провинцията.

– Точно така. От района на Апалачите. Само че Апалачи-те са планинска верига, която се простира поне в двайсетина щата, от Алабама, та чак до канадската граница. Има достатъчно място за една нова наркоимперия, този път изградена изцяло върху законни лекарства. Още щом разбрах, че в оня склад се намира централата на някакъв нов наркоканал, далеч по-голям от тоя на Уестбрук, аз веднага се обадих в Бюрото. Разбира се, можех да продължа да ровя и вероятно щях да напипам още

нещо, но пък и те можеха да усетят и да се разкарат оттам. В крайна сметка прецених, че ако спипаме счетоводителите и ги накараме да дадат показания, с това можем да ликвидираме целия канал за оксиконтин. Сега, брат ми, като си помисля, знаеш ли до какъв извод стигам?

– Че е било твърде хубаво, за да е истина?

– Позна. – Коув млъкна за момент. – Виж какво, Уеб, много жалко за другарите ти. За нищо на света не можех да предположа, че това е капан. Но съм готов да поема цялата отговорност, защото грешката си беше моя. И съм готов да пожертвам всичко, дори и живота си, за да я поправа.

– Никога не бих могъл да се поставя на твое място. Това, дето го вършиш, не е за мен работа.

– Интересно, аз пък си мислех същото за твоята професия. Хайде, върви сега да огледаш тези тунели и се помъчи да разбереш как са вкарали всичко вътре и как после са го изкарали оттам. Може пък и да забележиш нещо, което да те насочи към извършителя. Аз лично не мисля, че е бил Уестбрук. Има някой друг, който сега ни гледа отстрани и ни се присмива.

– Нещо по-конкретно?

– Все още се опитвам да се ориентирам. Който и да е този, със сигурност черпи информация от най-високо място, понеже през цялото време е на една крачка пред нас.

– Черпи информация откъде? От някого в Бюрото?

– Ти го рече, не аз.

– Имаш ли доказателства?

– Шестото ми чувство. Ти вслушваш ли се в твоето?

– Винаги. Сега например ми се струва, че ти се чувстваш самотен и изоставен.

– Искаш да кажеш, че всички вече са убедени, че аз съм предал своите и съм станал причина да ги очистят? Да, напоследък и моето шесто чувство ми казва същото.

– Но ти не си сам, Коув.

– Слушай, Уеб, ние с теб в известен смисъл сме кръвни братя. И двамата ни обявиха за предатели заради нещо, което не сме извършили, и никой не иска дори да ни изслуша.

– Затова ли не желаш да се върнеш на редовна служба?

– Виж какво, в крайна сметка мен ме преметнаха, изработиха, изтриха си задника с мен, както искаш го речи. Аз не съм предател, но се издъних, а в моята професия това е също толкова лошо.

- Е, явно сме кръвни братя, защото и аз направих същото.
- Във всеки случай и двамата ще останем на дансинга до края на танца, а, какво ще кажеш?
- Аз поне ще направя всичко възможно.
- Само се пази, Лондон, тия копелета не си поплюват.
- Коув?
- Какво?
- Приемам извиненията ти.

Уеб подкара колата и стигна до Дюпон Съркъл. Там извади от багажника резервния пълнител за своя пистолет, затъкна другия, който Коув му бе дал, отзад на кръста и хвана такси. Бейтс отдавна си бе тръгнал за вкъщи и Уеб си каза, че ще изчака до сутринта, за да му позвъни. Човекът сигурно имаше нужда да си отспи, тунелите нямаше да му избягат. Вместо да поиска да му зачислят нов бюромобил, Уеб се реши на една наистина безразсъдна постъпка – да използва своя собствен мустанг.

Глутищата репортери се бе разкарала от тротоара пред къщата му, но Уеб не искаше да рискува. Той влезе откъм задната страна, седна в мустанга, отвори с дистанционното вратите на гаража и тихо изкара колата със загасени фарове. Чак когато стигна края на улицата, Уеб пусна фаровете и натисна докрай газта, като не спираше да поглежда в огледалото за обратно виждане. Връщаше се в „Източен вятър“.

Когато Уеб се качи горе, Романо го нямаше никакъв. Уеб се спусна на приземния етаж и огледа музейните коли, да не би партньорът му да е заспал в някоя от тях, докато ѝ се е любувал в захлас. Наближаваше четири сутринта и Романо сигурно бе излязъл да се поразтъпче наоколо. Като снайперист той бе принуден да прекарва дълги часове и дори дни в принудително бездействие, а иначе природата го бе надарила с неизчерпаема енергия, която си търсеше отдушник. Затова, настанеше ли време да се действа, Пол Романо нямаше равен на себе си. Понеже мобилният телефон на Уеб вече не работеше, той позвъни от телефона в къщата и въздъхна с облекчение, когато Пол отговори.

– Е, как мина срещата? – запита Романо.

– Скучно. Друг път ще ти разправа. Ти къде си?

– Всичко е спокойно, та реших да пообиколя имението. Тук има една стара наблюдателница, отгоре се вижда на километри във всички посоки.

– Знам, бях вече.

– Е, аз сега съм там. Искан да се пораздвижа малко.

– Доста си се раздвижил, Поли. Мястото никак не е близо.

– Голяма работа, една разходка. Ти не искаш ли да ми правиш компания? Донеси и един-два уреда за нощно виждане.

– Какво наблюдаваш?

– Ще видиш.

Уеб излезе от къщата през задната врата, постави на главата си специалната каска, прикрепил към нея очилата за нощно виждане, включил системата и нагласил светлината според очите си. Изведнъж целият свят се оцвети в призрачно зелено. Устройството не можеше да се ползва дълго време, защото от тежестта му скоро щеше да го заболи вратът, а малко след това главата така щеше да го зацепи, че нямаше да усеща болката във врата. Когато използваше уред за нощно виждане, Уеб винаги държеше едното си око затворено, макар по този начин перспективата да се изкривяваше още повече; но пък иначе, след като свалеше устройството от очите си, щеше да вижда само оранжеви петна наоколо. А в такова състояние и един деветдесетгодишен старец в инвалидна количка може лесно да ти види сметката.

Като снайперист Уеб бе използвал всевъзможни трикове и

приспособления, от най-сложните високотехнологични устройства до най-простото нещо – добрата маскировка. Той имаше специален маскировъчен костюм тип „Гили“, който търпеливо бе покривал с животински тор и всякакви други гадости, за да се слее напълно с окръжаващата го гора или тропическа джунгла. Всеки член на ОБТ си имаше зачислен по един „Гили“ и беше свободен да го префасонира по свой личен вкус или чувство за целесъобразност. Този тип камуфлажна дреха бе създадена преди повече от четиристотин години от шотландските воини, отблъсквали в безброй войни всевъзможни нашественици. Оттогава досега „Гили“ работеше безотказно. Издокаран с нея, Уеб бе лежал неподвижно в джунглите на Централна Африка, докато разни наркотрафиканти размахваха картечните си пистолети на метри от него, без да подозират за съществуването му, докато в един момент не им завреше дулото на пистолета си между лопатките и не им прочетеше арестантските права.

След няколко крачки Уеб превключи на инфрачервен режим, при който вътрешен източник на светлина усилваше многократно зрителното му поле. Искаше да се убеди, че системата работи безупречно, защото при тия устройства батериите имаха коварния навик да свършват тъкмо когато бяха най-необходими. Уеб не обичаше да използва прекалено дълго инфрачервения режим, защото той имаше един основен недостатък. Ако някой наблюдаваше него с устройство за нощно виждане, вътрешният източник на светлина блестеше в тъмното като пристанищен фар или непрекъснато включена фотосветкавица. Това го правеше най-лесната възможна мишена за всеки, тръгнал да го убива. Уеб изключи уреда и го пхна в раницата си. Реши да разчита само на собствените си очи, както бе правил винаги досега. В края на краищата никой не е по-голям майстор от природата.

Въздухът беше хладен и сух; в мрака се чуваха разнообразните звуци на фермата и заобикалящите я гори. С бърза крачка Уеб преодоля разстоянието до наблюдателната кула за рекордно кратко време. Хубаво е да знаеш, че си все още във форма, каза си той. Човек не губи за няколко седмици това, което е усвоил за осем години безпощадни тренировки. Уеб обичаше гората нощем; в тъмния гъсталак се чувстваше толкова комфортно, колкото средният американец в своя фотьойл пред телевизора.

Когато забеляза в далечината наблюдателницата, Уеб се спря. По-неже нямаше мобилен телефон, той изпъна шия, сложи ръце на устата си като фуния и издаде особен звук, който двамата с Романо бяха използвали навремето като снайперисти, за да се викат. За непосветения

звукът можеше да бъде полъх на вятъра или вик на нощна птица и да идва отвсякъде. Уеб обаче беше сигурен, че Романо ще го разпознае веднага; наистина, след няколко секунди се чу познатият отговор. Всичко беше наред.

Уеб се откъсна от сянката на дърветата и притича до кулата, сграбчи дървените пречки и се закатери нагоре. Романо го чакаше до малката вратичка на наблюдателната площадка. Уеб съзнаваше, че в тъмното той няма как да види новите синини и охлузвания по лицето му, причинени от любезността на Туна и Големия Х, което беше добре дошло, защото тъкмо сега не му се обясняваше. Разбира се, Романо щеше да го скъса от подигравки.

Пол държеше в ръцете си оптически мерник тип „Литън“ с десетократно увеличение.

– Нещо интересно ли дават по телевизията?

– Погледни към оная пролука между дърветата право на северозапад.

Уеб пое уреда.

– Предполагам, че това насреща е „Южняшка красавица“.

– Интересни неща се вършат в тази конска ферма.

Уеб нагласи прицела според окото си и погледна през него. Между дърветата наистина имаше широка пролука, през която се виждаше земята на съседите.

Уеб различи две доста големи постройки, сравнително нови на вид. Край тях бяха паркирани големи камиони; във всички посоки подтичваха мъже с портативни радиопредаватели. Отстрани на една от сградите се разтвори голяма врата и Уеб забеляза, че вътре горяха множество мощни лампи. Явно това, което се вършеше вътре, изискваше силна светлина. Срещу друга врата със задницата напред беше паркиран тежкотоварен камион с полуремарке, а отвътре работници влачеха колички, натоварени с големи кашони, и забързано ги качваха на ремаркетото.

– Нещо голямо се мъти тук – каза Уеб. – Може да е разфасовка на крадени коли или самолетни части, канал за дрога, шпионска мрежа, разни пиратски производства, какво ли не. Мътните го взели!

– Очарователно местенце. А пък аз, глупакът, си мислех, че в тази Вирджиния живеят само разни дърти пияндурници, които яздят коне и ходят на лов за лисици, докато женичките им си пият следобедния чай. Явно имам още много да уча. – Романо погледна Уеб. – Е, какво мислиш?

– Мисля, че си имаме достатъчно работа тук. „Южняшката

красавица“ ще почака малко. Но ако нещо изскочи по тая линия, хубаво е, че сме наблизно, за да се намесим.

Романо се ухили, очевидно въодушевен при мисълта за приближаващата пукотевица.

– Знаех си, че с теб ще се разберем!

35

Кевин Уестбрук беше изпълнил всичките си блокчета за рисуване и сега седеше, вперил празен поглед в стената, и се чудеше дали някога пак ще види дневна светлина. Вече бе свикнал с боботенето на онези странни машинарии и шума на течаща вода. Това не му пречеше да спи както по-рано, макар, от друга страна, да му беше мъчно, че толкова бързо се е приспособил към условията на своето затворничество, сякаш това само по себе си беше знак, че то ще продължи вечно.

До ушите му достигна шум от стъпки и той се сви в леглото си като някое животно в зоологическа градина, когато към клетката му се приближат хора.

Вратата се отвори и влезе същият мъж, който го бе посещавал и преди. Кевин не знаеше кой е той, а и мъжът не си бе дал труда да се представи.

– Как си, Кевин?

– Боли ме глава.

Мъжът бръкна в джоба си и извади флакон тиленол.

– В моята професия е добре да имаш това подръка. – Той подаде на момчето две таблетки и му наля чаша вода от бутилката на масата.

– Може би защото не виждам слънце – добави Кевин.

Мъжът се усмихна.

– Скоро ще направим нещо по въпроса.

– Значи ли това, че скоро ще си тръгна оттук?

– Може и това да значи. Във всеки случай нещата се движат.

– Тогава скоро вече няма да имате нужда от мен. – В момента, в който каза това, Кевин съжали. Подобно изказване можеше да се тълкува нееднозначно.

Мъжът се загледа втренчено в него.

– Добра работа свърши ти, Кевин. Много добра, като се има предвид, че си още дете. Няма да забравим това.

– Ще може ли скоро да си отида къщи?

– Според мен едва ли.

– Няма да кажа на никого.

– Дори на Франсис?

– На никого значи на никого.

– Е, то и без това няма да има значение.

Кевин изведнъж застана нащрек.

– Да не пострада брат ми?

Мъжът вдигна комично ръце нагоре, сякаш се предаваше.

– Не съм казал такова нещо. Ако нещата приключат добре, ще пострадат само онези, които си го заслужават.

– Мъжете в двора всичките пострадаха. Направо ги очистихте до един!

Мъжът приседна на масата и скръсти ръце на гърдите си. Позата му не беше специално заплашителна, но Кевин инстинктивно се дръпна назад.

– Както ти казах, при нас ще пострада само онзи, който си го заслужава. Не че винаги става така. Както знаеш, страдат и невинни хора. Аз поне го знам от собствен опит, а ми се струва, че и ти го знаеш. – Той огледа белезите по лицето на момчето.

Кевин не отговори. Мъжът отвори едно от блокчетата и разгледа няколко рисунки.

– Това не е ли Тайната вечеря? – попита той.

– Аха. Това тука е Исус, преди да го разпънат. Тоя в средата – поясни Кевин.

– Знам кой е Исус, синко – ухили се мъжът. – Ходил съм на неделно училище.

Кевин бе нарисувал по памет известната картина. Бе сторил това по две причини – за да убие времето, но и заради вътрешната необходимост точно в този момент Божият син да е наблизо. Може би сам Господ щеше да се трогне и да изпрати неколцина ангели-хранители долу, на Земята, да помогнат на някой си Кевин Уестбрук, който отчаяно има нужда от нечия намеса, божествена или каквато и да е.

– Много добре, Кевин. Ти явно имаш талант.

Друга рисунка привлече вниманието му и той я вдигна нагоре.

– А това пък какво е?

– Брат ми, който ми чете книжка.

Франсис Уестбрук оставяше пистолета подръка на нощното шкафче, изпращаше хората си да пазят отвън пред вратата, обгръщаше с огромната си лапа крехкото телце на Кевин и двамата седяха притиснати един до друг и четяха до късно през нощта, докато Кевин се унесеше в сън. После, на другата сутрин, когато се събудеше, мъжете ги нямаше, а заедно с тях и брат му. В книжката обаче имаше поставено листче на мястото, докдето бяха стигнали, което значеше, че брат му смята скоро да се върне и да си довършат четивото.

Мъжът изглеждаше изненадан.

– Той ти четеше, така ли?

Кевин кимна.

– Ами да, защо не? На теб не са ли ти чели като малък?

– Не – отвърна мъжът. Той остави блокчето на масата. – Ти на колко си години, Кевин?

– На десет.

– Хубава възраст. Целият живот е пред теб. Де да бях на твоето място!

– Ще ме пуснеш ли някога да си ходя?

Мъжът му хвърли такъв поглед, че всичките надежди на Кевин в миг се изпариха.

– Ти ми харесваш, Кевин. Напомняш ми на мен самия като дете. И аз нямах семейство, с което да се похваля.

– Аз си имам брат!

– Знам, знам. Имам предвид нормално семейство. Майка, баща, братя и сестри, които да живеят заедно.

– Това, че е нормално за едни, не значи, че трябва да бъде нормално за всички.

Мъжът се ухили и поклати глава.

– Много мъдрост има в тая твоя малка главичка. Ама като се замислиш, май нищо в тоя живот не е нормално.

– Ти познаваш брат ми. Той не е от ония, с които можеш да се подиграваш.

– Не го познавам лично, но двамата с него имаме общи бизнесинтереси. Знам също, че на него човек не може да се подиграва, и ти благодаря за съвета. Работата е там, че тъкмо сега двамата с него работим по един и същ проект, така да се каже. Аз го помолих най-учтиво да ми свърши една услуга във връзка с оня тип Уеб Лондон, и той я свърши.

– Сигурен съм, че ти е направил услуга, защото е знаел, че съм при теб. Защото не е искал да пострадам.

– Положително е така, Кевин. Просто за твоя информация, ние смятаме да му се отблагодарим за услугата. Някои хора, много близки на брат ти, искат да му отнемат част от бизнеса. Ние смятаме да му помогнем да си го задържи.

– Защо ще му помагате? – попита подозрително Кевин. – Какво печелите вие от тая работа?

Мъжът се засмя с глас.

– Бре-бре! Ако беше само малко по-голям, като нищо щях да те

направя съдружник. Добре, нека да кажем така: при тази ситуация печелим всички.

– Ти не ми отговори на въпроса. Ще ме пуснеш ли да си ходя?

Мъжът се надигна и пристъпи към вратата.

– Трай и стой мирен, Кев. Съдбата обича търпеливите.

36

Когато се върна в стаята си, Уеб позвъни на Бейтс у дома, при което го събуди, и му разправи за драматичния сблъсък с Големия Х. После му разказа и за запознанството си с Коув. Дватама с Бейтс се срещнаха след един час в злополучния двор в Югоизточен Вашингтон. Присъстваха и цял екип федерални агенти. Слънцето вече изгряваше и работният ден на Уеб трябваше да започне, а той не бе мигнал цяла нощ. Бейтс му даде друг мобилен апарат със същия номер на мястото на онзи, който Големия Х му бе счупил.

Уеб благодари на Бейтс, който отмина с мълчание новите рани по лицето му, макар че явно беше в доста мрачно настроение.

– Ако продължаваш така да съсипваш държавния инвентар, ще почнем да ти удържаме от заплатата. Бях ти оставил съобщения на стария телефон, на които така и не отговори.

– По дяволите, Пърс. Получавам съобщенията от гласовата поща с цял ден закъснение!

– Тъй ли? Аз никога не съм имал проблем.

– Какво ме грее мен това?

Бяха оставили един агент да пази колите. В квартал като този нямаше нищо свято, най-малко държавната собственост. Едва ли нещо можеше да зарадва местните хъшлаци повече от възможността на бърза ръка да разфасоват един бюромобил и после спокойно да си го продават на части.

Докато двамата крачеха по улицата, Бейтс продължаваше да се пали.

– Имаш късмет, че си още жив, Уеб – троснато каза той, сякаш бе лично разочарован от това обстоятелство. – Така е, като действаш сам. Направо не мога да повярвам, че си могъл да се навираш на такова място без подкрепление. Ти наруши изричната ми заповед. Мога сега мамината да ти разплача.

– Но няма да го направиш, защото получаваш от мен това, от което най-много имаш нужда. Съдействие.

Най-после Бейтс се поуспокои и заклати замислено глава.

– Ама той наистина ли гръмна оня тип пред очите ти, задето го тропал на ченгетата?

– Такова нещо едва ли може да мине за оптическа измама.

– Тоя негодник явно има дупе, за да го направи. Божичко!

– Има, и още как! Като задницата на самосвал.

Двамата влязоха в сградата, която бе обект на операцията, и се спуснаха в мазето. Вътре беше тъмно и влажно; вонята беше неописуема. Уеб мислено се подсмихна на контраста между каменния дворец сред фермата във Вирджиния и този зандан в гетото Анакокия; призна си обаче, че се чувства по-комфортно в зандан, отколкото в дворец.

– Тунели значи – промърмори Бейтс, като се оглеждаше. – Разбираш ли, Уеб, там е работата, че ние вече проверихме за тунел.

– В такъв случай трябва да проверим още веднъж, понеже моят човек явно знаеше какво говори, а и няма никакъв друг начин да вкарат тук ония топове, без някой да ги види. Дали в Министерството на благоустройството нямат план на квартала, на който да фигурират тия тунели?

– Не забравяй, че се намираш във Вашингтон. Ако имаш излишно време да ровиш из разни държавни учреждения, моля! Достатъчно трудно е да намериш нещо от вчера, за отпреди половин век да не говорим.

Претърсиха цялото помещение и накрая Уеб се изправи пред голямо количество двесталитрови варели за мазут. Бяха общо сто, наредени в десет редици, по десет варела в редица.

– Това пък какво е?

– Пещите са работели с мазут. Тъкмо са им доставили пресен запас, и са затворили предприятието. Варелите са останали, защото не си е струвало да ги местят.

– Някой провери ли какво има отдолу?

Вместо отговор един от агентите пристъпи към първата редица варели и с цялата си тежест се опита за помести един от тях. Варелът не помръдна.

– Отдолу няма нищо, Уеб. Ако тунелът беше твой и искаше да влизах и излизаш през него, щеше ли да затрупаш входа с един милион тона мазут?

– Тъй значи. – Уеб огледа внимателно варела, който мъжът се бе опитал да помести. Той го побутна с крак; варелът наистина беше пълен. Уеб подритна този до него, после следващия и така до края на първия ред, след което се прехвърли на втория.

– Е, какво, доволен ли си? – попита го Бейтс.

– Ще ми позволите ли? – каза Уеб.

Пред невярващите погледи на Бейтс и останалите той се покачи върху купа и започна да пристъпва от варел на варел, като върху всеки

се поспираше и се опитваше да го разклати напред-назад с тежестта си. Когато стигна до средата на купчината, варелът под него се залюля и той едва не падна отгоре.

– Този е празен! – Уеб се прехвърли на следващия. – И този също! – Продължавайки да стъпва от варел на варел, той очерта един квадрат от празни варели, четири на четири. Тия тук всички са празни – извика той. – Я ми помогнете.

Останалите се покачиха на варелите и се скупчиха около него. Много скоро сред купа варели се освободи квадратна площадка, те насочиха надолу фенерчетата си и осветиха голям капак в пода.

– Дявол да го вземе! – облещи се Бейтс и вдигна поглед към Уеб. – Как ти дойде на ума?

– Навремето в Оперативното бюро на Канзас Сити работех по един случай. Някакъв тип се опитваше да изработи една банка. Беше напълнил един цял склад с варели мазут като гаранция за огромен заем. От банката бяха изпратили група инспектори да проверят наличността и, разбира се, ония бяха отворили по два-три варела, в които наистина имало мазут, но не си бяха дали труд да проверят задните редове, защото кой костюмиран тежкар ще се катери по мръсни варели с мазут! Спомням си го като сега, защото аз лично съм ги отварял един по един, след като оня хитрец бе прибрал парите и бе духнал.

Бейтс изглеждаше посрамен.

– Задължен съм ти, Уеб.

– Не си мисли, че няма да ти го напомня!

С извадени пистолети те отвориха капака, спуснаха се в тунела и тръгнаха по него. Отначало тунелът вървеше в права линия, после изведнъж сви рязко встрани.

Уеб освети пода с фенерчето си.

– Някой е минал оттук съвсем наскоро. Виждате ли следите?

Тунелът свършваше при някакво стълбище. Агентите предпазливо се заизкачваха нагоре, вдигнали пистолетите си за стрелба. Когато стигнаха до една незаклучена врата, те я отвориха полека и се озоваха в избено помещение, подобно на предишното. В този район на града имаше много изоставени сгради. Безшумно се изкачиха на горния етаж, огледаха просторната празна стая, не видяха нищо подозрително, слезоха обратно долу и напуснаха сградата.

– Предполагам, че се озовахме на около две преки на запад – каза един от агентите и Уеб се съгласи. Те заоглеждаха отвън сградата, до която ги бе отвел тунелът. На един от калканите с избелели от времето

букви беше изписано името на фирма за търговия на едро с хранителни продукти, а покрай стената имаше товарни рампи, до които да спират камионите с банани. Или с картечници. До рампите имаше дори два изоставени камиона – тъжни скелети със свалени колела и откъртени врати.

– Идваш посред нощ с някой пикал, паркираш между двата камиона, най-спокойно си стоварваш сандъците, прекарваш ги през тунела, и край! – каза Уеб. Той обгърна с поглед околните сгради. – Тук никой не живее, никой нищо няма да забележи, чиста работа.

– Да, но Големия Х има извършено предумишлено убийство. Ако дадеш показания, влиза в затвора и не излиза повече.

– Първо трябва да го открием обаче, а от това, което видях, той не е случаен любител.

– Ще те поставим под охрана като федерален свидетел.

– Няма нужда. Аз също не съм любител в моя бранш.

– Какви ги дрънкаш, по дяволите? Тоя тип има всички основания да ти извие врата.

– Ако е искал, щеше да го направи още снощи. Аз не бях в състояние да се съпротивявам. Освен това имам поставена задача. Охранявам Били и Гуен Канфилд и нямам намерение да оставя работата си по средата.

– Не разбирам. Тоя хубостник убива един от своите пред очите ти, а после те пуска да си ходиш.

– Пуска ме, за да ти предам за тунелите.

– Той не е ли чувал, че има телефони в тая държава? Не се шегувам, Уеб, искам да ти сложа охрана.

– Каза, че си ми задължен. Сега е моментът да ми се отплатиш.

– Какво може да е по-важно за теб от това да останеш жив?

– Не знам, Пърс. В моята професия не ми остава време да се замислям за тия работи. Но нямам намерение да се покривам тъкмо сега.

– Аз съм твой началник, мога да ти заповядам.

– Не се съмнявам, че можеш – каза Уеб, като го изгледа в упор.

– По дяволите, Лондон, от теб имам повече неприятности, отколкото полза!

– Мислех, че отдавна си го разбрал.

Бейтс огледа още веднъж рампите.

– Лошото е, че няма как да докажем каквато и да било връзка между „Свободните“, този склад и ония картечници. Без доказателства не можем нищо да им направим. А тъкмо сега те са се снишили и не ни

дават никакъв повод да ги навестим.

– Ония убийства в Ричмънд не са ли свързани по някакъв начин със „Свободните“? Струва ми се, че оттам все нещо ще излезе.

– По траекторията на куршума установихме, че съдията Ледбетър е застрелян откъм една строяща се сграда на отсрещната страна на улицата. На такъв строеж работят няколко души.

– А обаждането по телефона?

– От уличен автомат в южен Ричмънд. Никакви следи.

– Да, но по това време съдията е бил в центъра на града. Това означава, че са замесени поне двама души.

– Точно така. Аз никога не съм предполагал, че си имаме работа с любители.

– Какво знаеш за Уоткинс и Уингоу?

– Всички служители в кантората на Уингоу са проверени.

– А чистачките? Някоя от тях е могла да намаже слушалката на телефона му с атропин.

– И тях ги проверихме. Повечето са приходящи, но въпреки това не открихме нищо.

– А Уоткинс?

– Теч в газовата инсталация. Къщата е стара.

– Айде стига, бе! Да му позвънят по телефона тъкмо когато си влиза. С точност до секундата! Някой явно много добре е познавал навигациите и разписанието и на тримата. И как така става, че тъкмо в неговия телефон се появява някакъв соленоид, който произвежда фаталната искра точно в подходящия момент?

– Знам това, Уеб, но всеки един от тримата сам по себе си има достатъчно врагове, които му желаят смъртта. Едно или две от тези убийства може и да имат връзка с другия инцидент, но едва ли и трите. Засега единствените ни следи са телефонните обаждания и историята с Ърнест Фрий.

– Те са свързани помежду си, Пърс. Вярвай ми!

– И така да е, трябва да сме в състояние да убедим съдебните заседатели, а това става все по-трудно напоследък.

– Нещо за оная бомба във фермата?

– Извънредно сложно устройство с експлозив С4. Проверихме един по един всички работещи – произход, трудова биография и прочие. Почти всички са доведени лично от Стрейт, след като били освободени от предишните си работни места. Повечето са с чисти досиета, някои имат присъди за леки деяния, най-вече за къркане и дребно хулиганство,

нормално за селяндури като тях.

– А за самия Немо Стрейт какво знаеш?

– Същото, което той ти е казал. Израсъл в малка ферма за коне, където баща му бил управител. Така изучил и занаята. Бил се във Виетнам и се изявил като отличен боец. Награждаван многократно. Три месеца прекарал като военнопленник.

– Явно е як мъжага, след като изобщо е оцелял. Тия копелета от Витконг не са образец на гостоприемство.

– След като се върнал в Щатите, Стрейт се хващал тук-там на работа – като надзирател в затвора, продавач в компютърен магазин, това-онова. Междувременно се оженил, родили му се деца, после се върнал при конете и се развел. Постъпил при семейство Канфилд малко след като купили „Източен вятър“.

– Нещо да ми кажеш за Ърнест Фрий?

– Не е забелязан нито веднъж, което направо ме изумява. Обикновено в такива случаи се обаждат хиляди съвестни граждани, които в деведесет и девет процента от случаите са се припознали, но все пак успяваме да хванем някоя следа. А този път – нищо.

Уеб се оглеждаше наоколо, разкъсан от безсилна ярост. Погледът му за малко щеше да пропусне предмета, но очите му се върнаха инстинктивно и се вторачиха право в него.

– По дяволите! – възкликна той.

– Какво има? – попита Бейтс.

Уеб посочи с пръст.

– Мисля, че попаднахме на свидетел.

Бейтс проследи пръста му и забеляза светофара на отсрещния ъгъл, по диагонал спрямо рампата. Подобно на светофарите в този район, и върху него имаше монтирана камера за следене на преминаващите по улицата. Разбира се, като всички останали камери, и тя беше насочена от нечи немирни ръце в грешна посока. По една случайност това беше към рампата.

– По дяволите! – повтори на свой ред Бейтс. – За едно и също нещо ли мислим?

– Уха! – отвърна Уеб. – Тая камера е от стария модел, дето записват денонощно върху безкрайна лента. Новите се задействат само при преминаване на кола и фотографират задния номер.

– Да се надяваме, че оттогава полицаите не са трили лентата.

Бейтс направи знак на един от хората си да позвъни незабавно в съответния участък. Уеб каза:

– Трябва да се връщам във фермата. Романо сигурно се чувства самотен без мен.

– Никак не ми харесва тая работа, Уеб. Какво ще стане, ако междувременно те гръмнат?

– Остава Коув. Той също е свидетел.

– Ами ако го гръмнат и него? Което е още по-вероятно при тези обстоятелства.

– Имаш ли писалка и лист хартия?

Уеб собственоръчно написа подробен доклад за убийството на Чарлс Таусън, известен в криминалните среди като „Туна“. Никой не знаеше откъде е получил прякора си, но по тези улици явно всеки гангстер си имаше прякор. Ако някой някога извадеше тялото на Чарлс Таусън от реката, щеше да си избълва стомаха при вида на онова, което бе останало от него. Уеб написа още, че е разпознал убицеца като Франсис Уестбрук, наричан още „Големия Х“. После се подписа със замах и няколко финтифлюшки, а двама от агентите се подписаха като свидетели.

– Ти майтап ли си правиш с мен? – изрева Бейтс. – Всеки адвокат ще разбие на пух и прах подобно доказателство.

– Засега от мен толкова – заяви Уеб, обърна се и си тръгна.

Когато се върна в „Източен вятър“, Уеб най-напред се обади на Романо, после отиде в стаята си и блажено се отпусна в горещата вана. Ще подремна и ще съм като нов, каза си той. През годините му се бе налагало да се оправя и с по-малко сън.

Романо веднага забеляза пресните му рани и коментарът не закъсня:

– Ти си се оставил *още веднъж* да ти насинят задника?! Покрай теб ще излезе лошо име на отряда, Уеб!

На това Уеб отвърна, че другия път ще гледа да го бият така, че да не личи.

Следващите няколко дни не им донесоха нищо интересно; те се посветиха изцяло на скучната, но необходима роля на лични телохранители. Когато видя раните на Уеб, Гуен извика:

– Господи, Уеб, добре ли си?

– Сякаш старият Бу го е ритнал в лицето – отбеляза Били, който дъвчеше незапалена цигара.

– Де да беше Бу! – подхвърли Уеб.

Гуен настоя да наложи охлузванията му с някакво лекарство; беше му неизказано приятно, когато нежните ѝ пръсти докосваха кожата му. Докато тя се грижеше за него, Били изръмжа:

– Не ви е скучен животът на вас, федералните.

– Така си е – отвърна Уеб.

Докато опознаваха домакините си, Уеб и Романо постепенно разбраха колко много работа има в една такава ферма. Както бяха обещали, и двамата се включиха да помагат, макар вечер Романо да мрънкаше пред Уеб колко му е било неприятно да си цапа ръцете. „Източен вятър“ беше огромно имение, пълно с изненади, и Уеб сериозно се замисли дали в бъдеще да не опита някакъв по-спокоен начин да си изкарва хляба. Но си каза, че тези съмнения ще го напуснат още щом си тръгне от фермата. Самата Гуен Канфилд беше много интересна жена, едновременно интелигентна и резервирана, красива и с изискани маниери. Двамата с Били бяха толкова различни, че повече не можеше и да бъде.

Уеб я придружаваше всеки ден на езда, едновременно като охрана и за да опознае по-добре фермата. Сам си призна, че има много по-лоши начини за прекарване на времето от язденето с такава красива жена из

такова красиво имение. Всеки ден тя се отбиваше да се моли в параклиса, докато Уеб я чакаше наблизко, яхнал Бу. Тя нито веднъж не го покани да я придружи, нито пък той ѝ предложи. обстоятелството, че малкият Дейвид Канфилд бе загинал пред очите му, когато той трябваше да го пази, беше достатъчна причина да стои настрана.

Всяка вечер двамата агенти минаваха покрай голямата къща и сядаха да си побъбрят с домакините. Били обичаше да разправя историйки от твърде интересното си минало. Всеки път там беше и Немо Стрейт и Уеб постепенно си каза, че двамата с този някогашен морски пехотинец имат много повече общо помежду си, отколкото му се бе сторило в началото. Стрейт бе вършил какво ли не през живота си – от участие в истински битки до обуздаване на жребци.

– Животът е борба с ум и мускули, макар че с годинките и от двете ми остава все по-малко – обичаше да казва той.

– И аз съм като теб – отвърна Уеб. – Я кажи, ти до края ли смяташ да се занимаваш с коне?

– Ами какво да ти кажа? И аз си викам, че все някой ден ще си дигна шапката и ще се махна от фъшкиите и от тия добичета. – Поглеждайки към Гуен и Били Канфилд, той понижи глас и ухилен добави: – Двукраки и четирикраки. – После, отново с нормален тон, продължи: – Както казах обаче, то ти е в кръвта. Понякога се виждам на мое си парче земя, дето ще мога да го работя както трябва.

– Хубава мечта – обади се Романо. – Аз пък си викам, че един ден може да имам свой собствен отбор за автомобилни състезания.

Уеб погледна изненадан другаря си.

– Това не го бях чувал, Поли.

– Какво, не мога ли да си имам тайни?

– Тук си прав – каза Стрейт. – Веднъж мойта бивша съпруга ми каза, че никога не знае какво точно си мисля. И знаеш ли какво ѝ рекох? Рекох ѝ: „Ами че тъкмо тук е разликата между мъжа и жената. Една жена ти казва право в очите какво мисли за теб. Докато мъжът си го таи вътре.“ – Той хвърли поглед към Били, който в отсрещния ъгъл на обширната стая се любуваше на своята препарирана мечка гризли, отпивайки яки глътки от третата си бира за последния половин час. Гуен се бе качила на горния етаж да провери как върви подготовката на вечерята. – Макар че понякога е точно обратното – добави замислено той.

Уеб погледна Канфилд и после Стрейт.

– А, така ли?

Той бе забелязал, че Гуен и Били прекарват повечето си време

отделно един от друг. Уеб не смееше да попита Гуен за това, но от разни нейни забележки бе стигнал до извода, че такова е по-скоро желанието на Били, отколкото нейното собствено. Сигурно смъртта на Дейвид ги бе разделила, каза си той.

Освен това независимо от отношението на Гуен беше съвсем очевидно, че Немо Стрейт е един от стълбовете на „Източен вятър“. На няколко пъти Уеб бе видял как Били се съветва със своя управител по важни въпроси за отглеждането на конете и управлението на фермата и винаги прави това, което Немо му каже.

– Ами че аз от дете се занимавам с тия неща – бе му казал веднъж Стрейт. – Когато стане въпрос за коне и полска работа, няма нещо да не го знам. Обаче и Били бързо усвоява.

– А Гуен?

– Тя ги разбира тия работи повече и от Били, но е твърдоглава, не слуша, като ѝ се говори. От колко време се опитвам да я убедя да сложим меки подкови на Барон, защото копитата му са чупливи, но тя не ще и да чуе. „Знам си аз коня“, вика. Упорита жена! Може би тъкмо за това Били я е взел.

– Вероятно и затова – отвърна Уеб.

Стрейт въздъхна.

– Прав си, готина е. Хубавица. Обаче знаеш ли какво? Не ти трябва хубавица в къщата. Все някой ще гледа да ти я свие. Мойта бивша не беше Мис Свят, да речеш, дори като млада, но пък и аз бях спокоен, че няма някой мераклия да ми се наортачи.

– Били няма вид на много разтревожен по тая линия.

– Понякога не е лесно да го разбереш какво мисли. А че мисли, няма съмнение. Много неща се въртят в тая стара глава.

– Виж, тук си прав – кимна Уеб.

Уеб се обаждаше всеки ден на Бейтс, но досега нищо не бе излязло от видеозаписа. Рано една сутрин той беше още под душа, когато мобилният му телефон иззвъня. Той протегна ръка и го грабна от капака на тоалетната чиния. Беше Клеър Даниълс.

– Помисли ли си за хипнозата?

– Виж какво, Клеър, аз имам поставена задача.

– Уеб, ако наистина искаш да се справиш, мисля, че само хипнозата ще ти помогне.

– Никой няма право да бърка в мозъка ми.

Тя настоя.

– Можем да започнем, а ако ти е неприятно, ще прекъснем. Съгласен ли си?

– Клеър, зает съм. Тъкмо сега нямам време.

– Уеб, ти дойде при мен за помощ. Аз правя всичко възможно, за да ти помогна. Повярвай ми, в сравнение с всичко онова, което си преживял, хипнозата не е никак страшна!

– А, така ли? Съжалявам, няма да стане.

Тя помълча малко и каза:

– Чуй, Уеб, запознах се с един човек, който може би те интересува.

– Той не отговори. – Казава се Бък Уинтърс. Името говори ли ти нещо?

– Какво иска?

– Ти си подписал декларация, с която го упълномощаваш да ме разпитва за хода на лечението ти. Спомняш ли си такова нещо?

– Възможно е. По онова време подписвах какво ли не.

– Сигурно. Само че те здравата са те изпързали.

– Какво те пита Бък и ти какво му каза?

– Какво ме пита той и какво му казах аз са две различни неща. Той се опита да ме убеди, че съм длъжна да му разправам всичко, но в декларацията текстът беше написан така, че ми даваше доста голяма свобода да му откажа информация. Предполагам, че тепърва ще си имам разпрати с него, но засега това е положението.

Уеб помисли няколко секунди върху чутото.

– Ти си поела известен риск заради мен, Клеър. Благодаря ти.

– Тъкмо затова ти се обаждам. Уинтърс изглежда твърдо решен да те изкара виновен за всичко. Смята те за предател.

– Не съм чак толкова изненадан. От Уейко насам не може да се каже, че двамата с Бък сме на едно мнение по повечето въпроси.

– Но ако ти можеш да достигнеш до дъното на проблемите си, Уеб, и да докажеш на този Уинтърс, а и на всички останали, че не си предател, не виждам как това би могло да ти навреди. Така ли е?

Уеб въздъхна. Той нямаше никакво желание да отстъпва пред тази жена, но още по-малко искаше хората наоколо да се съмняват в него. Самият той не искаше повече да се съмнява в собствените си способности да се справи със задълженията си като член на ОБТ.

– Наистина ли смяташ, че хипнозата ще помогне?

– Няма как да знаем, докато не опитаме, Уеб. Но при други пациенти съм постигала големи успехи.

Накрая той каза:

– Добре, може би си струва да поговорим по въпроса. Но лице в лице, не по телефона.

– В моя кабинет?

– Казах, че съм с бойна задача.

– Не мога ли аз да дойда където си?

Уеб се замисли. Защо ли му трябваше всичко това? Най-умно би било да прати Клеър по дяволите и да си подрежда сам живота. Но вече беше склонен да вярва, че му е нужна помощ. А пък очевидно Клеър Даниълс съвсем искрено желаше да му помогне.

– Ще пратя един човек да те вземе.

– Кого?

– Казва се Романо. Пол Романо. И той е от отряда. Не му казвай нищо за мен, моля ти се, защото понякога много плямпа.

– Разбрано, Уеб. Ти къде си всъщност?

– Ще видиш, докторе. Ще видиш.

– След около час се освобождавам. Един час стига ли?

– Даже е много.

Уеб се избърса, намери Романо и му обясни какво да направи.

– Каква е тая жена? – попита подозрително Романо. – Да не е куку-доктор?

– Те самите предпочитат да им викаме психиатри.

– Аз не съм ти шофьор, Уеб. И аз съм тук със задача!

– Хайде, хайде, Поли. Искам да се обадя на Били и Гуен. Ти беше повечето време сам тук, нека сега аз да те заместя малко. Ако тръгнеш веднага, докато стигнеш, тя ще е готова и ще те чака.

– Ами ако стане нещо, докато ме няма?

– Ще се оправя някак.

– Ами ако те гръмнат?

– Какво се разтревожи за мен изведнъж?

– Не се тревожа. Само че не искам началниците да ме наградят мен после. Имам жена и деца.

– Искаш да кажеш просто, че Енджи ще те пребие.

– Точно това искам да кажа!

– Видж какво, свърши ми тая услуга, а аз ти се заклевам, че докато не се върнеш, ще се превърна в сянка на семейство Канфилд.

Романо не изглеждаше никак въодушевен, но накрая се съгласи и взе от Уеб адреса.

– Да ти е ясно обаче, че го правя само за да си взема моята кола.

– Корвета?!

– Точно така, корвета. Не се съмнявам, че Били много ще го хареса, нали и двамата сме любители на антиките.

– Хайде тръгвай, Поли, че след малко ще повърна.

Романо му бе казал, че Гуен и Били са в голямата къща, така че Уеб потича дотам, за да се пораздвижи, и почука на вратата. Отвори му възрастна жена по джинси и с ярка кърпа на главата и го отведе до обляната в слънце малка трапезария до кухнята, където Били и Гуен тъкмо закусваха.

Като го видя, Гуен стана от стола си и попита:

– Искаш ли кафе или нещо за ядене?

Уеб прие чаша кафе и чиния пържени яйца с препечени филийки.

– Миналата вечер двамата с Романо обикаляхме из имението и забелязахме интересно оживление у съседите – подметна той.

Били и Гуен се спогледаха и Били каза:

– В „Южняшка красавица“ ли? Особена дейност развиват, няма що!

– Значи и ти си забелязал нещо?

– Били – намеси се Гуен, – нямаш доказателства!

– Доказателства за какво? – запита бързо Уеб.

– Може да нямам доказателства, но имам здрав разум – каза Били. – „Южняшка красавица“ е ферма за коне, колкото това тук е женски манастир!

– Какво видя?

– Първо ти ми кажи.

Уеб му разказа какво бяха видели с Романо и Били се съгласи, че всичко много точно се връзва с неговите наблюдения.

– Това, което не ми дава мира, са големите камиони. Двайсет години се занимавах с автотранспорт и знам, че такива камиони с полуремаркета се използват само за превоз на тежки товари на дълги разстояния.

– Някой от останалите съседи да се е оплаквал? – попита Уеб.

Били поклати глава.

– Аз съм най-близкият им съсед. От другата страна има още едно имение, но собствениците имат къщи от Нейпълс до Нантъкет и рядко се свъртат тук. Купиха тая ферма неотдавна само за езда. Можеш ли да си представиш, да даде човек осем милиона долара за три хиляди и петстотин декара земя, за да идва два пъти в годината да поязди? – Той поклати глава и продължи: – Тия камиони пристигат и заминават нощем. Сигурно не е лесно да се карат такива чудовища на тъмно по изровените пътища. По тези места не сме чували за улично осветление. Има

и нещо друго.

Уеб наостри уши.

– Какво?

– Помниш ли, дето ти казах, че някаква фирма е купила имота?

– Да, и?

– Ами преди известно време, след всичките разправии с разните им там самолети и хеликоптери, взех, че отидох до съда и проверих за какво става дума. Оказа се ООД – дружество с ограничена отговорност, собственост на двама типове от Калифорния. Някои си Харви и Джайлс Рансъм, предполагам, че са братя. Може и да са педита, женени помежду си. Нали знаеш, в Калифорния всичко става... – Той отново поклати глава.

– Знаеш ли нещо за тях?

– Тц. Ти си по разследванията, рекох си, че ще изровиш нещо, стига да поискаш.

– Ще направя проверка.

– Щом научих имената им, веднага отидох да ги поканя на гости. Явих им се на крака и тъй нататък.

– И какво?

– Хората им тоя път бяха много любезни и най-учтиво ми благодариха, но казаха, че шефовете ги няма. Щели да предадат поканата. Ха! За какъв ме мислят, за толкоз глупав?

Гуен си наля още една чаша кафе. Беше облечена с джинси, светлокафяв пуловер и ботуши с ниски токове. Преди да се върне на масата, тя вдигна нагоре косата си, разкривайки такава дълга шия, че няколко мига Уеб не можа да отдели очи от нея. После седна на мястото си и известно време поглеждаше ту единия, ту другия, докато накрая спря поглед на Уеб.

– Какво мислиш, че може да става, Уеб?

– Имам някои подозрения, но това е всичко.

Били го наблюдаваше внимателно, докато Уеб привърши закуската си и избърса устни с ленената салфетка.

– Може би си мислиш, че са някакви мафиоти, които търгуват с крадена стока. Повярвай ми, такива работи са ставали и стават в превозваческия бизнес. Ако взимах по долар от всеки италиански гангстер, който идваше с куфари пари да ме моли да му прекарам това или онова, сега нямаше да си скъсвам задника от работа, за да свържа двата края.

– Господи! – извика Гуен, като удари с юмрук по масата. – Да напуснем Ричмънд, за да избягаме от ония неофашисти, и да се насадим

тук до някакви си обикновени престъпници. Тя стана от стола си, отиде до кухненската мивка и се загледа през прозореца.

Били каза:

– Виж, Гуен, който и да ни е съсед, за нас това няма никакво значение, не е ли тъй? Те си живеят живота и ние нашия. Ако там се върши нещо незаконно, това не е наш проблем. Уеб ще се оправи с тях. Ние си имаме ферма и отглеждаме коне, точно както искаше ти. Така ли е?

Тя се обърна и го погледна неспокойно.

– Но не и ти, нали?

– Разбира се, че и аз! Даже ми доставя удоволствие да ри-на оборски тор, дявол да го вземе! – Той погледна Уеб. – Оборският тор лекува нервите. – На Уеб му се стори, че домакинът му не говори искрено. Били отмести погледа си и каза: – Я виж ти кой ни се довлече рано сутринта.

На прага стоеше Немо Стрейт с каубойска шапка в ръка. На Уеб му се стори, че в начина, по който гледаше Били, имаше някаква злоба.

– Тръгвате ли? – попита Били.

– Да, сър. Просто минах да ви се обадя, преди да потеглим.

Всички излязоха навън и Уеб видя конвой от десет фургона за превоз на коне, закачени по два-три наведнъж за тежкотоварни влекачи, всички с емблемата на „Източен вятър“.

– Повечето фургоци са чисто нови – обясни Били. – Маса пари се изръсих за тях, защото някои трябваше да се преустройват по поръчка, но нали всички разправят, че външният вид има значение. Така ли е, Немо?

– Щом казваш, Били...

Били посочи с пръст фургоните.

– Първите три фургона са за по три коня всеки, на две нива, специална конструкция. Тук имаме две полуремаркета за по два коня, всяко с отделна кабинка за гледача. А този тук е единичен, младият Боби Лий ще се вози вътре сам, като цар-че. Следващите три са модел „Сънлайт-760“, с всички екстри и специални подобрения, а този големият най-отзад – Били посочи някакъв пищен дворец на колела, предназначен сякаш да вози не коне, а туристи първа класа – е гордостта на фермата, „Класик Силверано“. Отпред има обзаведени две отделни кабинки за гледачите, по средата отделения за храна, сбури и така натаък и най-отзад са местата за двата коня. Всичко си има. И каква красота, а?

– За къде пътуват? – попита Уеб.

– За Кентъки – отвърна Гуен. – Там се провежда голям панаир на жребци годиначета. – Тя посочи с пръст фургоните. – Това са най-добрите ни жребчета за тази година, общо деветнайсет броя.

Гласът ѝ звучеше някак тъжно. Сигурно ѝ е мъчно да се раздели с кончетата, които са ѝ като родни деца, помисли си Уеб.

– Тоя панаир е решаващ – каза Били. – Ако продадем изгодно животните, ще имаме успешна година. Обикновено и аз ходя, но тоя път ФБР ме разубеди. – Той погледна заядливо Уеб. – Така че, ако тази година имаме спад в продажбите, ще си търся парите от вас.

– Това не е по моята част – влезе в тона му Уеб.

– Прав си. Тия гадни изкупвачи така оглеждат всяко конче под микроскоп и се мъчат да ти отбият от цената, че по-добре да продаваш семки на тротоара. А тази година жребчетата ни излязоха превъзходни. Само че ония ще им намерят какви ли не кусури и ще се опитат да ги изкупят за центове. Само че не на мен тия! Чуваш ли, Стрейт? Ако не вземем цената, която искаме, товариш обратно животните и ги връщаш тук до крак! Майната им на ония гадове!

Немо кимна.

– Разбрано, сър!

Гуен пристъпи към един от по-малките фургоци и надникна вътре.

– Това тук е Боби Лий – каза Били, като посочи жребца, на който се любуваше Гуен. – Ако всичко мине добре, само този приятел ще ни донесе куп мангизи. Той е по-специален, затова го пускаме да се вози отделно. Ех, да имаше някой на мен да ми осигури такива условия! Ама не става, много маймуни сме на клона.

Уеб се зачуди кого ли има предвид Били Канфилд.

– А защо просто не си задържиш конете и не организираш ти състезания? – попита той.

– Защото отглеждането и издръжката на чистокръвни състезателни коне струва купища пари. Затова най-процфтяващите ферми се издръжат от големите корпорации, които разполагат с достатъчно капитал, за да преодоляват с лекота периоди на спад. Ние не можем да се мерим с тях. „Източен вятър“ е ферма за развъждане на коне и такава ще си останем. Повярвай ми, това само по себе си ми стига. Не е ли тъй, Гуен?

Гуен не отговори, а когато Уеб пристъпи към фургона, за да разгледа Боби Лий, тя се отдръпна настрана. Задните прозорци на фургона бяха отворени, през тях се виждаше задницата на жребца с неговата гъста, буйна опашка. Стрейт се приближи и застана до Уеб.

– Яд ме е, че Боби Лий ни напуска. Вече е метър и шейсет, с лъскав

кестеняв косъм, с добре развити мускули. Погледни само гръдния му кош! А има още доста да расте...

– Да, красиво животно. – Погледът на Уеб се спря върху тежките метални сандъци за инструменти, заварени отвътре върху стените на фургона. – А тия за какво са?

Стрейт отвори вратата и влезе вътре, като полека избута Боби Лий настрана. Той отвори един от сандъците.

– Когато пътува, един кон е по-капризен и от жена – ухили се той. Уеб пристъпи напред. Сандъкът беше пълен с юзди и каиши, чулове и какво ли не още.

Стрейт прокара ръка по меката гумена тапицерия, с която бяха облицовани отвън сандъците.

– Гледаме на коня да му е меко отвсякъде, за да не се нарани по пътя.

– Да не стане някоя грешка, а? – подхвърли Уеб, докато Стрейт затваряше сандъка.

– Има толкова много дребни детайли, за които човек, дето не се е занимавал с коне, даже и не подозира. Например, ако возиш сам кон в двоен фургон, трябва да го вържеш откъм страната на шофьора, иначе фургонът започва да тегли настрана, докато караш. Тия фургонали са много удобни. Те са с подвижни прегради вътре, така че можеш да си ги преустроиш според нуждите. – Той почука с кокалчетата си по стената. – Специална галванизирана сплав, ще изкара доста повече от теб или мен. – Немо посочи обширното пространство пред главата на коня. – Там има улей, от който се подава храна и вода. – После насочи пръст към страничната врата. – А това е аварийният изход в случай, че се наложи да изкараш бързо коня и не искаш да те ритне в главата.

– А телевизор не сте ли им сложили?

Стрейт се засмя.

– Само това остава, наистина. Тия животни пътуват в по-голям лукс от нас, хората. Макар че сега, с новия „Силверадо“, и ние ще се возим в първа класа. Вътре има дори тоалетна и малка кухничка, тъй че край на химическите кенефи и бързата закуска. Тоя път Били надмина себе си и ние с момчетата сме му благодарни за това.

Уеб погледна към тавана на фургона. Главата на Боби Лий стигаше почти догоре. Стрейт проследи погледа му и се усмихна.

– Боби Лий е доста едър за годиначе, а не е желателно да правим фургона по-висок.

– Защо?

– Дай на един кон свободно пространство, и той веднага ще се възползва. Ако щеш, вярвай, веднъж един кон, който не искаше да се вози във фургона, направи салтомортале в движение, честна дума! Просто се преметна като цирков пудел във въздуха, падна на шосето и един камион го прегази. Гледката хич не беше приятна, а освен това за малко да ме уволнят заради него. Затова конете се превозват с главата напред, за да не скачат в движение през вратите на фургона. А отпред има авария изход, за да ги извеждаме в случай на нужда. Ако се опитваш да изкараш изплашен кон на заден ход, може да ти отнесе главата с някой ритник.

– Ясно.

– Конете не са проста работа. Капризни животни са. Напомнят ми на мойта бивша. – Стрейт отново се засмя.

Уеб размаха ръка пред носа си.

– Добре понамирисва в тия фургони.

– Аха – каза Стрейт и потупа Боби Лий по шията. – Ти чакай да видиш след няколко часа на какво му се вика миризма. Кучетата си умират за миризмата на конска тор, но ние, хората, не я обичаме много. Сигурно защото сме цивилизовани.

Затова сменихме алуминиевите врати на фургоните с дървени, за да се проветрява по-добре. Освен това подът е посипан със стърготини вместо със слама. Премиташ го заедно с фъшкиите, и готово.

Те оставиха Боби Лий и се върнаха при Били.

– Имаш ли всички документи за проверка? – попита Били.

– Да, сър. – Стрейт се обърна към Уеб. – Когато пресичаш щатската граница с товар животни, полицията може да те спре и да ти поиска разрешителни за продажба, ветеринарни удостоверения, какво ли не. Боят се да не би животните да пренасят конски болести.

– И са си прави – подметна Гуен, която се приближи към тях.

– Така е, мисис Канфилд – каза Стрейт. Той повдигна шапката си. – Е, хайде, на добър час. Да спечелим за „Източен вятър“ чували с долари.

Стрейт се качи в един от камионите, а Уеб и двамата съпрузи изпратиха с поглед конвой от фургони, докато се точеше по шосето към границата на имението. Уеб се обърна към Гуен, която изглеждаше твърде разстроена. В това време Били вече крачеше към къщата.

– Добре ли си? – попита я той.

– По-добре не бих могла да бъда, Уеб – отвърна тя, скръстила ръце на гърдите си. После се извърна и тръгна в обратната посока.

Уеб остана на място, загледан в двамата съпрузи, тръгнали всеки по

СВОЯ ПЪТ.

Романо взе Клеър от кабинета ѝ и подкара обратно към „Източен вятър“, като през цялото време се оглеждаше да не би някой да ги следи. Тя го попита:

– Кога си завършил Колумбийския университет?

Той проследи погледа ѝ и видя, че е забелязала пръстена на ръката му.

– Имаш набито око. Преди доста повече години, отколкото ми се иска да призная.

– Аз също учих в Колумбийския. Извадих късмет, прекарах студентските си години в Ню Йорк.

– Най-страхотното място на света! – съгласи се Романо.

– Каква специалност беше?

– Кой ти помни? Със зор ме приеха и със зор завърших.

– Всъщност, Пол Амадео Романо младши, истината е, че си постъпил в Колумбийския университет едва седемнайсетгодишен и за три години си завършил политология с пълно отличие. Защитил си дисертация на тема „Сходното във философските теории на Платон, Хобс, Джон Стюарт Мил и Франсис Бейкн“. След което си бил приет във Факултета по държавно управление „Кенеди“ на Харвардския университет, но не си се явил да следваш.

Романо ѝ хвърли смразяващ поглед.

– Не ми е никак приятно, когато се ровят в живота ми.

– В задълженията на всеки психотерапевт влиза не само да разбере пациента си, но да опознае всички по-важни личности в неговия живот. Уб сигурно те уважава и ти има безкрайно доверие, за да те изпрати да ме заведеш при него. Тъй че аз включих компютъра и направих някои справки. Нищо секретно, разбира се.

Романо продължаваше да я гледа с подозрение. Тя продължи:

– Повечето хора за нищо на света не биха пропуснали шанса да следват в Харвард.

– Никой досега не ми е казал, че съм като повечето хора.

– Ти дори си получил стипендия, тъй че причината не е била в парите.

– Не се записах да следвам, защото ми беше писнало да ходя на училище.

– И тогава си постъпил в армията.

– Като много други хора.

– Като много други хора с гимназиално образование, но ти си имал вече диплом от Колумбийския университет и стипендия за Харвард!

– Виж какво, аз съм израсъл в голямо италианско семейство. Ние си имаме свои разбирания и приоритети. – Той добави с по-тих глас: – Жалко, че понякога твърде късно се сещаме за това.

– И така, ти си първороден син?

Той я погледна подозрително.

– И това ли го извади от компютъра? Затова толкова ги мразя тия проклетни машини.

– Не, но родителите са те нарекли „младши“, а това прозвище се запазва за първородния син. Освен това баща ти е починал и никога не е учил в колеж.

Романо за малко не удари спирачките.

– Плашиш ме. По-добре да престанем с тия неща.

– Аз не съм някаква магьосница, мистър Романо, аз съм един скромнен психиатър. Ти спомена голямото си италианско семейство със своите традиции и приоритети. Но не каза нищо за очакванията. Първородният син в едно такова семейство трябва да отговори на определени очаквания. Току-що каза, че понякога хората твърде късно се сещат за тях. Това ме кара да мисля, че си отишъл да следваш против волята на баща си, после той е умрял, а ти си напуснал академичния живот, за да се отдадеш на кариерата, която той приживе е избрал за теб. И въпреки това продължаваш да носиш колежанския си пръстен. По този начин вероятно искаш да покажеш, че не си капитулирал изцяло пред волята на баща си. Това са просто наблюдения и умозаклучения, мистър Романо. Инструменти на научното изследване, каквито вие, хората на закона, използвате ежедневно.

– Хич не ми дреме какви са ти инструментите.

Тя го огледа внимателно.

– Даваш ли си сметка, Романо, че понякога говориш като необразован човек?

– Ти направо ме ошашави, жено!

– Съжалявам. Но ти си извънредно интересна личност. И двамата с Уеб сте твърде интересни. Предполагам, че то си върви с професията. Само много специални хора могат да се занимават с това, което вършите вие.

– Не се опитвай да ми се умилкваш, докторе!

– Моята професия пък изисква вродена любознателност към ближния. Само да не ми се обидиш.

Известно време двамата пътуваха мълчаливо.

– Моят старец – обади се Романо – имаше една-едничка цел в живота. Да бъде най-добрият в цял Ню Йорк.

– Искаш да кажеш, най-добрият служител на Нюйоркската полиция.

Романо кимна.

– Само дето така и не успя да завърши гимназия и да получи нормален старт в живота. Прекарваше времето си по пристанищата в пренасяне на каси с риба и си намрази дните. Тази униформа си остана несбъднатата му мечта. Към нищо друго не се бе стремил толкова.

– И понеже не можа да я облече, искаше ти да я носиш вместо него?

Романо погледна към нея и кимна.

– Само дето майка ми не беше на същото мнение. Тя не искаше нито да стана докер като него, нито пък да препаша пищов, за да си изкарвам хляба. Учех се добре, избираха ме по разни ученически комитети, после ме приеха в Колумбийския, там изкарах с отличие и си казах, че може да стана университетски преподавател.

– И тогава баща ти почина?

– Сърцето му изневери. Пристигнах в болницата малко преди да издъхне. – Романо млъкна и се загледа навън през прозореца на колата. – Той ми каза, че съм го опозорил, и с тези думи умря.

– И с него умря мечтата ти за преподавателска кариера?

– Така и не се кандидатирах за Нюйоркската полиция. Ако го бях направил, щяха да ме приемат като нищо. Вместо това постъпих в армията, взеха ме в „Делта“, оттам се прехвърлих във ФБР и станах член на Отряда за борба с тероризма. И никъде не ми се стори кой знае колко трудно. Колкото повече ме тормозеха, толкова повече заяквах.

– В края на краищата пак стана полицай, макар и по-особен.

– Да, но по моя си начин. – Той помълча и после продължи: – Не ме разбирай криво, аз обичах моя старец. Само че никога не съм направил нищо, за да го опозоря. А оттогава всеки ден си мисля, че той умря с тази мисъл. И ми идва да почна да вия или да убивам.

– Разбирам те.

– Сериозно? Щото аз самият не се разбирам.

– Ти не си ми пациент, разбира се, но си позволявам да ти дам един приятелски съвет. След даден момент трябва да живееш така, както

искаш. Иначе у теб се натрупват разочарование и злоба, които могат да причинят сериозни психически увреждания. Така причиняваш болка не само на себе си, но и на любимите си хора.

В погледа му тя прочете тъга, която дълбоко я разстрои.

– Струва ми се, че е твърде късно – отвърна той. После добави: – Във всеки случай си права за пръстена.

– Е, да поговорим за тая хипноза – каза Уеб.

Романо бе довел Клеър и бе отишъл да охранява семейството. Клеър и Уеб седяха в малката дневна и се гледаха в упор.

– Знам, че не си приел, но все пак О'Банън не ти ли обясни за какво става дума, когато ти предложи да те хипнотизира?

– Предполагам, че съм забравил.

– Просто се отпусках и правиш каквото ти кажа, Уеб. Следвай интуицията си. Ти си интуитивен тип.

– Така ли мислиш?

Тя му се усмихна над ръба на чашата чай, която Уеб й бе предложил.

– Не е нужно да съм психиатър, за да забележа. – Тя погледна през прозореца. – Страхотно местенце!

– Да, не е лошо.

– Предполагам, че мога да те попитам какво правиш тук?

– Вече наруших всички правила, като избобщо те поканих, но се надвам, че ако някой ви е следил, Романо го е забелязал. – Не че онези, които стоят зад всички убийства, не знаят къде живее семейство Канфилд, добави наум той. Нали им бяха подхвърлили телефона с бомбата в собствения им дом!

– Романо е доста интересен случай от професионална гледна точка. Само докато пътувахме насам с колата, аз вече му открих пет основни типа психоза, класическо пасивно-агресивно поведение и нездрав апетит към болка и насилие.

– Само това? Аз пък си мислех, че има много повече дефекти.

– Освен това той е твърде интелигентен, чувствителен, дълбоко емоционален, невероятно самостоятелен, но в същото време изумително лоялен. Пълен спектър от душевни качества.

– Ако имаш нужда от някой, на когото да разчиташ, няма по-добър от Поли. На вид изглежда доста недодялан, но има златно сърце. Не те ли хареса обаче, по-добре стой далеч! Жена му Енджи е още по-голяма

фурия. Наскоро установих, че ходи при О'Банън. А също и някои други съпруги на мои колеги. Дори видях Деби Райнър в кабинета му. Това е жената на Теди Райнър, водача на нашия екип.

– Ние имаме много пациенти от ФБР, а също и от останалите правоохранителни агенции. Преди години доктор О'Банън работеше на щат към Бюрото. Когато се отдели и започна частна практика, той доведе и много от някогашните си пациенти. Неговата практика е тясно специализирана, защото хората в този бранш си имат свои характерни проблеми главно в резултат от стреса, които могат да имат унищожителен ефект върху психиката, ако бъдат оставени без професионална намеса. Аз лично намирам тази област за извънредно интересна. Наистина се възхищавам от това, което правите. Надявам се, че го знаеш.

Уеб я огледа внимателно; лицето му изразяваше недоверие и болка.

– Има ли още нещо, което те мъчи? – запита го тихо тя.

– Досието ми, което са ти дали. Случайно вътре да е онова интервю с Хари Съливан?

Тя се поколеба, преди да отговори.

– Да. Мислех да ти кажа, но после реших, че е по-добре сам да научиш. Виждам, че си го направил.

– Да – отвърна със свито гърло той. – С около четиринайсет години закъснение.

– Баша ти не е имал никакви лични причини да каже и една добра дума за теб. Той е бил на път да прекара следващите двамадесет години в затвора. Никога не сте били близки. И въпреки това...

– И въпреки това е казал, че имам всички данни да стана най-добрият агент на ФБР, който се е раждал на тоя свят.

– Точно така – отвърна тихо тя.

– Може би един ден двамата все пак трябва да се съберем – въздъхна Уеб.

Клеър срещна погледа му.

– Предполагам, Уеб, че ще ти причини сериозна травма, но, от друга страна, смятам, че идеята не е лоша.

– Нещо като глас от миналото?

– Нещо такова.

– Като става дума за гласове, сещам се какво ми каза Кевин Уестбрук в оная тъмна уличка.

Клеър се изпъна на стола си.

– „Проклетие и треста дяволи“?

– Ти какво знаеш за черната магия?

– Не много. Да не си мислиш, че това е някакъв вид клетва, че Кевин те е прокълнал?

– Не той, но може би хората зад него. Не знам със сигурност, просто мисля на глас.

Клеър гледаше недоверчиво.

– Предполагам, че е възможно, Уеб, но не вярвам това да е отговорът.

Уеб изпука с кокалчетата на пръстите си.

– Сигурно си права. Е, докторе, вади си джобния часовник и почвай да ми го люлееш пред лицето.

– С твое позволение ще използвам синя химикалка. Най-напред обаче искам да седнеш в онова кресло и да се облегнеш удобно назад. Не мога да те хипнотизирам в стойка „мирно“, Уеб. Първо трябва да се отпуснеш и аз смятам да ти помогна.

Уеб се настани в креслото, а Клеър седна срещу него на една ниска табуретка.

– Най-напред искам от теб да преодолееш погрешните си представи за хипнозата. Както вече ти казах, хипнотизираният човек не е в безсъзнание, напротив, той е приведен в състояние на видеоизменено, *усилено* съзнание. Мозъкът ти ще извършва същия вид дейност както при пълна релаксация – нарича се алфа ритъм. В състоянието на транс ти ще си напълно отпуснат, но заедно с това съзнанието ти ще е бистро и възприемчиво на внушения, като в същото време ще контролираш изцяло онова, което протича в него. Всички форми на хипноза всъщност изискват активното участие на пациента, а моята задача е да ти помогна да се отпуснеш достатъчно, за да достигнеш сам до това състояние. Никоой не може да те хипнотизира против волята ти. Така че си в пълна безопасност. – Клеър се усмихна окуражително. – Следиш ли мисълта ми?

Уеб кимна.

Тя вдигна химикалката.

– Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че тази химикалка я е използвал самият Фройд?

– Не, няма да ти повярвам.

Тя отново се усмихна.

– Добре, защото това не е и вярно. Когато хипнотизираме пациентите си, ние използваме подобни предмети. А сега искам да следиш неотлъчно с очи върха на химикалката. – Тя я задържа на около петнайсет сантиметра от лицето му, доста над естествената линия на погледа. Уеб повдигна глава, за да я вижда по-добре. – Не така, Уеб, движи само

очите си.

Тя постави ръка върху главата му и я задържа в хоризонтално положение. За да види върха на химикалката, Уеб трябваше да извърне очите си почти право нагоре.

– Много добре, Уеб. Повечето хора се изморяват бързо, но съм сигурна, че ти ще издържиш. Знам, че си много силен и много решителен, просто гледай само върха на химикалката и не отмествай поглед от него.

Незабелязано за Уеб гласът на Клеър бе станал равен, без да е монотонен. Тя говореше с постоянна, успокояваща интонация, сякаш го насърчаваше да прави каквото се иска от него.

Измина една минута. Уеб седеше, вперил поглед в химикалката. Клеър изрече рязко:

– Мигни!

И той мигна.

Клеър забеляза, че очите му започват да се изморяват и да сълзят от неудобния ъгъл. Освен това той бе мигнал малко преди тя да му нареди. Само че самият Уеб нямаше как да знае това. Беше твърде зает да следи с поглед върха на химикалката, изобщо да си държи очите отворени. Ала последователността на нейната команда и неговото действие, макар и обърната, го накара да си мисли, че тя постепенно овладява волята му. Дори да се бе подлагал и преди на хипноза, той пак щеше да реши, че това нещо наистина действа. Най-напред идваше умората в очите, после пълното объркване на съзнанието. И всичко това с единствената цел – да му помогне да се отпусне достатъчно, за да се отвори за нейните внушения.

– Много добре се справяш, Уеб – каза тя. – По-добре от почти всички останали. Ето, ти все повече и повече се отпусках. Само не спирай да гледаш върха на химикалката.

Вече беше сигурна, че той твърдо е решил да не отделя поглед от тази химикалка, само и само да получава нейните похвали и насърчения. Класически пример на свръхамбициозен човек, констатира тя, готов на всичко, за да се хареса и да бъде хвален. Уеб Лондон се нуждаеше от внимание и любов, каквито не бе получавал в достатъчна мяра като дете.

– Мигни! – И той мигна, а тя си помисли колко ли е доволен, че е облекчил напрежението на очите си. Клеър знаеше, че върхът на химикалката му изглежда силно уголемен, че изпълва полезрението му и че той не иска повече да го гледа. – Ти май вече искаш да затвориш очи –

продължи тя. – А клепачите ти натежават. Все по-трудно ти е да ги държиш отворени и като че ли наистина искаш да ги затвориш. Затвори ги. – И Уеб наистина затвори очи, но в следващия миг се стресна и ги отвори. Клеър знаеше, че почти винаги става така. – Гледай върха на химикалната, Уеб, не отделяй очи от върха. Браво, много добре се справяш. Прекрасно. А когато очите ти са готови да се затворят, остави ги да го направят сами.

Очите на Уеб бавно се затвориха и останаха така.

– Сега искам да кажеш думата „пет“ пет пъти бързо едно след друго. Хайде, започвай.

След като той се подчини, тя запита:

– Какво ти тече, когато си гладен?

– Пот! – отвърна той, гордо ухилен.

– Слюнка – поправи го тя и усмивката му изчезна от лицето.

Клеър продължи да го изпитва с равния си, успокояващ тон:

– Ти сигурно обичаш спорта. Кажете сега думата „спорт“ десет пъти последователно, по-бързичко.

Много предпазливо, той се подчини и каза десет пъти: „Спорт, спорт, спорт...“

– А какво има в безалкохолните напитки?

– СПИРТ! – извика той.

– Всъщност спирт има в алкохолните напитки, Уеб.

Раменете му се прегърбиха от обида и разочарование, но тя побърза да го похвали:

– Нищо, Уеб, много добре се справяш. Почти никой не успява от пръв път да даде верния отговор. Спокоен си, изглеждаш добре. Сега искам да преброиш назад от триста до нула, през три.

Уеб започна да брои. Когато стигна до 279, тя го прекъсна и му каза да брои през пет, после през седем и накрая през девет. След известно време тя отново го прекъсна:

– Престани да броиш и се отпусни. Сега се намиращ на горната площадка на ескалатора и си достатъчно отпуснат. Когато стигнеш долната площадка, ще постигнеш пълно отпускане. А сега вземи ескалатора и се спусни надолу. Когато стигнеш, ще си вече толкова отпуснат, колкото никога преди не си бил. Готов ли си? – Уеб кимна.

Гласът ѝ галеше ухото като прохладен летен бриз.

– Ти бавно слизаш с ескалатора. Плъзгаш се надолу сякаш по въздух. Все повече се отпусках. Постигаш пълно отпускане. – Клеър започна да брои назад от десет, като между цифрите вмъкваше

успокояващи, приспивни слова. Когато стигна едно, тя каза: – Сега изглеждаш напълно отпуснат.

През цялото време тя наблюдаваше чертите на лицето му и цвета на кожата. Напрегнатото му тяло бавно се отпусна. Лицето му беше зачервено – знак за силен прилив на кръв. Клепачите бяха притворени, но трепкаха. Тя го предупреди, че ще вдигне една от ръцете му; не искаше внезапното докосване да го стресне. Клеър полека вдигна ръката му нагоре. Беше мека. Тя я пусна и ръката падна надолу.

– Вече си близо до основата на ескалатора. Скоро ще слизаш. Пълно отпускане както никога преди. Идеално.

Тя още веднъж вдигна ръката му, след като повторно го предупреди.

– Кой е любимият ти цвят?

– Зеленият – каза тихо Уеб.

– Зелено, прекрасен успокояващ цвят. Цветът на тревата. Аз слагам един зелен балон в ръката ти. Сега, в момента. Усещаш ли го? – Уеб кимна. – Смятам да го надуя с хелий. Както знаеш, хелият е по-лек от въздуха. Аз надувам зеления балон с хелий. Той започва да се издига. Става все по-голям.

Клеър наблюдаваше ръката на Уеб, която започна да се издига от облегалката на креслото, сякаш движена от невидим балон.

– Сега ще преброя до три и ръката ти ще се спусне обратно надолу. – Тя започна да брои и на три ръката на Уеб падна като отсечена върху креслото.

Клеър изчака трийсетина секунди и продължи:

– Ръката ти изстива, става много студена, струва ми се, че измръзва. – Тя видя как Уеб сви ръката си в юмрук и я разтърси. – Сега е по-добре, затопля се, всичко е нормално.

При нормални обстоятелства Клеър не подлагаше пациентите си на всички фази на хипнозата. Обикновено приключваше с балона. Но този път тя искаше да провери нещо, което бе предизвикало любопитството ѝ и я бе накарало да си мисли, че Уеб може би е сомнамбул. Специалистите в областта на психотерапията са почти единодушни, че между пет и десет процента от населението са силно податливи на хипноза и приблизително същият процент са крайно резистентни на този вид манипулация. Сомнамбулите са отделна категория. Те до такава степен се поддават на внушение, че могат да бъдат накарани чрез хипноза да изпитват физически усещания, както току-що се бе случило с Уеб. Освен това в състояние на хипноза могат да им бъдат вменени действия, които да

извършат впоследствие, след завръщането си в будно състояние. И което е най-странно, понякога високо интелигентни хора се оказват най-податливи на хипноза.

– Чуваш ли ме, Уеб? – Той кимна. – Слушай сега внимателно гласа ми. Концентрирай се и само слушай какво ще ти кажа. Балона го няма вече. Продължавай да се отпуснеш. Сега държиш в ръката си видеокамера. Това, което виждаш през обектива, го виждам и аз. Само това и нищо друго. Разбираш ли, мистър оператор? – Повторно кимване. – Така значи. Моята роля е да те насочвам навреме в желаната посока, но ти отговаряш за всичко останало. През камерата ще наблюдаваш другите хора и ще се опитваш да узнаеш какво са намислили да правят. Камерата има микрофон, така че ще чуваш и звук. Разбрахме ли се? – Уеб отново кимна. – Толкова добре се справяш, мистър оператор, че наистина се гордея с теб.

Клеър се замисли за момент. Като терапевт, запознат с личната история на Уеб, тя знаеше точно върху какво от миналото му трябва да се съсредоточи, за да му помогне. Неговите най-сериозни психически проблеми не започваха със смъртта на другарите му от ОБТ, а още от взаимоотношенията му с неговата майка, от една страна, и втория му баща, от друга. Но тя искаше да започне своето пътуване из миналото му от един още по-ранен момент.

– Мистър оператор, искам да се върнеш на датата осми март 1969 година. Можеш ли да ме отведеш до тази дата?

Известно време Уеб не отговори. Накрая каза:

– Мога.

– Каж ми какво виждаш. – Тя знаеше, че 8 март е рожденият ден на Уеб. На тази дата през 1969-а той бе навършил шест години. Това беше последната му година, прекарана заедно с Хари Съливан. Тя искаше да положи някаква здрава основа за отношенията между Уеб и баща му, някакъв повод за добри чувства и един отпразнуван заедно рожден ден бе идеален повод за това. – Сега операторът, отпуснат и спокоен, насочва камерата насам-натам. Какво вижда той? – подсказа му тя.

– Виждам една къща. Виждам стая, голяма празна стая, в която няма никой.

– Съсредоточи се и завърти камерата във всички посоки. Нищо ли не виждаш? Датата е осми март 1969 година. – Изведнъж тя се изплаши, че Уеб е минал без празненство на рождения си ден.

– Чакай малко! – възкликна Уеб. – Чакай малко, виждам нещо.

– Какво виждаш?

– Виждам един мъж... не, виждам жена. Тя е хубава, много хубава. На главата си има смешна шапка и носи торта със свещички.

– Като че ли някой има празненство. Момче ли виждаш или момиче, мистър оператор?

– Празненството е на момче. Да. Появяват се и други хора. Излизат изведнъж отнякъде, сякаш са се крили. Викат нещо. Викат: „Честит рожден ден!“

– Прекрасно, Уеб. Малко момче, което празнува рождения си ден. Как изглежда момчето?

– С тъмна коса, височко. Духа свещичките на тортата. Всички пеят „Честит рожден ден“.

– Башата пее ли? Има ли баща с тях, мистър оператор?

– Виждам го. Виждам го! – Лицето на Уеб се зачерви, дишането му стана учестено. Клеър наблюдаваше внимателно физическите признаци. Тя не искаше да подлага Уеб на емоционален стрес. Толкова далеч не би отишла с никой пациент.

– Как изглежда бащата?

– Грамаден, страшно едър, много по-едър от всички останали. Истински великан.

– И какво правят момчето и бащата великан, мистър оператор?

– Момчето тича към него. Мъжът го вдига като перце.

– Я виж ти, какъв силен баща...

– Той целува момчето, двамата танцуват из стаята и си пеят същата песничка.

– Сега слушай внимателно. Увеличи звука на микрофона. Чуваш ли ги какво пеят?

Уеб първо поклати глава, после закима.

– „Очи, блеснали очи...“ Нещо такова.

Клеър порови в паметта си и изведнъж се сети.

– „Ирландски очи, две ирландски очи се усмихват...“

– Точно така! Ама не, той като че ли е измислил нови думи на песента, други думи и всички се смеят. А сега мъжът подава нещо на момчето.

– Подарък ли? Подарък за рождения ден?

Лицето на Уеб се изкриви в гримаса и той залитна напред. Разтревожена, Клеър също се наведе напред на стола си.

– Спокойно, мистър оператор. Всичко е само филм. Като на кино. Какво виждаш?

– Виждам мъже. Влязоха в къщата.

– Какви мъже? Как изглеждат?

– С кафяви дрехи, облечени са целите в кафяво, с каубойски шапки. Имат пистолети.

Клеър усети как сърцето ѝ прескочи. Може би вече трябваше да прекъсне сеанса? Тя не отделяше очи от Уеб, който сякаш се поуспокои.

– Какво правят мъжете? Какво искат?

– Отвеждат го. Отвеждат мъжа. Той им вика. Мъжът крещи, те също крещат. Каубоите слагат нещо лъскаво на ръцете му. Майката пищи, вдигнала момчето на ръце.

Закрил ушите си с ръце, Уеб се люлееше толкова силно на стола, че за малко не се прекатури с него.

– Всички викат, мъжете викат, момчето вика: „Татко, татко!“ – Уеб също викаше, без да усеща.

Слагат нещо лъскаво на ръцете му. Господи, помисли си Клеър, арестували са Хари Съливан навръх шестия рожден ден на сина му. Боже милостиви!

Тя вдигна поглед към Уеб.

– Много добре, мистър оператор. Успокой се, отиваме другаде. За сега можеш да изключиш камерата, докато решим къде искаме да идем. Така, сега камерата е изключена, а ти си спокоен и отпуснат. Не виждаш нищо. Всички са си отишли. Никой вече не вика. Хората ги няма. Тъмнина и тишина.

Уеб бавно се укроти, свали ръце и се облегна назад на стола. Клеър също се опитваше да се успокои и да събере мислите си. И преди бе провеждала интензивни сеанси по хипноза и бе откривала някои твърде неочаквани подробности за миналото на пациентите си, но всеки отделен случай предлагаше нещо ново, изненадващо и емоционално натоварено. В продължение на минута-две тя се поколеба. Да продължава ли? От друга страна, твърде вероятно беше никога повече да не успее да склони Уеб към хипноза.

– Хайде да вървим нататък. – Клеър погледна бележките си, които бе скрила под възглавницата на дивана. Тя се осмели да ги извади едва когато прецени, че Уеб е напълно хипнотизиран. От предишните им срещи бе забелязала, че размахването на папки го притеснява. В това нямаше нищо необичайно – кой би се радвал да види целия си живот описан на хартия, за да го чете всеки? Клеър си спомни как се бе почувствала самата тя, когато Бък Уинтърс бе приложил същата тактика спрямо нея. Върху всяка страница имаше написана дата. Тя бе почерпила всичката тази информация от служебното му досие и от разговорите си

с него. – Продължаваме към... – Клеър се поколеба. Щеше ли да се справи той? Щеше ли да се справи *тя*? Но се реши и зададе на Уеб следващата дата: деня, в който бе починал вторият му баща. – Какво виждаш?

– Нищо.

– Нищо ли? – Тогава тя си спомни: – Първо включи камерата. Сега какво виждаш?

– Нищо. Пълен, черен мрак.

Странно, помисли си Клеър.

– Да не би да е нощ? Включи осветлението на камерата, мистър оператор.

– Няма осветление. Не искам осветление!

Клеър изведнъж се наведе напред, понеже Уеб бе споменал себе си. Положението беше деликатно. Пациентът вече ровеше в собственото си подсъзнание. Въпреки това тя реши да не прекъсва сеанса.

– Защо операторът не иска осветление?

– Защото ме е страх.

– Защо го е страх нашето *малко* момче? – Тя се стремеше да поддържа у него обективната дистанция на третото лице, макар той постоянно да се дърпаше към субективната пропаст на първото. А тази пропаст беше дълбока и от нея лесно измъкване нямаше да има.

– Понеже той е някъде там.

– Кой? Реймънд Стоктън?

– Реймънд Стоктън – повтори Уеб.

– А къде е майката на момчето?

Уеб отново задиша учестено; гръдният му кош бясно се надигаше и спадаше. Треперещите му пръсти бяха вкопчени в облегалките за ръце на креслото.

– Къде е майка ти?

Гласът на Уеб бе станал висок и писклив, като на момче преди пубертета.

– Няма я. Не, върна се. Карат се. Все се карат.

– Майка ти и баща ти все се карат, така ли?

– Вечно се карат. Шшшт! – просъска той. – Ето го. Идва!

– Откъде знаеш, какво виждаш?

– Вратата скърца. Тя винаги скърца. Винаги! Просто си скърца. Той се изкачва по стълбите. Там горе я крие. Дрогата. Виждал съм го. Виждал съм го!

– Успокой се, Уеб, всичко е наред. Всичко е наред! – Клеър не

искаше да го докосва в този момент, за да не го изплаши, но беше седнала толкова близо срещу него, че главите им почти се допираха. Тя наблюдаваше Уеб с такава загриженост, сякаш беше собствената ѝ умираща майка. Готова беше да прекъсне сеанса във всеки момент, ако нещата излязат от контрол, но много ѝ се искаше да продължи още съвсем малко. Още мъничко.

– Той е на най-горното стъпало на стълбата. Чувам го. Чувам и майка ми. Тя е в подножието. Чака го.

– Но не можеш да ги видиш. Още си на тъмно, така ли?

– Не, виждам ги! – Тонът на Уеб я стресна. Беше станал някак поплътен и заплашителен, вече не така тънък, момчешки, уплашен.

– Какво виждаш? Какво виждаш?

Той изкрещя следващите думи толкова внезапно, че Клеър за малко не падна от креслото:

– Много добре знаеш какво виждам, дяволите те взели!

В продължение на част от секундата тя беше убедена, че той говори на нея. Това никога преди не ѝ се бе случвало по време на хипнотичен сеанс. Какво искаше да каже? Че тя вече разполага от друго място с тази информация? Но тогава Уеб се поуспокои и продължи:

– Аз повдигнах мъничко купа дрехи от края. Сега съм скрит отдолу.

– От втория баща на момчето ли?

– Не искам да ме види.

– Защото малкото момче се страхува ли?

– Не, не се страхувам. Не искам да ме види. Той не ме вижда. Още не.

– Защо, какво искаш да кажеш?

– Той е точно пред мен, но с гръб. Дрогата и пиенето му са ей там. Навежда се да ги вземе.

Гласът на Уеб ставаше все по-плътен, сякаш от малко момче той се превръщаше пред очите ѝ в зрял мъж.

– Излизам от скривалището, вече не ми е нужно да се крия. Дрехите се надигат заедно с мен. Това са все дрехи на мама. Тя ми ги е оставила тук на купчина.

– Тя ли? Защо?

– За да се крия, когато той дойде. Аз се изправям. Вече съм изправен. Аз съм по-висок от него. По-висок и по-едър.

В тона му тя долови нещо, което я изплаши. Изведнъж усети, че докато Уеб се бе успокоил, тя се бе задъхала и цялата трепереше. Някаква

ледена ръка я сграбчи за гърлото. Трябваше да прекъсне сеанса. Професионалните ѝ инстинкти нареждаха незабавно да го събуди, но нещо вътре в нея се противопоставяше.

– Рулата мокет. Корави са като желязо – каза Уеб вече с глас на възрастен. – Скрил съм си едно под дрехите на мама. Сега съм изправен на крака, по-едър от него. Той е дребно човече. Толкова е малък.

– Уеб – започна Клеър. *Уеб. Не мистър оператор.* Ситуацията излизаше извън контрола ѝ.

– Аз държа в ръка едно руло. Като бухалка. Аз съм голям бейзболист. Уцеля ли топката, мога да я запратя на един километър. Никоой не може да се мери с мен. Аз съм едър и силен. Като баща ми. Като *истинския* ми татко.

– Уеб, моля те!

– Той даже не поглежда. Не подозира, че съм тук. Насмукал се е като свиня.

Тя отново смени тактиката.

– Мистър оператор, изключи камерата.

– Подават ми топката. Ето я, идва. За воле. Аз съм готов и я чакам.

– Мистър оператор, искам да изключиш...

– Той се обръща. Така искам. Искам да ме види. Да види това.

– Уеб! Изключи камерата!

– Той ме вижда. Видя ме! Аз замахвам...

– Изключи камерата. Стоп! Ти не виждаш това. Стоп!!!

– Замахвам. Той ме вижда, знае колко яко удрям. Уплашен е. Сега той е уплашен. Не аз. Вече не аз! Аз вече не се страхувам!

Пред ужасения поглед на Клеър той замахна с въображаемата бейзболна бухалка.

– Улучих! Улучих! Виждам нещо червено. Тече нещо червено. Топката лети, лети. Улучих, топката пада. Търкаля се надолу, надолу. Няма я вече. Сбогом, боклук такъв!

Той се умълча и известно време седя неподвижен, докато Клеър го наблюдаваше внимателно.

– Той става. Опитва се да се изправи на крака. – Уеб помълча. – Да, мамо. Ето ти бухалката. – Ръката му се протегна напред, сякаш подаваше нещо някому. Клеър за малко не посегна да го поеме, но се опомни. – Мама го удря. По главата. Тече кръв. Много кръв. Той не мърда вече. Всичко свърши.

Уеб замлъкна и се отпусна назад в креслото. Сърцето на Клеър биеше толкова бясно, че тя сложи ръка на гърдите си, сякаш да му попречи

да изхвъркне навън. Пред очите ѝ като на кинолента се повтаряше сцената с Реймънд Стоктън, който полита надолу по таванските стълби, пада върху главата си, а долу собствената му жена го чака, за да го довърши с навития на руло мокет.

– Искам да се успокоиш и отпуснеш напълно, Уеб. Трябва ти сън. Искам да поспиш.

Тялото му сякаш се бе размекнало и потънало още по-дълбоко в гънките на креслото. Изведнъж тя вдигна глава и извика от уплаха. Романо стоеше, навесен над нея, с ръка върху дръжката на пистолета.

– Какво, по дяволите, става тук? – поиска да знае той.

– Уеб е под хипноза, мистър Романо. Нищо му няма.

– Откъде мога да съм сигурен?

– Просто ми вярвай. – Самата тя беше прекалено разтърсена от случилото се, за да се опита да спори. – Какво успя да чуеш?

– Минавах оттук, за да го нагледам, когато го чух да крещи.

– Той изживява наново някои твърде деликатни спомени от миналото. Още не съм сигурна какво означава всичко това, но и за двама ни е голяма крачка напред.

Познанията на Клеър по съдебна медицина я насочиха към няколко възможни теории, които трябваше да се проследят. Очевидно убийството на Стоктън с навития на руло мокет е било планирано предварително. В раната на челото му със сигурност бяха останали нишки от моке-та. От друга страна обаче, ако подът, върху който бе паднал, е бил застлан със същия мокет, от полицията просто са предположили, че нишките са проникнали в раната при падането. Никой не би се досетил, че преди това жертвата е била ударена с навита на руло изрезка, която се е намирала на тавана. След всички постъпили оплаквания най-вероятно никой, включително и полицаите, не би изпитал съжаление, че този тип най-после си е отишъл от света. След като изясни историята с бащата, Клеър се прехвърли на майката.

Уеб бе казал, че Шарлот Лондон лично е натрупала купчината дрехи на тавана. Дали тя не му бе подхвърлила и навития мокет? Дали не бе подготвила своя едър, преждевременно развит син да се справи със съпруга тиранин? Нейна ли беше идеята? А след като синът бе нанесъл първия удар, тя се бе намесила, за да довърши започнатото, след което бе оставила Уеб да прекара живота си с дълбоко потиснато чувство на вина – толкова дълбоко, че едва в състояние на хипноза си бе припомнил случилото се? Но един такъв дълго потискан спомен беше в състояние да промени цялото му съществуване, живота и бъдещето му. Щеше да се

проявява по най-различни начини, нито един от тях особено приятен. Клеър разбра защо Уеб е това, което е. Той бе станал защитник на закона, за да изкупи не греховете на Хари Съливан, а собственото си чувство на вина. Едно невръстно момче помага при убийството на втория си баща по наставления на своята биологична майка – от психологическа гледна точка нещата не можеха да бъдат по-объркани и болезнени.

Клеър наблюдаваше Уеб, който си седеше мирно в креслото със затворени очи и очакваше следващите ѝ указания. Сега тя разбра и причините за неговия сомнамбулизъм. Децата, станали жертва на семеен тормоз, често се затварят в някакъв свой, измислен свят като защита от ужасите на действителността. Те си създават въображаеми приятели, с които да се борят срещу самотата, а също и един свят на приключения и геройски подвизи, за да компенсират чувството на несигурност и депресия. Клеър вече бе имала пациенти сомнамбули, които контролираха висшите функции на мозъка си до такава степен, че можеха да подсилват или напълно да изтрият цели участъци от паметта си, точно както бе сторил Уеб. Макар и външно да правеше впечатление на силен, самостоятелен, уверен в себе си индивид, вътрешно Уеб Лондон изпитваше нужда да се подчинява и да разчита на други, заключи тя. Оттук идваше и зависимостта му от неговия екип и изключителната му способност да изпълнява заповеди. Уеб беше жаден да се харесва, имаше вътрешна потребност да прави добро впечатление.

Клеър поклати глава. Този човек беше ужасно объркан. И все пак бе устоял на психическия тормоз във ФБР, а по-късно и в ОБТ. Уеб сам ѝ бе признал, че след като бе разбрал логиката на теста за личностен профил, той бе дал лъжливи отговори, за да получи най-добрия възможен бал. Едва ли подозираше колко е бил прав.

Тя погледна Романо; изведнъж нещо ѝ хрумна. Трябваше да формулира много внимателно въпросите си, за да не разкрие по невнимание някоя тайна на пациента. Уеб ѝ бе казал преди, че не взима никакви лекарства, и тя му бе повярвала. След това, което току-що бе научила, тя се запита дали наистина не използваше някакво средство, за да потиска травмите в душата си. Тя направи знак на Романо да я последва в един отдалечен ъгъл на стаята, където Уеб не можеше да ги чуе.

– Знаеш ли дали Уеб не взима никакви медикаменти?

– Той ли ти спомена, че взима нещо?

– Просто питам. Всеки психиатър е длъжен да зададе този въпрос.

– Много хора взимат хапчета за сън – каза Романо, сякаш се оправдаваше.

Клеър не бе споменала изрично хапчета за сън. Значи Романо знае, заключи тя.

– Не казвам, че в това има нещо лошо, просто се питах дали не е споменал пред теб, че взима някакво лекарство, и ако да, то какво?

– Смяташ, че може да е развил зависимост, така ли? Аз пък ще ти кажа, че сигурно откачаш.

– Въобще не намеквам подобно нещо. Важно ми е да знам в случай, че реша да му предпиша нещо. Понякога между различните лекарства настъпват опасни реакции.

Романо май не й вярваше.

– Защо тогава не питаш него?

– Сигурно знаеш, че пациентите невинаги казват истината на лекуващия лекар, особено на такива като мен. Искам просто да съм сигурна, че няма да настъпят усложнения.

Романо погледна към Уеб, вероятно за да се убеди, че все още е в транс. После погледът му се върна на Клеър. Когато заговори, думите излизаха със запъване от устата му:

– Оня ден ми се стори, че го видях да държи флакон с етикет на лекарство с рецепта. Виж какво, човекът е преживял тежка травма, може леко да се е притеснил, може наистина да има нужда от нещо, за да му се отпусне душата, а в Бюрото са безкомпромисни за тия работи. Направо те изригват и хич не ги интересува. Ние момчетата се пазим един друг. – Той млькна, пристъпи към Уеб и го огледа; в очите му се четеше тъга. – Лондон е най-добрият агент, който изобщо някога е служил в отряда.

– Знаеш ли, той също има много високо мнение за теб.

– Предполагам.

Романо излезе от стаята. Клеър отиде до прозореца и го изпрати с поглед, докато пресече пътя и се загуби в далечината. Навярно не му беше лесно да издаде тайната на приятеля си и сега се чувстваше едва ли не предател. Но в крайна сметка с това бе причинил на Уеб повече полза, отколкото вреда.

Тя седна срещу Уеб, наведе се напред и заговори бавно и отчетливо. По принцип хипноза се използва, за да се преодолеят задръжки на пациента, отдавна потискани спомени, които пречат да се говори открито за проблемите. Обикновено пациентът се събужда от хипнозата с ясен спомен за всичко, което е станало междувременно. В случая Клеър не можеше да допусне такова нещо. Беше твърде болезнено. Вместо това тя подложи Уеб на постхипнотична сугестия. Внуши му, че когато се

съвземе от състоянието на хипноза, той ще помни само толкова, колкото му е нужно, за да се справи със ситуацията. Останалото щеше да се контролира от неговото подсъзнание. При тези обстоятелства Клеър се надяваше, че той няма да помни практически нищо. Уеб не беше готов да се справи с проблема, който толкова дълго време бе стоял погребан в подсъзнанието му. Тя му помогна стъпка по стъпка да се изкачи обратно по ескалатора. Докато той бавно се връщаше в пълно съзнание, тя също се опитваше да се окопоти преди неизбежния разговор помежду им.

Когато най-после Уеб отвори очи, той се огледа, усмихна се и спря поглед върху нея.

– Е, излезе ли нещо?

– Най-напред искам да ти задам един въпрос, Уеб. – Тя поспря, за да си даде кураж. – Ти взимаш ли някакви лекарства?

Очите му се присвиха.

– Не ме ли пита вече?

– Питам те още веднъж.

– Защо?

– Ти спомена черната магия като едно възможно обяснение за блокирането ти. Аз пък имам друго обяснение – неблагоприятна реакция между различни медикаменти.

– Преди да влезем в оная тъмна уличка, аз не бях взимал нищо, Клеър. Никога не взимам в такива случаи.

– Лекарствата си правят странни шеги с хората. Понякога ефектът от тях се чувства най-силно, след като човек престане да ги пие. – Тя помълча и после добави: – Много е важно да си напълно откровен с мен, Уеб. Наистина е важно, ако искаш да се добереш до истината.

Двамата се гледаха в упор известно време, след което Уеб стана от креслото и отиде в банята. След минута се появи и ѝ подаде малък флакон с таблетки. Докато тя проверяваше съдържанието му, той седеше, облегнат назад, и я гледаше.

– След като ги носиш със себе си, да смятам ли, че ги взимаш и тия дни?

– Аз съм тук със задача, Клеър. А по време на задача – никакви хапчета. Опитвам се другояче да се справя с безсънието и болката, които ми причиняват двете големи дупки в тялото ми, и факта, че половината ми лице го няма.

– Защо тогава ги носиш със себе си?

– За да се чувствам вътрешно по-сигурен. Защо едно дете си смуче пръста? Ти си психиатър, трябва да ги разбираш тия неща.

Клеър изсипа таблетките от флакона и ги огледа една по една. Всичките бяха различни. Някои от тях ѝ бяха познати, други не. Тя вдигна една таблетка.

– Помниш ли откъде я имаш?

– Защо? – попита недоверчиво той. – Нещо лошо ли има?

– Може би, не знам. О'Банън ли ти ги предписа? – В гласа ѝ се долавяше съмнение.

– Възможно е. Макар да ми се струва, че неговата рецепта отдавна свърши.

– Ако не е бил О'Банън, то кой?

Уеб започна да се оправдава:

– Виж какво, трябваше да прекъсна обезболяващите, които ми даваха заради раните, защото към тях се привиква и ставаш зависим. След това цяла година не можех да спя. Някои колеги имат същия проблем. Не че взимаме дрога или нещо такова, но човек не може съвсем да не спи, дори да е член на отряда. Момчетата ми дават от техните таблетки. Аз ги събирам в този флакон и вземам по някоя, когато имам нужда. Това хапче може да ми го е дал някой колега. Какво толкова?

– Не те обвинявам, че взимаш хапчета за сън, Уеб. Но е много глупаво да носиш в джоба си всевъзможни видове таблетки, дори и да са от приятели, след като нямаш никаква представа как могат да реагират помежду си. Истински късмет е, че си се отървал без по-сериозни последици. А може и да не си. Може това, което стана в тъмната уличка, да е една последица. Може безразборното взимане на лекарства да е причина за блокирането ти. – В същото време Клеър си мислеше, че травматичният спомен от смъртта на Реймънд Стоктън вероятно бе изплувал на повърхността в най-неподходящия момент, когато Уеб се бе готвил за атака в тъмната улица. Срещата с Кевин Уестбрук бе отключила някакви механизми в мозъка му, които го бяха привели в състояние на безпомощност.

Уеб покри лицето си с ръце.

– По дяволите! Направо не е за вярване!

– Не твърдя, че точно това е причината, Уеб. – Тя го гледаше със съчувствие, но същевременно искаше да узнае още нещо. – Ти докладвал ли си на своя пряк началник за медикаментите, които взимаш?

Той свали ръце от лицето си, но не я погледна в очите.

– Разбирам – кимна тя.

– Само това ли ще ми кажеш?

– Още ли взимаш от тия таблетки?

– Не. Доколкото си спомням, за последен път взех хапче една седмица преди атаката срещу склада. Това е всичко.

– Значи няма нищо за докладване. – Тя вдигна същата таблетка през лицето му. – Това лекарство не ми е известно, а пък смятам, че като психиатър би трябвало да знам всичките. Ще го взема за анализ. – Тя забеляза уплахата в погледа му и бързо добави: – Не се бой, никой няма да разбере. Имам познат в лабораторията. Името ти няма да бъде замесено.

– Наистина ли мислиш, че хапчетата са причина, Клеър?

Известно време тя се визира в таблетката в ръката си, после я върна във флакона и го пхна в джоба.

– Боя се, че никога няма да разберем със сигурност.

– Значи хипнозата е била просто за фасон? – попита накрая той, но Клеър усещаше, че мисълта му е другаде – в таблетките и възможните им последици за съдбата на екип „Чарли“.

– Не, Уеб. Научих много неща.

– Какво например?

– Например това, че Хари Съливан е бил арестуван навръх шестия ти рожден ден. Ти спомняш ли си да си говорил с някого за това? – Тя беше почти сигурна, че той ще си спомни за този момент от сеанса. Но *не* и за убийството на Стоктън.

Уеб бавно кимна.

– Всъщност, да. Отчасти.

– Все пак, преди ареста на Хари двамата с него доста добре сте се погаждали. Той явно много те е обичал.

– Добре е да го имам предвид – каза равнодушно той.

– Понякога болезнените спомени се потискат, Уеб. Нещо като предпазно реле в мозъка. Ако психиката ти не може да се справи с тази информация, постепенно паметта ти я изолира, за да не ти се налага да се бориш с нея.

– Това е все едно да погребеш радиоактивни отпадъци – каза тихо той.

– Нещо такова. Понякога става изтичане, което причинява огромни щети.

– Нещо друго? – запитва Уеб.

– Ти спомняш ли си нещо друго?

Той поклати глава.

Клеър гледеше замислено в празното пространство. Даваше си сметка, че сега Уеб в никакъв случай не би понесъл да чуе истината за смъртта на втория си баща. Тя го погледна и съумя да се усмихне.

– Е, стига за днес. – Тя погледна часовника си. – Трябва да се връщам на работа.

– Значи смяташ, че двамата с баща ми сме се погажда-ли, а?

– Пели сте заедно, той те е носил на раменете си. Да, наистина добре сте си живели.

– Започвам като че ли да си спомням. Значи има надежда, така ли?

– Той се усмихна, за да покаже, че донякъде се шегува.

– Винаги има надежда, Уеб – отвърна Клеър.

Съни Венабълс, облечен с цивилни дрехи след смяна, седеше в кола без отличителни знаци и наблюдаваше района. Отзад се чу лек шум; мъжът, сврян на пода зад предните седалки, се опитваше да протегне дългите си крака.

– Гледай да не се схванеш, Ранди – каза Венабълс. – Ще има още доста да повисим.

– Бъди спокоен, и по-дълго време ми се е случвало да стоя неподвижен, при това на далеч по-неприятни местенца от задната седалка на кола.

Венабълс изтръска с една ръка цигара от пакета в джоба си, запали я, свали прозореца и издуха дима навън.

– Беше почнал да ми разправяш за срещата си с Лондон.

– Аз през цялото време го прикривах, без той да подозира. Просто така, за всеки случай, макар да не мислех, че Уестбрук има намерение да го очисти.

– Чувал съм за този тип, макар че никога не съм го срещал.

– Е, имал си късмет. Повярвай ми обаче, има много по-лоши и от него. Уестбрук поне има чувство за чест, докато повечето в тоя занаят са напълно смахнати. Убиват човека като нищо, просто за да има с какво да се хвалят после. А когато Уестбрук предприема нещо, той си има причина.

– Например да очисти екип на отряда?

– Не мисля, че това е негово дело. Той обаче предал на Лондон важна информация за тунела под сградата, където стана издънката. Изглежда, че тъкмо оттам са вкарали картечниците. Лондон и Бейтс после отишли на място да проверят и Уестбрук се оказал прав.

– От това, което си ми казвал за Уестбрук, не ми прилича на куриер, който само предава информация.

– Но може да бъде и такъв, ако този, който го е пратил, държи човек, когото Уестбрук счита за важен. Например сина му.

– Ясно. Значи *този* някой стои зад случилото се с отряда?

– Така ми се струва.

– А какво общо има оксиконтинът с всичко това?

– Ами че цялата тази сграда беше разпределителен център за канала! Видях го с очите си. Никакъв кокаин, само пълни торби с хапчета. И

компютри, където всичко се водеше на отчет. Бизнес за милиони долари. А само след два дни – нищо!

– Защо да си дават целия този труд? Защо им беше да очистват екипа? Ами че сега Бюрото няма да ги остави, докато не ги натика в миша дупка!

– Наистина не виждам смисъл – съгласи се Коув, – но ми се струва, че точно това е станало.

Изведнъж Венабълс се стегна и изхвърли фаса през прозореца.

– Представлението почва, Ранди.

От сградата, която наблюдаваха, излезе някакъв мъж, повървя малко по тротоара, после сви в страничната уличка. Венабълс запали двигателя и колата бавно потегли.

– Тоя ли чакаше? – попита Коув.

– Да. Ако ти трябва информация за всичката нова дрога, която се доставя в града, това е човекът, който може да ти каже. Казва се Тайрун Уокър, но всички му викат Тий. Човек с въображение. През годините сменил три или четири улични банди. Лежал в затвора, по болниците, в клиника за рехабилитация на наркомани. Сега е около двайсет и шест годишен, а изглежда десет години по-стар от мен, не че аз младея за годните си.

– Интересно, как не съм се натъкнал досега на тоя Тий?

– Ти да не мислиш, че имаш монопол върху информацията в тоя град! Може да съм обикновено ченге, но и аз подочувам това-онова.

– Слава богу, Съни, понеже аз съм вече бита карта. Никой не иска да разговаря с мен.

– Е, старият Тий може и да проговори, ако бъде предуман по съответния начин.

Венабълс зави в първата пряка, настъпи газта и след няколко метра сви още веднъж в следващата, успоредна на улицата, където бяха паркирали. Веднага след това видяха как Тий излезе от тъмната алея, която свързваше двете главни улици.

Венабълс се огледа.

– Изглежда чисто. Смяташ ли да действаш?

Коув вече бе слязъл от колата. Преди да разбере какво става, Тий лежеше по лице на задната седалка с надлежно претърсени джобове, а тежката лапа на Коув го стискаше за врата да не мърда. Той бясно псуваше и ругаеше, докато Венабълс подкара колата. Когато Тий се успокои, бяха вече на три километра от мястото на отвличането; кварталът наоколо изяждаше много по-приличен. Коув вдигна пленника си за

яката и го сложи да седне. Човекът гледеше уплашено ту него ту Венабълс.

– Здравсти, Тий! – любезно каза Венабълс. – Добре изглеждаш. Сигурно живот си живееш.

Коув усети, че гостът им се готви да скочи през отсрещна-та врата, затова го стисна за шията.

– Мирувай, Тий! Искам просто да поговорим. Нищо друго.

– Ами ако аз не искам да говоря?

Тогава слизай от колата.

– А, така ли? Спри да слеза.

По-полека, Тий. Не съм казал, че непременно ще спра, преди да слезеш. – Венабълс завъртя волана, колата изкачи рампата за междушатска магистрала 395, след малко минаха моста на Четиринайсета улица и прекосиха границата с Вирджиния. Венабълс настъпи педала и колата се понесе със сто километра в час по шосето.

Тий погледна през прозореца към профучаващите край тях коли, след това се отпусна на седалката, скръстил ръце на гърдите си.

– И така, моят приятел... – започна Венабълс.

– Твоят приятел няма ли си име? Пръстите на Коув се свиха около врата му.

– Имам, и още как! Викат ми Тий-Рекс. Ще му обясниш ли защо, Съни?

– Защото яде по един като теб на закуска, обяд и вечеря – услужливо отвърна Съни.

– В момента ми трябва само малко информация за един нов продукт, който се появи на пазара. Всички банди го купуват като луди и тъй нататък. Не се бой. Само две-три имена и те връщаме, откъдето те взехме.

– Повярвай ми, Тий, хич не ти трябва да се бързикаш с моя приятел – добави Венабълс.

– Нищо не можете ми направи, ченгета, защото ще ви съдя, та мамата ще ви разплача.

Няколко секунди Коув гледа Тий в упор, след което заяви:

– Я по-добре се дръж прилично. Нещо не съм в настроение и пет пари не давам дали ще ме съдиш, или не.

– Да ти го начукам отзад!

– Съни, на първия разклон свий вдясно. Там има закътани местенца – добави Коув многозначително.

– Дадено.

След няколко минути излязоха на панорамния път Джордж Вашингтон и поеха в северна посока.

– На следващото разширение спри – нареди Коув.

Отбиха на една панорамна площадка, от която се разкриваше красива гледка към Джорджтаун. Далеч под краката им течеше река Потомак; само една каменна стена ги делеше от стръмната пропаст. Свечеряваше се, на паркинга нямаше други коли. Коув се огледа, отвори вратата и измъкна Тий навън.

– Ако ще ме арестувате, искам адвокат!

Венабълс също слезе, погледна надолу в пропастта и сви рамене. Коув вдигна дребничкия Тий през кръста и го повлече към парапета.

– Ей, какво правиш, бе?

Докато Тий риташе и отчаяно се дърпаше, Коув се покачи на парапета и слезе от другата страна. Там имаше тесен бордюр, след който започваше трийсетметрова пропаст, в дъното на която се виеше реката. На отсрещния бряг, малко по-надолу по течението, се виждаха сградите на няколко гребни клуба. Имаше и лодки с гребци, излезли да се поразкършат.

Тий обаче беше принуден да наблюдава тази живописна сцена наопаки, защото Коув го държеше за краката и леко го люлееше над пропастта.

– Олеле, боже! – изпищя Тий, като видя какво го чака.

– И така, можеш да ни кажеш как предпочиташ да свършим работата, по лесния начин или по трудния? – заяви Коув. Решаван бързо, защото времето и търпението ми са на привършване.

Венабълс седеше на ръба на каменната стена и се оглеждаше за преминаващи коли.

– Слушай какво ти се казва, момче – обади се той. – Тоя човек не лъже.

– Ама вие сте ченгета, дяволите да ви вземат! – захленчи Тий. – Не можете да постъпвате така. Не е конституционно!

– Никога не съм казвал, че съм ченге – беше отговорът.

Тий се вцепени от ужас и погледна към Венабълс.

– Но *той* поне е, неговата мамка!

– Не съм обаче бавачка на моя приятел – отвърна Съни. – Пък и смятам скоро да излизам в пенсия, тъй че какво ми дреме.

– Окси – каза спокойно Коув. – Искам да знам кой изкупува оксиконтината във Вашингтон.

– Ти да не си откачил бе? – извреся Тий.

– Точно така, откачен съм тотално. – Коув разхлаби пръстите си около прасците на Тий и той се хлъзна десетина сантиметра към пропастта.

– Божичко, Исусе Христе, помогни ми! – зави жално дребосъкът.

– Не ти прилича да разговаряш с Господ, много си грешен – каза Венабълс. – Може да те тресне гръм, а пък аз съм наблизно.

– По-добре разговаряй с мен – подсказа Коув, – за окси.

– Нищо не мога да ти кажа. Ония приятели ще ми видят сметката.

Коув отново разхлаби хватката си. Ръцете му вече стискаха глезените на човека.

– Защо носиш мокасини, Тий? – попита той. – Ще ти се изсулят като нищо.

– Върви по дяволите!!!

Коув пусна единия му крак и вече го държеше с две ръце за стъпалото. Той се извърна назад към Венабълс.

– Съни, предлагам да го пуснем тоя долу и да си хванем някой поумен.

– Сещам се кой. Хайде да тръгваме.

Коув се направи, че пуска крака.

– Не! – изпищя Тий. – Ще говоря. Всичко ще ви кажа.

Коув не се помръдна.

– Оставете ме на земята и ще ви кажа всичко.

– Съни, върви да запалиш колата, докато аз се отърва от тоя боклук.

– *Не!!!* Ще говоря, още тук, кълна се!

– Окси – подсказа още веднъж Коув.

– Окси – повтори като ехо Тий. После заговори бързо като картечница и изпя на Коув всичко, което искаше да знае.

Клеър Даниълс паркира своето волво в алеята пред гаража и угаси двигателя. Кварталът беше доста приятен, не много далеч от кабинета ѝ, и тя бе имала късмет да си купи къщата, преди цените да скочат. Не че печелеше зле, но животът в Северна Вирджиния беше направо абсурдно скъп. Всяка педя земя вече беше застроена, а напливът от желаещи да купят имот по тези места не секваше.

Къщата беше изцяло дървена, със стръмен покрив с множество кандури и един голям комин в средата; на прозорците в сандъчета растяха цветя, а отстрани имаше долепен гараж за две коли. Улицата беше с два реда дървета, а кварталът беше тих и зелен. Населението беше

доста смесено – млади и стари, образовани професионалисти и обикновени работници.

Отдавна разведена, Клеър бе свикнала с мисълта, че ще остане сама до края на живота си. В нейния кръг имаше сравнително малко свободни мъже, като нито един от тях не бе привлякъл достатъчно вниманието ѝ. Много нейни приятелки се опитваха да я сватосват с този или онзи адвокат или компютърен гений, но всички ѝ се бяха сторили пълни еготисти и самовлюбени лекета; тя си казваше, че и да се омъжи за някой от тях, ще продължи да се чувства сама. Веднъж се бе опитала да подиграе някакъв млад пуюк, като на едно събиране го бе запитала дали е чувал за Нарцис. В отговор той бе попитал дали това не е някаква нова програма, дето може да се сваля от интернет, след което бе продължил да ѝ обяснява колко е знаменит.

Клеър извади куфарчето си от багажника на колата и закричи към стълбите. Нарочно не вкара волвото в гаража, защото смяташе малко по-късно пак да излиза. Тя се стресна, когато видя мъжа, който излезе иззад къщата; беше едър и черен, с бръсната глава, която блестеше на залеза като метален шлем. Клеър забеляза, че е облечен с униформата на газовата компания, а в ръката си държи нещо, което прилича на газомер. Когато двамата се разминаха, той ѝ се усмихна и продължи пътя си. Тя се засрами от инстинктивната си подозрителност при вида на един чернокож, макар с известно неудобство да си даде сметка, че в квартала ѝ почти всички са бели. Ала кой можеше да я упрекне след всичко, преживяно с Уеб Лондон и хора като него?

Тя отключи вратата и влезе в къщата, като през цялото време си мислеше за сеанса с Уеб. Разкритията, до които бе успяла да стигне, бяха извънредно полезни, макар и шокиращи. Тя остави куфарчето си на пода и отиде в спалнята, за да се преоблече. Навън беше още светло и тя си каза, че в такова хубаво време си струва да се поразходи. Спомни си за флакона с таблетките в джоба си, извади го и още веднъж ги разгледа. Непознатото хапче сериозно я бе заинтригувало. Един неин познат работеше във ведомствената аптека на болницата във Феърфакс. Той би могъл да изследва лекарството и да определи точно какво съдържа. Не ѝ приличаше на нито едно от известните хапчета за сън, но можеше и да греша. Освен това се надяваше, че подозренията ѝ за неблагоприятна медикаментозна реакция като основна причина за блокирането на Уеб няма да се потвърдят. Ако те наистина се окажеха верни, съществуваше възможност той никога да не се съвземе. Колкото и да беше налудничавата неговата теория за черната магия, Клеър предпочиташе причината да

е нечия клетва, отколкото нещо, което той сам си бе причинил и което бе довело до смъртта на другарите му. Не, каза си тя, отговорът сигурно се крие в неговото минало.

Тя се събу и се преоблече в тениска и къси панталони, защото жегата се бе върнала. Боса се върна в стаята и погледна телефона. Може би трябваше да се обади на Уеб, за да поговорят още малко. Все някога трябваше да му съобщи какво е научила за смъртта на Стоктън. Разбира се, моментът трябваше да бъде внимателно избран. Ако разкритието бъдеше направено твърде рано или пък твърде късно, последиците можеха да бъдат катастрофални. Може би разходката щеше да ѝ помогне да реши. Клеър отвори чекмеджето на скрина и извади бейзболна шапка. Тъкмо щеше да си я сложи, когато една ръка се пресегна изотзад и запуши устата ѝ. Тя пусна шапката и се задърпа бясно, но в този миг усети върху шията си хладния допир на пистолет. Задъхана, с разширени от ужас очи, Клеър замръзна на място. Много добре си спомняше, че на влизане бе заключила вратата. Кварталът беше съвсем безопасен или поне така ѝ се бе струвало. Тя се запита дали оня газов техник не беше преоблечен бандит, промъкнал се след нея, за да я изнасили и убие.

– Какво искате? – запита тя с глас, заглушен от тежката лапа на устата ѝ. Ръката беше с ръкавица, но по силата си личеше, че е на мъж. Хватката върху устата ѝ се разхлаби, ръката се спусна надолу и я сграбчи за шията.

Мъжът не отговори. Клеър забеляза превръзката за очи, малко преди той да ѝ я нахлузи; след миг отвсякъде я обгърна тъмнина. Усети, че невидими ръце я водят към леглото, и с ужас си помисли, че ей сега ще бъде изнасилена. Да пищи или да се съпротивлява? Дулото на пистолета не се отделяше от шията ѝ. През цялото време нападателят не бе издал нито звук.

– Спокойно! – изрече накрая мъжът. – Трябва ни информация. Нищо друго не искаме от теб.

Тя разбра какво иска да ѝ каже. Тялото ѝ не беше в опасност. Поне засега.

Той я постави да седне на ръба на леглото. Клеър си каза, че ако мъжът я събори по гръб и легне върху нея, тя ще се бори въпреки пистолета. Но той се отдалечи от нея или поне така ѝ се стори. В същото време усети, че някой друг влезе в стаята. Тя се скова от страх, когато новодошлият седна до нея на леглото. Но и той не я докосна, макар че и с вързани очи тя усещаше погледа му върху себе си.

– Срецаш ли се с Уеб Лондон?

Тя трепна, като чу въпроса; до този момент не ѝ бе хрумвало, че случващото се може да има връзка с Уеб. Това само по себе си беше странно, защото в нейния собствен живот нямаше нищо, което да предизвика интереса на разни мъже с пистолети. Оръжието и насилието бяха част от живота на Уеб, ала сега, тъй или иначе, този живот бе станал част от нейния собствен.

– Какво имате предвид? – успя да каже тя.

В отговор мъжът изръмжа. От раздразнение, помисли си тя.

– Ти си психиатър, а той е твой пациент, нали така?

Клеър искаше да отговори, че професионалната етика не ѝ позволява да разкрива тази информация, но си каза, че ако направи това, той ще я убие. Какво го интересуваха него професионалните ѝ задръжки! Стори ѝ се, че чу прещракването на затвора. Като консултант в лабораторията по криминалистика бе чувала безброй пъти този звук. В стомаха ѝ се образува ледена буца, краката и ръцете ѝ изтръпнаха; тя се запита какво ли би направил Уеб на нейно място.

– Срещаме се, да.

– Ето, така те искам. А той спомена ли пред теб едно момче на име Кевин?

Устата ѝ бе пресъхнала и не можеше да произнесе звук; затова кимна с глава.

– Случайно Уеб да знае къде се намира сега това момче?

Тя поклати глава и после се вцепени, когато ръката му леко я стисна за рамото.

– Успокой се, драга, никой нищо лошо няма да ти стори, стига да правиш каквото ти се каже. Ако ли пък се бързикаш с мен, може да си имаме неприятности – добави многозначително той.

Клеър го чу как щракна с пръсти; около минута след това цареше тишина. После нещо докосна устните ѝ. Тя инстинктивно се дръпна.

– Водичка, драга – каза мъжът. – Пресъхнала ти е устата. Като те хване шубето, и езикът ти залепва. Пий.

Последната дума беше заповед и Клеър незабавно се подчини.

– Хайде сега приказвай като човек, без повече кимане и клатене на глава. Ясно ли е?

Тя понечи да кимне, после се сети и бързо каза:

– Да.

– Какво ти каза той за Кевин? Искам да знам всичко.

– Защо? – Самата тя не знаеше откъде ѝ дойде кураж за този въпрос.

– Имам си причини.

– Да не сторите зло на момчето?

– Няма – отвърна тихо мъжът. – Искам да си го прибера при мене си.

Гласът на мъжа звучеше искрено, но пък гласовете на много пресъпници звучаха така, напомни си тя. Тед Бънди беше цар на красноречието, което не му бе попречило да убие с усмивка на уста няколко десетки жени.

– Нямам специална причина да ви вярвам, нали разбирате?

– Кевин ми е син.

Когато чу това, тя се стресна, после се поуспокои. Дали това наистина беше Големия Х, за когото Уеб ѝ бе разправял? Според него обаче той беше брат, а не баща на момчето. Гласът му *наистина* звучеше като на загрижен родител, но все пак нещо не беше съвсем наред. Клеър реши да се довери на професионалните си инстинкти. Тя не се съмняваше, че тези мъже ще я убият.

– Уеб каза, че бил видял Кевин в тъмната уличка. Кевин бил някак особен, въздействал му по странен начин. Видял го и по-късно, когато картечниците вече стреляли. Пъхнал му бележка в ръката и го отпратил. След това не го видял повече. Но го търсил.

– Това ли е всичко?

Клеър кимна и веднага се опомни. Тя усети как мъжът се приближи и въпреки превръзката на очите си стисна клепачи. Усети, че ѝ потичат сълзи.

– Казах, никакво кимане и клатене на глава. Ще отговаряш с думи. За последен път те предупреждавам, ясно ли е?

– Да! – Тя се опита да преглътне сълзите.

– А не каза ли още нещо, не спомена ли нещо да е станало, когато е видял Кевин втория път?

– Не – отвърна тя, но след кратко колебание. Стори ѝ се, че забавянето продължи едва ли не цяло денонощие. Помисли си, че може и той да го е забелязал. Оказа се права, защото веднага след това усети студения допир на оръжието до бузата си.

– Нещо като че ли не се разбираме с тебе. Да не би аз да не приказвам ясно? Виж какво ще ти кажа сега, кучко. За да си върна момчето, ще ти пръсна черепа като едното нищо, на теб и на всички твои близки и познати. Кое е това момиченце на снимките? Дъщеря ти е, нали?

Клеър не отговори и ръката му веднага я улови за шията. Тя се учуди защо е с ръкавица, после си спомни, че има уреди, които снемат

пръстови отпечатьци и ДНК дори от трупове. От нейния труп! Стори й се, че ще припадне.

– Тя ли е?

– Да!

Ръката му не пускаше шията й.

– Виждаш ли, дъщеря ти е на сигурно място. В малка къщичка в хубав тих квартал. Мойто момче не е на сигурно място, а аз само него си имам. Как така ти ще си имаш дъщеря, пък аз няма да си имам синче? Справедливо ли е това? А? – Пръстите му се свиха около шията й и тя усети как въздухът й спира.

– Не!

– Какво не?

– Не мисля, че е справедливо – успя да каже тя, доколкото й стигна въздухът.

– А, така ли? Май си позакъсняла, драга.

Клеър усети как някаква могъща сила я блъсна назад върху леглото. Бе се зарекла да се бори, ако почнат да я изнасилват, но това сега й изглеждаше абсурдно, толкова беше парализирана от страх. Мъжът постави възглавница върху лицето й и после нещо твърдо се притисна в нея. Тя разбра, че се готви да я застреля, а възглавницата ще послужи като заглуши-тел на изстрела.

През съзнанието й със страшна скорост преминаваха различни образи и картини. Сети се за дъщеричката си Маги, после си представи как ще открият трупа й. Сълзите се стичаха по бузите й. После изведнъж й дойде просветление.

– Уеб каза, че някой бил подменил детето в тъмната уличка.

Няколко секунди възглавницата не се помръдна и Клеър си каза, че все пак е загубила играта. После възглавницата се махна от лицето й, ръката му я сграбчи и я вдигна с такава сила, че щеше да й изкълчи рамото.

– Какво рече?

– Уеб ми каза, че Кевин е бил сменен в тъмната уличка с друго дете. Момчето, което е било предадено на полицията, не е Кевин. Някой го е отвлякъл от уличката, преди полицията да го прибере.

– Каза ли защо?

– Не. Освен това той не знае кой го е направил. Знае само, че е станало.

Тя отново усети дулото на пистолета върху бузата си. Допирът му този път сякаш не я изплаши толкова.

– Ти май ме мотаеш нещо, но това, което смятам да ти направя, хич няма да ти хареса.

– Така каза той! – Тя изпитваше усещането, че е предала Уеб, за да спаси живота си; същевременно се питаше дали той по-скоро не би умрял, вместо да постъпи като нея. Много беше възможно. Сълзите ѝ рухнаха отново, този път не от страх, а от срам заради слабостта ѝ. – Уеб предполага, че присъствието на Кевин в тъмната уличка е било планирано от онези, които са замислили цялата засада. Той смята, че Кевин по някакъв начин е замесен. – Тя бързо добави: – Без да иска. Нали е само дете.

Пистолетът се отдели от бузата ѝ; тя усети как едрото тяло на нейния инквизитор също се отдалечава от нея.

– Това ли е?

– Това е, което знам.

– Кажеш ли на някого, че сме били тук, знаеш какво ще ти се случи. Мога да открия дъщеря ти като нищо. Огледахме цялата ти къща, вече знаем всичко за вас двете. Ясно ли е?

– Да – успя да промълви тя.

– Искам само да си върна сина, разбери. Не ми е работа да влизам в чужди къщи и да тормозя непознати хора, особено жени, не ми е в стила, обаче трябва да си върна сина. Наистина.

Тя усети, че кима несъзнателно.

Не ги чу кога си тръгнаха, макар че в този момент слухът ѝ бе изострен до крайност. Изчака няколко минути, преди да извика: „Ало!“ Почака още малко и пак извика. После ръцете ѝ се вдигнаха нагоре и бавно свалиха превръзката. Очакваше всеки миг нечий чужди ръце да я спрат, но това не се случи. Когато можеше отново да вижда, предпазливо се огледа, сякаш се боеше някой да не скочи върху нея. Единственото ѝ желание беше да се просне по очи на леглото и да плаче цял ден и цяла нощ, но не можеше да го направи. Те бяха казали, че са огледали навсякъде в къщата. Тя нахвърля малко дрехи в една пътна торба, грабна ръчната си чанта и чифт маратонки и пристъпи към входната врата. Огледа се; наоколо не се виждаше никой. Притича до колата и седна зад волана. Докато караше, често поглеждаше в огледалото, за да провери дали не я следят. Не беше специалист, но ѝ се стори, че отзад няма никой. Когато стигна до околоръстния път, Клеър натисна газта, без да знае закъде е тръгнала.

Антоан Пийбълс свали ръкавиците си и се облегна назад; интелигентното му лице беше разтегнато в широка усмивка. Той погледна към Мейси, който шофираше, невъзмутим както винаги.

– Страхотно представление, ако мога сам да се похваля – каза Пийбълс. – Уцелих и гласа, и стила, и интонацията. През живота си не съм се изразявал толкова просташки. Ти какво мислиш?

– Наистина приличаше на шефа.

– Значи сега тая мадама ще се разлюти и ще отиде право при Лондон, а той ще вдигне ченгетата под тревога и всички вкупом ще тръгнат да търсят Франсис.

– А може и нас.

– Не, нали вече ти обясних? Крайно време е да се научиш да мислиш на макро– и микроравнище, Мейс – каза Пийбълс, сякаш четеше лекция пред студенти. – Вече достатъчно сме се разграничили от него. Освен това той е останал без грам стока и половината от хората му се разбягаха. Парите му пресъхват. В тоя бизнес запасите ти стигат максимум за два дни. Наистина, той бе поскътал нещичко настрана, трябва да му се признае. И то обаче свърши. А когато гръмна Туна, се лиши от още четирима души. – Пийбълс поклати глава. – И докато става всичко това, какво прави той? Мисли само за тоя скапан хлапак. По цяла нощ го търси, тормози хората, разваля стари приятелства, няма вяра на никого.

– Сигурно е прав да не вярва на никого – каза Мейси, като погледна Пийбълс. – Особено на такива като нас.

Пийбълс се направи, че не е чул.

– Тоя тип може да напише учебник по погрешен мениджмънт. Да застреля един от най-близките си сътрудници, и то пред очите на всички. С агент на ФБР за свидетел! Направо си подписа смъртната присъда.

– Един лидер трябва да държи хората си в страх – отбеляза Мейси. – Трябва да ги ръководи от позиция на силата. – Той хвърли на Пийбълс поглед, който ясно показваше, че неговият спътник не притежава тази ценна черта, но Пийбълс и това не забеляза, защото продължаваше да се наслаждава на собствения си триумф. – А не можеш да му се сърдиш, че се опитва да си намери сина.

– Не може да се намесват лични чувства в бизнеса – заяви Пийбълс.

– Той вече напълно се прецака, изразходва ценен политически капитал и за какво? За нещо, дето няма да го бъде. Това хлапе няма да се върне при баща си, и толкоз. Който и да го е отмъкнал, то е отдавна под земята. Междувременно аз съм създал нови канали, а хората, които дезертираха, вече работят за мен. – Той изгледа Мейси. – Не знам дали знаеш, но моята тактика се основава на учението на Макиавели. От шест месеца насам подбирам за себе си най-добрите от всички останали групировки. Вече сме готови да започваме свой бизнес, но този път ще става така, както аз кажа. По учебник! Отчетност, заплащане и повишения според заслугите, премии за примерна работа, възнаграждения за новаторство на всички етажи, чак до основата на корпоративната пирамида. Ще си изпираме парите сами и ще намалим производствените разходи навсякъде, където е възможно. Не е нужно всички да се кичат със злато и да си изписват курви по за петстотин долара на вечер. Смятам да въведа и пенсионно-осигурителен фонд, в който братята да си внасят париците, вместо да ги трошат за коли и дрънкулки. Един ден, когато вече не са в първа младост, ще им потрябват. Смятам да наложа и правила за облекло специално за ръководството, стига сме ходили като някои клошари. Ето, ти например си се изтупал прилично, така те искам.

Мейси го удостои с една от редките си усмивки.

– На някои от момчетата това няма да им се хареса.

– Все някога трябва да пораснат. – Пийбълс го погледна. – Трябва да ти кажа, че когато държах пищова в ръката си, усещането беше страхотно.

– А щеше ли да я застреляш?

– Ти луд ли си? Искях само да я уплаша.

– Ако вадиш пищов, все някога ще го използваш – каза Мейси.

– Това е по твоята част. Ти си началник на охраната, Мейс. Дясната ми ръка. Ти показа на какво си способен, когато намисли да отмъкнем Кевин. Ти свърши мръсната работа, когато трябваше да подтикнем останалите групировки към обединение. Сега ни предстои доста работа, мой човек. Ще стигнем много по-далеч, отколкото с Франсис, и то много по-бързо. Той е от старата школа, а новото си е ново. Затова са измрели динозаврите.

Колата отби в една странична улица и Пийбълс погледна часовника си.

– Е, подготви ли добре срещата?

– Всички са вече там, точно както искаше.

– Боен дух?

– Доста висок, макар че още са сравнително недоверчиви. Ти ги поразтревожи, но със сигурност привлече интереса им.

– Точно това исках да чуя. Сега е моментът да си маркираме периметъра, Мейс, като им покажем, че Франсис вече не е в играта. Дошло е *нашето* време. Хайде, на работа!

Той млькна, осенен от внезапна мисъл.

– Какви ги приказваше оная жена, че някой уж бил сменил Кевин в тъмното?

Мейси вдигна рамене.

– Представа си нямам.

– Детето е при теб, нали?

– На сигурно място е. Засега. Искаш да го видиш ли?

– Не искам да се приближавам до това хлапе. Може да ме познае, всичко се случва. Я си представи, че изпее пред Франсис... – Страхът, изписан на лицето му, беше съвсем истински.

Колата спря, Мейси излезе и огледа глухата уличка във всички посоки, после вдигна глава към покривите на околните сгради. Накрая даде знак на новия си шеф, че наоколо е чисто. Пийбълс излезе от колата, намести вратовръзката си и закопча двуредния си костюм. Мейси задържа вратата на сградата и Пийбълс с бодра крачка влезе вътре. Докато двамата се изкачваха нагоре по стълбите, с всяко следващо стъпало Пийбълс все повече се надуваше, сякаш се уголемяваше физически. Това беше моментът, който бе очаквал години наред. Смяната на поколенията.

Той стигна до вратата и зачака Мейси да му я отвори. Вътре трябваше да ги очакват седем души, всеки представляващ по един сегмент от нелегалния наркотрафик на окръг Колумбия. Те никога не бяха работили заедно, всеки бе гледал собствения си дребен бизнес и бе прибирал печалбата. Никога не бяха споделяли помежду си информация и ресурси. Когато между тях настъпеха разногласия, те ги разрешаваха със стрелба. Всяка от бандите подаваше информация за останалите на полицията, после ченгетата идваха и ги отвеждаха. Франсис бе постъпвал по същия начин и макар като краткотрайна отсрочка това да вършеше работа, Пийбълс прекрасно разбираше, че в дългосрочен план то води до катастрофа. Време беше Антоан Пийбълс да се намеси и да вземе нещата в свои ръце. Той отвори вратата и пристъпи в стаята, където щеше да започне неговата легендарна кариера.

Пийбълс се огледа. В стаята нямаше никой.

Дори не успя да се обърне, когато пистолетът се опря в тила му и

куршумът прониза мозъка. Той падна ничком на пода, докато кръвта шуртеше по копринената му вратовръзка и строгия делови костюм.

Мейси прибра пистолета и се наведе над мъртвия.

– Аз също чета Макиавели, Тоан – каза той без сянка на надменност. После се обърна, загаси осветлението и бързо заслиза по стълбите. Трябваше да хване навреме самолета, защото наоколо действително започваше да става напечено.

Уеб подкара Бу по склона и когато се изравни с Гуен, яхнала Барон, дръпна юздите и спря до нея.

Романо и Били бяха останали в развѣдника да ахкат и охкат по корвета. Повечето от работниците бяха на панаира и фермата беше доста оголена откъм персонал, та Уеб бе придумал Канфилд да допусне още неколцина агенти на ФБР в земите си, поне докато се върнат неговите хора.

– Толкова е красиво през този сезон – каза Гуен. Тя погледна Уеб. – Сигурно си мислиш, че тук се живее леко. Голяма къща, много слуги, по цял ден само яздим наоколо и се наслаждаваме на изгледа.

Тя се усмихна, но Уеб усещаше, че говори сериозно. Той се запита защо ли ѝ трябва на жена като Гуен Канфилд, и то след всичко, което бе преживяла, да търси съчувствие и одобрение от един непознат.

– Предполагам, че и на двама ви доста е минало през главата. Работили сте усърдно и сега се радвате на плодовете на труда си. Сбъднатата американска мечта.

– Може и така да се каже – отвърна тя без особена убеденост. Вдигна глава и погледна слънцето. – Днес ще е горещо.

Уеб чувстваше, че тя иска да говори за нещо, но не знае как да подхване темата.

– Аз съм агент на ФБР откакто се помня, Гуен. Чувал съм какво ли не през живота си, а съм и твърде добър слушател.

– Аз не изливам душата си и пред хора, които познавам, поне вече не го правя – хвърли му бърз поглед тя.

– Не те карам да си изливаш душата. Но ако ти се говори, аз съм тук и те слушам.

Известно време те яздиха мълчаливо, после тя спря коня.

– Мислех си за процеса в Ричмънд. Онези ужасни хора дори се опитаха да съдят ФБР, нали така беше?

– Опитаха се, но съдът не даде ход на делото. Адвокатът им, оня

Скот Уингоу, който неотдавна бе убит, се опита да обърне процеса срещу Ърнест Фрий в негова полза, но съдията не се поддаде. Все пак този ход предизвика достатъчно съмнения у неколцина съдебни заседатели, за да подплаши прокурора и да го накара да търси извънсъдебно споразумение. – Той помълча и добави: – Разбира се, и прокурорът, и съдията са вече мъртви.

Гуен впери в него големите си, тъжни очи.

– А този Ърнест Фрий се разхожда на свобода след всичко, което направи.

– Понякога в живота няма логика, Гуен.

– С Били бяхме толкова щастливи, така добре се разбирахме преди нещастieto. Аз обичам много съпруга си. Но откакто Дейвид загина, той вече не е същият. Може би до голяма степен вината е у мен. Моя беше идеята да пратим Дейвид в това училище. Исках той да получи първокласно образование и да бъде изложен на най-разнообразни културни влияния, да общува с деца с различен цвят на кожата и етническа принадлежност. Били е добър човек, но е роден и израсъл в Ричмънд и в скромния квартал, където е живял, е виждал само такива като себе си. – Тя бързо добави: – Той в никакъв случай не е расист или нещо такова, в неговата фирма за товарни превози половината шофьори и товарачи бяха цветнокожи и той се отнасяше към всички еднакво. Който работи, получава добра заплата. Аз дори съм го придружавала в домовете на позипаднали служители. Носехме им храна, пари; помагахме им със съвети, заплащаме за психологически консултации, за терапия при Анонимните алкохолици. Помагахме им да се изправят на краката си. Били можеше законно да ги уволни, профсъюзите нищо нямаше да му кажат, но той не го правеше. Веднъж ми каза, че неговият жребий в този живот е да дава шанс на изпадналите в беда, понеже самият той често е изпадал в беда в миналото. Много хора се питат какво ни свързва, но аз знам, че Били би направил всичко за мен, той вече го е доказвал в трудни моменти, каквито не са ни липсвали.

– Вярвам, ти, Гуен, не е нужно да ме убеждаваш. Но ако имаш психологически проблеми, защо не се обърнеш към специалист? Аз дори познавам един.

Тя го погледна; в очите ѝ се четеше тъжно примирение. После вдигна поглед към слънцето и каза:

– Отивам да поплувам.

Двамата се върнаха при конюшните и Гуен откара Уеб до голямата къща с един пикап. Там се преоблече в бански, докато той я чакаше

край басейна. Каза ѝ, че няма да плува, за да не си измокри pistolета. Тя се усмихна на тази забележка и натисна един бутон на някакво табло, вградено в стената до басейна. Сивото покривало над водата започна да се прибира встрани по релсите си.

– Покриваме басейна, защото все намираме вътре костенурки, жаби, а от време на време и по някоя отровна змия.

Когато покривалото се прибра в предвиденото за това място в стената на басейна, той клекна, за да разгледа помпата на дъното в дълбоката част, която създаваше изкуствено течение. Когато вдигна поглед, Гуен тъкмо сваляше плажната си роба. Беше облечена в цял бански, като че ли малко по-дълбоко изрязан на бюста и отстрани на хълбоците. Цялото ѝ тяло беше с приятен бронзов загар, който бе забелязал и преди на ръцете и раменете ѝ.

– Как работи тази дяволия? – попита той.

Гуен прибра косата си под плувната шапка и се приближи.

– Водата се изпомпва от басейна и се подава обратно през тези дюзи ей там. Силата на течението може да се регулира по желание. Преди имахме портативна машина, но беше много обемиста и неудобна. А по-неже плувам често, решихме да си поръчаме вградена инсталация. Водата се отоплява, така че басейнът може да се използва през всички сезони.

– Сега разбирам защо си в такава превъзходна форма.

– Благодаря, любезни господине. Сигурен ли си, че не искаш да поплуваш с мен?

– Едва ли ще издържа на темпото ти.

– Ами! Ти нямаш грам тлъстина по себе си.

Тя отвори капака на контролното табло в стената на къщата и натисна няколко бутона. Уеб чу шум от работещи помпи и видя как водата в басейна се запени и раздвижи, образувайки течението, срещу което Гуен щеше да плува. Тя си сложи плувни очила и скочи в басейна. Уеб я гледа в продължение на около десет минути, през което време тя плуваше с равен ритъм и силни, отмерени движения, без да забави или забърза, без никакви признаци на умора. Той чак се поздрави, задето бе отклонил поканата ѝ да плуват заедно. Всички членове на ОБТ бяха отлични плувци и водолази, но Уеб не беше сигурен дали може да се мери с тази жена.

След двайсетина минути водата в басейна се успокои и Гуен излезе навън.

– Свърши ли? – запита Уеб.

– Не, бях нагласила машината на четирийсет и пет минути. Сигурно е паднал бушонът.

– Къде е електрическото табло?

Тя посочи една двойна метална врата, вградена в каменния зид на полегатия склон. Уеб предположи, че част от помещението е вкопано в земята. Той отиде до вратата и натисна бравата.

– Заключено е.

– Много странно, ние никога не заключваме.

– Знаеш ли къде е ключът?

– Нямам представа. Нали ти казах, никога не заключваме. Не знам изобщо дали има ключ. Е, няма какво, ще трябва да си прекъсна плуването.

– Няма нужда – отвърна той, самодоволно ухилен. – ФБР предлага комплексни услуги. За нас най-важното нещо е доволният клиент. – Той измъкна от джоба си връзка ключове. На нея имаше прикрепена тънка метална пластинка, с която Уеб можеше да отвори деветдесет процента от бравите на земното кълбо, всяка за по-малко от трийсет секунди. Тази му отне двойно по-кратко време.

Уеб отвори вратата, напипа ключа и запали осветлението. Тъкмо навреме, защото от вратата надолу водеха няколко стъпала и дори на светлината на електрическата крушка той за малко не се препъна. Мечтата на адвоката, каза си Уеб; само някой да си счупи крака, после така ще ги осъди, че свят ще им се завие. Шумът в помещението беше оглушителен – виеха помпи, тракаха релета, бучаха електромотори. Той се спусна по стълбите. Полиците наоколо бяха претъпкани с всевъзможни инструменти, тенекии с хлор, дори автоматичен робот за почистване на дъното и всякакви боклуци, някои от които нямаха вид да са използвани от години. Вътре беше прохладно; Уеб прецени, че е на около три метра под земята, защото подът на помещението продължаваше да се спуска плавно надолу и след стълбите.

Откри електрическото табло; както бе очаквал, един от предпазителяте бе изключил. Новата машина за изкуствено течение претоварваше инсталацията и имаше нужда от подмяна на цялото табло. Собствениците трябваше да се погрижат за това, преди да е станал пожар. Той си отбеляза наум да спомене това пред Гуен. После вдигна предпазителя и чу как отвън машината се включи. Шумът в помещението наистина стана непоносим. Улисан, Уеб не забеляза, че един къс коридор води към друга затворена врата. Той се обърна, угаси лампата и си тръгна.

Зад вратата в края на коридора започваше друг къс коридор, който

свършваше пред поредната врата. Под земята имаше истински лабиринт. Притаил дъх, зад най-вътрешната врата седеше Кевин Уестбрук и напрегнато се вслушваше в шумовете навън. Той чу кога проклетата машина спря и после отново се включи. Кевин отдавна вече беше свикнал с неизменната миризма на хлор. Но сега се изненада, когато стъпките отвън се отдалечиха. Обикновено стъпките пред вратата означаваха, че някой е дошъл да го види. Той се запита защо този път не стана така.

Докато Гуен си взимаше душ, Уеб я чакаше в библиотеката, където цяла една стена беше заета от вградени шкафове, а в средата беше разположен телевизор с голям екран. От двете му страни на множество рафтове бяха наредени безброй видеокасети. Уеб ги огледа разсеяно, докато изведнъж етикетът на една от тях привлече погледа му. Отначало той се вцепени, после като автомат вдигна ръка и я свали от рафта. На касетата имаше написана само една дата, но тази дата бе променила целия му живот. Той се огледа; наоколо нямаше никой.

Уеб постави касетата във видеото. На екрана се появи същата сцена, която толкова пъти вече бе гледал в съзнанието си. Училището в Ричмънд, пълно с умни, трудолюбиви деца от всякакви раси и семеен произход. Имаше нещо символично в това – бяха писали вестниците тогава – бившата столица на Конфедерацията да въведе смела програма за интеграция в училищата, и то след като повечето федерални съдилища и повечето щатски власти бяха вдигнали ръце пред непосилната задача. Наистина, Ричмънд пръв се бе опитал да направи невъзможното и бе успял, привличайки вниманието на цялата нация към своите образователни програми. И тогава Ърнест Б. Фрий и неколцина манияци от неговата банда бяха нахлули в училището с бронираните си жилетки и с толкова автоматично оръжие, сякаш отиваха на война срещу цялата армия на Съюза.

В последвалия хаос бяха застреляни две учителки, а над четирийсет заложници, между които трийсет деца на възраст между шест и шестнайсет години, бяха въввлечени против волята си в едно събитие, което после никога нямаше да забравят. Агентите, изпратени да преговарят с похитителите, бяха прекарвали десетки часове на телефона, като се опитваха да ги залъжат, за да разберат какво искат и дали и как може да им бъде доставено. В същото време Уеб и неговият екип „Чарли“ стояха в готовност заедно със снайперистите от „Зулу“, чиито карабини бяха насочени към всички възможни точки за атака. После отвътре се бяха разнесли изстрели и Уеб и мъжете му получиха по радиото команда да се придвижат напред, готови за атака. Всеки един от тях носеше, запечатан в паметта си, подробен план за действие, съставен в последния момент, след като ги бяха вдигнали под тревога от Куонтико. Когато му се бе сторило, че до атаката остават броени мигове, Уеб бе потъркал с ръка

цвета на своя .45-калибров „Смит & Уесън“ за късмет.

Малкото, което знаеше тогава за „Свободното общество“, далеч не му даваше основание да бъде спокоен. Кръвожадни и склонни към насилие, те бяха същевременно дисциплинирани и изключително добре въоръжени. Освен това се бяха окопали в сградата и държаха в ръцете си живота на много невинни хора.

Терористите се бяха свързали с преговарящите посредством импровизирана телефонна централа. Изстрелите, чути отвътре, били произведени случайно, твърдяха те. Още веднага Уеб се бе усъмнил. Той усещаше, че се готви нещо лошо, по простата причина, че на такива хора не можеше да се има доверие. И въпреки това екип „Чарли“ бе получил заповед да се оттегли. След онова фиаско при Уейко тактиката на ФБР за спасяване на заложници бе претърпяла изменения. Сега нарежданията бяха да се изчаква, без да се предприема нищо, и Бюрото изглеждаше готово да чака до Нова година, че и след това. Но после „Свободните“ бяха прекъснали преговорите без предупреждение, „Чарли“ бе извикан отново и Уеб разбра, че тоя път наистина ще нападнат.

Цялата драма се разигра пред обективите на телевизионните камери. Уеб и неговият екип бяха допъзтели сантиметър по сантиметър до по-рядко използвания заден вход. За да изненадат похитителите, чието точно месторазположение в сградата не им беше известно, те решиха да не взривяват вратата, а да я отворят полека. Вече бяха проникнали вътре и тихомълком се бяха добрали до гимнастическия салон, където по техни данни най-вероятно държаха заложниците.

Командосите от ОБТ допъзляха до двойната врата на салона, след което Уеб надникна през стъклото и внимателно преброи както похитителите, така и заложниците. Всички, изглежда, бяха събрани на едно място. Точно преди да приклекне, Уеб срещна погледа на момчето. Той се опита да го успокои, за да не издаде позициите им, като вдигна палец да му покаже, че всичко е наред. По това време Уеб още не знаеше, че момчето се казва Дейвид Канфилд.

Започна обратното броене преди атаката. Всеки командос имаше точно набелязана цел; нямаше съмнение, че ще успеят да елиминират всички терористи без нито една жертва от страна на заложниците. Същевременно имаха едно наум, че нещата може и да не се развият точно по план.

Както и стана.

Миг преди екип „Чарли“ да нахълта в салона, отвътре се чу силен, пронизителен звук. Моментът едва ли можеше да бъде по-неподходящ.

До ден-днешен Уеб се питаше какъв ли бе неговият източник. Момчетата от ОБТ нахлуха вътре и започнаха да стрелят, но терористите, предупредени, незабавно отвърнаха на огъня. При това изстрелите им бяха точно прицелени. Дейвид Канфилд бе пронизан в левия бял дроб и се просна по очи на пода. От голямата дупка на гърба му с всяко издишване изригваше фонтан кръв. През няколко секунди, които му оставаха да живее, момчето бе погледнало Уеб с очи, които той никога нямаше да забрави. Сякаш то лично му бе повярвало, повярвало бе на неговия вдигнат палец, а Уеб го бе предал.

Тогава започна истинската битка и Уеб трябваше да забрави Дейвид Канфилд и да се съсредоточи върху останалите заложници и върху онези, които се опитваха да го убият. Докато спасяваше Лу Патерсън, той бе получил запалителната бомба в лицето си, а после и два куршума в тялото. След това се бе развихрил и с последните си сили бе покосил всички терористи, които му се бяха изпречили. Просто не можеше да повярва, че Ърнест Фрий бе останал жив.

Докато наблюдаваше всичко това на екрана на телевизора след толкова време, Уеб усети как му се повдига. В този момент се видя как го изнасят на носилка, заобиколен от санитарии. От лявата му страна лежеше Лу Патерсън, отдясно – нечие тяло, покрито с чаршаф. Единственият загинал при този инцидент беше Дейвид Канфилд. Уеб не можеше да отдели очи от екрана, докато в кадър се редуваха ту той, ранен на няколко места и борещ се за живота си, ту неподвижният труп на Дейвид. Прожекторът на един телевизионен екип продължаваше да осветява детското трупче, докато някой не издържа и изпрати един куршум в него. Уеб досега се чудеше кой ли се бе сетил да го направи.

– Аз стрелях в прожектора.

Уеб подскочи и се извърна. Били Канфилд стоеше зад него и сякаш бе отгатнал мислите му. Той с мъка пристъпи напред, сочейки с показалец екрана на телевизора.

– Божичко, Били, така съжалявам! Не трябваше да...

– Разбираш ли – прекъсна го Били, – тоя скапан прожектор светеше право в момчето ми. Как не ги беше срам! – Погледът му най-после се спря на Уеб. – Не беше редно. Моят Дейви винаги се е страхувал от ярки светлини.

В този момент влезе Гуен, по джинси и розова тениска, боса и с още мокра коса. По гузния поглед на Уеб тя веднага разбра какво се бе случило. Опита се да хване съпруга си за ръката, но той се дръпна. На Уеб му се стори, че в очите му прочете омраза.

– Защо не седнете двамата тука да си го догледате? – кресна Били.
– Или си мислиш, че не знам? Върви по дяволите, Гуен!

Той изхвъркна бесен от стаята, докато Гуен, без повече да погледне Уеб, побягна в обратната посока.

Смазан от чувство за вина, Уеб спря видеото и се нареди да върне касетата на рафта, но изведнъж се спря. Погледна към вратата и пъкна касетата в джоба на якето си, после закрачи към стаята си. Когато се качи горе, той пъкна касетата във видеото, включи телевизора и изгледа целия запис пет пъти едно след друго. Нещо не беше наред. В един момент на записа се чуваше някакъв шум, който така и не можа да разбере откъде идва. Той усили звука и приближи ухо до екрана, но и това не помогна. Накрая позвъни на Бейтс и му разказа за съмненията си.

– Да, касетата е у мен – каза той.

Бейтс отвърна:

– Знам кой запис имаш предвид. Бил е направен от местния клон на една от големите телевизионни мрежи. В нашия архив имаме копие. Ще кажа на моите хора да го прегледат по-подробно.

Уеб спря видеото и изключи телевизора. Впоследствие бе установено, че „Свободните“ са изнасилили две малолетни чернокожи момичета; явно омразата им към тази раса не бе попречила на сексуалните им апетити.

А какво ли имаше предвид Били, когато каза на Гуен, че знае? Знае какво?

В този момент мобилният му телефон извънтя. Той го вдигна и натисна бутона. Жената отсреща беше в истерия.

– Какво се е случило, Клеър? – Известно време той слуша мълчаливо, после заяви: – Не мърдай, стой, където си. Идвам веднага.

Той затвори, извика Романо, разказа му какво се е случило и след няколко минути вече беше на път.

42

Клеър го чакаше на възможно най-безопасното място – в приемната на полицейското управление в един голям търговски комплекс някъде из предградията. Когато Уеб пристигна, тя му каза, че още не е подала жалба.

– Защо, по дяволите?

– Исках първо да говоря с теб.

– Виж какво, Клеър, от описанието ти си мисля, че това са били моят стар приятел Франсис Уестбрук и неговият помощник Клайд Мейси. Последния път, когато ги видях, загина човек. Ти даже не можеш да си представиш какъв късмет си извадила.

– Не мога да съм сигурна, че са те, защото бях с вързани очи.

– А би ли познала гласовете им?

– Вероятно. – Тя изглеждаше озадачена.

– Какво има, Клеър, какво те мъчи?

– Тоя Франсис какво образование има според теб?

– По улични инстинкти е доктор на науките. Иначе никакво. Защо?

– Мъжът, който ме заплашваше, говореше някак странно. Ту на уличен жаргон, ту като образован човек с твърде богат речник. Имам чувството, че не му беше лесно, защото понякога звучеше насилено, сякаш не му идваше отвътре. Използваше едни такива думи, нали разбираш...

– Като човек, който се прави на някой друг?

– Точно това исках да кажа.

Уеб си пое дълбоко дъх. Започваше да става интересно. Той си каза, че някой от приближените на Големия Х – най-вероятно Антоан Пийбълс, суетният кандидат-наркобарон – се опитва да му забие, или по-скоро *дозабие*, ножа в гърба. Той я изгледа с възхищение.

– Добър слух, моите поздравления! Тези дребни издайнически нотки, които произвеждаме несъзнателно с нашите объркани глави!

– Страх ме е, Уеб. Наистина. От години съветвам пациентите си как активно да преодоляват страха, вместо да очакват да се случи най-лошото, а когато на мен ми дойде до главата, се парализирах от страх.

Докато я водеше към колата, той обгърна раменете ѝ с ръка.

– Имаш право да се боиш. Всеки друг би се изплашил на твое място.

– Но не и ти – отбеляза едва ли не със завист тя.

Докато се качваха в мустанга, той отвърна:

– Не че и аз не се плаша понякога, Клеър. Плаша се, и още как.

– Поне не го показваш.

– Показвам го, но по различен начин. – Той затвори вратата и погледна към нея, после импулсивно я хвана за ръката. – Ти можеш да преодолееш страха по два различни начина. Да се затвориш като мида, да избягаш от света или да предприемеш нещо.

– Сега *ти* говориш като психиатър!

– Явно съм имал добър учител. – Той стисна ръката ѝ. – Какво ще кажеш, ще ми помогнеш ли да открия истината?

– Аз ти вярвам, Уеб.

Той я погледна изненадано, защото не това я бе запитал. После включи на скорост.

– Е, хайде да видим сега дали можем да открием едно момче на име Кевин.

Уеб паркира в уличката зад двуетажната къща, където бе живял Кевин, и двамата с Клеър се приближиха откъм задната врата. Неизбежна предпазливост в случай, че някой – хората на Бейтс например – наблюдаваше предния вход. Уеб за нищо на света не желаше да дразни повечето началниците си от Бюрото. Той почука.

– Кой е? – Не беше бабата, а мъжки глас. При това не особено дружелюбен.

– Джеръм, ти ли си?

Уеб усещаше, че непосредствено зад вратата има някой.

– Кой, по дяволите, се интересува?

– Уеб Лондон. От ФБР. Как си, Джеръм?

Двамата съвсем ясно чуха как въпросният някой изпсува на глас, но вратата не помръдна.

– Джеръм, чакам да ми отвориш. И не се опитвай да избягаш отпред както миналия път. Този път сме сложили хора навсякъде.

Чу се плъзгане на вериги и прещракване на резета и след секунда физиономията на Джеръм го гледаше в упор през отвора. Уеб се изненада, като видя, че младежът се е издокарал с бяла риза, хубав панталон и дори вратовръзка; беше сериозен и някак намръщен.

– На среща с приятелка ли си тръгнал?

– Много си остроумен за ченге. Какво искаш?

– Да поговорим. Сам ли си?

Джеръм направи крачка назад.

– Вече не съм. Виж какво, казах ти всичко, което знам. Няма ли да престанеш да ни досаждаш бе, приятел?

Уеб направи път на Клеър, после я последва вътре и затвори вратата. Дватамата се огледаха в малката кухничка.

– Просто се опитвам да открия Кевин. Ти искаш да го открием, нали? – запита Уеб.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че по принцип нямам доверие на никого. Искам само да поговорим, това е всичко.

– Виж какво, зает съм. Ако искаш да говориш с някого, говори с адвокатата ми. – Джеръм погледна Клеър. – А тази коя е, да не е *твоята* приятелка?

– Не, това е моята психотерапевтка.

– Много смешно, няма що!

– Сериозно, Джеръм, аз наистина съм лекар! – каза Клеър, като направи крачка напред. – Боя се, че мистър Лондон има някои лични проблеми.

– Какво общо имам аз с проблемите му?

– Ами той толкова много време отделя на този случай, че вече е развил психоза, която може да достигне опасни размери, ако не се преодолее навреме.

Джеръм изгледа Уеб и отстъпи крачка назад.

– Ако тоя човек е луд, аз нямам нищо общо. Той си беше луд още предния път, когато дойде.

– Едва ли обаче искаш да ти се случи нещо лошо, на теб или на някой друг. Мистър Лондон само се опитва да открие истината, а според моето професионално мнение за човек с неговите проблеми намирането на истината е извънредно важно. При това той ще бъде особено благодарен на онези, които му помогнат да я открие. А пък на онези, които откажат да му помогнат, даже не ми се мисли какво би могъл да стори. – В погледа, който тя хвърли на Уеб, се четеше съжаление, примесено с умело дозиран страх. – Виджала съм го в това състояние и преди. Сега съм тук с него, за да се опитам да предотвратя една поредна трагедия.

Тя говореше толкова убедително, че Уеб не можеше да не ѝ се възхити. Джеръм поглеждаше ту нея, ту Уеб. Накрая заяви много по-кратко отпреди:

– Вижте какво, вече ви казах всичко, което знаех. Наистина.

Уеб заговори с нетърпящ възражение тон:

– Това не е вярно, Джеръм. Искам да науча от теб някои неща за Кевин, за които едва ли си се замислял досега. Така че стига си ме баламосвал и дай да поговорим като хора.

Джеръм им направи знак да го последват и тръгна по коридора към малката дневна, където Уеб за пръв път бе разговарял със семейството. Преди да излязат от кухнята, Уеб си отбеляза наум, че тя е извънредно чиста и подредена; мивката блестеше, а подът беше току-що измит. На път към дневната той забеляза също, че боклукът е изхвърлен, цялата къща е почистена, дори стените са забърсани от паяжини и прах. Вратата на банята беше извадена и подпряна на стената в коридора. Навсякъде миришеше на дезинфектант. Чак дупките в тавана бяха изкърпени и замазани с вар. Сигурно бабата здраво е шетала, каза си Уеб; точно в този момент обаче Джеръм грабна метлата и смете купчинка боклук в голяма найлонова торба.

Къщата наистина изглеждаше като нова.

– Ти ли свърши всичко това? – запита Уеб.

– Що, в кочина ли очакваш да живея? – сопна се младежът.

– А къде е баба ти?

– На работа. В бюфета на болницата.

– А ти защо не си на работа?

– Почвам след час, надявам се, че няма да ме държиш дълго.

– Твърде добре си облечен, сигурно не си намислил да обираш някоя банка.

– Ще ме скъсаш от смях, приятел!

– Та къде, казваш, работиш? – *Никъде, Джеръм, признай си*, добави наум той.

Джеръм натъпка боклука в торбата, завърза я с връзките и я подхвърли на Уеб.

– Би ли изнесъл това пред вратата?

Клеър му отвори предната врата и Уеб се подчини, като постави торбата с боклука на стъпалата, които водеха към тротоара. Там вече имаше няколко други торби. Когато затвори вратата, Джеръм бе измъкнал от шкафа кутия с инструменти и от нея извади отвертка, чук и малко менгеме.

– Я помогни тука малко – каза той. Докато Уеб му придържаше вратата на банята, той притегна и смаза пантите, после двамата заедно я вдигнаха и поставиха на място, като я отвориха и затвориха няколко пъти, за да проверят дали не е изметната или не скърца.

– Много си сръчен – похвали го Уеб. – Само че едва ли си се хванал на работа като дърводелец, с тая вратовръзка...

Преди да отговори, Джеръм прибра инструментите.

– Работя нощем в една фирма, занимавам се с поддръжка на компютрите.

– Значи разбираш от компютри? – попита Клеър.

– Имам диплом по компютърни науки от Общинския колеж. Може да се каже, че разбирам от компютри.

Уеб не изглеждаше особено впечатлен.

– Тъй значи. Разбираш от компютри.

– Ти да не си зле с ушите нещо? Точно това казах.

– Последния път, когато те видях, нямаше вид на човек, който ходи на работа.

– Нали ти казах, работя нощем.

– Аха.

Джеръм го изгледа, после се наведе и извади един портативен компютър изпод канапето. Той отвори капака и натисна бутона за включване.

– Ти в мрежата ли си? – попита той Уеб.

– Нещо за волейбол ли ме питаш?

– Ха-ха! Много смешно. Питам те дали ползваш интернет. Чувал си, че има такова нещо, предполагам.

– Не, къде ти! Последните десет години не бях на Земята и нещо не съм в час.

Джеръм натисна няколко клавиша и на екрана се появи съобщение, а женски глас обяви, че абонатът е получил електронна поща.

– Чакай малко, как можеш да влезеш в интернет без телефонна линия? – попита Уеб.

– Моят компютър има безжичен модем. Нещо като вграден мобилен телефон. – Докато Уеб клатеше изумен глава, Джеръм се усмихна снизходително. – Дано всички федерални ченгета да не са невежи като тебе.

– Ей, я по-полека! – обиди се Уеб.

– Знаеш ли случайно какво е курабийка?

– Едно такова, малко, кръгло и сладко, от което трупаш тлъстинки на талията.

– Ти си невъзможен! Курабийка е малък пасаж компютърен текст, който съдържа данни за посещаваните от абоната сайтове: тематичен обхват, пътечка, адрес на абоната и така нататък. Една курабийка се

пуска по мрежата с определена продължителност на живота. После сама умира. С курабийките се пренася лична информация за потребителя, определят се най-често ползваните връзки, събират се демографски данни за интереса към даден сайт и така нататък. Благодарение на тези курабийки всеки сайт обновява по-ефективно информацията си. Ето например – Джеръм чукна няколко клавиша и екранът се смени – аз неотдавна съм посещавал този сайт и той го помни. Така че сега не ми предлага предишната информация, освен ако не я поискам изрично. Напоследък курабийки се използват за събиране на лични данни за потребителите, например пароли и така нататък.

– Лични данни, викаш. Все едно, че Големият брат те следи.

– Има нещо такова, но курабийките съдържат само текст, а не програмни команди, така че не пренасят вируси. Една курабийка не може сама да проникне в твърдия ти диск, макар че браузърът е в състояние при нужда да запомни определени нейни параметри. Освен това някои програми поставят ограничения за максималния допустим брой курабийки, които могат да се запишат на диска, или за максималния процент от обема му, който могат да заемат. Аз сега съставям програма, която да пресява паразитните курабийки и да записва на твърдия диск само онези, които представляват интерес или определена полза за потребителя. Надявам се да я патентовам и да изкарам няколко милиона долара за авторските права. – Той се усмихна. – Пак нещо като курабийка, но по-специална.

Джеръм затвори компютъра и изгледа Уеб.

– Други въпроси?

Уеб не криеше възхищението си.

– Е, успя да ме убедиш. Разбираш от компютри!

– Само дето, след като се ошашавих от учене и с триста зора си намерих тази работа, от Службата за социално осигуряване ми казаха, че вече изкарвам достатъчно пари и нямаме повече нужда от субсидирано жилище. И ни изритаха от къщата, където бяхме живели пет години.

– Гнила ни е системата.

– Не, системата не е гнила, защото без тая система последните пет години нямаше да има къде да се сврем. Само че в момента, в който започнеш да изкарваш малко повече пари от един продавач на хамбургери в „Макдоналдс“, веднага те изритват. Те какво си мислят, че след като работя с компютри, имам акции в „Майкрософт“?

– Виж какво, Джеръм, ти си все още в началото. Което никак не е лошо в сравнение с онова, което ти се предлага наоколо.

– Аз ще измъкна всички ни оттук. Ако трябва, ще си скъсам задника от бачкане, но един ден ще се махнем от тоя квартал и повече няма да се сещаме за него.

– Имаш предвид себе си и баба си, нали?

– Баба ме прибра да живея при нея, след като почина мама. Тумор в мозъка, а нямаше здравна осигуровка. Кофти ситуация. На баща ми пък нещо му докривя един ден, та както си беше надрусан, налага пистолета и си пръсна черепа. Тъй че си прав, само двамата с баба ми сме останали. И аз няма да я оставя, както и тя не ме остави навремето.

– А Кевин?

– И Кевин няма да го оставя – отвърна навъсено той, – стига да го намерите къде е.

– Опитваме се да го открием. Вече знам нещичко за семейството му. За роднинската му връзка с Големия... искам да кажа, с Франсис.

– Той му е баща. И какво от това?

– Не е само това. Аз успях да се запозная отблизо с Франсис. Може би прекалено отблизо. – Уеб посочи с пръст разнообразните пресни рани по лицето си.

Джержъм го изгледа с нескрито любопитство.

– Имал си късмет, че не ти е счупил главата.

– Да бе, вече и на мен така ми се струва. Та той ми разказа как се е родил Кевин. От него и собствената му майка...

– Машеха.

– Какво?

– Тя не беше истинска майка на Франсис. Повечето време беше все къркана или друсана. А какво е станало с истинската му майка, представя си нямам.

Уеб въздъхна облекчено. Значи все пак Кевин не беше плод на кръвосмешение. Той погледна Клеър.

– И така, Кевин и Франсис не са братя – възкликна тя. – Франсис му е баща. А Кевин знае ли?

– Аз лично не съм му го казвал.

– И той досега си мисли, че Франсис му е брат? Франсис ли иска така? – попита Клеър.

– Франсис каквото иска, си го постига. Достатъчно ли ти е това като отговор?

– Защо Франсис иска Кевин да си мисли, че са братя?

– Може би не е искал Кевин да узнае, че е чукал неговата майка и своя машеха. Тя се казваше Рокси. Беше наркоманка и тъй нататък, но

поне се отнасяше добре с Кевин, докато беше жива.

– А кой простреля Кевин?

– Бяха заедно с Франсис, когато попаднах под кръстосан огън в някаква улична престрелка. Франсис го донесе на ръце до вкъщи. Тогава за пръв и последен път го видях да плаче. Аз го закарах в болницата, защото, ако Франсис се беше явил там, ченгетата веднага щяха да го приберат. Кевин изобщо не заплака, а през цялото време раната му така кървеше, че направо да си изповръщаш червата. Оттогава той много се промени. Другите деца му се подиграват, казват, че е умствено изостанал.

– Децата са жестоки. Като пораснат, стават още по-жестоки, но по един доста по-изтънчен начин – отбеляза Клеър.

– Кевин хич не е глупав. Много му сече пипето. А как рисува само, не ти е работа!

Клеър се оживи.

– Няма ли да ми покажеш?

Джеръм погледна часовника си.

– Ще изгърва автобуса за работа, а не бива да закъснявам.

– Курабийки ли отиваш да печеш? – пошегува се Уеб. За пръв път двамата се спогледаха усмихнати. – Чуй ме сега, Джеръм. Ти ни покажи нещата на Кевин и ни поразкажи още за него, а пък после аз лично ще те закарам на работа, и то с такъв автомобил, че на колегите ти ще им увиснат ченетата. Става ли?

Джеръм ги заведе на горния етаж; те преминаха по един къс коридор и стигнаха до малка стаичка в дъното му. Когато Джеръм щракна лампата, Клеър и Уеб се спогледаха изумени. Всеки сантиметър от стените беше покрит с рисунки върху хартия – някои с въглен, други с цветни моливи, трети с туш. Нощното шкафче до матрака беше затрупано с блокчета за рисуване. Клеър вдигна едно и го запрелиства, докато Уеб разглеждаше рисунките по стените. На някои от тях той различи познати сцени и хора; например Джеръм и баба му бяха възпроизведени с изумителна точност и подробности. Други бяха абстрактни и колкото и да се мъчеше, Уеб не разбра какво изобразяват.

Клеър вдигна глава от блокчето и огледа стаята, преди очите ѝ да се спрат на Джеръм.

– Аз разбирам малко от картини, Джеръм, понеже дъщеря ми учи история на изкуството. Кевин безспорно има талант.

Джеръм се изпъчи като горд баща.

– Понякога Кевин има видения. „Рисувам това, което виждам“,

вика.

Уеб оглеждаше купчината блокове, бои и материали върху нощното шкафче. В ъгъла имаше малък статив с опънато платно.

– Всичко това струва доста пари. Франсис помага ли?

– Аз му купувам всичко необходимо за рисуването. Франсис дава пари за други неща. Дрехи, обувки, това-онова.

– Той не е ли предлагал да ви подпомогне?

– Предлагал ни е, но ние не приемаме неговите пари. Знаем как ги печели. Виж, с Кевин е друг въпрос. Все пак Франсис му е баща. Един баща има право да се грижи за сина си.

– Той идва ли да ви навести от време на време?

Джеръм вдигна рамене.

– Когато му скимне.

– Мислиш ли, че Кевин е при него? Каж ми честно.

Джеръм поклати глава.

– Колкото и да не ми е симпатичен Франсис, ако трябва да бъда честен, той по-скоро сам би умрял, отколкото да позволи нещо лошо да се случи с момчето. Искам да кажа, Франсис е човек, който ще ти свети маслото, без окото му да мигне. Но когато е с Кевин, става кротък като божа кравичка. Той съзнателно не искаше Кевин да живее при него, защото знаеше, че е прекалено опасно.

– Предполагам, че за Франсис това е било голяма жертва. Да се откаже доброволно от оня, когото най-много обича. Но любовта си е саможертва – отбеляза Уеб.

– Какво да ти кажа? Франсис всяка нощ спи на различни места, понеже се бои да не го убият. И това ако е живот! Същевременно той бе поставил охрана на Кевин, за да не се опитат чрез момчето да се доберат до него. Малко хора знаеха за връзката помежду им, но Франсис не искаше да рискува.

– Ти виждал ли си го, откакто Кевин изчезна? – попита Уеб.

Джеръм отстъпи крачка назад и пхна ръце в джобовете. Уеб веднага разбра, че той отново издига преградата помежду им.

– Нямам за цел да ти причинявам неприятности, Джеръм. Каж ми истината и ти обещавам, че от мен дума няма да излезе.

Едната ръка на младежа несъзнателно си играеше с вратовръзката, сякаш се чудеше какво прави това нещо на врата му.

– Онази нощ, когато Кевин не се прибра вкъщи. Беше късно, може би три сутринта. Върнах се от работа и заварих баба будна и притеснена. Тя ми каза, че Кевин го няма. Аз се качих да се преоблека и вече се

чудех дали да не позвъним в полицията, когато чух, че долу баба разговаря с някого. „Разговаря“ не е думата, защото тя мълчеше, а някой ѝ крещеше. Оказа се Франсис. Толкова беше бесен, колкото не го бях виждал преди. – За миг на Уеб му се стори, че Джеръм се готви пак да побегне. – Франсис също търсеше Кевин. Явно си мислеше, че баба го крие някъде. Може би се надяваше да е така. Както ѝ се беше развикал, имах чувството, че ей сега ще я смлати. Рекох си дали да не ида да помагам на жената. Аз не съм някой страхопъзльо, нали разбираш, но не съм и глупак. Тоя Франсис, както беше ядосан, можеше да ме убие с един пръст. Обаче пък можех ли да го оставя да тормози баба? Нали ме разбираш?

– Напълно, Джеръм.

– Най-после Франсис миряса, явно разбра, че Кевин наистина го няма. И си тръгна. Оттогава не сме го виждали. Това е истината.

– Благодаря ти, че ми разказа всичко. Предполагам, че тъкмо сега не ти е лесно да се довериш на когото и да било.

Джеръм изгледа Уеб от глава до пети.

– Ти веднъж спаси живота на Кевин. Това си е все пак нещо. – Уеб го погледна изненадано. – И аз чета вестници, мистър Уеб Лондон от Отряда за борба с тероризма. Ако не беше ти, Кевин щеше сега да е мъртъв. Сигурно затова Франсис не ти е извил врата.

– Виж, за това не се бях сетил. – Уеб погледна към купчината блокчета за рисуване. – А на другите агенти, които идваха, разправи ли им всичко това?

– Не са ме питали.

– А претърсваха ли стаята на Кевин?

– Двама се качиха и хвърлиха един поглед, но не се застояха.

Уеб и Клеър се спогледаха, сякаш си мислеха едно и също.

– Имаш ли нещо против, ако взема тези рисунки за известно време, за да ги покажа на дъщеря ми? – попита тя.

Джеръм погледна блокчетата, после Уеб.

– Ако обещаеш да ги върнеш. В тези рисунки е целият живот на Кевин.

– Аз лично ти обещавам – отвърна Уеб. – Обещавам ти също да направя всичко по силите си, за да върна Кевин къщи. – Той събра блокчетата от нощното шкафче и сложи ръка на рамото на Джеръм. – А сега да те карам на работа. Ще видиш, че ще ти излезе по-евтино.

Докато слизаха по стълбите, Уеб реши да запита още нещо:

– Онази нощ Кевин беше сам в тъмната уличка. Той често ли

правеше това?

Джеръм не отговори, забил поглед в земята.

– Е, хайде, Джеръм, пак ли си глътна езика!

– Виж какво, приятел, Кевин се опитваше да ни помогне, да изкара и той някой долар, та час по-скоро да се махнем от тази смрадлива дупка. Много му тежеше, че не го бива още да печели. Кевин беше дете, но по много въпроси мислеше като зрял човек.

– Предполагам, че е от средата, в която е израсъл.

– Да, Кевин прекарваше доста време на улицата. Баба беше твърде стара, за да го удържа. Не знам с какви хора се е събирал, а освен това всеки път, като го видех на улицата, го прибирах въщи. Не е изключено да се е опитвал да изкара нещичко. А в тия работи възрастта няма значение, нали ме разбираш?

След като закараха младежа на работа, двамата поеха обратно към къщата на Клеър.

– Ти се държа доста професионално – подметна той.

– Според мен проблемите на Джеръм са най-вече психологически, а това е в моята област – отвърна тя. – А пък ти беше прекалено груб с него.

– Може би защото го знам що за стока е, срещал съм хиляди като него.

– Опасно е да се разделят хората на категории, Уеб, а да не говорим, че е и несправедливо. Всеки Джеръм на тоя свят си е един-единствен, сам за себе си. А пък конкретният Джеръм разби с един удар всичките ти представи.

– Така си е – призна Уеб. – Предполагам обаче, че в моя занаят от един момент нататък започваш да смяташ всички хора за едни и същи.

– И всички бащи, така ли?

Уеб не отговори на въпроса.

– Жалко за Франсис – въздъхна Клеър. – Ако може да се вярва на Джеръм, той наистина обича сина си. И неговото ако е живот!

– Аз също мисля, че оня великан обича детето си – каза сухо Уеб, – но пък веднъж го видях да убива човек пред очите ми, а мен лично ме е приспивал на два пъти, така че симпатията ми към него си има граници.

– Средата определя характера и житейския избор, Уеб.

– Има нещо вярно в това, но пък съм виждал хора, израснали в още по-ужасни условия, които се развиват като почтени граждани.

– Себе си ли имаш предвид?

Той не обърна внимание на думите ѝ и каза:

– Вземи си най-необходимото и ще ти намерим безопасна квартира с охрана, за да не се опитат ония пак да те спипат.

– Не съм сигурна, че това е разумно.

– Искам да си в безопасност.

– И аз го искам, повярвай ми, още не ми се мре. Но ако се окажеш прав и оня тип наистина се е преструвал на Франсис само за да ме сплаши, вероятно не съм в опасност.

– *Вероятно* е думата. Там е работата, Клеър, че това е само една теория, която може да се окаже погрешна.

– Мисля си, че ако просто си върша работата както преди, тия типове няма да гледат на мен като на заплаха. Освен това има едно нещо, с което трябва да се заема сериозно.

– Какво е то?

Тя го погледна и на Уеб му се стори, че никога не я е виждал толкова объркана.

– Мисля си за един храбър мъж, който влязъл в някаква тъмна уличка, срещнал едно малко момче и това момче му казало нещо толкова необичайно, че след това мъжът бил неспособен да изпълни задачата си.

Той й хвърли бърз поглед.

– Не можеш да си сигурна обаче, че между двете събития има връзка.

Тя разтвори блокчето за рисуване, което държеше, и го вдигна пред очите му.

– Напротив, мога и съм сигурна.

Рисунката беше нахвърляна със замах, с едри, решителни щрихи и се отличаваше с яснота и убедителност, необичайни за едно малко момче. На нея беше изобразена детска фигура, която би могла да бъде Кевин, изправен в мрака на някаква уличка между два реда фасади на къщи. Встрани от момчето имаше тичаща фигура на мъж с пълна военна униформа – Уеб или някой като него при изпълнение на бойна задача. Ръката на момчето беше протегната напред и тъкмо в тази ръка се прикова сега погледът на Уеб. Устройството беше малко, лесно би могло да се побере в джоба на панталон. От него излизаше лъч светлина, който стигаше до ръба на страницата и продължаваше в празното пространство. На пръв поглед приличаше на някакво футуристично оръжие от типа на лазерните мечове в „Междувездни войни“ или „Космическа одисея“, но всъщност беше нещо твърде обикновено и познато, особено на децата в днешно време. Беше устройство за дистанционно управление на

телевизор, видео – или стереоуредба, или нещо подобно. Ала Уеб вече знаеше, че не е това. В дома на Кевин той не бе видял нито телевизор, нито друга подобна техника. Това дистанционно устройство, реши той, бе привело в готовност лазерния спусък в двора, който от своя страна бе задействал картечниците. Детето бе пуснало в действие цялата система, причинила смъртта на екип „Чарли“. Нещо повече – някой го бе подготвил предварително за това, което трябваше да стори през онази нощ. След инцидента Кевин Уестбрук не се бе връщал повече вкъщи, за да има възможност да нарисова всичко по памет.

Кой?

Две коли зад мустанга, Франсис Уестбрук шофираше сам своя линкълн навигейтър. Откакто бе останал без стока, голяма част от хората му вече го бяха напуснали. В тоя бизнес няма време за излишни сантименталности, а и ябълките в градината на съседа винаги изглеждат позрели; освен това глупавите и онези с по-бавни реакции не живеят прекалено дълго на тази грешна земя. Същевременно на мястото на всеки убит наркопласъор веднага се появяват по десет нови кандидати за слава и това си е нормално, защото в света, обитаван от Франсис Уестбрук, възможностите за кариера и личносно израстване не са чак толкова разнообразни.

Уестбрук поклати мрачно глава. Бе изправен пред сериозна дилема. Пийбълс бе изчезнал сякаш вдън земя, дори от уж предания доскоро Мейси в последно време нямаше и следа. На останалите в екипа си той избягваше да се доверява прекалено, затова днес бе поел сам изпълнението на тази мисия. От известно време наблюдаваше къщата на Джеръм с надеждата, че Кевин може да се появи отнякъде. Вместо това съдбата му бе изпратила неочакван подарък в лицето на оня Уеб и докторката, за която бе успял да научи. Големия Х насочваше колата само с върховете на пръстите на лявата си ръка, докато с дясната стискаше дръжката на пистолета, положен на предната седалка до него. Той бе видял Уеб и жената да влизат в къщата и да излизат заедно с Джеръм. Жената носеше в ръка блокчетата за рисуване на Кевин; Франсис се запита защо. Дали тези блокчета нямаха отношение към изчезването му? Той бе претърсил целия град надлъж и шир, за да намери сина си; бе заплашвал, трошил кости, раздавал подкупи за хиляди долари и накрая – нищо. Едно поне беше сигурно: Кевин не беше задържан от федералните; явно те не си играеха игрички с него, за да накарат сина да свидетелства срещу

бащата. Франсис бе внимавал извънредно много Кевин да не разбере за истинските му занимания, поне не в такива подробности, които биха могли да бъдат представени в съда. Ако все пак се стигнеше дотам, Големия Х просто щеше да прехапе устни и да се предаде. Но преди всичко той се чувстваше задължен да направи за Кевин онова, което според него беше най-добро за момчето. В много отношения Франсис Уестбрук бе водил пълноценен, задоволен живот, поне за човек в неговото положение. Но животът на Кевин сега започваше. Този Лондон не беше глупак и знаеше какво прави. Франсис реши да го проследи и да види докъде ще стигне. Разбира се, надяваше се, че Уеб ще го заведе при Кевин.

43

Уеб закара Клеър до дома ѝ, за да си вземе дрехи и разни други неща, после я изчака да се качи в колата си и я съпроводи до един хотел, където тя си нае стая. След като двамата си обещаха да се чуват в случай на нужда, Уеб забързано пое обратно към „Източен вятър“.

Романо го чакаше нетърпеливо.

– Били и Гуен са в голямата къща. Не знам какво е станало, но и двамата изглеждат ужасно разстроени. Побелели са като платно.

– Знам каква е причината, Поли – каза Уеб и му разправи за видеокасетата.

– Много добре знаеш, че нищо повече не можеше да се направи, приятелю. Много ме е яд, че тъкмо тогава бях извън страната. Щях да им извия вратовете на тия тъпанари. – Той щракна с пръсти, за да покаже как. – А, щях да забравя. Ан Лайл се обади и много искаше да говори с теб.

– Защо не ми е позвънила директно?

– Преди няколко дни ѝ се обадох и тя си записа номера тук. За всеки случай.

Уеб извади телефона от джоба си и докато набираше, попита:

– Е, как му се стори на Били твоят корвет?

– Лигите му потекоха, братко. Каза, че преди няколко години за малко не си купил същия. И то знаеш ли за колко? За петдесет бона. Петдесет хиляди долара, мой човек!

– Само не казвай на Енджи. Колата ти веднага ще се превърне в нови мебели и издръжка за децата.

Романо пребледня.

– Мамка му, как не се сетих! Нали няма да ѝ кажеш, Уеб? Закълни се!

– Момент, Поли. – Уеб заговори в телефона: – Ан, обажда се Уеб. Какво има?

Гласът на Ан Лайл беше съвсем тих.

– Тук се мъти нещо. Затова съм толкова до късно на работа.

Уеб изведнъж се стегна. Знаеше какво означава това.

– Още една операция?

– Преди два дни поставиха нови мишени на полигона и оттогава тренират като луди. Командосите смениха седем различни варианта на

специална екипировка, вратите на кабинета на командира са постоянно затворени, снайперистите вече са на позиция. Знаеш как става, Уеб.

– Знам много добре. Имаш ли представа какъв е обектът?

Ан понижи още повече глас.

– Преди няколко дни постъпи касета от камера за наблюдение. На нея е заснет камион, който паркира до изоставена сграда недалеч от мястото на оня инцидент. Камерата не е снимала под много удобен ъгъл, но все пак се вижда как от камиона свалят нещо, което може да са били онези картечници.

Уеб едва не смачка телефонния апарат в шепата си. Бейтс не го бе информирал за това.

– На чие име е регистриран камионът, Ан?

– На Сайлъс Фрий. Един от основателите на „Свободното общество“. Доста тъпо от негова страна да използва истинското си име.

По дяволите! ОБТ се готвеха да ударят „Свободните“.

– Как смятат да стигнат дотам?

– С военен самолет от базата „Андрюс“ до едно изоставено летище на морската пехота в близост до Данвил. Излитат в дванайсет нула-нула. Джиповете вече са изпратени с тежкотоварен камион.

– Кои екипи командоси заминават?

– „Хотел“, „Залив“, „Рентген“ и „Уиски“.

– Само те? Че това е много ограничен състав!

– „Ехо“, „Янки“ и „Зулу“ са извън страната, охраняват някакъв големец. Екип „Чарли“ вече го няма. На всичко отгоре един от командосите на „Хотел“ си счупил крака при учение, а Романо е с теб със специална задача. Да, съставът е доста пооредял напоследък.

– Тръгвам веднага. Не може без мен. – Той погледна Романо. – Кажи на ония пред портала да заемат позиции около къщата и да не мърдат, докато се върна.

– Къде отиваме, Уеб?

– Да им видим сметката, Поли.

Докато Романо отиде да разстави часовите на новите им постове, Уеб отвори багажника на мустанга, за да провери с какво разполага. Оказа се доста. Професията му изискваше в багажника на колата си винаги да има няколко комплекта дрехи за преобличане наред с всякакви други на вид дребни, но жизненоважни неща за в случай, че трябва да отпътува в неизвестна посока практически без предупреждение. Към това Уеб бе добавил някои други нещица, които бе взел назаем от склада на ОБТ, заедно с още няколко ценни приспособления от собствения си

домашен арсенал. Служебната карта от ФБР нямаше да му стигне да обясни присъствието на цялата тази бойна техника в багажника си, ако на някой транспортен полицаи случайно му хрумнеше да го спре на магистралата.

Когато Романо се върна, Уеб обясни:

– Тоя мръсник Бейтс даже не благоволи да ми каже. Открити са преки доказателства за връзка между „Свободните“ и засадата срещу „Чарли“, като при това са използвали следа, по която аз ги бях насочил. А пък той даже не сметна за нужно да ни покани на купона. Сигурно си мисли, че ще превъртим и ще почнем да стреляме по хората.

– Това е истинска обида за професионализма ми – съгласи се Романо.

– Кажи на професионализма си да се размърда, защото нямаме много време.

– Да си дойдем на думата! Ако е въпрос на бързина, твоята барака остава тук.

– Какво искаш да кажеш, по дяволите?

Точно след пет минути корветът на Романо, натоварен догоре с оръжия, профуча през портала на „Източен вятър“ и пое по шосето. Пътят до Куонтико минаваше главно по второстепенни шосета, но през цялото време Романо не позволи на стрелката да падне под 120. Колата влизаше в завоите с такъв устрем, че Уеб се улови как стиска с ръце седалката под себе си и се надяваше Романо да не е забелязал. Когато излязоха на шосе 95, Романо смени скоростта и отпусна рязко съединителя; стрелката отскочи на 180 и се закова там. Той пхна една древна осемпистова касета в старомодната стерео-уредба, напълно в тон с епохата на производство на колата, и наду докрай звука. Понеже караха със свален гюрук, след секунди див китарен вой и думкане на тъпани разцепи нощния въздух. Докато Романо пилотираше, Уеб огледа оръжията им. Въпреки че магистралата минаваше за осветена, в колата беше тъмно, но пък Уеб познаваше опипом всеки сантиметър от съкровищата си. Когато приключи, той хвърли поглед към своя колега, който се друсаше в такт на седалката и припяваше заедно с вокалиста: „... сега ще ви разкажем играта.“ Приличаше на някой тийнейджър от седемдесетте на концерт на Брус Спрингстийн.

– Странен начин на концентриране преди боя имаш, Поли.

– Ами ти бе, дето си търкаш pistolетите за късмет? – Уеб го изгледа изненадан. – Райнър ми каза. Изпокапали били от смях с теб.

– Няма вече нищо свято – промърмори на себе си Уеб.

Стигнаха до Куонтико за рекордно време. И двамата познаваха часовия на портала и Романо дори не си даде труд да намали.

– Три осмици, Джимбо! – изрева той. Три осмици – 888 – беше мобилизационната позивна, която всеки член на отряда получаваше на пейджъра си в случай на бойна тревога.

– Разкажете им играта, момчета! – извика в отговор Джимбо.

Романо паркира колата, двамата извадиха екипировката си и закрачиха към административната сграда. Романо вдигна автоматичната бариера с електронната си карта и двамата се насочиха към входа на сградата; през цялото време охранителната камера не ги изпускаше от поглед. Пред входа бяха засадени шест дръвчета в памет на падналите членове на екип „Чарли“. Вътре минаха най-напред покрай стаята на Ан Лайл. Като ги видя, тя излезе до вратата; двамата с Уеб си размениха погледи, без да продумат. По устав Ан нямаше право да се обажда на Уеб и да го информира за готвената операция; нито пък той би направил нещо, за да ѝ причини служебни неприятности. Но сега и двамата знаеха, че въпреки устава тя е постъпила правилно.

В коридора Уеб се натъкна на своя командир Джак Причард. Когато ги видя двамата с Романо в пълно бойно снаряжение, той се облещи.

– Явявам се по служба, сър – рапортува Уеб.

– Как, по дяволите, разбра? – поиска да знае Причард.

– Аз съм все още член на отряда. Подушвам ги от километри тия работи.

Причард не настоя повече, макар да хвърли многозначителен поглед към стаята на Ан Лайл.

– Искам да участвам – заяви Уеб.

– Невъзможно! – отсече Причард. – Ти си в отпуск, докато трае разследването, а пък ти – той посочи с пръст Романо – си изпратен на мисията си със специална задача, при това без да бъда уведомен предварително. Така че, марш отгук и двамата!

Командирът се завъртя на токове и закричи обратно към оръжейната пирамида. Уеб и Романо го последваха по петите. Всички командоси и онези от снайперистите, които не бяха заели предварително позиции, бяха събрани за последен инструктаж преди отпътуването. Стрелците проверяваха боеприпасите си, почистваха прицелите и цевите на пушките, регулираха силата на натиск на спусъците, четяха последните разузнавателни данни за разположението на противника. Командосите преглеждаха своите собствени оръжия, експлозивни, бронжилетки и чанти с принадлежности. Служителите от тилвата част товареха снаряжението

по джиповете и се опитваха да не забравят нещо, от което би могъл да зависи успехът на операцията. В този момент Причард заедно с Уеб и Романо, които го следваха по петите, навлязоха в полезрението им и всички замръзнаха по местата си.

– Хайде бе, Джак! Хората ти са пръснати по целия свят, в „Хотел“ имаш непопълнена бройка, да не говорим за Поли, който е в командировка. Не ми казвай, че още двама бойци са ти излишни!

Причард се завъртя на токовете си и се облеши насреща му.

– Откъде, по дяволите, знаеш, че имаме непопълнена бройка в „Хотел“? – Явно на командира му бе писнало от изтичане на информация.

Уеб се огледа.

– Да не смяташ, че не мога да броя? В „Хотел“ имаш само петима командоси. Вземи ни двамата с Поли и си попълваш състава.

– Не си минал на инструктаж, не си тренирал на полигона... къде ти, *изобщо* не си тренирал от сума ти време. Никъде няма да ходиш!

Уеб препречи пътя му с тялото си. Причард беше най-много метър и седемдесет и пет, а Уеб беше с пет години по-млад и с около петнайсет килограма по-тежък от него, но той знаеше, че ако се стигне до бой, командирът ще го опуха като нищо. Само че Уеб не искаше да се бият, а по всичко личеше, че и Причард не гори от желание.

– Ще ни инструктираш по пътя. Ние си носим оръжието, ще ни трябват само бронезилетки, летателни костюми и по един шлем. Хайде бе, Джак, на двамата с Поли не ни е за пръв път! Не се дръж с нас, сякаш сме някакви пършиви новобранци. С нищо не сме заслужили такова отношение.

Причард отстъпи крачка назад и впери поглед в него. Минаха няколко безкрайни секунди и Уеб започна да си казва, че в крайна сметка Причард наистина ще ги изрита навън. Подобно на всички останали военизирани формирования, ръководството на ОБТ не търпеше неподчинение.

– Знаеш ли какво, Уеб? Хайде да питаме тях! – Той посочи с ръка събралите се командоси.

Уеб не бе очаквал такова решение. Но се окопоти, пристъпи напред и огледа един по един колегите си от екипите „Хотел“ и „Залив“. С повечето от тях се бе сражавал рамо до рамо, отначало като снайперист и после като един от тях, като елитен командос. Накрая погледът му се спря върху Романо. Мъжете без съмнение щяха да приемат Поли обратно в редиците си. Ала самият Уеб беше станал съмнителен в техните очи, той бе замръзнал на място, бе блокирал в най-неподходящия

момент и сега всеки един от присъстващите се питаше дали това няма да се случи повторно и да струва живота на още някой от тях.

Навремето Уеб бе спасил живота на Романо по време на атака срещу база на военизирани неофашисти в щата Монтана. По-късно Романо бе имал възможност да му върне услугата при операция в Близкия изток, когато боец от някаква терористична групировка се бе опитал да сгази тях и човека, когото охраняваха, с откраднат автобус. Уеб се бе случил точно на пътя на летящата грамада, когато Романо го блъсна встрани, а със свободната си ръка изпрати един .45-калибров куршум точно между очите на нападателя. Ала въпреки всичко това, въпреки дългите години, през които бяха служили заедно, Уеб не можеше да се похвали, че разбира напълно другаря си. Сега, докато се оглеждаше в стаята, той забеляза, че колегите им очакват тъкмо Романо да реши проблема, и макар Поли лично да го бе докарал с колата си дотук, за да вземат заедно участие в операцията, Уеб нямаше никаква представа какво може да очаква от него.

В този момент Романо приближи и сложи ръка на рамото му, после погледна другарите си и каза само:

– На Уеб Лондон бих поверил живота си винаги и навсякъде.

В мъжкарското общество на ОБТ думата на човек като Романо, който вдъхваше страх дори у някои от собствените си колеги, беше напълно достатъчна. След като всички бяха облечени и екипирани, Причард събра бойците в малката заседателна зала. Той се изправи пред тях и ги огледа един по един, докато те стояха, вперили погледи в шефа. На Уеб му се стори, че очите на командира се задържаха най-дълго върху него.

– Няма нужда да ви обяснявам – заговори накрая Причард, – че предстоящата операция е решаваща. Всички наши операции са решаващи. Убеден съм, че всеки един от вас ще изпълни своята задача по най-добрия възможен начин, като същевременно не забравя да се държи с нужната отговорност и професионализъм.

Думите му излизаха нервни и накъсани, човекът изглеждаше напрегнат, а иначе му се носеше славата, че след всичко, което бе видял през дългата си кариера, Джек Причард изобщо няма нерви.

Уеб и Романо се спогледаха. Подобен увод преди акция беше донякъде необичаен. В края на краищата те не бяха никакви гимназисти, де-то се готвят за мач с отбора на съседното училище.

Наперената стойка на Причард не издържа дълго.

– Е, добре. Стига официалности и уставни дивотии. Тази нощ ще

ударим заподозрените в покушението срещу екип „Чарли“. Всички знаете това. Надяваме се да ги изненадаме. Бързо, безшумно, без изстрели. – Погледът му още веднъж обходи редиците. – Знаете правилата на водене на бой. Ние и преди сме се изправяли срещу „Свободното общество“. В училището на Ричмънд. Там беше и екип „Чарли“ и има основания да се смята, че случилото се в оня вътрешен двор е акт на отмъщение от страна на „Свободните“.

Причард помълча няколко мига и продължи:

– Не ни е известно да държат заложници. Логистически ситуацията е малко сложна, но сме се справяли и с по-трудни случаи. Кацаме, джиповете ни чакат и пристъпваме към изпълнение. – Докато говореше, Причард бе започнал да крачи напред-назад, но рязко се спря. – Ако се наложи, оставяте ги да стрелят първи. Ако отвърнат на огъня, няма аз да ви казвам какво да правите. Но бъдете умни. Само това ни липсва сега, утре вестниците да пропищят, че сме утрепали хора, които не е трябвало да бъдат убивани. Така че, ако тия типове наистина са виновни за гибелта на екип „Чарли“, нашата задача е да ги изловим и предадем на правосъдието. Не стреляйте, повтарям, не стреляйте по тях само защото помните какво сториха с шестима от вашите другари. Вие не сте като тях. Заслужавате повече. И знаете, че ще го постигнете. – Той още веднъж се взря в мъжете един по един и отново на Уеб му се стори, че погледът му се задържа най-дълго на него.

Накрая Причард каза:

– Хайде, на работа.

Докато командосите се изнизваха навън в колона по един, Уеб се изравни с Причард и го заговори.

– Джак, разбирам какви са ти съображенията, но ако си толкова загрижен, че можем да оплескаме нещо, защо изобщо ни възлагате тази операция? След като няма заложници, защо просто не изпратят специалните части на ФБР? Защо ние?

– Ние също сме част от ФБР, Уеб, макар невинаги да ни личи.

– Искаш да кажеш, че нареждането тъкмо ние да свършим тая работа е дошло от централата?

– Такава е процедурата и ти го знаеш не по-зле от мен.

– А ти не се ли опита да откажеш предвид на обстоятелствата?

– Всъщност опитах се, понеже лично аз мисля, че не е наша работа. И не е редно толкова скоро след случилото се с колегите.

– Но те не те послушаха?

– Както ти казах, ние сме част от ФБР и правим каквото ни наредят.

Ти сам пожела да участваш, какво се дърпаш сега?

– Хайде, ще се видим на дансинга.

След няколко минути те вече пътуваха към военновъздушната база „Андрюс“, готови да тръгнат на война.

По пътя Уеб научи от свой колега, че Бюрото разполагало с издадена прокурорска заповед за обиск на сградите, където се намирал седалището на „Свободното общество“, но било решено най-напред елитните командоси от ОБТ да овладеят целия комплекс, преди да започне обискът. ФБР за нищо на света не можеше да допусне техни агенти да бъдат застреляни от „Свободните“ в момента, когато връчват заповедта за обиск. Освен това видеозаписът от свалянето на картечниците от камион, нает от Сайлъс Фрий, беше предоставен като доказателство.

По време на краткия полет в друсащия военнотранспортен самолет Уеб прочете инструкциите за операцията – сбит документ от пет абзаца, – след което двамата с Романо получиха устни указания и последни уточнения за обстановката. Нямаше да има никакви преговори със „Свободните“, никакви подканвания да излязат доброволно и с вдигнати ръце. Спомените за инцидента в училището на Ричмънд и за последвалото хладнокръвно убийство на екип „Чарли“ изключваха такава възможност. Ако тази вечер ОБТ удареше целта без предупреждение, щяха да загинат по-малко хора; поне такава беше преценката на ръководството, а Уеб нямаше никакви лични причини да я оспорва. Обстоятелството, че не беше известно в обекта да има заложници, едновременно опростяваше и усложняваше нещата. Сложността идваше оттам, че Уеб така и не разбра защо от ФБР бяха предпочели да изпратят точно тях, за да се справят със ситуацията. Той се надяваше, че това решение се дължи единствено на репутацията на „Свободните“ като извънредно опасен противник, въоръжен и готов на всичко, и на философията, че дори на добрите е позволено от време на време да раздават бързо и безапелационно правосъдие. И все пак шестото чувство му казваше, че нещо не е наред.

По разузнавателни данни, събирани от Вашингтонското оперативно бюро в течение на няколко месеца, „Свободните“ се криеха в някакъв тренировъчен комплекс, който сами си бяха изградили преди десетина години на около шейсет километра западно от Данвил, щата Вирджиния. Лагерът им се намирал в глухо и затънтено място и от три страни беше обграден от гъсти гори. Двайсет и четири часа преди определеното време за атаката снайперисти от екипите „Уиски“ и „Рентген“ заедно с агенти от ВОБ бяха заели позиции в околността и през цялото време

подаваха ценна информация за обстановката. Много преди това в ОБТ вече разполагаха с точни планове на комплекса и разположението на сградите. На тренировъчния полигон в Куонтико те бяха построили макет на помещенията в естествен размер и тренираха по него с решителност и енергичност, много по-висока от обичайно. Макар че нито един от членовете на ОБТ не би открил огън при обстоятелства, които биха застрашили самия него, негов другар или случайни лица, намиращи се наоколо, този път всички до един се надяваха, че „Свободните“ ще окажат съпротива. Уеб си помисли, че сигурно и командирът им Джак Причард се надява на същото въпреки всичките си призови към въздържане от употреба на сила.

Самолетът кацна, бойците се качиха по джиповете, току-що разтоварени от специалната транспортна платформа, и поеха към сборния пункт, където трябваше да се координират с местната полиция и с агентите от ВОБ, ръководещи операцията. Докато притягаше жилетката и проверяваше екипировката си, Уеб забеляза Пърси Бейтс, който слезе от един джип и заговори Причард. Точно сега Уеб нямаше никакво желание да се среща с Бейтс, и то по много причини, главната от които беше, че сам не си вярваше дали ще се съдържи да не му удари един, задето не го бе информирал за планираната операция. Може би Бейтс просто се опитваше да предпази Уеб, най-вероятно от самия него, но Уеб би предпочел сам да взема всички подобни решения.

Те продължиха към следващата междинна спирка и получиха още наставления и последни уточнения по обстановката. Време беше да поемат към целта. Конвоят се придвижваше с голяма скорост по тъмните селски пътища. Екип „Хотел“ пътуваше в един събърбан, за да нападне лагера на „Свободните“ в гръб, докато „Залив“ с друга кола трябваше да удари левия фланг. Топографията на местността налагаше приближаването до целта да стане през гъсти тъмни гори. Това само по себе си не беше проблем, защото всички бяха екипирани с прибори за нощно виждане. Преди задните врати на колите да се отворят, Романо по навик се прекръсти. Уеб за малко щеше да му каже това, което винаги бе казвал на Дани Гарсия: че Господ не се навърта по тези места, та трябва да разчитат на себе си, но се съдържа. Все пак му се искаше Романо да не се бе кръстил. Цялата сцена му изглеждаше твърде позната и за пръв път Уеб се запита дали наистина е във форма, за да участва в операцията. Преди да има време да размисли, вратите на събърбана се отвориха със замах, бойците от екипа се изсипаха навън, след няколко метра заковаха на място и впериха погледи в мрака пред себе си.

През миниатюрния предавател в ухото си Уеб слушаше указанията на снайперистите за особеностите на терена. Той разпозна гласа на Кен Маккарти от „Рентген“. Позивната на Маккарти беше „Сиера-едно“, което означаваше, че той се намира на най-високия наблюдателен пост. Вероятно беше възседнал някой дебел клон на един от дъбовете, обграждащи лагера, помисли си Уеб. Оттам сигурно можеше да наблюдава целия комплекс, като при това разполагаше с отлична стрелкова позиция, съчетана с надеждно прикритие сред гъстата шума. Нямаше съмнение, че „Свободните“ са вътре в комплекса. Повечето от тях живееха постоянно тук. Снайперистите бяха преброили поне десет души. Комплексът се състоеше от четири сгради, заобиколени с ограда от бодлива тел. Три от тях бяха бараки за живеене, а четвъртата беше по-голяма и приличаше на склад; сигурно в нея се съвещаваха и се отдаваха на любимите си занимания: правене на бомби и набеязване на невинни жертви за убиване. В такива лагери почти винаги имаше кучета пазачи. Кучетата представляваха сериозен проблем – не толкова като физическа заплаха за бойците от ОБТ, защото и най-свирепото куче не може да прехапе кевлар или да устои на куршум, а по-скоро като система за ранно предупреждаване за приближаващ противник. За щастие по всичко личеше, че в този лагер няма кучета; сигурно някои от обитателите му бяха алергични. Освен това „Свободните“ бяха въоръжени най-вече с пистолети и гладко-цевни ловджийски пушки, макар че Маккарти бе видял един момък да размахва МП–5.

Освен това Маккарти бе установил, че лагерът се охранява от двама часови – по един отпред и отзад, въоръжени с пистолети; и двамата с доста отегчени изражения на лицата, добави злобно той. Както е обичайно при операциите на ОБТ, Маккарти, който пръв ги бе забелязал, им бе измислил имена. Предния часови бе кръстил „Бледия Шак“ на името на известния баскетболен нападател, макар че този беше, разбира се, бял; младежът отзад бе наречен „Геймбой“, защото от джоба на канадката му Маккарти бе видял да стърчи едноименната електронна игра. Снайперистите бяха установили също, че и двамата часови имат мобилни телефони от тип, който можеше да се използва и като портативна радиостанция. Това представляваше известен проблем, защото по радиото незабавно можеха да известят другарчетата си в сградата за приближаващата опасност.

Командосите от „Хотел“ се разпръснаха във верига и извънредно внимателно се запрокрадваха през гъстата гора. Върху летателните си костюми бяха надянали маскировъчни комбинезони на едри

безформени фигури, които размиваха още повече силуетите им в тъмнината. Така дори „Свободните“ да разполагаха с очила за нощно виждане, щеше да им е трудно да различат човешките фигури. Макар самият лагер още да не се виждаше, не беше изключено в гъсталака да има и други часови или капани, които снайперистите да не бяха забелязали. Очилата на Уеб за нощно виждане превръщаха нощта в ден, но той през цялото време внимаваше да държи едното си око затворено и се надяваше и останалите да използват този трик, за да избегнат оранжевото заслепяване. При всяко поспиране Уеб сваляше уреда от лицето си, за да починат очите му. Вече започваше да го боли главата. Той стисна с длан късата цев на своя картечен МП-5, после се пресегна и поглади най-напред единия .45-калибров „Смит & Уесън“ на дясното си бедро, след това и другия – в кобура под лявата си мишница. Романо, който забеляза целия ритуал, му се ухили в тъмното и вдигна палец нагоре за късмет.

Пулсът му беше доста над шейсет и четири и Уеб напрягаше цялата си воля да го свали в норма. Той потърка дланта си с пръсти и се учуди, че е потна в такава мразовита нощ. После си каза, че с бронезилетка и трийсет килограма снаряжение на гърба си няма нищо чудно, че се е поизпотил. На колана си носеше резервни пълнители за пистолетите, а в специални паласки на коленете – и за картечния МП-5. Освен тях по него висяха всякакви други играчки – бойни и зашеметяващи гранати, пластични експлозивни с детонатори и какво ли не още. Някои от тези неща можеше да потрябват, други не, но при такива операции никога не се знае. Той се надяваше, че потта по дланите му не е предвестник на передната нервна криза, и то в най-неподходящия възможен момент.

Екипът наближи края на гората. През очилата за нощно виждане Уеб вече ясно различаваше комплекса от сгради. За по-добър синхрон при изпълнение на задачата първият етаж на обекта винаги се обозначаваше с „алфа“, а вторият – с „браво“. За целите на операцията предната фасада на всяка сграда беше условно бяла, тази вдясно – зелена, вляво – червена, а отзад – черна. Всички врати, прозорци и други отвори във фасадата, които на техния жаргон се наричаха портове, се номерираха в определена последователност, като се започваше от най-отдалечения порт вляво. По тази система Геймбой се намираще извън оградата, приблизително на ниво алфа, черно, трети порт, докато Шак беше алфа бяло, четвърти порт. Уеб огледа Геймбой през уреда си за нощно виждане и веднага го определи като недостатъчно трениран и определено немарлив. Оценката му се потвърди, когато часовият измъкна въпросната игра от джоба на канадката си и започна да натиска копчетата.

Основната сграда на комплекса беше ярко осветена отвътре. Сигурно осветлението се хранеше от портативен генератор, понеже във въздуха не се виждаха електрически жици. Ако имаше външно хранване, командосите щяха да го намерят и изключат преди атаката. Оставени внезапно на тъмно, „Свободните“ щяха временно да бъдат дезориентирани, от което нападателите щяха да извлекат определени тактически предимства.

Понеже в операцията участваха само два екипа командоси, снайперистите бяха готови да се притекат на помощ. В допълнение към снайперската си карабина всеки от тях бе въоръжен и с автоматична пушка с трикратно увеличаващ оптически мерник. Планът предвиждаше светкавична атака едновременно от всички страни, която да изолира „Свободните“ в главната сграда. В това време цивилните агенти на ФБР щяха да пристигнат със заповедите за обиск, да им прочетат правата и да ги откарат в предварителния арест, откъдето единственият възможен път водеше към съда и затвора.

Обещава да бъде интересно, каза си Уеб. „Свободните“ сигурно подзираха, че ФБР ги наблюдава. В тези селски местности всеки непознат лесно се набиваше на очи, а агентите на Бюрото от доста време обикаляха наоколо. От ОБТ трябваше да имат предвид, че тяхното основно оръжие – изненадата – вече беше донякъде отслабено.

Командосите си бяха извлекли поука от фиаското с „Чарли“ и този път мъкнеха със себе си две много тежки, но извънредно чувствителни термодетекторни устройства. Романо включи едното и огледа сантиметър по сантиметър всички сгради откъм задната страна на комплекса. Междувременно момчетата от „Залив“ извършиха същата операция откъм предната страна. Тези устройства бяха толкова мощни, че можеха да различат притаена фигура през потъмнени стъкла и дори през тухлена стена. След като приключи огледа, Романо даде знак с ръка: чисто. Този път в обекта нямаше скрити картечни гнезда. Всички сгради, с изключение на главната, бяха празни. Операцията имаше всички шансове да мине гладко и без кръвопролития. Уеб видя в гъсталака мигащи светлини. Това бяха „светулки“ – ритмично святкащи инфрачервени маяци с размер на запалка, различими само през съответната оптика, които снайперистите носеха върху униформите си, за да обозначават присъствието си в пълната тъмнина. Разбира се, те бяха неприложими и при най-малкото съмнение, че врагът също може да разполага с уреди за нощно виждане. Самите командоси никога не ги използваша. Всяка мигаща светлинка в мрака означаваше другар по оръжие, а оръжието в случая

беше .308-калибровата снайперска карабина с интегрален заглушител. Това беше полезно да се знае, когато предстоеше проникване в гнездо на оси.

С палеца си Уеб постави превключвателя на огъня на своя МП-5 на кратки откоси и след това се опита отново да стабилизира пулса си в нормалните граници. Наоколо се чуваха всевъзможни нощни звуци – от катерички, птици и други животинки, обезпокоени от тези странни двукраки същества, които се прокрадваха през обиталищата им с цялата си космическа екипировка. Глухото тупкане на животинските крачка и пляскането на крила в мрака му действаше странно успокояващо. Сякаш то идваше да му напомни, че се намира все още на планетата Земя, сред живи, дишащи същества, въпреки че тази нощ бе тръгнал да убива.

Планът за действие беше малко рискован. Снайперистите нямаше да открият предварително огън по часовете. Убиването на хора, които още не са признати за виновни в каквото и да било, не е нещо, което служителите на закона правят често или с охота. Във всеки случай Уеб никога не го бе правил. Такова поведение се допускаше само при отвлечения с пряка опасност за живота на заложниците, и то с изричното одобрение на Вашингтон, на директора на ФБР или лично на министъра на правосъдието. Сега те трябваше просто да издебнат часовете и да ги обезвредят, преди ония да са имали възможност да предупредят другарите си за опасността. По принцип биха могли да използват и зашеметяващи гранати или по някакъв начин да се опитат да ги подмамят в гората, където маскираните командоси изневиделица да им скочат отгоре, но накрая решиха, че не си струва усилието. Тези часови бяха очевидно зелени и не си даваха много труд.

Ако вратите на комплекса се окажеха заключени, разбира се, щяха да ги взривят. Така щяха да издадат присъствието си пред останалите терористи вътре, но пък командосите и без това щяха след секунди да ги стиснат за шиите. Така че, ако не се случеше нещо непредвидено – една възможност, която след станалото в оня вътрешен двор Уеб вече не смееше напълно да изключи, – цялата операция щеше да трае броени секунди. „Хотел“ щеше да удари „Свободните“ отзад, а „Залив“ – по фланга. Двата екипа винаги насочваха удара си под ъгъл, никога един срещу друг, за да избегнат нещастни случаи в резултат от приятелски огън.

Когато Романо поиска от Тактико-оперативния контрол разрешение да действат по усмотрение и го получи, Уеб усети как тялото му се стяга. Той изпълни за последно докрай дробовете си с въздух, издиша и влезе в ролята си на боец от една от най-елитните специални части,

съществували някога по света. Концентрацията му беше максимална, пулсът – точно шейсет и четири в минута; Уеб Лондон усещаше всеки мускул, всяка фибра на тялото си готови за изпълнение на задачата.

Романо вдигна ръка и даде знак. После той и Уеб хукнаха вляво, а другите двама командоси – вдясно. След минута четиримата се срещнаха от двете страни на младия часови, който така и не усети нищо, погълнат изцяло в електронната си игра. Когато изобщо вдигна поглед от екрана, то бе, защото в двете му уши имаше завряно по едно .45-калиброво дуло. Преди да успее да изпусва наум, момъкът вече лежеше по лице на земята, с белезници на китките и глезените, които бяха вързани с найлонов кабел, така че тялото му беше напълно неподвижно, като на младо теле на родео, а на устата си имаше яка лента скоч. Командосите го пребъркаха и му взеха пистолета, мобилния телефон и един скрит в крачола нож с кожен калъф, като най-великодушно му оставиха любимата играчка.

Те подминаха спалните помещения и приклегнаха в полукръг около „критичната точка“ – задната врата на главната сграда. Романо предпазливо докосна вратата с ръка, после хвана бравата и я разклати. Въпреки маската на лицето му Уеб го видя как направи гримаса. Вратата беше заключена. Романо повика разбивача и човекът веднага дотича с готов пластичен експлозив, моделира го по очертанията на касата, свърза електрическия шнур и постави детонатора, докато останалите го прикриваха, готови за стрелба.

В този момент Романо докладва на Тактико-оперативния контрол обстановка „зелено“ и Уеб чу потвърждението на командващия операцията. След трийсет секунди в слушалките се чу същият диалог между екип „Залив“ и ТОК, което показваше, че колегите им успешно са се справили с баскетболиста отпред и са готови да пристъпят към атаката. От ТОК отговориха засега да изчакат и тази реплика прониза Уеб като нажежена игла. *Същото казахте тогава и на „Чарли“, нали така?* – помисли си той.

Междувременно част от снайперистите се присъединиха към екип „Залив“, докато Кен Маккарти, който се бе смъкнал от своята наблюдателна позиция, заедно с още двама от „Уиски“, дойдоха при Уеб и „Хотел“. Когато Кен и Уеб се срещнаха лице в лице, Уеб не можеше да види изражението му, но беше сигурен, че е изненадан. Всички свалиха очилата си за нощно виждане, за да не ги заслепява блясъкът от изстрелите и взривовете. Оттук нататък всеки от тях щеше да разчита само на сетивата си; Уеб нямаше нищо против.

Започна броенето. С всяко поредно число пулсът на Уеб сякаш все повече се забавяше. На две всички обърнаха глави встрани, за да не ги заслепи блясъкът от взрива. В същия момент палците им се отделиха от предпазителите, а показалците се плъзнаха върху спусъка на оръжията. Давайте, момчета! – подкани ги мислено Уеб.

Зарядът се взриви, вратата влетя навътре, последвана от Уеб и цялата му команда.

– Внимание, граната! – извика Романо, изтръгна една от зашеметяващите гранати от пояса си, дръпна халката и метна металната топка навътре в коридора. Миг по-късно оглушителен сто и осемдесет децибелов грохот разцепи сградата, придружен от блясъка на хиляда фотографски светкавици.

Уеб се държеше плътно от дясната страна на Романо, като се оглеждаше за опасности от всякакъв вид; погледът му опипваше първо най-отдалечените ъгли на помещението. Бяха попаднали в малка стаичка, от която вляво водеше тесен коридор. По разузнавателните данни, потвърдени от термодетекторите, „Свободните“ се бяха събрали в заседателната зала в задната част на къщата. Помещението беше доста обширно, около дванайсет на дванайсет метра; нямаше опасност някой да се укрие по разни ниши и чупки. От друга страна, подобно голямо помещение беше по-трудно за овладяване от малка стая, а вътре сигурно имаше мебели и друго обзавеждане, зад което можеха да се скрият терористите. Командосите оставиха един от своите да охранява стаята, в която току-що бяха влезли, и продължиха нататък. Правилата на водене на боя повеляваха веднъж завзетата територия да не се отстъпва и всеки сам да си пази гърба.

До този момент не се виждаше никой, макар от дъното на къщата да долитаха кръсъци. Уеб и другите от „Хотел“ се впуснаха напред по коридора. След още един завой пред тях трябваше да се изправи двойната врата на голямото помещение.

– Граната! – извика Уеб, дръпна халката и запрати гранатата зад ъгъла. Сега дори в края на коридора да ги дебнеше някой, той щеше да ги дочака напълно глух и спял.

Когато стигнаха до двойната врата, никой не си даде труд да проверява дали е заключена. Романо просто лепна една лента пластичен експлозив на мястото, където се срещаха двете крила, и след две секунди вратата се срина навътре.

В същия миг в една от страничните стени на същото помещение зейна широка дупка и през нея нахълтаха командосите от „Залив“.

Тяхното взривно устройство бе разрушило цялата стена и във всички посоки се сипеха парчета зидария. Един от „Свободните“ се търкаляше по пода и пищеше от болка, стиснал с ръце окървавената си глава.

Момчетата от „Хотел“ също се втурнаха в помещението през отвора на издънената врата, като оглеждаха всички ъгли за възможна съпротива.

– Граната! – извика Романо и се затича към отсрещната страна на залата. Ослепителният блясък бе последван от такъв гръм, че „Свободните“, напълно зашеметени, се запрепъваха един в друг, не знаейки накъде да бягат. Не се чуваха никакви изстрели и Уеб си каза, че всичко може в крайна сметка да завърши мирно. Той последва Романо, докато погледът му машинално обхождаше цялото помещение за възможни заплахи. Мъже на всякаква възраст – от старци до младежи – клечаха зад преобърнати столове, лежаха проснати на пода или свити по ъглите, стиснали очи и запушили с ръце ушите си след въздействието на зашеметяващите гранати. Помещението потъна в мрак, след като още в първите секунди нападателите простреляха лампите на тавана. Сега те довършваха работата си на тъмно, ако не се броеше ослепителният блясък на гранатите.

– ФБР! Всички на пода! Ръцете на тила, пръстите сплетени! Изпълнявай! *Веднага!* Иначе загивате! – Романо изкрещя всичко това на един дъх като картечен откос, подсилен от насечения му бруклински акцент. Уеб се зачуди откъде приятелят му бе събрал толкова въздух в дробовете си.

Доколкото Уеб можеше да види от мястото си, повечето от „Свободните“, макар зашеметени и залитащи, започнаха да изпълняват указанията. И тогава се чу първият изстрел, последван от втори. Единият куршум се заби в стената точно до главата му. С периферното си зрение Уеб видя как един от мъжете, стиснал в ръка МП–5, се опитваше да се вдигне от пода и насочваше картечния пистолет към него. Вероятно и Романо бе видял същото, защото двамата едновременно вдигнаха своите оръжия, поставени на дълги откоси, шестнайсет куршума почти едновременно се забиха в гърдите и главата на мъжа. Той се строполи обратно на пода и не мръдна повече.

Останалите терористи, ослепени и дезориентирани, но заедно с това разярени от смъртта на своя другар, извадиха едновременно оръжията си и откриха огън иззад импровизираните си укрития. Силите бяха твърде неравностойни: пистолети, ловджийски пушки и гола плът на надхвани фанатици срещу кевлар, „Хеклер & Кох“ и превъзходно

тренирани елитни командоси, истински машини за убиване. Затова и битката не продължи дълго. „Свободните“ като някакви глупаци се опитваха да срещнат погледа на противника си, докато очите на Уеб и хората му оставаха приковани в ръцете, които държаха оръжията, насочени срещу тях. Червеникавите лъчи на лазерните прицели безпогрешно намираха целта, докато мъжете от „Хотел“ и „Залив“ хладнокръвно пристъпваха напред, извъртаха се встрани и кръгом и методично изстрелваха куршум след куршум като в някакъв изкусно режисиран танц на смъртта. В резултат от безразборната стрелба на обезумелите от ужас домакини на два пъти командоси от ОБТ бяха улучени в тялото, но пистолетните куршуми нямаха никакъв шанс срещу кевлара, докато след всеки изстрел на някой агент членската маса на „Свободното общество“ намаляваше с по един човек.

В един момент на Уеб му писна от цялата тази безсмислена касаница; той превключи оръжието си на пълен автомат и изстреля един дълъг откос успоредно на плотовете на масите. Във въздуха като конфети се разлетяха парченца фурнир и евтин шперплат, а тежките куршуми, които неговият МП-5 бълваше със скорост петнайсет в секунда, продължаваха траекторията си, докато описаха широка дъга по отсрещната стена. ОБТ бе получил инструкции този път да не дава предупредителни изстрели, но никъде в уставите не пишеше, че е редно да бъде изстребен без причина несравнимо по-слаб противник. Останалите живи „Свободни“ не представляваха опасност за никого; те просто имаха нужда от малко убеждение, за да се предадат. Романо също пусна един откос ниско над главите им. Когато изстрелите утихнаха, доблестните защитници на крепостта лежаха по корем на пода, а желанието им за битка и победа се бе изпарило като пролетна мъгла.

Щом патроните им свършиха, Уеб и Романо едновременно измъкнаха по един десетмилиметров пълнител и с отработени движения презаредиха оръжията. Продължиха да стрелят ниско над главите на зашеметения и парализиран от ужас противник, докато и последните останали живи от „Свободните“ направиха единствено разумния избор: те изпълзяха с вдигнати ръце изпод разрушената мебелировка, докато оръжията им се въргаляха на пода. Повечето изглеждаха изпаднали в шок, някои хълцаха. Някакъв тип гледаше с безизразен поглед ръцете си, изцапани с кръв от зейналата рана на крака му; по ризата му имаше повърнато. Един от командосите отиде до него, закопча ръцете му с белезници на гърба, след което се наведе, измъкна отнякъде чифт хирургически ръкавици и започна да почиства и превързва раната. От линейката,

която придружаваше отряда при всяка акция, бяха повикани санитарите да се погрижат за ранените. Уеб се наведе и огледа ранения крак на пострадалия. От такава рана нямаше да умре, но той и без това щеше да прекара остатък от живота си зад решетките.

Докато Романо и още един командос поставяха белезници на „Свободните“, които вече се предаваха, неколцина други обикаляха помещението, за да се убедят, че падналите са наистина мъртви. Уеб беше сигурен, че сред телата, натъркаляни по пода, няма нито един жив. Човек не е създаден от природата да оцелее след изстрел в челото.

Най-после Уеб свали оръжието си и дълбоко въздъхна. Той огледа бойното поле, после един по един всички оцелели. Някои имаха вид на малолетни, облечени с твърде големи за ръста им дочени панталони, тениски и мръсни ботуши. Един беше с рехави брадици, по-скоро рижав мъх на долната челюст; друг имаше още младежки пъпки по лицето. Двама пък изглеждаха достатъчно възрастни, за да имат внуци; ако наистина имаха, вероятно ги бяха привлекли за каузата, за да умрат заедно. „Свободните“ в никакъв случай не можеха да бъдат наречени достойни противници. Това бяха банда глупаци с пищови и объркан личен живот, които бяха направили своя погрешен житейски избор. Уеб преброи осем трупа, чиято кръв бързо попиваше в евтиния мокет. И макар самите „Свободни“ да бяха на друго мнение, кръвта им беше също така червена както на всички останали раси, етноси и социални групи. Всички мъртви по света си приличат.

Той се облегна на стената; в далечината се чуваше вой на полицейски сирени. Бяха спечелили една неравностойна битка и това не беше справедливо. Но нима предишния път същите тия типове се бяха отнесли справедливо с другарите му? Уеб трябваше да се чувства удовлетворен. Вместо това той усещаше единствено, че му се гади. Не му беше лесно да убива човешки същества и тъкмо тук беше разликата между Уеб Лондон и хора като Ърнест Б. Фрий.

Романо се приближи до него.

– Откъде, по дяволите, дойдоха тия изстрели?

В отговор Уеб само поклати глава.

– Мамка му – рече Романо, – не си го представях точно така.

Уеб забеляза голямата дупка от куршум в маскировъчния му комбинезон, малко под пъпа; отдолу се виждаше бронезилетката. Романо проследи погледа му и вдигна рамене, сякаш комар го бе ухапал.

– Два пръста по-надолу и мойта Енджи щеше да си търси нов жребец – захили се той.

Уеб се напъваше да си спомни какво бе чул и видял и кога точно бе станало това. Едно беше сигурно: всеки един от тях щеше тепърва да отговаря на много въпроси и нито един от тях нямаше лесен отговор. Предупреждението на Причард кънтеше в ушите му. Те току-що бяха убили част от членовете на „Свободното общество“ – организацията, заподозряна в предумишлено покушение срещу един цял екип от ОБТ. Но на практика Уеб и другарите му бяха открили огън и бяха изпозастреляли група младежи и старци, понеже бяха чули изстрели и после Уеб бе видял един от тях да вдига оръжието си и да се цели в него. Разбира се, формално Уеб имаше оправдание за това, което бе извършил, но фактите можеха да бъдат тълкувани и изопачени. А във Вашингтон имаше повече професионални изопачители на факти на квадратен километър откъдето и да било другаде на планетата.

Уеб чу стъпки, които приближаваха. Скоро на мястото на произшествието щяха да заприихдат цивилните агенти, разните там Бейтсовци и тям подобни, и щяха да поемат върху себе си задачата да установят какво точно е станало. Както се бе изразил преди време Романо, тях ги пращаха само когато трябваше да опукат някого. Но тоя път като че ли и на шефовете нямаше да им се размине. Внезапно Уеб изпита нещо, което не бе усетил, докато летяха куршумите – страх.

На около хиляда метра оттам, в гъсталаците откъм задната страна на лагера, далеч извън периметъра, контролиран от ОБТ, се чу лек шум. Изведнъж земята се размърда и надигна, но после прие очертанията на приклекнала човешка фигура, която в дясната си ръка държеше снайперска карабина с оптически мерник. Същата, с която бе убит Крие Милър пред дома на Рандъл Коув във Фредриксбърг. Тогава от ФБР бяха решили, че Уеб е бил истинската цел на убиеца, но това не беше вярно. Смъртта на Милър беше само повод, за да бъдат причинени допълнителни неприятности на Уеб Лондон. Същата цел – да направи труден живота на Уеб – и сега бе довела тук мъжа, предизвикал тази с нищо неоправдана престрелка между нещастните членове на „Свободното общество“ и екипа командоси. Той свали пелерината си, покрита с кал, пръст, животински изпражнения, сухи листа и всякакви други боклуци, които го правеха неотличим от околния пейзаж. Мъжът отдавна бе решил за себе си, че трябва да се стреми да подражава само на най-добрите. А Уеб Лондон се смяташе за най-добър между най-добрите. Затова именно мъжът го бе взел на мушка. Това беше неговата лична вендета

срещу Уеб. Много лична. След като сгъна наметалото и го постави в раницата си, Клайд Мейси незабелязано напусна района. Въпреки обичайната си сдържаност този път той беше широко усмихнат. Мисията беше изпълнена.

Тъй като не успя да открие произхода на групировката, организираща канала за вкарване на оксиконтин в района на Вашингтон, Рандъл Коув реши да смени тактиката и да удари получателя вместо доставчика. Той използва информацията, получена от дребния гангстер Тий, за да проследи банда наркопласъори, които се бяха специализирали в разпространение на новата дрога. Наистина безценна информация можеше да се изкопчи от един доносник, стига да бъде полколян достатъчно дълго с главата надолу над Потомак! В един момент Коув реши, че си струва да си набави още малко от безплатния информационен продукт. Тази му нова тактика го бе довела посред нощ на това място и той се надяваше, че резултатите ще оправдаят очакванията.

Гората беше непрогледна, а Коув се движеше през нея толкова тихо и незабелязано, колкото изобщо е по силите на едно човешко същество. Той спря там, където свършваха дърветата, приклепна и огледа терена. Колите стигаха до коларския път, който се виеше през гъсталака по границата между Западна Вирджиния и Кентъки. Ако Коув имаше възможност да повика подкрепление, би го направил. По едно време си мислеше да вземе със себе си Венабълс, но Съни вече достатъчно му бе помогнал, а пък имаше жена и деца и при това се готвеше за пенсия. Затова нямаше никакво желание да му проваля живота. Самият Коув беше храбър мъж, свикнал да попада в опасни ситуации, но същевременно добре познаваше тънката граница между храброст и идиотизъм и гледаше никога да не я прекрочва.

Когато забеляза, че неколцина мъже се събират около една от колите, той се сниши още повече и извади очилата си за нощно виждане, за да ги огледа по-добре. Мъжете носеха някакви пакети, увити в найлон; това потвърди подозренията му. Не приличаха на калъпчета кокаин, а по-скоро на пликове с десетки хиляди хапчета вътре. Той извади фотоапарата си за нощни снимки без светкавица и изшрака няколко пози, след което се замисли какво да предприеме. От мястото си различаваше поне петима мъже, до един въоръжени. Не можеше да ги арестува, без да се постави в сериозна опасност. Докато размишляваше, той не забеляза как посоката на вятъра леко се промени. Разбра това едва когато кучето, което до този момент кротко бе лежало до една от колите, скочи и се втурна право към него.

Коув изруга наум, обърна се и се затича навътре в гората. С всяка крачка обаче кучето го настигаше, а коленете на Коув бяха преживели доста и се готвеха да го оставят. Освен това той дочу нещо, което още повече го разтревожи. В преследването се бяха включили и двукраки същества.

Те го обградиха в едно мочурище. Кучето се хвърли върху него с оголени зъби, Коув вдигна пистолета си и го просна мъртво на земята. Това беше последното, което успя да направи, преди цяла гора от цеви да се насочат към него. Той вдигна пистолета си нагоре в знак, че се предава.

– Хвърли го! – извика един от преследвачите и Коув се подчини.

Мъжете се приближиха и един от тях го претърси; откри втория пистолет в ръкава на якето и му взе фотоапарата.

Немо Стрейт коленичи до кучето и нежно го погали. После хвърли на Коув такъв поглед, сякаш врагът току-що бе заклал родната му майка. Стрейт вдигна пистолета си и пристъпи напред.

– Имах Проклетията от шест години. Страхотно куче беше.

Коув не каза нищо. Друг от мъжете го блъсна в гърба с приклада на пушката си, но в отговор Коув само изръмжа.

Стрейт направи още една крачка напред и го заплю в лицето.

– Аз съм си виновен, че не проверих дали си пукнал, когато блъснахме колата ти в пропастта. Трябваше още тогава да запалиш дебела свещ за късмета си и да се разкараш от града.

Коув не отвърна и на това, но направи една незабележима крачка към Стрейт. Крадешком огледа останалите. Нападателяте бяха облечени в градски дрехи и до един бяха черни. Но той не можеше да се надява на помощ от собствената си раса. В престъпния свят парите говореха по-силно от лоялността между свои.

Стрейт погледна през рамо към фургона, в който се намираще Боби Лий, и после отново се обърна към пленника.

– Какво бе, приятел? – ухили се той. – Ти не можеш ли да не си навираш носа в чуждите работи? А? – Той допря дулото на пистолета до бузата на Коув, после замахна и здравата го цапардоса с твърдия метал. – Отговаряй, като те питам!

В отговор Коув се изплю в лицето му. Стрейт се избърса, после отново вдигна пистолета и го опря до слепоочието на негъра.

– Кажы си сега молитвата.

Ножът се появи от същия ръкав, където бе скрит резервният пистолет. Коув знаеше от опит, че там, където вече е открито едно оръжие, не

проверяват за други. Той се целеше право в сърцето, но кракът му се подхлъзна в калта, а и Стрейт се оказа по-бърз, отколкото бе очаквал, та ножът се заби в рамото му. Стрейт падна по гръб в блатото, дръжката на ножа стърчеше от раната.

Коув остана на мястото си, вперил поглед в мъжете, които го заобикаляха. В продължение на няколко мига настана пълна тишина. В съзнанието му изплува картина: жена му и децата тичаха към него през една поляна, покрита с прекрасни пролетни цветя; техните усмивки и предвкушването за топлите им обятия прогони мисълта за всички отвратителни гадости, които бе преживял.

Пушките и пистолетите гърмяха. Коув бе ударен от няколко куршума и се строполи на земята. В същия миг наблизно се чу шум на хеликоптерен двигател и няколко секунди по-късно над върховете на дърветата се появи ярка светлина.

Стрейт скочи на крака.

– Хайде да се измитаме!

Въпреки раната си той вдигна на ръце мъртвото си куче и хукна да бяга. След по-малко от минута поляната се опразни. Хеликоптерът прелетя ниско и продължи по пътя си, без да подозира за разигралата се долу драма. Стрейт не бе познал – машината просто превозваше група бизнесмени след закъсняла делова среща.

Когато нормалните звуци на нощта се възвърнаха, в мрака се разнесе стон. Рандъл Коув се опита да се надигне, но колкото и да беше силен физически, не успя. Бронежилетката бе спряла три от куршумите. Останалите два, попаднали в жива плът, си бяха свършили работата. Той се отпусна назад. Кръвта му оцвети водата на блатото в червено.

Тази вечер Клеър Даниълс остана до късно в кабинета си. Външната врата беше заключена и сградата се охраняваше, така че тя се чувстваше в по-голяма безопасност на работното си място, отколкото в хотела, където се бе настанила. Нейният познат фармацевт ѝ бе позвънил с анализ на странното хапче, което бе взела от Уеб. Клеър бе предположила, че е някакво мощно сънотворно, понеже все още смяташе, че фатална комбинация от лекарства със закъсняло действие бе парализирала Уеб по време на атаката. Теорията ѝ може би беше твърде смела, но поне засега не ѝ хрумваше нищо по-убедително. В този момент бе иззвънял телефонът и отговорът бе обърнал всичко надолу с главата.

– Хапчето е *плацебо* – обяви нейният познат, – каквито дават на

контролните групи при изпитания на нови препарати.

Плацебо?! Мнимо лекарство?! Клеър бе изумена. Всички останали таблетки ѝ се бяха сторили напълно редовни. Тя се облегна назад в стола и се замисли дълбоко. Ако не беше медикаментозна реакция, то какво би могло да бъде? Разумът ѝ отказваше да приеме, че Кевин Уестбрук наистина бе проклетел Уеб през онази нощ със странното си възклицание. И все пак всичко сочеше натам. Нима Уеб наистина бе преживял психически срив?

Клеър прегледа някои от блокчетата, които Уеб ѝ бе позволил да задържи. Рисунката, на която Кевин насочваше дистанционното устройство, бе предадена веднага за анализ на ФБР, а тя беше единствена по рода си; в нито едно от останалите блокчета нямаше нищо подобно. Клеър разгледа другите рисунки, някои от които бяха доста добри. Момчето явно имаше талант.

На нито една рисунка не беше написано „Проклятие и триста дяволи!“ или нещо подобно. Клеър отново се замисли за звученето на израза. Доста архаичен, вероятно от времето на Гражданската война. „Проклятие и триста дяволи, пълен напред!“ – това или нещо подобно бе казал вероятно адмирал Фарагът по време на решаващата морска битка между Севера и Юга.

Клеър си записа думите върху лист хартия. От времето на Гражданската война, бе предположил Уеб. Робство. Черни и бели. Черно и бяло. Неофашизъм. Челото ѝ цялото се набърчи от усилието, но изведнъж ѝ хрумна нещо. После веднага си каза, че това е невъзможно.

„Свободното общество“? Дявол го взел! Тя погледна към компютъра си. А защо не? Няколко кликания с мишката, и след минута отговорът се появи на екрана. „Свободното общество“ поддържаше свой интернет сайт. Отблъскваща, изпълнена с омраза пропаганда, предназначена да привлича в редиците им невежите и озлобени от живота лумпени. Когато го видя, сърцето ѝ се спря в гърлото.

В този момент лампите угаснаха и кабинетът ѝ потъна в мрак. Съпадението между внезапната тъмнина и онова, което току-що бе научила, я накара да извика. Тя повъдни на охраната.

Гласът на дежурния звучеше любезно и успокояващо.

– Не е в цялата сграда, доктор Даниълс. Тук имаме ток. Сигурно е изключил бушон. Да се кача ли да проверя?

Тя погледна през прозореца си и видя, че околните сгради също са осветени.

– Не, няма нужда. Мисля, че имам фенерче. Ако е бушон, аз ще го

включва.

Тя затвори, порови в чекмеджетата на бюрото си и накрая измъкна електрическо фенерче, после премина от кабинета си в тъмната приемна. Намери електрическото табло и натисна дръжката. Беше заключено. Странно, помисли си тя, но се сети, че през таблото минаваха също телефонните кабели и връзките на охранителната система, затова вероятно го пазеха от външни лица. Но как тогава да вдигне падналия бушон? Тя си помисли да опакова вещите си и да си отиде в хотела, но всичките ѝ бележки бяха в кабинета, а освен това нямаше лаптоп, с който би могла да влезе в интернет от хотелската стая.

Клеър освети с фенерчето си ключалката на таблото. Изглеждаше пределно проста. Тя отиде в кухнята и намери отвертка. После се върна, стисна фенерчето под мишница и се хвана на работа. След около пет минути, в резултат повече на късмет, отколкото на умение, ключалката поддаде и вратичката се отвори. Тя освети вътрешността на таблото, видя падналия предпазител и го вдигна нагоре. Лампите в помещението веднага светнаха. Тъкмо се канеше да затвори вратичката, когато нещо привлече вниманието ѝ. Към жиците, които минаваха нагоре по стената, беше прикрепено малко устройство. Клеър не разбираше много от тези неща, но устройството ѝ се стори някак не на място, сякаш беше поставено там допълнително. Сякаш беше за подслушване.

Може би от внезапното откритие, което бе направила, или от обхваналата я напоследък параноя, изведнъж Клеър разбра всичко. Тя изтича обратно в кабинета си, без да забележи малкия електрически прекъсвач върху рамката на таблото, който се задействаше с всяко отваряне на вратичката.

Тя нахълта тичешком в кабинета си и се заоглежда. Погледът ѝ обиколи всичките стени и накрая се спря на тавана. Грабна стола от бюрото, събу си обувките и се качи на стола, като протегна ръка към детектора на противопожарната система. След годините, през които бе работила с полицаи, тя знаеше, че тези детектори бяха предпочитано място за поставяне на подслушвателни устройства. Тя дръпна пластмасовата капачка и отдолу се проточи някаква жица, която не би трябвало да я има. Дали само нейният кабинет се подслушваше, или всички останали?

Клеър остави детектора да виси от тавана, скочи от стола и изтича в съседния кабинет, този на О'Банън. Вратата беше заключена, но ключалката беше същата като на електрическото табло. С отвертката, която държеше в ръка, тя бързо се справи с бравата. На тавана също имаше пожарен детектор като в нейния кабинет. Тя свали капачката и отвърте

се показва същата съмнителна жица. Клеър тъкмо щеше да продължи към следващия кабинет, когато забеляза отворената папка на бюрото на О'Банън.

Вътрешният ѝ глас ѝ каза, че това, което се готви да направи, е не-колегиално и крайно нередно, но обстоятелствата я оправдаваха. Тя вдигна папката. Беше психиатричното досие на Дебора Райнър. Уеб ѝ бе споменал за нея – вдовицата на един от участниците в неговия някогашен екип. Тя прелисти набързо дебелия куп хартия. Деби Райнър явно идваше отдавна и често при О'Банън. Това, което изненада Клеър, беше броят на хипнотичните сеанси, на които жената се бе подлагала. О'Банън я бе хипнотизирал почти при всяка среща.

Когато Клеър проследи датите на срещите, изведнъж през ума ѝ мина ужасяваща мисъл. Една от тези дати беше точно три дни преди гибелта на екип „Чарли“.

Тя остави папката върху бюрото и пристъпи към картотеката, където се съхраняваха останалите досиета на пациенти. Шкафът беше заключен, но ключалката беше съвсем проста и Клеър я отвори без всякакво усилие; тя вече пет пари не даваше за професионалната етика. Върху папките прочете имената на много агенти и служители от всякакви отдели на Бюрото и на техните съпруги. Прегледа някои от досиетата. Също както при Деби Райнър броят на хипнотичните сеанси, на които се бяха подлагали, беше извънредно висок.

Клеър мислеше трескаво. Хипнозата е особено състояние на съзнанието. Под хипноза човек може да бъде накаран да извърши деяния, които нормално никога не би му хрумвало да предприеме. Но което е още по-важно, в състояние на хипноза от пациента може да бъде измъкната всякаква информация, а ако пациентът е агент на ФБР или негова съпруга – и оперативни данни, които представляват служебна тайна. Клеър живо си представи как О'Банън е разпитвал обърканата и уязвима Деби Райнър за всякакви подробности от работата на съпруга ѝ. Включително за целите на предстоящи операции и точната дата и час на планирания удар, ако Теди Райнър ги бе споделял с жена си. А някои мъже правеха това въпреки изричната уставна забрана. Много често семейният живот изискваше подобни нарушения на професионалната етика само за да има мир въщи. Или пък човек можеше да се издаде неволно, а после съпругата му да сподели чутото в състояние на хипноза.

Всичко това беше детска игра за професионалист с опита на О'Банън. Разбира се, след сеанса той разполагаше с достатъчно възможности да изтрие от паметта на пациента всякакъв спомен за случилото се, дори

за самия акт на хипнозата. *Господи!* – помисли си Клеър. – *Деби Райнър може несъзнателно да е допринесла за смъртта на съпруга си!*

На всичко отгоре подслушвателните устройства през цялото време бяха записвали поверителната информация, която пациентите споделяха със своите психотерапевти. Ценна информация, която би могла да се използва за изнудване или за умишлен саботаж, както бе станало с екипа на Уеб. Без да се впуска в подробности, Уеб ѝ бе споменал, че в Бюрото има проблеми. Ако Клеър се окажеше права, О'Банън през цялото време бе стоял в дъното на тези проблеми.

Докато гледаше втрещено картотеката, Клеър си даде сметка за нещо, което липсваше в нея. На буквата „Л“ бяха класирани няколко досиета на пациенти. Между тях имаше една голяма празна папка. Клеър се запита дали тя не бе съдържала досието на Уеб Лондон. Само че онова, което О'Банън ѝ бе дал навремето, далеч не беше чак толкова много. Или може би той не ѝ бе предал всичко? Клеър знаеше, че О'Банън е извънредно самонадеян, дори арогантен човек. Той се смяташе за по-умен и по-опитен от всички останали. Може би нарочно бе укрил от нея информация, за да я остави да се лута. А може би имаше и по-важни причини от професионалната суета да се опита да задържи Уеб като пациент.

Тя затършува из кабинета му. Започна от бюрото и мина през всички места, където той би могъл да укрие липсващата от папката на Уеб информация. Не намери нищо. После вдигна поглед нагоре. Помещението беше модерно обзаведено, с окачен таван. Клеър стъпи на стола с фенерчето в ръка и надигна една от плоскостите. Като се изправеше на пръсти, можеше да види какво има в кухнята. Тя освети наоколо с фенерчето си и веднага забеляза малка кутия, поставена върху металната рамка, която поддържаше плоскостите. Клеър премести стола си под съответната точка и извади кутийката. Вътре беше остатъкът от досието на Уеб; още щом седна да го прегледа, Клеър разбра, че е попаднала на съкровище. С всяка следваща страница тя все повече се удивяваше на невероятните разкрития, които съдържаше това досие.

Клеър Даниълс прекрасно знаеше, че О'Банън е маниак на тема ред; в миналото двамата неведнъж се бяха шегували с това му качество. И той наистина си бе водил най-подробни бележки. От тях тя разбра, че след смъртта на майка му О'Банън многократно бе подлагал Уеб на хипноза, дори повече, отколкото Деби Райнър. Всеки път той бе прилагал метода на сугестията, за да изтрие спомена за хипнотичния сеанс от съзнанието му. Клеър буквално подскочи, когато откри, че при един от

сеансите Уеб бе разказал на О'Банън цялата история за смъртта на втория си баща. Бележките бяха пределно лаконични, сякаш шифровани, но вътре се споменаваха неща като „Стоктън“, „тавана“ и „ТАТКО, МИЛИЧЪК!!!“ – последното написано изцяло с печатни букви. Чак сега ѝ стана ясно защо Уеб бе изкрещял: „Много добре знаеш какво виждам!“ Подсъзнанието му вече веднъж бе споделило всичко това, само че не с нея, а с О'Банън. Използването на плацебо вместо истински медикаменти също се споменаваше в бележките. Клеър предположи, че това е правено, за да може О'Банън да прецени до каква степен неговите запovedи са проникнали в подсъзнанието на Уеб. Наистина, докато му бе давал плацебото, О'Банън бе успял да му внуши, че това е най-доброто съответно на пазара, а на свой ред Уеб бе докладвал, че то наистина действа отлично. Уеб също така бе разказал на О'Банън за опасните игри с „Тейзър“ – пистолета с електрошоковите стрелички.

Най-после Клеър Даниълс разбра истината за случилото се с Уеб в онази тъмна уличка. Много добър ход, призна тя, защото Уеб не е бил принуждаван да извърши нещо нередно или против волята си, като например да убие хладнокръвно някой невинен, а му е било вменено точно обратното – да не прави нищо.

Тя реши незабавно да се свърже с Уеб, за да му обясни до какъв извод бе стигнала, както и да го помоли за съдействие, но не можеше да стори това отгук, с всичките подслушвателни устройства в сградата.

Още известно време Клеър продължи да прелиства материалите от досието. Отношенията между лекар и пациент бяха разкрити в цялата си жестокост на последната страница, където О'Банън си бе отбелязал, че без съмнение Уеб ще постъпи точно така, както му е наредено. С характерния си кодиран език той всъщност бе написал, че двамата с Уеб вече са изградили помежду си прекрасни взаимоотношения на пълно взаимно доверие. О'Банън бе добавил многозначително, че един психиатър (тук той предвидливо се бе въздържал да спомене себе си) би могъл да се впише в съзнанието на Уеб като някаква бащинска фигура в живота му, призвана да го защити. И че ако Уеб откаже да изпълни указанията на психиатъра, вторият му баща ще се върне, за да го убие; на практика самият живот на пациента трябваше да изглежда зависим от точното изпълнение на дадените инструкции. О'Банън бе стигнал до заключението, че Уеб Лондон е извънредно податлив на постхипнотична сугестия, с което представляваше риск от гледна точка на сигурността. Клеър, която вече познаваше достатъчно отблизо Уеб, прекрасно разбра за какво става дума: със своята психологическа нагласа Уеб просто не беше в

състояние да не изпълни дадената заповед. Но тя знаеше и друго: че от един момент нататък той се бе съвзел от внушението, бе се хвърлил напред в двора и се бе изправил сам срещу картечниците въпреки силните вътрешни гласове, които се опитваха да го спрат. И тъкмо в това се заключаваше най-забележителното му постижение през онази нощ.

Клеър трябваше да признае, че О'Банън бе водил бележките си много умело и бе положил всички усилия да прикрие следите си – още една причина тя да бъде извънредно предпазлива. Колегата ѝ бе предвидил всички усложнения и опасности освен една: възможността Уеб да се прехвърли при нея и тя по свой път да узнае за него онова, което О'Банън вече бе научил. Не бе предвидил и още нещо – откриването на подслушвателните устройства, а също и на оригиналното досие. Нищо чудно, че О'Банън толкова много бе настоявал Уеб да остане негов пациент.

Време беше Клеър да се свърже с онези, които знаеха как да се справят със ситуацията. Тук решително не беше в свои води.

Тя се извърна и тръгна към кабинета си; искаше да си вземе нещата и да си ходи. Тогава видя мъжа, който стоеше и я гледаше. И докато тя държеше в ръка отвертка, в неговата имаше пистолет.

При това Ед О'Банън нямаше вид, че ще се поколебае да го използва.

След като се върна в Куонтико, Уеб прибра нещата си и се яви на доклад заедно с останалите членове на екипа. Никой не беше в състояние да обясни какво точно се бе случило. Уеб смяташе, че е напълно възможно първоначалните изстрели да са дошли и отвън. Ако наистина беше така, куршумите от тях бяха още някъде в стаята, макар стените да бяха надупчени до такава степен, че щеше да се наложи всеки отделен куршум да се сортира по вида на оръжието. Снайперистите също бяха разпитани, но отделно и Уеб нямаше как да знае какво точно бяха чули или видели. Ако изстрелите бяха дошли отвън, те с положителност бяха забелязали нещо; в края на краищата бяха обградили целия район. Доколкото му беше известно, нито един от „Свободните“ не бе успял да напусне сградата. Във всеки случай, ако изстрелите бяха произведени от разстояние, стрелецът явно се бе крил наоколо още преди ОБТ да заеме позиция. А това можеше да означава само едно: поредно изтичане на информация за предстоящата акция на отряда. Не можеше да се каже, че положението е особено радостно.

От Вашингтон бяха изпратили хора да огледат с лупа целия комплекс в търсене на следи, които да докажат връзката на „Свободните“ с покушението срещу „Чарли“. Уеб се надяваше да открият достатъчно, за да обяснят целия случай, макар да се съмняваше, че това ще стане. Какво обяснение можеше да има за омразата в душите на тези хора – мъже, деца и старци?

Изкъпани и преоблечени, Уеб и Романо крачеха по коридора към изхода на административната сграда; готвеха се да си тръгват, когато Бейтс се появи пред тях и им направи знак с ръка да го последват в един празен кабинет.

– Струва ми се, че нося лош късмет, Пърс – опита се да се пошегува Уеб. В същото време си мислеше дали най-после не бе дошъл часът на уволнението му.

Романо извиси глас:

– Нищо подобно. Лош късмет щеше да бъде, ако бяхме загубили някой от нашите. Не се чувствам виновен пред никого, задето съм останал невредим. То това е като при летенето със самолет, приятел. Всяко кацане е добро кацане.

– Затваряйте си устата – каза Бейтс и те незабавно го послушаха. –

Сега вече пресата ще ни разкъса, но ние и този път ще го понесем. Не мога да понеса обаче, когато двама от моите хора непрестанно нарушават заповедите ми.

– Не достигаха хора, Пърс! – каза Уеб. – Освен това не мога да повярвам, че не ми каза нищо. Аз ти обърнах внимание за оная камера.

Бейтс навря лицето си на милиметри от неговото и кресна:

– Не ти казах, Уеб, защото се боях, че ще се случи тъкмо това, което се случи.

Уеб дори не мигна.

– И да ме нямаше мен там, резултатът щеше да бъде същият. Когато стрелят по теб, отвръщаш на огъня. Не можех да оставя другарите си да загинат. Ако щеш, изхвърли ме от Бюрото, но да знаеш, че повторят ли се нещата, бих постъпил по същия начин.

Двамата мъже се гледаха в упор, докато чертите им започнаха да се успокояват. После Бейтс се отпусна на един стол и поклати глава.

– Майната му – каза той. – По-лошо от това не може да стане, тъй че какво ми пука!

– Ако толкова се боеше, че може да се случи нещо подобно, защо не изпрати други вместо нас? – попита Уеб.

– Не зависеше от мен. Заповедта дойде отгоре.

– Колко по-нагоре?

– Това не ви засяга.

– Щом аз ще опирам пешкира, засяга ме, и още как!

Бейтс упорито поклати глава.

– Ако изстрелите са дошли отвън, то някой е знаел за акцията – отбеляза Романо.

– Гениално, Романо! Напомни ми да те предложи за повишение – сопна се Бейтс.

– Информация може да изтече отвсякъде – заключи мъдро Уеб. – От горе на долу или от долу на горе, нали, Пърс?

– Млъквай, Уеб!

– Имаш ли нещо да ни казваш изобщо?

– Всъщност тази нощ не бяхме съвсем капо. – Бейтс се извърна и разтвори една папка на бюрото зад себе си. – Открихме доста интересни работи за тия „Свободни“. Сайлъс Фрий е сред убитите. Заедно с още няколко господата по над шейсет. Освен тях има и четирима хлапаци, които още не са на възраст да гласуват. Това показва, че след престрелката в училището „Свободните“ са в немилост. Явно не могат да набират хора.

– Ърнест Фрий обаче не е в списъка – каза Уеб. – Проверих.

– Така е. Нашият Ърни го няма. – Бейтс извади няколко листа от папката. – Затова пък под дъските на пода в една от сградите намерихме материал за самоцелни бомби, а също и информация за съдията Ледбетър, Скот Уингоу и Фред Уоткинс.

– Връзката е ясна – каза Романо.

– И това не е всичко. Намерихме големи количества оксиконтин, перкоцет и перкодан на обща стойност по цени на черно около десет хиляди долара.

Уеб изглеждаше изненадан.

– „Свободните“ продават легални лекарства на черния пазар, така ли?

– Ами с отгъняването на редиците явно им е отгънял и джобът – подметна Бейтс. – С окси човек може да си докара добри пари в провинцията. Тъй че не виждам нищо чудно.

– Ах, мамка му стара! Значи според теб това е връзката с разследването на Коув. „Свободните“ симулират канал за дрога през Вашингтон, Коув лапа въдицата, вика наши хора и ония им виждат сметката.

Бейтс кимна.

– Може би същите типове сега притискат Уестбрук и останалите наркобанди да се обединят – добави той.

Уеб също кимна, но нещо не му изглеждаше напълно наред.

– Намерихме и това – продължи Бейтс. – Списък на бивши и настоящи членове на „Свободното общество“. – Той погледна Уеб. – Можеш ли да познаеш кой фигурира между бившите?

Уеб поклати глава.

– Уморен съм и не мога да мисля. Кой?

– Клайд Мейси.

Уеб напълно забрави за оксиконтината.

– Ти се шегуваш.

– Постъпил преди десет години, напуснал два месеца преди стрелбата в Ричмънд. „Свободните“ всичко си водят на отчет, вероятно за да шантажират бивши членове, когато по-привършат парите. Същото правят и Ку Клукс Клан.

– От бивш „Свободен“ Мейси изведнъж става наемен бяч при някакъв черен в гетото на Вашингтон. Някакъв вид възраждане или човекът просто си изкарва хляба?

– Не знам. Освен това му загубихме следите. Има и още един труп.

– Какъв труп?

– На Антоан Пийбълс. Снощи го открихме. С куршум в главата.
– И смяташ, че Уестбрук стои зад това?
– Ами логично е, макар в цялата тази история досега да няма много логика.

Уеб се замисли дали да каже на Бейтс за неприятната среща на Клеър с човек, който се представял за Големия Х, но накрая реши да си замълчи. Той не смяташе, че Уестбрук е разпоредил убийството на Пийбълс. От друга страна, нямаше никакви причини да помага на Големия Х, а ако кажеше сега на Бейтс, само щеше да обърка още повече нещата.

Той протегна ръка към папката.

– Може ли да хвърля един поглед?

Бейтс го изгледа продължително.

– Защо не? Но ако видиш нещо, което ти се стори интересно, бих желал да го знам, преди да си напуснал тази стая.

Романо излезе навън и се заприказва с един колега от „Хотел“, който в това време минаваше покрай вратата; Уеб взе папката и я запрелиства. Вътре имаше снимка на Клайд Мейси като млад, с пълна бойна униформа, картеница в едната ръка и гладкоцевна ловна пушка в другата. Изражението на лицето му можеше да обърне в панически бяг мечка гризли. Той се зачете в полицейското му досие, където се изреждаха глобите за превишена скорост, за които му бе споменал Бейтс.

– Освен няколко глоби за бързо каране такъв тип няма нищо друго, така ли?

– Това е животът – отвърна Бейтс. – Или си голям късметлия, или си отваряш очите на четири, или пък и двете.

– А какво знаеш за наетия камион, с който са докарали картениците?

– Наистина Сайлъс Фрий го е наел. Проверихме в агенцията. Там го помнеха. Седмица по-късно ги уведомих, че автомобилът е откраднат.

– Колко удобно! – отбеляза Уеб.

– Така постъпват всички, които замислят нещо голямо. Наемат кола, после уведомяват агенцията, че е открадната. А в това време са я скрили някъде и я тъпчат с експлозив, за да я гръмнат. Или в нашия случай с картеници.

– Наетият камион е сигурно доказателство, че „Свободните“ имат пръст в случилото се с „Чарли“ – каза Уеб.

– А след снощи такова доказателство ще ни бъде нужно – заяви многозначително Бейтс.

Уеб обърна на следващата страница и устата му пресъхна. Той

вдигна папката и я показа на Бейтс:

– Какво е това?

– А, това тук е голям майтап. „Свободните“ издавали вестник, моля ти се. Предполагам, че за да пропагандират убийствата и гадориите си. Тоя вестник е сравнително отскоро, поне преди не го бях чувал. Вече са го качили и в интернет, можеш ли да си представиш?

Уеб не чу последната му забележка. Той седеше неподвижен, вторачил поглед в заглавието на вестника, изписано с големи букви по цялата ширина на страницата.

„Проклятие и триста дяволи“. Така се казваше вестникът на „Свободното общество“. Същите думи, които Кевин Уестбрук бе изрекъл онази нощ в тъмната уличка.

Докато крачеше с Романо към корвета, Уеб разсъждаваше върху онова, което току-що бе научил. Мислите му бяха мъчителни и объркани като смътните очертания на кошмарен сън. Той съзнаваше, че всеки момент ще се случи нещо ужасно, но не знаеше какво, за да се подготви за него.

Той наблъска нещата си в багажника и отвори вратата, за да се качи. Романо го гледаше с изражение на лицето, което би могло да мине за съчувствено.

– Знаеш ли какво, Уеб – подхвърли той. – От толкова години сме колеги, а нито веднъж не съм ти давал да покараш тая пушина.

Уеб го погледна объркано.

– Какво?

– Защо не караш ти на връщане до фермата? Когато ти е криво и гадно, няма по-добро лекарство от шофирането на една такава машина.

– Благодаря ти, Поли, но не искам.

Вместо отговор Романо му хвърли ключовете и Уеб ги улови във въздуха.

– Това е като бутилка отлежало вино, Уеб. Просто се отпусни назад и се остави да те носи. – Той се качи откъм страната на пътника и погледна колегата си. – Или като хубава жена, която не бива да караш да те чака.

– Само не ми казвай, че си измислил име и на колата си както на pistolетите.

– Млъквай и се качвай – каза Романо и му намигна, – ако се мислиш за мъж.

Те се качиха и потеглиха. Преди да излязат на магистралата, Романо каза:

– Първо правило: една драскотина, и ти пръсвам задника.

– Аз пък си виках, че след осем години скачане от хеликоптери посред нощ с бомби, вързани на кръста, ще ми имаш доверие да опазя тъпата ти кола.

– Второ правило: още веднъж ако я наречеш „тъпата ми кола“, ще ти извия врата. Тя си има име. Казва се Дестини, Съдба.

– Дестини?

– Дестини.

Когато излязоха на магистралата, Уеб зави на юг; в страничното платно полицај от щатската транспортна полиция пишеше глоба на нарушител. В този ранен час движението беше главно в обратната посока, така че бяха почти сами.

– Настъпи я сега! – извика Романо – Само си пази бъбреците!

Уеб извърна глава и го погледна, след което натисна газта. Двигателят изрева и облегалката го удари в гърба; преди да успее да мигне, стрелката на спидометъра подскочи нагоре и се закова на 160. Единствената друга кола на пътя профуча покрай прозореца с такава скорост, сякаш се движеше заднишком.

– Не е зле, Поли. А педалът е едва до средата. Я сега да видим, колко още може...

Уеб даде пълна газ и колата ускори като излитащ самолет. Наближаваха завой. С крайчеца на окото си Уеб стрелна Романо, който гледаше невъзмутимо пред себе си, сякаш всеки ден все така си караше. Кой знае, може пък наистина да го правеше? Уеб вдигна двеста и десет, после двеста и трийсет. Дърветата от двете страни на шосето се сляха в зеленикава мъгла. Завоят беше непосредствено пред тях. Уеб в никакъв случай не можеше да го вземе с такава скорост. Той отново погледна Романо; на челото на колегата му се бе образувала малка капка пот. Това само по себе си струваше десет милиона долара.

Стената от борове насреща им се приближаваше с шеметна скорост.

– Хайде, стига! – извика Романо. – Забави малко.

– Да забавя Съдбата?

– Прави каквото ти казвам!

Уеб натисна спирачката и те профучаха през завоя едва със сто и трийсет.

– Намали още. Наскоро сменях маслото.

– Обзалагам се, че на Дестини ѝ беше приятно да те усети в себе си. А на теб? – Уеб намали на сто и сви в първата отбивка. Те спряха пред някаква крайпътна закусвалня и си поръчаха кафе.

Когато келнерката се отдалечи от масата им, Уеб се наведе напред.

– Надявам се, че си подготвен за всички неприятности, които ще си навлечем заради „Свободните“. – Романо вдигна рамене и не отговори.

– Няма да ни се размине, нали разбираш?

– Нека. Тия лайнари очистиха „Чарли“. Пада им се.

– Съдът още не ги е признал за виновни, Поли.

– Шефовете нямаше да одобрят удара, ако не бяха стопроцентово сигурни, че са те, Уеб. – С недотам уверен тон той добави: – Поне така ми се ще да мисля.

Уеб се облегна назад.

– Това, което не ми дава мира, е следното. От нас се очаква да поярваме, че тези мухълъвци, които опукахме, са били способни да подготвят картечни гнезда с дистанционно задействане, като са използвали скорострелни картечници, откраднати от армейските арсенали, при това без никой нищо да забележи. На всичко отгоре са организирали успешни покушения срещу един съдия, един прокурор и един известен адвокат, използвайки най-съвременни средства и експлозиви. И бяха на косяк да очистят Били Канфилд, както и нас двамата с теб. А сега организират безпрецедентен по размах канал за наркотици, с който да зарият целия окръг Колумбия? И всичко това като отмъщение за нещо, станало преди толкова години? По дяволите, повечето от ония, дето ги гръмнахме, са били в прогимназията, когато Ърни и приятелчетата му нападناха онова училище. Охраната им си играеше на видеоигри, а в целия лагер имаше само едно автоматично оръжие. Цялата тая история ми изглежда доста куха, Поли, или може би аз не схващам нещо.

– Наистина не се връзва – съгласи се Романо. – Но все пак имаме преки доказателства, Уеб, напълно достатъчни за пред съда. На кого му пука за „Свободните“? Те са пълен боклук.

– Така е. На кого му пука? „Свободните“ са лесна жертва. Някои хора си мислят, че те са помогнали на Ърнест Фрий да избяга от най-охранявания затвор в страната, а пък той изобщо не беше в лагера. Според мен тези нещастници толкова могат да измъкнат Ърни от затвора, колкото и да бомбардират Белия дом.

Романо се облещи.

– Добре де, успя да ме заинтригуваш. Ти какво мислиш?

– Питам се защо ли му трябваше на един уличен наркопласър да

ми разказва за тези тунели? Защо някакъв камион, нает на името на Сайлърс Фрий, а след това уж откраднат, се появява тъкмо на мястото, откъдето предполагаме, че са вкарани картечниците? Ти не чу, когато Бейтс ми съобщи това, защото беше излязъл от стаята. А може би Сайлърс говори истината. Може би камионът *наистина* е бил откраднат. Ти си прав, всичко изглежда достатъчно правдоподобно за пред съда. Само дето аз не смятам, че старият Сайлърс е чак толкова тъп, нито пък че могат добър приятел Франсис Уестбрук изхожда от чак такива благородни подбуди.

Уеб погледна през мръсния прозорец на закусвалнята; навън се зазоряваше. Дали първите слънчеви лъчи нямаше да избистрят кашата в главата му? Погледът му се върна на Романо.

– Ти смяташ ли се за роден късметлия, Поли?

– Аз ли? Аз съм роден в общински апартамент в Бруклин и имам десет братя и сестри. Ти да не смяташ, че съм отгледан от гувернантка?

– Не, нито пък аз. И все пак някой се опитва да ни внуши, че сме най-големите късметлии. Че ни е излязъл късметът да разкрием престъплението на века. И ние се вързахме. Някой искаше да очистим „Свободните“ вместо него и ние го направихме.

46

Когато се върнаха във фермата, Уеб се обади на мобилния телефон на Клеър, но никой не отговори. Той позвъни на служебния ѝ номер; и там я нямаше. После я потърси в хотела, където беше отседнала, но отново без успех. Затвори телефона. Това никак не му харесваше. Замисли се дали да не отиде до хотела. Можеше пък Клеър просто да е в банята. Накрая реши да изчака и да опита по-късно.

След това двамата с Романо направиха нещо, което не можеха повече да отлагат – легнаха и поспаха няколко часа. После отидоха до голямата къща и смениха дежурната охрана. Гуен ги посрещна на входната врата; лицето ѝ беше преbledняло.

– Видях новините по телевизията – каза тя.

Тримата влязоха вътре и седнаха в една стая встрани от главния коридор.

– Къде е Били? – попита Уеб.

– Горе. Лежи. От години не беше гледал тази касета. Дори не знаех, че още я пазим. – Уеб забеляза, че лицето ѝ е мокро от сълзи.

– Аз съм виновен, Гуен. Не знам какво ми стана, за да си позволя да я пусна във вашия дом.

– Няма значение, Уеб, все някога щеше да се случи.

– Можем ли с нещо да помогнем?

– Достатъчно ни помагате.

И тримата се извърнаха и погледнаха към вратата; на прага стоеше Били. Беше бос, с изтъркани джинси и извадена отгоре риза; косата му беше разчорлена, изглеждаше ужасно. Той запали цигара и пристъпи към тях, като подложи отдолу шепата си, за да не падне пепел на пода. Този път Гуен изобщо не направи опит да го смърти, задето пуши.

Били седна срещу двамата мъже и през дима от цигарата впери в тях пронизващ поглед. От него лъхаше на алкохол; Уеб беше сигурен, че и Гуен го е усетила. Тя стана и се опита да се премести при него, но той я отпрати с махване на ръка.

– Гледах новините по телевизията – обясни Били.

– Гуен ми каза – отвърна Уеб.

Били присви очи, сякаш от петдесетте сантиметра, които ги делиаха, не можеше да види Уеб на фокус.

– Всичките ли ги утрепахте?

– Не всичките. Но повечето. – Уеб не отделяше поглед от него. Чудеше се дали Били ще почерпи за смъртта на „Свободните“, или ще ги изхвърли от къщата си, задето не са ги избили до крак.

– Е, как беше?

– Били! – извика Гуен. – Нямах право да им задаваш такива въпроси. Става дума за убити хора.

– Знам какво е да се убиват хора, скъпа – каза Били, загадъчно усмихнат. После отново погледна Уеб; явно очакваше отговор.

– Беше ужасно. Всеки път е ужасно. Повечето бяха хлапета или старци.

– Моят син беше на десет години. – Били изрече това с равен глас, без да влага чувства. Просто констатира един неоспорим факт.

– Знам.

– Но те разбирам. Не е лесно да убиваш. Освен ако не си се чалдисал нещо. Много е трудно, ако си от добрите. – Той посочи с пръст Уеб и Романо. – Такъв като вас.

Гуен приседна до съпруга си и преди да успее да я спре, обгърна с ръка раменете му.

– Хайде да се връщаме горе.

Били не й обърна внимание.

– По телевизията казаха, че нашият приятел Ърнест Фрий не бил между убитите. Вярно ли е? – Уеб кимна. – Тоя кучи син пак отърва кожата, а?

– Така изглежда. Но ако се е надявал да се прибере при своите, сега ще трябва да си търси ново място за живеене.

Били се замисли над казаното.

– Е, все пак е нещо. – Той вдигна поглед към Гуен. – Къде е Стрейт?

Гуен изглеждаше облекчена от тази смяна на темата.

– Връща се от панаира. Тази вечер трябва да пристигне. Обади се по пътя. Всичко минало много успешно. Продали били всички годиначета, и то за исканата цена.

– Е, най-последен повод за празнуване! – Той изгледа Романо и Уеб. – Как е, момчета, пие ли ви се тази вечер? Знаете ли какво? Ще изчакаме Немо да се върне и ще си направим една веселба. А? Какво ще кажете?

– Съмнявам се, че на хората им се празнува, Били – каза Гуен.

– На *мен* ми се празнува! По дяволите, все пак продадохме годиначетата, „Свободните“ са мъртви, редно е да организираме едно изпращане на Уеб и Пол, защото сега, като ги няма „Свободните“, не ни трябва

повече охрана, не е ли тъй? Можете да си дигате багажа и да си обирате крушите още сега! – повиши глас той.

– Били, моля те!

Уеб се канеше да каже, че е още рано Били и Гуен да се смятат в безопасност, но се сдържа.

– Виж какво ще ти кажа, Били. Ще участваме във веселбата, ако ни разрешиш да останем още два-три дни.

Гуен го изгледа смаяна, докато Били се хилеше и кимаше. Той лапна цигарата си и с едно продължително дръпване я довърши. После я смачка в дланта си, едра и груба като гьон. Уеб за пръв път обърна внимание на ръцете му. Бяха грамадни, мускулести и целите на петна; вероятно бяха заливани с киселина или някакви други химикали. После се сети за хобито му. Клане и препариране на животни.

– Е, до довечера, джентълмени – провикна се Били.

Докато ги изпращаше, Гуен тихо каза на Уеб, че ако не иска, не е длъжен да участва.

– До довечера, Гуен – беше отговорът.

Тя тихо затвори вратата след тях.

– Какво, по дяволите, искаше той? – попита Романо. – Защо се заяждаше с теб?

Преди Уеб да успее да отговори, телефонът му извънтя. Той го измъкна със замах от джоба си; мислеше, че е Клеър, но се оказа Бейтс.

– Май е време да се измитаме от „Източен вятър“ – заяви Бейтс.

– Можеш да си прибереш хората, но семейство Канфилд поканиха двама ни с Романо да останем още малко.

– Ти майтап ли си правиш с мен?

– Не, и дори смятам, че идеята не е лоша. „Свободните“ от лагера ги няма вече, но кой знае колко още членове имат? Освен това Ърни засега е на свобода.

– Така е. Добре, повъртете се още малко там и ако стане нещо, веднага докладвайте. Казах веднага, а не по Уеб-Лондонско време.

– Дадено. Нещо ново от Коув?

– Нищо. Сякаш пропадна вдън земя.

Уеб се сети за Клеър.

– И аз имам подобен случай.

По времето, когато Уеб и неговият екип избиваха членовете на

„Свободното общество“ в Южна Вирджиния, Клеър Даниълс седеше с вързани очи и парцал, грубо натъпкан в устата. Някъде наблизо се чуваха мъжки гласове, които разговаряха или по-скоро се препираха вероятно заради нея. Тя разпозна гласа на Ед О'Банън; всеки път, когато го чувеше, цялата настръхваше. Негодникът я бе подкарал с пистолет в гърба към подземния гараж, а при колата бе завързал ръцете и краката ѝ и я бе натъпкал в багажника. Сега Клеър нямаше никаква представа къде се намира. Докато преглъщаше сълзите си, се питаше как бе могла да работи толкова години с този човек, без да подозира какво се върши под носа ѝ.

Гласовете утихнаха и тя усети, че някой се приближава към нея. Каза си, че отново ще допрат пистолет до главата ѝ и че този път със сигурност ще я ликвидират. Вместо това нечий ръце я изправиха толкова грубо на крака, че костите на раменете ѝ изпукаха. После краката ѝ се отделиха от земята и тя усети как някой я метна на рамо. Явно мъжът беше много силен, защото изобщо не се задъха от тежестта ѝ, а там, където коремът ѝ се опираше о рамото му, мускулите бяха твърди като стомана.

След малко я положиха да легне и се чу захлопване на метален капак. Отново се намираще в багажник на кола. Докато я разнасяха с вързани очи, Клеър бе започнала да губи чувството си на равновесие и усещаше, че ѝ се гади. Колата потегли. Докато пътуваха, тя се опитваше да познае по шумовете накъде я карат, но скоро се отказа. След около час по люлеенето на колата определи, че са излезли от главното шосе и се движат по неравен път с много завой, изкачвания и спускания. Може би отиваха към някакво усамотено място, заобиколено от гъсти гори, където щяха да я убият и да я оставят на мравките, враните и горските животни. По време на работата си с ФБР тя бе виждала труп на изнасилена и убита жена, престоял две седмици в гората. От нея не бе останало почти нищо освен оглогани кости. Тогава Клеър за малко не бе повърнала. Дали и нея нямаше да я открият в подобно състояние?

Колата забави ход, зави рязко и продължи да намалява скоростта, докато накрая заподскача по някакъв изровен земен път. Клеър се блъскаше насам-натам в багажника и на два пъти си удари главата, втория път толкова силно, че ѝ потекоха сълзи. После колата спря, двигателят угасна и вратите се разтвориха и захлопнаха. Тялото ѝ се стегна. Тя чу приближаващи се стъпки. Чувството на безпомощност и отчаяние я връхлетя с пълна сила. Какво ли изпитва човек, когато умира? Дали ще усети божа, ако я застрелят с куршум в главата? Уеб бе раняван на два

пъти и знаеше какво е да усещаш, че умираш. Той все пак бе оживял, защото имаше силна воля за живот. Уеб Лондон бе живял много по-тежко от нея. Е, тя се опитваше да помага на другите, но като изключим развода ѝ, който бе минал без усложнения, самата Клеър не бе имала никакви сериозни проблеми в досегашния си живот. За пръв път тя се запита какво освен престижните ѝ дипломи и гръмки научни степени ѝ дава право да се набърква в проблемите на хората? Уеб бе преживял толкова много, колкото тя не можеше дори да си представи.

Когато чу багажника да се отваря, Клеър си пое дъх. Чифт яки ръце я сграбчиха и вдигнаха във въздуха. Не беше О'Банън. Клеър знаеше, че той не разполага с такава физическа сила. Наоколо се чуваха звуци на горски животни; сигурно скоро щяха да се скупчат на пир около трупа ѝ. Отначало тя се опитваше да съдържа сълзите си, но после се отказа и ги остави да си текат. Тия хора едва ли щяха да се трогнат.

Тя усети, че мъжът под нея крачи по неравна земя, препъва се, но веднага се изправя и продължава. После стъпките му станаха по-равномерни, сякаш ходеше по асфалт, плочник или нещо такова; изведнъж Клеър чу да се отключва врата. Това донякъде я изненада, защото тя предполагаше, че са наскре гората. Може би беше някаква горска хижа, но не – чуваше се шум на машини и плискане на вода. Дали не бяха близо до някой ручей или рекичка? Малък язовир, помпена станция, нещо подобно? Мъжът, който я носеше, се заизкачва или може би заслиза по някакви стълби; с обърканото си чувство за равновесие тя бе загубила и усещането си за посока. Клеър се уплаши, че всеки миг може да повърне, а от притискането на корема ѝ в коравото рамо на мъжа не ѝ ставаше по-леко. Освен това във въздуха се носеше остра миризма на химикали, която не можеше да разпознае – толкова бяха притъпени сетивата ѝ. За миг тя си каза, че ако повърне върху похитителя си, това ще бъде нейното малко отмъщение, но пък може да ускори смъртта ѝ.

Отвори се още някаква врата и те преминаха в следващото помещение. Мъжът приклепна и я положи върху нещо меко, вероятно легло. Докато я бе носил на рамо, полата ѝ се бе вдигнала нагоре, но ръцете на Клеър бяха вързани и нямаше как да се прикрие. Тя усети неговата ръка върху бедрото си и си каза, че той ей сега ще смъкне бикините ѝ и ще я изнасили, но той просто хвана полата ѝ за подгъва и я дръпна надолу.

След това мъжът вдигна ръцете ѝ нагоре и тя чу щракване, което я накара да мисли, че той е закопчал ръцете ѝ с белезници за нещо – може би за рамката на леглото или за халка, зазидана в стената. Щом мъжът се отдръпна, тя се опита да раздвижи ръцете си, но не успя да ги

помръдне. За каквото ѝ да беше прикована, нямаше лесно да избяга.

– По-късно ще получиш вода и храна. Засега се опитай да се отпуснеш и си почини – каза мъжът. Гласът му ѝ беше непознат. Той не се засмя на абсурдността на предложението си, но в тона му се долавяше злорадство.

После вратата се затвори и тя отново остана сама. Или така си мислеше, докато не усети някакво раздвижване до себе си.

– Добре ли сте, госпожо? – запита Кевин Уестбрук.

Уеб започваше да се безпокои. Клеър от доста време не му се бе обаждала; когато той ѝ позвъни в хотела, никой не отговори. В клиниката не я бяха виждали, нямаше записани пациенти, понеже днес беше почивният ѝ ден. Може пък да е излязла да се поразходи, помисли си той. Но и така да беше, защо не отговаряше на мобилния телефон? Професионалните инстинкти на Уеб му подсказваха, че нещо не е наред.

Той остави Романо във фермата и отиде с колата си до хотела. Не че очакваше на място като това да се обръща голямо внимание на влизането и излизането на гостите, но все пак реши да опита. За съжаление персоналът от предишната вечер, който би трябвало да знае дали се е прибрала, още не беше застъпил на смяна. Нито един от служителите, с които разговаря, не помнеше предишния ден да е виждал Клеър да преминава през фойето. Колата ѝ не беше на паркинга. Уеб отиде до дома ѝ, видя отворен прозорец от задната страна и се вмъкна вътре. Той претърси цялата къща, но не откри нищо, което би могло да го насочи. Намери едно тefтерче с адреса и телефонния номер на дъщеря ѝ; момичето учеше в Калифорния, така че беше изключено Клеър да е прескочила за един ден да я види. Уеб си помисли да позвъни на дъщерята, но тя можеше да изпадне в паника, ако ѝ се обадят от ФБР, за да я питат за майка ѝ.

Уеб отиде в сградата, където се намираще кабинетът на Клеър. О'Банън го нямаше този ден, но там беше една от колежките ѝ. Тя не бе говорила с Клеър напоследък и нямаше представа къде може да бъде.

– Три неуспешни опита и излизаш от играта – промърмори на себе си Уеб.

Той слезе във фойето, показа значката си на охраната и попита дали предишната вечер не се е случило нещо необичайно в сградата. При вида на значката дежурният застана мирно и после старателно запрелиствата бележките на нощната смяна в книгата за дежурствата. При предишните си идвания в сградата Уеб редовно се бе записвал при дежурния, както изискваше вътрешният правилник, но за пръв път виждаше този пазач. Може би ги сменяха често.

– В книгата е записано, че в дванайсет и трийсет след полунощ доктор Клеър Даниълс е позвънила от кабинета си, за да съобщи за прекъсване на електрическия ток. Дежурният я е уведомил, че проблемът не е

в електрозахранването на сградата и е предположил, че може да е изключил предпазител. Попитал я е дали има нужда от помощ. – Младият пазач прочете всичко това с глас, който сякаш чак сега мутиреше. – Тя отговорила отрицателно и това било всичко. – Той вдигна поглед от книгата. – С нещо да ви помогна?

Разширените очи на младежа молеха Уеб да му възложи някоя отговорна задача. Той носеше оръжие, което се стори на Уеб доста неподходящо за неговата възраст.

– Знам, че си водите отчет за всички, които влизат и излизат от сградата. Аз току-що се записах на влизане.

– Точно така.

Уеб изчака търпеливо няколко секунди, но тоя момък бавно загравяше.

– Е, може ли да видя книгата за посетители?

Младокът за малко не падна от стола. Уеб бе забелязал още на влизане, че той оглежда внимателно лицето му, и предположи, че го е познал от репортажите по телевизията. Вероятно си мислеше, че Уеб е напълно побъркан и че той трябва да изпълнява всичките му налудничави желания, ако не иска да загине по особено жесток начин. Тъкмо сега Уеб нямаше никакъв интерес да го опровергава.

– Слушам, сър!

Пазачът измъкна книгата и Уеб плъзна поглед по страниците. Предишния ден в сградата бе имало сериозен наплив на посетители, който бе секнал изведнъж в шест часа вечер. Той погледна младежа в очите.

– А след работно време? Каква е процедурата на регистриране на посетителите?

– Всички врати се заключват автоматично в шест и се отварят само с магнитна карта. Ако някой иска да влезе в сградата след шест, трябва един от наемателите да предупреди охраната. Когато човекът пристигне, ние уведомяваме наемателя и той трябва лично да слезе, за да го поеме нататък. Може гостът сам да се обади от външен телефон, че пристига; тогава ние уведомяваме наемателя и той трябва да слезе, за да го чака. Ако наемателят не слезе или не потвърди, че очаква посетител, не го пускаме. Такъв е правилникът. В тази сграда има правителствени учреждения и така нататък. Мисля, че е нещо към Пентагона – добави той с нотка на гордост. – Сградата се охранява много стриктно.

– Сигурен съм, че е така – промърмори разсеяно Уеб, докато погледът му бягаше по страниците. – Тук има ли подземен гараж? – Той

винаги бе паркирал отвън, пред входа.

– Да, сър, но само за наематели. С магнитни карти.

Уеб си каза, че трябва да провери дали волвото на Клеър е в гаража.

– Значи наемателите могат да се качват и да слизат с гаражния асансьор, без да се обаждат на охраната?

– Точно така. Само наемателите.

– А гаражът има обикновена врата с дистанционно управление?

Пазачът кимна.

– Ами ако някой се вмъкне в гаража без кола? Не може ли да се качи с асансьора без магнитна карта?

– Не и след края на работното време.

– А преди това?

– Ъъъ, би могло – каза пазачът с такъв плах гласец, сякаш последната забележка на Уеб бе зачеркнала с един замах цялата му професионална кариера.

– Ясно. Виж какво, има ли как да поговоря с колегата ти, който е бил дежурен снощи? Този, който е разговарял с Клеър?

– Томи Гейнс. Той ми е приятел, всъщност двамата постъпихме едновременно, веднага след гимназията. Той е на смяна от десет до шест. – Младокът се ухили. – Предполагам, че в момента спи като заклан.

– Обади му се – нареди Уеб с такъв тон, че пазачът сграбчи слушалката и веднага започна да набира номера.

Томи отговори и Уеб пое слушалката. След като се представи, сънливият глас на Томи Гейнс веднага стана бодър.

– С какво мога да ви помогна?

Уеб обясни за какво става дума.

– Предполагам, че не сте забелязали Клеър Даниълс да си тръгва?

– Не. Сигурно е минала през гаража както обикновено. Една година бях само дневна смяна и я познавам. Много сваятна жена беше.

– Клеър още не е умряла, синко – каза Уеб.

– Не, сър, не исках да кажа това.

– Тук пише, че е позвънила в дванайсет и трийсет след полунощ. Често ли работеше до толкова късно?

– Ами, не знам със сигурност, защото тя обикновено не минаваше през файето.

– Разбрах това. Исках само да знам дали друг път си я виждал да остава до толкова късно.

– Не, не съм.

– Когато позвъни, гласът ѝ звучеше ли някак по-особено?

– Изглеждаше уплашена, но пък и на мен да ми спре токът, и аз ще се уплаша, а тя на всичко отгоре е жена, самичка и тъй нататък.

– Ясно. – Уеб познаваше жени агенти на ФБР, тайните служби и АБН, които можеха да строят врата на младия мистър Гейнс с голи ръце, без дори да си повредят маникюра. – Тя каза ли, че е сама?

– Какво? Не, всъщност, като се замисля, не е казвала такова нещо. Но така ми се стори, защото тя се обади и тъй нататък.

– А при теб осветлението си беше наред, нали?

– Аха! А също и в отсрещните сгради, виждах ги през витрината. Затова ѝ казах, че може да е паднал предпазител. В тая сграда всеки офис си има отделно електрическо табло. Така, ако някъде се прави ремонт и трябва да прекъснат захранването, това не се отразява на останалите. Има и централен прекъсвач за цялата сграда, но той е заключен и само главният инженер има ключ.

– Значи, ти ѝ каза, че ще се качиш, но тя отвърна, че няма нужда, че тя сама ще си провери таблото?

– Точно така.

– И после не ти се обади повече?

– Точно така.

Уеб помисли за момент. Осветлението в кабинета на Клеър вече работеше. Но може би си струваше да провери още веднъж.

– А, хм, мистър Лондон – чу се гласът на Гейнс в слушалката, – всъщност сега се сещам, че около двацет минути, след като Клеър ми позвъни, се случи още нещо.

Уеб стисна слушалката.

– Какво? Опитай се да ми го предадеш точно както си го спомняш, Томи.

– Ами, един от асансьорите се задвижи. След работно време това може да стане само ако някой го задейства с магнитна карта.

– Откъде тръгна асансьорът?

– От гаража. Аз бях тръгнал на обиколка и съвсем ясно видях индикатора на асансьорната клетка. Тръгна от минус 2 и се изкачи нагоре.

Другият пазач счете за нужно да се намеси.

– Може Клеър Даниълс да го е повикала, за да си ходи.

Уеб поклати глава.

– Повечето асансьори са програмирани така, че след работно време да се връщат автоматично на партера. Ако Клеър го е повикала, той е щял да тръгне от фойето, а не от гаража.

– Ах, да, прав сте! – Хлапакът изглеждаше покрусен.

Томи Гейнс бе чул тази размяна на реплики и се намеси:

– И аз си помислих, че може да е мис Даниълс, понеже нали малко преди това ми се беше обадила, та си казах, че като й е спрял токът, може да се е уплашила и да е решила да си ходи. Но сте прав за асансьорите. Някой от минус две го е повикал преди това, а когато минавах покрай клетката, асансьорът се изкачваше нагоре, та аз реших, че може мис Даниълс да го е повикала.

Уеб запита:

– А не обърна ли внимание на кой етаж спря? Ако съм запомнил правилно, клиниката, в която работи Клеър, заема почти цял етаж.

– Не, аз просто продължих обиколката си. Не видях къде е спрял, нито пък кога се е върнал обратно. Но който и да е бил в асансьора, не е минавал през фойето, иначе щях да го забележа. – Той добави: – Това е всичко, ужасно съжалявам.

– Напротив, Томи, много ми помогна. – Той погледна момчето зад пулта. – И ти също.

Докато се изкачваше с асансьора, Уеб не знаеше какво да мисли. Това, че някой се бе качил нагоре двайсет минути след като Клеър бе позвънила на охраната, можеше да е чисто съвпадение, просто някой намател, дете не го свърта без работа посред нощ. Но можеше да е и нещо друго. Предвид обстоятелствата Уеб бе принуден да приеме, че е второто.

Когато стигна до кабинета на Клеър, той помоли същата жена, която го бе упътвала и преди, да му покаже електрическото табло.

– Мисля, че е ей там – каза неуверено тя.

– Благодаря.

– Нали не смятате, че нещо лошо се е случило с Клеър? – попита притеснено жената.

– Нищо й няма, сигурен съм.

Уеб отиде до таблото и видя, че е заключено. Огледа се, но жената се бе прибрала в кабинета си. Той измъкна от джоба си комплекта шперцове и след секунди таблото беше отключено. Пак се огледа. Първото, което му направи впечатление, бе, че сякаш нещо е изтръгнато от стената. Върху таблото имаше празно място, а по пода на кутията се бяха посипали парченца изолиранд и други боклуци. Уеб нямаше как да знае дали това е станало наскоро или отдавна. Надяваше се, че не е било снощи. Той погледна настрани и опитното му око забележа онова, което бе убягнало на Клеър: безжичния прекъсвач до пантата на вратата, който регистрираше всяко нейно отваряне и затваряне. Такива устройства,

които работят на принципа на бутона, който пали и гаси лампата в домашния хладилник, Уеб бе виждал много, но никога в електрическо табло. Той отиде до входната вратата и я отвори. На нея нямаше подобен прекъсвач; в помещението изобщо нямаше охранителна система. Кой слага сигнален прекъсвач на вратата на електрическото табло, ако няма такъв на вратата на офиса си? Докато гледаше втрънено двойните крила, Уеб усети как го побиват студени тръпки. Клеър му бе казвала, че много служители на ФБР, техните съпруги и всякакви други служители на закона идват при нея за професионална консултация. Между тези стени се споделяха много лични тайни, съдържащи поверителна информация.

– По дяволите! – Уеб изтича до вратата на Клеър. Беше заключена. Той я отвори с шперца и влезе вътре. Веднага видя фенерчето на пода и тъкмо щеше да претърси бюрото ѝ, когато погледна нагоре и забеляза пожарния детектор, който висеше на жицата си. Посегна към него, но професионалните му рефлексии се задействаха: вероятно местопрестъпление; не пипай нищо, за да не повредиш веществените доказателства. Той позвъни на Бейтс, обясни му ситуацията и ФБР незабавно обяви д-р Клеър Даниълс за общонационално издирване. След трийсет минути Бейтс беше в сградата с голям технически екип.

През следващите три часа бе извършен цялостен оглед на помещението, а всички от околните офиси бяха разпитани един по един. През цялото време Уеб седеше в чакалнята. Накрая Бейтс излезе от кабинета на Клеър. Беше бял като вар.

– Не мога да повярвам, Уеб. Наистина не мога.

– В пожарните детектори е имало подслушвателни устройства, нали?

– Плюс видеокамери. Изключително усъвършенствани. Само професионалните шпиони имат такива.

– Е, мисля, че вече знаем откъде изтича информацията.

Бейтс погледна списъка, който държеше в ръката си.

– Виж какво, ако ставаше дума за отделен случай, някой и друг агент, някоя и друга съпруга, да кажеш: голяма работа! Само че ние проверихме в централата, където всичко се води на отчет, понеже Бюрото плаща сметките. Можеш ли да си представиш, че над двеста агенти, щатни служители и техните съпруги са редовни пациенти на тази клиника? И то на всички нива на йерархията, от най-долното до върха.

Плюс бог знае още колко специални агенции: Агенцията за борба с наркотиците, Службата за охраната на Конгреса, тайните служби...

– Какво да ти кажа, ние и преди не си падахме много по куку-докторите, а сега вече можеш да им кажеш да ни отпишат.

– О'Банън е проверяван за благонадеждност на най-високи нива. Бивш военен психиатър, работил е като щатен психотерапевт към Бюрото, абсолютно извън съмнение. Така поне си мислехме.

– Информацията, минавала през него, е без дъно и без край. – Уеб поклати глава. – Вземи само Деби Райнър, Енджи Романо и останалите. Вярно, забранено е агентите да говорят с жените си по служебни въпроси, но всички го правят. Хора сме все пак.

– Сега вече знам как са разбрали, че се готвите да ударите оня склад, дори кой екип откъде ще влезе. Един от хората ни да е споделил със съпругата си, после тя да го е издрънкала пред О'Банън и – хоп! – бръмбарите са го записали. – Бейтс покри лицето си с длан. – Как сега да кажа на Деби Райнър, че тя може би е спомогнала да убият мъжа ѝ?

– Нищо не ѝ казваш, Пърс – отсече твърдо Уеб. – Просто си млъчиш.

– Ако не ѝ го кажа аз, тя ще научи от другаде. А представи си какви възможности за изнудване само! И откъде да знаем, че вече не се е селил някой?

– Това си е един октопод, чиито пипала проникват навсякъде. – Уеб се огледа. – Знае ли се къде е всеки един от персонала?

– Да, с изключение на Клеър Даниълс.

– А О'Банън?

Бейтс седна.

– По всичко личи, че той е замесен. Папките от картотеката му са изчезнали. Претърсихме къщата му. И оттам всичко е изнесено. Обявен е за общонационално издирване, но ако се е измел още снощи, има голяма преднина. С частен самолет вече като нищо е напуснал страната. – Бейтс потърка главата си с длан. – Истински кошмар. Ти знаеш ли какво ще последва, когато надуши пресата? Бюрото ще стане за посмешница.

– Да, но ако спипаме онези, които стоят зад всичко това, ще си възвърнем донякъде авторитета.

– О'Банън няма да стои със скръстени ръце и да чака да го арестуваме, Уеб.

– Нямам предвид О'Банън.

– А кого тогава?

– Позволи ми най-напред да ти задам един въпрос, дето като го

чуеш, може да ме цапардосаш, но пък очаквам да ми отговориш честно, ако искаш да ти помогна.

– Питай, Уеб.

– Възможно ли е О'Банън да е действал по нареждане на Бюрото, като е подслушвал колегите си, за да може ръководството да знае проблемите на редовия състав?

– Не че не ми е хрумвало, да ти кажа право. Но отговорът е: не. Там е работата, че при Клеър идват и доста големи клечки, не просто редови служители. Ама наистина големи клечки, че и съпругите им, между другото. Хора, които могат да разпердушинят Бюрото до дъно, ако подушат нещо такова.

– Добре, да приемем тогава, че цялата тази система за събиране на информация е организирана от О'Банън. Защо го е направил? За удоволствие? Едва ли. За пари. Работата винаги опира до парите. Той продава информация на разни типове, в резултат от което се провалят операции на федералните агенции. Може би някой е платил на О'Банън за информацията, с помощта на която бе очистен „Чарли“. Както ти самият каза, може този някой да е научил подробности от някоя от съпругите, която е била пациентка на О'Банън. Който и да стои зад това, искам да го пипна.

– Аз мисля, че вече знаем кой стои зад това. „Свободните“. Нали ги спипахме?

– А, така ли мислиш?

– А ти?

– На вид всичко съвпада, дори прекалено точно. Разполагаме ли с повече данни какво точно се е случило с Клеър?

– Да, и положението не е никак добро. Половин час след като в кабинета ѝ угаснало осветлението, О'Банън пристигнал в гаража. От електронния отпечатък на магнитната му карта успяхме да установим, че е бил той, както и точното време на влизането.

Уеб кимна и посьрна още повече.

– Тя е задействала прекъсвача в електрическото табло, а О'Банън вероятно е имал дистанционен детектор. Така че, още щом е получил сигнала, веднага е дотичал.

– И е заварил Клеър.

– Да.

– Много съжалявам, Уеб.

На връщане към фермата Уеб се чувстваше толкова потиснат, колкото не помнеше някога да е бил. Той никак не се интересуваше от катастрофата, сполетяла Бюрото. Единствената му грижа беше да открие Клеър жива.

Когато се изкачи по стълбите, завари Романо да лъска единия от пистолетите си. Той вдигна глава.

– Какво си се скапал такъв, брат ми?

Уеб се тръшна на стола срещу него.

– Оплесках я, Поли.

– Ха, че да не ти е за пръв път! – ухили се Романо, но Уеб явно не беше в настроение за шеги. – Казвай, де!

– Става въпрос за Клеър Даниълс.

– Твоята докторка ли?

– Моята *психотерапевтка*. – Уеб помълча и добави: – И близка приятелка. Най-напред някакви типове я заплашват, после я пускат да си ходи. Те имат отношение към моя случай, така че тя се излага на опасност заради мен. Идва при мен за помощ, а какво правя аз? Не ѝ помагам.

– Ти предложи ли ѝ охрана?

– Да, но тя не пожела да се възползва. Мислеше си, че заплахата не е реална; приведе ми най-убедителни доводи. А сега изведнъж се оказва, че О'Банън, с когото е работила толкова време, подслушва кабинетите на всичките си колеги и събира информация за пациентите по време на психотерапевтичните сеанси. Много от тези пациенти работят или са работили за Бюрото. Или пък са техни близки – добави той. Уеб не знаеше дали Романо е в течение, че Енджи е пациентка на О'Банън. А ако не знаеше, Уеб не искаше да го научи тъкмо от него. – После явно е продавал информацията на оня, който му плати най-висока цена, в резултат от което са проваляни операции на службите в цялата страна.

– По дяволите! Смяташ ли, че и Клеър е била замесена?

– Не! По всичко личи, че тя случайно е научила, а сега я няма никаква. Изчезнала е безследно.

– Може да се крие някъде.

– Щеше да се обади. – Ръцете на Уеб се свиха в юмруци. – Какъв идиот съм! Трябваш да ѝ сложа денонощна охрана. Сега е твърде късно.

– Не бъди толкова сигурен. От малкото, което знам за нея, тя може да се оправи. Докато я карах насам с колата си, поговорихме малко. Опасна жена!

– Искаш да кажеш, че си поискал психиатричен съвет ли?

– Не че специално съм я питал, но пък всички имаме проблеми, не е ли така? След като поговорихме, някои неща ми се изясниха. Например за нас двамата с Енджи.

Уеб го изгледа заинтригуван. Ако не за друго темата щеше за малко да отклони мислите му от Клеър.

– Какво за вас двамата с Енджи?

Романо го погледна засрамено.

– Тя иска да напусна отряда. Писнало ѝ било все да ме няма вкъщи. Което едва ли е чак толкова чудно. – Той тихо добави: – Освен това и момчетата растат и им трябва баща, който да се завърта покрай тях повече от един месец в годината.

– Така ли ти каза Енджи?

Романо избягваше погледа му.

– Не, аз го казвам.

– Значи сериозно мислиш да окачиш пищовите в килера?

Романо му хвърли бърз поглед.

– На теб не ти ли е хрумвало?

Уеб се облегна назад.

– Неотдавна разговарях с Деби Райнър и тя ми каза горе-долу същото за Теди. Само че при мен е различно. Аз нямам жена и деца, Поли.

Романо седеше прегърбен на стола си.

– Виж какво, за осем години четири пъти пропускам Коледа, повечето пъти Деня на благодарността и Деня на Все светии, освен това ме нямаше на първото причастие и на двамата ми синове, а на всичко отгоре и когато се роди Роби, пак бях отпътувал нанякъде! Да не говорим на колко рождени дни, бейзболни първенства, футболни мачове и всякакви такива мен все ме няма! По дяволите, синовете ми започнаха да се чудят, когато ме видят вкъщи.

Романо попипа корема си под пъпа.

– Ами снощи, когато ме улучиха? Сега имам синина и да не ти разправям как боли само, но я си представи, че беше три пръста по-надолу! Или пък шейсет сантиметра по-нагоре, ако куршумът ме беше ударил в главата! Сега нямаше да ме има. И какво правим тогава? Енджи може би ще се омъжи повторно, момчетата ще имат истински татко и на бърза ръка ще забравят, че е имало на света Пол Романо. По-скоро бих се застрелял, Уеб, отколкото да допусна това, честно ти казвам! Само като си помисля... Мамка му стара!

На Уеб му се стори, че очите на Романо се насълзиха. От тази гледка – един от най-коравите мъже, които Уеб бе познавал през своя живот,

поставен на колене от любовта към семейството си – го заболя повече, отколкото от юмука на Франсис Уестбрук. Романо извърна глава встрани и тихомълком обърса очите си с ръка.

Уеб го сграбчи за рамото.

– Нищо подобно няма да се случи, Поли. Ти си прекрасен баща. Децата ти никога няма да те забравят. – Още щом каза това, Уеб изведнъж се сепна. Той бе забравил собствения си баща, напълно и окончателно. Изведнъж си спомни: семейно празненство за шестия му рожден ден. Клеър бе казала, че Уеб и баща му се забавлявали чудесно. Докато не пристигнали полицаите. – Освен това ти служиш доблестно на родината си – добави той. – Не го забравяй. Вече никой пет пари не дава за родината. Всички само хленчат колко е скапано всичко, а пръста си не мърдат, за да стане по-малко скапано. А ти, приятелю, свирне ли тръбата, си вече на линия.

– Да бе, служим на родината. Като убиваме разни гуреливи дъртаци и пъпчиви хлапетии, които не могат да улучат Статуята на свободата от три метра с базука.

На това Уеб не отговори нищо, защото нямаше какво да добави по въпроса. Романо вдигна глава и го погледна.

– Клеър ще се появи отнякъде, Уеб, не бери грижа. Пък кой знае? Може да станете нещо повече от приятели. И ти си човек!

– Не смяташ ли, че е късно за мен? – По тона му личеше, че го смята направо за изключено.

– По дяволите, Уеб! Щом за мен не е късно, значи не е и за теб, брат ми.

На Уеб му се стори, че Романо сам не си вярва; двамата мъже се спогледаха унило. Уеб стана.

– Знаеш ли какво, Поли? И двамата нещо сме се смачкали. А знаеш ли и нещо друго?

– Какво?

– Наистина чакам с нетърпение вечерята.

Пърси Бейтс беше в залата за стратегическо планиране на Вашингтонското оперативно бюро, когато вътре влезе Бък Уинтърс. При това не сам. Освен двамата му обичайни придружители зад него се точеше цяла опашка от сътрудници. Бейтс разпозна някакъв млад адвокат, който работеше за Бюрото, и един следовател от Службата за професионална отговорност, която се занимаваше с разследвания на служители на ФБР, заподозрени в дисциплинарни нарушения. С пресилена тържественост всички насядаха край отсрещната страна на масата.

Уинтърс почука с дългия си показалец върху плота.

– Как върви следствието, Пърс?

– Много добре – отвърна Бейтс. Той огледа присъстващите. – Какво значи това? Да не би да започвате паралелно разследване?

– Да ти се е обаждал Рандъл Коув напоследък?

Бейтс още веднъж погледна останалите.

– С дължимото уважение, Бък, смяташ ли, че е редно всички тези хора да чуват това име?

– Всички те се ползват с необходимото доверие, Пърс. Слушай какво ти казвам. Те се ползват с пълно доверие за много неща. – Той го изгледа в упор. – Катастрофата е пълна, да ти кажа честно.

– Виж какво, наши екипи бяха изпратени в акция, по тях стреляха и те отвърнаха на огъня. Правилата за встъпване в бой са пределно ясни. Никъде в Конституцията не пише, че нашите момчета трябва да се оставят да ги изтребят до крак.

– Не говоря конкретно за клането в лагера на „Свободното общество“.

– По дяволите, Бък, това не беше клане. „Свободните“ също имаха пушки и стреляха с тях.

– Осем убити, все деца и старци, срещу нито един пострадал от наша страна. Как, мислиш, ще изтъкува това пресата?

Бейтс внезапно пусна папката, която държеше. Търпението му се бе изчерпало.

– Ако Бюрото смята да си завре главата в пясъка както обикновено и остави всеки да си приказва и пише каквото си знае, предполагам, че няма да го изтъкува много добре. Какво според теб трябва да направим, за да си подобрим имиджа, а? Да даваме по две-три жертви при

всяка операция?

– Поредното фиаско като при Уейко – заяви младоликът адвокат и поклати мрачно глава.

– Как не! – изрева Бейтс. – Ти не се чуваш какво говориш, бе. Когато стана оная каша при Уейко, ти си бил още в училище и не си можел сам задника си да изтриеш.

– Както вече казах – обади се важно Уинтърс, – нямам предвид само „Свободното общество“.

– А какво? – запита Бейтс.

– Ами знам ли? Например това, че има пробив в цялата система за сигурност на ФБР.

Бейтс си пое дълбоко дъх.

– Заради психиатричната клиника ли?

Уинтърс избухна:

– Точно така, Пърс, как позна! Защото един господ знае откога разни агенти и секретарки, и технически персонал, и всякакви други хора от Бюрото, дето не са съвсем наред в главата, си изливат душите в ония кабинети. Докато някой засмуква всичко това и го използва дявол знае за какво. Ако това не е пробив в системата за сигурност, не знам кое е.

– В момента издирваме О'Банън.

– Поразията вече е направена.

– Все пак го открийме, нали? По-добре късно, отколкото никога.

– Никак не е по-добре даже. Ти отлично знаеш, че през цялото време бях твърдо против използването на извъншатни психиатри и психолози, точно по същата причина.

Бейтс предпазливо го огледа. *И сега смяташ да се възползваш от тази катастрофа, за да си посьживиш кариерата, така ли, Бък? Може би ти се е прищял директорски стол?*

– Не, Бък. Изобщо не съм бил в течение на твоите възражения.

– Има го черно на бяло – заяви самодоволно Уинтърс. – Можеш да провериш.

– Сигурен съм, че е така, както казваш, Бък. Ти винаги си бил най-добрият измежду най-добрите, когато става въпрос за бюрокрация. – *За разлика от всичко останало.*

– Е, тоя път ще хвърчат глави.

Но не и твоята.

– Знаеш ли какво още прочетох? Че и оная Лондон бил участвал в нападението. Моля те, кажи ми, че е правописна грешка.

– Той беше там – призна Бейтс.

Уинтърс имаше вид, сякаш отново ще избухне. В този момент Бейтс забеляза сянка на доволство в изражението на лицето му и веднага разбра накъде бие.

– Е, сега вече няма съмнение, че пресата ще ни разпъне на кръст – каза Уинтърс. – „Отрядът си отмъщава на старци и млади момчета.“ Това ще са заглавията утре във вестниците. Сега чуи какво ще ти кажа, Бейтс, и си го набий в главата. Лондон е уволнен, считано от днес. Свършено е с него. – За да илюстрира позицията си, Уинтърс вдигна един молив от масата и го пречупи на две.

– Нямах право, Бък. Въпросът не е решен.

– Напротив, имам всичкото право. Уеб Лондон беше в платен отпуск до изясняване на случая. – Уинтърс направи знак на един от сътрудниците си, който му подаде някаква папка. Без да бърза, Уинтърс си сложи очилата за четене и хвърли поглед на съдържанието на папката. – А тук пише, че по време на отпуска си е бил назначен за охрана на някой си Уилям Канфилд, собственик на ферма за коне. По чие нареждане?

– По мое. Синът на Канфилд е бил убит от „Свободните“ в Ричмънд. Трима души, имащи отношение към инцидента, са убити в последно време, според нас от „Свободните“. Знаеш прекрасно всичко това. Уеб беше на разположение, а Канфилд му има доверие. Нещо повече, той спаси живота на Канфилд. А също и моя. Така че според мен изборът беше добър.

– Няма да споря със стария Канфилд.

– Освен това имяхме преки доказателства за връзка между един камион, нает на името на Сайлърс Фрий, и картечниците, използвани при засадата. Имяхме пълно право да ги ударим. Акцията бе одобрена от всички компетентни инстанции. Можеш да провериш преписката.

– Знам това. Аз самият подписах заповедта.

– Така ли? – попита Бейтс изненадан. – Лично аз исках друга част, Бък. Нали не си настоявал лично за изпращането на отряда?

Уинтърс не отговори. И тогава чак Бейтс разбра защо ОБТ бе изпратен да изпълни операцията. Уинтърс се бе надявал да се случи тъкмо нещо такова, за да му даде коз за кръстоносния поход срещу отряда. Разбра и друго: какъвто си беше хитрец, Бък Уинтърс се бе погрижил нищо никога да не може да се докаже.

– На мен не ми е докладвано, че Лондон е участвал в акцията – продължаваше той.

– Решението за това бе взето по-късно – каза бавно Бейтс. По този

пункт той нямаше с какво да се оправдае и го знаеше.

– Благодаря много за обяснението, сега вече всичко ми е ясно. А кой е позволил на Лондон да участва?

– Вероятно неговият пряк командир Джак Причард.

– В такъв случай Причард е уволнен. Считано от днес.

Бейтс скочи на крака.

– Господи, Бък, не можеш да направиш това. Причард има двайсет и три години служба в Бюрото. Той е един от най-добрите оперативни агенти, с които някога сме разполагали.

– Вече не е. Към настоящия момент Причард е един от най-лошите. И това ще бъде отбелязано в служебното му досие. Аз лично смятам да предложа да му бъде отнето всичко, включително пенсията, за изпълнение на заповед, за действия, носещи вреда на ФБР, и за още сума други неща. Повярвай ми, когато станалото се разчуе, няма да ми е никак трудно да обясня защо го правя. Тогава ще има голяма нужда от изкупителни жертви.

– Моля те, Бък, не го прави. Наистина, може да е надвишил правомощията си, но човекът има повече награди и отличия и от мен. Рискувал е живота си толкова пъти за Бюрото, че вече никой не им знае сметката. Има жена и пет деца, две от които са студенти. Това ще го съсипе. Направо ще го убие.

Уинтърс остави папката.

– Виж какво, Пърс, мисля, че с теб ще се разберем, защото ти ми харесваш и те уважавам.

Бейтс седна, обхванат от съмнения. Бък Уинтърс беше като кобра, готова да ухапе плячката си.

– Какво предлагаш?

– За да остане Причард, Лондон си заминава. Никакви въпроси, никакви спорове, възражения и оправдания. Заминава си, и толкова. Е, какво ще кажеш?

Пърси Бейтс седеше неподвижно на стола; Бък Уинтърс не го изпускаше от поглед в очакване на отговора.

От години Клеър Даниълс имаше навик да скърца със зъби – до такава степен, че нейният зъболекар ѝ бе направил специален предпазител, който захапваше по време на сън, за да не ги изтрие чак до венците. Тя така и не можеше да разбере на какво се дължи тази напрегнатост, дали не бе от претоварване с всичките проблеми на пациентите. Сега

обаче се радваше на тази своя порочна привичка, защото благодарение на нея бе успяла да прояде парцала в устата си; той се превърна в топка конци, които тя изплю. Тъй като ръцете ѝ бяха оковани над главата обаче, не можеше да свали превръзката от очите си. Опитала се бе да я протърка с триене в стената, но се отказа, защото така по-скоро щеше да си смъкне скалпа. Изтощена, тя се оклюма.

– Няма страшно, госпожо, аз ще ти бъда вместо очи – обади се Кевин. – Аз също съм прикован за леглото, но се опитвам да се освободя.

Откакто Клеър бе изплюла парцала от устата си, двамата се бяха заговорили и сега тя знаеше кой е той.

– Уеб Лондон ми разправи за теб – каза тя. – Освен това бяхме у вас и разговаряхме с Джеръм.

Кевин се стресна.

– Сигурно се притесняват за мен. Баба като нищо ще умре от страх.

– Близките ти са добре, Кевин. Но наистина се притесняват. Джеръм много те обича.

– Той винаги се държи добре с мен. И баба също.

– Знаеш ли къде сме?

– Тц.

Клеър вдиша дълбоко.

– Тук мирише на химикали. Сигурно сме близо до ателие за химическо чистене или до някаква фабрика. – Тя се напрегна да си спомни подробности от пътуването. Бяха минали с колата по неравни пътища, после мъжът я бе носил по разкалян терен, което по-скоро означаваше, че са някъде извън населено място.

– Ти откога си тук?

– Не знам. Дните ми се сливат.

– Някой влиза ли при теб?

– Един и същ човек, мъж. Не го знам какъв е. Добре се държи с мен. Един ден обаче ще ме убие, по очите му познавам. Човек трябва да го е страх от тези, дето уж са кротки. От тия, дето викат и размахват юмруци, по да не те е страх, ама от кротките бягай далеч.

Ако самата тя не се боеше толкова, че ще я убият, Клеър би се усмихнала на мъдрите разсъждения на този хлапак за човешката природа.

– Ти как се набърка във всичко това?

– За пари – отвърна протичко Кевин.

– Видяхме рисунката ти на онова момче с дистанционното.

– Не знаех какво ще стане. Никой не ми каза. Само ми дадоха устройството и ми казаха какво да река.

– „Проклятие и триста дяволи“?

– Аха. После трябваше да вървя след тях до оная тъмна улица и като стигнат до вътрешния двор, да натисна копчето. Видях оня, Уеб, той нещо блокира, не можеше да помръдне, а другите влязоха в двора. Уеб изобщо не ме видя, че съм зад него. После той стана и тръгна след другите, но се клатеше, като че беше пиян. Аз натиснах копчето и реших да се помотая малко.

– Искал си да видиш какво ще стане ли?

– Онези хора не ми казаха за никакви картечници. Кълна се в гроба на майка си, нищо не знаех.

– Вярвам ти, Кевин.

– Трябваше после да се върна обратно, но не можах. Видях как онези хора умряха, всичките. Просто ей така. А тоя Уеб ми извика. Направо щеше да ми се пръсне сърцето. Спаси ми живота обаче, щото, ако не беше той, щях да побегна през двора, и край.

– Уеб каза, че са те подменили с друго момче.

– Така беше. Не знам защо.

Клеър си пое дълбоко дъх и острата химическа миризма отново изпълни дробовете ѝ. Този път успя да определи, че мирише на хлор, но нямаше никаква представа откъде може да идва. Чувстваше се напълно безпомощна.

Докато крачеха към голямата къща, Уеб и Романо срещнаха Немо Стрейт. Ръката му беше цялата бинтована и висеше отпред на гърдите.

– Какво се е случило? – попита Романо.

– Разсеях се и един кон ме изрита. Имах чувството, че ключицата ми се заби в гърлото.

– Имаш ли счупено? – запита Уеб.

– В болницата в Кентъки ме гледаха на рентген и не откриха нищо, но за всеки случай ме превързаха. Сега съм управител на ферма – с една ръка, а като ме види, Били никак няма да се зарадва.

Били ги посрещна на входната врата. Уеб се изненада, като го видя как се е издокарал. Беше облечен с изгладени панталони и тъмносин блейзър, косата му беше пригладена назад, дори се бе избръснал. Но докато влизаха вътре, по дъха му Уеб позна, че за него празненството отдавна е започнало.

Били ги поведе към бара. До него стояха двама мъже, които Уеб не познаваше. Бяха облечени небрежно, но скъпо, с костюми „Армани“, обувки „Бруно Мали“ на бос крак и часовници „Таг Хойер“. Ризите им бяха доста поразгърдени и на вратовете им се виждаха дебели златни ланци. И двамата бяха яки, жилави, с бронзов загар, безупречно поддържани нокти и зализани прически; още като ги видя, Уеб си каза, че и двамата са хомосексуалисти.

Били отведе Уеб и Романо при тях, за да ги представи.

– Я се запознайте тук с двама мои нови приятели. Джайлс и Харви Рансъм. Братя са, не си мислете, че са женени помежду си. – Само Били се засмя на шегата си. – От съседното имение. Най-после ги предумях да дойдат за по едно питие.

Уеб и Романо се спогледаха.

– А това тук са Уеб Лондон и Пол... всъщност Поли – поправи се Били и намигна – от Федералното бюро за разследване.

Като чуха това, братята Рансъм за малко не си плюха на петите. Поспециално Харви Рансъм имаше вид, сякаш ще припадне.

Уеб протегна ръка.

– Тази вечер не сме на работа.

Братята предпазливо подадоха ръцете си, сякаш се бояха, че ей сега безелниците ще щракнат.

– Били не ни предупреди, че очаква посещение от ФБР – каза Джайлс, като изгледа враждебно домакина си.

– Обичам изненадите – отвърна Били. – От дете съм си такъв. – Погледът му се спря на Стрейт. – Какво ти е, по дяволите?

– Кон ме ритна.

– Това е управителят на фермата ми Немо Стрейт – представи го Били на братята. – Той току-що се връща от Кентъки, където разправя, че изкарал малко парици. Продал бил конско месо на някакви будали.

– Доста добре се справихме – каза тихо Стрейт.

– Къде ми е възпитанието? – затюхка се Били. – Ами че вие нямате нищо за пиене. – Той посочи с пръст Уеб и Романо. – Знам, че вие двамата сте на бира. Ами ти, Немо?

– Уиски с вода, облекчава болката.

Били се упъти зад бара.

– И аз ще ти правя компания за по едно. – Той погледна към горната площадка на стълбището. – Слизай де, слизай, започнахме без теб.

Уеб вдигна глава. Очакваше да види Гуен, но по стълбите се задаваше Пърси Бейтс.

– Били беше така любезен да ме покани – обясни Бейтс. Той се усмихна, но в усмивката му Уеб долови нещо, което никак не му се хареса.

След като всички получиха питиетата си, компанията се раздели на групички. Уеб се приближи до братята Рансъм и се помъчи да разбере какво точно произвежда „Южняшка красавица“. Те бяха извънредно предпазливи в отговорите си и това още повече задълбочи подозренията му. Немо и Романо разглеждаха оръжейната колекция на Канфилд, докато Били се усамоти в един ъгъл с чаша в ръка.

Изведнъж всички разговори секнаха и всички глави се обърнаха едновременно, когато тя заслиза по стълбите. Ако тази вечер Били беше необичайно пременен, съпругата му имаше вид, сякаш бе канена на годишното раздаване на Оскарите; това не беше същата Гуен, която никога не сваляше джинсите и ботушите си за езда. Червената рокля обгръщаше плътно фигурата ѝ и стигаше чак до глезените; отстрани имаше цепка точно до средата на бедрото, докдето позволяваше приличиято; оттам нататък започваше въображението. Обувките ѝ бяха отворени отпред на пръстите, а глезените ѝ бяха стегнати в кайшки, които според Уеб подхранваха нечестиви мисли. Роклята беше без презрамки, голите ѝ рамене и ръце бяха мускулести, но и неописуемо женствени. Дрехата беше твърде изрязана и при по-свободни движения заплашваше да

разкрие прекалено много; може би в това беше замисълът. Косите ѝ бяха вдигнати нагоре, бижутата подбрани с вкус, а лицето ѝ почти нямаше нужда от грим.

Пълната тишина, която съпътстваше слизането ѝ по стълбите, бе нарушена само от шепота на Романо: „Аmore!“, последван от голяма глътка бира.

– Сега вече можем да започваме – каза Били. – Ти какво ще пиеш, Гуен?

– Лимонада.

Били веднага изпълни поръчката. После погледна братята Рансъм.

– Тя е зашеметяваща – каза Харви.

– Божествена – отекна Джайлс.

– Освен това е моя жена – допълни Били, като ѝ занесе питието. – Нашия Немо го сритал кон.

Уеб забеляза, че тя едва благоволи да погледне към пострадалия.

– Разбирам. – Погледът ѝ се премести на двамата братя. – Познаваме ли се с вас? – запита студено тя.

Харви и Джайлс едва не се сбиха кой да ѝ се представи пръв.

Уеб наблюдаваше сцената отстрани. Тази жена несъмнено беше изключително красива, но нещо в облеклото ѝ и в царственото ѝ държание не се връзваше с онази Гуен Канфилд, която си бе въобразил, че познава. Може би просто бе сгрешил от самото начало.

Уеб не забеляза Бейтс, който се бе приближил до него.

– Виждам, че ти правят изпращане.

– Да, случаят е приключен. Добрите отново побеждават – каза сухо Уеб. – Време е да се напием и да се тупаме по гърбовете, поне до утре, когато пак нагазим в лайната.

– Трябва да поговорим. След малко. Много е важно.

Уеб го погледна внимателно. За някой, който не го познаваше, Бейтс изглеждаше щастлив и безгрижен като птичка. За Уеб, който му бе свикнал от години, той имаше вид, сякаш всеки момент ще се пръсне от нещо, което го издува отвътре.

– Да не си спечелил на лотария?

– Зависи от гледната точка. Ще ти разкажа, пък ти прецени. Не исках ли да се измъкнем навън за малко?

Уеб го изгледа втренчено. Явно случаят беше сериозен.

– Не, Пърс. Точно в този момент искам да си пия питието и да разговарям с една красива жена.

Той обърна гръб на Бейтс и успя да изтръгне Гуен от новите ѝ

обожатели. Двата се разположиха на малко кожено канапе; Гуен държеше чашата си в скута и поглеждаше към съпруга си.

– Вече шест часа празнува здравата.

– Аха. – Той се извърна да погледне Били, без да разбира целта на забележката ѝ.

– Май ти е трудно да ме възприемеш в този вид.

Тя му хвърли бърз, многозначителен поглед и дори се по-изчерви.

– Който си го има, да си го показва. Добре, че няма други жени с нас тази вечер, защото до теб щяха да изглеждат като пепеляшки. Никой нямаше да им обърне внимание.

Тя го потуша по ръката.

– Много си мил. Истината е, че се чувствам толкова неудобно в тази рокля, колкото не можеш да си представиш. Страхувам се, че всеки момент може да се разтвори и да стана за срам или пък да се препъна в нея, а да не говорим, че тия италиански обувки направо ми разсипаха краката.

– Защо си се издокарала така тогава?

– Били ми каза какво да облека. По принцип той не е такъв – добави бързо тя. – По-скоро аз му избирам дрехите. Но тази вечер настоявах да изглеждам така, че на мъжете да им изтекат очите.

Уеб вдигна чашата си.

– Можеш да считаш мисията си за изпълнена. Но защо?

– Не знам, Уеб. Аз наистина нямам представа какво става в главата му.

– Може би още преживява оная касета. Гуен, толкова съжалявам!

Тя само поклати глава.

– Не е това. От няколко месеца нещо се мъти. Били много се е променил, а не знам защо.

Уеб си каза, че е много възможно тя да знае, но да не иска да се довери на един чужд за нея човек.

– Той се държи все по-странно – добави тя.

– Какво искаш да кажеш? – погледна я озадачен той.

– Ами тази негова мания да препарира животни... По цял ден е в онази работилница, оплескан до ушите. Божичко, какво гнусно занимание!

– Доста е зловещо.

– Освен това започна много да пие. Не че преди не пиеше, но сега още повече. – Гуен погледна доверително Уеб и понижи глас. – Знаеш ли какво ми каза, докато се обличахме? – Тя отпи от лимонадата си. –

Каза, че трябвало да набучат главите на всички членове на „Свободното общество“ на колове и да ги разнасят по улиците както преди стотици години.

– Защо? За назидание?

– Не.

Двамата изведнъж вдигнаха глави и видяха Били, застанал до тях. Той надигна чашата си с уиски и я пресуши.

– Не, а защото трябва враговете ти да са постоянно пред теб, за да ги виждаш през цялото време и да знаеш какво са намислили.

– Това невинаги е лесно – отбеляза Уеб.

Били се усмихна с чашата на устните.

– Така е. И тъкмо затова враговете ти се възползват, за да ти видят сметката. – Уеб не беше сигурен, но му е стори, че докато казваше това, Били погледна към Немо Стрейт.

Домакинът вдигна празната си чаша.

– Още по едно?

– Засега си имам, благодаря.

– Кажу, като го свършиш. Гуен, ти какво ще кажеш за едно истинско питие?

– С такива дрехи и сред толкова мъже, мисля, че тая вечер трябва да внимавам – отвърна тя с кокетна усмивка.

Уеб си отбеляза наум, че нейният съпруг не отговори на усмивката ѝ.

Преди да отидат на вечеря, Уеб чу остър писък и се огледа за източника му. Видя, че шкафът с пушките е отместен встрани, а Харви и Джайлс се държат за сърцата – бяха видели негъра манекен в тайната стаичка отзад. Били стоеше отстрани и се заливаше в смях, накрая дори се задави. Уеб едва намери сили да се усмихне.

След като вечеряха, пиха кафе и опитаха коняка на Били, за което той много настояваше. Дойде време за сбогуване. Гуен прегърна Уеб на раздяла и едрите ѝ гърди се притиснаха в широкия му гръден кош. Стори му се, че пръстите ѝ задържаха ръката му малко по-дълго, отколкото беше прието. Озадачен, той успя само да каже „довиждане“.

Когато излязоха пред къщата, Стрейт се качи в пикапа и с една ръка го подкара към своята къща. В алеята за коли пред главния вход спря лимузина и братята се качиха вътре. И двамата се бяха държали като кръгли глупаци пред Гуен, но тя се бе справила отлично. Сега положително беше вече горе в стаята си и се освобождаваше от стискащите обувки и неудобната рокля. Може би тъкмо в този момент беше чисто

гола; Уеб се хвана, че крадешком поглежда към прозореца ѝ. Какво се надяваше да види? Последен поглед? Не стана.

Бейтс се приближи до тях.

– Романо, двамата с Уеб имаме да говорим.

Той изрече това с такъв тон, че Романо само се завъртя кръгом и си тръгна. Уеб и Бейтс се изправиха лице в лице един срещу друг.

– Е? Какво има?

Бейтс му разказа всичко; докато го слушаше, Уеб само кимаше.

– А Романо? – попита той.

– Бък нищо не спомена за него, затова предполагам, че там всичко е наред.

– Така и трябва да бъде.

– Не знам какво да правя, Уеб. Този път наистина ме хванаха натясно.

– Нищо подобно. Аз ще те улесня. Подавам си оставката.

– Ти будалкаш ли се с мен?

– Време е да си търся нещо ново, Пърс, да си уреждам живота. Вече навъртях годинки, а и честно да ти кажа, любопитен съм как ли ще се чувствам на работно място, където не стрелят по мен.

– Можем да се борим, Уеб. Уинтърс не решава всичко.

– Омръзна ми да се боря, Пърс.

Бейтс го погледна безпомощно.

– Не исках да свърши така.

– Двамата с Романо приключваме тук и после аз си тръгам по пътя.

– Разбираш какъв скандал ще се разрази след това, което стана със „Свободните“. Ако си тръгнеш точно в този момент, всички ще кажат, че ти си само изкупителна жертва. Ще се получи много деликатна ситуация. Няма да се отървеш от репортери.

– Едно време това би ме притеснявало. Но сега вече не.

Още няколко секунди двамата мъже стояха един до друг мълчаливо. Толкова години се бяха били рамо до рамо за добрата кауза, а сега всичко бе приключило в един миг и нито един от двамата не беше подготвен за това. Накрая Уеб се обърна и си тръгна.

Минаваше два след полунощ. Единственото движение в „Източен вятър“ бяха изкараните на нощна паша коне по ливадите и горските животни в околните гъсталаци. И нечии стъпки, които тихо се прокрадваха по пътеката между дърветата.

В къщата светеше електрическа крушка и силуетът на мъжа се очертаваше в рамката на прозореца. Немо Стрейт притисна ледена кутийка бира до болното си рамо, а лицето му се изкриви от болка при допира на студения метал върху раната. Облечен беше по тениска и боксерки, издути до пръсване на бедрата от яките мускули. Той се отпусна на леглото, вдигна автоматичния пистолет и сърчно постави пълнителя, но само с една ръка му беше трудно да дръпне затвора, за да вкара патрон в цевта. Ядосан от безсилието си, се отказа, облегна се назад и отпи от бирата.

Немо Стрейт си беше неспокоен по природа, а тъкмо сега се бяха събрали разни обстоятелства, които не му даваха мира. Той си мислеше за хеликоптера, който се бе появил изневиделица над тъмната гора. Стрейт го бе проследил с поглед; машината не кацна в гората, нито пък беше полицейски патрул. Каза си, че трябва да се върне на мястото, където бяха застреляли Коув, за да се убеди, че наистина е мъртъв. Но защо пък да не е? Те бяха изстреляли пет куршума в него, с пет куршума в тялото никой не оживява току-така, а дори и да оживее, остава парализиран инвалид; неспособен да разкаже какво му се е случило. И все пак нещо в тази история никак не му харесваше. Стрейт цяла вечер бе превключвал каналите на телевизора в търсене на репортаж за агент на ФБР, намерен убит от неизвестни извършители. Той разтърка рамото си. Собствената му кръв фигурираше на местопрестъплението, но едва ли можеше да го открият по това; доколкото си спомняше, никъде нямаха проби от неговата ДНК. Освен в армията! Но оттогава бяха минали двайсет и пет години; дали още ги пазеха? Дали пробите още вършеха работа? Едва ли. И все пак той усещаше, че приближава времето да започне нов живот. Бе постигнал всички цели, които си бе поставил. А след снощната сделка имаше достатъчно пари, за да се оттегли от бизнеса и да си уреди живота където пожелае. Отначало бе намислил да си купи имение в планините Озарк и да прекара остатъка от живота си в лов на риба в някое езеро, като си харчи парите малко по малко, за да не поражда

съмнения. Сега обаче му идваха други идеи. Може би някоя далечна страна беше по-добро място за човек, оттеглил се от бизнес като него-вия. Немо бе чувал, че в Гърция има идеални условия за риболов.

И да чу задната врата да се отваря, Стрейт с нищо не го показа. Бе прекарал един дълъг и изморителен ден, а действието на болкоуспокояващото лекарство започваше да преминава. Той отпи от бирата си и избърса устни.

Вратата на спалнята му полека се отвори. И този път Стрейт сякаш не забеляза. Някой влезе в стаята. Стрейт пусна радиото до леглото си. Фигурата се приближи. Най-после Стрейт се извърна.

– Не очаквах да дойдеш тази вечер – каза той. – С една ръка ми е трудно да мисля. – Той отпи още една глътка от бирата си и я остави до леглото.

Гуен стоеше неподвижно и го гледаше. Беше още с червената си рокля, но високите ѝ обувки бяха заменени с ниски сандали. Златната гривничка блестеше на глезена ѝ в светлината на електрическата крушка.

Тя се приближи, като не отделяше поглед от раната на рамото му.

– Много ли боли?

– Само като вдишвам.

– Кой кон те ритна?

– Боби Лий.

– Не съм чувала той да рита.

– Всеки кон може да рита.

– Забравих, че ти по разбираш. – Тя се усмихна с пресилена скромност, но в погледа ѝ се четеше враждебна нотка.

– Не че по разбирам от теб, но все пак съм израснал сред коне. Това не е нещо, дето може да се научи за година, две или десет. Ето, Били учи бързо по принцип, но засега представа няма как се ръководи ферма.

– Прав си. Затова наехме теб и твоите умни момчета. – Тя се поспря и добави: – Ти си нашият рицар на бял кон, Немо.

Стрейт запали цигара.

– Добре казано.

Той я погледна изненадано, когато тя се пресегна и отпи от бирата му.

– Нямах ли нещо по-сериозно за пиене? – попита Гуен.

– Бърбън.

– Дай го тук.

Докато той вадеше от шкафа бутилката и чашите, тя приседна на

леглото и разтърка прасеца си. Докосна гривната, подарък от Били. Имената на двама им бяха гравирани върху метала. Стрейт ѝ подаде пълна чаша, тя я гаврътна наведнъж и му я подаде да ѝ налее още.

– По-полека, Гуен. Това не е лимонада.

– За мен е. Освен това аз не пих тази вечер. Бях послушно момиче.

Стрейт обгърна с поглед гъвкавото ѝ тяло, разголените крака и едрия бюст.

– Всички така ти се точеха, че ако им беше паднала, щяха да те разкъсат.

Тя не се усмихна на комплиментата.

– Не чак всички.

– Е, горкият Били вече е взел-дал, не може да те обслужва, когато ти скимне. Къде ти, и аз вървя нататък, и то по-бързо, отколкото ми се ще да си призная.

– То не зависи от възрастта. – Гуен си дръпна от цигарата и му я подаде обратно. – А когато собственият ти съпруг не те е докосвал от години, почваш да си търсиш заместител. – Тя го погледна. – Надявам се, че съзнаваш ограничената роля, която ти е отредена в това направление.

Той вдигна рамене.

– Падне ли ти, дръж; гонят ли те, беж. Само че Били не е прав, дете все те обвинява за смъртта на вашия син.

– Напротив, има право. Аз записах Дейвид в онова училище.

– Да, ама не си им заповядала ти на ония откачалки да нападат училището и да стрелят по хора!

– Нито пък съм искала ФБР да изпрати ония некадърни страхливци, които не си мръднаха пръста да спасят сина ми.

– Не е ли малко странно да пратят ФБР тук, във фермата?

– Знаехме, че има реална опасност това да стане.

Стрейт се усмихна.

– Дойдоха да ви пазят.

– От нас самите – добави сухо тя.

– Е, оная бомбичка в телефона на Били, дете я взривих, след като Уеб го изхвърли от колата, доста ги обърка. Загубиха следата. Вече не ни подозират.

– Уеб Лондон е много по-умен, отколкото си мислиш.

– О, знам това. Не ми е в характера да подценявам когото и да било, особено когато става въпрос за важни неща.

Гуен отпи от втората чаша бърбън, събу сандалите си и вдигна

крака на леглото. Той я погали по косата.

– Липсвахте ми, госпожо.

– Били пет пари не дава, но когато ФБР патрулира из имота ти, не е лесно да се движиш насам-натам незабелязано.

– Е, сега останаха само Уеб и Романо. Той също не е за подценяване. Бивша „Делта“, специални части, този тип може здравата да ни поизпоти. Познавам по очите му.

Гуен се претърколи по корем, подпря глава на лакти и го загледа. Очите му бяха приковани в едрия ѝ бюст, който напираше да се изсипе от тясната рокля. Тя проследи погледа му, но това сега не я интересуваше.

– Мислех да те питам за фургоните.

Думите ѝ накараха Стрейт да вдигне поглед от деколтето към лицето ѝ.

– Какво за фургоните?

– Аз също съм израсла във ферма за коне, Немо. Забелязах, че значително си преустроил няколко фургона и се запитах защо.

Той се ухили.

– Не може ли човек да си има тайни?

Тя застана на колене и допълзя до него. Докато го целуваше по шията, ръката му се плъзна от бюста към задника ѝ. Той вдигна роклята ѝ нагоре и видя, че не носи бельо.

– Много предвидливо. Както съм ти се наточил, ако имаше бельо, щях направо да го разкъсам.

Гуен изстена в ухото му при допира на неговите пръсти. Ръката ѝ го погали по лицето и се спусна по врата му. С рязко движение тя разкъса тениската му чак до долу, после се отпусна и седна на леглото.

Стрейт беше до такава степен смаян от случилото се, че за малко не падна от леглото. Той проследи погледа ѝ, прикован в окървавената превръзка на рамото му.

– Доста странно охлузване за конски ритник – отбеляза тя.

Известно време двамата се гледаха в упор. После, преди да е успял да я спре, тя вдигна пистолета от леглото, вкара патрон в цевта и се престори, че се цели в различни точки из стаята.

– Разбалансиран ти е патлакът, Немо. Освен това трябва да му сложиш литиев прицел. Много по-удобен е за нощна стрелба.

По челото на Стрейт избиха капки пот.

– Доста добре ти лепна в ръката тая пущина.

– В Кентъки не съм израснала само сред коне. Баща ми и всичките

ми братя бяха членове на Националната асоциация за огнестрелни оръжия. И аз щях да се запиша, но родителите ми смятаха, че не е женствено.

– Радвам се да го чуя. Аз също съм член. – Той въздъхна облекчено, когато тя сложи предпазителя, без обаче да изпуска пистолета от ръката си.

– Та какво пренасяш? – поиска да знае тя. – Дрога ли?

– Виж, котенце, защо не му ударим още по едно и не си...

Цевта на пистолета се вдигна нагоре и предпазителят щракна.

– Дойдох да се чукаме, Немо, а не да си губя времето. Става късно и съм уморена. Ако искаш близалка тая вечер, почвай да говориш.

– Добре де, добре. Брей, и теб си те бива! – Той отпи яка глътка от уискито и изтри устата си с длан. – Дрога е, наистина, но не такава, каквато си мислиш. Казва се оксиконтин. Напълно легален препарат, продава се в аптеките, пък хваща два пъти по-яко от морфин. Не ти трябва ни лаборатория, ни да минаваш граници, ни нищо. Крадем го или пък си намираме някой аптекар да ни изпълнява фалшиви рецепти, по осем на час. Започнахме от селските райони, но сега вече зарибяваме големите градове. Време е и за нас, простите провинциалисти, да намажем нещо.

– Значи ти използваш „Източен вятър“ като база за бизнеса си и нашите фургони за пренасяне на стоката.

– Досега използвахме главно пикапи или пък специални тайници, дори сме пращали партиди и по пощата. После ми дойде идеята да преустроя няколко фургона. Нали возим коне, най-редовно пресичаме щатски граници. Дори да ни спре пътна полиция, в тия фургони е такава воня, че никой няма да се завира да ги претърсва. Освен това не съм чувал за кучета, обучени да надушват легални лекарства. Гледам хората ми и фургоните да са постоянно в оборот, за да не забележите с Били. Последната пратка за Кентъки беше най-големият удар, който сме правили досега.

Той вдигна бирата си за наздравница, явно в своя чест. Гуен оглеждаше раната му.

– Но май не е минал безпроблемно.

– Ами като вършиш нещо нередно, трябва да си поемеш и риска.

– От коя страна беше рискът този път, от страна на клиентите или на полицията?

– Хайде, хайде, котенце. Какво значение има?

– Прав си, няма. Така или иначе, ти си ни изложил на опасност. Май забрави, че работиш само за нас, а, Немо?

– Човек трябва да се погрижи и за себе си. Освен това сделката беше прекалено апетитна, за да я пропусна. Няма да превивам гръб по фермите, докато съм жив, я!

– Наех те за точно определена цел, заради изключителните ти качества и опит.

– Да, бе. Защото ми сече пипето, познавам доста хора, които не се гнусят да отрежат главата на някого, а освен това съм и спец по взривни устройства. Може да се каже, че си изпълних задачата. – Той преброи на пръсти. – Един федерален съдия, един прокурор, един адвокат.

– Ледбетър, Уоткинс и Уингоу. Един безгръбначен съдия, един безхарактерен прокурор и един адвокат, който за пари би измъкнал от пандиза и убицеца на майка си. Ако питаш мен, направихме услуга на обществото, като затрихме тия нищожества.

– Не само това. Очистихме цял екип на отряда, като ги изпързяхме, че са „Свободните“. Майчице, като си помисля само! Накарахме един от най-опитните им тайни агенти да си помисли, че е набарал цял канал за дрога. Такъв мизансцен му спретнахме, като от филма „Ужилването“! – Той я погледна в очите и чертите му се изопнаха. – Тъй че аз си изпълних ангажимента, драга. А какво правя в свободното си време, не те засяга. Аз не съм ти роб, Гуен!

Дулото на пистолета продължаваше да сочи право в корема му.

– Уеб Лондон е още жив.

– Ти ми каза да го оставя. Уж да го изкараме страхливец, не беше ли така? За наш късмет оня доктор, при който ходеше, се оказа мой стар познат от Виетнам. Сега всички си мислят, че Уеб е напълно провален. Всичко това ми струва големи усилия, подробно планиране и доста сериозен риск, при това го направих за центове, само защото ония типове се изгавриха така със сина ти. – Той я погледна обидено. – А ти даже едно „благодаря“ не ми каза.

Когато тя отговори, тонът ѝ беше делови, а изражението на лицето непроницаемо:

– Благодаря. Та колко пари изкара с дрогата?

Изненадан, той свали чашата от устата си.

– Защо питаш?

– Защото след всичко, което ти платих, и след всичко, което сме вложили в това имение, двамата с Били имаме дългове. Не след дълго ще дойдат да му приберат колекцията от автомобили, защото сме я ипотекирали. Тъкмо сега имаме нужда от свежи пари, защото скоро явно ще разпродаваме всичко и ще се омитаме оттук, особено след като тая твоя

рана идва да ми каже, че всеки момент може да потропат на вратата ми и да задават въпроси, дето не им знам отговорите. Честно да ти кажа, доста почна да ми писва от пущинаците на Вирджиния. Мисля си за някой закътан остров, дето не вали и няма телефони.

– И ти очакваш да ти дам част от *моите* пари?

– По-точно е да се каже, че ти заповядвам да го направиш.

Немо разпери ръце.

– Не се шегувам, скъпа, за някои от годиначетата взехме доста добри пари – каза искрено той.

Тя му се изсмя.

– Тая ферма никога не е излизала на печалба. Нито преди да я купим, нито след това. Така че не ме баламосвай с тия годиначета.

– Какво точно искаш от мен?

– Много просто. Искам да ми кажеш точно колко пари изкара от дрогата.

Той се поколеба, преди да отговори:

– Всъщност не чак толкова много.

Тя вдигна пистолета и го насочи към главата му.

– Колко?

– Ами около милион. Е, доволна ли си?

Тя стисна пистолета с две ръце и внимателно се прицели в челото му.

– За последен път те питам. *Колко?*

– Добре де, добре. Не се впрягай толкова.

Той шумно издиша.

– Няколко десетки милиона.

– Искам двайсет процента. След което поемаме кой откъде е.

– Двайсет процента?!

– Преведени в офшорна сметка. Предполагам, че печен бизнесмен като теб си е отворил тук-там сметки, където да си държи милионите. Пардон, десетките милиони.

– Виж какво, аз имам и разноски.

– Е, да. Сигурно обаче си платил на помагачите си в хапчета, понеже те са толкова тъпи, че едва ли са се възпротивили. Освен това с легални препарати и разноските са ниски, така че печалбата ти е доста висока. А не вярвам да си се засилил да плащаш данъци. На всичко отгоре ти използваш наша техника, за да си превозваш стоката, и наши работници, на които плащаме от джоба си, за да ти бачкат. С две думи, ти не инвестираш практически нищо, от което печалбата ти само расте. Така

че сега си искам своя дял. Да го наречем наем за оборудване и заплати за персонала. Считай се голям късметлия, че се задоволявам само с двайсет процента. – Тя сладно се погали с ръка отпред. – А тъкмо сега съм настроена особено великодушно.

Стрейт поклати глава.

– Твоят баща да не е бил и магистър по мениджмънт?

– На двама ни с Били ни омръзна да ни пързаят. Добре поне, че сме живи, защото нашият Дейвид не можа да навърши десет години. Къде е тук правдата?

– А ако откажа?

– Ще те застрелям.

– Ей така, хладнокръвно? Религиозна жена като теб?

– Всеки ден се моля за сина си, но не мога да кажа, че вярата ми в Бога е безгранична. Освен това може да повикам полицията.

Немо се усмихна и поклати глава.

– И какво ще им кажеш? Че пласирам дрога? А и че съм убил няколко души по твоя поръчка? На какво разчиташ?

– Разчитам на едно, Немо. Че вече пет пари не давам какво ще стане с мен. Това е, на което разчитам. Аз нямам какво повече да губя, защото съм загубила всичко.

– Ами Били?

– Той не подозира нищо. Освен това моят дял вече се повиши на двайсет и пет процента.

– Как не!

Без да отклонява пистолета от него, тя стана, разкопча ципа на роклята си, остави я да се смъкне на пода и се изправи пред него съвършено гола.

– А сега към приятната част – каза тя. – Хайде, първи път, втори...

– Дадено! – извика той, без да чака повече да го убеждават.

Изнемощял от грубия, животински секс, Стрейт се просна по гръб, като придържаше отпред болната си ръка, докато Гуен спусна крака и се протегна като котка. Двамата едва не продъниха пружината на простото дървено легло. Известно време щеше да я понаболява, но това беше приятна божа – нещо, което съпругът ѝ от толкова време ѝ бе отнел. Не само сексуалният им живот беше напълно замрял, но той я бе лишил и от любов, което беше много по-страшно. Пред хората Били все пак се преструваше на привързан към нея, докато насаме просто не ѝ

обръщаше внимание.

Гуен се облегна на таблата, запали цигара и издиша дима към тавана. Тя полежа така около час, после протегна ръка и погали Стрейт по косматите гърди, като полека почна да го буди.

– Беше страхотно, Немо.

– Аха – отвърна в просъница той.

– Ще можеш ли още веднъж преди изгрев?

Той отвори едното си око.

– По дяволите, жено, аз да не съм на двајсет години! И ръката ме боли. Донеси ми от онова там, „Виагра“ ли, как му викаха, пък ще видим.

– В твоята професия сигурно ти е писнало от хапчета.

Той бавно вдигна глава и я изгледа.

– Я чуй, ти не би ли дошла с мен в Гърция? Живот ще си живеем. Гарантирам!

– Не се съмнявам, но мястото ми е при моя съпруг, независимо дали той го съзнава, или не.

Той се омърлуши.

– Знаех си, че така ще кажеш.

– Ти просто се опитваш да изклинчиш и да не ми дадеш моите двајсет и пет процента.

– Добре де, предавам се.

– Немо?

– Какво?

– Според теб какво става с Ърнест Б. Фрий?

Той се надигна, запали цигара от огънчето на нейната и я прегърна през кръста.

– Да пукна, ако знам. Тук по-добре хич не ме търси. Аз си мислех, че ще е в лагера, дето го удариха, но се оказа, че го няма. Освен ако федералните не лъжат, но защо пък да лъжат? Ако го бяха спипали, щяха да се скъсат да се хвалят. А моят човек, дето го пратих да накисне „Свободните“, им беше подхвърлил малко дрога и други работи, заедно с няколко папки фалшива информация за съдията и двамата юристи. Той познава Ърни лично, така че щеше да знае, ако е бил в лагера, дори ония да са го крили.

Тя прокара пръсти през косата му.

– Уеб и Романо скоро си тръгват.

– Знам. Много им здраве. Само ми се пречкат. От друга страна, голям гъдел беше да прекарам петдесет хиляди хапчета под носа на

федералните. Право да ти кажа, мен са ми симпатични тия двамата. Ако ни спипат, ще се опитат да ни пратят на стола, но ако не броим това, не бих имал нищо против да си пия от време на време биричката с такива като тях.

Той погледна Гуен; изражението на лицето ѝ го изплаши.

– Ненавиждам го тоя Уеб Лондон – каза тя.

– Виж какво, Гуен, знам всичко за сина ти и тъй нататък...

Тя избухна и заудря с юмруци по дюшека.

– Повръща ми се само като му видя лицето. Тия типове са по-лоши и от „Свободните“. Правят се, че уж са призвани да спасят света, а където минат, оставят само трупове. Клеха ми се, че след като са пратили отряда, никой няма да загине. После показваха тоя Лондон като някакъв герой по телевизията, докато момчето ми гниеше в гроба. Ах, как бих го гръмнала лично тоя нещастник!

Стрейт преглътна боязливо, докато Гуен продължаваше да нарежда, приклепнала до леглото, с коса, спусната над лицето ѝ. С жилавото си, мускулесто голо тяло приличаше на пантера, която се готви за скок. Погледът му се спря на пистолета върху нощното шкафче, където го бе оставила. Но сякаш отгатнала мисълта му, тя се хвърли и го сграбчи. Пред изумения му поглед тя започна да насочва оръжието към различни точки из стаята, после изведнъж обърна цевта към себе си, сякаш беше някаква непозната играчка. Пръстът ѝ се плъзна към спусъка.

– Ами защо тогава не го направиш ти? – попита той, без да изпуска оръжието от очи. – Да пречукаш Уеб, искам да кажа. Нали сама рече, че стават нещастни случаи. Особено в една ферма за коне.

Гуен се замисли. Внезапно сърдитото ѝ изражение се смекчи, тя му се усмихна и остави пистолета.

– Може и да го направя.

– Само да не оплескаш нещо, защото сме почти на финала.

Тя се мушна под завивката, притисна се до него, целуна го по бузата и го погали отдолу.

– Само още веднъж – помоли тя с тих, гърлен глас. После вдигна чаршафа, погледна надолу и се усмихна.

– За какъв бяс ти е притрябвала виагра тъкмо на теб, Немо?

– Малката, ти ме настройваш с тия ръчици като хавайска китара.

И без стимулант за потентност Немо Стрейт я обслужи доста добре повторно, макар едва да не умря от усилието. После, докато Гуен се обличаше, той я оглеждаше възхитен.

– Майчице, страхотна фурия си!

Тя вдигна ципа на роклята си и взе сандалите си в ръка. Стрейт започна предпазливо да се облича, като гледаше да не насилва ранената си ръка. Гуен го погледна.

– Някакви планове за сутринта?

– Нали знаеш, в една ферма винаги има какво да се прави.

Тя беше вече до вратата.

– Не ти се меся в живота, Гуен, искам само да ти кажа, че не е много здравословно да носиш толкова омраза в себе си. Трябва да й дадеш възможност да излезе, иначе ще те изяде отвътре. Ами мойта бивша, като ми взе и двете деца? Идва момент, когато просто трябва да се освободиш от тая омраза.

Тя бавно се извърна и го изгледа.

– Когато видиш собственото си дете да умира пред очите ти с голяма кървава дупка в гърба, Немо, и после заради това изгубиш единствения човек, когото си обичал, когато стигнеш дъното на отчаянието и продължиш да се смъкваш все по-надолу, *тогава* можеш да ме учиш как да се освободя от омразата.

51

Клеър подскочи и се събуди. Въпреки преживените ужаси изтощението си бе казало думата и тя бе изпаднала в дълбок сън. Щом усети пръстите по кожата си, тя събра всичките си сили да отблъсне нападателя, но в този момент той я заговори.

– Клеър, аз съм – каза Кевин и махна превръзката от очите ѝ.

В помещението нямаше лампа и Клеър напругаше зрението си, за да се ориентира в тъмното. До нея седеше Кевин, вдигнал ръце към безлезиците, с които беше прикована за стената.

– Ти не беше ли също вързан?

Той се усмихна и вдигна малко късче метал пред очите ѝ.

– Бях. Но извадих ей това от един маркер, който ми бяха дали да си рисувам. С него се справих с ключалката. Много ме бива в ръцете.

– Виждам.

– След минута и ти си свободна.

На Кевин дори не му бе нужна цяла минута. Клеър разтърка китките си и се изправи в леглото, огледа се и спря поглед върху вратата.

– Предполагам, че е заключена?

– Беше в началото. Може би сега не е, защото те си мислят, че сме вързани.

– Вярно. – Клеър се изправи и веднага се олюля. Краката просто не я държаха. Мракът също ѝ пречеше да владее движенията си. Тя отново се огледа. – Имаме ли нещо, което да използваме като оръжие, ако зад вратата има някой? – прошепна тя.

Кевин преобърна нара и разви два от металните му крака. Той подаде единия на Клеър, а другия задържа за себе си.

– Удряш по главите и после ниско долу – каза той.

Клеър кимна, но не изглеждаше уверена. Тя много се съмняваше, че може да удари човек. Кевин усети раздвоението ѝ и бързо добави:

– Удряме само ако ни нападнат, нали така?

– Точно така – отвърна Клеър, този път по-твърдо.

Те се промъкнаха до вратата и натиснаха дръжката. Беше заключено. Дватамата се заслушаха, но от другата страна като че ли нямаше никой; само шумът на неизвестната машина се чуваше сякаш по-силно отпреди.

– Предполагам, че няма да си тръгнем оттук, докато те не решат

това.

Кевин се отдръпна назад и огледа вратата.

– Я, това пък не го бях забелязал!

– Кое?

– Че пантите на вратата са отвътре.

Надеждата на Клеър трая само миг.

– Да, но ни трябва чук и отвертка, за да ги извадим.

– Чук имаме. – Той вдигна металния крак на леглото. – А и отвертка ще си направим.

Той заведе Клеър до халката в стената, за която бяха приковани белезниците ѝ. С общи усилия двамата успяха да я развият, после Кевин изхлузи белезниците и вдигна едната пред очите ѝ.

– Виж какъв хубав ръб има, става за отвертка.

– Много си досетлив, Кевин! – отбеляза с възхищение Клеър. Докато тя се суетеше безпомощно, хлапакът ѝ бе демонстрирал фокуси, достойни за магьосник.

Отне им доста време, защото трябваше да спират и да се ослушват при всеки шум, но най-после извадиха металните болтове от пантите на вратата. Дръпнаха я и тя се открехна. Външното помещение също беше тъмно и те се запрепъваха по тесния коридор, като се подпираха на стената. Миризмата на хлор се засили. Стигнаха до още една заключена врата, но Кевин успя да се справи с ключалката с подръчния си шперц. Следващата врата за техен късмет се оказа незаключена.

Клеър въздъхна дълбоко; Кевин стори същото.

– Хубаво е да си навън!

– Я да се измитаме оттук, преди отново да са ни набутали вътре!

Те минаха покрай покрития за зимата басейн, пропълзяха през храстите и продължиха по лъкатушеща пътечка през тревата. Когато стигнаха края ѝ, Клеър забеляза импозантната сграда, която се извисяваше в далечината. Бе я видяла при предишното си идване. Те се намираха във фермата „Източен вятър“!

– Боже мили! – възкликна тя.

– Шшшт! – изсъска Кевин.

Тя се наведе и зашепна в ухото му:

– Знам къде сме. Тук имам приятели, просто трябва някак да стигнем до тях. – Проблемът беше там, че в тъмнината щеше да им е трудно да намерят постройката, в която бяха настанени Уеб и Романо, дори да използваша голямата къща за ориентир.

– Откъде знаеш, че са ти приятели, като живеят на това място, дете

ни държаха заключени?

– Просто знам. Да вървим! – Тя го хвана за ръка и двамата тръгнаха натам, където според Клеър трябваше да е къщата с ветропоказателя. Те не бяха изминали и няколко метра, когато чуха шум на автомобил и замръзнаха на място. Побегнаха в храстите и занадничаха през клоните към пътя. Когато видя автомобила, Клеър се омърлуши. Беше обикновен пикап, а не мустангът на Уеб или корветът на Романо. В този момент пикапът спря и от него слязоха неколцина мъже с пушки. Клеър тихо извика от ужас. Явно бягството им беше разкрито. Двамата с Кевин побегнаха слепешком през гъсталака; скоро напълно изгубиха посоката.

Когато най-после спряха, за да си поемат дъх, Кевин се огледа уплашено.

– Никога не съм виждал толкова дървета на едно място. Не знам накъде да вървим.

Клеър дишаше дълбоко, опитваше се да се успокои, да мисли рационално.

– Така е – кимна тя и се огледа, сякаш търсеше ориентир. В този момент съвсем наблизко се чуха стъпки. Клеър дръпна Кевин за ръката и двамата приклекнаха в храстите.

Фигурата се движеше по пътеката и мина покрай тях, без да ги забележи. Клеър надникна през шубраците. Тя не познаваше Гуен Канфилд и ѝ се стори доста странно, че сама жена с дълга червена рокля може да се разхожда боса в гората по това време. Помисли си да ѝ извика, но после се спря. Не знаеше кои бяха техните похитители; можеше да се окаже, че тази жена е между тях.

След като Гуен се загуби от погледа им, Клеър и Кевин продължиха пътя си. Стигнаха до някаква притъмняла къща, пред която имаше паркиран пикап. Клеър тъкмо се чудеше дали да не се опита да проникне вътре и да използва телефона, за да извика полиция, когато вратата се отвори с трясък, някакъв мъж изтича до пикапа, метна се в него и даде газ.

– Сигурно току-що е научил, че сме избягали – прошепна тя на Кевин. – Хайде, ела.

Те изтичаха до къщата; в бързината си мъжът бе оставил вратата отворена. Тъкмо се канеха да влязат, когато се чу шум, от който стомахът на Клеър се преобърна.

– Връща се! – извика Кевин. Двамата хукнаха да бягат през храсталците, докато пикапът се носеше към тях. Клони и листа ги шибах

през лицата. Клеър загуби обувките си; ризата на Кевин бе разкъсана на парцали от бодли и остри клони. Излязоха на открито пространство, поспряха да си поемат дъх и отново побягнаха, гонени от шума на приближаващи се стъпки.

– Бързо! – извика Клеър. – Оттук!

Те се изкачиха по рампата за товарене и влязоха в маймунарника през една дупка в стената. Клеър се огледа и потръпна от ужас при вида на ръждясалите клетки.

– Абе, много смърди тука! – обади се Кевин.

Човешките гласове и лаят на кучета отвън приближаваха.

– Оттук! – извика отчаяно Клеър. Тя се покачи върху някакъв сандък, повдигна Кевин и му помогна да пропълзи в една дупка в стената, явно от разрушена вентилационна шахта. – Стой там и не издавай звук!

– А ти къде отиваш?

– На разузнаване – отвърна тя. – Но дори и да ме открият, ти недей да излизаш. Разбираш ли?

Кевин бавно кимна.

– Клеър! – подвикна той. Тя се обърна. – Моля те, отваряй си очите.

Тя се усмихна уморено, стисна ръката му и слезе от сандъка. Огледа се и през една цепнатина в зидарията пропълзя навън. Посрещна я лай на кучета, още по-силен, близък и ужасяващ. Сигурно им бяха дали да подушат нещо нейно или на Кевин. Тя откъсна парче от роклята си, уви в него един камък и го запрати надалеч, после пое в обратната посока. Когато стигна гората, тя се плъзна по един склон и се спря в подножието. Огледа се, като се опитваше да прецени откъде идва шумът. После се изкатери с мъка по отсрещния склон и се намери на равно място. Беше толкова изтощена, че ѝ идваше да легне там и да дочака своите преследвачи. Но си наложи да продължи. Когато стигна до следващия наклон, тя се хвана за едно младо дръвче и по стеблото му се оттласна нагоре. Подаде глава над ръба на склона. Огледа се. В далечината видя светлина, после втора, трета, все по двойки. Шосе. Пое няколко пъти дълбоко дъх и се затича с всички сили. Краката ѝ бяха изранени и кръвяха, но тя не позволи на божата да я забави. Трябваше да намери помощ. Трябваше да измъкне Кевин оттам.

Гласовете на мъжете и кучетата не се чуваха и тя си позволи малка надежда, че може би все пак ще успее да избяга. Спря се и приседна в канавката. От очите ѝ роннаха сълзи, които повече не можеше да възпира. Сълзи на крайно изтощение, страх и усещане за неочаквана свобода. Чу да се приближава кола, скочи на крака, застана по средата на пътя и

замаха с ръце, като отчаяно крещеше за помощ.

Отначало колата нямаше вид, сякаш изобщо възнамерява да спре. Клеър си каза, че сигурно са я взели за някаква умопобъркана. Но накрая колата забави и спря. Тя изтича до предната врата и я отвори. Първото нещо, което видя, беше Кевин, свит на седалката, с вързани ръце и крака и запушена уста. А второто – Немо Стрейт, насочил пистолета си към нея.

– Здравсти, докторке – каза той. – Не искаш ли да се повозиш?

Той протегна дългото си тяло и неволно потрепери от студа. Нощта беше доста хладна и влагата се бе просмукала в костите му. Загърна се плътно с одеялото.

Франсис Уестбрук не беше свикнал да живее сред природата. Това, което правеше сега, за него беше равносилно на живот на открито, и то никак не му се харесваше. Той отпи глътка вода и подаде глава от скривалището си. Скоро слънцето щеше да изгрее. Не бе спал добре тази нощ; всъщност бе загубил съня си още откакто научи за изчезването на Кевин. Оттогава единственото, което бе получил, беше едно телефонно обаждане. След което се бе срещнал с Уеб Лондон, бе му предал каквото му бяха поръчали и го бе осведомил за тунелите, точно както се искаше от него. В същото време, наистина, бе приключил и изсяняването на отношенията си с Туна. Независимо от това, което бе разправял на Уеб, той не наказваше хората, които отклоняваха за себе си част от печалбата му; принуден беше да търпи дори и онези, които сами използваша стока под носа му. В този бизнес, ако почнеш да дебнеш подчинените си дали си облизват пръстите от меда, те просто няма да работят за теб – толкова е просто. Но за предатели Големия Х нямаше милост. Мейси му бе намекнал какви ги върши Туна зад гърба му и той сам бе направил някои проверки, колкото да се убеди, че Мейси е прав. И така, Туна бързо се превърна в храна за рибите. Понякога все пак *има* справедливост в този живот, каза си Франсис.

До ушите му бе достигнал слух, че Пийбълс е убит. Пада му се, помисли си той. Не беше читав човек. Но Уестбрук научи, макар и със закъснение, и нещо друго: че Антоан Пийбълс бе подготвял изтласкването му от бизнеса и постепенното обединение на неговата банда с останалите улични банди в района. Тази новина го бе сварила неподготвен. Изобщо не бе очаквал такова нещо от стария Тоан. А Мейси сякаш бе потънал вдън земя. Тази измяна беше голяма обида за Големия Х. Той

вдигна рамене. Така му се падаше, след като се бе предоверил на тоя бял никаквец.

Сега обаче убийците на Тоан може би си точеха зъбите и за него. Явно трябваше да се посниши и да разчита само на себе си, докато отmine бурята. Да разчита на себе си – като в доброто старо време. Той имаше два пистолета, няколко пълнителя патрони, около хиляда долара в джоба. Откакто бе почнал да се крие, Уестбрук се бе отказал от навигейтъра; доколкото знаеше, ченгетата продължаваха да го търсят. Нека търсят, каза си той. Уестбрук с очите си бе видял федералните, които патрулираха наоколо, но имаше достатъчно опит в играта на сляпа баба с полицията, за да може да укрие дори собственото си твърде едро тяло така, че да минат на два метра от него, без да го забележат. Освен това около мястото, където се криеше, се вършеха странни неща. В далечината се чуваше лай на кучета. Това беше лош знак. Той се сгуши още по-навътре, като се зави плътно с одеялото, покрито с клечки, листа и пръст, докато ляат отмина. Доколкото можеше да прецени, оня Лондон се навърташе още наоколо, а ако Уеб Лондон бе решил, че на това място става нещо важно, то беше важно и за Франсис Уестбрук. Той провери пистолета си, отпусна се назад и отпи глътка вода. Заслушан в песента на щурците, той се запита какво ли ще му донесе новият ден. Може би Кевин?

Ед О'Банън крачеше напред-назад из тясното, немебелирано помещение. Уж не бе пушил от години, а само през последните два часа бе привършил цял пакет цигари. Отначало се бе страхувал да не го открият, но нещата бяха протекли гладко и с набъбването на банковата му сметка той постепенно се бе успокоил. Отвън се чуха стъпки и О'Банън се извърна към вратата. Тя беше заключена и затова, като видя топката да се превърта, той се изплаши и отстъпи назад. Когато мъжът влезе, О'Банън въздъхна облекчено.

- Отдавна не сме се виждали, докторе.
- О'Банън протегна ръка и Немо Стрейт я стисна.
- Не бях сигурен, че ще успееш, Немо.
- Кога съм те подвеждал досега?
- Трябва да изчезвам. Федералните ще завардят границите.
- Не се шашкай, де! Имаме безброй начини да те измъкнем. Разполагаме с хора, самолети и нужните документи да те закараме където кажеш. – Той вдигна нагоре стиска книжа. – През Мексико до Рио и после

до Йоханесбург. А оттам, докдето ти душа иска: Австралия, Нова Зеландия, там е пълно с бегълци. Или пък, ако те гони носталгията, до Югоизточна Азия.

О'Банън огледа пачката документи и повторно въздъхна с облекчение. Усмихна се и запали нова цигара.

– Сякаш съм бил там преди хиляда години.

– Да, ама едва ли си го забравил. Спаси ми живота, когато ония от Виетконг се бяха бързикали с мозъка ми.

– Де програмиране. Твърде елементарно за някой, който си знае работата.

– За мой късмет ти се случи този някой – каза Стрейт. Той се ухили.

– Но за да не си капо, и ти понамаза малко от дрогата. Нещо като бонус към лекарската практика.

О'Банън вдигна рамене.

– По онова време всички крадяха от продукта.

– Е, да, дори и аз. Само дето аз си го ползвах сам.

– Трябва да ти призная, че когато ме откри след толкова години и ми предложи да сложим микрофони в кабинетите и да продаваме информацията на уличните банди, това си беше направо гениално.

Стрейт се ухили.

– Федералните извадиха такива ресурси срещу нас, че просто бяхме длъжни да поизравним условията на играта. При тая схема печелим от всяко положение. Ти имаш информацията, аз познавам хора, които се нуждаят от нея, за да си въртят бизнеса, между които съм и аз. Ти изкарваш добри парички, аз си прибирам своето, а федералните остават с пръст в устата. Какво по-хубаво от това?

Когато Гуен бе посветила Стрейт в плана си за отмъщение срещу хората, замесени в смъртта на сина ѝ, той бе започнал да събира информация едновременно за ОБГ и за Уеб Лондон. Немо отдавна бе разбрал, че прекараните години като конегледач бяха развили у него методичност и последователност. Най-напред той събираше всичката налична информация, после разработваше план за действие и накрая пристъпваше към изпълнението на плана. До пленяването си от Виетконг Стрейт се бе извявал като превъзходен командир, водил ротата си към победа при най-невъзможни условия, за което бе награждаван толкова пъти, че на гърдите му не бе останало място за всичките медали и отличия. Не че наградите имаха някакво значение за него. Много по-късно той бе открил, че Ед О'Банън, когото бе познавал във Виетнам, е същият О'Банън, при когото ходеше Уеб. Оттам му бе хрумнала гениалната идея да

използва блестящите хипнотизаторски способности на О'Банън, за да обработи Уеб по такъв начин, че да вкара целия ОБТ в капана. Отначало, както можеше да се очаква, О'Банън се бе възпротивил. Но когато Стрейт научи колко служители от федералните агенции се лекуват при него, той се върна и му направи такова предложение, на което докторът просто не можа да откаже. Те монтираха подслушвателни устройства в кабинетите, като продаваха информацията на подземния свят и си поделяха парите поравно. О'Банън беше твърде алчен, при това с годините алчността му не намаляваше, а се увеличаваше. В част от записите се съдържаше онази безценна информация, която позволи на Стрейт да заложил капана за ОБТ. Той така и не сподели с О'Банън за новия канал за оксиконтин, защото без съмнение докторът щеше да поиска дял и оттам. А ето че сега Стрейт изведнъж се сдобил със съдружник в лицето на Гуен Канфилд. Двайсет и пет процента, за бога! Но пък след онова, което му бе показала предишната нощ, си струваше.

– Когато ти ни доведе Клеър Даниълс, аз се смях – рече сега той. – Макар че, като си помисля, не трябваше толкова да се учудвам. Още когато ми каза, че Уеб ходи при нея, усетих, че ще си имаме неприятности.

– Опитах се да го предумам да остане при мен. Но, както ти обясних, не можех да го притискам прекалено, защото щеше да заподозре нещо. Разбира се, задържах по-голямата част от досието му. А като я спипах, вие бяхте единствените, на които можех да разчитам.

– И правилно постъпи. Едно нещо ти обещавам: Клеър Даниълс никога няма да свидетелства против теб.

О'Банън поклати глава.

– Направо не е за вярване, че всичко приключи.

– Е, хубава работа свършихме заедно.

– Свършихме, да – заяви О'Банън с известна тъга в гласа.

– Имам чувството, че и ти недолюбовах правителството.

– След всичко, което видях във Виетнам? Защо да ги обичам! А и докато работех на щат в Бюрото, не видях нищо, което да промени отношението ми.

– Е, предполагам, че поне си скътал достатъчно парички, за да си осигуриш живота.

О'Банън кимна.

– Постъпих умно. Сега се надявам, че ще имам възможност да си ги харча с удоволствие.

– Искам да ти благодаря за всичкото съдействие, докторе. Ти

чудесно се справи с тоя Лондон.

– С неговия произход никак не беше трудно, повярвай ми. Даже нямахме нужда от медикаменти. – Той се усмихна. – Човекът ми имаше доверие. Какво говори това за могъщото ФБР?

Стрейт се прозина и разтърка очи.

– Снощен ли си?

– Може и така да се каже. Просто вземам каквото ми се предлага. Човек трябва да се възползва от всяка ситуация.

На вратата тихо се почука.

– Влез! – извика Стрейт. После добави: – Това е твоят шофьор. Най-довереният от хората ми. Той ще се погрижи за всичко.

Клайд Мейси влезе в стаята. Той огледа О'Банън от глава до пети и после погледът му се спря на Стрейт.

– С това момче се знаем много отдавна – продължаваше да говори Стрейт. – Аз го направих човек, вкарах го в пътя.

– Ти си ми вместо баща – отвърна Мейси.

Стрейт се изсмя.

– Може и така да се каже. Ще ми повярваш ли, че този момък проникна в една банда черни наркопласьори във Вашингтон и така ги изпързала, че те опраха пешкира за това, което правим ние. Един от тях, някой си Антоан Пийбълс, се опитваше да издърпа чергата изпод краката на боса си. Нашият Мейс се направи, че му помага, Пийбълс ни свърши черната работа и после Мейс му пръсна черепа.

О'Банън изглеждаше озадачен.

– Защо го направи?

– Защото исках – отвърна Мейси, без да откъсва студения си, безмилостен поглед от него. – Това си беше моя идея от самото начало. И аз я доведох докрай.

Стрейт се изхили доволно.

– А после провокира „Свободните“ и федералните да се избият помежду си. Този човек няма цена. Мейс, това е Ед О'Банън, моят приятел, за когото съм ти разправял. – Той подаде на О'Банън документите, потупа го по рамото и се ръкува с него. – Още веднъж благодаря, докторе, за всичко. Добра работа свърши. Хайде, на добър час, и с кеф да си харчиш парите.

С тези думи Стрейт се обърна и излезе от стаята. Още докато затваряше вратата, отвътре се чу приглушен изстрел, после втори. Мейси не си губеше времето. Добре съм го обучил тоя момък, каза си той. Мейси имаше и някои дребни дефекти. Например тази вечна надпревара с ФБР

беше доста изнервяща, да не говорим, че понякога пречеше на работата. Една от отстъпките, които бе направил – да се грижи за момчето, – беше доста рискована, но пък Стрейт не би се оправил във всичко това без Клайд Мейси.

Не че Стрейт имаше нещо лично против О'Банън; той просто не обичаше да оставя пролуки, от които можеше да изтече информация. Немо Стрейт нямаше доверие никому. Една такава пролука беше вече затворена, оставаха още две – Кевин Уестбрук и Клеър Даниълс. Веднъж му се бяха измъкнали, но втори път това нямаше да се случи. След което можеше вече да счита кариерата си за успешно приключила. Гръцките острови го зовяха. Животът му се беше развил нелошо за едно селско момче, израснало в мизерия и разчитало само на себе си. Наистина, Америка беше страната на неограничените възможности.

Докато се качваше в пикапа, Немо Стрейт си помисли дали и в Гърция има ферми за коне. Искрено се надяваше да няма.

Уеб се събуди и се огледа. Не чуваше Романо да се движи из своята стая; когато погледна часовника си, разбра защо. Още нямаше шест сутринта. Уеб стана, отвори прозореца и вдиша свежия утринен въздух. Тази нощ бе спал необичайно дълбоко. Скоро предстоеше да си тръгват; част от него се радваше, докато на останалата ѝ беше мъчно.

Това, което най-много занимаваше съзнанието му, беше Клеър. Опитът му подсказваше, че шансовете тя да е още жива са минимални. Видя Гуен да се приближава по пътя откъм голямата къща в открит джип. Тя паркира в покрития с плочи двор и слезе от колата. Беше облечена за езда с джинси, пуловер и високи ботуши; дългата ѝ коса обрамчваше грациозно лицето. Не носеше шапка.

Когато Гуен стигна до входната врата, той ѝ извика от прозореца:

– Чекът с наема пътува по пощата, не ни изхвърляй още от квартирата!

Тя вдигна глава и усмихнато му махна с ръка.

– Рекох си, че ще дойдеш да поюзим за последно. – Небето от изток просветляваше. – Докато оседлаем конете, времето ще е много подходящо да обходим пътеките. Идвате ли, мистър Лондон?

Двамата оседлаха конете си; Гуен взе Барон както винаги, а за Уеб бе избрала един по-дребен пъстър кон на име Комет. Тя обясни, че Бу има възпаление на копитото.

– Дано да се оправи скоро – подхвърли Уеб.

– Не се бой, конете са много жилави – отвърна Гуен.

За час и половина двамата обходиха значителен участък от имение-то. Докато яздеха един до друг, Гуен си мислеше, че никога преди не е убивала човек. Наистина, предишната вечер бе заплашила Немо Стрейт с pistolет, но ако нещата бяха стигнали дотам, дали щеше да натисне спусъка? Тя погледна крадешком към Уеб и се опита да си го представи като своя най-зъл враг, кошмара на нейния живот. Не беше лесно. В течение на години Гуен си бе мечтала да избие до последния човек тази банда така наречени герои, тези фукльовци, които се смятаха за най-добрите под слънцето. Които си бяха повярвали, че могат да изведат нейния син и останалите заложници живи и невредими от онова училище, и се бяха опитали да убедят и нея. Беше все едно да кажеш на някого, че има рак, но в това няма нищо лошо, защото ракът се лекува сто процента, и да го накараш да ти върва сляпо, докато не захлупят ковчега над главата му и не го спуснат в черната земя. Наистина, те почти бяха постигнали целта си – бяха спасили всички заложници, като бяха оставили само нейния син да загине. А после тя трябваше да гледа как лицето на тоя Лондон краси първите страници на вестниците и кориците на списанията, как се плези от екрана на телевизора, докато разни тъпи журналисти раздуват басни за героизма му, докато на човек започне да му се повръща. Чак президентът му връчи медал за храброст! Гуен не се интересуваше от ужасните му рани. Тя не знаеше и не искаше да знае за нечовешките изпитания, които бе преминал, за да се върне в своя отряд. Това нямаше никакво значение за нея. Гуен знаеше само, че нейният син е мъртъв, а Уеб Лондон е жив. Голям герой, няма що!

При вида на сина ѝ, който лежеше безжизнен до ранения Уеб, нещо в мозъка ѝ бе прещракало. Сякаш я бе ударил гръм и шокът от електрическия разряд бе преминал през всички фибри на тялото ѝ. От този момент тя вече не беше същата. Не минаваше ден, без да извика в съзнанието си окървавеното тяло на своето дете, проснато на земята. Не можеше да забрави гледката на всички ония мъже с пълна бойна екипировка, дошли уж да спасяват нейния Дейвид, а успели да изведат невредими всички останали, с изключение на него. Тя отново спря погледа си на Уеб и той ѝ се стори някакъв черен, долен злодей. Да, Гуен бе готова да го убие. И с това кошмарът в душата ѝ най-после щеше да свърши.

– Вие с Романо май си тръгвате днес?

– Така изглежда.

Тя му се усмихна и отметна косата от лицето си. Ръката ѝ стисна поводите на коня, за да не затрепери.

– Делото приключи, а?
– Може и така да се каже. Как е Били?
– Добре е. Понякога изпада в депресивни настроения като всички нас.

– Не ми изглеждаш депресивен тип. По-скоро имаш вид, сякаш умееш да потискаш настроенията си.

– Ти просто не ме познаваш още!

– Страхотно парти беше снощи.

– Били много го бива. А братя Рансъм не се оказаха такива, каквито ги мислех.

– Ти май не вярваш, че това е истинското им име?

– В никакъв случай.

– Когато се запознах с тях, най-напред ги помислих за хомосексуалисти. После ти влезе в стаята и по реакциите им разбрах, че не са.

Гуен се засмя.

– Приемам това като комплимент.

Те минаха покрай прохода към малката долчинка, където беше параклисът на Гуен.

– Днес няма ли да се отбиеш в параклиса?

– Не. – Гуен дори не погледна пролуката между дърветата. Днес не беше ден за молитва. Но докато Уеб не я гледаше, тя скришом се прекръсти. *Прости ми, Господи, греха, който се готвя да извърша.* Докато устата ѝ безмълвно произнасяше тези думи, Гуен изобщо не вярваше, че молитвата ѝ ще бъде чута.

Те стигнаха до стръмен склон, на върха на който растеше китка дървета. Гуен никога преди не бе водила Уеб дотук, но през цялото време бе очаквала този миг. Тя пришпори Барон и препусна нагоре по склона, докато Уеб я следваше на Комет; в един момент той почти я задмина. Когато стигнаха върха, те спряха задъханите коне и се загледаха в панорамата, която се разкриваше пред тях.

– Впечатлена съм от ездата ти – каза Гуен и погледна Уеб с искрено възхищение.

– Ами имах добър учител.

– Наблюдателницата е съвсем наблизко. Гледката оттам е още по-хубава.

Уеб не ѝ каза, че вече е бил там с Романо, когато оглеждаха имота на братята Рансъм.

– Добра идея – отвърна той.

Двамата отидоха до наблюдателницата, привързаха конете към

дървения стълб и ги оставиха да пасат. Гуен отведе Уеб до върха на кулата. Слънцето изгряваше над събуждащата се за живот гора.

– Толкова е красиво, че повече не може да бъде – възкликна Уеб.

– Така е – каза Гуен.

Той се облегна на парапета, който му стигаше до кръста, и я погледна.

– Проблеми ли имате с Били?

– Не е ли очевидно?

– Е, има и по-страшни случаи.

– Нима? Ами ако ти кажа, че ти даже не знаеш какво говориш? – отвърна тя, внезапно разгневена.

Уеб остана невъзмутим.

– Знаеш ли, че никога досега не го бяхме правили? Искам да кажа, да поговорим като хората.

Тя избягваше погледа му.

– Истината е, че с теб съм говорила повече, отколкото с който и да било друг. А пък едва те познавам.

– Бъбрили сме си. Това не е говорене. А иначе при мен няма нищо особено за опознаване.

– Още не се чувствам напълно удобно с теб, Уеб.

– Не остава много време за това. Не вярвам, че някога вече ще се срещнем. Като си помисля, може и да е за добро.

– Може би – отвърна тя. – Пък и ние двамата с Били няма да се задържим още дълго в „Източен вятър“.

Уеб я погледна изненадан.

– Аз пък смятах, че най-после сте намерили това, което търсите. Защо ви е да ходите другаде? Може да си имате вашите проблеми, но тук поне сте щастливи. Нали? Това е животът, който сте искали, не е ли така?

Тя отговори отчетливо:

– Уравнението на щастието се състои от много фактори, някои очевидни, други не дотам.

– Тук едва ли мога да ти бъда от помощ. Аз самият не съм специалист по щастието, Гуен.

Тя го изгледа с любопитство.

– Нито пък аз.

Няколко дълги мига двамата се гледаха неловко един друг.

– Ти поне заслужаваш да бъдеш щастлива.

– Защо? – запита бързо тя. По някаква своя причина искаше да чуе

доводите му.

– Понеже толкова много си страдала. Би било справедливо, ако може изобщо да се говори за справедливост в тоя живот.

– А *ти* страдал ли си? – В думите ѝ имаше омраза и горчивина, но тя бързо ги прикри, като си придаде съчувствено изражение. Много искаше Уеб да отговори, че и той е страдал. Разбира се, неговото страдание не можеше да се сравнява с нейното.

– И аз съм преживял своите лоши моменти. Детството ми не беше образец на щастие и хармония. Нито пък като възрастен съм успял особено да наваксам пропуснатото на младини.

– Винаги съм се чудила как могат хора да вършат това, което вършиш ти. И другите като теб, така наречените „добри“. – Тя каза това напълно сериозно.

– Върша това, което върша, защото трябва да бъде свършено, а повечето хора или не могат да го свършат, иди не искат, или и двете. Много бих се радвал, ако професията ми стане излишна, но не го виждам в скоро време. – Уеб наведе поглед. – Досега не съм имал възможност да ти разкажа едно нещо, а едва ли ще имам друг случай оттук нататък. – Той си пое дълбоко дъх. – Когато се случи оня инцидент в Ричмънд, това беше първата ми акция като командос. Така се наричат онези, които проникват в сградата и извеждат навън заложниците. – Той отново замълча и после продължи: – След провала при Уейко ФБР ужасно се изплаши и започна да действа крайно предпазливо в ситуации, където има заложници. Не казвам, че е правилно или не, просто вече не е същото. Чакаме да приключат преговорите и слушаме всички лъжи, които страните си разменят по телефона. Така все трябва някой да умре, преди да се намесим. Но такива са правилата и ние трябва да играем по тях. – Той поклати глава. – Аз разбрах, че става нещо ужасно още когато „Свободните“ престанаха да преговарят. Усещах го. Толкова години съм бил снайперист, наблюдавал съм час по час развитието на толкова критични ситуации, че съм развил нещо като шесто чувство. – Той погледна Гуен. – Искаш ли да ти разкажа?

– Да! – Тя изрече това толкова бързо, че не си остави време да помисли.

– Били знае част от историята. Разказах му, когато дойде да ме види в болницата.

– Съжалявам, че аз така и не успях.

– Не съм очаквал да дойдеш. Когато видях Били, направо се изумих. – Уеб отново спря сякаш за да подреди мислите си. През това

време Гуен гледаше замислено билото на далечните планини. Вече знаеше, че няма никакво желание да чуе разказа му, но беше късно да му го каже.

Уеб продължи:

– Добрахме се необезпокоявани до вратата на гимнастическия салон. Аз погледнах през прозорчето. Синът ти ме видя. Погледите ни се срещнаха.

Чутото явно я изненада.

– Не знаех.

– Не съм го казвал на никого, дори на Били. Моментът все ми се струваше неподходящ.

– Как изглеждаше той? – попита бавно тя. Сърцето ѝ биеше бясно в гърлото, кръвта шумеше в ушите ѝ.

– Изглеждаше уплашен, Гуен. Но заедно с това и решителен, непримириим. Нещо, което не е никак лесно, когато си само на десет години и си заобиколен от банда психари с пушки. Сега разбирам откъде Дейвид е наследил своя силен дух.

– Продължавай – каза тихичко тя.

– Аз му направих знак да запази спокойствие. С вдигнат нагоре палец, защото исках да му дам кураж. Ако се уплашеше и реагираше по неподходящ начин, те веднага щяха да го убият.

– А той уплаши ли се?

Уеб поклати глава.

– Не. Той се държа много разумно. Разбра какво се опитвам да направя. Той ми помагаше, Гуен. Сред цялата тази бъркотия наоколо Дейвид запази смелост и самообладание като никоой друг.

Гуен забеляза, че очите му се насълзиха. Тя се опита да каже нещо, но гърлото не я слушаше. Ужасът на миналото започна да избледнява, сякаш изтрит като с гума от неговите думи.

– Тъкмо се готвехме да влезем. Кротко, без взривове. През прозореца се виждаха позициите на всичките терористи. Щяхме да ги изтрепем до един. Започнахме да броим и тогава се случи това.

– Какво? Стучи се какво?

– Отвътре се чу някакъв звук. Като птичи крясък или свирка, или аларма някаква. Висок, пронизителен звук, който се разнесе в най-неподходящия момент. „Свободните“ веднага скочиха и когато влязохме през вратата, откриха огън. Не знам защо стреляха точно по Дейвид, но той падна пръв.

Гуен сякаш не го слушаше; изцъклени, очите ѝ гледаха към

далечните хълмове. *Свирка?!*

– Аз видях как куршумът го удари. – Гласът му трепереше. – Видях лицето му, очите. – Изпод стиснатите клепачи на Уеб рукнаха сълзи. – Той продължаваше да ме гледа.

Очите на Гуен също се изпълниха със сълзи, но тя не гледаше към Уеб.

– А как изглеждаше той?

Уеб се извърна и впери поглед в нея.

– Изглеждаше предаден – каза той. После вдигна ръка и попипа обезобразеното си лице. – Нито раните по лицето, нито двете дупки от куршум, които имам в тялото си, не са ми причинили толкова голяма болка, колкото погледът на твоя син. – Той повтори: – Дейвид изглеждаше предаден.

Гуен трепереше така, че трябваше да се подпре на парапета; от очите ѝ бликнаха сълзи. Тя още не можеше обърне поглед към него. *Свирка.*

– Може би точно затова се включих в сегашната атака срещу „Свободните“ в нарушение на издадена заповед. – Той се обърна към нея. – Това ми струва кариерата, Гуен. Бях изритан от Бюрото за неподчинение. Но ако зависеше от мен, бих го направил още веднъж. С това исках да изкупя греховете си. Твоят син заслужаваше много повече, отколкото успях да му дам. Тази мисъл не ме напуска оттогава. Съжалявам, че го предадох, че предадох теб. Не очаквам прошка, но просто исках да го знаеш.

– Май че трябва да се връщаме – тихо каза Гуен.

Тя избърза напред и вместо да се качи на Барон, отиде до Комет и вдигна предния му крак. Всеки нерв в тялото ѝ пареше като огън, кръвта пулсираше в ушите ѝ. Тя едва стоеше на краката си, но беше длъжна да го направи, въпреки това, което бе научила току-що. Беше длъжна. Достатъчно дълго бе чакала. Тя затвори очи и после пак ги отвори.

– Проблем ли има? – попита Уеб.

Тя нямаше сили да го погледне.

– Нещо май накуцва с единия преден крак. Нищо сериозно. Ще яздя отзад и ще го наглеждам.

Тя протегна ръка и погали Комет по гривата, а после, докато Уеб гледаше настрана, скришом мушна под седлото предмета, който стискаше в дланта си.

– Е, време е да положиш големия изпит – каза тя. – Ще препускаме в галоп надолу по склона ей до онези дървета, но когато стигнеш до тях,

трябва да опънеш поводите и да спреш коня, защото пътеката по-нататък през гората е прекалено тясна. Ясно ли е?

– Готов съм. – Уеб потупа Комет по шията.

– Виждам това. Е, хайде.

Двамата се метнаха на седлата и обърнаха конете.

– Не искаш ли все пак да водиш? – попита я Уеб, докато се наместваше на седлото.

– Не, ти води. Аз ще наглеждам крака на Комет.

Внезапно без предупреждение конят на Уеб се втурна напред. Докато Уеб се усети, Комет се носеше в пълен галоп към горичката.

– Уеб! – изкрещя Гуен и препусна подир него; същевременно тя умело възпираше Барон и дистанцията между двамата започна да се увеличава. Тя видя как едното стреме на Уеб се откъсна и той за малко не падна. Той пусна юздите и отчаяно се вкопчи в лъка на седлото, докато дърветата се приближаваха към него със страшна скорост. Уеб нямаше как да знае, че с всеки скок на Комет малкото кабарче, което Гуен бе поставила под седлото, се забиваше все по-дълбоко в кожата на коня.

Уеб нямаше възможност да погледне назад. Но ако можеше да го стори, щеше да види зад себе си жена, разкъсвана от ужасно раздвоение. Гуен Канфилд искаше кон и ездач да се разбият в дънерите на дърветата. Тя искаше Лондон да загине пред очите ѝ, да се провали в произподнята. Неговата смърт щеше най-после да облекчи болката, която толкова дълго я бе измъчвала. Това беше на път да се случи; от нея се искаше само да остане назад и да гледа безучастно. Вместо това тя пришпори Барон и с всички сили препусна след Уеб. От дънерите на дърветата го деляха някакви си петнайсет метра, а Комет правеше всичко, за да оправдае името си. Когато до мястото на сблъсъка оставаха дванайсет метра, Гуен се наведе настрани върху седлото. Девет метра. Тя протегна ръка. Шест метра. Животът на Гуен вече зависеше от съдбата на Уеб. Ако не успееше да спре Комет, тя щеше да загине заедно с него, защото конете им щяха да се забият едновременно в дънерите на дърветата.

До удара оставаха три метра, когато тя сграбчи юздата на Комет и я дръпна с цялата си тежест, с чудовищната сила на болката, която се бе натрупвала у нея през всичките тези години. Това се оказа достатъчно; съвсем сама, Гуен Канфилд успя да спре петстотинкилограмовия кон, който се носеше бясно напред, едва на метър и половина от линията на дърветата.

Останала без дъх, тя погледна Уеб, който едва се крепеше безпомощно на седлото. Той също я погледна, но не каза нищо. Въпреки това

Гуен чувстваше, сякаш огромна тежест се бе смъкнала от раменете ѝ, сякаш бе победила всичкото нещастие и болка на света. Оковите, които стягаха душата ѝ, се разсипаха като песъчинки, отнесени от вятъра. Не можеше да се начуди, че една окончателна победа над омразата може да я направи толкова неизказано щастлива. Но жестокостите на живота не бяха преминали за Гуен Канфилд, защото мястото, освободено от омразата, бързо се запълни с нещо още по-разяждащо и мъчително: чувството на вина.

Когато остави Уеб в двора, Гуен беше необичайно мълчалива. Той понечи да ѝ благодари, задето бе спасила живота му, но тя безцеремонно го прекъсна, обърна коня и си тръгна. Странна жена беше тази Гуен Канфилд. Може би винеше себе си за поведението на Комет.

Уеб беше доволен. Най-после бе успял да сподели с Гуен всичко онова, което го бе измъчвало толкова време. Помисли си дали да не отиде при домакина им и да му разкаже и на него, но си каза, че е най-добре Били да го научи от жена си.

Той влезе в къщата и завари Романо на закуска.

– Имаш вид, сякаш пак са те били – беше коментарът на Романо, като го видя.

– Трудна езда.

– Е, май вече приключихме тук. Освен това Енджи се е прибрала от майка си и е кисела като лимон. Ще трябва да се прибирам и да си нося последствията.

– Така е, повече няма какво да правим тук.

– Слушай, Уеб, хайде да се състезаваме оттук до Куонтико, а, какво ще кажеш? Да видим колко струва твоят мустанг!

– Само това ми трябва сега, Поли, да ме спрат и за превишена скорост... – Той внезапно млъкна и се вкамени. Романо го изглежда учудено.

– Какво пък толкова? Като те спрат, ще им покажеш служебна карта и ще те пуснат. Колеги сме все пак.

Уеб измъкна мобилния телефон от джоба си и припряно набра номера. Пърси Бейтс го нямаше в кабинета му.

– Къде е? Уеб Лондон го търси.

Уеб се познаваше с Джун, секретарката на Бейтс, а тя също го позна по гласа.

– Здравсти, Уеб. Много съжалявам за станалото.

– Значи Пърс го няма?

– Въщност взе си два дни отпуск. Ония от пресслужбата направо ще се побъркат. Искаха да те докарат за интервю, но Бейтс се възпротиви. Ти гледал ли си телевизия напоследък, четеш ли вестници?

– Не.

– Като ги слуша човек какви ги приказват, ще си помисли, че сме застреляли папата по погрешка.

– Истината е, че загинаха хора, Джун.

– Когато държиш пистолет и се опитваш да застреляш някого, си носиш риска – отвърна тя, позовавайки се на официалната линия на Бюрото. – Във всеки случай Пърс каза, че иска за ден-два да се откъсне от тая неразбория. Знам, че той се чувства ужасно заради начина, по който постъпиха с теб.

– Така е, Джун, но всяко зло за добро. Аз поне така мисля.

– Радвам се, Уеб, и наистина се надявам за теб да е по – добре. Мога ли да ти бъда полезна с нещо?

– Става дума за Клайд Мейси, редови член на една от местните банди наркопласъори. В досието му забелязах актове за превишена скорост. Искях да разбера точно кога ги е получил и къде.

– Трябва да се обадя на съответното място, но това няма да ми отнеме повече от няколко минути.

Уеб ѝ даде номера си да му позвъни, когато може. Не след дълго тя наистина се обади. Уеб изслуша информацията, благодари ѝ и натисна бутона за прекъсване на разговора. Когато се обърна към Романо, на лицето му бе изписано смайване.

– Какво? – попита с пълна уста Романо.

– Клайд Мейси е глобяван три пъти за превишена скорост в разстояние на шест месеца. За малко да му отнемат книжката.

– Голям праз! Човекът кара бързо и това е.

– Познай къде е спиран и трите пъти?

– Къде?

– В радиус от километър и половина около фермата „Южняшка красавица“, а единия път на по-малко от сто метра от входа. Порталът на фермата бил местна забележителност, така пише в полицейския доклад.

– Е, какво сега? Май и днес няма да се явя пред Енджи.

– Ти си върви за днес. Но довечера ще навестим „Южняшка красавица“.

Двамата опаковаха нещата си и отидоха при колите.

– Каза ли им, че си тръгваме? – Романо посочи с ръка към господарската къща.

– Те знаят. – Уеб погледна към голямата каменна постройка в далечината и тихо добави: – На добър час, Гуен.

Докато двамата караха към портала, Немо Стрейт се зададе отнякъде със своя пикап. Той забави и спря. На Уеб му се стори, че Немо изглежда твърде изненадан, задето го вижда.

– Ей, момчета, какво ще кажете за по една биричка? – подвикна им той.

Корветът беше със свален гюрук и Романо се надигна и седна върху облегалката.

– Запазвам си правото за друг път – отвърна той.

– Дадено, „Делта“ – отвърна ухилен Стрейт.

– Благодарим ти за помощта, Немо – каза Уеб.

– Е, какво, приключихте ли?

– Така изглежда, но ти не изпускай Гуен и Били от поглед. Старият Ърни е още на свобода.

– Не бой се, ще ги пазя.

Когато Уеб и Романо дадоха газ и потеглиха, Немо Стрейт ги изпрати с поглед, после се обърна и замислено се загледа към господарската къща. На фурията май този път не ѝ бе стигнал куражът.

Енджи Романо беше в лошо настроение. През цялото време тя сама се бе грижила за двете момчета, та пътуването до Флорида не се бе оказало кой знае колко приятно. Когато дойде да вземе Романо, Уеб се опита да я прегърне, но тя му хвърли такъв поглед, сякаш се готвеше да му извие врата с голи ръце.

И така, най-коравият воин от екип „Хотел“ и единственият оцелял герой от „Чарли“ се измъкнаха гузни посред нощ от дома на Романо и се качиха в мустанга на път за своя последен подвиг. Уеб още не му бе съобщил за намерението си да подаде оставка от Бюрото, но слухът вече се разпространяваше и Романо научи за това, когато се прибра вкъщи. Той се поразсърди, че Уеб не му е казал, но гневът му бе насочен най-вече към Бюрото.

– Да им дадеш всичко от себе си и да получиш в замяна... това! Ка-то си помисля, брат ми, направо ми иде да зарежа всичко и да ида да работя за колумбийския наркокартел. От тях поне знаеш какво можеш да очакваш.

– Майната им, Поли. Ако всичко бъде наред, скоро ще си отворя частна охранителна фирма и ще те взема да работиш за мен.

– Как ли пък не! Когато ме видиш да нося жартиери!

Двамата мъже сякаш отиваха на истинска война. Освен традиционните .45-калиброви „Смит & Уесън“ със себе си носеха по един МП–5, бронезилетки и дори .308-калибровите си снайперски карабини, понеже не знаеха какво ще заварят в „Южняшка красавица“. Не можеха да

поискат подкрепление от Бюрото, защото нямаха никакви улики освен няколко акта за превишена скорост и собствените си теории. Хубавото беше, че Уеб вече официално не се водеше към Бюрото, а като редови бдителен гражданин можеше да предприеме действия, недопустими за едно ченге. Той до края се бе двоумил дали да вземе със себе си Романо, но когато понечи да обсъди това с него, Пол му заяви, че ако не тръгнат заедно, Уеб също никъде няма да ходи, защото той собственооръчно ще го гръмне там, където никой мъж не би желал да бъде гръмнат. А Уеб предпочете да не проверява заканата му на практика.

Уеб паркира мустанга в един коларски път, който минаваше по границата между „Източен вятър“ и „Южняшка красавица“. Докато се прокрадваха през гъстата гора, Романо не спираше да мърмори:

– От тия гадни очила за нощно виждане вече ме заболя главата. Мразя ги! Тежат един тон. С тях не може дори да се стреля. За какъв бяс са ми тогава?

– Тогава ги свали, Поли, и престани да хленчиш, защото от *теб* ме заболя главата! – Уеб също свали своите и разтри врата си.

От всички страни се чуваха нощните звуци на гората. Романо каза:

– Сега няма снайперисти да ни прикриват задника. Нещо ми е притеснено и самотно, Уеб.

Той, естествено, се шегуваше. Уеб знаеше прекрасно, че Пол Романо не се бои от нищо на този свят, ако не се смята Енджи.

– Ще ти мине.

– Я слушай, Уеб, ти още не си ми казал какво очакваш да открием там тази вечер!

– Каквото и да бъде, ще знаем повече, отколкото знаем сега. – Без Бюрото зад гърба си Уеб не беше повече в състояние да изрови предварителна информация за Джайлс и Харви Рансъм. Можеше да се обади на Ан Лайл, но тъкмо сега не искаше да я безпокои.

Двамата мъже си проправяха път пред дърветата, докато пред тях се изпречи къщата, която бяха видели от наблюдателната кула. Уеб направи знак на Романо да изчака, докато самият той запълзя напред. Когато стигнаха до линията на дърветата, той се усмихна. Тази нощ в „Южняшка красавица“ кипеше трескава активност. Пред една от сградите, прилични на складове, беше паркиран голям камион със спуснатата надолу хидравлична платформа. От камиона група мъже изнасяха някакво оборудване; Уеб очакваше да види оръжие, но такова нямаше. Мотокар пренасяше голям сандък към вратата на склада. Когато вратата се плъзна за момент встрани, Уеб се опита да надникне вътре, но не успя.

Единственото, което видя, преди вратата отново да се затвори, бяха ослепителни светлини на прожектори. Встрани се виждаше фургон за пренасяне на коне, около който се суетеше някакъв мъж. От мястото, където се намираше, Уеб не можеше да види дали във фургона има кон, или не.

Той се обади на Романо по малката радиостанция и го извика при себе си. След минута Романо приклекна до него. Той огледа всичко, което Уеб бе наблюдавал до момента, и запита:

– Ти какво мислиш?

– Може да е какво ли не. От наркоканал до работилница за разфасоване на крадени коли.

В този момент вратата на склада се отвори и мотокарът излезе обратно навън. Едновременно с това отвътре се чува женски писъци. Уеб и Романо се спогледаха. Писъците ставаха все по-силни.

– Може да е и канал за проститутки – просъска Романо.

Двамата превключиха своите МП–5 на автоматичен огън и изпълзяха от сенките на дърветата. Всеки от тях притискаше оръжието си с приклада плътно към гърдите, като с палеца и показалеца на лявата ръка стискаше здраво дулото.

Незабелязано те се добраха до стената на склада. Уеб забеляза една странична врата и я посочи на Романо, който кимна. С пръстите на ръката си Уеб обясни на Романо плана за действие, използвайки специалния код на елитните командоси. После той натисна бравата. За негова изненада вратата не беше заключена. Той леко я откряна. Жената отвътре изпищя задавено, сякаш някой се опитваше да натика нещо в гърлото ѝ.

Уеб и Романо нахълтаха вътре с оръжия, готови за стрелба. Те набързо обиколиха с поглед помещението. С периферното си зрение Уеб забеляза Джайлс Рансъм, който седеше на един стол в ъгъла.

Уеб изрева:

– ФБР, на земята, ръцете сплетени на тила. Изпълнявай! Иначе стрелям! – *Романо трябва да е ужасно горд с мен*, помисли си той.

От всички страни се чува уплашени писъци, докато хората в помещението се захлупиха по лице на пода. Някой профуча покрай лявото му рамо; Уеб се обърна и насочи оръжието си към него. Романо се втурна напред в атака, после изведнъж се спря.

Харви Рансъм стоеше по средата на нещо, което приличаше на спалня, и държеше куп хартии в едната си ръка. На леглото се въргалиха три нимфи с хирургически подсилени форми и един младеж, чиято

физика беше приведена в пълна бойна готовност.

– Какво, по дяволите, става тук? – изкрещя Харви. Когато позна Уеб, той пребледня.

Уеб и Романо се огледаха смаяни; чак сега те различиха камерите, осветлението, генераторите, крановете, операторите, реквизита и всичко останало, което може да се види в един снимачен павилион. Освен спалнята наоколо бяха построени макети на лекарски кабинет, вътрешността на лимузина и – нещо, което се стори на Уеб леко прекалено – църковен интериор. Какво се оказа? Че „Южняшка красавица“ е студия за порнофилми? Че женските писъци са били предназначени да маркират оргазъм?

Уеб свали картечния пистолет и Харви пристъпи към него със сценария в ръка.

– Какво значи всичко това, Уеб?

Уеб поклати глава и го изглежда свирепо.

– Ти ми обясни какво значи.

– Нашият бизнес е напълно законен. Можеш да провериш. Имаме всички необходими разрешителни и лицензи. – Той посочи с ръка голите тела на леглото. – Всички тези хора са професионални актьори и нито един от тях не е малолетен.

Романо отиде до леглото; Уеб го последва. Младите жени ги гледаха предизвикателно, докато младежът се опита да се скрие под чаршафа. В резултат от неочакваното прекъсване актьорският му талант беше напълно спаднал и висеше безжизнено надолу. От своя страна жените не направиха дори опит да се прикрият при вида на тези непознати въоръжени мъже.

– Всички вие доброволно ли сте тук? – попита Романо.

– А ти как мислиш бе, сладък? – каза една от жените, чийто бюст беше толкова едър, че почти закриваше корема ѝ. – Ти ми ела на мен, пък ще видиш *доброволно* какво ще ти извъртя! – Романо се изчерви за голяма радост на жените, които се закискаха от сърце.

– И в гащите ли имаш такъв голям пищов? – обади се Друга.

– Какво правим сега, Уеб? – запита безпомощно Романо.

Джайлс се притече на помощ на брат си.

– Навлизаш в опасна зона, Уеб. В тази държава свободата на словото е свещена. Мога да ви влача по съдилищата с години, теб и Бюрото, и накрая ще спечеля.

– Ако това, което вършите, е законно, защо се прикривате зад тая ферма?

– Трябва да се съобразяваме със съседите. Ако заподозрат какво правим всъщност, ще ни създадат сума ти неприятности. Те са богати и имат достатъчно връзки, за да ни стъжнят живота.

– Ние искаме само едно – обади се Харви. – Да ни оставят на мира, за да творим изкуството си.

– Изкуство, а? – Уеб посочи с ръка голите тела на кревата. – Значи според теб това е изкуство, да чукаш една напомнима кукла на евтин буфафорен креват?

Една от жените скочи на крака и се изправи пред него в цялата си величествена голота. На вид едва ли имаше и двайсет години.

– Ти пък за какво се смяташ, бе?

– Не искам да ви обиждам, мадам, аз просто наричам нещата с истинските им имена.

– Какво ти разбира на теб тиквата от изкуство?!

– Права си – кимна Уеб, – сигурно майка ти много се гордее с теб.

Харви сложи ръка на рамото му.

– Виж какво, Уеб, това *наистина* е законно предприятие. Плащаме си данъците, правим всичко по закона. Провери, ако искаш, ние няма да избягаме. Двамата с брат ми трийсет години се занимавахме с тоя бизнес в Калифорния.

– Че защо се преместихте тогава?

– Лос Анджелис ни беше омръзнал до смърт – отвърна Джайлс. – Освен това тук природата е великолепна.

Романо погледна голите актьори.

– Те едва ли виждат много природа.

– Не искаме неприятности, Уеб – продължаваше Харви. – Както ти казах, ако решим да ви съдим, ще спечелим, но не искаме да се стига до там. Ние на никого не пречим. Предлагаме нещо, което ползва много хора, независимо дали са готови да си го признаят. И то не разни лумпени, а почтени граждани, хора като теб и мен. Нали знаеш какво казват – сексът пречиства душата, а гледането на професионален секс е дори още по-полезно.

– Всичко е илюзия, приятелю – добави Джайлс. – Хората обичат илюзиите, а ние им ги доставяме.

– Добре де, разбрах какво искаш да кажеш. – Нищо чудно, че тия двамата така изплезиха езици, като видяха Гуен Канфилд, каза си Уеб. Като нищо биха я наели за някой филм.

– Слушай, не бихме ли могли да ти предложим нещо? – притеснено попита Харви. – Ей така, да ти се отблагодарим за проявеното

разбиране.

– Виж какво, Харви! За да избегнем всякакви недоразумения, аз ти обещавам, че наистина ще проверя твоята фирма в регистрите. Ако си ме излъгал и някой от актьорите ти е непълнолетен, ще ме видиш пак. Само не се опитвай да се измъкнеш, защото хората ми са завардили района.

– Е, добре. Така е справедливо.

– А, сега се сещам, че искам да те помоля нещо.

– Само кажи!

– Престани да летиш с хеликоптера си толкова ниско над съседната ферма. Безпокоиш приятелите ми.

Харви сложи ръка на сърцето си.

– Имаш честната ми дума.

Уеб не се ръкува с него. Вместо това се обърна към младите жени.

– А вие, дами, имате всичкото ми съчувствие.

Двамата с Романо се упътиха към изхода, изпроводени от подигравателен смях.

– Мама му стара! – не се стърпя Романо. – Това му се вика блестящо изпълнена мисия.

– Млъквай, Поли!

Докато крачеха обратно към гората, Уеб забеляза същия мъж, когото бяха видели преди, да се суети още около фургона. Уеб се приближи до него. Щом видя оръжията им, той се стресна, а когато Уеб му показа значката си на ФБР, пребледня от страх.

– Вижте, момчета, не искам неприятности – каза мъжът, който изглеждаше около петдесетгодишен. – Пада ми се, дето се хванах на работа тука!

– Предполагам, че те използват за прикритие? – каза Уеб.

Мъжът погледна към склада или по-точно към снимачния павилион.

– Тук има какво да се прикрива – рече той. – Ако горката ми жена беше още на този свят, щеше жив да ме одере. Ама какво да правя, като плащат двойно.

– Това трябваше да ти подсказва нещо – каза Уеб.

– Знам, знам. Око човешко обаче не се насища, а пък аз цял живот само това съм вършил.

Уеб погледна към фургона. Вътре наистина имаше кон. Отвън се виждаше горната част на главата му.

– Тръгнал ли си нанякъде?

– Аха. Дълъг път ме чака. Трябва да се правя, че сме това, за което се представяме. А пък и годиначето си го бива, ако питаш мен.

Уеб пристъпи към фургона.

– Мислиш ли? Нещо дребничко ми изглежда.

Мъжът го изгледа, сякаш се беше смахнал.

– Дребничко ли? Точно метър и шейсет! Това е много добре за годиначе.

Уеб надникна във фургона. Таванът беше поне на четирийсет и пет сантиметра над главата на коня. Той се обърна към мъжа.

– Това специален фургон ли е?

– Специален ли? Какво искаш да кажеш?

– Като размер. Не е ли по-голям от обикновено?

– Не, напълно стандартен фургон си е.

– *Напълно* стандартен, а? А годиначето е метър и шейсет, казваш? Сигурен ли си?

– Както че стоя пред теб сега тук.

Уеб освети вътрешността на фургона с фенерчето си.

– Ако фургонът наистина е стандартен, защо сандъците с принадлежности не са тук, долу?

Той се взря подозрително в очите на мъжа и насочи лъча на фенерчето към стените на фургона.

Човекът проследи с поглед лъча.

– Ами първо на първо, синко, защото не можеш да туриш таквоз нещо, където конят може да се спъне и да си одере крака. Ако се нарани преди търга, отпиши го!

– Можеш да ги тапицираш отвътре – сонпа му се Уеб.

– И второ на второ... – Той посочи с пръст към предната част на фургона, където Уеб забеляза прегради с принадлежности, конски сбури, бидони с лекарства, въжета, чулове и какво ли не. – Второ на второ, като отпред имаш достатъчно място за всичко, дето може да ти дойде наум, защо са ти допълнителни сандъци до коня, да се препъва само добичето в тях?! – Той погледна жалостиво Уеб, сякаш разговаряше с душевноболен.

Уеб бе престанал да го слуша. В съзнанието му нещо току-що бе щракнало, някакъв вътрешен глас се бе обадил. И ако този глас казваше истината, това щеше да преобърне цялата ситуация надолу с главата. Той бръкна в джоба си и извади няколко снимки в плик – снимки, които Бейтс му бе дал. Избра една, освети я с фенерчето си и я навря в лицето на Романо.

– Мъжът, на когото предаде детето онази нощ – каза той, – този ли е? Представи си го рус, късо подстриган, а не плешив. Знам, че е трудно, защото е бил с очила, но все пак опитай.

Романо разгледа внимателно снимката и после вдигна поглед към Уеб, зяпнал от почуда.

– Мисля, че е същият.

Без да каже дума, Уеб хукна към линията на дърветата, а Романо го последва по петите.

– Какво ти стана изведнъж, бе? – кресна той.

Уеб не отговори. Той продължаваше да тича, колкото го държаха краката.

Вратата на подземната стаичка се отвори и Немо Стрейт влезе вътре. Кевин и Клеър бяха приковани с вериги към стената, като този път и краката им бяха завързани с въжета. Стрейт бе наредил да им запушат устата, но да не им слагат превръзки на очите.

– И без това си видяла достатъчно, докторе – бе обяснил той на Клеър. – Но вече едва ли има значение. – Зловещата закана не оставяше никакво съмнение.

Зад него пристъпваха неколцина от хората му, които се приближиха до пленниците. В ръцете си носеха одеяла и въжета.

– Помощ! Помощ! – опита се да извика Клеър, но поради парцала от устата ѝ излезе само приглушен стон. Тя се дърпаше и отчаяно се мъчеше да се отскубне от мъжете, които се наведоха да я вдигнат от леглото. Кевин гледаше равнодушно тъмничарите си, сякаш дългоочакваната смърт най-после щеше да сложи край на всичко това.

– По-бързо! – кресна Немо Стрейт. – Работа ни чака.

Докато изнасяше Кевин навън, той нежно го погали по главата.

Уеб погледна през прозореца от задната страна на къщата на Стрейт. Пикапът му не беше паркиран отвън, но Уеб не искаше да рискува. В това време Романо оглеждаше къщата отпред и отстрани. Когато се срещнаха, Романо поклати глава:

– Нищо. Празно е.

– Няма да е за дълго – отвърна Уеб.

Ключалката на задната врата им отне някакви си двайсет секунди. Двамата влязоха вътре и методично претърсиха цялата къща, докато стигнаха до спалнята.

– Какво точно търсим, Уеб?

Уеб се бе напъхал с главата напред в гардероба и известно време не отговори. Когато изпъзля навън, той държеше в ръка кутия от обувки.

– Ами това за начало.

Уеб седна на стола до леглото и зараглежда старите снимки. Той вдигна една нагоре.

– Ето на. Помниш ли, дето Стрейт каза, че след като се върнал от Виетнам, бил работил като надзирател в затвор за малолетни?

– Е?

– Познай кой е бил в затвора заради това, че е разцепил главата на баба си с касапски сагър? Аз лично видях досието му, когато бях при Бейтс.

– Какви ги дрънкаш?

– Клайд Мейси. Той е човекът от снимката, която ти показах. Оня, дето се бе представил за агент на ФБР. По дяволите, защо не ти я показвах навреме! Сега съм готов да се обзаложа, че ако сверим датите, Мейси е бил в затвора точно по времето на Стрейт.

– Да, но после нали се е записал в „Свободното общество“?

– И тогава Стрейт го е намерил и го е убедил да работи за него.

– Но ти сам каза, че Мейси е наемен убиец при Уестбрук.

– Мейси е един неосъществен полицай. Той е проникнал в организацията на Уестбрук като агент на Стрейт и неговия наркочанал.

– Наркочаналът на Стрейт ли?!

– За оксиконтин. Фургоните са идеалният начин за превозване на стоката. Оня фургон в „Южняшка красавица“ беше истински, така трябва да изглежда един нормален фургон. Докато тия в „Източен вятър“ са преустроени с двойни дъна и допълнителни сандъци по стените, в които Стрейт пренася дрога. Отдолу има толкова празно пространство, че едно годиначе, дето е високо метър и шейсет, почти опира с глава в тавана. Ами глобите за превишена скорост? Мейси не е отивал в „Южняшка красавица“, а е идвал тук. Ловя се на бас, че именно той е спипал Туна, че тропа на Коув. С тази информация хем е изпързалял Коув и нас самите, хем същевременно е елиминирал Туна, като е казал на Големия Х за измяната.

– Не мислиш ли също, че Мейси е стрелял по нас, когато бяхме в лагера на „Свободното общество“, за да предизвика онова клане?

– Като преди това е подхвърлил вътре наркотици и всякакви други „доказателства“, за да се вържем. Освен това най-вероятно е отмъкнал камиона на Сайлс. Да не говорим, че почти сигурно той застреля Крие Милър пред къщата на Коув. Самият Стрейт е бивш военен и като нищо е набавил картечниците за засадата. Разбира и от правене на бомби.

– Но това означава, че и двамата са замесени в удара срещу нашия отряд. Защо?

През цялото време Уеб не спираше да разглежда снимките. Изведнъж изкрещя:

– Ах, копеле гадно!

– Какво?

Той обърна снимката, за да я види Романо. На нея се виждаше

Стрейт в униформа, очевидно във Виетнам. А до него имаше още някакъв мъж, когото Уеб моментално разпозна.

– Ед О'Банън. Военният психиатър, който помогнал на Стрейт да се справи с проблемите си, след като бил освободен от плен.

– Господи!

– Това означава, че Клеър, а може би и самият Кевин са някъде наоколо.

– Нещо не схващам, Уеб. Защо им е притрябвало на Мейси и на Стрейт, пък и на О'Банън да ликвидират екип „Чарли“? Няма никаква логика.

Уеб не можеше да намери отговор. Поне докато не погледна надолу и не я видя. Беше отчасти закрита от леглото, но той я хвана с два пръста и я вдигна нагоре.

Златната гривничка хвърляше ярки отблясъци в светлината на електрическото фенерче. Уеб знаеше прекрасно чия е. Той рязко дръпна покривката от леглото и освети възглавницата с фенерчето си. Бяха му нужни няколко секунди, за да открие дългите златисти косми.

Изумен и невярващ, Уеб впери очи в нищо неподозиращия Романо.

– Гуен! – възкликна той.

Фургонът беше паркиран пред вратата на помещението с помпени агрегати. Подвижната платформа беше свалена, а хората на Стрейт бяха вдигнали двойния метален под. Отдолу беше тайникът. Кухината изглеждаше достатъчно голяма, за да побере значително количество таблетки... или пък телата на една жена и едно малко момче.

Стрейт лично надзираваше отстрани, докато хората му се опитваха да натикат овързаните в одеяла и въжета жертви в тайника. Клеър и Кевин се съпротивляваха отчаяно и вдигаха много шум, твърде много шум.

– Я открийте басейна – нареди той. – По-лесно ще е първо да ги удавим. Пък и по-чисто, отколкото да ги застреляме точно тук.

Покривалото на басейна се задвижи по релсите си; мъжете разхлабиха въжетата, свалиха одеялата и поведоха пленниците си към водата.

– Какво, по дяволите, си мислите, че правите?

Стрейт и хората му се извърнаха. На няколко метра от тях стоеше Гуен; в ръката си имаше пистолет.

– Хей, Гуен, ти защо не спиш? – запита невинно Стрейт.

Погледът ѝ беше прикован в Клеър и Кевин.

– Кои са тия, Немо?

– Два малки проблема, които съм на път да разреша, преди да преминам към хепиенда.

– Смяташ да ги убиеш ли?

– Не, смятам да ги оставя да свидетелстват против мен и да ме пратят на електрическия стол.

Неколцина от хората на Стрейт се разсмяха на шегата му. Той пристъпи към Гуен, без да я изпуска от очи.

– Позволи ми да те запитам нещо, Гуен. Ти рече, че ще се погрижиш за Лондон. А пък днес го видях да си тръгва оттук и право да ти кажа, ми изглеждаше съвсем жив.

– Размислих, затова.

– Размисли значи. Много добре. Искаш да кажеш, че ти се разтрепераха коленете. Като се стигна дотам, изведнъж се оказа, че не те бива да утрепеш човек. Трябва ти мъж като мен да свърши работата.

– Вървете си. Ти и хората ти.

– Тъкмо това смятам да направя.

– Искам да кажа, без да си решавате малките проблеми.

Стрейт се усмихна и пристъпи още една крачка към нея.

– Съкровище, много добре знаеш, че това няма да стане.

– Ще ти дам дванайсет часа преднина, преди да ги пусна.

– И после какво? Доста ще има да обясняваш. Готова ли си за таква нещо?

– Няма да те оставя да ги убиеш, Немо. Вече достатъчно хора умряха. Все по моя вина. Ти си прав, трябваше отдавна да се освободя от омразата, но моят мъртъв син непрекъснато ми беше пред очите.

– Разбери, ако ги пусна сега да си ходят, ченгетата няма да ме оставят на мира. А пък ако ги очистя, никой няма да се сети за мен. В това е целият проблем. Защото аз нямам намерение цял живот да се крия от ФБР, след като веднъж съм решил да се оттегля от бизнеса.

Той хвърли поглед към един от мъжете си, който се опитваше да заобиколи Гуен в гръб.

Тя вдигна пистолета и го насочи в главата на Стрейт.

– За последен път ти казвам: измитай се!

– Ами дела ти от парите?

– Това са твои пари. Не желая да имам нищо общо с тях. Ще поема вината за всичко. Просто се махай!

– Какво ти стана изведнъж, жено? Да не видя Господа, а?

– Напусни дома ми, Стрейт! Веднага!

– Гуен, внимавай! – извика Уеб.

Когато чуха гласа му, всички онемяха от изненада, но мъжът, който се прокрадваше зад Гуен, все пак стреля. За щастие в последния миг тя се наведе и куршумът прелетя над главата ѝ.

Снайперската карабина на Уеб изтрещя и човекът падна в басейна; хлорираната вода веднага се обагри в червено.

Немо и хората му залегнаха зад фургона и откриха огън. Гуен потъна в храстите.

След като си бяха тръгнали от къщата на Стрейт, Уеб и Романо бяха отишли в развъдника, понеже Уеб искаше да провери нещо. Той веднага забеляза малката раничка на гърба на Кошет. Гуен бе планирала да го убие и в последния момент бе променила намерението си. Може би след разговора им. Защо не бе поговорил с нея още преди години, запита се Уеб. Макар да нямаше пълни доказателства, той почти не се съмняваше, че тъкмо Гуен бе наела Немо и хората му да отмъстят за смъртта на сина ѝ. А дали съпружеската студенина на Били Канфилд я бе вкарала в леглото на Стрейт, това той нямаше никога да узнае. Дватама с Романо се бяха запътили към голямата къща, когато чуха шума край басейна и се затичаха нататък. Пристигнаха тъкмо навреме, за да чуят признанието на Гуен, че именно тя, с жаждата си за мъст, е виновна за всички убийства. И се оказаха въввлечени в ожесточена престрелка, без да имат възможност да повикат подкрепления. А най-лошото беше, че Кевин и Клеър бяха изложени на кръстосания огън.

Явно и Стрейт бе забелязал това, защото извика:

– Хей, Лондон, защо не излезеш да те видя! Или може би искаш да гръмна тая кучка и детето?

Уеб и Романо се спогледаха. Очевидно Стрейт си мислеше, че Уеб е сам срещу всички тях. Романо веднага се извърна и тръгна наляво, докато в същото време Уеб запълзя надясно.

– Хайде, Немо! – извика той. – Нямах никакъв шанс, всеки момент ще дойдат подкрепления.

– Точно затова нямам какво повече да губя! – Стрейт вдигна пистолета и стреля. Куршумът се заби в ръба на басейна, близо до главата на Клеър.

– Виж какво, Немо – извика Уеб. – Още две убийства няма да ти помогнат с нищо.

– Нито пък ще ми навредят, Уеб! – изсмя се Стрейт.

– Ако обичаш, отговори ми първо на един въпрос – продължи Уеб.
– Всичко друго разбирам, само не и това. Защо ти трябваше да

подменяш момчето?

– Ти май искаш сам да се обвиня, а? – засмя се Стрейт.

– Огледай се около себе си, Немо. Разполагам с пълни доказателства срещу теб.

– Аха, и ако сега ти кажа каквото искаш, ще ходатайстваш за мен пред съдията, така ли? – Стрейт отново се засмя.

– Няма да ти навреди, ако ми съдействаш.

– Виж какво, Уеб, в моя занаят човек се събира с интересни хора. Един от тях имаше по-специални искания, а пък той е свикнал желанията му да се изпълняват. Нямах интерес да не му ги изпълня, ако разбираш какво искам да кажа.

– За Клайд Мейси ли става въпрос?

– Без имена, Уеб. Аз да не съм някой доносник!

– Нека да ти помогна тогава. Мейси е един неуспял полицай. Той все има нужда да се доказва, че е най-добрият. Какъв по-голям гъдел от това да се дегизира като агент на ФБР, да се смеси с истинските полицаи и да отмъкне детето, без да го усетят.

– Стига бе, Уеб, ти си бил истински детектив!

– Ти самият обаче не си бил толкова сигурен. А пък Кевин ти е бил нужен, така че не си искал да рискуваш. Като си избрал Кевин да ти свърши мръсната работа в оная тъмна уличка, целта ти е била подозрението да падне върху Големия Х, а пък самият Кевин ти е бил нужен после, за да изнудваш баща му. Затова си пробутал на Мейси другото дете. Така хем Мейси си прави гаргара с Бюрото, хем Кевин е в безопасност. Прав ли съм?

– Знам ли?

– Та къде е сега другото момче?

– Казах ти вече, не знам.

Радиостанцията на Уеб припука. Романо бе заел позиция.

– Хайде, Немо. Давам ти последен шанс. Имаш пет секунди да се предадеш.

Уеб не си даде труд да брои. Още не бе свършил да говори, когато превключи своя МП–5 на пълен автомат и изстреля един дълъг откос по фургона, зад който се криеха Стрейт и хората му. Когато тежките куршуми забарабаниха по метала, те се проснаха по очи на земята. В това време Романо се приближи към тях изотзад.

Един от хората на Стрейт го бе забелязал и вдигна оръжието си за стрелба, но вместо благодарност за бдителността си получи два куршума от картечен пистолет между очите.

– Оръжията на земята. Изпълнявай! – изрева Романо.

Тогава Уеб забеляза нещо, което Романо нямаше как да види, понеже беше с гръб: малко стълбче кондензирана пара, което се издигаше във въздуха на известно разстояние навътре в гората. Кондензацията се дължеше на допира на въздуха със студената цев на снайперска карабина. Класическа грешка, която допускаха много хора, които се смятаха за запознати с камуфлажното изкуство, но не чак дотам, че да владеят и тънкостите му. Като снайперист Уеб бе загревал цевта на оръжието с дъха си, за да избегне този издайнически ефект.

– Романо, зад теб! – изкрещя той.

Но беше твърде късно. Тежкият куршум удари Романо в основата на гръбнака и го събори по очи.

– Поли! – извика отчаяно Уеб.

Един от хората на Стрейт се престаши и вдигна оръжието си да довърши падналия командос, но Уеб го просна със снайперската си карабина. После той скочи, пристисна късия приклад на своя МП–5 към гърдите си и със свободната ръка измъкна единия .45-калибров пистолет.

– Романо!!!

Уеб въздъхна с облекчение, когато Романо се раздвижи и се изправи на крака. Куршумът бе пробил бронезилетката му, но накрая се бе спрял в „Линк“ – третия му резервен пистолет, който носеше за всеки случай в специален кобур отзад на кръста.

Още един куршум се заби в земята в близост до Уеб, който залегна, докато Романо се хвърли в храстите. В това време Стрейт се възползва от неочакваното объркване в противниковия лагер, за да грабне Клеър и да я помъкне към пикапа, теглещ фургона.

В този момент Уеб вдигна очи и разбра какво се опитва да направи Стрейт. Затова простреля гумите на пикапа. Като псуваше от яд, Стрейт слезе и повлече Клеър в неизвестна посока.

Уеб откачи радиостанцията от ревера си.

– Поли, Поли, добре ли си? – Минаха няколко безкрайни, напрегнати секунди, преди колегата му да отговори. Гласът му трепереше, но по тона личеше, че говори Пол Романо:

– Тоя смотан стрелец не знае нищо за загубата на височина на големите разстояния. Глупакът се целеше прекалено ниско.

– Имаш късмет. Твърде късно видях кондензацията от цевта. Явно Клайд Мейси се навърта наоколо. Стрейт отведе някъде Клеър. Отивам да ги търся. Кевин Уестбрук остана до басейна.

- Аз ще се оправя сам, Уеб. Тръгвай.
 - Сигурен ли си?
 - Срещу мен са само четирима, какво има да му мислиш? Тръгвай!
- Уеб се обърна и хукна да гони Стрейт и Клеър.

Романо бе изгубил при падането своя картечен МП–5, а и снайперската карабина нямаше да му свърши добра работа в близък бой. Той извади двата си .45-калиброви „Смит & Уесън“ и потърка цевта на единия с ръка за късмет, както бе виждал да прави Уеб. Въпреки самохвалството му четирима срещу един не беше добро съотношение на силите. Можеше да стане така, че да неутрализира трима, а после четвъртият да му види сметката. Освен това оставаше и неизвестният стрелец в гората. Романо прилекна и се запромъкна покрай храстите, които заобикаляха басейна. Прозвучаха няколко изстрела, но той не отговори, защото те бяха далеч от целта; в същото време по проблясването на дулата се старееше да запомни позициите на противника. Тия типове бяха аматьори, но понякога и аматьорите вадят голям късмет, особено когато са четирима срещу един. Приведен ниско напред, Романо виждаше детето до басейна. Кевин не мърдаше и Романо си помисли, че някой заблуден изстрел може да е попаднал не където трябва. В този момент детето направи леко движение. Романо постави очилата си за нощно виждане и чак сега видя какъв е проблемът: краката на Кевин бяха вързани.

Пълзейки, Романо продължаваше да увеличава дистанцията между себе си и врага. От разстояние можеше повече да разчита на пушката си. Беше й сложил нощния прицел и се нуждеше само от половин сантиметър човешка глава, за да си свърши работата. Трябваше да намали броя им на трима или двама, или още по-добре на един, преди отново да посегне към pistolетите. Срещу един противник Романо нямаше начин да не победи.

Реши да действа като по книга. Да разчете блясъците на дулата им и по тях да определи видовете и огневата мощ на оръжията. Да не спира да се движи. Да ги заобиколи и удари в гръб. Чак тогава да нападне, за да неутрализира един или двама, след което останалите да се уплашат и предадат, или може би да побягнат. Тогава щеше да ги довърши с карабината си. Така или иначе, скоро всичко щеше да приключи.

В тъмното се чу глас:

– Хей, боецо, излез и се предай. И без оръжие!

Романо не отговори. Напрягаше слух да определи точното

местоположение на гласа, за да го накара да замлъкне завинаги Помисли си, че може би е оня коняр, с когото се бе сблъскал още първия ден, но не беше сигурен.

– Романо, дано да ме чуваш. Имаш пет секунди да се предадеш, ако не искаш да пръсна мозъка на това хлапе!

Романо измърмори нещо на носа си и запълзя към източника на гласа. Нямаше никакво желание да рискува живота на момчето, но същевременно съзнаваше, че ако сега излезе от прикритието си, и двамата с Кевин Уестбрук ще загинат. Единствената му надежда беше да ги убие всички до един, преди да са успели да сторят зло на хлапето, но разбираще, че това е практически невъзможно.

– Съжалявам, моето момче – промълви тихо той, докато се придвижваше напред, за да заеме по-удобна позиция за стрелба.

Мъжът, който бе извикал, наистина беше оня коняр, когото Романо бе съборил на земята в развълнението. Той също пълзеше напред в мрака, стиснал пистолета си в ръка. После се спря, преброи до пет и извика още веднъж:

– Последна възможност, командос! – После вдигна пистолета и се прицели в главата на Кевин Уестбрук от прикритието на храсталациите. Човекът не беше кой знае какъв стрелец, но от такова разстояние екзекуцията не изискваше голямо умение.

В този миг въздухът напусна със свистене дробовете на мъжа и тялото му отхвъркна като парцалена кукла на два-три метра, след което се строполи безжизнено на площадката край басейна. От сенките изникна някаква чудовищна човешка грамада, притича тромаво до момчето и го вдигна като перце с грамадната си ръка. Франсис Уестбрук изчезна в мрака със сина си, като вместо „довиждане“ се извъртя и стреля през рамо с пистолета.

От храстите изтича друг от мъжете и се прицели в гърба на великана. Тъкмо се канеше да дръпне спусъка, когато Романо се надигна от прикритието си и го застреля. Той не знаеше, че големият мъжага е Уестбрук, но не беше в стила му да стои безучастно и да гледа как нападат някого в гръб. Единственият проблем беше, че с доблестната си постъпка разкри позицията си и тозчас вместо награда получи куршум в крака. Той запълзя обратно към храстите, но скоро се видя обграден от човешки фигури с насочени пистолети. Нечии ръце го повлякоха към ръба на басейна и трима мъже се изправиха над него.

– Я гледай, тия копелета от специалните части не били чак толкова добри. – Тази забележка разяри Романо повече от всичко, случило се

досега.

– Гръмни го, какво го гледаш – каза друг. Романо целият се зачерви от ярост и ръцете му се свиха в юмруци.

– Аз викам да го набутаме във водата и да го удавим тоя нещастник.

Романо вдигна глава и видя, че последните думи принадлежах на същия господин, когото Уестбрук бе проснал пред басейна. Човекът още си поемаше мъчително дъх от удара в грамадния юмрук на черния великан, а физиономията му беше разкъравена от съприкосновението с грубия плочник.

– Ти какво ще кажеш, а? – попита той, като подритна Романо с върха на ботуша си.

– Добре звучи – отвърна Романо и се хвърли устремно напред, като с цялата си тежест заби рамо в гърбуха на мъжа. Двамата паднаха във водата. В последния миг Романо успя да поеме с пълни гърди въздух и завлече противника си на дъното. Останалите край басейна направиха точно това, което той очакваше: започнаха да стрелят по него, но през дълбокия слой вода куршумите не можеха да му навредят.

Тогава един от мъжете бе осенен от блестяща идея – той отиде при контролното табло и натисна бутона, за да затвори покривалото на басейна. Романо не се разтревожи особено. Знаеше, че ще се измъкне. Но сега имаше по-належащ проблем. Той извади ножа си и преряза гърлото на мъжа. Водата почервения от кръвта. След това Романо хвана трупа и го надигна с всички сили нагоре. Главата опря в покривалото на басейна. Както бе очаквал, отвън се посипаха куршуми. Мъжете стреляха по главата на другаря си. Романо отпусна тялото надолу, после се премести и отново го надигна нагоре. Стрелбата се повтори. Сега той вече знаеше, че ония отвън смятат и двамата за мъртви. Тъкмо на това се бе надявал, за да се спаси.

Той отново дръпна мъртвото тяло надолу и го пусна да доплува до другото – на човека, когото Уеб бе застрелял малко преди това. Най-рискованата част от плана на Романо още предстоеше. Той изпусна по-голямата част от въздуха в дробовете си, доплува до отвора на филтъра за водата и пхна ръката си вътре, сякаш тялото му се бе заплело в него. Надяваше се онези нещастници горе да не видят нищо нередно в това, че тялото му плува на повърхността, вместо да е потънало надолу, както е редно за един пресен труп. Ако откриеха огън, щяха да го убият на място. Но те не го сториха. При движението си покривалото повлече тялото му, но той не помръдна и мускул. Те го издърпаха и го положиха

на ръба на басейна с лицето надолу. Романо усещаше присъствието им от двете си страни. В този момент се чу звукът. Те също го чуха и наостриха уши. Полицейски сирени. Някой от къщата бе повикал полиция.

– Хайде, да се измитаме – рече единият от мъжете.

Това бяха последните му думи. Романо скочи като пружина на крака и с рязко, експлозивно движение заби двата ножа, които държеше, право в сърцата на противниците си. Срещна погледите им миг преди да умрат; в очите им се четеше главно изумление и неверие. Романо се изправи, огледа бойното поле, после разкъса ризата си и с яко клонче от едно дърво наблизко направи стегната превръзка на простреляния си крак. После се гмурна в басейна и извади от дъното любимия си пистолет „Линк“, който бе спасил живота му, срещайки куршума на снайпериста. Седнал край басейна, Пол Романо съзерцаваше с горест напълно разбитото оръжие.

– Ама че гадост! – беше неговият коментар.

Уеб напрягаше всичките си сили, за да открие в тъмното Стрейт и Клеър. Ту сваляше, ту отново слагаше очилата си за нощно виждане, но дори и те имаха нужда от някаква, макар и минимална светлина. В пълния мрак наоколо бяха практически безполезни. Уеб разчиташе повече на ушите, отколкото на очите си, но не можеше да стреля в тъмното само по слух, защото имаше риск вместо Стрейт да улучи Клеър.

Когато се приближи до маймунарника, Уеб забави крачка и спря. Ако през деня тази полусъборена сграда изглеждаше мрачна и неприветлива, през нощта тя имаше направо зловещ вид. Но Уеб бе длъжен да я огледа, преди да отmine нататък, защото ако Стрейт се криеше вътре, лесно можеше да го изненада в гръб.

Стиснал своя картечен пистолет, Уеб тихо се промъкна в сградата откъм южната ѝ страна, като внимаваше да не вдига шум. Когато облациите се разкъсаха, стълбове лунна светлина проникнаха във вътрешността през пролуките в покрива. Огрени от луната, призрачните очертания на разбитите животински клетки бяха сериозно изпитание дори за железните нерви на Уеб.

Да се пристъпва безшумно по всевъзможните боклуци, с които беше заринат подът, бе просто невъзможно. Ето защо Уеб се озърташе напрегнато на всички страни в очакване на някакъв знак, издайнически шум или сянка, благодарение на които да спаси живота си и този на Клеър. И да убие Стрейт, естествено. Освен това Мейси също не биваше да се изпуска от уравнението, което само по себе си беше проблем, защото този човек притежаваше сериозни тактически умения.

Чул проскърцване от лявата си страна, Уеб приклепна на пода, сложи очилата за нощно виждане и огледа педа по педа цялото помещение. Вдигна глава и към тавана, защото си спомни, че горе има тясна метална пътечка. В този момент се чу приглушен писък.

Уеб се претърколи и куршумът се заби точно на мястото, където бе лежал. Той скочи на крака, готов за стрелба. Бе сигурен, че е изпищяла Клеър. В дъното на сградата се чу неясен шум и после тропот от тичащи крака; някой се опитваше да избяга. Тъкмо щеше да хукне след тях, когато остро му зрение забеляза същото, което бе видял преди: кондензация на водна пара от допира с хладната цев на карабина. Той тутакси залегна и куршумът профуча над главата му, удари се в клетката зад

гърба му и се заби в стената.

Хубавото, помисли си той, беше, че Мейси – или който там стреляше по него – не беше достатъчно умен, за да осъзнае предишните си грешки. Уеб вдигна картечния пистолет и пусна един дълъг откос към мястото, откъдето бе дошъл изстрелът; куршумите вдигаха боклуци от пода и рикошираха с трясък от празните клетки. Когато спря да презареда, в мрака отново се чуха стъпки. Той се впусна по петите на беглеца, благодарен, че напуска маймунарника.

Тъкмо му се стори, че застига целта, когато смътно усети някакво движение от лявата си страна и отново се просна по очи. Куршумът се заби в дънера на едно дърво недалеч от него.

Изстрелът беше от пушка, каза си той, не от пистолет. Значи това отново беше Мейси, а не Стрейт.

– Претендентът срещу майстора – прошепна Уеб. – Е, хайде да видим кой ще надвие!

По време на дългите си дежурства като снайперист Уеб бе свикнал да стои съвършено неподвижен. Правилото беше, че първият, който мръдне, издава позицията си и загива. Затова Уеб се бе научил да забавя пулса си по желание и дори да регулира дейността на пикочния си мехур, за да увеличава интервалите си на уриниране. Като анаконда, свита в тревата, която търпеливо чака появяването на ягуара. Докато в един момент се разгъне в цялата си дължина като натегната пружина и... край на ягуара.

Докато лежеше притихнал в тревата, Уеб се запита как Мейси изобщо е успял да го проследи. Това го наведе на следващия въпрос: какво ли оръжие носеше преследвачът му със себе си? Бейтс доста по-късно му бе казал, че при огледа на атакувания лагер на „Свободното общество“ са били открити два куршума от .308-калибров а снайперска карабина, забити в стената. Ако Мейси бе успял да се сдобие със същите муниципии, каквито ползваха в отряда, той може би разполагаше и с друга екипировка, сравнима с неговата собствена. Уеб си припомни снимката на Клайд Мейси с пълна бойна униформа; всичко това обрисуваше психологическия портрет на един неосъществен елитен полицай, командос – въобще неуспял супермен.

Уеб се плъзна напред по корем, като се мъчеше да вдига минимален шум. Искаше да провери нещо и най-добрият начин да го стори беше, като разкрие позицията си.

Следващият изстрел попадна съвсем близо до него. Ясно, предположенията му се потвърждаваха. Противникът му също разполагаше с

оптика за нощно виждане.

Той постави очилата си и най-внимателно обиколи с поглед периметъра. За миг зърна това, което търсеше. Само за миг, но това му беше достатъчно.

Клайд Мейси нямаше основания да е недоволен от избраната стратегия. Той съзнаваше, че членовете на ОБТ са превъзходно тренирани и способни бойци, но все му се струваше, че са донякъде и прехвалени. В края на краищата не беше ли успял да проникне в охраняваната от тях зона около лагера на „Свободните“? Не беше ли застрелял един от тях край басейна? Мейси не бе останал достатъчно дълго в укритието си, за да види как Романо се вдига на крака. Когато Стрейт бе побегнал, влачейки Клеър със себе си, Мейси – верният помощник – бе тръгнал с него, за да го прикрива. Стрейт винаги се бе държал добре с него, в оня затвор за малолетни го бе взел под крилото си и не бе позволил косъм да падне от главата му. А когато Мейси бе излязъл на свобода и съдбата го бе отвела при „Свободното общество“, Стрейт го бе издирил и му бе отворил очите. „Свободните“ си оставаха аматьори. Жалкото им фиаско в Ричмънд го доказваше. При това, както му бе посочил Стрейт, те не плащаха нито цент на членовете си, а изискваха тяхната подкрепа. И за какво? – бе попитал Стрейт, напълно основателно. За привилегията да се сдружаваш с глупаци!

И така, Мейси се бе вслушал в съвета и в течение на няколко години бе работил в комбина със Стрейт. Сегашният им проект беше най-доходоносният от всички. Двамата бяха спечелили състояние от канала за дрога, като междувременно Мейси се бе възползвал от възможността да изпързала „Свободните“ и да гръмне старата лисица Тоан. Така че си струваше. Сега, когато воят на сирените се чуваше все по-силно и до идването на полицията оставаха броени минути, Мейси имаше само една неизпълнена цел – да убие Уеб Лондон. И по този начин да докаже веднъж завинаги своето превъзходство. За този миг Клайд Мейси се бе готвил през целия си съзнателен живот.

Той нахлузи очилата си за нощно виждане и огледа мястото, където последно бе видял Уеб. Горкият, сигурно вече не го бива толкова, след като така глупашки издава позициите си. Лондон беше прекалено самонадеян, но този път си бе намерил майстора. Дошъл бе моментът Мейси да довърши започнатото. И в този момент зелена светлинка блесна право в очите му. За миг той се вкамени от изумление; не знаеше какво може да е това. После изведнъж се досети, че е сияние от инфрачервените очила на Уеб. Мейси се прицели, издиша и бавно дръпна спусъка.

Светлинката угасна. Едва тогава той си даде сметка, че собственият му уред, при това пуснат с пълна сила, сигурно е издавал същото сияние. Какво пък, нали току-що бе видял сметката на Лондон? Клайд Мейси се бе оказал с част от секундата по-бърз от своя враг, а в света на елитните командоси тази част от секундата решава всичко.

Преди още да бе успял да си поеме дъх, куршумът го удари точно в средата на челото. За частица от секундата съзнанието му отказа да приеме факта, че горната част на главата му липсва. После пушката падна от ръцете му и той се захлупи по очи на земята.

Уеб се надигна зад храста, на около десет градуса встрани от ниския пън, на който бе подпрял очилата си за нощно виждане и ги бе превключил на максимална мощност. Дори не бе разчитал на зеленото сияние от очилата на Мейси, защото блясъкът на изстрела издаде позицията му. След миг мачът бе приключил. Професионалисти срещу аматьори – един на нула.

Уеб нямаше време да се зарадва на поредната си победа, защото тропотът на стъпки и пукането на съчки в храсталака го накара да се просне по очи на земята. Той вдигна карабината си и я насочи по посока на звука. Когато двамата излязоха иззад дърветата и пресякоха линията на прицела му, той се поколеба за момент и после се изправи на крака, насочил оръжието към огромния гръден кош на мъжа.

– Хвърли пистолета, Франсис!

Уестбрук подскочи и впери поглед в мрака. Уеб видя как великанът инстинктивно бутна Кевин зад масивния си гръб, за да го предпази от тази неочаквана опасност.

– Аз съм, Франсис, Уеб Лондон. Хвърли пистолета. Веднага!

– Стой зад мен, Кев – каза Уестбрук и заотстъпва назад.

– За последен път, Франсис. Хвърли пистолета и лягай долу, ако не искаш аз да те пресна!

– Само си прибирам Кевин, малкият. Нищо друго не ща. Няма да ти създавам проблеми, не бой се.

Уеб се прицели в един клон над главата му. Куршумът отрязва като трион голямо парче от клона, което падна на няколко метра зад тях. Това бе първият предупредителен изстрел, който даваше през цялата си кариера. И сам не разбра защо го направи. Кевин извика, но Уестбрук продължаваше да отстъпва заднишком. После великанът направи нещо, което още повече удиви Уеб. Той хвърли пистолета, коленичи и качи Кевин на гърба си. За момент Уеб си помисли, че Франсис ще използва Кевин като щит, но той продължаваше да върви назад, като през цялото

време едрото му туловище прикриваше Кевин от евентуален изстрел.

– Няма проблеми, командире. Ето, отивам си. Работа ме чака.

Уеб даде още един изстрел в пръстта вляво от него. Втори предупредителен. Какво ми става, по дяволите? – каза си той. Тоя човек е престъпник, убиец. Свети му маслото, Уеб!

– Няма проблеми – повтаряше Уестбрук. – Отиваме си, аз и детето.

Третия път Уеб се прицели в главата му. После си даде сметка, че куршумът ще премине дори през исполинското му тяло и ще убие и детето зад него. Можеше да го удари в крака и да го събори на земята. Той вече бе взел на мушка коляното на великана, когато чу гласа на Кевин:

– Уеб, моля ти се, не убивай брат ми. Той само ми помага, Уеб!

През оптичeskия мерник Уеб ясно различаваше лицето на детето. Кевин се държеше с две ръце за дебелия врат на баща си; очите му бяха изпълнени с ужас, по страните му се стичаха сълзи. Франсис Уестбрук изглеждаше спокоен, макар да бе готов да посрещне смъртта. Уеб си припомни ужасните белези по търбуха му. Да, Големия Х беше на сто и двамайсет в бели години. Пръстът на Уеб се плъзна по спусъка. Ако го улучеше в крака, Кевин поне щеше да му идва на свиждане в затвора. Така беше по-справедливо. Човекът си беше престъпник. Никакви изключения. Никакви съображения. Стреляй, и толкова!

Уеб Лондон им позволи да потънат в мрака. Само изкрещя с пълни гърди:

– Заведи го обратно въщи, Франсис! И после си плюй на петите, защото все някога ще те пипна, кучи сине!

Стрейт също бе чул сирените. Не можеше да повярва, че така бързо всичко бе отишло по дяволите. Такъв му бил късметът. Той допря пистолета до слепоочието на Клеър и издърпа парцала от устата ѝ. Вече бе развързал краката ѝ, за да не я носи на гръб.

– Боя се, че ти си ми пропускът за навън, драга. Във всеки случай, не се надявай много. Ако усетя, че ще ме спипат, ще те гръмна като нищо.

– Защо? – попита безпомощно Клеър.

– Защото съм бесен, затова. Защото си съдрах задника за нищо, затова. А сега ставай и да вървим. – Той я дръпна грубо и двамата закрачиха към развъдника. Там имаше няколко пикапа и Немо се надяваше да се измъкнат с един от тях. Когато видя островърхия покрив на големия хамбар, Стрейт чак се усмихна. Фермата беше с огромна площ и неравен терен, ченгетата сякаш несъмнено да дойдат откъм главния портал, а в това време Стрейт щеше да се измъкне изотзад. Докато разберяха какво става, той вече щеше да е захвърлил пикапа, да е минал покрай тайника, в който държеше всичко необходимо за подобни случаи, и да е отпразлил с парите – е, не с всички, но с известна част.

Те се изкачиха на малкото възвишение и поеха надолу. Мъжът се приближи към тях в тъмното. Отначало Стрейт го помисли за Мейси, но облаците отгоре се движеха бързо и на лунната светлина той разпозна Били Канфилд с двуцевка в ръка. Стрейт веднага избута Клеър пред себе си и опря пистолета в слепоочието ѝ.

– Разкарай се, старче! Нямам време да се разправам с теб.

– Защо, понеже идват ченгетата ли? Как няма да идват, като аз ги повиках!

– И защо направи това? – изгледа го свирепо Стрейт.

– Не те знам какво търсеше във фермата ми, но знам едно: че спиш с жена ми. Ти за какъв ме смяташ, за някой глупак?

– Е, все някой трябваше да ѝ запретне полите, Били, понеже ти не се сещаше.

– Това си е моя работа – изрева Били, – не те засяга.

– Засяга ме, и още как. Много хубавичко си ме засягаше! Ти даже не знаеш какво изпускаш, дъртако!

Канфилд вдигна двуцевката.

– Стреляй де, какво чакаш? С тая пушка най-много да убиеш и нашата дама.

Двамата се гледаха мълчаливо в упор известно време. Стрейт осъзна предимството си и прикривайки се зад Клеър, вдигна пистолета и го насочи в главата на по-възрастния мъж.

– Били!

Стрейт се извърна. Яхнала Барон, Гуен се носеше устремно към него. Той изкрещя, блъсна Клеър настрани и стреля два пъти. И точно в този миг куршумът го улучи в главата. Коленете му се подгънаха и Стрейт се свлече надолу.

Уеб се бе появил измежду дърветата, с един поглед бе разбрал какво става и бе застрелял Стрейт. Уплашен, Барон се вдигна на задните си крака и после стовари копитата си върху мъртвото тяло.

Уеб бързо изтича при Клеър. Не си даде труд да погледне към Стрейт; знаеше, че е мъртъв.

– Добре ли си? – запита той.

Тя кимна, после заплака. Уеб я прегърна през раменете. Той се извърна и видя Били Канфилд, който се строполи на колене до някаква черна купчинка. Уеб се спусна към него. Гуен лежеше на земята; гърдите ѝ бяха целите в кръв, където я бе улучил поне единият от куршумите на Стрейт. Дишането ѝ беше накъсано, гърдите ѝ хриптяха. Уеб коленичи до нея и разкъса ризата ѝ. Един поглед беше достатъчен; изражението му ѝ каза всичко, което трябваше да знае. Тя го хвана за ръката.

– Страх ме е, Уеб.

Той се наведе над нея. Били се взираше безпомощно и мълчаливо в своята умираща съпруга.

– Не си единствената, Гуен. – Повече не се сети какво да ѝ каже. Уеб съзнаваше, че би трябвало да мрази тази жена заради всичко, което му бе причинила, заради Теди Райнър и останалите. Но някак си не можеше да изпита гняв. И то не само защото тя бе спасила живота им, неговия, на Клеър и Кевин. А защото не можеше да си представи как би постъпил самият той на нейно място след всичката болка, омраза и ярост, натрупани през годините. Може би щеше да стори същото. А може би не.

– Страх ме е да умра, Уеб. Боя се, че няма да видя Дейвид. – От устата ѝ потече струйка кръв и думите излизаха завалени, но Уеб я разбра.

Ад или рай – това било значи. Чистилище не се предлагаше.

Очите ѝ помръкнаха и Уеб усети как ръката ѝ, която стискаше неговата, губи сила.

– Дейвид – прошепна тя и погледна към небето. – Прости ми, господи, задето съгрших. – Гърдите ѝ се разтърсваха от хлипове.

Уеб си каза, че ако имаше сили, Гуен сигурно би допълзяла до своя малък параклис. Той се огледа наоколо, без да знае какво точно търси. И тогава забеляза Пол Романо, който крачеше вдървено към тях. Бе дошъл с пикала, теглещ фургона – същия, на който Уеб бе прострелял гумите.

Уеб се втурна да го посрещне и видя окървавения му крак.

– Добре ли си?

– Драскотина. Благодаря все пак, че попита.

– Поли, можеш ли да изповядаш Гуен?

– Какво?

Уеб посочи проснатото тяло на тревата.

– Гуен умира. Искам да чуеш последната ѝ изповед.

Романо отстъпи крачка назад.

– Ти да не си се смахнал нещо? Приличам ли ти на свещеник?

– Тя умира, Поли, едва ли ще забележи. Мисли си, че ще отиде в ада и няма да види сина си.

– Това е същата онази жена, която ликвидира екип „Чарли“, а ти сега искаш да ѝ опростя греховете?!

– Да, много е важно.

– За нищо на света!

– Стига бе, приятел, няма да те тресне гръм, я!

– Откъде знаеш? – вдигна очи към небето Романо.

– Поли, моля те. Знам, че нямам право да искам това от теб, но те моля. Нямаме много време. Важно е да го направиш. – В отчаянието си Уеб добави: – Бог ще ти прости.

Двамата се гледаха вторачено известно време, после Романо поклати глава, докуцука до умиращата и коленичи до нея. Взе ръката ѝ в своята, прекръсти я и я запита дали би желала да се изповяда. С отслабнал глас Гуен Канфилд отговори, че много иска.

Когато изповедта свърши, Романо стана и се отдалечи.

Уеб отново коленичи до нея. Очите ѝ започваха да помъгват, но за един кратък миг тя успя да фокусира погледа си върху него и с немощна усмивка му благодари. При всяка дума от разкъсаните ѝ дробове бликаше кръв. Приликата с раната, отнела живота на сина ѝ, беше поразителна.

С последни сили тя сграбчи ръката на Уеб.

– Толкова съжалявам, Уеб. Можеш ли някога да ми простиш?

Уеб се взираше в красивите ѝ очи, които с всяка изминала секунда

се покриваха с мъртвешка пелена. В чертите на лицето ѝ той различи един друг образ – на онова малко момче, което му се бе доверило и чието доверие той не бе оправдал.

– Прощавам ти – каза той на умиращата. Надяваше се, че в същия този миг някъде, някак си Дейвид Канфилд му прощава и на него.

С тези думи Уеб се изправи на крака. Били коленичи на мястото му и пое ръката на своята съпруга. Гърдите ѝ се надигаха ускорено, все по-бързо и по-бързо, после изведнъж застинаха и ръката ѝ се отпусна безжизнено надолу. Докато Били тихо ридаше до трупа на жена си, Уеб помогна на Клеър да се изправи, подаде ръка на Романо, за да се подпре, и тримата тръгнаха заедно.

Трясъкът на ловджийска пушка ги стресна и накара да се обърнат. В този момент Били се отдалечаваше от трупа на Стрейт, а от цевта се виеше тънък стълб дим.

През следващите дни „Източен вятър“ стана обект на истинско нашествие от страна на полицията и ФБР. Събираха се веществени доказателства, изнасяха се трупове; следователите се опитваха да решат всички загадки още там, на място, макар да съзнаваха, че за да се разплете цялата сложна плетеница, ще е нужно немало време. В плитък гроб в гората намериха трупа на момчето, послужило за двойник на Кевин онази нощ в тъмната улица. Хлапакът бе избягал от семейството си в Охайо и бе имал голямото нещастие да попадне на Немо Стрейт и Клайд Мейси.

Докато крачеше из района, Уеб клатеше удивено глава; той не можеше да се начуди как тази пасторална идилия изведнъж се бе превърнала в бойно поле. Бейтс незабавно бе прекъснал почивката си и бе поел оперативното ръководство на следствието. Романо беше в болница да лекува крака си, но лекарите веднага бяха установили, че няма засегнати кости и важни артерии, и предвиждаха бързо и пълно възстановяване. Уеб обаче не се съмняваше, че сега вече Енджи ще даде на Поли да се разбере, задето за малко не се бе оставил да го убият.

Докато крачеше към голямата къща, Уеб видя Бейтс, който тъкмо излизаше от парадния вход. Били Канфилд стоеше на прага и зяпаше безизразно в празното пространство. На човека вече нищо не му оставаше, помисли си Уеб. Когато го видя, Бейтс тръгна към него.

– Каква каша, дявол да го вземе! – възкликна Бейтс.

– Е, едно е ясно. Че кашата не е от вчера.

– Знаеш ли, ти си прав! В къщата на Стрейт открихме тетрадки с имена и сметки и издирихме всички доставчици. Куршумът, с който е убит Антоан Пийбълс, е изстрелян от пистолета на Клайд Мейси. Със същия пистолет е очистен и Ед О'Банън, открихме трупа му в един контейнер за боклук. А пушката, която бе намерена у Мейси, е била използвана за покушенията срещу съдията Ледбетър и Крие Милър.

– Това й харесвам на балистичната експертиза! Не ти ли идва да пеш, когато мозайката най-последно започне да се подрежда?

– А, да не забравя! Прегледахме записа от престрелката в Ричмънд, както ни помоли.

Уеб му хвърли бърз поглед.

– Е, и?

– Ти се оказа прав, имаше нещо нередно. Телефонен звън.

– Не звучеше като телефон. Беше по-скоро като...

– Като свирка? Точно така. Мобилен телефон. Нали знаеш, тия неща звънят както ги програмираш. Той конкретно бил направен да звъни като подсвирване на птица. Никой преди теб не се бе сетил за това. Не ни трябваша още доказателства, за да приберем на топло Ърнест Фрий!

– Чий е бил телефонът?

– На Дейвид Канфилд. Подарък от майка му, за да ѝ се обажда при нужда. – Уеб го погледна изумен. Бейтс бавно кимна. – Гуен му е позвънила в най-неподходящия момент. Това е бил единственият ѝ начин да провери как е. Разбира се, тя не е можела да знае, че точно тогава ние шурмуваме сградата.

– Значи смяташ, че тъкмо затова телефоните бяха обединяващо звено при всички убийства?

– Е, това не може да се каже със сигурност, но не е изключено. Вероятно си е казала, че след като не е могла да се свърже със сина си, и тримата убити трябва да загинат с телефон в ръка. Оставила е и писмена декларация, с която сваля напълно всякакво подозрение от Били. Явно си е мислела, че няма да остане жива. Оказа се права. Потвърдихме и по други канали, че Били не е замесен. Освен това спипахме още неколцина от хората на Стрейт, които са били във фермата през онази нощ. Те всичко си изпяха.

– Много добре. Били и без това достатъчно се намъчи.

Бейтс поклати глава.

– Ония потвърдиха, че Гуен не е била замесена в наркоканала. Мисля обаче, че в един момент е научила и е поискала дял от печалбата. Господи, а изглеждаше съвсем нормална!

– Тя си беше нормална – озъби се Уеб. – Поне докато смъртта на сина ѝ не обсеби целия ѝ живот. – Той въздъхна дълбоко. – Знаеш ли, аз имам всички основания да я мразя, а всъщност само я съжалявам. Жал ми е, че не ѝ стигнаха силите. Мисля си също, че ако бях спасил сина ѝ, нищо от това нямаше да се случи. Понякога ми се струва, че от мен има много повече вреда, отколкото полза.

– Не се натоварвай с чужди грехове, Уеб. Не е справедливо към теб самия.

– Животът не беше много справедлив и към Гуен Канфилд, не смяташ ли?

Двамата вървяха известно време мълчаливо.

– Ако искаш да чуеш нещо радостно, напълно си възстановен в

Бюрото. А ако поискаш, Бък Уинтърс лично ще ти се извини. Разчитам да го поискаш, чуваш ли?

– Трябва ми време да размисля, Пърс – поклати глава Уеб.

– Дали да ти се извини Бък ли?

– Дали да се върна в Бюрото.

Бейтс го изгледа със зяпнала уста.

– Шегуваш се, нали? Опомни се, Уеб, целият ти живот е свързан с Бюрото! Размисли! Не бързай да даваш отговор. Но знай, че каквото поискаш сега, веднага го имаш. Такива са нарежданията.

– Много мило от тяхна страна.

– Как е Романо?

– Мърмори и хленчи както винаги. Значи е добре.

Двамата се спряха и погледнаха назад към голямата къща.

Били Канфилд тъкмо си влизаше вътре. Бейтс го посочи с пръст.

– Ето, за него най-много ми е жал. Човекът загуби всичко. – Уеб кимна. – Помниш ли какво каза на празненството? Че е желателно да държиш враговете си под око? – Бейтс поклати мрачно глава. – На Били Канфилд враговете му се разхождаха под носа, а той даже и не подозираше.

– Прав си.

– Да те закарам ли?

– Ще се поразходя още малко из фермата.

Двамата мъже си стиснаха ръцете и се разделиха.

Уеб тръгна да обикаля безцелно наоколо, но внезапно спря, сякаш думите на колегата му го бяха подсетили нещо, и се затича с всички сили към голямата къща. Той се втурна надолу по стълбите към работилницата, в която Били препарираше животните си. Вратата беше заключена, но Уеб лесно я отвори с шперца си. Бързо намери онова, което търсеше, и с буркана в ръка се качи обратно на горния етаж. Спря пред витрината с пушките, намери скритата ключалка и тежката врата бавно се разтвори. Уеб свали електрическия фенер от стената и влезе вътре. Черният манекен го гледаше втренчено. Уеб закачи фенера така, че светлината му да пада върху фигурата. Свали перуката от главата му и полека отлепи бакенбардите. После отвори буркана и внимателно нанесе разтворителя върху кожата на лицето. Боята се смъкна веднага. Тъмната кожа стана светла. Бе виждал това лице толкова много пъти, че можеше да го познае и насън, макар Били Канфилд да бе приложил всички тайни на занаята, за да го направи неузнаваемо. Домакинът им не бе говорил празни приказки: той наистина бе държал врага си там, където

винаги ще му е под око.

За пръв път след престрелката в Ричмънд Уеб имаше възможност да погледне Ърнест Б. Фрий право в лицето.

– Помниш ли, като ти разправях за ония италианци?

Уеб се извърна рязко. Били Канфилд стоеше зад него.

– Ония шибани италианци – повтори той, – дето ми предлагаха чант с мангизи, за да им пласирам крадената стока? Спомни си де, бях ти разправял за тях.

– Сега си спомням.

Канфилд явно не беше на себе си. Дори не поглеждаше към Уеб; очите му бяха приковани в Ърни. Може би се любовува на произведението си, помисли си Уеб.

– Е, независимо какво ти бях казал тогава, аз приех едно – две от предложенията им и им свърших доста добра работа. Много по-късно, след случката със сина ми и тъй нататък, те пак дойдоха и предложиха да направят нещо за мен в знак на благодарност за услугата и лоялността.

– Да измъкнат Ърнест Фрий от затвора и да ти го докарат тук?

– Разбираш ли, тия италианци много държат на семейството, а след това, което оня изрод причини на сина ми... – Били млъкна и разтърка очите си с юмрук. – Както и да е. Предполагам, че Гуен ти е показала сградата, която през войната е била болница?

– Показа ми я.

– Там го подредих. Пратих Стрейт и хората му да купят едни коне, а Гуен отиде при майка си в Кентъки. Не исках никой да ми се пречка. Използвах същите хирургически инструменти, каквито са имали навремето, през Гражданската война. – Той пристъпи към Уеб и го докосна по рамото. – Най-напред му отрязвах езика, защото вдигаше много врява. Ама какво друго да очакваш от такъв червей? Той е от ония, дето обичат да причиняват болка, ама я да ги заболи тях малко... И после знаеш ли какво направих?

– Ти ще ми кажеш.

– Изкормих го точно както се изкормва елен – усмихна се гордо Били. – Най-напред му отрязвах топките. Човек, който може да направи такова нещо на едно дете, не е мъж. Значи не му трябват топки. Схващаш ли?

Уеб не каза нищо, но ръката му се плъзна към дръжката на пистолета. Канфилд сякаш не забеляза или вече пет пари не даваше. Наклонил глава настрани, той оглеждаше творбата си от различни ъгли.

– Аз не съм чак толкова учен, не съм чел дебели книги и тъй натаък, но ми се струва, че в тая работа има някаква висша справедливост, нали схващаш? Ърни „Свободния“ да седи в същата тая стаичка, дето някога роби са очаквали да им се отвори пътят към свободата! Само че той никога вече няма да я види. Свободата де. Ами да, и тоя мръсник беше през цялото време в къщата ми, и си го показвах на кого ли не, като ония изроди, дето ги разкарват по панаирите! – Той погледна Уеб с очи, в които светеше безумен пламък. – Кажй, не е ли справедливо?

Уеб не отговори. Били продължаваше да го гледа вторачено и да клати глава.

– Ако можех да върна всичко отначало, пак щях да го направя, да знаеш!

– Кажй ми, Били, как се почувства, когато уби човек?

– Гадно. – Отговорът дойде след дълго мълчание.

– Мина ли ти болката, когато го направи?

– Ни най-малко. А сега вече нямам нищо. – Той замълча; устните му трепереха. – Аз я прогоних от живота си, разбираш ли? Собствената си жена. Натиках я в леглото на Стрейт, не й обръщах внимание. Тя знаеше, че знам, а аз си траех и нищо не казвах, и с това сигурно й причинявах повече болка, отколкото ако я бях набил. Точно когато имаше най-голяма нужда от мен, аз я предадох. Може би ако я бях подкрепил, ако бях мъж на място, тя щеше да се оправи, да се съвземе.

– Може би, Били. Само че сега няма как да разберем.

По стълбите над главите им се чуа стъпки и двамата излязоха от тъмната стая. Беше Бейтс, който се изненада, като видя Уеб.

– Щях да пропусна да ти задам още няколко въпроса, Били. – Той забеляза пребледнялото лице на Уеб. – Какво ти е, добре ли си? Какво става тук?

Уеб погледна Били и после Бейтс.

– Всичко е наред. Защо не си зададеш въпросите друг път? Били има нужда да остане сам за малко. – Той хвърли един последен поглед на Канфилд, обгърна Бейтс с ръка през рамото и го поведе нагоре.

Двамата тъкмо бяха стигнали до приземния етаж, когато зад тях се чу изстрелът. Беше най-скъпата пушка на Били, безценната „Чърчил“. Уеб не можеше да я събрка с нищо друго.

Два дни след самоубийството на Канфилд Уеб се отби да навести Кевин Уестбрук. Момчето отново живееше с баба си и Джеръм благодарение на своя баща, който бе спасил дадената дума. С част от душата си Уеб се надяваше Големия Х все пак да доживее до пенсия. Добре поне, че той държеше сина си настрана от това, което вършеше. Бабата – междувременно Уеб бе научил, че се казва Роза – беше в превъзходно настроение и ги нагости с вкусен обяд. Както бе обещал, Уеб ѝ върна снимката на Кевин, на момчето даде блокчетата, които Клеър бе взела от къщата, после дълго разговаря с Джеръм.

– Аз така и не го видях кога е минал – каза Джеръм за Големия Х. – Докато се обърна, Кевин изникна сякаш изпод земята.

– Как върви голямата курабийка? – поиска да знае Уеб.

– Вече е във фурната. Остава да я включа да се пече.

Преди Уеб да си тръгне, Кевин му подаде една рисунка, която токущо бе завършил. На нея се виждаха едър мъж и малко момче един до друг.

– Това ти и брат ти ли сте?

– Не, това сме аз и ти! – отвърна Кевин и го прегърна.

Когато се върна при колата си, Уеб подскочи от изненада.

Върху предното стъкло под чистачката имаше зашипан лист хартия. Наоколо нямаше никой. Бележката гласеше просто:

„Задължен съм ти. Големия Х“.

Другата добра новина беше, че бяха намерили Рандъл Коув. Някакви деца си бяха играли в гората и се бяха натъкнали на него. Той бе приет в местната болница под името Джон Смит, понеже у него нямаше никакви документи за самоличност. Няколко дни бе лежал в несвяст, но накрая бе дошъл в съзнание и се бе обадил в Бюрото. Лекарите очакваха да се възстанови напълно от раните си.

Когато го докараха със специален полет във Вашингтон, Уеб намина да го види. Коув беше целият обинтован, отслабнал и кисел, но поне беше жив. Нямах право да се оплакваш, каза му Уеб, а оня само изръмжа в отговор.

– И аз съм минал оттук – увери го Уеб. – Само дето загубих и половината си лице. Докато ти се отгърва леко.

– Никак не е леко. Никак даже.

– Казват, че раните от куршуми калявали характера.

– Имам си характер, че да ми стигне, докато съм жив.

– Колко време ще те държат?

– Знаем ли ги? За тях аз съм просто пациент. Но ако ми забият още една игла в задника, и някой друг около мен ще го заболи.

– И аз не съм голям любител на болниците.

– Ако не бях с жилетка, сега щях да съм в моргата. На гръдния кош имам два белега, които сигурно ще нося цял живот.

– Затова първото ми правило е: винаги стреляй в главата.

– Добре, че ония не са чели твоя правилник. И така, разбихте ли канала за оксиконтин?

– Бих казал, че заедно го разбихме.

– И ти гръмна Стрейт?

Уеб кимна.

– После Били Канфилд го напълни със сачми. Не смятам, че беше необходимо, но поне му олекна. Само дето не беше за дълго.

– Струва ми се, че разбирам – кимна Коув. Уеб се надигна да си ходи. Коув бързо добави: – Слушай, Уеб, задължен съм ти. Много при това.

– Не си. Никой за нищо не ми е длъжен. Просто си върша работата, това е. Но, честно да ти кажа, започна да ми писва от нея. – Двамата си стиснаха ръцете. – Хайде, оздравявай по-бързо. А като те изпишат, поискай някоя кротка службичка, дето най-много да те обстрелват с преписки.

– С преписки? Каква скука!

– Да бе, нали?

Уеб паркира своя мустанг до бордюра и позвъни на входната врата. В топлата лятна вечер Клеър Даниълс не беше в делови костюм както обикновено, а с лека лятна рокля и сандали. Вечерята беше вкусна, виното подходящо, осветлението меко и предразполагащо, а Уеб се питаше какво прави тук и защо Клеър седи срещу него, подгънала крака под себе си на канапето до празната камина.

– Оправи ли се вече? – попита той.

– Едва ли някога ще се оправя напълно. Е, професионално погледнато съм много добре. Мислех си, че след тази история с О'Банън практиката ми е напълно провалена, но оттогава телефонът не спира да

звъни.

– А защо не? Много хора се нуждаят от добър куку-доктор... пардон, психиатър.

– Истината е, че напоследък си вземам много свободни дни.

– Преосмисляне на приоритетите?

– Нещо такова. Видях се с Романо.

– Той вече излезе от болницата. У тях ли ходи?

– Не. Той дойде в кабинета ми. С Енджи. Сигурно тя му е казала, че ходи на психиатър. Сега им помагам да преодолеят някои проблеми помежду си. Те казаха, че нямат нищо против да ти го съобщя.

Уеб отпи от чашата си с вино.

– Едно е сигурно: няма човек без проблеми, нали така?

– Не бих се изненадала, ако Романо напусне отряда.

– Ще видим.

– И ти ли напускаш? – изгледа го тя.

– И това ще видим.

Тя остави чашата с вино, която държеше.

– Уеб, исках да ти благодаря, задето спаси живота ми. Това беше една от причините да те поканя на вечеря.

– Това ми е работата, да спасявам заложенници – опита се да обърне всичко на шега той, после стана сериозен. – Няма нищо, Клеър. Радвам се, че се случих наблизо. – Уеб я погледна с известно любопитство. – Една от причините, казваш. А останалите?

– Не усещаш ли по движенията ми? Не четеш ли между редовете? – Тя избягваше погледа му, а на него му се стори, че зад шеговития тон долавя някакво напрежение.

– Какво има, Клеър?

– Скоро ще предам доклада си на ФБР. Там пише какво според мен е причинило блокирането ти оная нощ. Исках най-напред да го обсъдя с теб.

– Добре, дай да го чуя – приведе се към нея той.

– Смятам, че О'Банън те е хипнотизирал. С други думи, заповядал ти е да не изпълниш задачата си.

– Но ти сама ми каза, че в състояние на хипноза не можеш да принудиш никого да прави неща, които не желае.

– Така е, но всяко правило си има изключения. Ако хипнотизираният и хипнотизаторът имат много силна връзка помежду си или ако хипнотизаторът се ползва с извънредно висок авторитет пред пациента, той може да го застави да върши нередни неща, дори да нарани или

причини вреда на някого. Работата е там, че хипнотизираният не може изобщо да допусне, че личност с такъв авторитет може да го накара да извърши нещо нередно. Всичко е въпрос на доверие от страна на пациента. А според бележките на О'Банън той е установил с теб отношения на пълно доверие.

– И как така се е стигнало от доверие до блокиране? Да не ми е промил мозъка нещо? Както по филмите...

– Промиването на мозъка е нещо различно от хипнозата. Нещо, което изисква твърде много време. Процес на индоктриниране, при който чрез лишаване от сън, физическо насилие и манипулиране на съзнанието се променя самата личност на пациента. Той се превръща в нов, напълно различен човек, сломява се волята му, смазва се духът му; личността се моделира според капризите на лекаря. О'Банън е заложил някаква заповед в подсъзнанието ти. Някакъв вид поведенческа реакция, която да се отключи при произнасяне на фразата „Проклятие и триста дяволи“. – Тя млъкна за миг и после продължи: – Наред с това той е програмирал в теб известен осигурителен механизъм, нещо като предпазно реле, който да не позволява произволното задействане на тази реакция. В твоя случай мисля, че това са били шумовете от портативната ти радиостанция. Нали помниш, ти сам ми каза, че си се вкаменил чак когато си чул командата по радиото. В записките си О'Банън споменава историята с оня пистолет „Тейзър“, за който си разказвал и на мен. Така че той е съчетал двата фактора – фразата „Проклятие и триста дяволи“ и шума от радиостанцията – като един вид двоен спусък, който да задейства програмираната от него реакция и да те накара да блокираш.

– Значи О'Банън е манипулирал съзнанието ми?

– Имам основания да вярвам, че ти си сомнамбул, Уеб – отвърна Клеър. – Това те прави особено податлив на хипнотична сугестия. Чудното е, че изобщо си успял да станеш и да стигнеш до вътрешния двор. Значи волята ти в крайна сметка се е оказала по-силна. И това е най-забележителният подвиг през онази нощ, много по-значим от обезвреждането на картечните гнезда.

– А те са използвали фразата „Проклятие и триста дяволи“, за да обвинят допълнително „Свободното общество“, защото това е заглавието на вестника им.

– Да. Когато видях техния интернет сайт, много неща започнаха да се изясняват.

– Човек трудно би повярвал на всичко това, Клеър.

Тя се наведе напред, скръстила ръце в скута си. Изведнъж на Уеб

му се строи, че отново е в кабинета ѝ и му предстои да изтърпи поредния сеанс.

– Имам да ти казвам нещо, което още повече ще те разстрои, Уеб. Трябваше да го споделя отдавна, но не бях сигурна дали ще можеш да го преглътнеш. След всичко станало просто се боях да говоря, това е. В сравнение с теб аз не съм особено смела. Всъщност в сравнение с теб никоой не е достатъчно смел.

Той не обърна внимание на комплимента и се взря напрегнато в нея.

– Какво имаш да ми казваш?

– Когато те хипнотизирах, аз научих за теб много повече от това, че баща ти е бил арестуван на шестия ти рожден ден, Уеб – погледна го в очите тя и бързо добави: – Но тогава не можех още да ти го кажа. Това щеше дълбоко да те нарани.

– Какво да ми кажеш? Освен рождения си ден аз не помня нищо друго, а дори и споменът за него е доста смътен.

– Уеб, моля те, изслушай ме.

Той се размърда неловко на стола си; изглеждаше готов да изпадне в паника.

– Ти не ми ли каза, че ще контролирам изцяло процеса? Че сетивата ми ще бъдат изострени? По дяволите, Клеър, точно това ми каза. Нима си ме лъгала?

– Обикновено е точно така, Уеб, но този път трябваше да подхожда по-различно. За което си имах причина.

– Единствената *причина*, поради която ти разреших да се ровичкаш в мозъка ми, драга, беше, че ти ми обеща да контролирам всичко. – Уеб се отпусна на стола и сви юмруци, за да спре треперенето на ръцете си. *Какво, по дяволите, съм ѝ казал още?*

– В някои случаи, Уеб, терапевтът преценява, че за пациента е по-добре да не запомни всичко, което е протекло между двамата по време на сеанса. Не взимам с лекота такава решение, още по-малко по отношение на теб.

Уеб ѝ се възхити. Тази жена знаеше какво върши и напълно владееше положението. Уеб не беше сигурен кое иска повече – да я удари или да я целуне.

– Какво точно ми направи, Клеър?

– Направих ти постхипнотична сугестия – отвърна тя и наведе поглед. – Същото, което ти бе направил О'Банън, за да блокираш. Аз исках да забравиш някои подробности от сеанса.

– Прекрасно, Клеър, сега наистина съм спокоен. Аз съм просто един сомнамбул и всеки може да бърника в мозъка ми, нали така?

– Уеб, направих това, което мислех, че е най...

– Казвай, Клеър! – прекъсна я Уеб, който губеше търпение.

– Става въпрос за майка ти и втория ти баща. По-точно за това как е умрял.

За момент Уеб се изчерви. Обзе го внезапен страх. Изведнъж усети, че я ненавижда.

– Вече ти казах как умря. Падна. Всичко си го пише черно на бяло в папичката ти. Отвори я и чети!

– Така е. Той наистина е паднал. Но не е бил сам. Ти нали ми каза за някаква купчина дрехи до вратата на таванското помещение?

Той се облещи насреща ѝ.

– Няма ги. Дрехите отдавна ги няма.

– Да, но някога са били идеално скривалище за един изплашен, из-тормозен младеж.

– Какво? Мен ли имаш предвид?

– Идеално място, където да се скриеш по молба на майка си. Тя е знаела, че Стоктън държи наркотиците си там горе.

– Е, и? Аз също го знаех. Казах ти всичко още когато не бях под хипноза.

– Каза ми и за някакви рула мокет. – Тя тихо добави: – Които били корави като желязо.

Уеб скочи и отстъпи назад като изплашено дете.

– Виж какво, Клеър, това е напълно налудничаво!

– Тя те е накарала, Уеб. Само така е могла да се справи с насилника.

Уеб се смъкна на пода и покри лицето си с длани.

– Не разбирам нищо от това, което ми казваш, Клеър. Нито дума.

Клеър си пое дълбоко дъх.

– Ти не си го убил, Уеб. Ти просто си го ударил с мокета и той е паднал долу. После майка ти...

– Престани! – изкрещя той. – Просто млъкни! Това е най-голямата дивотия, която съм чувал.

– Това е самата истина, Уеб. Откъде иначе бих могла да науча тези неща?

– Не знам! – извика той – Вече нищо не знам.

Клеър коленичи до него и го хвана за ръката.

– След всичко, което направи за мен, се чувствам ужасно, че трябва

да ти съобща това. Но, моля те, повярвай ми: аз исках само да ти помогна. И на мен не ми е лесно. Разбираш ли? Вярваш ли ми? Имаш ли ми доверие?

Уеб се изправи толкова рязко, че тя за малко не падна. Той се обърна и тръгна към вратата. Клеър извика след него:

– Уеб, моля те!

Той вече беше отвън. Тя се втурна след него, обляна в сълзи. Уеб се качи в мустанга и запали двигателя. С несигурни стъпки Клеър се приближи към него.

– Уеб, не можем да се разделим така.

Той свали прозореца и вдигна поглед към нея; тя се взираше в него с питащи очи.

– Ще се махна за известно време, Клеър.

Тя го изгледа смаяна.

– Ще се махнеш ли? Къде отиваш?

– Отивам да видя баща си. Защо не анализираш и това, докато ме няма, а?

Той даде газ и черният мустанг полетя в мрака под сгъстяващите се буреносни облаци. Само веднъж погледна в огледалото и видя Клеър Даниълс, застанала неподвижно на тротоара, обляна в мека светлина. Уеб Лондон впери поглед напред и не се обърна повече.

КРАЙ

© 2001 Дейвид Балдачи

© 2001 Боян Дамянов, превод от английски

David Baldacci

Last Man Standing, 2001

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Издавателство „Обсидиан“, София, 2001

Редактор Кристин Василева

Художник Николай Пекарев

Техн. редактор Людмил Томов

Коректор Петя Калевска

ISBN 954-769-019-1

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10590>]